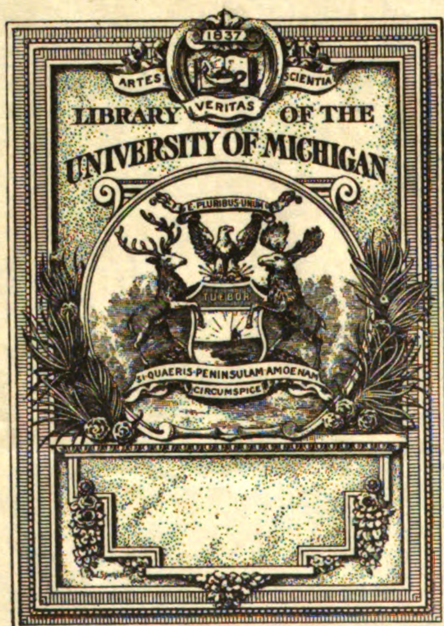

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

GRAMMATICI GRAECI
RECOGNITI ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI
PARTIS TERTIAE VOL. II FASC. II

HERODIANI TECHNICI

RELIQVIAE

COLLEGIT DISPOSVIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATVS EST

AVGVSTVS LENTZ

VOLVMINIS II
FASCICVLVS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBVS VERBIS PRONOMINIBVS ADVERBIIS ET
LIBRVM MONADICORVM CONTINENS

ACCEDVNT INDICES AB ARTHVRO LVDWICH CONFECTI

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MDCCCLXVII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

HERODIANI TECHNICI
RELIQUIAE.

COLLEGIT DISPOSUIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATUS EST

AUGUSTUS LENTZ.

TOMI II
FASCICULUS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBUS VERBIS PRONOMINIBUS ADVERBIIS ET
LIBRUM MONADICORUM CONTINENS.

ACCEDUNT INDICES AB ARTHURIO LUDWICH CONFECTI.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXX.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI

HERODIANI TECHNICI

RELIQUIAE.

COLLEGIT DISPOSUIT EMENDAVIT EXPLICAVIT
PRAEFATUS EST

AUGUSTUS LENTZ.

TOMI II

FASCICULUS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBUS VERBIS PRONOMINIBUS ADVERBIIS ET
LIBRUM MONADICORUM CONTINENS.

ACCEDUNT INDICES AB ARTHURIO LUDWICH CONFECTI.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXX.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Quod hic liber post primum editum volumen auctoris sui ope destitutus nunc ad finem perductus est „feliciter“, duorum virorum doctrinae atque indefesso studio debetur, Arthuri Ludwich et Eugenii Plew. Quorum ille hos indices, quorum initia quaedam ab auctore relicta erant, de integro confecit, confecitque tales, quos haud facile quisquam μιμήcεται, μωμήcεται nemo. Plewius correctionem imprimendi voluminis receperat. Quam etsi difficilem fore ex ipsa re suspicabamur, longe tamen difficilior et operosior evasit: quia mox patebat auctorem librum manu scriptum nondum ubique extrema cura perpolivisse, sed permultis locis demenda, fontibus denuo aditis explenda, quaedam coniectura etiam sananda sibi reliquisse in id tempus, quo haec a typothetis ad se reditura putabat. His vicibus quam strenue, quam sollerter Plewius functus et defunctus sit mihi eo minus silentio praeterire licet, cum ego unus testis sim eorum, quae iam lectorem latent. Denique utrumque Addendis componendis haud sane perfunctoriam operam impendisse videmus.

Ego pauca quaedam, quae mihi nunc addenda se praebent, hoc loco commemorabo. Cum primum volumen brevibus commendarem in Zarnckii tabulis 1867 nr. 44, ad praef. p. VIII haec scripseram: Ueber die Stelle in Bekk. An. p. 800, wo eine abweichende Ansicht zwischen Apollonius und Herodian in Gesprächsform gebracht wird und Apollonius den Herodian anredet mit ὦ τέκνον, ist Referent anderer Meinung. Ihm hat von jeher diese Stelle als ein Muster vorgeschwebt von jenen „byzantinisch kindischen Wendungen“, wie Referent in einem andern (von dem Verfasser auch behandelten und gebilligten) Falle sie genannt, wo es nöthig war, hinter solchen Wendungen den wahren Herodianus heraus zu erkennen. Uns scheint dies ganz wider den Ernst, mit dem wir diese Männer in der Sache finden, dem es angemessen ist, wenn etwa Herodian den Apollonius als ὁ Ἀπολλώνιοc citiert. Auch ist es wol schwer, wiewol der Verfasser einiges dafür sagt, sich solche dialogisirte Stellen in den Schriften jener Männer vorzustellen. Und so wäre denn in diesem Punkte wol Herrn Hiller beizutreten gewesen, quaest. Herod. p. 59.

Quod praef. p. XXXIV verissime Lentzius de Herodiani τέχνῃ dixit, assentiens Hillero, eam nullam fuisse, h. e. falsum esse Herodianum

scripta sua uno nomine τέχνης comprehensa tanquam unum opus edidisse, id, quia ipsi Lentzio iam non licet, ego eius nomine sustentabo dicamque mirationem facere, cur nuper denuo vir de grammaticis bene meritus et mox melius etiam meriturus, sine ulla, quae vel minimum momenti habere posset, caussa, imo contra caussam illud tanta machinatione et molimine tenere instituerit. Non magis rem veram esse in Apollonio Dyscolo mecum sentit Rudolphus Skrczeczka.

Quae p. XXXXV et sequenti scripta sunt de συντάξει, συνθέσει, παραθέσει, haec non recte scripta esse ex ipsis locis allatis apparet, nec video quae ego de horum vocabulorum usu ad Herodiani μονήρη p. 87 monueram non stare. Non dubitandum aliquem hic errorem viro egregio obfuisse. Quid enim hoc est e. g. quod scribit: „Sed si κήρεσσι φορήτους [potius φορητούς] Θ 527 et οὔρεσι τέκτονες Π 483 συνθέτως proferri vetat, id de compositione non magis intellegi potest quam si δυοκαίδεκα Β 557 κατὰ σύνθεσιν scribi iubet"? Quid tandem aliud Herodianus quam veram synthesin dicit? Invenitur e. g. apud poetam ΚΗΡΕΣΣΙΦΟΡΗΤΟΥΣ. Quaeritur, ut ex Herodianeo et antiquorum usu loquar, qualis haec σύνταξις sit: non quaeritur eo sensu secundum usum Herodianeum, qualis σύνθεσις sit: — ergo qualis σύνταξις sit: sitne haec σύνταξις κατὰ σύνθεσιν h. e. sitne κηρεσσιφορητους compositum, σύνθετον, et sub uno accentu scribendum, κηρεσσιφορήτους, an eodem quidem arcto sensu duo vocabula coniuncta, non composita nec sub uno accentu scribenda, sed κατὰ παράθεσιν, κήρεσσι φορητούς. Illud invaluit quidem, inquit Herodianus, habet tamen aliquid insoliti, quod compositiones per longiorem formam dativi pluralis in prima parte fieri non soleant. Sic reliqua. Quid tandem δυοκαίδεκα si scribatur aliud dicatur ab Herodiano quam compositum, σύνθετον, per σύνθεσιν factum? si scribatur δύο καὶ δέκα, esse παράθετον, κατὰ παράθεσιν? Et sic facit Β 557. Item non tantum τρισκαίδεκα dicitur, quod compositum est, sed etiam τρεῖς καὶ δέκα, etiamsi non significet drei und zehn, sed dreizehn, κατὰ παράθεσιν, imo et τρεῖς καὶ δέκατος der dreizehente et τρεῖς καὶ δεκάτη die dreizehnte: Ο 678. — Tantum dixi ad illum Herodiani locum in Monadicis.

Ad Arcadii praefationem per epistolam cum Lentzio communicaveram, quo fere modo mihi restituenda videretur. Quae rescripsit sibi probari. Ipso initio (praef. p. LXII) Τὸ ἐφικέσθαι ... tolerari non potest: scribendum Τοὺς ἐφικέσθαι. — p. LXIII (Bark. 6, 17) traditum est: ἐφ' ἑκάστῳ δὲ τῶν τοιούτων ὁρισμῶν ἢ μὴ ἐπιπολλοῖς (sic A) vel ἐπιπολλῆς (sic BC) ἅμα διὰ τῶν παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις ἀπαγορεύει διάνοιαν ὥστε ῥᾷον τοῖς ἄλλοις ἀκολουθεῖν. Lentzius scripsit ἢ μὴ ἔτι πολλὴ ἅμα δοκίμων παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις. Sed nihil certius quam ἐπιπολῆς, in quod cum Mauritius Schmidt quoque incidisset non intellego quomodo in hoc quidem vocabulo

haerere potuerit. Ad cetera quod attinet nec Lentzii δοκίμων, nec Schmidtii ἡ μὴ ἐπιπολῆς μὰ Δία τῶν παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις non inferre videtur quod non exspectes. Mihi Byzantinus ille videtur scribere potuisse ἡ μὴ ἐπιπολῆς ἅμα διὰ τῶν παραδειγμάτων παράθεσις [i. e. ἡ παράθεσις ἡ διὰ τῶν παραδειγμάτων γινομένη] ἀπαγορεύει etc. Sed ἅμα et εὐθὺς simul scribere non potuit, ut εὐθὺς, quod multo minus aptum quam ἅμα, falsum putem, et delendum quidem, natum per dittographiam ex θέσις in παράθεσις.

Ib. 7, 1 pro περιμένοντας scr. περιτέμνοντας cum Schmidtio.
— 4 παρεῖται καὶ pro παρεῖται.
— 5 pro λόγον requiritur λόγων, commate posito post κανονίζειν.
— 6 ὥστε ex eo, quod codd. praebent, ὅτε. Mutavit hoc primus Villoiso: recte fortasse: melius videri potest εἰς τὸ.
— 9 pro ἀνεπιστήμονα requiritur ἀνεπιστημόνως.
— 20 εἰ δέ τι συντομώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐπειγομένου πεποιήκαμεν. Hoc scribendum erit: εἰ δὲ τὸ (sic reliqui praeter A) συντομώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐπιτεμομένου πεποιήκαμεν.

Ad p. CI id mihi sumam ut mihi persuasissimum esse dicam, quae „de pronuntiatione vocalium αι et ε Herodiani aetate non diversa" statuit, etiamsi in παιδῶν et πεδῶν vel in politiorum ore tenui discrimine distarent, non recte statui atque inde factum esse ut in Orthographia ex Choerobosco et Theognosto haud pauca pro Herodianeis adsumta sint, quorum de orthographia monendi Herodiano nulla caussa fuerit, et nullo modo e. g. tale praescriptum ab Herodiano proficisci potuisse, quale illud est ex Theognosto positum II p. 425 Τὰ διὰ τοῦ σα οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφήν, ἐρώεσσα, τιμήεσσα, χαρίεσσα et quae sequuntur.

Monueram Lentzium, videri mihi Herodianeum colorem obfuscari quod ex Choerobosco constructionem neutrius pluralis cum verbo plurali transsumsisset, ut τὰ εἰς ης πολυσύλλαβα βαρύνονται I 79, 9, et talia: hoc enim Herodianum, quod meminerim, rarissime facere. Id probasse videtur: video enim in altero volumine eum haec fere mutantem.

Sed cum nobis non θέμις videatur, ab hoc opere aliter discedere quam cum laudatione auctoris, postrema haec sunto, quae occasione data post obitum viri eximii scripseram:

Als das griechische Volk die Epoche seines freien und bewegten Lebens zurückgelegt hatte, in welcher es jene erstaunlichen Meisterwerke in Poesie, Geschichte, Philosophie von Homer bis Aristoteles hervorgebracht, änderte sich die Scene. Sie änderte sich in der That auch räumlich; war es doch z. B. ägyptischer Boden, auf welchem

so viele Griechen und griechische Geister jetzt die Stätte ihrer Wirksamkeit fanden. Allein wir erkennen auch hier die hohe Begünstigung dieses Volkes, gleichsam nach veränderter Bühne noch einmal auftreten zu dürfen, um nun in Gründung und Systematisierung der Wissenschaften im engern Sinne für literarische Forschung thätig und erfindsam zu wirken. Bei diesen Bestrebungen entwickelte sich auch Sprachforschung, auch neben den theoretischen Bestrebungen die historische Sprachforschung und Kritik. War ja auch bei ganz verändertem Leben und Sprechen stark angeregt das Gefühl, um es mit Goethe's Worten zu sagen: „Für die lieben alten Todten braucht man Erklärung, will man Noten". Was nach dem Erwachen des Interesses für unsere altdeutschen Schriftwerke die Lachmann und Grimm erstrebten, in Textkritik, Erklärung, Darlegung des Sprachbaues, das wurde damals auch für das griechische erstrebt, und lange fortgesetzte Studien brachten in das fast unübersehbare Material mehr und mehr Vollständigkeit und Einsicht, Ordnung und Regel. Zu den berühmtesten Sprachforschern gehört Herodian, dessen die ganze Sprache in ihrem Bau umfassende Schriften man wohl mit Grimm's Grammatik vergleichen kann, auch an Reichthum der eingetragenen Sprachformen, worin er wie an Regel bildendem Geist noch vor allen hervorragte, auch darin, dass er eine Quelle wurde, aus der alle schöpften. Sie thaten es nur zu oft ohne ihn zu nennen. Herodian's Arbeiten sind wahrhaft riesenhaft, in welchem Grade, übersieht man vollkommen erst jetzt durch Lentz' Wiederherstellung derselben. Denn aus Bruchstücken und aus den Benutzungen, oft ungenannten, nur durch kritischen Scharfsinn wiederzuerkennenden, Anderer haben wir uns jenes Riesengebäude herzustellen. Das ist selbst eine Riesenarbeit; jene Benutzungen gehen durch alle späteren Jahrhunderte hindurch und die Aufgabe war nur durch ungewöhnlichen kritischen Scharfsinn und ungewöhnliche griechische Sprachkenntniss zu lösen und durch jene Ausdauer, die im Dienste einer Idee nicht nur unermüdlich, sondern auch fruchtbar wird.

K. Lehrs.

TOMI II

FASCICULUS POSTERIOR

SCRIPTA DE NOMINIBUS VERBIS PRONOMINIBUS ADVERBIIS ET LIBRUM MONADICORUM CONTINENS.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

1.

Choer. 7, 10: οἱ περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Ἡρωδιανὸν καὶ Ῥωμανὸν τὰ εἴδη προτάσσουσι τῶν γενῶν οἷον εἴδη γένη, ἐπειδὴ ὅπου εἶδος, οὐ πάντως καὶ γένος ἐστίν. ἰδοὺ γοῦν ἐν τοῖς ὀνόμασίν ἐστι γένη, ἀρσενικὸν θηλυκὸν οὐδέτερον, ἀλλὰ καὶ εἴδη πρωτότυπον καὶ παραγωγὸν· οἷον ἀνήρ ἀνδρεῖος. ὅπου δὲ εἶδος, οὐ πάντως καὶ γένος ἐστίν. ἰδοὺ γὰρ ἐν τοῖς ῥήμασίν ἐστιν εἴδη, πρωτότυπον καὶ παραγωγὸν ἄρδω ἀρδεύω καὶ οὐκ ἔστι γένη. οὐδὲ γὰρ ἔχει τὸ ῥῆμα ἀρσενικὸν θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. πάλιν ἐν τοῖς ἐπιρρήμασίν ἐστιν εἴδη, πρωτότυπον καὶ παραγωγὸν οἷον ἐγγύς ἐγγύθεν καὶ οὐκ ἔστι γένη. οὐδὲ γὰρ ἔχει τὰ ἐπιρρήματα ἀρσενικὸν θηλυκὸν οὐδέτερον. Ἐπειδὴ οὖν ὅπου μὲν εἶδος οὐ πάντως καὶ γένος ἐστὶ παρὰ γραμματικοῖς, ὅπου δὲ γένος ἐκεῖ πάντως καὶ εἶδος, τούτου χάριν προτερεύει τὰ εἴδη τῶν γενῶν.

*2.

An. Ox. IV 328, 25: Φασὶν ὅτι προτάττεται τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ καὶ πᾶσαι αἱ λέξεις ἐπικοίνως τῇ προσηγορίᾳ ὄνομα καλοῦνται, καθό φαμεν καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι Πλάτωνα· εἰ γὰρ ὄνομά ἐστι τὸ ὀνοματικὸν καὶ σημαντικόν, ἕκαστον δὲ τῶν μερῶν τοῦ λόγου σημαντικόν ἐστι καὶ συστατικόν, δῆλον ὅτι ἕκαστον ὄνομα ἂν κληθείη. οὕτως οὖν καὶ Διόδωρος ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος λέγεται τὸν οἰκέτην αὐτοῦ καλεῖν Ἀλλαμήν.

3.

Choer. Gaisf. 16, 17, Bekk. Anecd. 1181: Ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὀνοματικῷ λέγει αὐτὸ (sc. Πράς Πραντός ὄνομα πόλεως) περισπᾶσθαι καὶ διὰ τοῦ $\overline{\text{ντ}}$ κλίνεσθαι, ἐν δὲ τῇ καθόλου ὀξύνεσθαι, ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τοῦ $\overline{\text{ντ}}$ κλίνεσθαι.

---

l. 8 ἀνήρ ἀνδρεῖος quod intellectus flagitat scripsi pro ἄρδω ἀρδεύω. l. 23 adieci Ἀλλαμήν ex Mon. 32, 10. — Herodianea frustula quamvis confusa nostro loco contineri videntur.

4.

Choer. 35, 10, E. M. 779, 29, Schol. A ad Il. Δ 66: ὑπερκύδαντας: λέγουσί τινες, ὅτι ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι μετοχή ἐστιν· κυδαίνω ἐκύδανα κυδάνας κυδάναντος καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐν συνθέσει ὑπερκύδαντος. ἐν δὲ τῷ Ὀνοματικῷ λέγει, ὅτι ὄνομά ἐστι. καὶ μᾶλλον δεῖ ὄνομα λέγειν ἤπερ μετοχήν. τὸ γὰρ ὀνοματικὸν αὐτοῦ ὡμολόγηται εἶναι. οἱ δὲ Ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσιν αὐτοῦ πάντες, ἀλλὰ εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι.

5.

Ep. Cr. I 134, 2: ὁ εἷς καὶ τὸ θηλυκὸν ἀπέλειψε· δύο γὰρ κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι. ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ κοινοὶ θέλουσιν εἶναι οἷον οἱ δύο καὶ αἱ δύο, οἱ τρεῖς καὶ αἱ τρεῖς. [ἢ οὕτω· τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα κοινά ἐστι τῷ γένει καὶ ὁμοφωνεῖ τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς οἷον οἱ πέντε καὶ αἱ πέντε, οἱ ἑπτά καὶ αἱ ἑπτά.] ὁ δὲ ἕτερος λέγει ὅτι πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη τὸ τέλος τῆς γενικῆς τρέπουσα εἰς α (σα?) καὶ τὴν παραλήγουσαν θέσει μακρὰν ποιοῦσα τὸ θηλυκὸν ποιεῖ ἐπ' ὀνομάτων οἷον χαρίεις χαρίεντος χαρίεσσα, δαφνήεις δαφνήεντος δαφνήεσσα, εἷς ἕντος ὤφειλεν εἶναι τὸ θηλυκὸν ἕσσα. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος ὁμοφωνεῖν τῷ ἀρσενικῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου κατὰ παρασχηματισμὸν ἕσσα ἀπέλειψε καὶ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἴος ἀρσενικοῦ, ὃ σημαίνει τὸν μόνον, τὸ θηλυκὸν ἴα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μία. καὶ κλίνεται μιᾶς. καὶ λέγει ὁ κανὼν τὸν τόνον· τὸ γὰρ μιᾶς καὶ ἰᾶς Ἰωνικὴν ἔχει τάσιν, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων· ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταλήκτων εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς οἷον ὄργυια, ἄγυια, Πλάταια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρά, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος οἷον ἀγυιά, ὀργυιά, Θεσπειά. τοῦτο οὖν ἐστιν εἰρημένον τῷ τεχνικῷ· τὸ μιᾶς γὰρ καὶ ἰᾶς· ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἴα καὶ μία ἐν τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ μακροκαταληκτεῖ, τούτου χάριν τῷ Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος. καὶ περιεσπάσθη οἷον ἰᾶς ἰᾷ μιᾶς μιᾷ· ὅθεν καὶ ἡ αἰτιατική, ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο μακροκατάληκτος, οὐ κατεβίβασε τὸν τόνον, ἀλλὰ παροξύνεται ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ οἷον ἴαν μίαν.

6.

Eustath. 114, 1: ἐσιγήθη ἡ προσφυὴς εὐθεῖα τοῦ Διός, πρόκειται δὲ τὸ Ζεύς ἑτερόκλιτον ἀντ' αὐτῆς διὰ τὸ κοινότερον· συνηθέστερον γὰρ ὁ Ζεύς ἤπερ ὁ Ζάν καὶ ὁ Ζήν καὶ ὁ Δίς καὶ ὁ Δάν καὶ ὅσα ἄλλα κεῖται παρὰ τῷ παλαιῷ τεχνικῷ.

---

l. 12 verba uncinis inclusa epitomatoris videntur. l. 34 cf. 1387, 26 τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντων μονήρης μένει ὁ Ζεύς ὡς μονοσύλλαβος καὶ πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δίς γάρ, οὗ ἡ γενικὴ Διός, καὶ Ζήν καὶ Ζάν καὶ Ζάς καὶ Ζής παρὰ Φερεκύδει καὶ Βοιωτικῶς Δεύς καὶ Δάν. Mon. 6, 15.

7.

Il. Pr. Ε 9: Δάρης ὡς Χάρης. ὁμολογεῖ καὶ ἡ γενική· Δάρητος γὰρ ὡς Χάρητος. εἰ γὰρ ὠξύνετο, ἡ γενικὴ ἐγένετο Δαροῦς ὡς σαφοῦς, ὅτι τὰ εἰς ης δισύλλαβα ὀξύτονα ἓν ἔχοντα σύμφωνον εἰς ους περατοῦται κατὰ τὴν γενικὴν σαφοῦς, πρηνοῦς, προλοῦς, φραδοῦς «φραδέος νόου ἔργα» (Il. Ω 354). τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ τοῦ προκειμένου ὀνόματος κλίσις· περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τοῦ «Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο» (Il. I 529) καὶ τοῦ κριτῆς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων ἀποδώσομεν τὸν λόγον.

8.

Theogn. 47, 32, Bekk. An. 1390: τὸ Κλήμης Κλήμεντος καὶ Κρήσκης Κρήσκεντος, Οὐάλης Οὐάλεντος, Μάνης Μάνεντος, διὰ τοῦ εντος κλινόμενα καὶ τὰς εὐθείας ἔχοντα διὰ τοῦ η, οὐ τῆς κοινῆς, ἀλλὰ τῆς Σικελικῆς ἀρχαιότητος ἴδιον, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὀνοματικῷ.

9.

Choerob. 454, 32: Περὶ τοῦ κίς κιός καὶ λίς λιός — αὐτὸς (sc. Ἡρωδιανὸς) ἐν ἑτέροις ἐσημειώσατο λέγων ἡμαρτημένα εἶναι εἴτε κατὰ τόνον εἴτε κατὰ κλίσιν. ἢ γάρ, φησίν, ὀξύτονα ὄντα ὤφειλε διὰ συμφώνου κλίνεσθαι, εἴτε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα οὐκ ὤφειλε ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τὰ γὰρ εἰς ις ὀξύτονα οὐδέποτε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, ἀσπίς ἀσπίδος, βολίς βολίδος, κρηπίς κρηπῖδος, κνημίς κνημῖδος, βασιλίς βασιλίδος. καὶ κέχρηται τοιούτῳ παραδείγματι, ὅτι, ὥσπερ Πάρις Πάριδος καὶ Θέτις Θέτιδος καὶ μῆνις μήνιδος, ἐπειδὴ βαρύτονά ἐστι κατὰ τὴν εὐθεῖαν, γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ καθαροῦ τοῦ ος κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Πάριος Θέτιος μήνιος (ἴδιον γάρ ἐστι τῶν εἰς ις βαρυτόνων τὸ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεσθαι οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόλις πόλιος), τὰ μέντοι εἰς ις ὀξύτονα οἷον κρηπίς κρηπῖδος, ἀσπίς ἀσπίδος, ῥανίς ῥανίδος, οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ καθαροῦ τοῦ ος (τοῦτο γὰρ ἀλλότριόν ἐστι τῶν εἰς ις ὀξυτόνων, λέγω δὲ τὸ ἔχειν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἐκφερομένην)· οὕτω καὶ τὸ κίς καὶ τὸ λίς ὀξυνόμενα καὶ εἰς ις λήγοντα οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἢ ἔχοντα τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος οὐκ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δηλονότι περισπᾶσθαι.

10.

Il. Pr. Ε 266 υἷος: προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος. αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ «Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς» (Il. Β 20) καὶ αἰτιατικὴ «ἀλλ'

l. 17 conf. Catholicam (p. 427, 27) de genetivo pluralis, ubi Herodianus canonem a quibusdam propositum improbaverat. Choeroboscus illum canonem defendit monens ipsum Herodianum pronunciavisse ἐν ἑτέροις, quibus verbis hunc περὶ ὀνομάτων librum significari maxime probabile est, κίς et λίς aut in accentu aut in declinatu a legitima via aberrasse.

υἷα Κλυτίοιο caώcομεν» (Il. O 147) καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα «υἷεc ὁ μὲν Κτεάτου» (Il. B 621) καὶ αἰτιατικὴ «υἷάc τ' ὀλλυμένουc» (Il. X 62). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ «υἱάcι δὲ Πριάμοιο» (463) παρὰ τοῦτο κεκλίcθαι ἐν τοῖc περὶ ὀνομάτων, ὅταν καὶ περὶ τῆc καθολικῆc κινήcεωc τοῦ ὀνόματοc διαλαμβάνωμεν.

11.

Il. Pr. Ω 318: ἐν τρίτῳ τῶν ὀνοματικῶν περὶ τῆc ἐκτάcεωc αὐτῶν (sc. τοῦ εὐκλήϊc εὐκνήμιc) ταῦτά φηcιν· ἄλλωc τε εἰ ἐπιζητοῦcιν ἐκτεταμένον τὸ ῑ, ἔχουcι ἐν τῷ εὐκνήμιc, μελαμψήφιc· καὶ εἰ τοῦτο, φηcί, δῆλον ὅτι παροξύνεται.

12.

Choer. 246, 19: ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεόc καὶ θυγατριδεόc γέγονε τὸ ἀδελφιδοῦc κατὰ κρᾶcιν καὶ θυγατριδοῦc. οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα λέγειν, ὅτι τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦc καὶ θυγατριδοῦc γέγονε τὸ ἀδελφιδεόc καὶ θυγατριδεόc κατὰ διάλυcιν τῆc ου διφθόγγου εἰc τὸ ō καὶ ē, ἐπειδή, ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc, οὐδέποτε εὐθεῖα διαλέλυται. τὸ γὰρ εἶc ἕειc κατὰ πλεοναcμὸν ἔχει τὸ ē, οὐ μὴν διελύθη.

13.

Choer. Gaisf. 232, 22, Bekk. Anecd. 1195: Ἰcτέον ὅτι πάντα τὰ εἰc ῡc περιcπώμενα ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ὄντα ὑποκοριcτικά ἐcτιν οἷον ὁ Καμμῦc, ὁ Κλαυcῦc, ὁ Διονῦc, ὁ Λαρδῦc χωρὶc τῶν τριῶν τούτων, φημὶ δὲ τοῦ ὀcφῦc, ὀφρῦc, ἰχθῦc, τὸ γὰρ ἰξύc, εἰ καὶ παρατέθειται ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ Ὀνοματικῷ ὡc περιcπώμενον, ἀλλ' οὖν οὐ περιcπᾶται, ἀλλ' ὀξύνεται, ὥc φηcιν ἐν τῇ καθόλου.

14.

Schol. ad Aristoph. Ran. 926: ἄγνωτα τοῖc θεωμένοιc: ἀπὸ τοῦ ἄγνωτοc. οὐ γὰρ παραcχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνώc εἰc οὐδέτερον γένοc, ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc.

15.

Eustath. 1807, 16 ἐν τοῖc ὀνοματικοῖc τοῦ Ἡρωδιανοῦ φέρεται ὡc ἐκ τοῦ μάρτυc γίνεται κατά τινα διάλεκτον τροπῇ τοῦ c̄ εἰc ρ̄ μάρτυρ, οὗ ἡ γενικὴ ἀναδραμοῦcα εἰc εὐθεῖαν κινεῖ τὸν μάρτυρον.

Eustath. 114, 15: Ἡρωδιανὸc εἰπών, ὅτι καὶ μάρτυροι καὶ μάρτυρεc ἑκατέρωc, ἐπάγει, ὅτι τέτριπται τὸ μάρτυρεc ἀπὸ τῆc μάρτυc εὐθείαc, ἣν ἡ Αἰολέων διάλεκτοc διὰ τοῦ ρ̄ προφέρει· ἐκεῖνοι γάρ, φηcί, τὸ c̄ εἰc ρ̄ μεταβάλλουcι τὸ οὗτοc οὗτορ λέγοντεc καὶ τὸ ἵπποc ἵππορ· οὕτωc οὖν, φηcί, καὶ μάρτυc μάρτυρ, ἀφ' ἧc ἐκπίπτει πληθυντικὸν οἱ μάρτυρεc παρά τε τοῖc κωμικοῖc καὶ Ἱππώνακτι· οἱ δέ γε μάρτυροι ἀπὸ τοῦ μάρτυροc εὐθείαc οἷον «Ζεὺc δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυροc ἔcτω» (Il. H 76).

1. 19 cf. Catholicam p. 238, 14.

16.

Choer. 350, 25: τὸ ἀναδενδράς ὁ Ἡρωδιανὸς ὑπολαμβάνει μόνως συστέλλειν τὸ ᾱ καὶ ὀξύνεσθαι.

17.

Eustath. 700, 56: τὸ κρανίον τῆς κεφαλικῆς πολυωνυμίας τμῆμά ἐστιν, ἧς καὶ αἱ κατ' εὐθεῖαν προφοραὶ καὶ τὸ κεῖθεν δὲ κλίμα κατὰ Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν διαφόρως ἔχουσιν — κάρα θηλυκῶς τε καὶ οὐδετέρως. ἔτι κοινῶς καὶ κράς κρατός ἡ κεφαλή, καὶ μὴν καὶ κράας, ὅθεν τὸ «σῷ κράατι τίσεις» (χ 218). ἡ δ' αὐτὴ καὶ κάρηας καρήατος, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ κάρηνον καὶ ἀποκοπῇ κάρη ἄκλιτον κατὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ δῶ. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ (Philoct. 1207) κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

Sequuntur, quae apud Choeroboscum ex libro περὶ ὀνομάτων petita videntur, composita cum praeceptis, quae ab aliis epitomatoribus et in reliquis scriptis Herodiani servata sunt.

Περὶ τῶν εἰς ᾱς̄.

Choer. 93, 12: τὰ εἰς ᾱς̄ βαρύτονα ἀρσενικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, οἷον Θόας, Δρύας, Αἴας, Κάλχας, γίγας, κοχλίας, Αἰνείας, Ἑρμείας, Παπίας. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ Ἀρκάς καὶ φυγάς· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονα, ἀλλ' ὀξύτονα. πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ κρέας. τοῦτο γὰρ βαρύτονον ὂν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν ἀλλ' οὐδέτερον. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ λᾶας τοῦ προσηγορικοῦ, ὅπερ σημαίνει τὸν λίθον, καὶ τοῦ μέγας τοῦ ἐπιθέτου· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ. τὰ γὰρ κύρια, φημὶ δὴ τὸ Λάας τὸ κύριον καὶ τὸ Μέγας τὸ κύριον, καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ᾱ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν γενικήν, οἷον ὁ Λάας τοῦ Λάα καὶ ὁ Μέγας τοῦ Μέγα, τὸ δὲ λᾶας τὸ προσηγορικὸν καὶ τὸ μέγας ἐπίθετον καὶ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ καὶ διὰ καθαροῦ ος̄ κλίνεται, οἷον ὁ λᾶας τοῦ λάαος, καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ᾰᾰ εἰς ἓν μακρὸν τοῦ λᾶος,

λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς (Μ 462).

καὶ πάλιν ὁ μέγας τοῦ μέγαος, ἡ γὰρ μεγάλου γενικὴ ἑτερόκλιτός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας, ἐξῆς καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ μεγάλοι.

---

l. 5 in his omisi quae ab Eustathio inserta videntur. l. 16 concinunt haec fere cum Dichr. 283, 11, ad quem l. cf. Lehrsium et quem citat, Ahrens. de dial.

Καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ λᾶας τὸ προσηγορικὸν καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον συνεσταλμένον ἔχει τὸ α̅. καὶ περὶ μὲν τοῦ λᾶας τοῦ προσηγορικοῦ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς α̅ς̅ καθαρὸν ὀνόματα δισύλλαβα ἀρσενικὰ οὐδέποτέ ἐστι προσηγορικά, ἀλλ' ἢ κύρια, ὡς τὸ Δρύας, Θόας, Αἴας, ἢ ἐθνικά, ὡς τὸ Ὕας Ὕαντος (Ὕαντες δὲ λέγονταί οἱ κατοικοῦντες τὴν Βοιωτίαν)· ἢ ἐπίθετον, ὡς τὸ Εὔας Εὔαντος (τὸ δὲ Εὔας ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου). ἐπεὶ οὖν τὸ λᾶας προσηγορικόν ἐστι, τὸν γὰρ λίθον σημαίνει, εἰκότως ὡς διήλλαξε περὶ τὸ σημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὸν χρόνον. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «καθαρὸν» διὰ τὸ γίγας· τοῦτο γὰρ προσηγορικόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔστι καθαρόν. πρόσκειται «δισύλλαβα», διὰ τὸ κοχλίας, καὶ τοῦτο γὰρ προσηγορικόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔστι δισύλλαβον. πρόσκειται «ἀρσενικὸν» διὰ τὸ κρέας, καὶ τοῦτο γὰρ προσηγορικόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν ἀλλ' οὐδέτερον. περὶ τοῦ μέγας τοῦ ἐπιθέτου ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι ἐπειδὴ ἀποβολῇ τοῦ ς̅ ποιεῖ τὸ οὐδέτερον, οἷον τὸ μέγα, καὶ καθόλου δὲ τὰ εἰς ς̅ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ς̅ τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον ὁ ὀξύς τὸ ὀξύ, ὁ ταχύς τὸ ταχύ, ὁ βραδύς τὸ βραδύ, ὁ φυγόπολις τὸ φυγόπολι, ὁ λιπόπατρις τὸ λιπόπατρι, ὁ ἄχαρις τὸ ἄχαρι, ὁ τίς τὸ τί· οὕτως οὖν καὶ ὁ μέγας τὸ μέγα.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ λᾶας τὸ προσηγορικὸν καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον σημειούμεθα ἔχειν τὸ α̅ συνεσταλμένον, ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ α̅, ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών

δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἵματά τε μέμνων. (leg. αἱματᾷ τε μίμνων.)

ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον, καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυς|τῷ μέ|μηνεν | Αἴας | αἵμα | τά τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρᾳ κεῖται, ἐν ᾗ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ Δωρικὰ συστέλλοντα τὸ α̅· παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 521)

δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα

καὶ παρὰ τῷ Ῥιανῷ «λίθος μέλας».

Choer. 97, 32: οὐκ ἔστι τὰ εἰς α̅ς̅ ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν μόνως ἀρσενικά, ἀλλ' ἢ μόνως θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τοῦ ἡ τριάς, ἢ κοινὰ τῷ γένει ὡς ὁ φυγάς καὶ ἡ φυγάς, ὁ Ἀρκάς καὶ ἡ Ἀρκάς, ὑπεσταλμένου τοῦ ἀνδριάς ἀνδριάντος, καὶ ἱμάς ἱμάντος, ἅτινα καὶ παραλόγως ὀξύνεται. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ ὁ Ζάς καὶ ὁ Φθάς, ταῦτα γὰρ ἀρσενικὰ μόνα ἐστὶν ὀξύτονα, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀλλὰ μονοσύλλαβα.

Dor. p. 173. l. 25 corr. Meinekius ad Theocr. Id. II 4. — Multa in hac et insequentibus paginis Byzantinum doctorem produnt: velut puerilia illa l. 27—29 Herodiani non esse patet. l. 32 Ῥιανῷ pro Ἀριάνῳ Bekkerus restituit et idem μέλας pro μέγας. De Rhiano cf. Mein. Anall. Alex. p. 203. l. 38 substitui Φθάς pro Πράς, quum in Onomatico Herodianum Πρᾶς perispomenos pronuntiasse sciamus cf. fr. 3.

Choer. 98, 16: δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι οἱ Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουσι καὶ τὸ μέλας μέλαις καὶ τὸ Θόας Θόαις, προστιθέντες τὸ ι, τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αι διφθόγγου· ηὑρίσκετο γὰρ ἀλλεπάλληλος ἡ αι δίφθογγος, καὶ ἐκ τούτου κακόφωνος ἐγένετο ἡ λέξις.

St. B. 603, 2: οὐδὲν εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίσκεται· τὸ δὲ Τάρας εὕρηται καὶ θηλυκῶς.

Περὶ τῶν εἰς εις.

Choer. 203, 22: τὰ εἰς εις λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα κοινολεκτούμενα καθαρὰν θέλει ἔχειν τὴν ει δίφθογγον, τουτέστι μὴ ἔχουσαν σύμφωνον προηγούμενον, οἷον χαρίεις, ἀνεμόεις, ὑδατόεις, τιμήεις, δαφνήεις, ἀστερόεις, φθογγήεις. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ κτείς μονοσύλλαβον. πρόσκειται «ὀνόματα» διὰ τὸ τυφθείς καὶ δαρείς μετοχάς. πρόσκειται «κοινολεκτούμενα», ἐπειδὴ τὸ Λάχης καὶ τὸ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου προφέρονται, Λάχεις καὶ πένεις λέγοντες· καὶ ἰδοὺ ταῦτα ἔχει πρὸ τῆς ει διφθόγγου σύμφωνον, ἀλλ' οὐκ ἔστι κοινολεκτούμενα. οὐ θέλει δὲ παραλήγεσθαι τῷ ι, ἀλλ' ἢ τῷ η, ὡς ἐπὶ τοῦ τιμήεις ἑρσήεις, ἢ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τῷ ε ἠχέεις βρωμέεις, ἢ τῷ ο, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνεμόεις δροσόεις, ἢ τῷ α, ὡς ἐπὶ τοῦ σκιάεις, ἢ τῷ ω, ὡς ἐπὶ τοῦ κητώεις ἐρώεις, ὅθεν τὸ χαριτόεις ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις παραληγομένου τῷ ι. καὶ ἐξ ἄλλου δὲ κανόνος δείκνυται τὸ χαριτόεις ἀναλογώτερον τοῦ χαρίεις· τὰ γὰρ εἰς εις λήγοντα ἔχοντα θηλυκὰ ἀποβολῇ τῆς ει διφθόγγου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, οὐ μὴν τὴν εὐθεῖαν, οἷον, δαφνήεις δάφνης, ἡ δάφνη γὰρ τῆς δάφνης, τιμήεις τιμῆς, ἡ τιμή τῆς τιμῆς, φθογγήεις φθογγῆς, ἡ φθογγή τῆς φθογγῆς, αὐδήεις αὐδῆς, ἡ αὐδή τῆς αὐδῆς, λαχνήεις λάχνης, ἡ λάχνη τῆς λάχνης, φωνήεις φωνῆς, ἡ φωνή τῆς φωνῆς, σκιάεις σκιᾶς, ἡ σκιά γὰρ τῆς σκιᾶς· τὸ γὰρ σκιόεις ἀπὸ τοῦ σκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς τὸ ο. πρόσκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον», διὰ τὸ δροσόεις δρόσος, τοῦτο γὰρ τὴν εὐθεῖαν τοῦ θηλυκοῦ ἐποίησεν, οὐ μὴν τὴν γενικήν. τὸ ἀνεμόεις τὴν ἄνεμος εὐθεῖαν ποιοῦν καὶ οὐ τὴν γενικὴν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐ ποιεῖ θηλυκόν, ἀλλ' ἀρσενικόν· εἰ ἄρα οὖν τὸ μὲν χαριτόεις ἀποβολῇ τῆς ει διφθόγγου τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ποιεῖ, τὸ δὲ χαρίεις ἀποβάλλον τὴν ει δίφθογγον οὐ ποιεῖ τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ, ἀλλὰ τὴν εὐθεῖαν, χάρις γάρ, δηλονότι τὸ

---

l. 1 Cf. E. M. 575, 53 maxime V. Quamquam Lob. Parall. 21 docet epalleliam diphthongi αι Graecis non absonam fuisse, tamen non dubitandum est, quin hoc adnotamentum ab Herodiano profectum sit, qui etiam in aliis, quae Lobeck. reprobavit, cacophoniam detexit cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 70.
l. 18 verba ἢ κατὰ συστολὴν — βρωμέεις addidi ex Mon. 14, 19, cf. praeterea Ep. Cr. I 12 et 408.

χαριτόεις ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις. παραφυλαττόμεθα δὲ παρὰ τῷ Πινδάρῳ (Ol. 5, 54) τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὑγίεντα, ὡς ἀπὸ εὐθείας γάρ ἐστι παραληγομένης οἷον τῷ ἰῶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίεις.

Choer. 132, 11: πολλάκις οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς εις τῶν διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσι τὸ ῑ, οἷον χαρίεις χαρίες, τιμήεις τιμήες, Μαλόεις Μαλόες· τοιοῦτο γάρ ἐστι καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

ὁ δὲ ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός,

ἀντὶ τοῦ Μαλόεις. Μαλόεις ἐστὶν ὁ Λέσβιος.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Choer. 209, 3: τὰ εἰς ευς λήγοντα ὀνόματα ἀρσενικὰ εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα ὀξύτονά ἐστιν.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 172, 8: τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα εἰς ης γινόμενα, ἐὰν μὲν εὑρεθῇ κύρια, δύο ἔχει εὐθείας, μίαν ἐντελῆ καὶ μίαν συνῃρημένην, οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Περικλέης Περικλῆς, Σοφοκλέης Σοφοκλῆς, Νικοκλέης Νικοκλῆς· ἐὰν δὲ ᾖ ἐπίθετα, μίαν ἔχει εὐθεῖαν τὴν ἐντελῆ μόνην, συνῃρημένην δὲ οὐκ ἔχει. οὐδέποτε γὰρ τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον ἀκλεής, δυσκλεής, ἀγακλεής. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, τί δήποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος εἰς ης, δηλονότι κύρια μὲν ὄντα, συναιροῦνται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον Ἡρακλέης Ἡρακλῆς, Περικλέης Περικλῆς, ἐπίθετα δὲ ὄντα οὐ συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, οἷον ἀκλεής δυσκλεής ἀγακλεής· καὶ ἔστιν εἰπεῖν δύο ἀπολογίας, μίαν μὲν ἀπὸ τόνου, ἑτέραν δὲ ἀπὸ κλίσεως. ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ τόνου αὕτη· οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται ἐπ᾽ ὀνομάτων βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνερχομένων, οἷον θοός, ἐνδεής, παμφαής, ἀκραής, ἀνηλεής· σεσημειωμένων τοῦ ζωός ζώς καὶ Κισσηΐς Κισσῄς καὶ Βρισηΐς Βρισῄς καὶ Νηρηΐς Νηρῄς τὸ δὲ νηλής ἐκ τοῦ νηλεής κατὰ συγκοπήν. τὸ δὲ ἀδελφιδεός ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδεός θυγατριδοῦς κρᾶσιν μὲν ἐδέξατο βαρείας καὶ ὀξείας, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς

---

l. 10 cf. Cathol. p. 240, 17. l. 13 hic quoque permulta Byzantinam originem clamant, quae uncis notare longum est. l. 27 omisi verba καὶ χωρὶς τοῦ πούς, καὶ τοῦτο γὰρ — κρᾶσιν ἔπαθε βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνελθουσῶν. Nam vix credendum est Herodianum sic, ut Choer. 239, 6 πορός πoός πούς, ortum hoc vocabulum putasse; Mon. 14, 35 accentum a norma reliquorum εἰς ους monosyllaborum circumflexorum aberrantem similitudine participiorum excusat. Porro pro iis quae Choer. l. 30 de νηλής proponit τὸ νηλής οὐκ ἀπὸ τοῦ νηλεής γέγονε κατὰ κρᾶσιν κτλ. substitui sententiam, quae magis Herodianeam originem prae se fert in Ep. I 296; nam Herod. ap. Arc. 196, 19 νηλέα θυμὸν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν, ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνὸς ε̄. l. 28, de ἀδελφιδοῦς etc. cf. Cathol. 243, 30.

ὀξεῖαν ἀλλ' εἰς περισπωμένην· τὸ γὰρ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς περισπᾶται. πρόσκειται «ἐπ' ὀνομάτων» διὰ τὸ ἑσταώς ἑστώς, βεβαώς βεβώς. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὰ ἐπίθετα τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐὰν ἐπιδέξωνται κρᾶσιν, μέλλει ἡ βαρεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συνέρχεσθαι, κράσεως οὔσης, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. πάντα γὰρ τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα ὀξύνεται, οἷον ἀκλεής, δυσκλεής, ἀγακλεής. ἡ δὲ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συνέρχονται, οἷον ζωός ζώς, ἑσταώς ἑστώς, Κισσηΐς Κισσῄς, Βρισηΐς Βρισῄς. τούτου οὖν χάριν τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα οὐ συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἵνα, ὡς εἴρηται, μὴ εὑρεθῇ κρᾶσις γινομένη ἐπ' ὀνομάτων βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνερχομένων. τὰ γὰρ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα κύρια διὰ τοῦτο συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐντελείᾳ βαρύνεται, οἷον Ἡρακλέης Σοφοκλέης Περικλέης, καὶ συναιρούμενα περισπᾶται, οἷον Ἡρακλῆς Σοφοκλῆς Περικλῆς. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα εἰς περισπωμένην συνέρχονται, οἷον πάϊς παῖς, Πηλέϊ Πηλεῖ, εὐσεβέα εὐσεβῆ. καὶ λοιπὸν οὐκέτι εὑρίσκεται κρᾶσις γενομένη ἐπ' ὀνομάτων βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀξείας καὶ βαρείας εἰς περισπωμένην. αὕτη μὲν οὖν ἐστι ἡ ἀπὸ τόνου ἀπολογία· ἡ δὲ ἀπὸ κλίσεώς ἐστιν αὕτη· τὰ ἐπίθετα παρὰ τὸ κλέος σύνθετα, εἰ συνῃρεῖτο κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἤμελλεν ὀξύνεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ ἐντελείᾳ ὀξύνεται, οἷον ἀκλεής, δυσκλεής, ἀγακλεής· ἡ δὲ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συνέρχονται, οἷον ζωός ζώς, ἑσταώς ἑστώς, Βρισηΐς Βρισῄς· ὀξυνόμενα δὲ ἤμελλεν ἐμπίπτειν εἰς χαρακτῆρα ἀπαιτοῦντα τὴν διὰ τοῦ τος κλίσιν. τὰ εἰς ης ὀξυνόμενα ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἕτερον σύμφωνον, μὴ κατὰ συγκοπὴν ὄντα, διὰ τοῦ τος κλίνεται, οἷον ἀβλής ἀβλῆτος, προκλής προκλῆτος, ἡμιθνής ἡμιθνῆτος, ἡμιτρής ἡμιτρῆτος, ἀμφιτρής ἀμφιτρῆτος. πρόσκειται «μὴ κατὰ συγκοπὴν ὄντα» διὰ τὸ μελαχρής μελαχροῦς, τοῦτο γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μελαχροής γέγονε κατὰ συγκοπήν. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ «εἰ συνῃρεῖτο κατὰ τὴν εὐθεῖαν» τὰ ἐπίθετα τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἤμελλεν διὰ τοῦ τος κλίνεσθαι, οἷον ἀκλής ἀκλῆτος, δυσκλής δυσκλῆτος, ἀγακλής ἀγακλῆτος, ὡς ὀξύτονα ὄντα καὶ ἔχοντα ἀμετάβολον πρὸ τοῦ η καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἕτερον σύμφωνον· ἀλλὰ μὴν διὰ τοῦ τος οὐκ ἠδύνατο κλίνεσθαι, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ συνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίσιν, οἷον Ἑρμέας Ἑρμέου, Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, πλόος πλόου, πλοῦς πλοῦ, τιμήεις τιμήεντος, τιμῆς τιμῆντος, δαφνήεις δαφνήεντος, δαφνῆς δαφνῆντος. εἰ οὖν τὸ ἀκλεής καὶ δυσκλεής εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, οἷον ἀκλεοῦς δυσκλεοῦς ἀγακλεοῦς, ἀναγκάζεται καὶ ἐν τῇ συναιρέσει τὴν αὐτὴν κλίσιν φυλάξαι. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ τος κλίσιν, τοῦ δὲ ἑτέρου τὴν εἰς ους, μένει τὰ ἐπίθετα ἀσυναίρετα κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τούτου οὖν χάριν τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα οὐ συναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν. τὰ δὲ κύρια οὐκ

ἐμπίπτουϲιν· εἰϲ χαρακτῆρα ἀπαιτοῦντα τὴν διὰ τοῦ τοϲ κλίϲιν· ὁ γὰρ κανὼν περὶ ὀξυτόνων ἐϲτὶν ὡϲ εἴρηται.

Choer. 243, 24: τὸ τιμῆϲ τιμῆντοϲ γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔϲτι τιμήειϲ, καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ η καὶ ε εἰϲ η γέγονε τιμῆϲ, τοῦ ι ἀποβληθέντοϲ. τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ κανών ἐϲτιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰϲ ϲ λήγοντα ἀρϲενικὰ οὐ θέλει ἔχειν ἐν τῇ τελευταίᾳ ϲυλλαβῇ τί ποτε ἀνεκφώνητον, οἷον Λάχηϲ, Χρύϲηϲ, ἱδρώϲ, κοχλίαϲ· οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ τιμῆϲ χωρὶϲ τοῦ ι. πρόϲκειται «εἰϲ ϲ λήγοντα» διὰ τὸ Θρᾷξ, τοῦτο γὰρ ἔχει τὸ ι ἀνεκφώνητον· ἀλλ' οὐ λήγει εἰϲ ϲ ἀλλ' εἰϲ ξ. πρόϲκειται «ἀρϲενικὰ» διὰ τὸ Κιϲϲηῖϲ Κιϲϲῄϲ, Νηρηῖϲ Νηρῄϲ, Βριϲηῖϲ Βριϲῄϲ, δαῖϲ δᾴϲ ἡ λαμπάϲ· ταῦτα γὰρ εἰϲ τὸ ϲ λήγει καὶ ἔχει τὸ ι ἀνεκφώνητον, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικά, ἀλλὰ θηλυκά.

Περὶ τῶν εἰϲ ιϲ.

Choer. 181, 15, 182, 11: τὰ εἰϲ ιϲ μονοϲύλλαβα φύϲει εἰϲ ϲ λήγοντα μακρὸν ἔχει τὸ ι καὶ προϲθέϲει τοῦ οϲ κλίνεται οἷον κίϲ κιόϲ, λίϲ λιόϲ. μόνον τὸ τίϲ τινόϲ διὰ τοῦ ν κλίνεται καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ τοῦτο ϲυϲτέλλει τὸ ι τῶν εἰϲ ιϲ μονοϲυλλάβων ἐκτεινόντων αὐτό, εἰκότωϲ ὡϲ διαλλάξαν περὶ τὸν χρόνον διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίϲιν.

Choer. 183, 10: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι διατί τὸ τίϲ ϲυϲτέλλει τὸ ι· καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιόϲ φηϲιν, ἀϲτείωϲ ἀπολογούμενοϲ, ὅτι διὰ τοῦτο τὸ τίϲ ϲυϲτέλλει τὸ ι, ἐπειδὴ ἡ ϲύντομοϲ τῆϲ πεύϲεωϲ ἀνάκριϲιϲ τὸν μακρὸν χρόνον τοῦ ι παρῃτήϲατο· ὁ γὰρ πυνθανόμενοϲ ἐν ϲυντόμῳ θέλει μαθεῖν καὶ οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ἔϲτι δὲ εἰπεῖν καὶ καταναγκαϲτικὴν ἀπολογίαν τοιαύτην περὶ τοῦ τίϲ, ὅτι ϲυϲτέλλει τὸ ι· ἰϲτέον ὅτι τὸ τίϲ ἀναγκάζεται ἔχειν τριγένειαν, ἐπειδὴ πευϲτικόν ἐϲτι· τὰ δὲ πευϲτικὰ ἐν τριγενείᾳ παραλαμβάνεται, οἷον ποῖοϲ ποία ποῖον, πόϲοϲ πόϲη πόϲον, πηλίκοϲ πηλίκη πηλίκον, πόϲτοϲ πόϲτη πόϲτον, ποδαπόϲ ποδαπή ποδαπόν· οὕτωϲ οὖν καὶ ὁ τίϲ, ἡ τίϲ, τὸ τί. τριγένειαν δὲ ἔχον εὐλόγωϲ ϲυϲτέλλει τὸ ι, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ϲ λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ϲ τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, οἷον ὁ λιπόπατριϲ τὸ λιπόπατρι, ὁ φυγόπολιϲ τὸ φυγόπολι, ὁ ἄχαριϲ τὸ ἄχαρι, ὁ ταχύϲ τὸ ταχύ, ὁ βραδύϲ τὸ βραδύ, ὁ μέγαϲ τὸ μέγα· οὕτωϲ οὖν καὶ ὁ τίϲ καὶ τὸ τί διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ι. ὅθεν τὰ εἰϲ ιϲ τὰ ἔχοντα ἐκτεταμένον τὸ ι οὐ ποιεῖ τριγένειαν, οἷον ὁ τανυκρήπιϲ, ὁ μελαμψήφιϲ.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι πολλαὶ ἀπορίαι φέρονται περὶ τοῦ τίϲ· ἔχουϲι δὲ οὕτωϲ. εἰ ἄρα τὰ εἰϲ ιϲ τὰ διὰ τοῦ νοϲ κλινόμενα ἅπαντα δικατάληκτά ἐϲτιν, οἷον ἀκτίϲ ἀκτῖνοϲ ἀκτίν, δελφίϲ δελφῖνοϲ δελφίν, Σαλαμίϲ Σαλαμῖνοϲ Σαλαμίν, Ἐλευϲίϲ Ἐλευϲῖνοϲ Ἐλευϲίν, Τελχίϲ Τελχῖνοϲ

l. 3 cf. Il. Pr. I 605, M 201, Io. Al. 8, 30, Arc. 25, 17. l. 20 haec in brevius contracta in Ep. in Psalm. 64, 30—65, 20. Pertinere videntur ad Herodiani quid τίϲ sit quaestionem: cf. Mon. 19.

Τελχίν (Τελχῖνες δέ εἰσιν δαίμονες οἰκήσαντες τὴν Ῥόδον), ῥίς ῥινός ῥίν, θίς θινός θίν, διατί τὸ τίς κλινόμενον διὰ τοῦ νος, οἷον τινός, οὐκ ἔστι δικατάληκτον; ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι πάντα τὰ εἰς ις δικατάληκτα μακρὸν ἔχει τὸ ι, οἷον δελφίς, Σαλαμίς, Ἐλευσίς. ἐπειδὴ οὖν τὸ τίς οὐκ ἔχει μακρὸν τὸ ι ἀλλὰ βραχύ, εἰκότως οὐκ ἔστι δικατάληκτον. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν ἁπάντων ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, μόνον τὸ τίς ἀπὸ τοῦ τ ἄρχεται; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν αἰτίαν· ὅτι τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, οἷον τίς ἐστι Σωκράτης, Πλάτων, τὰ δὲ ἄλλα πευστικὰ τῶν περὶ τὴν οὐσίαν ἐστὶ ζητητικά, οἷον τὸ ποῖος ποιότητος, τὸ πόσος ποσότητος, τὸ πηλίκος πηλικότητος, τὸ ποδαπός ἔθνους, τὸ πόστος τάξεως. ἐπειδὴ οὖν τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, τῶν ἄλλων ζητητικῶν ὄντων τῶν περὶ τὴν οὐσίαν, εἰκότως, ὡς διαλλάξαν περὶ τὸ σημαινόμενον πρὸς τὰ ἄλλα πευστικά, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν ἀρχήν, καὶ οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν πάντων εἰς ος ληγόντων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς μόνον οὐ λήγει εἰς ος, ἀλλ' εἰς ις; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· πάντα τὰ πευστικὰ ἀπὸ τοῦ π ἄρχεται, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π· ἐπειδὴ διήλλαξε κατὰ τὴν ἄρχουσαν, εἰκότως διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν, καὶ οὐ λήγει εἰς ος ἀλλ' εἰς ις, τῶν ἄλλων πευστικῶν εἰς ος ληγόντων. ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ, λέγω δὴ τὸ ος, οἱ Αἰολεῖς ἀναπληροῦσι, τίος λέγοντες, ὡς παρὰ Σαπφοῖ·

τίοισιν ὀφθαλμοῖσιν

ἀντὶ τοῦ τίσι. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε τῶν πευστικῶν ὑπερβαινόντων τὴν μονοσυλλαβίαν, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ τίς μονοσυλλαβεῖ; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· ὅτι τὸ κεχρεωστημένον αὐτῷ οἱ Αἰολεῖς ἀνεπλήρωσαν, τίος λέγοντες, ὡς παρὰ Σαπφοῖ·

τίοισιν ὀφθαλμοῖσιν.

ἄλλως τε δὲ τὸ τίς οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, τῶν ἄλλων πευστικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων, οἷον ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, ἐπειδὴ διήλλαξε κατὰ τὴν ἄρχουσαν πρὸς τὰ ἄλλα πευστικά, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν, καὶ τῶν ἄλλων ὑπερβαινόντων τὴν μονοσυλλαβίαν, τοῦτο μονοσυλλαβεῖ. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, τί δήποτε πάντων τῶν πευστικῶν μὴ ὄντων ζητητικῶν αὐτῆς τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τῶν περὶ τὴν οὐσίαν, οἷον τὸ ποῖος, ποιότητος, τὸ πόσος, ποσότητος, τὸ πηλίκος πηλικότητος, τὸ πόστος τάξεως, τὸ ποδαπός ἔθνους, τὸ τίς αὐτῆς τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικόν, ἐρωτώμενοι γὰρ τίς ἐστι, λέγομεν Σωκράτης, Πλάτων; καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, τὰ πευστικὰ πάντα ὑπερβαίνει τὴν μονοσυλλαβίαν, οἷον ποῖος, πόσος,

πηλίκος, πόστος, ποδαπός, τὸ δὲ τίς μονοςυλλαβεῖ, ἐπειδὴ διήλλαξε πρὸς τὰ ἄλλα περὶ τὴν ποςότητα τῶν ςυλλαβῶν, εἰκότως διήλλαξε καὶ περὶ τὸ σημαινόμενον.

Περὶ τῶν εἰς ους.

Choer. 244, 5: τὸ πλακοῦς πλακοῦντος καὶ Σιμοῦς Σιμοῦντος γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι πλακόεις πλακόεντος, καὶ Σιμόεις Σιμόεντος, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον γίνεται πλακοῦς καὶ Σιμοῦς, τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ οὐ δύναται τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ ςυλλαβῇ παραλαμβάνεσθαι· τὸ γὰρ ο οὐκ ἠδύνατο ἀποβληθῆναι, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον, ἀλλὰ φωνῆεν· οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός. εἰ ἀπεβλήθη οὖν τὸ ο καὶ ἐφυλάχθη ἡ υι δίφθογγος, εὑρίσκετο μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον ἐπιφερόμενον τὸ ς, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. τὸ δὲ υ οὐκ ἀπεβλήθη, ἵνα μὴ γένηται ὑπόνοιά τις ὅτι τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν οι δίφθογγον κίρναται· τὸ γὰρ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον κίρναται, οἷον, τὸ ἐμόν τοὐμόν, πρόεστι προὔστι, προέβη προὔβη. ἐξ ἀνάγκης οὖν ἀπεβλήθη τὸ ι, καὶ ἔμεινεν ἡ ου δίφθογγος.

Choer. 244, 21: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γίνεται πλοῦς κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον, καὶ ἀπὸ τοῦ νόος νοῦς, καὶ ἀπὸ τοῦ ῥόος ῥοῦς, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ γόος καὶ θοός γίνεται κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο οο εἰς τὴν ου δίφθογγον γοῦς καὶ θοῦς. καὶ περὶ μὲν τοῦ γόος ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τῶν ἄλλων μὴ ἐχόντων, οἷον πλόος πλέω πλέεις, ῥόος ῥέω ῥέεις, νόος νέω νέεις, θρόος θροῶ θροεῖς (leg. θρέω θρέεις). ἐπειδὴ γοῦν τὸ γόος ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, γοῶ γὰρ γοᾷς, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ διὰ τοῦ οος, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὸ μὴ κίρνασθαι. περὶ δὲ τοῦ θοός, ὅτι ἐπειδὴ τῶν διὰ τοῦ οος δισυλλάβων πάντων βαρυνομένων οἷον πλόος, ῥόος, θρόος, γόος, νόος, τὸ θοός μόνον ὀξύνεται, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τὸν τόνον παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κρᾶσιν, καὶ οὐ κίρναται ὁμοίως τοῖς ἄλλοις· ἄλλως τε δὲ τὸ ὀφειλόμενον ἐν τῇ ἁπλότητι ἐν τῇ συνθέσει ἀναδέχεται· ἐν γὰρ τῇ συνθέσει κίρναται, ἐπειδὴ καὶ βαρύνεται, οἷον Πάνθοος Πάνθους.

Choer. 245, 13: ὅσα ἔστιν εἰς πλους λήγοντα, ἀπὸ συναιρέσεώς ἐστιν, οἷον διπλοῦς, τριπλοῦς, ἀπὸ γὰρ τοῦ διπλόος καὶ τριπλόος ἐγένετο, καὶ τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίσιν, οἷον διπλόος δι-

l. 5 hic alicubi commemoratum fuit etiam Ἱεριχοῦς — ἡ γενικὴ Ἱεριχοῦντος· λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς· εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἱεριχώ St. B. l. 35 cf. Lob. El. I 44; de syncope adverbiorum in κις exeuntium in compositione cf. E. M. 767, 25, E. Gud. 231, 47.

διπλόου, διπλοῦς διπλοῦ, τριπλόος τριπλόου, τριπλοῦς τριπλοῦ. ταῦτα δὲ ἁπλᾶ ἐστι καὶ οὐ σύνθετα, ὥσπερ ὑπενόησάν τινες. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς οὐδὲν ἐφύλαξε τοῦ σημαινομένου τοῦ πλοῦς, ἵνα εἴπωμεν αὐτὰ σύνθετα ἐξ αὐτοῦ· δεύτερον δέ, εἰ ἦν σύνθετα, ἤμελλε βαρυτονεῖσθαι. ἔχομεν γὰρ ὅτι τὰ εἰς ους ὀνόματα ἁπλᾶ μὲν ὄντα περισπᾶται, οἷον βοῦς, νοῦς, πλοῦς, χροῦς, θροῦς, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, χαλκοῦς, χρυσοῦς, πλακοῦς, Σιμοῦς, χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς, ταῦτα γὰρ ὀξύνεται· σύνθετα δὲ ὄντα βαρύνεται, οἷον εὔπλους, εὔχρους, Ἀλκίνους. εἰ ἄρα οὖν τὸ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς οὐ βαρύνεται, ἀλλὰ περισπᾶται, δηλονότι οὐκ ἔστι σύνθετα ἀλλ' ἁπλᾶ. τρίτον δέ, εἰ ἦν σύνθετα, κοινὰ ἤμελλεν εἶναι τῷ γένει, ὥσπερ ὁ εὔνους καὶ ἡ εὔνους, ὁ εὔπλους καὶ ἡ εὔπλους, ὁ εὔχρους καὶ ἡ εὔχρους· νυνὶ δὲ τὸ θηλυκὸν λέγομεν ἡ διπλῆ καὶ τριπλῆ (Il. A 128):

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν,

ὥσπερ ὁ χαλκοῦς καὶ ἡ χαλκῆ, ὁ χρυσοῦς καὶ ἡ χρυσῆ, δηλονότι οὐκ ἔστι σύνθετα, ἀλλ' ἁπλᾶ παραγωγά· παρὰ γὰρ τοῦ δίς παρήχθη τὸ διπλόος, καὶ ἀπὸ τοῦ τρίς τριπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ τετράκις τετραπλόος, καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος, συγκοπῆς γενομένης τῆς κις συλλαβῆς· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ὁμοίως. καὶ τὸ ἁπλόος δὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαξ παρήχθη.

Choer. 246, 5: τὰ εἰς δους λήγοντα, οἷον ἀδελφιδοῦς θυγατριδοῦς γέγονε κατὰ κρᾶσιν. οὐδὲ δυνάμεθα λέγειν ὅτι τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς γέγονε τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός κατὰ διάλυσιν τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ο καὶ ε, ἐπειδή, ὥς φησιν ὁ Ἡρωδιανός, οὐδέποτε εὐθεῖα διαλέλυται· τὸ γὰρ εἷς ἕεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε, οὐ μὴν διελύθη. ἄρα οὖν οὐδὲ τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς δύναται διάλυσιν ἀναδέξασθαι καὶ ποιῆσαι τὸ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας ὅτι εἰ ἐγένετο τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδεός καὶ θυγατριδεός ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, λέγομεν ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα περισπᾶται. τὰ γὰρ εἰς ους ὀνόματα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, καὶ ἢ βαρύνεται ἢ περισπᾶται. καὶ περισπᾶται μέν, ἡνίκα ᾖ ἁπλᾶ, οἷον βοῦς, νοῦς, χροῦς, χαλκοῦς, οὖς, διπλοῦς, τριπλοῦς, ἁπλοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, χωρὶς τοῦ πούς καὶ ὀδούς· ταῦτα γὰρ ὀξύνεται· βαρύνεται δέ, ἡνίκα ᾖ σύνθετα, οἷον εὔχρους, εὔπλους, Ἀλκίνους, Οἰδίπους. ἐπειδὴ οὖν τὸ θυγατριδοῦς καὶ ἀδελφιδοῦς ἁπλᾶ ἐστιν, εὐλόγως περισπᾶται.

Choer. 239, 33: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ους λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα οὐδέποτε συντίθεται, οἷον χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, γλαυκοῦς (leg. πλακοῦς), διατί τὸ ὀδούς συντίθεται, ὡς ἐν τῷ τριόδους κυνόδους. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς ους

l. 22 cf. fr. 12.

ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνεται, ἀλλ' ἢ βαρύνεται, ἢ περισπᾶται. ἐπειδὴ οὖν τὸ ὀδούς παραλόγως ὀξύνεται, τούτου χάριν συντίθεται, ἵνα διὰ τῆς συνθέσεως βαρυνθῇ καὶ φύγῃ τὴν παράλογον τάσιν, λέγω δὴ τὴν ὀξεῖαν, οἷον τριόδους κυνόδους.

Περὶ τῶν εἰς υς.

Choer. 62, 24: τὰ εἰς υς μονοσύλλαβα περισπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται καὶ συστέλλει τὸ υ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς πτώσεσιν οἷον μῦς μυός, σῦς συός, δρῦς δρυός.

Choer. 232, 22: πάντα τὰ εἰς υς περισπώμενα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα ὑποκοριστικά ἐστιν οἷον ὁ Καμμῦς τοῦ Καμμῦ, ὁ Κλαυσῦς, ὁ Διονῦς, ὁ Λαρδῦς χωρὶς τῶν τριῶν τούτων φημὶ δὴ τοῦ ὀσφῦς, ὀφρῦς, ἰχθῦς, καὶ τὸ ἰξῦς παραλόγως περισπᾶται.

Περὶ τῶν εἰς ως.

Choer. 259, 16: ἐπὶ τῶν εἰς ος καθαρῶν, τῶν διὰ τοῦ α μακροῦ ἐχόντων τὴν παραλήγουσαν μακράν, ὑπερβιβασμὸν ποιοῦνται τοῦ χρόνου οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν μὲν τελευταίαν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω, τὴν δὲ παραλήγουσαν συστέλλουσιν εἰς τὸ ε, οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Ἰόλαος Ἰόλεως, λαός λεώς, ναός νεώς. ἰδοὺ ταῦτα ἔχοντα τὴν μὲν παραλήγουσαν μακράν, τὴν δὲ τελευταῖαν βραχεῖαν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐποίησαν τὴν μὲν τελευταίαν φύσει μακράν, τὴν δὲ παραλήγουσαν συνέστειλαν, ὅθεν τὸ Οἰνόμαος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, οὐκ ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον Οἰνόμεως, ἐπειδὴ τὸ α συνεσταλμένον ἔχον οὐκ ἠδύνατο ὑπερβιβασμὸν χρόνου ποιήσασθαι. εἰ δέ τις εἴποι καὶ πῶς τὸ ἵλαος συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, οἷον ὡς παρὰ Παρθενίῳ

ἵλαος, ὦ ὑμέναιε,

γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον ἵλεως, λέγομεν ὅτι τὸ ἵλαος μᾶλλον ἐκτείνει τὸ α (σπάνιον γὰρ τὸ ἐν συστολῇ ἐστιν εὑρισκόμενον), καὶ τούτου χάριν ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἵλεως. ὅτι γὰρ ἐκτείνει τὸ α, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπών

ἵλαος ταύτην δέχνυσο πυρκαϊήν.

ἔστι δὲ ἐλεγεῖον. καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον εὑρίσκεται, οἷον

δαίμονος ἱλάοιο.

πρόσκειται «ἐπὶ τῶν εἰς ος καθαρόν», ἐπειδή εἰσί τινα μὴ καθαρεύοντα καὶ γινόμενα διὰ τοῦ ω παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἷον ὁ κάλος ὁ κάλως (σημαίνει δὲ τὸν σχοῖνον), ὁ Τάλος ὁ Τάλως (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ ὄρφος ὁ ὀρφῶς (σημαίνει τὸν ἰχθῦν), τοῦτο δὲ περισπᾶται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, τοῦ παρ' ἡμῖν, ἤγουν τοῦ κοινοῦ, βαρυνομένου.

---

l. 9 cf. fr. 13.

ἰδοὺ ταῦτα διὰ τοῦ ω̄ γινόμενα Ἀττικῶϲ οὐκ ἐτρέψατο παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ τὸ ε̄· ἀλλ' οὐ καθαριεύει.

Choer. 261, 20: δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τὰ πολλὰ εὑρίϲκεται παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ εἰϲ ω̄ϲ μὴ ἔχοντα προϋποκείμενον κοινόν, οἷον κορώνεωϲ, φιβάλεωϲ, δαμερίππεωϲ, χελιδώνεωϲ, ἱέρεωϲ. προπαροξύνεται δὲ] ὅλα ταῦτα καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίωϲ τοῖϲ ἄλλοιϲ Ἀττικοῖϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ν̄.

Choer. 270, 11: τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα εἴτε ἀρϲενικὰ εἴτε θηλυκὰ οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν̄ οὔτε δίφθογγον οὔτε βραχὺ φωνῆεν, ἀλλ' ἢ ἓν ἐκ τῶν τριῶν διχρόνων, ὅπερ δὲ (leg. δὴ) καὶ ἐκτείνεται, ἢ ἓν ἐκ τῶν μακρῶν φωνηέντων, ὡϲ εἶναι πέντε φωνήεντα τὰ εὑριϲκόμενα πρὸ τοῦ ν̄ κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ᾱ, ῑ, ῡ, η̄, ω̄, οἷον Ἀλκμάν, παιάν, δελφίν, Σαλαμίν, μόϲυν, Φόρκυν, ϲωλήν, ποιμήν, Πλάτων, τρήρων.

Choer. 270, 23: τὰ εἰϲ ν̄ λήγοντα ἀρϲενικὰ ἢ θηλυκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, οἷον δελφίν, Σαλαμίν, ποιμήν, Τροιζήν, ἄρϲην, Ἕλλην· οὐδέποτε δὲ περιϲπᾶται, χωρὶϲ εἰ μὴ ᾖ εἰϲ ω̄ν̄, ἐν γὰρ τῇ εἰϲ ω̄ν̄ καταλήξει ἔϲτιν ὅτε ἐπιδέχεται καὶ τὴν περιϲπωμένην τάϲιν, οἷον Ξενοφῶν, Ποϲειδῶν. πρόϲκειται «ἀρϲενικὰ ἢ θηλυκά» διὰ τὰ οὐδέτερα, διὰ τὸ χαλκοῦν, χρυϲοῦν, ὀϲτοῦν, περιϲπώμενα.

Dichr. 283, 9 (Choer. 271): πᾶν εἰϲ ᾱν̄ λῆγον ἀρϲενικὸν ἐπ' εὐθείαϲ ἐκτείνεϲθαι θέλει, Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν καὶ ὅϲα τοιαῦτα.

Choer. 278, 18 (coll. 69, 31): τὰ εἰϲ ῑν̄ μακρὸν ἔχει τὸ ῑ καὶ εἰ μέν ἐϲτιν ἁπλᾶ ὀξύνεται εἴτε ἀρϲενικά ἐϲτιν εἴτε θηλυκά οἷον Σαλαμίν Ἐλευϲίν ἀκτίν δελφίν Τελχίν (Τελχῖνεϲ δέ εἰϲι φθονεροὶ δαίμονεϲ οἱ οἰκήϲαντεϲ τὴν Ῥόδον), ῥίν, θίν, ἴν (ὃ ϲημαίνει τὴν δύναμιν)· ἡ ἴκτινα αἰτιατικὴ προπαροξυνομένη, οἷον ὡϲ παρὰ Ἀριϲτοφάνει (fr. 525)·

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγαϲ τρέφων,

οὐκ ἔϲτιν ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ἴκτιν εὐθείαϲ, οὐδαμοῦ γὰρ ἡ εὐθεῖα αὕτη εὕρηται ἐν χρήϲει, ἀλλ' ἔϲτιν ἴκτινοϲ ἡ εὐθεῖα, ὡϲ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 890)·

ἴκτινοϲ ὡϲ ἔκλαγξεν παραϲύραϲ κρέαϲ,

τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡϲ παρὰ Σιμωνίδῃ·

ϲπλάγχν' ἀμπέχοντεϲ αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην,

εἶτα ἡ δοτικὴ ἰκτίνῳ, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον, ὡϲ παρὰ Μενάνδρῳ·

ἀλλὰ προϲέδωκαϲ τάλαντον εἶναι παρ' ἡμῖν τὸν ἴκτινον.

εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατική, κατὰ μεταπλαϲμὸν γέγονεν ἴκτινα, ὡϲ παρὰ Ἀριϲτοφάνει·

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγαϲ τρέφων,

ὥϲπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ, καὶ διθύραμβον διθύραμβα

l. 36 Menandri fragmentum corruptum est, cf. Mein. p. 1035 ed. min.

παρὰ Πινδάρῳ· εἰ δέ ἐστι σύνθετα εἰς ῑν βαρύνεται οἷον δελφάκτιν, τριγλώχιν. πάντα δὲ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικήν, καὶ πάντα φυλάττει τὸ ῑ μακρόν, οἷον δελφῖνος, ἀκτῖνος, Σαλαμῖνος, Ἐλευσῖνος, ῥινός, θινός. δικατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ς λήγει οἷον δελφίς, Τελχίς, Σαλαμίς· παρὰ δὲ νεωτέροις εἰς ν οἷον δελφίν, Τελχίν, Σαλαμίν. πλατυτέρα δέ ἐστιν ἡ εἰς ς λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἡ εἰς ν· σπανίως γὰρ εὕρηται ἐν χρήσει ἡ εἰς ν κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ·

τριγλώχιν ὀϊστός,

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ·

τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, ποῖά ἐστιν ἀναλογώτερα τὰ εἰς ν λήγοντα, ἢ τὰ εἰς ς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ἀναλογώτερά ἐστιν· πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς ος λήγουσα μετὰ ἀμεταβόλου ἔχουσα μακρὰν φύσει τὴν παραλήγουσαν ἀποβολῇ τοῦ ος τὴν εὐθεῖαν ἀποτελεῖ οἷον Ἀλκμᾶνος Ἀλκμάν, Θέωνος Θέων, Πλάτωνος Πλάτων, ἰχῶρος ἰχώρ, Δίωνος Δίων. πρόσκειται «ἔχουσα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν» διὰ τὸ κτενός· τοῦτο γὰρ οὐκ ἀποβολῇ τοῦ ος ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, κτείς γάρ ἐστι καὶ οὐ κτέν· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τοῦτο, ἐπειδὴ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· καὶ πάλιν ἔστιν Μέμνονος καὶ Νέστορος, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, οὐκ ἀποβολῇ τοῦ ος ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, Μέμνων γὰρ καὶ Νέστωρ διὰ τοῦ ω καὶ οὐ διὰ τοῦ ο. καὶ πάλιν ἔστι θεράποντος καὶ γέροντος, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα οὐκ ἔχει μακρὰν φύσει τὴν παραλήγουσαν, οὐκ ἀποβολῇ τοῦ ος ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν θεράπον καὶ γέρον, ἀλλὰ θεράπων καὶ γέρων διὰ τοῦ ω· ἄλλως τε δὲ οὐκ ἔχει τὴν γενικὴν ταῦτα εἰς ος λήγουσαν μετὰ ἀμεταβόλου, πρὸ γὰρ τοῦ ο οὐκ ἔστιν ἀμετάβολον ἀλλὰ τ. εἰ οὖν ἡ δελφῖνος καὶ Τελχῖνος καὶ Σαλαμῖνος γενικὴ εἰς ος λήγει σὺν ἀμεταβόλῳ καὶ φύσει μακρᾷ παραλήγεται, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ος ἀποτελεῖ τὴν εὐθεῖαν. δείκνυται δὲ ὅτι ἀναλογώτερά ἐστιν ἡ εἰς ν κατάληξις καὶ ἐξ ἄλλων κανόνων· τὰ εἰς ς λήγοντα περιττοσυλλάβως κλινόμενα ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον ἡδύς ἡδέος, βότρυς βότρυος, ἢ διὰ τοῦ δ οἷον Πάρις Πάριδος, Θέτις Θέτιδος, ἢ διὰ τοῦ θ οἷον ὄρνις ὄρνιθος, δέλλις δέλλιθος, ἢ διὰ τοῦ τ οἷον Λάχης Λάχητος, ἔρως ἔρωτος. πρόσκειται «περιττοσυλλάβως κλινόμενα» διὰ τὸ καλός καλοῦ, Χρύσης Χρύσου· εἰ ἄρα οὖν τὸ δελφίς καὶ Τελχίς καὶ τὰ ὅμοια οὐ κλίνεται δι' ἑνὸς τούτων, δηλονότι οὐ καταλήγει φύσει εἰς ς ἡ εὐθεῖα, ἀλλ' εἰς ν. περὶ γὰρ τῶν δοκούντων ἐναντιοῦσθαι οἷον περὶ τοῦ ἅλς ἁλός, εἷς ἑνός, ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐλλείπει ταῦτα τὸ τ, καὶ τὸ τάλας δὲ τάλανος καὶ μέλας μέλανος ἐλλείπει τὸ τ· μέλαντος γὰρ καὶ τάλαντος ἦν καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γέγονε μέλανος καὶ τάλανος. ὅτι γὰρ τοῦ μέλας μέλαντος ἦν ἡ γενικὴ δηλοῖ τὸ

μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας

διὰ τοῦ ντ τὸ ἐξενεχθὲν καὶ τὸ [Il. Δ 277]

μελάντερον ἠΰτε πίσσα.

ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών

τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας,

καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ντ κλίσιν, ἐν οἷς φησιν

οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον.

περὶ δὲ τῆς κτενός γενικῆς ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κτείν ἦν ἡ εὐθεῖα, καὶ λοιπὸν ἀκολούθως κτεινός ἡ γενικὴ δι' ἀμεταβόλου· καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ εἰς ν λήγοντα εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν δίφθογγον, οἷον δελφίν, ἀκτίν, Σαλαμίν, Τιτάν, μόσυν (σημαίνει δὲ τὸν ξύλινον πύργον), Ἕλλην, Τροιζήν, Πλάτων, τρήγων (leg. τρήρων), τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ ν εἰς τὸ ς καὶ γέγονε κτείς καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν, τουτέστι τὴν διὰ τοῦ ν. πρόσκειται «εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ» διὰ τὸ δίπουν, τοῦτο γὰρ ἔχει πρὸ τοῦ ν δίφθογγον, ἀλλ' οὐδέτερόν ἐστι. τὸ δὲ τίς τινός μὴ δυνάμενον κλιθῆναι δι' ἄλλου συμφώνου ἐξ ἀνάγκης ἐκλίθη διὰ τοῦ ν. τρίτος δὲ κανών ἐστιν οὗτος ὁ δεικνύς, ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ἀναλογώτερά ἐστι τῶν εἰς ς ληγόντων. τὰ εἰς ις λήγοντα ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Πάρις ὦ Πάρι, ὁ μάντις ὦ μάντι, ὁ λάτρις ὦ λάτρι, ἡ πόλις ὦ πόλι, ἡ Θέτις ὦ Θέτι· τὸ γὰρ ὁμόφωνον Ἀττικόν ἐστιν, ὦ μάντις, ὦ πόλις. εἰ ἄρα οὖν τὸ δελφίς καὶ Τελχίς καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἀποβάλλει τὸ ς ἐν τῇ κλητικῇ, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ δελφίς ὦ δελφίς, ὁ Τελχίς ὦ Τελχίς, δηλονότι οὐ καταλήγει φύσει εἰς ς ἀλλ' εἰς ν, τροπὴ δὲ ἐγένετο τοῦ ν εἰς ς κατὰ Δωρικὴν διάλεκτον, ὥσπερ ἦν ἧς, ἤρπομεν ἤρπομες, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 1)

ἧς χρόνος,

ἀντὶ τοῦ ἦν χρόνος, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (7, 2)

ἤρπομες ἐκ πόλιος,

ἀντὶ τοῦ ἤρπομεν ἐκ πόλεως.

Choer. 283, 5 (70, 11): πάντα τὰ εἰς υν βαρύνεται, οἷον μόσυν, Φόρκυν, Γόρτυν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ὡς δοκοῦντα εἶναι Αἰολικὰ εὐλόγως βαρύνεται· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοί εἰσιν, οἷον Πηλεύς Πήλευς, Ἀτρεύς Ἄτρευς, Ἀχιλλεύς Ἀχίλλευς.

Dichr. 287, 6: αἱ εὐθεῖαι τῶν εἰς υν συστέλλουσι τὸ υ Φόρκυν, Πόλτυν, αἱ δὲ διὰ τοῦ νος γενικαὶ τῷ υ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται.

---

l. 31 de Φόρκυν cf. not. ad Cathol. 18, 14. De Γόρτυν haec apud St. B. 212, 2 servata sunt: Γόρτυν (Γόρτυς)· φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως «Γορτυνά τε τειχιόεσσαν» (B 646), οἱ δὲ Γόρτυναν ὡς ἄμυναν. l. 35 cf. Choer. 283, 9 ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι διάφοροι δόξαι περὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐθείας γεγόνασιν, αἱ μὲν γὰρ ἀξιοῦσι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐκτείνεσθαι τὸ υ, οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλεται τὸ υ, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι ταῖς πλαγίαις ἐκτείνεται· καὶ διάφοροί εἰσι δόξαι τῶν τεχνικῶν περὶ τούτου.

Choer. 297, 24: τὰ εἰς ων περισπώμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ καί ἐστι μόνου ἀρσενικοῦ γένους, οἷον ὁ Θῶν τοῦ Θῶντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Ξενοφῶν τοῦ Ξενοφῶντος, ὁ Ἀγλαοφῶν τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ὁ Ἱπποκῶν τοῦ Ἱπποκῶντος, χωρὶς ἑνὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Περσικῆς), τοῦτο γὰρ θηλυκοῦ γένους ἐστίν, οἷον ἡ Κτησιφῶν, περισπᾶται δὲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον τῆς Κτησιφῶντος· τοῦτο δὲ ἀπὸ ἀρσενικοῦ γένους γέγονε θηλυκόν, καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐφύλαξεν, οἷον ἀπὸ τοῦ Κτησιφῶν. οὐ μόνον δέ ἐστι τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς πόλεως εὕρηται.

Choer. 300, 5: τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐ γίνεται εἰς ως, οἷον Κτησιφῶν Ἀγλαοφῶν Ξενοφῶν. τὸ δὲ τυφῶν καὶ ταῶν καὶ εἰς ως λήγει. μηδεὶς δὲ οἰέσθω τὸ τυφῶν καὶ τυφῶς καὶ ταῶν καὶ ταῶς δικατάληκτα εἶναι. τὰ γὰρ δικατάληκτα τὴν αὐτὴν ἔχει κλίσιν, οἷον δελφίν δελφῖνος καὶ δελφίς δελφῖνος, Τελχίν Τελχῖνος καὶ Τελχίς Τελχῖνος, Σαλαμίν Σαλαμῖνος καὶ Σαλαμίς Σαλαμῖνος. ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν κλίσιν, τυφῶν μὲν γὰρ τυφῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος, ὥσπερ καὶ Ποσειδῶν Ποσειδῶνος· τυφῶς δὲ τυφῶ, καὶ ταῶς ταῶ, ἀποβολῇ τοῦ ς Ἀττικῶς, ὥσπερ ὁ ὀρφῶς τοῦ ὀρφῶ, καὶ ὁ λαγῶς τοῦ λαγῶ. κρεῖττον οὖν ἕτερα θέματα λέγειν τοῦ τυφῶν καὶ ταῶν, καὶ ἕτερα τοῦ τυφῶς καὶ ταῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς βούλονται τὸ ταῶς ἀπὸ τοῦ ταός τοῦ διὰ τοῦ ο λέγειν κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς τὸ ω καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου εἰς περισπωμένην τάσιν· ἀλλ' ἔστι λέγειν, ὅτι τὸ ταῶς οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ταός τοῦ διὰ τοῦ ο εἶναι, ἐπειδὴ τὸ ταός τὸ διὰ τοῦ ος οὐκ ἔστι σύνηθες τοῖς Ἕλλησι.

Choer. 300, 30: Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε φύσει μακρᾷ παραλήγεται οἷον Δημοφῶν, Ἀγλαοφῶν, Κτησιφῶν, Ἀντιφῶν (τὸ γὰρ Δεξικρῶν οὐ παραλήγεται φύσει μακρᾷ ἀλλὰ θέσει), πῶς τὸ Ποσειδῶν φύσει μακρᾷ παραλήγεται. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ Ποσειδέης γέγονε Ποσειδέων καὶ κατὰ κρᾶσιν Ποσειδῶν, ὥστε δυνάμει μὴ εἶναι φύσει μακράν, φημὶ τὴν δίφθογγον, ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἀλλ' ἐν τῇ προπαραληγούσῃ.

Περὶ τῶν εἰς ξ.

Dichr. 284, 20: τὰ εἰς αξ μονοσύλλαβα θηλυκὰ μὲν ὄντα θέλει συστέλλειν τὸ α· σπάξ, οὕτως ἡ κύων παρὰ Πέρσαις, κλάξ, πλάξ,

1. 12 cf. Eust. 346, 13, ubi et haec: Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς εἰς ων περισπωμένοις οἷον Δημοφῶντι καὶ Ξενοφῶντι συντεταχὼς καὶ τὸν Τυφῶνα καὶ τὸν ταῶνα λέγει ὡς μόνον τὸ Τυφῶν καὶ τὸ ταῶν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔσχε κατάληξιν· Τυφῶς γὰρ καὶ ταῶς διὰ τοῦ ς. Etymologias a Choerob. 299, 32 prolatas, quippe quum dubiae sint velut Ξενοφῶν a φῶ τὸ φονεύω et Δεξικρῶν a κρείω τὸ βασιλεύω καὶ κρατῶ aut etiam falsae ut Ἱπποκῶν a κτῶμαι Ἱπποκτῶν καὶ Ἱπποκῶν (cf. Lob. El. II 115 seqq.) Herodiano non obtrudendas iudicavi. De ταός cf. Cathol. p. 109, 5.

γλάξ, δράξ, ἡ δὲ ῥάξ ἐκτείνεται. τὰ δὲ ἐκτείνοντα τὸ ᾱ ἀρσενικά ἐστι, βλάξ, κράξ, πτάξ. τὸ δὲ Πράξ ἱστορεῖται μὲν ἐκτείνεσθαι· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνθεν οἱ Πρᾶκες· συστέλλεται δὲ ἔσθ' ὅτε τὸ ᾰ.

Choer. 305, 4: τὰ εἰς αξ λήγοντα δισύλλαβα ἀρσενικά, ἐὰν ἔχῃ φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἐκτείνει πάντως τὸ ᾱ, τουτέστι φύσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει οἷον θώραξ, οἴαξ. πρόσκειται «ἐὰν ἔχῃ φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν» διὰ τὰ θέσει μακρὰν ἔχοντα ταύτην οἷον τὸ ἅρπαξ καὶ κέκραξ· ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος, οὐδὲ γὰρ τὰ ἔχοντα ἢ βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν ἢ θέσει μακρὰν πάντως συστέλλει τὸ ᾰ τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει. εὑρίσκομεν γάρ τινα ἐν αὐτοῖς ἔχοντα τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, τουτέστι φύσει μακρὸν οἷον νέαξ (σημαίνει δὲ τὸν νεώτερον), φέναξ (σημαίνει δὲ τὸν ἀπατεῶνα), κόρδαξ (σημαίνει δὲ τοῦτο ὄρχησιν κωμικήν). ἰδοὺ οὖν ταῦτα μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ ἔχει τὸ ᾱ ἐκτεταμένον, τουτέστι φύσει μακρόν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν μὴ ἐχουσῶν τὸ ξ. σημειούμεθα ἐν τῷ κανόνι τινὰ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ ᾰ, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχοντα, ἔστι δὲ ταῦτα Γῦναξ, Γῦλαξ (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), σῦναξ (φασηλοειδὲς ὄσπριον), καὶ τὸ καυαξ διφορούμενον· τοῦτο γὰρ ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ ᾰ, ποτὲ δὲ ἐκτείνει αὐτό· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. πρόσκειται «δισύλλαβα», ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, κἂν βραχείᾳ παραλήγηται, ἐκτείνει τὸ ᾱ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἱέραξ, χωρὶς εἰ μὴ ᾖ σύνθετα ἀπὸ ἁπλοῦ συστέλλοντος τὸ ᾰ, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἱππῶναξ καὶ Ἀρχιάναξ. τὸ ἀσφάλαξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὂν καὶ συστέλλον τὸ ᾰ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ᾰ, καὶ φύσει δισύλλαβόν ἐστιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ σπῶ γέγονεν σπάλαξ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾰ ἀσπάλαξ καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ψιλοῦ εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ ἀσφάλαξ· τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο ἀποσπᾷ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ βάθος καὶ οὕτως εἰσέρχεται ἐκεῖ. πρόσκειται «ἀπὸ ἁπλοῦ συστέλλοντος τὸ ᾰ», ἐπειδὴ ἐὰν ᾖ

---

l. 4 quae de quantitate genetivi vocabulorum in ῑξ ῡξ tradit Choer., non ab omni parte congruunt cum doctrina Herodianea in Dichr. 285, 5 sqq., nam quum contra Aristophanem grammaticum et Ptolemaeum Ascalonitam χοίνικος metri causa corripi, id quod etiam inde quod interdum producta paenultima legatur appareat, doceat Herodianus, Choerob. 312, 6 χοῖνιξ χοίνικος πανταχοῦ συστέλλει τὸ ῐ tradit et quum Herod. Βέβρυκος ex lege corripi et poetarum licentia produci existimet, Choer. 314, 8 dicit: τὸ Βέβρυξ κατὰ τὰς πτώσεις τὰς μὴ ἐχούσας τὸ ξ διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον, εὑρέθη γὰρ καὶ ἐκτεταμένον — καὶ συνεσταλμένον. Quare hanc particulam omittere satius habui quam ad Herodiani sententiam ope libri περὶ διχρόνων dirigere. Nam veram Herodiani doctrinam ex ipso illo libro petere licet. l. 9 verba οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος — τουτέστι θέσει, quae explevi addens μακρὸν αὐτὸ ἔχει, ex p. 306, 11, ubi in alienum locum irrepserunt, huc retraxi, quo loco necessaria sunt propter εὑρίσκομεν γάρ, quae non haberent, quo referrentur. Cum hoc l. conferendus est Herod. Dichr. 283, 25, unde pro Ὕλαξ Κῆαξ reposui Γῦναξ Γῦλαξ, quamquam prius suspicione non caret; intactum reliqui σῦαξ, pro quo in Dichr. σαῦαξ exstat propter Lehrsii admonitionem.

ἀπὸ ἁπλοῦ ἐκτείνοντος τὸ ᾱ φυλάττει αὐτὸ ἐκτεταμένον οἷον Φαίαξ φιλοφαίαξ, θώραξ λινοθώραξ. πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι «ἀρςενικά», ἐπειδὴ τὰ θηλυκὰ ἔχοντα φύςει μακρὰν τὴν παραλήγουςαν ςυςτέλλει τὸ ᾱ, οἷον αὖλαξ, πῖδαξ, κλῖμαξ· διὰ τοῦτο τὸ μεῖραξ ἀναλογώτερόν ἐςτι θηλυκῶς λεγόμενον, ςυςτέλλει γὰρ τὸ ᾱ φύςει μακρὰν ἔχον τὴν παραλήγουςαν· ὅταν δὲ λεχθῇ ἀρςενικῶς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςτον ἐπὶ διαβολῇ παραλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ ὁ γυναικώδης.

Περὶ θηλυκῶν ὀνομάτων.

Choer. 323, 14: τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ ἢ ςυςτέλλει τὸ ᾱ ἢ ἐκτείνει αὐτό· καὶ ὅςα μέν ἐςτι προπαροξύτονα ὡμολόγηται ὅτι ςυνεςταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, οἷον πανδοκεύτρια, Πολύμνια, πότνια, Ἐρέτρια, κιθαρίςτρια, εὐςέβεια, εὐγένεια, θάλαςςα, ἄελλα, θύελλα. μακρᾶς γὰρ οὔςης τῆς ἐπὶ τέλους, οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα. τὰ δὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ ςυλλαβῇ ἔχοντα τὸν τόνον, πάντα μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, οἷον Ἀθηνᾶ, ἀργυρᾶ, ςιδηρᾶ, φοβερά, πονηρά, Ναυςικᾶ. τὰ δὲ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον ἔςτιν ὅτε ςυςτέλλει τὸ ᾱ, οἷον ταχεῖα, ὀξεῖα, βραδεῖα, ἔςτι δ' ὅτε ἐκτείνει αὐτὸ οἷον Βυζαντία, Λεςβία, Ῥοδία, μετρία.

Περὶ οὐδετέρων ὀνομάτων.

Choer. 366, 15: τὰ εἰς ᾰ λήγοντα οὐδέτερα ςυνεςταλμένον ἔχει τὸ α, οἷον κῦμα ἅρμα βῆμα· χωρὶς τοῦ κάρα. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ κάρηνον ἐγένετο τούτῳ τῷ τρόπῳ· ἔςτι κάρηνον καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ᾱ μακρὸν κάρανον γίνεται καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τῆς νον ςυλλαβῆς κάρα, καὶ ἔμεινε τὸ ᾱ μακρόν.

Choer. 366, 20: θέλει δὲ τὰ εἰς ᾰ λήγοντα οὐδέτερα πρὸ τοῦ ᾰ ἔχειν τὸ μ, οἷον ποίημα, ῥῆμα, ἅρμα, κῦμα, δηλονότι μονογενῆ ὄντα. τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ μέγα· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ α τὸ μ, ἀλλ' οὐκ ἔςτι μονογενές, ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ μέγας γέγονε. τὰ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ τὸ μ ἐςτὶ πεπονθότα, οἷον τὸ κάρα ἀπὸ τοῦ κάρηνον κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ λίπα ἀπὸ τοῦ λίπας

ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ (Il. Ξ 171),

καὶ τὸ ἄλειφα (ςημαίνει δὲ τὸ ἄλειμμα) ἀπὸ τοῦ ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τελευταίου ςυμφώνου ἐγένετο. καὶ τὸ ὕφα δὲ ἀπὸ τοῦ ὕφαςμά ἐςτι κατὰ ἀποκοπήν. καὶ τὸ γάλα ἀπὸ τοῦ γάλαξ κατ' ἔνδειαν τοῦ ξ· ἡ γὰρ κλίςις αὐτοῦ ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς ξ καταληγούςης

---

l. 30 Choer. λίπα per apocopen ex λιπαρόν expedit, Herodianus vero ex λίπας, quae altera forma vocabuli λίπος esset, ortum putavit ap. Eust. 1560, 26, quare Herodianeam sententiam substitui. Omisi quod Choer. dicit οὐκ ἔςτιν ἐν χρήςει τὸ ὕφα, ἀλλὰ τὸ ὕφαςμα, quia Herod. περὶ παθῶν in E. M. 785, 26 ὕφα ex ὕφαςμα ortum dicit; de γάλα consentit Herod. ap. Eust. 1627, 47; de affectis cf. E. M. 60, 53.

ἐγένετο, γάλακος γὰρ ἡ γενική, καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ τ̄ γάλακτος, ὥςπερ ἄναξ ἄνακος καὶ ἄνακτος. πᾶcα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ κος κλινομένη ἢ διὰ τοῦ κτος τὴν εὐθεῖαν ἔχει εἰς ξ̄ καταλήγουcαν, οἷον Φοίνικος Φοῖνιξ, θώρακος θώραξ, νυκτός νύξ, ἄνακτος ἄναξ. εἰ οὖν γάλακτος, δηλονότι εἰς ξ̄ γάλαξ. ἄλλως τε δὲ πᾶcα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ῑ λήγουcα μετὰ διπλοῦ ἀποβολῇ τοῦ ῑ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ἀποτελεῖ, οἷον Φοίνιξι Φοῖνιξ, κήρυξι κῆρυξ, Πέλοψι Πέλοψ, Κύκλωψι Κύκλωψ. εἰ οὖν ἐστιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν γάλαξι, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ῑ γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν γάλαξ· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ξ̄ οὐκ ἔςτι τελικὸν τῶν οὐδετέρων, τούτου χάριν ἀπεβλήθη καὶ ἐγένετο γάλα.

Choer. 367, 21: περὶ δὲ τοῦ κρᾶτα, οἷον

ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη

παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. Tyr. 263), μήποτε ἔςτιν εἰπεῖν ὅτι τοῦτο ἀπὸ ἀρcενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γέγονεν. ἀπὸ ἀρcενικοῦ μὲν ἀπὸ τοῦ ὁ κράς τοῦ κρατός τῷ κρατί τὸν κρᾶτα, ἀπὸ θηλυκοῦ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡ κράς τῆς κρατός τῇ κρατί τὴν κρᾶτα καὶ τὸ κρᾶτα· τὸ γὰρ κράς ἀρcενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται.

Choer. 378, 7: πᾶν οὐδέτερον εἰς ν̄ λῆγον ἀπαθὲς βραχυκαταληκτεῖν θέλει, οἷον ξύλον μέτρον πλέθρον, χωρὶς τοῦ πᾶν, τοῦτο γὰρ μακροκατάληκτόν ἐςτι, καὶ τῶν παρὰ τὸ πούς συγκειμένων, καὶ ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ εἰς ν̄ λήγοντα, οἷον τὸ δίπουν τὸ τρίπουν τὸ τετράπουν καὶ τὸ ἄπουν. πρόςκειται «ἀπαθές», διὰ τὸ βοῶν τὸ ποιοῦν τὸ χρυςοῦν τὸ χαλκοῦν, ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράσεως ἔχει τὴν μακράν, καὶ τὸ διπλοῦν ἀπὸ τοῦ διπλόον καὶ τὸ εὐγήρων ἀπὸ τοῦ εὐγήραον· τὸ καρχαρόδουν καὶ τὸ τιμήειν ἀπὸ τοῦ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν γέγονε κατὰ πλεοναcμὸν τὸ μὲν τοῦ ῡ τὸ δὲ τοῦ ῑ· τὸ ἀξιόχρεων καὶ ἀνάπλεων Ἀττικὴν ἔκταcιν ἔπαθε τοῦ ō εἰς τὸ ω̄, ἀπὸ τοῦ ἀξιόχρεον καὶ ἀνάπλεον διὰ τοῦ ō.

Choer. 378, 21: ἄξιόν ἐςτι ζητῆcαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ πᾶν μακροκαταληκτεῖ. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· κανών ἐςτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν οὐδέτερον παρεcχηματιcμένον ἀρcενικῷ θέλει φυλάττειν ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ τὸν τόνον τῆς τελευταίας cυλλαβῆς τοῦ ἀρcενικοῦ, οἷον καλός καλόν, cοφός cοφόν, ὀξύς ὀξύ, ταχύς ταχύ, αὐτάρκης ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ βαρεῖαν ἀλλὰ καὶ αὔταρκες ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ βαρεῖαν, κακοήθης ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ βαρεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κακόηθες ἐν τῇ τελευταίᾳ cυλλαβῇ βαρεῖαν. cεcημείωται τὸ εἷς ἕν· ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἐφυλάχθη ὁ τόνος τοῦ ἀρcενικοῦ ἐν τῷ οὐδετέρῳ·

---

l. 12 quae apud Choerob. sequuntur, non mirum esse articulum neutr. cum feminino coniungi, quum dicatur φοίνικι λίνῳ, ἄρωξιν ὅπλοις, μανιάcι λυcςήμαcι, non ab Herodiano profecta sunt, qui potius ex accusativo generis mascul. vel femin. alterum nominativum neutr. gen. τὸ κρᾶτα fictum esse videtur putasse.

l. 30 cf. Dichr. 282, 15 et 290, 6.

τὸ μὲν γὰρ εἷς περισπᾶται, τὸ δὲ ἕν ὀξύνεται, ἐπειδὴ βραχυκαταληκτεῖ· ἐπειδὴ οὖν τὸ πᾶς περισπᾶται, ἀναγκάζεται καὶ τὸ οὐδέτερον περισπασθῆναι, ἵνα φυλάξῃ τὸν τόνον τοῦ ἀρσενικοῦ, περισπώμενον δὲ εὐλόγως ἐκτείνει τὸ ᾱ, ἐπειδὴ οὐδέποτε περισπωμένη οὔτε ἐπάνω βραχείας τίθεται οὔτε ἐπάνω θέσει μακρᾶς, ἀλλ' ἐπάνω φύσει μακρᾶς, οἷον Ἑρμῆς, Ἡρακλῆς, παῖς. εἰ δέ τις εἴπῃ ὀξυνέσθω τὰ ἀρσενικά, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ τὸ οὐδέτερον ἐκτεῖναι τὸ ᾱ, λέγομεν ὅτι οὐ δύναται τὸ πᾶς ὀξύνεσθαι, ἐπειδὴ ποιεῖ οὐδέτερον παρεσχηματισμένον, οἷον τὸ πᾶν. τὰ γὰρ εἰς ᾱς ὀξύτονα ἐπ' ὀνομάτων οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παρασχηματισμὸν οἷον Ἀρκάς, φυγάς, χαλκοκράς, γαλακτοκράς. «ἐπ' ὀνομάτων» πρόσκειται διὰ τὰς μετοχὰς οἷον ὁ ἱστάς ἡ ἱστᾶσα τὸ ἱστάν, ὁ κιχράς ἡ κιχρᾶσα τὸ κιχράν, ὁ φθάς ἡ φθᾶσα τὸ φθάν, ὁ βάς ἡ βᾶσα τὸ βάν. καὶ ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, ποία γὰρ ἀνάγκη ἐστὶ ποιεῖν τὸ πᾶς τριγένειαν, οἷον ὁ πᾶς καὶ ἡ πᾶσα καὶ τὸ πᾶν, ὅπου τὰ εἰς ᾱς μονοσύλλαβα ἐπ' ὀνομάτων οὐ ποιεῖ τριγένειαν, οἷον Πράς, Ζάς, κράς, Χνᾶς, Γρᾶς. ἔστιν οὖν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς ᾱς μονοσύλλαβα ἐπ' ὀνομάτων διὰ τοῦτο οὐ ποιεῖ τριγένειαν, ἐπειδὴ πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ᾱς λῆγον ἢ κύριόν ἐστιν ἢ προσηγορικὸν οἷον Πράς Πραντός (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως), Ζάς Ζαντός (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον ὁ Ζάς), ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ (οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Χνᾶ λέγεται), προσηγορικὸν δὲ τὸ κράς κρατός (σημαίνει δὲ τὴν κεφαλήν), οὐδέποτε δὲ οὔτε ἀπὸ κυρίων οὔτε ἀπὸ προσηγορικῶν γίνεται οὐδετέρου παρασχηματισμός, ἤγουν τριγένεια, οἷον Αἴας, Θόας, κοχλίας, λᾶας· τὸ δὲ πᾶς ἐπίθετόν ἐστι καὶ οὐ κωλύεται ποιεῖν τριγένειαν, ἀπὸ γὰρ ἐπιθέτων γίνεται τριγένεια, οἷον ὁ μέγας ἡ μεγάλη τὸ μέγα, ὁ τάλας ἡ τάλαινα τὸ τάλαν, ὁ σοφός ἡ σοφή τὸ σοφόν, ὁ καλός ἡ καλή τὸ καλόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΛΙΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

1.

Anecd. Ox. IV 333, 6:

Ἐπιτομὴ τῶν ὀνοματικῶν κανόνων ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ.

τὸ ὅμοιον ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἢ γένει ἢ εἴδει ἢ σχήματι ἢ ἀριθμῷ ἢ τόνῳ ἢ πτώσει, ἢ καταλήξει ἐν παρατελεύτῳ συλλαβῇ· ἐν χρόνῳ, ἐν ποσότητι συλλαβῆς, πολλάκις δὲ καὶ ἐν ἐπιπλοκῇ συμφώνου· εἰ δὲ παρὰ ταῦτά τι γένοιτο, ἀνόμοιος ἡ κλίσις γίνεται· οἷον ἐν γένει μὲν ὁ τοξότης καὶ ἡ φιλότης· ἐν εἴδει δὲ οἷον Ὀλυμπιονίκης προσηγορικόν, Πολυνίκης κύριον· σχήματι δὲ οἷον ἱππότης ἁπλοῦν, Σωκράτης σύνθετον· ἀριθμῷ δὲ ἰχθῦς ἰχθύος ἑνικόν, ἰχθῦς δὲ ἰχθύων κατὰ κρᾶσιν ἀπὸ τοῦ ἰχθύες· τόνῳ δέ ἥρως ὅτι βαρύτονον διὰ καθαροῦ τοῦ ος, εὐρὼς ὀξύτονον διὰ τοῦ τος· πτώσει δὲ τοξότης εὐθεῖα, ἐλάτης γενική· καταλήξει δὲ καλός βραδύς, ἐπεὶ γὰρ διήλλαξε τὴν κατάληξιν, διήλλαξε καὶ τὴν κλίσιν· παρατελεύτῳ δὲ συλλαβῇ Πέρσης, ἐπεὶ μακρᾷ παραλήγεται, Πέρσου κέκλιται, Λάχης δέ, ὅτι βραχείᾳ, περιττοσυλλάβως εἰς τος· χρόνῳ δὲ οἷον Ἀρκάς ἱμάς, τὸ πρῶτον γὰρ συνεσταλμένον διὰ τοῦ δος κλίνεται Ἀρκάδος, τὸ δεύτερον δὲ διὰ τοῦ ντ ἱμάντος· ἐν ποσότητι δὲ συλλαβῆς οἷον Λυσίας Βίας, τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ὅτι ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται Λυσίου, τὸ δεύτερον δὲ ὅτι δισύλλαβον, διὰ τοῦ ντ Βίαντος· πολλάκις δὲ καὶ διαφόρου συμφώνου ἕνεκα διαφόρως ἐκλίθη οἷον σωλήν σωλῆνος, ὑμήν ὑμένος, εἴωθε γὰρ τὸ μ τρέπειν τὸ η εἰς ε.

Περὶ ἀρσενικῶν.

2.

Anecd. Ox. IV 333, 30: πέντε ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων ν, ξ, ρ, ς, ψ· εἰ δέ τινες καὶ τὸ ε τελικὸν τιθέασιν, ὡς ἐν τῷ τοιόσδε, τηλικόσδε, ἢ τὸ λ διὰ τὴν ἧλος γενικήν ἢ Ἀσδρουβάλ

---

l. 4 in titulo scripsi ὀνοματικῶν pro ὀνομάτων. l. 29 ἧλος genetivus intellegendus est ab apocopato ἧλ declinatus cf. Lob. Parall. p. 116.

εὐθεῖαν, οὐ παραδεκτέον· τούτων γὰρ τὸ μὲν πρῶτον κατ' ἐπέκταϲιν τοῦ δε λέγεται· ὅθεν καὶ τῶν ἄλλων τρεπόντων τὴν τελευταίαν ἐπὶ τῶν πτώϲεων καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν γενῶν ταῦτα τὴν παρατέλευτον ἀντὶ τῆϲ τελευταίαϲ ἔτρεψε· καὶ τὸ λ δὲ οὐδαμῶϲ τελικὸν ἡγητέον· τὰ γὰρ τοιαῦτα ὀνόματα οὐχ Ἑλληνικά, ἀλλὰ βάρβαρα καὶ ἀχαρακτήριϲτα. οὐ μὴν οὐδὲ τὸ α τελικὸν παραδεξόμεθα διὰ τὰ θηλυκὰ ἐπώνυμα τό τε Κόπαινα καὶ Μύριλλα ἢ τὰ ποιητικῶϲ μεταπλαϲθέντα νεφεληγερέτα Ζεύϲ, ἱππότα Νέϲτωρ.

Τὰ μὲν οὖν δ' οἷον ν, ξ, ρ, ψ ἀεὶ περιττοϲυλλαβεῖ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ καὶ εἰϲ οϲ καταλήγει, οἷον Δίων Δίωνοϲ, κῆρυξ κήρυκοϲ, Νέϲτωρ Νέϲτοροϲ, Πέλοψ Πέλοποϲ· τὰ δὲ εἰϲ ϲ λήγοντα ποτὲ μὲν περιττοϲύλλαβον ἔχει τὴν γενικήν, ποτὲ δὲ ἰϲοϲύλλαβον· καὶ ἰϲοϲυλλαβοῦϲα εἰϲ φωνῆεν λήγει οἷον ϲοφόϲ ϲοφοῦ, περιττοϲυλλαβοῦϲα δὲ ἔχει τελικὸν τὸ οϲ, Μίνωϲ Μίνωοϲ, ϲτάχυϲ ϲτάχυοϲ.

Τὰ εἰϲ ϲ πᾶϲιν εὕρηται χρώμενα τοῖϲ φωνήεϲι πλὴν τοῦ ε, οἷον Αἴαϲ, Χάρηϲ, μάντιϲ, καλόϲ, ταχύϲ, ἥρωϲ· τὸ δὲ ε καθ' αὑτὸ μὲν οὐκ ἐκφωνεῖται, μετὰ δὲ ϲυμπλοκῆϲ τοῦ ι ἢ τοῦ υ, οἷον χαρίειϲ, Πηλεύϲ· τινὰ δὲ εἰϲ ουϲ λήγει, Μελάμπουϲ, Οἰδίπουϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ αϲ ὀνομάτων.

3.

Anecd. Ox. IV 334, 22: τὰ εἰϲ αϲ ἀρϲενικὰ μονοϲύλλαβα ϲπάνιά ἐϲτιν· ὀξύνεται δὲ ἢ περιϲπᾶται καὶ κλίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ ἢ διὰ τοῦ ντ· ἔϲτι γὰρ ἰϲοϲύλλαβα ὁ Θᾶϲ τοῦ Θᾶ, ὁ Γρᾶϲ τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶϲ τοῦ Λᾶ, ὁ πᾶϲ τοῦ πᾶ, ὁ Βᾶϲ τοῦ Βᾶ· περιττοϲύλλαβα δὲ κράϲ κρατόϲ μόνον χωρὶϲ τοῦ ν· διὰ τοῦ ν κλινόμενον πᾶϲ παντόϲ τὸ τριγενὲϲ ἔχον τὴν γενικὴν ὀξύτονον, Ζάϲ Ζάντοϲ, Φθάϲ Φθάντοϲ, μετοχῆϲ ἀπενεγκάμενοϲ κατάληξιν ὁμοίωϲ ταῖϲ μετοχαῖϲ καὶ κατὰ τὴν γενικὴν ἠνάγκαϲται τονοῦϲθαι ὡϲ ϲτάϲ ϲτάντοϲ.

Τὰ ἐκ παρακειμένου ϲυνεϲχηματιϲμένα ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ τ κλίνεται χαλκοκράϲ χαλκοκρᾶτοϲ, νεοκράϲ νεοκρᾶτοϲ· τὸ μέντοι εὐκράϲ παρ' Εὐριπίδῃ ἀνεγνώϲθη.

Τὰ εἰϲ αϲ ϲυνεϲταλμένα ἀρϲενικὰ καὶ θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται· τὸ δὲ μέγαϲ ἐπίθετον καὶ τὸ λᾶαϲ προϲηγορικὸν ὡϲ ϲυϲτέλλον τὸ α βαρύνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται. καὶ τὸ μέγαϲ ἐπιθετικῶϲ εἰρημένον ἡμάρτηται περὶ τὴν εὐθεῖαν, ἐπείπερ ἢ βραχὺ ἔχον τὸ α ὤφειλεν ὀξύνεϲθαι κατὰ τὸ Ἀρκάϲ καὶ φυγάϲ, ἢ βαρυνό-

---

l. 7 Κόπαινα pro Κόπεννα emendavit Lob. Proll. p. 69. l. 24 Βᾶϲ Βᾶ scripsi pro Φᾶϲ Φᾶ. l. 29 vox ϲυνεϲχηματιϲμένα reperitur in Mon. 14, 32. l. 33 in codice sunt haec: τὸ δὲ μέλαϲ ἐπίθετον καὶ λάαϲ ἐπιθετικῶϲ εἰρημένον ἡμάρτηται· διὰ τοῦτο οὐδ' ἀκόλουθον τὴν κλίϲιν ἔϲχον, quae verba corrupta et mutilata sunt; Herodianum restitui ex Arcad. 22, 22 et Herod. ap. Eustath. 1447, 23.

μενον ἐκτείνειν τὸ ᾱ ὧν οὐδέτερον ἔχει· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἔσχεν ἀκόλουθον κλίσιν, μέγας γὰρ μεγάλου φαμέν.

Τὰ δὲ βαρύτονα ὅσα μὲν δισύλλαβα εἰς ας καθαρὸν λήγει οἷον Αἴας, καὶ ὅσα παρὰ μετοχήν, Ἄτλας, Περίφας, καὶ ὅσα παρὰ ῥῆμα βαρύτονον, Ἀφείδας, ἀδάμας, δάμνω γάρ, καὶ ὅσα δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ ἢ τὸ ἀντίστοιχον, Μάμας, γίγας, Τεύθρας, Κάλχας, καὶ ὅσα τριγενῆ, διὰ τοῦ ντ κλίνεται· ἀλλὰ τὸ μέλας γὰρ καὶ τάλας τριγενῆ ὑποστολὴν τοῦ τ πέπονθε, μέλανος καὶ τάλανος.

Ὅσα δὲ εἰς ας καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραλήγεται, Νικίας, Λυσίας, ἢ τῷ ε Αὐγέας, Πυθέας, ἢ τῇ ει Αἰνείας, ἢ τῷ υ Μαρσύας, καὶ ὅσα εἰς ρας ἐπὶ τῆς παρατελεύτου τὸ ο ἔχει Ξεναγόρας, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν· εἰ δέ τι τούτων εἰς α καταλήξειεν, Δώριός ἐστιν ἡ κλίσις συνήθης γεγονυῖα τῇ κοινῇ διαλέκτῳ· ἐκεῖνα δὲ μόνον εἰς α κατάληκτα εἴη (sic) κατὰ τὴν γενικήν, ὅσα ἀπὸ ἀμεταβόλου ἀρξάμενα μεταβολικῷ κατὰ τὸ τέλος χρῆται, οἷον Λίχας· καὶ ὅσα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρξάμενα συμφώνῳ παραλήγεται κατὰ τὴν τελευταίαν, οἷον Σώτας· καὶ ὅσα δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει καὶ μή ἐστι ῥηματικὰ οἷον Ἀγρίππας, Περδίκκας, τὸ Πάλλας γὰρ ῥηματικόν· καὶ ὅσα εἰς μας μακρᾷ παραλήγεται, Πυρίμμας, Λυκόρμας, τὸ γὰρ Ἀθάμας καὶ ἀδάμας βραχυκαταληκτεῖ· καὶ ὅσα εἰς δας ἁπλᾶ Τιμαχίδας, Θρακίδας, ἁπλᾶ διὰ τὸ Ἀφείδας· καὶ ὅσα εἰς πας μονογενῆ, Ἀράσπας, Γοργόπας, τὸ ἅπας γὰρ οὐ μονογενές· καὶ ὅσα παρὰ ῥῆμα περισπώμενον βοῶ Τηλεβόας, ἀλοιῶ πατραλοίας πατραλοία. τὰ δὲ εἰς ας περισπώμενα ἐπιεικῶς ὑποκοριστικὰ εὑρίσκεται καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς κλίνεται Ζηνᾶς, Μηνᾶς. τὸ ἀλλᾶς, Γλισᾶς ἐκ τοῦ ἀλλάεις, Γλισάεις· τὸ δὲ Μαρικᾶς Μαρικᾶντος περιττοσυλλάβως κέκλιται ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως. ἕν ἐστιν ἀρσενικὸν εἰς αις περισπώμενον παῖς, κέκλιται δὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἀπὸ τοῦ πάϊς.

4.

Steph. Byz. 1, 2 Mein.: Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τὸ Ἄβας, ὅτε ἔθνος σημαίνει, περιττοσυλλάβως κλίνεται ἀεί, ὅτε δὲ κύριον, καὶ ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως.

5.

Steph. B. 83, 28: Βρίγες. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων Βρίγαντας αὐτούς φησι τὰ γὰρ εἰς γας λήγοντα ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ὅτε μόνον ἐστὶ κύρια. τοῦτο δέ φημι διὰ τὸ Βρίγας. ἔθνος δέ ἐστι Βρεττανικὸν οἱ Βρίγαντες.

6.

Eustath. 1447, 23: Ἡρωδιανὸς καθάπαξ ἡμαρτῆσθαι τὸ μέγας

---

l. 12 τὸ ο ἔχει Ξεναγόρας scripsi pro τὸ Ἐξαγόρας. l. 20 pro Πυρίμμας, quod tamen defendi posse censet, Lobeckius Proll. 168 proponit Ἀρίμμας. l. 27 περιττοσυλλάβως κέκλιται scripsi pro πέπλεκται. l. 30 cf. Choer. Dict.. 33, 3, Lob. El. II 305. l. 34 cf. Choer. 34, 2.

περὶ τὴν εὐθεῖαν γράφει καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ϲχεῖν ἀκόλουθον κλίϲιν, μέγαϲ γὰρ μεγάλου φαμέν· ἑτεροκλίτωϲ δηλαδή. ἡμάρτηται δὲ κατ' ἐκεῖνον, ἐπείπερ ἢ βραχὺ ἔχον τὸ $\bar{α}$ ὤφειλεν ὀξύνεϲθαι κατὰ τὸ Ἀρκάϲ φυγάϲ ἢ βαρυνόμενον ἐκτείνειν τὸ $\bar{α}$· ὧν οὐδέτερον ἔχει.

7.

Choerob. Dict. 35, 15, Bekk. Anecd. 1186: τὰ εἰϲ $\overline{αϲ}$ ἔχοντα πρὸ τοῦ $\bar{α}$ ἕν τι τῶν διπλῶν ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ἀρίζαϲ Ἀρίζα, Ἐλίξαϲ Ἐλίξα, Ἄψαϲ Ἄψα. τὰ δὲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, ἡνίκα εὑρεθῇ τὸ $\bar{υ}$ πρὸ τοῦ $\bar{ζ}$ οἷον Βύζαϲ Βύζαντοϲ, Γύζαϲ Γύζαντοϲ, Πύζαϲ Πύζαντοϲ. ἰϲτέον ὅτι Ἡρωδιανὸϲ οὕτωϲ κανονίζει ταῦτα.

8.

Eustath. 300, 14: ὅτι ὁ Ἀρκάϲ τό τε κύριον καὶ τὸ ἐθνικὸν ϲυϲτέλλει τὸ $\bar{α}$ καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ $\overline{δοϲ}$ κλίνεται κατὰ τὸ φυγάϲ φυγάδοϲ καὶ τὰ ὅμοια, ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ δῆλον, ὃϲ παρατιθεὶϲ τὸ ἱμάϲ καὶ ἀνδριάϲ ἐκτεινόμενα ἐν τῇ ληγούϲῃ κατὰ μετοχὰϲ μιμήϲαϲθαί φηϲιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίϲιν τοῦ ἱϲτάϲ ἱϲτάντοϲ καὶ βιβάϲ βιβάντοϲ. τὸν μέντοι παρὰ τῷ κωμικῷ ἀλλᾶντα προπεριϲπᾷ ἐκεῖνος, ὀκνῶν βαρύνειν αὐτὸν κατὰ τὴν κοινὴν ϲυνήθειαν. λέγει γὰρ ὅτι ὁ ἀλλᾶϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἀλλάειϲ κέκλιται διὰ τοῦ $\overline{ντ}$, ἵν' ᾖ ἀλλάεντοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν ἀλλᾶντοϲ· ὁ δὲ τοιοῦτοϲ λόγοϲ ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐντελῆ εὐθεῖαν τοῦ ἀλλᾶντοϲ περιϲπᾶϲθαι. δῆλον γὰρ ὡϲ ἀλλάειϲ γενόμενοϲ ἀλλᾶϲ τὴν περιϲπωμένην ἀπαιτεῖ τὴν ἀπὸ κράϲεωϲ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ τοῖϲ εἰρημένοιϲ παραπηγνὺϲ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικᾶν (Nub. 533 «Εὔπολιϲ μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιϲτον παρείλκυϲεν») τὸ βάρβαρον ὄνομα διὰ τοῦ $\overline{ντ}$ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆϲιν ταύτην· «ἀλλ' οὖν ἔγωγέ ϲοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν» (Eupol. Meinek. fr. Com. I 139 ed. min.).

9.

Eustath. 1390, 33: τοῦ Ἄτλαντοϲ τῆϲ κλίϲεωϲ ὁ κανὼν τοιοῦτοϲ κατ' Ἡρωδιανόν· τὰ παρὰ μετοχὴν εἰϲ $\overline{αϲ}$ διϲύλλαβα διὰ τοῦ $\overline{ντ}$ κλίνεται οἷον τλάϲ Ἄτλαϲ Ἄτλαντοϲ, φάϲ Περίφαϲ Περίφαντοϲ. τοιαύτῃ δὲ κλίϲει ἐκεῖνοϲ ὑπάγει καὶ ὅϲα δὶϲ τὸ αὐτὸ ϲύμφωνον ἔχει, γίγαϲ γίγαντοϲ, Μίμαϲ Μίμαντοϲ.

10.

Choer. Dict. 32, 21: τὰ εἰϲ $\overline{αϲ}$ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ δίχρονον ϲυνεϲταλμένον καταλήγουϲαν περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται, τουτέϲτι διὰ τοῦ $\overline{ντ}$ Βίαϲ Βίαντοϲ, Ἀρύβαϲ Ἀρύβαντοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον, λυκάβαϲ λυκάβαντοϲ, ϲημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν, Θίϲβαϲ Θίϲβαντοϲ· τὸ γὰρ $\bar{ϲ}$ μετὰ τοῦ $\bar{β}$ ἐϲτί. πρόϲκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ

---

l. 12 cf. Epim. Cr. I 217, 10 et Catholicam p. 50, 12 sqq. ‖ l. 37 Ἀρύβαϲ pro Ἀρίβαϲ scripsi ex Od. ο 425.

τέλους ϲυλλαβὴν εἰϲ δίχρονον ϲυνεϲταλμένον καταλήγουϲαν», ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ, διὰ τὸ Ἰόβαϲ Ἰόβα καὶ Ῥήβαϲ Ῥήβα.

Περὶ τῶν εἰϲ ειϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ευϲ.

11.

An. Ox. IV 337, 8: τὰ εἰϲ ευϲ εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ϲύνθετα ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ εοϲ κλίνεται, Ὀδυϲϲεύϲ Ὀδυϲϲέοϲ. τὸ Ὀδυϲϲῆοϲ Ἰωνικόν, ὥϲπερ τὸ Ὀδυϲϲέωϲ Ἀττικόν. τὸ δὲ Ζεύϲ Διόϲ ἑτερόκλιτον καὶ Βοιωτῶν. τοῖϲ δρομεῦϲι καὶ δρομέϲι διχῶϲ.

12.

Choer. 217, 15: ἐπὶ τῶν εἰϲ ευϲ κυρίων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ϲυναλείφει μόνωϲ, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ϲυναλείφει τὰ δύο εε καὶ εἰϲ τὸ η Ἀττικῶϲ, βαϲιλέεϲ βαϲιλεῖϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου καὶ βαϲιλῆϲ Ἀττικῶϲ διὰ τοῦ η. ἡ δὲ τούτων αἰτιατικὴ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου μόνωϲ λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ η οἷον τοὺϲ βαϲιλεῖϲ τοὺϲ ἱππεῖϲ. καὶ τοῦτο εὐλόγωϲ, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἐϲτι γνηϲία ἡ κρᾶϲιϲ ἡ τῶν δύο εε εἰϲ τὸ η. Cημειοῦται ὁ Ἡρωδιανὸϲ παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ τοὺϲ βαϲιλῆϲ διὰ τοῦ η γραφομένουϲ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον «τούϲ τε διϲϲάρχαϲ ὀλέϲαϲ βαϲιλῆϲ» (Ai. 390).

Περὶ τῶν εἰϲ ηϲ ληγόντων ὀνομάτων.

13.

Anecd. Ox. IV 336, 1: τῶν εἰϲ ηϲ ληγόντων τὰ μὲν ὀξύνεται, οἷον ἀθλητήϲ, τὰ δὲ βαρύνεται, οἷον Λάχηϲ κτλ.

Περὶ βαρυτόνων.

Τὸ δὲ Ἄρηϲ καὶ ὡϲ ἰαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείαϲ τὸ τ Ἄρητοϲ ἐκλίθη, καὶ ὡϲ ϲπονδειακὸν Ἄρου, καὶ «Ἄρεοϲ ἀνδροφόνοιο» παρ' Ὁμήρῳ (Δ 441), καὶ Ἄρεωϲ ἀπὸ Ἄρευϲ, εὑρέθη δὲ παρὰ Ἀλκαίῳ.

Ὅϲα δὲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβάϲ ἐϲτιν εἰϲ δηϲ πατρωνυμικά, οἷον Ἀτρείδηϲ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ Ἡρακλείδηϲ, Ὑπερίδηϲ, καὶ τὸ Δημάδηϲ ἐκ τοῦ Δημεάδηϲ ὃν τῇ αὐτῇ ὑποπίπτει κλίϲει.

Καὶ τὰ εἰϲ νηϲ παρώνυμα, Λεπτίνηϲ, Ἀξίνηϲ, Ἀψίνηϲ ἢ τύπου παρωνύμου, Cμικρίνηϲ, Θεοκρίνηϲ.

Καὶ τὰ εἰϲ ληϲ ῥηματικά, χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ ὄλω οἷον πανώληϲ· φαινόληϲ, ἢ παρώνυμα γενειόληϲ καὶ ὅϲα εἰϲ τηϲ ἁπλᾶ οἰκέτηϲ, τοξότηϲ κτλ.

---

l. 9 δρομέϲιν ex Simonide affertur in libro pseudepigrapho Ἡρωδιανοῦ περὶ ζητουμένων κτλ. Anecd. Ox. III 254, 21. l. 11 cf. Io. Al. p. 16 et 20, 15. l. 25 inserui inscriptionem propter sequentem περὶ ὀξυτόνων. l. 34 χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ ὄλω οἷον πανώληϲ scripsi pro ὀλολυκτόδηϲ.

Καὶ ὅcα παρὰ ῥῆμα προcηγορικά, ἱερονίκηc, Ὀλυμπιονίκηc· ταῦτα πάντα εἰc ου ἔχει τὴν γενικήν, χωρὶc τῶν εἰc ωληc, ἃ μετὰ τοῦ c τὴν γενικὴν ποιεῖ, πανώλουc, ἐξώλουc· ἐξῶλεc καὶ πανῶλεc τὸ οὐδέτερον κτλ. ἔτι γε μὴν καὶ ὅcα ἀμεταβόλῳ παραλήγεται ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc εἰc τοc λήγει, Ἀφάρητοc, Ἐπιάλητοc· καὶ ταῦτα μὲν περὶ βαρυτόνων.

Περὶ ὀξυτόνων.

Τῆc προειρημένηc τοίνυν καταλήξεωc οὔcηc διχῶc εἰc τοc καὶ εἰc εοc, ἥτιc cυναιρεθεῖcα γίγνεται εἰc ουc, εἴπωμεν περὶ τῶν εἰc τοc πρότερον. ὅcα μὲν ὀξύτονα δύο cυμφώνοιc παραλήγεται, εἰc τοc ποιεῖ τὴν γενικήν· ἀβλῆτοc, προβλῆτοc καὶ ἡμιθνῆτοc. ὅcα δὲ ἑνὶ cυμφώνῳ, cαφήc, νωθήc, πρυλήc εἰc ουc κτλ.

14.

Priscian. VI 60 tom. I p. 244, 17 Hertz: Apud Graecos quoque inveniuntur huiuscemodi ancipitem habentia declinationem teste Herodiano: Γύγηc (nomen gigantis) Γύγου et Γύγητοc. Κόμηc (proprium) Κόμου καὶ Κόμητοc, μύκηc μύκου et μύκητοc, Μύνηc Μύνου et Μύνητοc, Ποδῆc Ποδοῦ et Ποδῆτοc, Μέγηc Μέγου et Μέγητοc, Πύδηc Πύδου et Πύδητοc.

15.

Eustath. 518, 24: Ἡρωδιανόc φηcιν ὅτι πλείοcι κλίcεcιν ὁ Ἄρηc κέχρηται· καὶ γὰρ καὶ ὡc ἰαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείαc τὸ τ περιττοcύλλαβον ἔχει τὴν γενικὴν Ἄρηc Ἄρητοc, ὅθεν Ἀρητιάδηc παρ' Ἡcιόδῳ πατρωνυμικὸν καὶ Ἀρητίων ὑποκοριcτικόν· κλίνεται δὲ καὶ ὡc cπονδειακὸν Ἄρηc Ἄρου, ὅθεν κατὰ Ἰάδα διάλεκτον ἐπεκτείναc Ἀρχίλοχοc ἔφη ἐν τριμέτροιc (fragm. 47 Bergk.) «παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου». ἔcτι, φηcί, καὶ ἄλλη πλάγιοc παρ' Ὁμήρῳ (Δ 441) «Ἄρεοc ἀνδροφόνοιο» καθ' ὁμοιότητα τῶν ὑπὲρ δύο cυλλαβάc· ὡc γοῦν Cωκράτηc Cωκράτεοc ὦ Cώκρατεc, οὕτωc Ἄρηc Ἄρεοc Ἄρεc. ἔcτι καὶ Ἄρεωc γενικὴ ἣν οὐ χρὴ γενέcθαι ἀπὸ τοῦ Ἄρηc· ὡc γὰρ οὐκ ἂν Ἀττικοὶ ἐπεκτείνοντεc ἐροῦcιν ἀπὸ τοῦ Cωκράτηc Cωκράτεωc διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀλλ' οὐδὲ Ἴωνεc Cωκράτητοc, οὕτωc οὐδὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρηc Ἄρεοc τοιοῦτόν τι γενήcεται. ἀλλὰ μὴν εὑρίcκομεν καὶ Ἄρηοc καὶ «Ἄρηϊ κρατερῷ» (B 515) καὶ Ἄρηα. λεκτέον οὖν, ὅτι Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνεc ἑτέραν κατάληξιν, φηcίν, ὑποcτηcάμενοι οὕτω πεποίηνται ταύτην τὴν κλίcιν. ἔcτι δὴ καὶ Ἄρευc εὐθεῖα, ἥτιc παρ' Ὁμήρῳ οὐκ ἔcτι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὑρέθη,

---

l. 9 post εἰc ουc omisi καὶ εἰc ου quae pertinere videntur ad exemplum κριτήc κριτοῦ, sed hoc periit ut quaedam post περὶ ὀξυτόνων, ut ex προειρημένηc intellegitur, exciderunt supplenda ex Choer. 54, 29. l. 12 εἰc ουc addidi. l. 14 cf. Choer. 139, 10, Lehrs ad Herod. p. 290 seqq. l. 26 Ἄρεω legit etiam Aristarchus in C 100, ubi Herodianus ἀρῆc, ἀπὸ τῆc εὐθείαc τῆc ὁ Ἄρεωc ὡc ὁ Πείρεωc «Πείρεω υἱόν» Didymus ad h. l. Cf. E. M. 138, 2, qui ex Schol. AD hausit. l. 36 cf. Eustath. 187, 2 τοῦ Ἄρηοc εὐθεῖα Ὁμήρῳ ἄρρητοc ὁ Ἄρευc

οὗ καὶ χρῆϲιν προαγαγὼν λέγει καὶ ὅτι βεβαρυτόνηται μόνον ἐκ πάντων τῶν εἰϲ ε̄ῡϲ̄ ὡϲ Αἰολικόν· Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Ἡρωδιανοῦ.

An. Ox. III 237, 1: Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρηϲ Ἄρεοϲ γενικήν, πῶϲ εὕρηται διὰ διφθόγγου· λέγομεν Ἄρευοϲ Ἄρευι «μίξαν δ᾽ ἀλλάλαιϲ Ἄρευα», ἡ κλητικὴ «Ἄρευ δαΐφοβοϲ δαΐκτηρ»· καὶ ἠπορήκαϲι περὶ τῆϲ κλίϲεωϲ, πόθεν ἄρα ἡ δίφθογγοϲ; τὰ γὰρ εἰϲ ε̄ῡϲ̄ παρ᾽ αὐτοῖϲ τοῖϲ Ἴωϲι διὰ τοῦ η̄. καὶ τοιαύτην λύϲιν ἐπινοοῦμεν· τὸ ἀκόλουθον Ἄρηοϲ· ἔθοϲ Αἰολεῦϲι τὸ ῡ πλεονάζειν φωνήεντοϲ ἐπιφερομένου ἢ ρ̄ ναόϲ ναυόϲ, ἀώϲ αὐώϲ, ἑάλωκεν εὐάλωκεν, ἄρρηκτον αὔρηκτον, ἐρράγη εὐράγη· ἔδωκαν οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄρηϲ τὸν πλεοναϲμὸν τοῦ ῡ· εἶτα ἐγένετο Ἄρηυοϲ ἡ γενική· καὶ ηὑρίϲκετο ἡ η̄ῡ δίφθογγοϲ· αὕτη δέ ἐϲτι κακόφωνοϲ καὶ ἐν κλίϲει ῥημάτων θέλει ὁρᾶϲθαι, ηὔλει καὶ ηὔχει καὶ ηὔδα, καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν θέλει ἀναϲτρέφεϲθαι. ὥϲπερ [γὰρ] τὸ γραῦϲ τροπὴν παθὸν τοῦ ᾱ εἰϲ η̄ γέγονε γρηῦϲ, ἵνα δὲ μὴ γένηται ἀκατάλληλοϲ, τροπῆϲ γενομένηϲ διῃρέθη καὶ γρηΰϲ ἐγένετο. ὅτι γὰρ ἐπὶ ῥημάτων, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐφ᾽ ἑτέραϲ λέξεωϲ (sc. τὸ η̄ῡ θέλει ὁρᾶϲθαι), καὶ ἐξ ἐκείνων καταλαμβάνω ὅτι ἐϲτὶν ηὖτε, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ γένηται ἡ κακοφωνία τῆϲ διφθόγγου, ἢ διαίρεϲιϲ ἠΰτε γίνεται ἢ τροπὴ εὖτε. ὁμοίωϲ οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄρευοϲ· ὁ πλεοναϲμὸϲ γὰρ ἐποίηϲε τὴν δίφθογγον· ἐνταῦθα οὖν τροπή, ἵνα ἀποϲτῇ ἡ κακοφωνία τῆϲ διφθόγγου:

16.

Il. Pr. I 529: Κουρῆτεϲ: οὕτωϲ ἀνεγνώϲθη ὡϲ ἀβλῆτεϲ πρὸϲ διαϲτολὴν τοῦ «κούρητεϲ Ἀχαιῶν» (Il. T 248). οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰϲ η̄ϲ̄ λήγοντα ἐθνικὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὀξύνεϲθαι. ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίϲιϲ τοῦ κουρῆτεϲ ἐν τῇ κλίϲει τῶν ὀνομάτων.

Περὶ τῶν εἰϲ ι̅ϲ̅.

17.

An. Ox. IV 336, 29: τὰ εἰϲ ι̅ϲ̅ βαρύτονα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ ῐ καὶ διὰ τοῦ δ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ϲ̄ κλίνεται μόνον. τὸ δὲ τίϲ διὰ τοῦ ν̄ ἐκλίθη καὶ ὡϲ μονοϲύλλαβον ὀξύνεται ἀεὶ καὶ

Αἰολική, ὡϲ καὶ Ἡρωδιανῷ δοκεῖ. cf. Choer. 145, 13. — Quaestionem de genetivo Ἄρευοϲ eiusque solutionem ab Herodiano profectas arbitror, quippe cuius sit πάντων λύϲειϲ ἐπινοεῖν καὶ διδόναι; etiam sermo Herodianeus est, licet ab epitomatore valde corruptus, quem quantum potui restituere conatus sum.
l. 6 in cod. δι᾽ ὁ φόβοϲ διακτήρ, secutus sum Bergkium Alcaei fr. 28 ut in praecedente fragmento, quod eidem tribuit 31, in cod. est ἀλλήλοιϲ. l. 14 in cod. ἀνατρέφεϲθαι, quod Cram. in ἀνατρέπεϲθαι, ipse in ἀναϲτρέφεϲθαι mutavi, l. 16 τροπῆϲ γενομένηϲ posui pro τροπικῶϲ, l. 17 ἑτέραϲ scripsi pro ἑκατέραϲ.
l. 18 καταλαμβάνω ὅτι posui pro καταλαμβάνονται et inserui ἡ κακοφωνία τῆϲ διφθόγγου, l. 19 bis ἢ scripsi pro ἡ. de ἠΰτε cf. Il. Pr. O 365. l. 23 cf. Eustath. 1179, 21 ad Il. T 193: ὅτι ἐνταῦθα λέγει τοὺϲ νέουϲ, ὅπερ Ἡρωδιανὸϲ ἀναγινώϲκει ἐν τόνῳ ὡϲ πένηταϲ, κλίνων ὡϲ ἰαμβικὸν ἀπὸ τοῦ κόροϲ ὁ νέοϲ κόρηϲ κόρητοϲ· τὸ μέντοι ἔθνοϲ Κουρῆταϲ ὡϲ ἀδμῆταϲ.

ἐν τῇ συμφράσει·· τὰ λίς παρ' Ὁμήρῳ «ὥστε — λὶς ἠϋγένειος» (Ο 275).

Καὶ ὅσα μὲν κύρια εἰς ῑς Πάρις, Κίκις καὶ ὅσα μακρᾷ παραληγόμενα προσηγορικά, εὖνις, νῆϊς, ἄναλκις διὰ τοῦ δ̄ κλίνεται. τὸ εὖνις εὑρέθη καὶ ἄνευ τοῦ δ̄ εὔνιος εὔνιν κτλ.

Περὶ τῶν εἰς ῡς.

18.

Anecd. Ox. IV 337, 12: τὰ εἰς ῡς ὀξύνεται καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται καὶ τὸ ῡ φυλάσσει κτλ. σημείωσαι δὲ ὅτι γλυκέως καὶ ἡδέως οὐ λέγομεν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἐπιρρήματι· ὅσα δὲ σύνθετα παρ' ὄνομα ὡς τὰ ἁπλᾶ κλίνεται, ἄδριμυς ἀδρίμεος· δριμύς γὰρ κτλ.

19.

Choer. 233, 21: λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι πήχυος καὶ πελέκυος κατὰ ἀκολουθίαν ὥσπερ βότρυς βότρυος, καὶ ἐπειδὴ τὰ μεταβάλλοντα τὸ ο̄ Ἀττικῶς εἰς ω̄, δηλονότι κατὰ τὴν γενικήν, ἠναγκάσθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰς ε̄ μεταβάλλειν, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν καθαρευόντων οἷον μάντιος μάντεως, ὄφιος ὄφεως, λαός λεώς, Μενέλαος Μενέλεως, εἰκότως καὶ τὸ πήχυος καὶ πελέκυος ἐκτείναντα τὸ ο̄ εἰς ω̄ Ἀττικῶς, δηλονότι κατὰ τὴν γενικήν, ἠναγκάσθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέψαι εἰς τὸ ε̄ καὶ γενέσθαι πήχεως καὶ πελέκεως διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄.

20.

Choer. 223, 30: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ τί τὰ εἰς ῡς καὶ τὰ εἰς ευς κατὰ τὴν γενικὴν μὴ ἐγένετο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ο̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον οἷον ταχέος ταχοῦς, Πηλέος Πηλοῦς, ὥσπερ Δημοσθένεος Δημοσθένους. — καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς ης γίνεται κρᾶσις ἐν τῇ γενικῇ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ης λήγοντα πέφυκε καὶ περιττοσύλλάβως κλίνεσθαι καὶ ἰσοσυλλάβως οἷον λέβης λέβητος, Λάχης Λάχητος, Χρύσης Χρύσου, Ὀρέστης Ὀρέστου· ἔχει οὖν τι μιμήσασθαι τὰ εἰς ης συναιρούμενα, συναιρούμενα γὰρ μιμεῖται τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσιν, Δημοσθένης γὰρ Δημοσθένους ἰσοσυλλάβως ὥσπερ καὶ Ὀρέστης Ὀρέστου· τὰ δὲ εἰς ῡς λήγοντα καὶ τὰ εἰς ευς, ἐπειδὴ ἀεὶ πέφυκε περιττοσυλλάβως κλίνεσθαι οἷον ταχύς ταχέος, ὀξύς ὀξέος, Πηλεύς Πηλέος, Ἀτρεύς Ἀτρέος εἰκότως οὐ συναιρεῖται ἐν τῇ γενικῇ· συναιρούμενα γὰρ οὐκ ἔχει τι μιμήσασθαι, οὐδὲ γὰρ κλίνεται ἰσοσυλλάβως, ἵνα συναιρούμενα μιμήσηται τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσιν. ταῦτα εἶπεν ὁ Ἡρωδιανός.

21.

Choer. 114, 28: τὰ εἰς ῡς ἔχοντα τὸ ῡ ἐκτεταμένον οὐ φυλάττει τὸ ῡ ἐκτεταμένον, ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ συστέλλει

l. 13 transiit in Zonarae lex. 1556 et ap. Lascar. reperitur.

αὐτό, οἷον ἰχθῦς ἰχθύος ἰχθύςι «ἰχθύςι τοῖς ὀλίγοιςι» (μ 252) καὶ πάλιν δρῦς δρυός δρυςί «παρὰ δρυςὶ καὶ παρὰ πεύκαις». καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς χωρὶς τοῦ μῦς μυός μυςί· τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ ῡ, φηςίν, ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν.

Περὶ τῶν εἰς ῶς.

Περὶ τῶν εἰς δύο σύμφωνα.

Περὶ τῶν εἰς ᾱν καὶ εἰς ην.

22.

Anecd. Ox. IV 337, 17: τὰ εἰς ᾱν ἁπλᾶ μὲν ὄντα ὀξύνεται, Ἀλκμάν, παιάν, Πάν, ὅτε τὸν θεὸν κατὰ τοὺς ποιητάς· σύνθετα δὲ βαρύνεται, Εὐπαίαν, Τιτανόπαν· καὶ προσθέσει τοῦ ὸς κλίνεται.

*23.

Anecd. Ox. III 237, 23: Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζήν Ζηνός ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν οἷον

ἐπεὶ δ' ἶσχε Ζηνὸς ὑψερέφης δόμοις Ζάρης·

μεταγενέστεροι Αἰολεῖς ἔτρεψαν Ζανός καὶ Ζάν· καὶ ἔτι μεταγενέστεροι οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ ᾱ Ζάν ὁμοίως τῷ Λυκᾶνι

κλῦθί μοι Ζανός τε κούρη Ζανί τ' ἐλευθερίῳ.

πάλιν ἄπορον πῶς παρ' Ἴωσι τὸ η εἰς ᾱ τέτραπται· τὸ ἐναντίον τὸ ᾱ εἰς η τρέπουσι, τὸ γὰρ Ζανός Ζηνός εἰρήκασι· λέγω δὴ ὅτι οὐκ ἔτρεψαν, ἀλλ' ἐμιμήσαντο μεταγενεστέρους Αἰολεῖς.

Περὶ τῶν εἰς ῐν καὶ εἰς ῠν.

Περὶ τῶν εἰς ῶν.

24.

Mon. 10, 22: δῆλον ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα (sc. Ποσειδῶν) οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν σῷζον οὔτε τοῖς περισπωμένοις· τὴν δὲ τούτων κλίσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν.

---

l. 4 tum pergit Choerob. λαμβάνεται δὲ αὐτοῦ Ὧρος λέγων μηδαμῶς εὑρίσκεσθαι ἐκτεταμένον. εὑρίσκομεν δὲ αὐτὸ ἔχον τὸ ō ἐκτεταμένον καὶ συνεσταλμένον ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ. Lobeckius El. II 118 magnopere «veretur, ne canonista hic turbas dederit. Herodianum scimus aliquando de nomine λίς eiusque mensura duplici disputasse appositis Antimachi verbis λῖες μέν ῥα λίεσσι Choer. 181, 22 cf. Meinek. Anall. 69 atque huic Schol. Il. Λ 480 adiecit ὡς μύεσσι, id autem Choeroboscum decepit, μυςί ex μύεσσι contractum natura ῡ longum habere. Sed huius prosodiae exemplum in hoc et similibus δρυςί, ςυςί etc. nullum exstat; in Batrachom. v. 173. 174 μυςί bibreve est». l. 13 hic locus neque in grammatica parte neque in versibus poetarum satis adhuc explicatus est; operam ei dederunt Ahrens de dial. Aeol. p. 87 et 163 et Bergk Poet. lyr. frg. adesp. 77 et 81. 82. — l. 17 addidi ᾱ post διά τοῦ; ὁμοίως inseruit Ahrens; accentum in Λύκανι mutavi; versum κλῦθί μοι ex emendatione Ahrensii exhibui, in codice est κλῦθι μοι Ζανός τε κουρηξαν τε λευθεριω. — l. 19 Ahrens τὸ η εἰς ᾱ emendavit pro τὸ ᾱ εἰς η; γάρ, quod in cod. est inter τὸ et ἐναντίον, inter τὸ Ζανός inserui.

25.

Eustath. 346, 15: Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰς ῶν περισπωμένοις οἷον Δημοφῶντι καὶ Ξενοφῶντι καὶ τοῖς ὁμοίοις συντεταχὼς καὶ τὸν Τυφῶνα καὶ ταῶνα λέγει, ὡς μόνον τὸ Τυφῶν καὶ ταῶν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπεὶ καὶ ἑτέραν ἔσχε παράληξιν· Τυφῶς γὰρ καὶ ταῶς διὰ τοῦ ς.

26.

Eustath. 1615, 22: λέγει Ἡρωδιανὸς ὅτι διὰ τοῦ ω κλίνονται Λάκωνες Κίκωνες· τὸ μέντοι «Κικόνεσσι πέλασσεν» (ι 39) διὰ μέτρον φησὶν οὕτως κλιθῆναι.

27.

Eustath. 1741, 26: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ Σιδῶνος γραφόμενον ὡς Ἀντρῶνος Πλευρῶνος μετέπεσε παρ' Ὁμήρῳ συνεπενεχθὲν τοῖς εἰς δων λήγουσι ῥηματικοῖς ἤγουν τῷ ἀλγηδόνος, ἀηδόνος.

*28.

E. M. 549, 44, Anecd. Par. III 304, 33: δύο κανόνες εἰσὶ οἱ μαχόμενοι ἀλλήλοις. ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι τὰ εἰς ῶν βαρύτονα καθαρὰ διχρόνῳ παραληγόμενα συνεσταλμένῳ φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρύωνος. ὁ δὲ ἕτερος λέγει· τὰ δὲ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο κλίνεται. ἀπαιτοῦντος οὖν τοῦ μὲν τὸ ω, τοῦ δὲ τὸ ο, συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐγένετο κυνός. ἡ μέντοι κλητικὴ εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς ἀπὸ τῆς κύονος γενικῆς «ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον» (Λ 362).

Περὶ τῶν εἰς ξ.

29.

Eustath. 1922, 8: ὥσπερ σπάνια τὰ εἰς εξ, κρέξ, ἐπιτέξ, Λέλεξ τὸ διὰ τοῦ γ κλιθέν, οὕτω καὶ τὰ εἰς ωξ, πτώξ, βῶξ, ῥώξ, ὃ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ γ κλίνεται· τούτων δὲ σύνθετα πολυπτώξ καὶ ἀπορρώξ. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ ἀπὸ τοῦ τρώγω γραμματοτρώξ, κυαμοτρώξ. οὕτω καὶ σπανίζεται τὰ εἰς οξ διὰ τοῦ ο μικροῦ φλόξ διὰ τοῦ γ καὶ πρόξ καὶ Καππάδοξ, ὧν κλίσις διὰ τοῦ κ· ὁ δὲ ταῦτα παραδιδοὺς καὶ τὰ εἰς αιξ εἰς δύο μόνα περιγράφει· αἴξ γὰρ αἰγός καὶ Θρᾷξ Θρᾳκός. ὑποτέτακται γάρ, φησί, τὸ ι τῷ α, εἰ μὴ συνεκφωνεῖται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Θρήϊκας καὶ Θρηΐκιον καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ μέντοι γύναιξ πλαγίαν μὲν ἔχει, εὐθεῖαν δὲ οὔ· ἣ συνεπιλείπει καὶ ἡ ἐντελὴς κλητική. τὸ γὰρ γύναι, καθὰ καὶ τὸ Ζεῦ ἄνα λείπεται διπλοῦ τοῦ κατ' ἀναλογίαν.

30.

Choer. 310, 7, Gaisf. Bekk. Anecd. 1422: τέττιξ: τὰ εἰς ιξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον πέρδιξ πέρ-

l. 38 de γύναιξ cf. Eustath. 113, 24: οὐδὲ ἡ γυναικὸς γενικὴ εὐθεῖαν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἡ γυναικὸς γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν· γυνή γάρ. Choer. 306, 32, Lob. El. II

δικος, φοῖνιξ φοίνικος, Κίλιξ Κίλικος πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγος· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται· καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι τὸ κεχρεωστημένον ἀνεπλήρωσαν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ̄ κλίνοντες αὐτὸ οἷον τέττικος.

*31.

Anecd. Ox. IV 337, 20: τὰ εἰς ῡξ̄ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, Στύξ, τρύξ, νύξ. ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν βαρύνεται, ἄντυξ, πομφόλυξ. τὸ πτερύξ ὑπὸ Ἀριστάρχου σεσημείωται ὀξυνθὲν ὡς περιεκτικόν. κλίνεται δὲ τὰ μὲν μονοσύλλαβα διὰ τοῦ γ̄ ἢ διὰ τοῦ χ· τρυγός.

32.

Dichr. 286, 5: τὰ μέντοι εἰς ῡξ̄ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἤτοι σύνθετα ἢ καὶ ἁπλᾶ πρόδηλον ἔχει τὸν χρόνον, ὡς ἐν τῇ κλίσει παραδέδοται.

Περὶ τῶν εἰς ρ̄.

33.

Choer. 347, 17: εἰς ω̄ρ̄ διὰ τοῦ ω̄ οὐκ ἔχομεν θηλυκόν· βούλονται δέ τινες ἀναπλάττειν ἀπὸ τοῦ (Ε 486) «ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν» ἀντὶ τοῦ ταῖς γυναιξίν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ὤρ ἀπὸ τοῦ ὄαρ γενομένην κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο̄ καὶ ᾱ εἰς ω̄ ὥσπερ κρείττονα κρείττω, ὧν ἐστι καὶ Ἡρωδιανὸς ἑαυτῷ ἐναντιούμενος. αὐτὸς γὰρ λέγει ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὅτι ὥσπερ τὰ εἰς η̄ρ̄ μονοσύλλαβα, μόνου μὲν ἀρσενικοῦ γένους ὄντα, φυλάττει τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον θήρ θηρός, φήρ φηρός «φηρσὶν ὀρεσκῴεσσιν» (Α 268) ἀντὶ τοῦ κενταύροις, θηλυκοῦ δὲ γένους ὄντα καὶ φυλάττει τὸ η̄ καὶ συστέλλει οἷον κήρ κηρός καὶ καρός «κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι» (Σ 115) καὶ «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ» (Ι 378), οὕτως οὖν καὶ τὰ εἰς ω̄ρ̄ μονοσύλλαβα φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον φώρ φωρός.

Περὶ τῶν εἰς ψ̄.

Περὶ θηλυκῶν.

Περὶ τῶν εἰς ω̄ θηλυκῶν.

34.

Choer. 332, 25: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι οὐδέποτε εὑρίσκομεν ἐν χρήσει ταύτην τὴν δοτικὴν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο̄ καὶ ῑ. οὐδὲ γὰρ εὑρίσκεται ἐν χρήσει ἡ τρισύλλαβος δοτικὴ ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἡ δισύλλαβος οἷον ἡ Λητοῖ καὶ Σαπφοῖ.

---

285 cum not. l. 4 addit Choerob.: ταῦτα δέ ἐστι τῆς δόξης, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ̄. — cf. de τέττιξ Dichr. 285, 9, An. Ox. II 417, 24 τὰ εἰς ξ̄ λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον εἰς ζω διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται, ἅρπαξ ἁρπάζω ἅρπαγος, τέττιξ τεττίζω τέττιγος. l. 8 de πτερύξ cf. Eustath. 230, 40, ubi Herodianus pro teste citatur. In fine pro τρυχός scripsi τρυγός. canon mancus est, intercidit totus in An. Ox. III p. 243, ubi de nominibus in ξ̄ monosyllabis alioquin accurate agitur. l. 15 cf. Cathol. p. 49, 1 sqq. et περὶ παθῶν.

35.

Choer. 333, 21: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ὅτι ἔϲτι τὴν Ϲαπφών καὶ τὴν Λητών ἡ αἰτιατικὴ καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ω̅ εἰϲ οι̅ δίφθογγον γίνεται τὴν Ϲαπφοῖν καὶ τὴν Λητοῖν.

36.

Choer. 335, 20: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, εἰ ἄρα ἡ κλητικὴ οὐδέποτε πλείονα φωνήεντα ἔχει τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ οἷον μοῦϲα ὦ μοῦϲα, τιμή ὦ τιμή, βῆμα ὦ βῆμα, ἄϲτυ ὦ ἄϲτυ, βοῦϲ ὦ βοῦ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τῶν εἰϲ ω̅ θηλυκῶν ἡ κλητικὴ πλείονα φωνήεντα ἔχει τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ, οἷον Καλυψώ ὦ Καλυψοῖ, Λητώ ὦ Λητοῖ. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖϲ εἰϲ ω̅ ληγούϲαιϲ εὐθείαιϲ εἶχε τὸ ι̅ προϲγεγραμμένον οἷον ἡ Λητώι, ἡ Ϲαπφώι ϲὺν τῷ ι̅· ϲυϲταλὲν (sic) οὖν τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ ἐν τῇ κλητικῇ ἐξεφωνήθη τὸ ι̅· τούτου χάριν ἡ κλητικὴ ἔδοξε πλείονα φωνήεντα ἔχειν τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ρ̅ θηλυκῶν.

37.

Eustath. 110, 36: μονῆρεϲ ἐν θηλυκοῖϲ ἡ χείρ, ἣ κλίνεται διχῶϲ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε̅, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα, ποτὲ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείϲηϲ αὐτῆϲ εἰϲ η̅, ὡϲ μαρτυρεῖ, φηϲίν, Ἀλκμὰν ἐν τῷ «ἐπ' ἀριϲτερὰ χηρὸϲ ἔχων».

Περὶ τῶν εἰϲ αϲ̅ θηλυκῶν.

38.

Eustath. 1571, 30: Ἡρωδιανὸϲ παραδοὺϲ τὰ εἰϲ αϲ̅ ὀξύτονα διὰ τοῦ δ̅ κλίνεϲθαι οἷον ϲτιβάδοϲ, ἰϲχάδοϲ, πελιάδοϲ ἓν μόνον ἐκ τούτων εἰϲ αιϲ̅ φηϲὶ λήγειν τὸ δᾴϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ αυϲ̅.

*39.

Anecd. Ox. IV 337, 25: δύο εἰϲ αυϲ̅, ναῦϲ, γραῦϲ. κέκλιται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ α̅ ναόϲ, γραόϲ· τὸ νεώϲ Ἀττικῶϲ. τὸ νηῦϲ ἢ γρηῦϲ διῃρημένον κατὰ τοὺϲ Ἴωναϲ οὐκ ἐκλίθη· τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει

Θριαὶ τὴν γρηῦν ἐπιπνείουϲι κορώνην

καὶ «δεῦρο δὴ ὄρϲεο (sic) γρηῦ» (Od. χ 395).

---

l. 14 quod contra hanc explicationem dicit Choeroboscus: οὗτοϲ ὁ λόγοϲ οὐκ ἔϲτιν ἀναγκαϲτικόϲ· ἐὰν γὰρ δῶμεν τὰ εἰϲ ω̅ θηλυκὰ ἔχειν τὸ ι̅ προϲγεγραμμένον κατὰ τὴν εὐθεῖαν, εὑρεθήϲεται τὸ ι̅ τελικὸν τῶν θηλυκῶν καὶ οὐ τὸ ω, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον· τὸ γὰρ ι̅ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῶν θηλυκῶν, ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων οἷον τὸ μέλι, τὸ ϲίνηπι, Lobeck. Rhem. p. 327 non aptum ad refellendum Herodianum esse pertendit, quum hanc regulam Herodiano ignotam fuisse minime credibile sit, sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putaverit idque perinde esse ac si non haberent. l. 25 λήγειν scripsi pro λέγειν.

Περὶ τῶν εἰϲ ιϲ θηλυκῶν.

40.

Eustath. 1618, 29, Favorin. E. M. 445, 24: ὥϲπερ χάριϲ χάριδοϲ καὶ Δωρικῶϲ χάριτοϲ, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆϲιν καὶ Ἀρτέμιδοϲ Ἀρτέμιτοϲ οἷον «Ἀρτέμιτοϲ θεράποντα», οὕτω καὶ θέμιϲ θέμιτοϲ καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ̄ θέμιϲτοϲ οἷον «Θέμιϲτι δὲ καλλιπαρῄῳ» (Ο 87) καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀθέμιϲτοϲ.

41.

Eustath. 1716, 48: ἰϲτέον ὅτι οὐ κλίνεται ὡϲ Θέτιϲ Θέτιδοϲ, Ἶϲιϲ Ἴϲιδοϲ, οὕτω καὶ Χάρυβδιϲ Χαρύβδιδοϲ, ἵνα μὴ ἐπάλληλον δὶϲ γένηται τὸ δ καθ' Ἡρωδιανόν. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὸ ἐκ τοῦ δείδω δέδοιδα δέδοικα γέγονε· πολλαὶ δέ τινεϲ καὶ ἄλλαι ἐπαλληλίαι μιϲοῦνται.

42.

Choer. Orthogr. 227, 27: κίϲηριϲ: ἡ πρώτη ῑ, ἡ δευτέρα η̄ καὶ ἡ τρίτη ῑ· ἡ γενικὴ κιϲήριδοϲ κιϲήρεοϲ. ἀμφότερα οὕτωϲ ἡ παράδοϲιϲ. Ἡρωδιανὸϲ δὲ διὰ τοῦ ω̄· εἶπεν γάρ, ὅτι ἐπὶ γενικῆϲ κιϲήρεωϲ.

43.

Choer. Dict. 103, 27: μῆνιϲ μήνιδοϲ εἰϲ ν̄ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον «μῆνιν ἄειδε», «μῆνιν Ἀπόλλωνοϲ» καὶ οὐδέποτε εἰϲ ᾱ κατὰ χρῆϲιν, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ.

Περὶ οὐδετέρων.

*44.

Anecd. Ox. IV 337, 32: τελικὰ οὐδετέρων ὀνομάτων ἕξ, ᾱ, ῑ, ν̄, ρ, ϲ̄, ῡ. τὸ δῶ καὶ κάρη ἐξ ἀποκοπῆϲ ἐϲτι «ποτὶ χαλκοβατὲϲ δῶ» (Α 426) καὶ «πολιόν τε κάρη» (Χ 74) ἀντὶ τοῦ κάρηνον. διὸ καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν εὑρίϲκεται «ναίει χρύϲεα δῶ» (Hesiod. Theog. 933) ἀντὶ τοῦ δώματα, «κάρη κομόωντεϲ Ἀχαιοί» ἀντὶ τοῦ κάρηνα. τὸ δὲ θηλυκῶϲ εἰρημένον ὀξύνεται.

Τὸ γάλα γάλακτοϲ γάλακτι παρὰ Καλλιμάχῳ ὡϲ ἀπὸ εἰϲ ξ̄ ληγούϲηϲ εὐθείαϲ. τὰ τῶν ϲτοιχείων ὀνόματα ἄκλιτα. ἓν μόνον ἀπαραϲχημάτιϲτον τὸ μέλι, κέκλιται δὲ εἰϲ τοϲ μέλιτοϲ. τὸ δὲ τρόφι κατὰ ἀποκοπήν, τὸ κρῖ καὶ ἄλφι ἐκ πάθουϲ. τὸ ϲίνηπι καὶ πέπερι οὐχ Ἑλληνικά, κλίνουϲι δὲ αὐτὰ χωρὶϲ ϲυμφώνου ϲινήπεωϲ, πεπέρεωϲ. τὸ δὲ πεπέριδοϲ Εὔβουλοϲ εἶπε.

---

l. 15 verba ἡ γενικὴ κιϲήριδοϲ κιϲήρεοϲ, quae sensus desiderat, ex Choer. Dict. 355, 26 hic inserui; pro ἐπινικῆϲ l. 16 scripsi ἐπὶ γενικῆϲ addito κιϲήρεωϲ. l. 18 cf. p. 356, 35 λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ μὴ εἶναι χρῆϲιν τοῦ μήνιδα. l. 32 Priscianus I 205, 7 Hertz: Herodianus gummi quoque et peperi barbara dicit esse, sed nostri piper piperis dixerunt.

Περὶ τῶν εἰϲ α̅ οὐδετέρων.

45.

Eustath. 1627, 35: τὸ γάλακτοϲ πλεοναϲμὸν ἔχει τοῦ κ̅· οὐ γὰρ ἔϲτιν εὐθεῖαν εἰπεῖν αὐτοῦ τὸ γάλαξ· ἐπεὶ μηδέ ἐϲτι τὸ ξ̅ τελικὸν οὐδετέρων ὀνομάτων, εἰ καὶ ἔμφαϲιν εὐθείαϲ τοιαύτηϲ ὁ κατ' οὐρανὸν γαλαξίαϲ κύκλοϲ δίδωϲι καὶ τὸ εὑρίϲκεϲθαι δοτικὴν πληθυντικὴν τοῖϲ γάλαξιν· ἐφ' οἷϲ δῆλον ὅτι τοῦ κτ̅ κειμένων ἐν τῷ γάλακτι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τρέψαϲα μὲν ϲυνήθωϲ τὸ τ̅ εἰϲ ϲ̅, κεράϲαϲα δὲ τὸ κϲ εἰϲ ξ̅ πεποίηκε τὸ γάλαξιν. ἐξ οὗ καὶ ὁ γαλαξίαϲ γενέϲθαι δοκεῖ. τέωϲ γε μὴν οἱ τὸ γάλαξ λέγοντεϲ διὰ τοῦ κ̅ κλίνοντεϲ αὐτὸ πλεονάζειν δοκοῦϲι τὸ τ̅. ὡϲ γὰρ ἄναξ ἄνακοϲ, ὅθεν καὶ Διόϲκουροι ἀνακοί καὶ ἀνακῶϲ ἐπίρρημα ὅ ἐϲτιν ἐπιμελῶϲ, καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ τ̅ ἄνακτοϲ, οὕτω καὶ γάλαξ μονήρηϲ εὐθεῖα γάλακοϲ γάλακτοϲ. οὗ χρῆϲιϲ καὶ ἐν τῷ «γάλακτι δ' ἴκελον ἄνθοϲ». οἱ δὲ τοιοῦτοι φαίνονται λέγειν ὥϲπερ τὴν μὲν γύναιξ εὐθεῖαν ϲεϲιγημένην εἶναι, κεῖϲθαι δὲ τὰϲ πλαγίαϲ πτώϲειϲ ἐν χρήϲει οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ γάλακτοϲ γενέϲθαι. ϲιγᾶϲθαι μὲν γὰρ τὴν ὀρθήν, λαλεῖϲθαι δὲ τὰϲ μετ' αὐτήν. γάλαξ μὲν γὰρ οὐκ ἐκφωνεῖται, τὰ δὲ ἐφεξῆϲ αὐτῇ χρηϲτά ἐϲτιν. — ὅτι δὲ τὸ γάλα εἰϲ ξ̅ δοκεῖ λήγειν, ἐπιϲτώϲατο Ἡρωδιανὸϲ καὶ ἀπὸ ϲυνθέτου τοῦ ἀρτιγάλαξ καὶ ἀπὸ πληθυντικῆϲ δοτικῆϲ τοῖϲ γάλαξι.

Περὶ τῶν εἰϲ ρ̅ οὐδετέρων.

46.

Cod. Ottobon. 173 fol. 164. v. in Bekk. Anecd. 1174: περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὸ ρ̅ εἰϲ τὸ τ̅ κατὰ τὴν γενικήν φηϲιν Ἡρωδιανόϲ, ὅτι ὡϲ ἀπὸ τῆϲ εἰϲ ϲ̅ καταλήξεωϲ γέγονεν ἡ κλίϲιϲ οἷον τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατοϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ ἧπαϲ φηϲὶν εἶναι καὶ φρέαρ φρέατοϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ φρέαϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ αϲ οὐδετέρων.

47.

Choer. 387, 9: ἰϲτέον ὅτι τινὲϲ θέλουϲιν ὀξύνειν τὴν Ἀττικὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν οἷον τοῦ κρεώϲ τοῦ γηρώϲ τοῦ κερώϲ λέγοντεϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρέατοϲ καὶ γήρατοϲ καὶ κέρατοϲ ἐγένετο κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ α̅ καὶ τ̅ κρεόϲ καὶ γηρόϲ καὶ κερόϲ διὰ τοῦ ο ὀξυτόνωϲ τῷ λόγῳ τῶν εἰϲ οϲ̅ διϲυλλάβων γενικῶν οἷον ὥϲπερ πατρόϲ, μητρόϲ, φωτόϲ, μηνόϲ, χηνόϲ, παιδόϲ, ϲπληνόϲ, ϲυόϲ, φρενόϲ, γραόϲ, καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτείνοντεϲ τὸ ο̅ εἰϲ ω̅ ἐφύλαξαν τὴν ὀξεῖαν τάϲιν οἷον κρεώϲ, γηρώϲ, κερώϲ. τῷ δὲ Ἡρωδιανῷ οὐ δοκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ ταῦτα βαρυτόνωϲ δοξάζει λέγεϲθαι οἷον τοῦ κρέωϲ τοῦ γήρωϲ τοῦ κέρωϲ τῷ λόγῳ τῆϲ ϲυναιρέϲεωϲ τῆϲ γενομένηϲ ἀπὸ δύο βαρειῶν εἰϲ βαρεῖαν οἷον

l. 8 τῶν πληθυντικῶν scripsi pro τῶν παλαιῶν. l. 39 ἀπὸ δύο βαρειῶν εἰϲ βαρεῖαν scripsi pro ἀπὸ ὀξείαϲ καὶ δύο βαρειῶν εἰϲ ὀξεῖαν.

κρέαοϲ κρέωϲ, γήραοϲ γήρωϲ, ὥϲπερ Δημοϲθένεοϲ Δημοϲθένουϲ, Διομήδεοϲ Διομήδουϲ. κέχρηται δὲ λόγῳ τοιούτῳ· εἰ δὲ λέγεται ϲυγκοπὴν γεγενῆϲθαι ἐν τῇ γενικῇ τῇ κρέωϲ, ὤφειλε ϲυγκοπὴ γενέϲθαι καὶ ἐν τῇ δοτικῇ. καθόλου γὰρ πᾶϲα γενικὴ ϲυγκοπτομένη ἔχει καὶ τὴν δοτικὴν ϲυγκοπτομένην, οἷον πατέροϲ πατρόϲ πατέρι πατρί, μητέροϲ μητρόϲ μητέρι μήτρί, Δημήτεροϲ Δήμητροϲ Δημήτερι Δήμητρι, ἀνέροϲ ἀνδρόϲ ἀνέρι ἀνδρί, θυγατέροϲ θυγατρόϲ θυγατέρι θυγατρί. εἰ οὖν τῷ κρέατι ἡ δοτικὴ ἀρχὴν οὐ δέχεται ϲυγκοπὴν τοῦ ᾱ καὶ τοῦ τ̄, ἐπεὶ κρεῖ ἤμελλεν εἶναι, νυνὶ δὲ κρέαϊ ἐϲτίν, οὐκ ἄρα δὴ οὐδὲ ἡ κρέατοϲ γενικὴ δύναται ϲυγκοπὴν ἀναδέξαϲθαι τοῦ ᾱ καὶ τοῦ τ̄ καὶ γενέϲθαι τοῦ κρεόϲ ὀξυτόνωϲ, κἀκεῖθεν τοῦ κρεώϲ ὁμοίωϲ ὀξυτόνωϲ κατ' ἐπέκταϲιν τοῦ ο̄ εἰϲ ω̄, ἀλλ', ὡϲ εἴρηται, αὗται αἱ γενικαὶ κατὰ κρᾶϲιν γεγόναϲι καὶ βαρύνονται.

Sequuntur, quae apud Choeroboscum ex libro περὶ κλίϲεωϲ ὀνομάτων petita videntur, composita cum praeceptis, quae ab aliis epitomatoribus et in reliquis scriptis Herodiani servata sunt.

Περὶ τῶν εἰϲ ᾱϲ̄ ὀνομάτων.

Choer. 26, 33: τὰ εἰϲ ᾱϲ̄ μονοϲύλλαβα, εἰ μὲν περιϲπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικήν οἷον ὁ Γρᾶϲ τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶϲ τοῦ Λᾶ (τοῦτο δὲ καὶ ποταμὸν καὶ λίθον καὶ πόλιν ϲημαίνει), ὁ Θᾶϲ τοῦ Θᾶ (ὄνομα δὲ κύριον), ὁ Χνᾶϲ τοῦ Χνᾶ (οὕτωϲ δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Χνᾶ), ὁ Δᾶϲ τοῦ Δᾶ (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), ὁ Βᾶϲ τοῦ Βᾶ (ἱϲτορεῖται δὲ οὗτοϲ βαϲιλεὺϲ Πόντου). τὸ δὲ πᾶϲ, ὅτε μέν ἐϲτι προϲηγορικὸν καὶ ϲημαίνει τὸν πατέρα, ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον τοῦ πᾶ· ὅτε δὲ ἐπίθετόν ἐϲτι καὶ ϲημαίνει τριγένειαν οἷον πᾶϲ ἄνθρωποϲ, πᾶϲα γυνή, καὶ πᾶν παιδίον, διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίνεται οἷον παντόϲ, πρὸϲ γὰρ διάφορον ϲημαινόμενον εἰκότωϲ καὶ ἡ κλίϲιϲ διάφοροϲ γέγονε. ϲεϲημείωται τὸ Πρᾶϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Περραιβικῆϲ) περιϲπώμενον καὶ περιττοϲυλλάβωϲ διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλινόμενον. εἰ δὲ ὀξύνεται τὰ εἰϲ ᾱϲ̄ μονοϲύλλαβα, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ζάϲ Ζαντόϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν Δία), Φθάϲ Φθάντοϲ (ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον). 16, 20: τοῦτο δὲ κατὰ τὴν γενικὴν βαρύνεται, μετοχικὸν γὰρ ὑπάρχει καὶ τὸν τόνον τῆϲ μετοχῆϲ ἀνεδέξατο, φημὶ δὴ τῆϲ φθάντοϲ. τὸ δὲ κράϲ, ὃ ϲημαίνει τὴν κεφαλήν, διὰ τοῦ τ̄ ἐκλίθη, οἷον

l. 8 pro ὑπάρχον scripsi ἀρχήν. cf. Cathol. p. 407, 5. l. 29 de Πρᾶϲ cf. not. ad Cathol. 399, 10. l. 33 cf. Ep. Cr. I 231, 15, Arc. 125, 14.

κρατὸϲ ἀπ' ἀθανάτοιο,

καὶ ἔχει ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι τὰ εἰϲ ᾱϲ μονοϲύλλαβα ὀξύτονα ἅπαντα κύριά ἐϲτιν οἷον Ζάϲ, Φθάϲ, τοῦτο δὲ μόνον, φημὶ δὴ τὸ κράϲ, προϲηγορικόν ἐϲτι· ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸ ϲημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίϲιν. — ἔχομεν δὲ τὴν χρῆϲιν τῆϲ εὐθείαϲ παρὰ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ οὕτωϲ

χρυϲῷ τοι φαέθοντι πολύλλιτοϲ ἐμφέρεται κράϲ.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ καθαρὸν ὀνόματα διϲύλλαβα βαρύτονα μακροκατάληκτα μὴ ἀπὸ Δωρίδοϲ διαλέκτου μηδὲ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν ὄντα διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον Αἴαϲ Αἴαντοϲ, Θόαϲ Θόαντοϲ, Βίαϲ Βίαντοϲ, Δρύαϲ Δρύαντοϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), Ὕαϲ Ὕαντοϲ (Ὕαντεϲ δὲ λέγονται οἱ κατοικοῦντεϲ τὴν Βοιωτίαν), Εὔαϲ Εὔαντοϲ (τὸ δὲ Εὔαϲ ἐπίθετον τοῦ Διονύϲου ἐϲτίν). πρόϲκειται «μὴ ἀπὸ Δωρίδοϲ διαλέκτου» διὰ τὸ Λάαϲ τὸ κύριον καὶ τὸ Κλεύαϲ καὶ τὸ Κέαϲ. καὶ τὸ μὲν Λάαϲ τὸ κύριον Δωρικὴν κρᾶϲιν πέπονθεν. ἡ γὰρ Λάαοϲ γενικὴ τριϲύλλαβοϲ μετάγεται εἰϲ εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ Λάαοϲ ὥϲπερ ὁ Καππάδοξ τοῦ Καππάδοκοϲ καὶ ὁ Καππάδοκοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν Δωρικὴν τοῦ ᾰ καὶ ο εἰϲ ᾱ μακρὸν γίνεται Λάαϲ ὥϲπερ Πτερέλαοϲ Πτερέλαϲ καὶ Μενέλαοϲ Μενέλαϲ ὡϲ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ

τοῦ ϲτρατηλάτα
Μενέλα.

οὕτωϲ ὁ Λάαϲ τοῦ Λάα «Λάα περὶ λίθων γλυφῆϲ» (οὗτοϲ δὲ λιθογλύφοϲ ἦν). τὸ δὲ προϲηγορικὸν λᾶαϲ ϲυνεϲταλμένον ἔχον τὸ ᾰ οἷον «λᾶαϲ ἀναιδήϲ» κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ οἷον λᾶαϲ λάαοϲ, ὃ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο αα εἰϲ ἓν μακρὸν γίνεται λᾶοϲ «λᾶοϲ ὑπὸ ῥιπῆϲ» (Μ 462). τὸ δὲ Κλεύαϲ καὶ Κέαϲ Δωρικὴν τροπὴν πέπονθεν ἀπὸ τοῦ Κλεύηϲ καὶ Κέηϲ καὶ ἐφύλαξε τὴν ἰϲοϲύλλαβον κλίϲιν. πρόϲκειται «μὴ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν ὄντα», ἐπειδὴ παρὰ τοῖϲ ποιηταῖϲ εὑρίϲκομεν τοιαῦτα, πάντα ἔχοντα τοῦ κανόνοϲ καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλιθέντα οἷον ὁ Βίαϲ τοῦ Βία, ὁ Δρύαϲ τοῦ Δρύα, ὁ Θόαϲ τοῦ Θόα ὡϲ παρ' Ἡϲιόδῳ «ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν», ὁ Αἴαϲ τοῦ Αἴα ὡϲ παρὰ Ἀλκαίῳ «Αἴαν τὸν ἄριϲτον».

Choer. 118, 29: τὰ εἰϲ ᾰϲ καθαρὸν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἁπλᾶ βαρύτονα μὴ ὄντα ἐθνικὰ ἀπὸ τοῦ π ἀρχόμενα εἰϲ τὴν ου δίφθογγου ἔχει τὴν γενικήν οἷον κοχλίαϲ κοχλίου, Αἰνείαϲ Αἰνείου, Βορέαϲ Βορέου, δρακοντίαϲ δρακοντίου, τραυματίαϲ τραυματίου, ταραξίαϲ ταραξίου. — πρόϲκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὸ Λυκοθόαϲ Λυκοθόαντοϲ καὶ Λευκοθόαϲ Λευκοθόαντοϲ· ταῦτα γὰρ ϲύνθετά ἐϲτι καὶ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίϲιν ἐφύ-

---

l. 7 versus emendatus a Lobeck. Parall. p. 78, 14; sed cf. Cobet. apud Gaisf. praef. E. M. p. 7. l. 8 Choer. 27, 20—28, 5; 30, 25 coll. 92, 5; 95, 2; 96, 5. Cf. Ep. Cr. I 258, 3, E. M. 498, 30, An. Ox. II 388, 22. l. 33 cf. p. 31, 9, E. M. 271, 3 Δίαϲ: ὡϲ ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντοϲ δρακοντίαϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διόϲ γίνεται Διΐαϲ καὶ κράϲει Δίαϲ· ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ Δίαϲ καὶ Θείαϲ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, τὸ

λαξε, φημὶ δὲ τὴν τοῦ Θόαντος. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὰ ὀξύτονα οἷον διὰ τὸ ἀνδριάς ἀνδριάντος. πρόσκειται «μὴ ὄντα ἐθνικὰ ἀπὸ τοῦ π ἀρχόμενα» διὰ τὸ Πικίας Πικίαντος καὶ Πευκετίας Πευκετίαντος· τὸ γὰρ Παπίας Παπίου ἀπὸ τοῦ π μὲν ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐθνικόν· τὸ δὲ Ὠπίας Ὠπίου ἐθνικὸν μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ π, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ω.

Σεσημείωται δέ τινα περιττοσυλλάβως κλιθέντα· ἔστι δὲ ταῦτα· Ἀφίας Ἀφίαντος παρ' Εὐφορίωνι, Φλεγύας Φλεγύαντος παρ' Εὐριπίδῃ, Ἐλέας Ἐλέαντος παρὰ Φιλοστεφάνῳ, Σατύας Σατύαντος παρ' Ἡγησίππῳ· εὑρέθη δὲ καὶ τὸ Ἀρύας Ἀρύαντος περιττοσυλλάβως κλιθὲν

ἡ δὲ ὑπὲρ Ἀρύαντος ἐπὶ προχοαῖς ποταμίων (leg. αἱ δὲ πέρην
Ἀρύαντος ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῖο),

παρ' Ἐρατοσθένει, καὶ Παρίας Παρίαντος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. τὸ δὲ παρείας σημαῖνον τὸν ὄφιν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται κτλ. ταῦτα δὲ πάντα περιττοσυλλάβως κλίνεται· εὕρηνται δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, οἷον ὁ Φλεγύας τοῦ Φλεγύου, καὶ οἱ Φλεγύαι τοὺς Φλεγύας, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Ν 302)

ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Choer. 32, 21: τὰ εἰς ας λήγοντα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν, περιττοσυλλάβως κλίνεται, τουτέστι διὰ τοῦ ντ, Βίας Βίαντος, Ἀρύβας Ἀρύβαντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), λυκάβας λυκάβαντος (σημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν), Θίσβας Θίσβαντος· τὸ γὰρ σ μετὰ τοῦ β ἐστί. πρόσκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν» διὰ τὸ Ἰόβας Ἰόβα, καὶ Ῥήβας Ῥήβα (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). — δοκεῖ δέ τινα ἀντικεῖσθαι τῷ κανόνι, οἷον τὸ Κάβας καὶ Λάβας καὶ τὸ Ἄβας. ταῦτα γὰρ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ παραληγόμενα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον τοῦ Κάβα, τοῦ Ἄβα, τοῦ Λάβα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἄβας, ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸ ἔθνος μόνως, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβα· ἡνίκα δὲ τὸν ἥρωα σημαίνει, καὶ περιττοσυλλάβως καὶ ἰσοσυλλάβως οἷον ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβαντος καὶ ὁ Ἄβας τοῦ Ἄβα.

Choer. 33, 10: τὰ εἰς βας λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, μὴ τὸ ρ, ἰσοσυλλάβως κλίνεται· οἷον Χάλβας Χάλβα (ἔστι δὲ ποταμὸς Συρίας), Σάμβας Σάμβα (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Λυκάμβας Λυκάμβα, Χηράμβας Χηράμβα. πρόσκειται «μὴ τὸ ρ», διὰ τὸ Φόρβας Φόρβαντος, καὶ Κύρβας Κύρβαντος.

Τὰ εἰς βας λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ εἰς τὸ ρ περιττοσυλλάβως κλίνεται

δὲ Θεῖας καὶ Διῖας ἰσοσυλλάβως. — De Φλεγύας St. B. 667, 15 Φλεγύα. — ὁ πολίτης Φλεγιεύς. λέγεται δὲ ἡ χώρα Φλεγυαντίς ὡς ἀπὸ περιττοσυλλάβου γενικῆς τοῦ Φλεγύαντος. l. 11 versum correxit Gaisford praef. ad E. M. p. 7 ex cod. Marciano. l. 19 cf. fr. 10 et 14.

οἷον Φόρβας Φόρβαντος, Κύρβας Κύρβαντος, Θίσβας Θίσβαντος, λυκάβας λυκάβαντος. εἰ δὲ μὴ οὕτω ἔχοι, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Χάλβας Χάλβα, Ῥῆβας Ῥῆβα, Ἰόβας Ἰόβα. ἰστέον ὅτι ἐστί τινα εἰς βας ὀφείλοντα κλίνεσθαι περιττοσυλλάβως, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, καὶ ὅμως ἰσοσυλλάβως κλινόμενά ἐστι ταῦτα, Σκρίβας Σκρίβα, Ἶβας Ἶβα, Ψευδαρτάβας Ψευδαρτάβα, Ἀννίβας Ἀννίβα. τοῦτο δὲ συστέλλει τὸ ῑ, τὸ δὲ Ἀλύβας καὶ συστέλλει καὶ ἐκτείνει τὸ δίχρονον ἐν τῇ παραληγούσῃ, καὶ ὅμως περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Ἀλύβαντος (ἔστι δὲ ἔθνος).

Τὰ εἰς γας λήγοντα δισύλλαβα μόνως κύρια ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Μίγας Μίγα, Μέγας Μέγα (τὸ κύριον ὄνομα, τοῦ γὰρ ἐπιθέτου μεγάλου ἡ γενική Σάγγας Σάγγα, Ἄλγας Ἄλγα. πρόσκειται «μόνως κύρια» διὰ τὸ γίγας γίγαντος καὶ Βρίγας Βρίγαντος· ταῦτα γὰρ οὐκ ἔστι μόνως κύρια· τὸ μὲν γὰρ γίγας ἐστὶ καὶ κύριον καὶ προσηγορικὸν καὶ ἐθνικόν, τὸ δὲ Βρίγας ἐστὶ κύριον καὶ ἐθνικόν· ἔθνος γὰρ οἱ Βρίγαντες. σεσημείωται τὸ Σάλγας Σάλγαντος, τοῦτο γὰρ μόνον κύριον περιττοσυλλάβως κλιθέν.

Τὰ εἰς γας λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Σατύργας Σατύργα, Στροάγας Στροάγα, χωρὶς τοῦ Ἀκράγας Ἀκράγαντος· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Σικελίας.

Τὰ εἰς γας λήγοντα ἐν δισυλλάβοις καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καθόλου ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Μίγας Μίγα, Μέγας Μέγα, Σατύργας Σατύργα· χωρὶς τοῦ Σάλγας Σάλγαντος, καὶ Ἀκράγας Ἀκράγαντος.

Τὰ εἰς δας λήγοντα δισύλλαβα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Λάδας Λάδα, Κλύδας Κλύδα, Ἴδας Ἴδα, Λήδας Λήδα, Δέρδας Δέρδα. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο· ἐὰν γὰρ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Φείδας Φείδαντος, Οἴδας Οἴδαντος, τοῦ δὲ Μείδας τὴν γενικὴν ὁ Ἀπολλώνιος εἴρηκε Μείδαντος, ἐπεὶ διφθόγγῳ παραλήγεται· ἔστι γὰρ Μίδας ἄλλο ὅπερ ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ὁ Μίδας τοῦ Μίδα.

Τὰ εἰς δας λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Σακάδας Σακάδα, Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Λεωνίδας Λεωνίδα, Χαρμάδας Χαρμάδα. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γένηται, ἐκεῖνα γὰρ περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον οἶδα Οἴδας Οἴδαντος, μείδω Μείδας Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδας

---

l. 6 verba τὸ ῑ, τὸ δὲ Ἀλύβας καὶ συστέλλει inserui. l. 10 cf. fr. 5; de Μέγας proprio et μέγας adiectivo Ep. Cr. I 374, 7. l. 21—23 haec sane superflua videntur. l. 31 cf. E. M. 779, 20. Schol. A ad Il. Δ 66. Lobeckium secutus sum pronunciantem verba γέγονε κτλ., quae ap. Choer. desunt, in E. M. et in Schol. A medio in articulo posita sunt, Herodiani sententiam continentia in finem releganda esse; in singulorum autem παθῶν enumeratione inter κυδήεντας et ὑπερκύδαντας aliquid excidisse patet. Cf. fr. 4 περὶ ὀνομάτων. Canon sic profertur in An. Ox. II 354, 30 τὰ εἰς δας ἀρσενικὰ βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν Πλακίδας Πλακίδα, Ἰούδας Ἰούδα, γεννάδας

Χαρίδαντος, φείδομαι Ἀφείδας Ἀφεΐδαντος. τὸ δὲ «ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς» (Δ 66) ὄνομα οὕτως γέγονε, κυδήεις κυδήεντος κυδήεντας καὶ ὑπερκύδαντας.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ α ἕν τι τῶν διπλῶν, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἀρίζας Ἀρίζα, Ἐλίξας Ἐλίξα, Ἄψας Ἄψα. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἡνίκα εὑρεθῇ τὸ υ πρὸ τοῦ ζ, οἷον Βύζας Βύζαντος, Γύζας Γύζαντος, Πύζας Πύζαντος.

Τὰ εἰς θας λήγοντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Στρούθας Στρούθα, Παγάθας Παγάθα, Ἄρθας Ἄρθα, Ἀόρθας Ἀόρθα.

Τὰ εἰς κας λήγοντα ἅπαντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Πελέκας Πελέκα, Κώκας Κώκα, Κρίκας Κρίκα (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Σάκας Σάκα, Πολύκκας Πολύκκα (ἔστι δὲ ποταμὸς Μακεδονίας), Ματάκας Ματάκα (ἔστι δὲ ὄνομα εὐνούχου), Ἰνδύκας Ἰνδύκα, Κοτύκας Κοτύκα (ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως Παφλαγονίας).

Τὰ εἰς λας καθαρὰ ἁπλᾶ δισύλλαβα, μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, μονογενῆ, μὴ ἔχοντα δὶς τὸ λ ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ὕλας Ὕλα, Γέλας Γέλα, Γάλας Γάλα, Κάλας Κάλα. πρόσκειται «μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ», ἐπειδὴ ἐὰν παραλήγηται φύσει μακρᾷ περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον Φύλας Φύλαντος, Χήλας Χήλαντος. πρόσκειται «ἁπλᾶ καθαρὰ» διὰ τὸ Ἄτλας Ἄτλαντος· τοῦτο γὰρ οὔτε ἁπλοῦν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ α τοῦ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ τλάς τοῦ σημαίνοντος τὸ καρτερεῖν γίνεται ἄτλας, οἱονεὶ ὁ πάνυ ὑπομένων, ἀλλ' οὔτε δὲ καθαρόν ἐστιν, ἔχει γὰρ πρὸ τοῦ λ ἕτερον σύμφωνον, ἤγουν τὸ τ κατὰ σύλληψιν. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα δὶς τὸ λ» διὰ τὸ Πάλλας καὶ Κίλλας, ταῦτα γὰρ Πάλλαντος καὶ Κίλλαντος περιττοσυλλάβως κλίνεται. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ τάλας, ὃ σημαίνει τὸν ἄθλιον, καὶ τὸ μέλας, ταῦτα γὰρ περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον μέλαντος μέλανος, τάλαντος τάλανος, τοῦ τ ἀποβληθέντος, καὶ τὸ Μέλας δὲ τὸ κύριον, εἰ καὶ μονογενές ἐστιν, ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλίσιν τῶν ἐπιθέτων, καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται ὁμοίως αὐτῷ οἷον Μέλανος (ἐγένετο δὲ οὗτος συγκλητικὸς Ῥωμαίων).

Τὰ εἰς λας λήγοντα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἔχοντα δὶς τὸ λλ, ὁμόφωνα κυρίοις, περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον Κύλλας Κύλλαντος, Βάλλας Βάλλαντος, Φέλλας Φέλλαντος, Πάλλας Πάλλαντος. πρόσκειται «δισύλλαβα» διὰ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς· ταῦτα γὰρ ἔχοντα δὶς τὸ λ πάντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἰόλλας Ἰόλλα, Ἀβόλλας Ἀβόλλα (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), Ἀμύλλας Ἀμύλλα (ὄνομα δὲ τοῦτο ποταμοῦ), Λευκόλλας Λευκόλλα. πρόσκειται «ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου» διὰ τὸ Σίλλας Σίλλα, Ἴλλας Ἴλλα· ταῦτα

γεννάδα. l. 4 cf. fr. 7. l. 27 de μέλας et τάλας cf. Ep. Cr. I 275, 9, E. M. 575, 48, An. Ox. II 416, 15. l. 39 συμφώνου ter scripsi pro φωνήεντος; in

γάρ, ἐπειδὴ ἀπὸ cυμφώνου οὐκ ἄρχεται, ἰcοcυλλάβωc κλίνεται. τὸ μὲν Cίλλαc ἀπὸ ἡμιφώνου ἄρχεται, τὸ δὲ Ἴλλαc ἀπὸ φωνήεντοc. πρόcκειται δὲ «ὁμοφωνοῦντα κυρίοιc» διὰ τὸ Κίλλαc Κίλλαντοc. τοῦτο γάρ ἐcτι κύριον. ἔcτι δὲ καὶ ἔθνοc ὁμοφώνωc.

Τὰ εἰc λαc καθαρὰ ὑπὲρ δύο cυλλαβάc, μὴ ἐξ ἁπλῶν περιττοcυλλάβωc κλινομένων cυντεθειμένα, ἰcοcυλλάβωc κλίνεται οἷον Πτερέλαc Πτερέλα, Κριτόλαc Κριτόλα, Μιcγόλαc Μιcγόλα, Γενειόλαc Γενειόλα, Ἀρτύλαc Ἀρτύλα, Δορύλαc Δορύλα. πρόcκειται «μὴ ἐξ ἁπλῶν περιττοcυλλάβωc κλινομένων cυντεθειμένα» διὰ τὸ μέλαc μέλανοc, καὶ παμμέλαc παμμέλανοc.

Τὰ εἰc λαc λήγοντα, μετ' ἐπιπλοκῆc cυμφώνου — περιττοcυλλάβωc κλίνεται οἷον Ἄτλαc Ἄτλαντοc, πολύτλαc πολύτλαντοc, Ἀμύκλαc Ἀμύκλαντοc ὡc Cιμίαc ἐν Μηcίν «ὅν ῥ' ἀπ' Ἀμύκλαντοc παιδὸc ἀποφθιμένου λαοὶ κικλήcκουcιν. cεcημείωται τὸ Βάμβλαc Βάμβλα ἰcοcυλλάβωc κλινόμενον, ἔcτι δὲ ὄνομα βαcιλέωc Ἰνδῶν.

Τὰ εἰc μαc ἔχοντα cύμφωνον πρὸ τοῦ μ ἰcοcυλλάβωc κλίνεται, οἷον Cίλμαc Cίλμα, Τέλμαc Τέλμα, ἀκαμαντοχάρμαc ἀκαμαντοχάρμα, Ἀρίμμαc Ἀρίμμα, Ἐχέμμαc Ἐχέμμα, Λυκόρμαc Λυκόρμα· χωρὶc τοῦ Τόλμαc Τόλμαντοc, ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον.

Τὰ εἰc μαc διcύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουc cυλλαβὴν εἰc φωνήεντα καταλήγουcαν, περιττοcυλλάβωc κλίνεται, ἤγουν διὰ τοῦ ντ οἷον Θαύμαc Θαύμαντοc, Δύμαc Δύμαντοc, Βρίμαc Βρίμαντοc, Δάμαc Δάμαντοc.

Τὰ εἰc μαc ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουc cυλλαβὴν εἰc φωνῆεν καταλήγουcαν, ἅπερ θέλει καὶ βραχεῖαν παραλήγεcθαι, περιττοcυλλάβωc κλίνεται οἷον ἀδάμαc ἀδάμαντοc, Ὀδόμαc Ὀδόμαντοc (ἔcτι δὲ ὄνομα ἔθνουc), Γαράμαc Γαράμαντοc, Πολυδάμαc Πολυδάμαντοc, Θειοδάμαc Θειοδάμαντοc, Ἀκάμαc Ἀκάμαντοc, Εὐρυδάμαc Εὐρυδάμαντοc, Ἀλκιδάμαc Ἀλκιδάμαντοc. δεῖ προcθεῖναι χωρὶc τῶν Περcικῶν ὀνομάτων, ἐκεῖνα γὰρ καὶ μακρᾷ παραλήγεται, καὶ ἰcοcυλλάβωc κλίνεται οἷον Cαλάμαc Cαλάμα, Cπιτάμαc Cπιτάμα.

Τὰ εἰc ναc λήγοντα ἅπαντα ἰcοcυλλάβωc κλίνεται οἷον Πίναc Πίνα, Ἀλέναc Ἀλένα, Ξέναc Ξένα, Πρατίναc Πρατίνα, Ἀρτύναc Ἀρτύνα, χωρὶc τοῦ Κάναc Κάναντοc.

---

fine ἐcτι κύριον pro ἐcτι ὁμοφώνωc κυρίωc exhibui et ὁμοφώνωc in finem relegavi. l. 6 Πτερέλαc scr. pro Περέλαc, l. 7 Κριτόλαc pro Κωτέλαc coll. Lob. Proll. 130, potui etiam Κορύλαc p. 125, Μιcγόλαc pro Μιδιόλαc secutus Lob. p. 130, l. 8 Ἀρτύλαc pro Ἀτύλαc coll. p. 125. l. 11 omisi post cυμφώνου verba cύνθετα ἀπὸ μετοχῆc, quum hic non de his solis agi canon ipse demonstret; praeterea exturbavi Ἀνδρόκλαc auctoritate destitutum (cf. Lob. El. I 383); Ἀμύκλαc addidi ex St. B. 87, 17. l. 22 Θαύμαc scr. pro Θάμαc, quod praebet etiam Lascaris. l. 27 Γαράμαc scr. pro Γαδάμαc ex St. B. l. 33 pro Ἀλέναc fortasse ex Strabone Μέναc (VII p. 319); Ξέναc scripsi pro Κλῆναc ex Arc. 22, 9; cf. Lob. Proll. 247 not. eodem auctore Ἀρτύναc scripsi pro Ἀρτίναc.

Τὰ εἰς πας μονογενῆ ἰσοσυλλάβως κλίνεται, χωρὶς τοῦ Κύπας Κύπαντος, οἷον Κάλπας Κάλπα, Πάπας Πάπα, Σκόπας Σκόπα, Λάμπας Λάμπα, Πάμπας Πάμπα, Λίπας Λίπα. πρόσκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἅπας ἅπαντος· τοῦτο γὰρ περιττοσυλλάβως κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔστι μονογενές.

Τὰ εἰς ρας δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἢ ἀπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ἀρχομένην, περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον Βάβρας Βάβραντος, Πρόφρας Πρόφραντος, Τεύθρας Τεύθραντος.

Τὰ εἰς ρας λήγοντα συνεμπίπτοντα μετοχῇ δισύλλαβα ὁμοίως περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον Πείρας Πείραντος, Ἄρας Ἄραντος· ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια, καὶ συνεμπίπτει τῇ ἄρας καὶ πείρας μετοχῇ.

Τὰ εἰς ρας λήγοντα δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς α καταλήγουσαν ὁμοίως περιττοσυλλάβως κλίνεται οἷον Τάρας Τάραντος, Κάρας Κάραντος, Λάρας Λάραντος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ρας λήγοντα, μηδὲν ἐκ τούτων τῶν προειρημένων ἔχοντα, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Κάρρας Κάρρα, Καίρρας Καίρρα, Σίρρας Σίρρα, Σιμμόρας Σιμμόρα, Κύδρας Κύδρα, Κόδρας Κόδρα, Κοψίφρας Κοψίφρα, Λάμπρας Λάμπρα. Ἀθύρας ὡς Εὐφορίων «ὕδατα δινήεντος ἀμευσάμενος Ἀθύραο».

Τὰ εἰς σας λήγοντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Χρύσας Χρύσα, Βαρβύσας Βαρβύσα, Κέρσας Κέρσα, Πετίσας Πετίσα· χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ ε· τοῦτο δὲ εἴρηται διὰ τὸ Ἀπέσας Ἀπέσαντος, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὅθεν Ἀπεσάντειος ἔμελλεν εἶναι, ὥσπερ Αἴας Αἴαντος Αἰάντειος, ἀλλὰ συστέλλεται Ζεὺς Ἀπεσάντιος.

Τὰ εἰς τας λήγοντα ἅπαντα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἀρχύτας Ἀρχύτα, Εὐρώτας Εὐρώτα, Ὀφέλτας Ὀφέλτα, Ἀκέλτας Ἀκέλτα, Τύντας Τύντα· χωρὶς τοῦ Τελεύτας Τελεύταντος, ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, καὶ τοῦ Κώστας Κώσταντος.

Τὰ εἰς φας λήγοντα δισύλλαβα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, καὶ παραλήγεται τὸ λ ἢ τὸ α, οἷον Δέλφας Δέλφα, Ἄλφας Ἄλφα, Ἄφας Ἄφα τὸ κύριον· τὸ Κύφας Κύφαντος (ἔστι δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς), περιττοσυλλάβως κλιθὲν ἤγουν διὰ τοῦ ντ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὔτε τὸ α, οὔτε τὸ λ παραλήγεται, ἀλλὰ τὸ υ.

Τὰ εἰς φας λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περιττοσυλλάβως κλίνεται, εἰ μὴ παραλήγοιτο τὸ ο, οἷον Κορύφας Κορύφαντος, Ὑπέρφας Ὑπέρφαντος, Περίφας Περίφαντος, ἐλέφας ἐλέφαντος· τὸ Ἀκύφας (ἔστι δὲ

---

l. 10 cf. E. M. 38, 21. l. 19 Ἀθύρας addidi ex St. B. 35, 21. l. 22 Βαρβύσας pro Βαρύνσας dedi ex p. 41, 26; pro Κέρσας praebet Lascar. Κόρσας; post κλίνεται addidi ὅθεν et in fine ἀλλὰ συστέλλεται Ζεὺς Ἀπεσάντιος ex St. B. 104, 16. l. 30 Κώστας addidi ex St. B. 403, 14.

ὄνομα πόλεωϲ) Δωρικῶϲ ἐπὶ ἀρϲενικοῦ λέγεται οἷον ὁ Ἀκύφαϲ ἰϲοϲυλλάβωϲ ὁ θεόπνευϲτοϲ ὁ ἰατρόϲ, τὸν Ἀκύφαν γὰρ εἴρηκε (quis?) τὴν αἰτιατικήν. πρόϲκειται τῷ κανόνι «εἰ μὴ παραλήγοιτο τὸ ō» διὰ τὸ Ὀνόφαϲ, τοῦτο γὰρ τῷ ō παραλήγεται καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται.

Τὰ εἰϲ χαϲ λήγοντα πάντα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ὕρχαϲ Ὕρχα, Λέχαϲ Λέχα, Καλλίχαϲ Καλλίχα, Λίχαϲ Λίχα, Λάχαϲ Λάχα· χωρὶϲ εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τῇ πρώτῃ ϲυλλαβῇ κατὰ τὴν ἄρχουϲαν τὸ κ̄· τοῦτο δὲ εἰρήκαμεν διὰ τὸ Κάλχαϲ Κάλχαντοϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενον, ἤγουν διὰ τοῦ ντ, ἔϲτι δὲ ὄνομα μάντεωϲ. ϲεϲημείωται δὲ τὸ Τρύχαϲ Τρύχαντοϲ, οὕτωϲ γὰρ Λυκόφρων μεταφράϲαϲ καλεῖ Τρύχαϲ πόλιν Εὐβοίαϲ.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ λήγοντα διϲύλλαβα, παραληγόμενα τῷ ᾰ, ἔχοντα μεταξὺ τῶν δύο ᾱᾱ ἓν τῶν ἀφώνων ϲύμφωνον, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ϲάκαϲ Ϲάκα, Λάδαϲ Λάδα, Ϲφάδαϲ Ϲφάδα, Λάκαϲ Λάκα, Μέγαϲ Μέγα (ἔϲτι δὲ ὀνόματα κύρια). πρόϲκειται «διϲύλλαβα» ἐν τῷ κανόνι διὰ τὸ λυκάβαϲ λυκάβαντοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ἐνιαυτόν), «ἓν δὲ ϲύμφωνον», διὰ τὸ Κάλχαϲ Κάλχαντοϲ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει ἄφωνον μόνον, ἀλλ' ἡμίφωνον προηγούμενον. «μὴ ὄντα δὲ ἐπιθετικά» πρόϲκειται διὰ τὸ ἅπαϲ ἅπαντοϲ, ἐπιθετικὸν ὄν, καὶ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον.

Τὰ εἰϲ ᾱϲ λήγοντα διϲύλλαβα παραληγόμενα τῷ ᾱ ἔχοντα μεταξὺ τῶν δύο ᾱᾱ ἓν ϲύμφωνον, μὴ τὸ ρ̄, μονογενῆ, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Ϲάκαϲ Ϲάκα, Λάδαϲ Λάδα. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ Μάμαϲ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Μάμαϲ Μάμα. πρόϲκειται «ἓν ϲύμφωνον» διὰ τὸ Κάλχαϲ Κάλχαντοϲ δύο ϲύμφωνα ἔχον οὐ περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενον. πρόϲκειται «μὴ τὸ ρ̄» διὰ τὸ Τάραϲ Τάραντοϲ. πρόϲκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ ἅπαϲ ἅπαντοϲ, τριγενὲϲ ὂν καὶ περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενον· ὁ ἅπαϲ γὰρ ἡ ἅπαϲα καὶ τὸ ἅπαν.

Τὰ εἰϲ αϲ διϲύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ϲυλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ϲυμφώνου ἀρχομένην, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀντιϲτοίχου, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον γίγαϲ γίγαντοϲ, Βίβαϲ Βίβαντοϲ, Τεύθραϲ Τεύθραντοϲ, Πρόφραϲ Πρόφραντοϲ, Κάλχαϲ Κάλχαντοϲ. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ Μάμαϲ Μάμαντοϲ διὰ τοῦ ντ κλίνεται. δεῖ προϲθεῖναι τῷ

---

l. 1 de Ἀκύφαϲ cf. St. B. 66, 3. — ὁ θεόπνευϲτοϲ ὁ ἰατρόϲ Lucas esse videtur; in Act. Apostol. occurrit nomen Ἀκύλαϲ et hoc fortasse a Choerobosco hic cum voce Ἀκύφαϲ collatum est. Totum locum sic fere scribendum esse dixerim: τὸ Ἀκύφαϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Δωρικῆϲ) ἀρϲενικῶϲ λέγεται οἷον ὁ Ἀκύφαϲ. τὸ δὲ Ἀκύλαϲ ἰϲοϲυλλάβωϲ ὁ θεόπνευϲτοϲ ὁ ἰατρόϲ, τὸν Ἀκύλαν γὰρ εἴρηκε τὴν αἰτιατικήν. l. 9 exceptionem de Τρύχαϲ addidi ex St. B. 639, 15, qui respicit versum 374: ϲπίλοι καὶ Τρυχατὰ καὶ ταχὺϲ Νέδων, ubi Stephanum legisse videri καὶ Τρύχαντα monuit Hermann. opusc. V p. 240 ut Meinekius adnotavit.
l. 18 post ἄφωνον apposui μόνον et post ἡμίφωνον προηγούμενον. l. 25 δύο ϲύμφωνα ἔχον scr. pro ἔχοντα. l. 29 canonem in brevius contraxi. l. 31 pro Βίαϲ scribendum esse Βίβαϲ canon ipse significat.

κανόνι χωρὶς τῶν κ̅, π̅, τ̅, δ̅, διὰ τὸ Κώκας Κώκα, καὶ Πάπας Πάπα, καὶ Ταύτας Ταύτα, καὶ Δέρδας Δέρδα.

Τὰ εἰς α̅ς̅ τρισύλλαβα παραληγόμενα διχρόνῳ συνεσταλμένῳ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ᾱ, εἰ ἔχει ἄρχον τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἕν τι τῶν μέσων ἢ τὸ μ̅, περιττοσυλλάβως κλίνεται· οἷον ἀλίβας ἀλίβαντος, ὃ σημαίνει τὸ ὄξος, Ἀθάμας Ἀθάμαντος, Ἀκράγας Ἀκράγαντος. τὸ Σακάδας Σακάδα ἔχον τὸ δ̅ ἰσοσυλλάβως κλίνεται, καὶ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ᾱ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σ̅.

Τὰ εἰς α̅ς̅ λήγοντα πρὸ τοῦ ᾱ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ ἕν τι τῶν δασέων ἢ ἕν τι τῶν ψιλῶν ἢ ἔχοντα τὸ σ̅, μονογενῆ, μὴ σύνθετα ἀπὸ μετοχῆς, μὴ ἐν δισυλλάβῳ ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ἀρχομένας, ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον Ἑλίξας Ἑλίξα, Ἀρίζας Ἀρίζα, Ἀνάξας Ἀνάξα, Γαρτάζας Γαρτάζα, Ἄψας Ἄψα, Παγάθας Παγάθα, Στρούθας Στρούθα, Δέλφας Δέλφα, Ὕρχας Ὕρχα, Πελέκας Πελέκα, Περδίκκας Περδίκκα, Ἀρχύτας Ἀρχύτα, Εὐρώπας Εὐρώπα, Κάλπας Κάλπα, Σκόπας Σκόπα, Χρύσας Χρύσα, Βαρβύσας Βαρβύσα. εἰ δὲ περιττοσυλλάβως κλιθείη, ἢ τῷ ῡ παραλήγεται ἢ τῷ ε̅ οἷον Βύζας Βύζαντος, Κορύφας Κορύφαντος, ἐλέφας ἐλέφαντος. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «μονογενῆ», διὰ τὸ ἅπας ἅπαντος, πρόπας πρόπαντος. πρόσκειται «μὴ σύνθετα ἀπὸ μετοχῆς» διὰ τὸ φ̅α̅ς̅, Περίφας Περίφαντος, Ὑπέρφας Ὑπέρφαντος. πρόσκειται «μὴ ἐν δισυλλάβῳ ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ἀρχομένας» διὰ τὸ Κάλχας Κάλχαντος.

Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ας συντεθειμένα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίσιν, οἷον Θόας Θόαντος Λυκοθόας Λυκοθόαντος, πᾶς παντός σύμπας σύμπαντος, μέλας μέλανος παμμέλας παμμέλανος, τάλας τάλανος τριτάλας τριτάλανος.

Τὰ εἰς α̅ς̅ παρὰ μετοχῆς τῆς εἰς α̅ς̅ συντεθειμένα περιττοσυλλάβως κλίνεται, οἷον τλάς Ἄτλας Ἄτλαντος, βάς Ἄβας Ἄβαντος, φάς Περίφας Περίφαντος ὡς στάς περίστας περίσταντος. τὰ εἰς α̅ς̅ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος συντεθειμένα περιττοσυλλάβως κλίνεται, οἷον λείβω ἀλίβας ἀλίβαντος (σημαίνει δὲ τὸ ὄξος), φείδομαι Ἀφείδας Ἀφείδαντος, κάμνω Ἀκάμας Ἀκάμαντος, δάμνω Πολυδάμας Πολυδάμαντος.

Τὰ εἰς α̅ς̅ ἀπὸ περισπωμένου ῥήματος συντεθειμένα ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ἀλοιῶ (σημαίνει δὲ τὸ τύπτω) πατραλοίας πατραλοία, βῶ (τὸ πορεύομαι) Ἰόβας Ἰόβα, πιπῶ (σημαίνει δὲ τὸ περιβλέπομαι) παρθενοπίπας παρθενοπίπα.

---

l. 2 Δέρδας pro Δέκας posui ex p. 34, 17. l. 5 ἀλίβας initiale ᾱ productum habere monet Lob. Proll. 289; sed si fragmentum ex Herod. Epim. in E. Orion. 158, 13 (E. Gud. 539, 36, E. M. 774, 25) ab Herodiano profectum est, sumi debet Herodianum putasse ᾱ in ἀλίβας productum esse ut in ἀθάνατος. l. 9 canonem in brevius contraxi, l. 21 Ὑπέρφας addidi ex p. 39, 28, quum plura quam unum vocabulum protulisse Choeroboscum ex ipsius verbis pateat. l. 30 ὡς ante στάς addidi.

Τὰ εἰς ᾱϲ ἀπὸ θηλυκῶν ϲυντεθειμένα ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον φαρέτρα εὐφαρέτραϲ εὐφαρέτρα, θήρα θυννοθήραϲ θυννοθήρα, βία Εὐρυβίαϲ Εὐρυβία, ἀγορά Πυθαγόραϲ Πυθαγόρα, ἀνία Παυϲανίαϲ Παυϲανία.

Τὰ εἰς ᾱϲ περιϲπώμενα δύο κλίϲειϲ ἐπιδέχεται καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον Μηνᾶϲ Μηνᾶ, καὶ περιττοϲυλλάβωϲ, οἷον πελεκᾶϲ πελεκᾶντοϲ· χωρὶϲ τῶν Ἰωνικῶϲ ἐκφερομένων διὰ τοῦ δοϲ, οἷον Βιττᾶϲ Βιττᾶδοϲ, Κυρᾶϲ Κυρᾶδοϲ, ἔϲτι δὲ ὀνόματα κύρια.

Τὰ εἰς ᾱϲ περιϲπώμενα, εἰ μόνωϲ κύρια ἢ ὑποκοριϲτικὰ ἢ ἐπιϲκόμματα ἢ ἀπὸ ϲυμβεβηκόταϲ, ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται. κύρια μὲν οἷον Μηνᾶϲ Μηνᾶ, Ζηνᾶϲ Ζηνᾶ, Μητρᾶϲ Μητρᾶ, Κομητᾶϲ Κομητᾶ, Φιλητᾶϲ Φιλητᾶ καὶ τὰ ὅμοια. ὑποκοριϲτικὰ δὲ οἷον ὀϲτρακᾶϲ ὀϲτρακᾶ, πινακᾶϲ πινακᾶ, λαχανᾶϲ λαχανᾶ. ἐπιϲκώμματα δὲ οἷον καταφαγᾶϲ καταφαγᾶ, δακνᾶϲ δακνᾶ. ἀπὸ ϲυμβεβηκότοϲ δὲ οἷον τρεϲᾶϲ τρεϲᾶ ὁ δειλόϲ. εἰ δὲ μὴ οὕτωϲ ἔχοι, περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον πελεκᾶϲ πελεκᾶντοϲ, ἱλᾶϲ ἱλᾶντοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν εὐμενῆ), ἀλλᾶϲ ἀλλᾶντοϲ, χωρὶϲ τοῦ ἀτταγᾶϲ ἀτταγᾶ· τοῦτο γὰρ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνεται. ϲεϲημείωται ἐν τοῖϲ κυρίοιϲ τὸ Γλιϲᾶϲ Γλιϲᾶντοϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλιθὲν (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ) καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινόμενον Μαρικᾶϲ βάρβαρον ὄνομα «Εὔπολιϲ μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιϲτον παρείλκυϲεν» (Nub. 557) διὰ τοῦ ντ κλίνεται «ἀλλ' οὖν ἔγωγέ ϲοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν».

Περὶ κινήϲεωϲ τῶν εἰς ᾱϲ περιττοϲυλλάβωϲ κλινομένων.

Choer. 99, 12: πᾶϲα γενικὴ εἰς ο̄ϲ λήγουϲα τροπῇ τοῦ ο̄ϲ εἰς ῑ τὴν δοτικὴν ποιεῖ ὁμότονον καὶ ὁμόχρονον οἷον φωτόϲ φωτί, ἀνδρόϲ ἀνδρί, χηνόϲ χηνί, μηνόϲ μηνί, παιδόϲ παιδί, Αἴαντοϲ Αἴαντι, ταχέοϲ ταχέϊ, ἡδέοϲ ἡδέϊ. τὸ δὲ

Αἴαντι δὲ μάλιϲτα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε (Ξ 459)

κοινὴν ἔχει τὴν τ̄ῑ ϲυλλαβήν. ἀπαρτίζει γὰρ εἰς μέροϲ τοῦ λόγου τὸ ἰῶτα, καὶ τούτου χάριν ἀντὶ μακρᾶϲ παραλαμβάνεται, ὡϲ ἐπὶ τοῦ

Νέϲτορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπηϲ (Ξ 1)

ἡ θεν ϲυλλαβὴ ἀπαρτίζει εἰς μέροϲ λόγου καὶ ἀντὶ μακρᾶϲ παραλαμβάνεται. τὸ δὲ ταχέοϲ ταχέϊ, ἡδέοϲ ἡδέϊ ὁμότονά ἐϲτι καὶ ὁμόχρονα· ὅτε δὲ γένηται κατὰ ϲυναίρεϲιν τῷ ταχεῖ καὶ τῷ ἡδεῖ, τὸ ε̄ καὶ τὸ ῑ, εἰς τὴν ε̄ῑ δίφθογγον μετελθόντα τότε, οὔτε τόνον τῆϲ γενικῆϲ φυλάττει οὔτε χρόνον, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ δοτική.

---

l. 2 θυννοθήραϲ scripsi pro ϲτιννοθήραϲ. l. 7 Βιττᾶϲ pro Βιτᾶϲ scripsi ex Io. Al. 8, 18, qui habet praeterea Βοιβᾶϲ. l. 11 Φιλητᾶϲ pro Φιδιτᾶϲ scripsi; l. 13 πινακᾶϲ pro πινακιδᾶϲ cum Lob. Proll. 506 not. 33; καταφαγᾶϲ pro καταφυγᾶϲ. Observationem de Μαρικᾶϲ addidi ex fr. 8. In E. M. 234, 29 declinatio abnormis vocis Γλιϲᾶϲ ex contractione ex Γλιϲάειϲ repetitur, quod etiam ab Herodiano in An. Ox. IV traditur. l. 24 ap. Arc. 129, 1 idem de accentu traditur, quod h. l.; de ectasi vocalis ῑ in Αἴαντι cf. similem locum in Il. Pr. Є 887.

Choer. 100, 26 et 102, 2: πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγουϲα ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον, τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ αὐτὴν ποιεῖ οἷον Αἴαντι Αἴαγτα, Λάχητι Λάχητα. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, οὐ ποιεῖ τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ τὴν αἰτιατικὴν οἷον τῷ Χρύϲῃ τὸν Χρύϲην, κοχλίᾳ κοχλίαν.

Ἔχει δὲ τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ τῇ εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον ληγούϲῃ καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰϲ ᾱ αὐτὴν ποιεῖ τὰ εἰϲ ν̄ ξ̄ ρ̄ ϲ̄ ψ̄. τὰ οὖν ἀπὸ τῶν εἰϲ ν̄ ξ̄ ρ̄ ϲ̄ ψ̄ ὀνόματα ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ, καὶ εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγει οἷον Φοῖνιξ Φοίνικοϲ Φοίνικι Φοίνικα, Νέϲτωρ Νέϲτοροϲ Νέϲτορι Νέϲτορα, Πέλοψ Πέλοποϲ Πέλοπι Πέλοπα, Πλάτων Πλάτωνοϲ Πλάτωνι Πλάτωνα. τὸ γὰρ Ἀπόλλω καὶ Ποϲειδῶ ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ Ποϲειδῶνα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆϲ να̅ ϲυλλαβῆϲ. καὶ τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ δοτικῇ, καὶ δηλονότι ἐὰν ἔχῃ τὸ ῑ ἐκφωνούμενον, τρέπει αὐτὸ εἰϲ τὸ ᾱ, καὶ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον Αἴαϲ Αἴαντοϲ Αἴαντι Αἴαντα, Λάχηϲ Λάχητοϲ Λάχητι Λάχητα, ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ ἱδρῶτι ἱδρῶτα, τὸ γὰρ (Χ 2) «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτα γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τῆϲ τα̅ ϲυλλαβῆϲ. δεῖ προϲθεῖναι χωρὶϲ τῶν εἰϲ ου̅ϲ̅, καὶ χωρὶϲ τῶν ἐχόντων εἰϲ ο̅ϲ̅ καθαρὸν τὴν γενικήν, διχρόνῳ παραληγομένου τοῦ ο̅ϲ̅. ἐπὶ τούτων γὰρ ἔϲτιν ὅτε οὐκ ἰϲοϲυλλαβεῖ οἷον βότρυϲ βότρυοϲ βότρυϊ βότρυν, ϲτάχυϲ ϲτάχυοϲ ϲτάχυϊ ϲτάχυν, μάντιϲ μάντιοϲ μάντιϊ μάντιν, ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφιϊ ὄφιν, βοῦϲ βοόϲ βοΐ βοῦν, χοῦϲ χοόϲ χοΐ χόα καὶ χοῦν διχῶϲ.

Choer. 104, 14: πᾶϲα γενικὴ διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλινομένη καὶ μὴ διφθόγγῳ παραληγομένη χωρὶϲ τῶν εἰϲ α̅ϲ̅ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων ἀποβολῇ τῆϲ το̅ϲ̅ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον Αἴαντοϲ Αἶαν, Θόαντοϲ Θόαν, Ξενοφῶντοϲ Ξενοφῶν. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν εἰϲ α̅ϲ̅ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων» διὰ τὸ Ζάϲ Ζαντόϲ καὶ Φθάϲ Φθάντοϲ ὦ Ζάϲ ὦ Φθάϲ ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. τὰ γὰρ εἰϲ α̅ϲ̅ ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον φυγάϲ ὦ φυγάϲ, Ἀρκάϲ ὦ Ἀρκάϲ, χαλκοκράϲ ὦ χαλκοκράϲ, τριάϲ ὦ τριάϲ, Παλλάϲ ὦ Παλλάϲ. πρόϲκειται «εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο» διὰ τὸ πλακοῦντοϲ πλακοῦ καὶ Ϲιμοῦντοϲ Ϲιμοῦ, χωρὶϲ τοῦ ν̄. ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων οὐ μόνον τὸ τοϲ ἀποβάλλει, ἀλλὰ καὶ τὸ ν̄.

Δεῖ προϲθεῖναι τῷ κανόνι χωρὶϲ τῶν μετοχῶν οἷον γράψαϲ γράψαντοϲ καὶ ὦ γράψαϲ, ποιήϲαϲ ποιήϲαντοϲ καὶ ὦ ποιήϲαϲ, ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. καὶ «χωρὶϲ τῶν μετοχικῶν», ἱμάϲ γὰρ ἱμάντοϲ καὶ ὦ ἱμάϲ, ἀνδριάϲ ἀνδριάντοϲ καὶ ὦ ἀνδριάϲ, ὁμοφώνωϲ τῇ εὐθείᾳ. αἱ γὰρ μετοχαὶ καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα περιττοϲυλλάβωϲ κλινόμενα τὰϲ αὐτὰϲ

---

l. 25 χωρὶϲ τῶν εἰϲ ᾱ μονοϲυλλάβων ὀξυτόνων addidi ex sequentibus p. 106, 9, indidem l. 27, quae explicationi huius exceptionis inserviunt πρόϲκειται χωρὶϲ τῶν εἰϲ α̅ϲ̅ μονοϲυλλάβων — ὦ Παλλάϲ.

ἔχει ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον τύψας τύψαντος ὦ τύψας, λέξας λέξαντος ὦ λέξας, τύπτων τύπτοντος ὦ τύπτων, ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος ὦ ὀδούς. πρόσκειται «περιττοσυλλάβως κλινόμενα», ἐπειδὴ ὅτε ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικήν. ἰδοὺ γὰρ ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου μετοχὴ καὶ τούτου ἡ κλητικὴ ὦ τυπτόμενέ ἐστι· καὶ ὁ ἐρώμενος τοῦ ἐρωμένου ὄνομα μετοχικὸν καὶ τούτου ἡ κλητικὴ ὦ ἐρώμενέ ἐστιν. ἔτι δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς τῶν Ἀττικῶν». οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς εἰώθασι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον ὁ Θόας ὦ Θόας, ὁ Αἴας ὦ Αἴας

ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ (Soph. Ai. 89),

ἔτι δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς ᾱς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτόνων παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων» οἷον Πολυδάμας Πολυδάμαντος ὦ Πολυδάμα

Πολυδάμα σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις (Σ 285),

Λαοδάμας Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα. ταῦτα δὲ λέγομεν εἶναι ποιητικά. ἢ λέγομεν ὅτι καθόλου τὰ εἰς ᾱς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα οὐ θέλει ἔχειν τὴν κλητικὴν εἰς ν̄, εἴτε περιττοσυλλάβως κλίνεται εἴτε ἰσοσυλλάβως οἷον Εὐρυδάμας Εὐρυδάμαντος ὦ Εὐρυδάμα, Ἀλκιδάμας Ἀλκιδάμαντος ὦ Ἀλκιδάμα, κοχλίας κοχλίου ὦ κοχλία, Αἰνείας Αἰνείου ὦ Αἰνεία χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ δισυλλάβων εὑρεθῇ σύνθετα, ἐκεῖνα γὰρ τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν, οἷον Λυκοθόας Λυκοθόαντος ὦ Λυκοθόαν· τοῦ γὰρ Θόαντος τὴν κλητικὴν ἐφύλαξε· καὶ πάλιν παμμέλας παμμέλανος ὦ παμμέλαν, τριτάλας τριτάλανος ὦ τριτάλαν· τὴν γὰρ τοῦ τάλας καὶ μέλας κλίσιν ἐφύλαξεν. παραφυλαττόμεθα δὲ ἐν τῷ νῦν εἰρημένῳ κανόνι τὸ Εὐρυδάμας ὦ Εὐρύδαμαν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον κατὰ τὴν κλητικήν, καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὦ ἀκαμαντοχάρμαν οἷον

ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν,

περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντοχάρμαν, μετὰ τοῦ ν̄, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων· ἐπεὶ εἰ οὕτω ἐγένετο ὦ ἀκαμαντοχάρμα Αἶαν, ἀλλεπαλληλία ἔμελλεν εἶναι τῶν φωνηέντων, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο.

Choer. 106, 30: πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγουσα τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε̄ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν ποιεῖ οἷον Αἴαντι

---

l. 25 accentum in Εὐρυδάμαν mutavi auctore Lob. El. II 279. l. 26 ante διὰ eieci ἢ; de ἀκαμαντοχάρμαν cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 44, 15, in quo loco quae dicitur πλάνη κλίσεως, a Choerobosco dicitur συνεκδρομὴ τοῦ Αἶαν, sed Herodiani sententiam in eo pervertit Choer., quod aut per synecdromen aut per ἐπαλληλίαν ἀκαμαντοχάρμαν dictum esse pronunciat, quum Herodianus κατὰ συνεκδρομὴν διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων factum esse dixisse videatur. Epalleliam autem hoc loco Herodianus non repetitionem earundem vel similium vocalium, sed concursum vocalium intellexisse videtur. Sic Choeroboscus cum Herodiano conciliari potest, a quo eum abhorrere pertendit Lob. El. II 194.

Αἴαντε, λέβητι λέβητε, βοΐ βόε. χωρὶς τῶν μὴ δυναμένων κλιθῆναι εἰς δυϊκά, καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ω̄ καὶ εἰς ω̄ς̄ θηλυκῶν καὶ τῶν πεπονθότων. πρόσκειται «χωρὶς τῶν μὴ δυναμένων κλιθῆναι εἰς δυϊκὰ» διὰ τὸ εἷς καὶ ἕν. πῶς γὰρ τὸ εἷς καὶ τὸ ἕν εἰς δυϊκὰ κλίνεσθαι δύναται, δυϊκῷ ἀριθμῷ θεωρηθῆναι μὴ δυνάμενα; ἐὰν γὰρ παραληφθῇ ἐν δυϊκῷ ἀριθμῷ καὶ τοῦ σημαινομένου ἐκπίπτει καὶ οὐκ ἔτι σημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμόν, ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ δύο ἀριθμὸς οὐ δύναται ἑνικῷ ἀριθμῷ θεωρηθῆναι. πρόσκειται «καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ω̄ καὶ εἰς ω̄ς̄ θηλυκῶν», ἐπειδή ἐστιν ἡ Λητώ τῆς Λητοῦς τῇ Λητόϊ καὶ ἡ αἰδώς τῆς αἰδοῦς τῇ αἰδόϊ. καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγει, καὶ οὐ τρέπει τὸ ῑ εἰς ε̄ καὶ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν. οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰ Λητόε καὶ τὰ αἰδόε τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλὰ τὰ Λητώ καὶ τὰ αἰδώ εἰς ω̄, ὁμοφώνως τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν.. πρόσκειται «χωρὶς τῶν πεπονθότων», ἐπειδή ἐστι πατέρι καὶ μητέρι καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν πατρί καὶ μητρί, καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγει, καὶ ὅμως οὐ τρέπει τὸ ῑ εἰς τὸ ε̄ καὶ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν· οὐδὲ λέγομεν μῆτρε καὶ πάτρε τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλὰ μητέρε καὶ πατέρε, ὡς ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς δοτικῆς μητέρι καὶ πατέρι.

Choer. 107, 32: πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ε̄ ἢ εἰς ω̄ λήγουσα εἰς ο̄ῑν̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν οἷον Αἴαντε Αἰάντοιν, βόε βοοῖν, Ὁμήρω Ὁμήροιν, ἀνθρώπω ἀνθρώποιν χωρὶς τῶν ἐπεκτεταμένων. ἔστι γὰρ τοιώδε καὶ τοσώδε ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, καὶ γίνεται ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τοιοῖνδε καὶ τοσοῖνδε. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα εἰς ε̄ λήγουσα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐ λήγει εἰς ο̄ῑν̄ ἡ γενικὴ καὶ δοτική· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἔκτασιν ἀνεδέξατο, ἤγουν πρόσθεσιν τῆς δ̄ε̄ συλλαβῆς. δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν τούτοις κατὰ πτῶσιν γίνεται ἡ ἔκτασις, ἔστι γὰρ τοίω καὶ τόσω, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς δ̄ε̄ συλλαβῆς γίνεται τοιώδε καὶ τοσώδε. καὶ πάλιν ἔστι τοίοιν καὶ τόσοιν καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς δ̄ε̄ συλλαβῆς τοιοῖνδε καὶ τοσοῖνδε. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἄμφω καὶ δύο ἀναλόγως ἔχει τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν εἰς ο̄ῑν̄, ἀμφοῖν καὶ δυοῖν. τὸ δὲ δυοῖν γίνεται καὶ δυεῖν διὰ τῆς ε̄ῑ διφθόγγου κατὰ τροπὴν τοῦ ο̄ εἰς τὸ ε̄.

Choer. 108, 17: δεῖ γινώσκειν ὅτι ἐν τοῖς δυϊκοῖς συνημμέναι εἰσὶν αἱ πτώσεις· ὀρθὴν γὰρ καὶ αἰτιατικὴν ὁμοῦ λέγομεν, καὶ γενικὴν καὶ δοτικὴν πάλιν ὁμοῦ. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τοῖς δυϊκοῖς συνημμέναι εἰσὶν αἱ πτώσεις· καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ ἐστιν, ὅθεν πολλάκις καὶ τοῖς πληθυντικοῖς κεχρήμεθα ἀντὶ τῶν δυϊκῶν ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. ὅτι γὰρ ὑστερογενῆ ἐστι τὰ δυϊκὰ δῆλον

---

l. 36 cf. p. 505, 34, unde hanc sententiam a Philoxeno recepisse Herodianum comperimus; prior quae hanc praecedit, explicatio e rerum natura petita ab Apollonio proposita videtur.

ἀφ' ὧν οὐ πᾶϲαι αἱ διάλεκτοι ἔχουϲι δυϊκά· ἰδοὺ γὰρ οἱ Αἰολεῖϲ οὐκ ἔχουϲι δυϊκά, ὅθεν οὐδὲ οἱ Ῥωμαῖοι, ἄποικοι ὄντεϲ τῶν Αἰολέων, κέχρηνται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. ἐπειδὴ οὖν τὰ δυϊκὰ ὑϲτερογενῆ ἐϲτι καὶ διὰ τῶν πληθυντικῶν, ὡϲ εἴρηται, πολλάκιϲ ἀναπληροῦται παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, εἰκότωϲ οὐκ ἔχει πλατείαϲ φωνάϲ.

Choer. 109, 11: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν λέγομεν ὁμοῦ, καὶ γενικὴν καὶ δοτικὴν ὁμοῦ λέγομεν, καὶ πάλιν καὶ μὴ τυχὸν ὀρθὴν καὶ γενικὴν λέγομεν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικήν. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν εὐλόγωϲ ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν λέγομεν, ἐπειδὴ ϲυγγένειαν ἔχει ἡ ὀρθὴ πρὸϲ τὴν αἰτιατικήν, καὶ δῆλον ἐκ τῶν οὐδετέρων· καὶ γὰρ ἐν τοῖϲ οὐδετέροιϲ τὴν αὐτὴν λέγομεν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν οἷον τὸ βῆμα τοῦ βήματοϲ τῷ βήματι τὸ βῆμα ὦ βῆμα. δεικνύομεν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τῆϲ εὐθείαϲ τὴν ϲυγγένειαν πρὸϲ τὴν αἰτιατικήν, καὶ τῆϲ γενικῆϲ πρὸϲ τὴν δοτικήν. ἰδοὺ γὰρ ἔϲτιν ἄνθρωποϲ καὶ Ὅμηροϲ καὶ ταῦτα προπαροξύνεται κατὰ τὴν εὐθεῖαν· ἐν δὲ τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ πρὸ μιᾶϲ ἔχει τὸν τόνον, τουτέϲτι παροξύνεται, οἷον ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ, Ὁμήρου Ὁμήρῳ· καὶ ἰδοὺ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τὸν αὐτὸν ἔχουϲι τόνον. ἡ δὲ αἰτιατικὴ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν γίνεται, τουτέϲτι προπαροξύνεται, οἷον ἄνθρωπον Ὅμηρον, ὥϲπερ ἄνθρωποϲ Ὅμηροϲ· καὶ ἰδοὺ εὑρίϲκεται ἡ μὲν δοτικὴ ἔχουϲα τὴν ὁμοιότητα πρὸϲ τὴν γενικήν, ἡ δὲ αἰτιατικὴ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν. διὰ τοῦτο οὖν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ λέγομεν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν ὁμοῦ, καὶ πάλιν γενικὴν καὶ δοτικήν.

Choer. 110, 17: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ μὲν τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ἡ αὐτή ἐϲτιν ὀρθὴ καὶ κλητικὴ οἷον τὼ Αἴαντε ὦ Αἴαντε, οἱ Αἴαντεϲ ὦ Αἴαντεϲ, ἐπὶ δὲ τοῖϲ ἑνικοῖϲ οὐ πάντωϲ, ἔϲτι γὰρ ὅτε διαλλάϲϲουϲιν οἷον ὁ Αἴαϲ ὦ Αἶαν, καὶ ἔϲτιν ὅτε ὁμοφωνοῦϲιν οἷον ὁ Λάχηϲ ὦ Λάχηϲ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι τῆϲ μὲν γενικῆϲ μήτηρ ἐϲτὶν ἡ εὐθεῖα, ἐξ αὐτῆϲ γὰρ τίκτεται ἡ γενική, τῶν δὲ ἄλλων πτώϲεων μήτηρ ἐϲτὶν ἡ γενική. ἐπειδὴ οὖν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ ἕν ἐϲτι τελικὸν τῆϲ γενικῆϲ, φημὶ δὲ τὸ ν̄, οἷον τοῖν Αἰάντοιν, ταῖν Ἑλέναιν, ὁμοίωϲ δὲ καὶ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ ἀεὶ τὸ αὐτό ἐϲτι τελικὸν τῆϲ γενικῆϲ, φημὶ δὴ τὸ ν̄, οἷον τῶν Αἰάντων, τῶν μουϲῶν, εἰκότωϲ ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο διάφοροϲ ἡ γενικὴ πρὸϲ τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν, οὐδὲ ἡ κλητικὴ διάφοροϲ γέγονεν, ἐν δὲ τοῖϲ ἑνικοῖϲ ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἓν τὸ τελικὸν τῆϲ γενικῆϲ (ποτὲ μὲν γὰρ ἐϲτι τὸ ϲ̄ οἷον Αἴαϲ Αἴαντοϲ, ποτὲ δὲ τὸ ῡ οἷον κοχλίαϲ κοχλίου, ποτὲ δὲ τὸ ᾱ οἷον Μηνᾶϲ Μηνᾶ), εἰκότωϲ ἐπειδὴ τῆϲ γενικῆϲ τῆϲ ἐν τοῖϲ ἑνικοῖϲ οὐκ ἔϲτιν ἡ κατάληξιϲ μία, ἀλλὰ διάφοροϲ, καὶ ἡ κλητικὴ ὁμοίωϲ ἐν τοῖϲ ἑνικοῖϲ πολλάκιϲ πρὸϲ τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν διάφοροϲ γίνεται· οἱ μέντοι Ἀττικοὶ τὰϲ αὐτὰϲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν εἰώθαϲι ποιεῖν ὀρθὰϲ καὶ κλητικὰϲ οἷον Αἴαϲ ὦ Αἴαϲ

Αἴαϲ, δεύτερόν ϲε προϲφωνῶ (immo προϲκαλῶ) (Soph. Ai. 89),

οὗτος ὦ οὗτος, ἥλιος ὦ ἥλιος

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις (Γ 277).

ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι διὰ ποίαν αἰτίαν εἰώθαςιν οἱ Ἀττικοὶ ποιεῖν τὰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ κλητικάς· καὶ ἔςτιν εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ὥςπερ ἡ ὀρθὴ οὕτω καὶ ἡ κλητική, τούτου χάριν καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικὴν ποιοῦςιν, ἵνα καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ἡ αὐτὴ ἀκολουθία φυλαχθῇ. ἄλλως τε δὲ πέντε τελικά ἐςτι τῶν ἀρςενικῶν ὀνομάτων ςτοιχεῖα, ν̄, ξ̄, ρ̄, c̄, ψ̄· τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν εἰς ν̄, ξ̄, ρ̄, ψ̄ τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἔχει καὶ ἐν τῇ κλητικῇ ὅπερ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ Πλάτων ὦ Πλάτων, Φοῖνιξ ὦ Φοῖνιξ, Ἕκτωρ ὦ Ἕκτορ, Πέλοψ ὦ Πέλοψ· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς c̄ οὐ πάντως ἔχει τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἐν τῇ κλητικῇ ὅπερ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἶαν, ὁ Χρύςης ὦ Χρύςη. τούτου οὖν χάριν οἱ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ κλητικὰς ποιοῦςιν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν εἰς c̄ ληγόντων εὑρεθῇ ἡ κλητικὴ τὸ αὐτὸ ςύμφωνον ἔχουςα ὅπερ καὶ ἡ εὐθεῖα.

Choer. 111, 25: πᾶςα εὐθεία δυϊκῶν εἰς ε̄ λήγουςα προςθέςει τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, οἷον Αἴαντε Αἴαντες, μύε μύες, χάριτε χάριτες, ἀςπίδε ἀςπίδες. χωρὶς τῶν οὐδετέρων, τὼ βήματε γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν εἰς ε̄, καὶ ὅμως οὐ ποιεῖ προςθέςει τοῦ c̄ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, τὰ βήματα γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εἰς ᾱ.

Choer. 113, 11: πᾶςα γενικὴ πληθυντικὴ εἰς ω̄ν̄ λήγει ἐπὶ παντὸς γένους οἷον Αἰάντων, Λαχήτων, μουςῶν, μαιῶν, βημάτων, δοράτων, χωρὶς τῶν μονοπτώτων, οἱ πέντε γὰρ τῶν πέντε, καὶ οἱ ἑπτά τῶν ἑπτά, καὶ οἱ ἑκατόν τῶν ἑκατόν, καὶ χωρὶς τῶν ἐπεκτεταμένων, τῶν τοιῶνδε καὶ τῶν τοςῶνδε, — καὶ χωρὶς τῶν κατὰ διάλεκτον, Ἀτρειδᾶν γὰρ καὶ νυμφᾶν λέγουςιν οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ Ἀτρειδῶν καὶ νυμφῶν.

Choer. 113, 22: πᾶςα εὐθεῖα εἰς c̄ λήγουςα μετὰ μακρᾶς, περιττοςυλλάβως κλινομένη καὶ μὴ ςυναιρουμένη κατὰ τὴν γενικήν, προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον λέβης λέβητος λέβηςι, Τρώς Τρωός Τρωςί, Πηλεύς Πηλέως Πηλεῦςι, Αἴας Αἴαντος Αἴαςιν. πρόςκειται «εἰς c̄ λήγουςα» διὰ τὰ εἰς ν̄ λήγοντα οἷον διὰ τὸ αὐχήν καὶ ποιμήν καὶ ὅςα τοιαῦτα· οὐδὲ γὰρ προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ ταῦτα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς αὐχῆνι καὶ τοῖς ποιμῆνι, ἀλλὰ τοῖς αὐχέςι καὶ τοῖς ποιμέςι. πρόςκειται «μετὰ μακρᾶς» διὰ τὸ ταχύς καὶ βραδύς καὶ τὰ τοίαῦτα· οὐδὲ γὰρ προςθέςει τοῦ ῑ ποιεῖ ταῦτα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς ταχύςι καὶ τοῖς βραδύςιν, ἀλλὰ τοῖς ταχέςι καὶ τοῖς βρα-

---

l. 26 omisi verba, quae post τοςῶνδε leguntur: καὶ χωρὶς τῶν κατὰ μεταπλαςμόν, τὸ γὰρ ἱπποτᾶν ἀντ τοῦ ἱπποτῶν καὶ ἀρχηγετᾶν (pro ἀρχετᾶν scr.) ἀντὶ τοῦ ἀρχηγετῶν. nam etiam haec dialectica sunt.

δέσιν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ἐκτεταμένον τὸ ῡ ἀλλὰ συνεσταλμένον. λέγει δ τεχνικὸς «πλὴν τοῦ πούς ποδός ποσί», ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζεται. πᾶσα γὰρ δοτικὴ ἑνικῶν εἰς δι λήγουσα τροπῇ τοῦ δ εἰς σ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ, οἷον Πάριδι Πάρισι, ἔριδι ἔρισι, Ἀδώνιδι Ἀδώνισι, Ἀθήνιδι Ἀθήνισιν, οὕτως οὖν καὶ ποδί ποσί. δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς υς τῶν ἐχόντων τὸ ῡ ἐκτεταμένον»· ἐκεῖνα γὰρ προσλαμβάνει τὸ ι καὶ οὐ φυλάττει τὸ ῡ ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ συστέλλει αὐτὸ οἷον

ἰχθῦς ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημὸν (Φ 127),

ἰχθύος ἰχθύσι διὰ συνεσταλμένου τοῦ υ

ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι (μ 252),

καὶ πάλιν δρῦς δρυός δρυσίν ὁμοίως διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῠ·

παρὰ δρυσὶ καὶ παρὰ πεύκαις.

ταῦτα δὲ καθόλου συστέλλει τὸ ῠ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν.

Choer. 115, 12: ἔτι δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς τοῦ υἱέσι παρ' Ἀθηναίοις», υἱεύς γὰρ ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν ὡς Πηλεύς, καὶ λέγουσι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν υἱέσιν, ὀφείλοντες εἰπεῖν τοῖς υἱεῦσιν ὥσπερ τοῖς Πηλεῦσι, «καὶ τοῦ δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ»· ἐκεῖνο γὰρ οὗτος ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι· δρομεύς γάρ ἐστιν ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν. ἔτι δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς τοῦ τάλας καὶ τοῦ μέλας, εἰς σ γάρ ἐστιν ἡ εὐθεῖα ἐπὶ πάντων μετὰ μακρᾶς, καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται τάλανος καὶ μέλανος, καὶ οὐ συναιρεῖται κατὰ τὴν γενικήν, καὶ ὅμως οὐ φυλάττει τὸ ᾱ ἐκτεταμένον ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἀλλὰ συνεσταλμένον· καὶ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονίζεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οἷον ἀπὸ τῆς τάλανι καὶ μέλανι, τροπῇ τοῦ ν εἰς σ· πᾶσα γὰρ εὐθεῖα εἰς ν λήγουσα τροπῇ τοῦ ν εἰς σ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον μηνί μησί, χηνί χησί, ποιμένι ποιμέσι, λιμένι λιμέσι, Πλάτωνι Πλάτωσι, Μέμνονι Μέμνοσι, Τρύφωνι Τρύφωσι· οὕτως οὖν καὶ τάλανι τάλασι καὶ μέλανι μέλασι. καὶ λοιπόν, ἐπειδὴ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν συστέλλει τὸ ᾰ, εἰκότως καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν συστέλλει αὐτό, ὡς ἐξ αὐτῆς γεγενημένη.

Choer. 116, 12: ἔτι δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τοῦ κτείς κτενός, δείς δενός», ὅπερ μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ τῆς μή ἀπαγορεύσεως γίνεται οὐδείς οὐδενός καὶ μηδείς μηδενός. ταῦτα γὰρ οὐ προσλαμβάνει τὸ ι κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν καὶ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τοῖς κτεισίν καὶ τοῖς δεισί καὶ τοῖς μηδεισίν, ἀλλὰ τοῖς κτεσί καὶ τοῖς οὐδέσι διὰ τοῦ ε μόνον, ἀπὸ γὰρ τῆς δοτικῆς

---

l. 6 omisi in exceptione de dativo in δι exeunte verba μὴ οὖσα κατὰ μεταπλασμόν ut ab Herodiani doctrina aliena, nam is omnino metaplasmos in ipsis demum casibus fieri opinabatur. l. 14 cf. fr. 21. l. 26 omisi post λήγουσα verba μὴ οὖσα κατὰ μεταπλασμόν propter causam modo prolatam.

τῶν ἑνικῶν γίνεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς c̄ οἷον κτενί κτεcί, μηδενί μηδέcι, οὐδενί οὐδέcιν. ἔτι δεῖ προcθεῖναι «καὶ χωρὶc τῶν εἰc ωc̄ μετοχικῶν ὀνομάτων καὶ τῶν εἰc ωc̄ μετοχῶν», οἷον Ἀραρώc Ἀραρότοc Ἀραρόcιν, ἔcτι δὲ ὄνομα υἱοῦ τοῦ Ἀριcτοφάνουc, ὑποδεδιώc ὑποδεδιότοc ὑποδεδιόcιν, ἔcτι δὲ εἶδοc ὀρνέου, τετυφώc τετυφότοc τετυφόcι, πεποιηκώc πεποιηκότοc πεποιηκόcι, καὶ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῆc δοτικῆc τῶν ἑνικῶν γίνεται ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οἷον ἀπὸ τῆc Ἀραρότι καὶ ὑποδεδιότι καὶ τετυφότι καὶ πεποιηκότι. κανὼν γάρ ἐcτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν εἰc ῑ ἐκφωνούμενον λήγουcα, πρὸ τοῦ ῑ λαμβάνουcα τὸ c̄, καὶ ἀποβάλλουcα τὰ μὴ δυνάμενα cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχεῖα, τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ὄφεϊ ὄφεcι, ἠδέϊ ἠδέcι, ταχέϊ ταχέcι, βραδέϊ βραδέcι, Πλάτωνι Πλάτωcι, Μέμνονι Μέμνοcι, Ἕκτορι Ἕκτορcι, Πάριδι Πάριcιν· οὕτωc οὖν καὶ Ἀραρότι Ἀραρόcι, καὶ ὑποδεδιότι ὑποδεδιόcι, καὶ τετυφότι τετυφόcι, καὶ πεποιηκότι πεποιηκόcι, τοῦ c̄ προcελθόντοc καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχείων.

Choer. 117, 25: πᾶcα αἰτιατικὴ ἑνικῶν εἰc ᾱ λήγουcα προcθέcει τοῦ c̄ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, οἷον Αἴαντα Αἴαντας, Θόαντα Θόαντας, Λάχητα Λάχητας, ἔρωτα ἔρωτας, Κύπριδα Κύπριδας. χωρὶc τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ω̄ καὶ εἰc ωc̄ θηλυκῶν καὶ τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν πεπονθότων. πρόcκειται «χωρὶc μὲν τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ω̄ καὶ εἰc ωc» διὰ τὸ ἡ Λητώ καὶ ἡ Cαπφώ καὶ ἡ αἰδώc καὶ ἡ ἠώc, ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων αἱ ἑνικαὶ καὶ αἰτιατικαὶ αὐτῶν εἰc ᾱ λήγουcιν, οἷον τὴν Λητόα καὶ Cαπφόα καὶ αἰδόα καὶ ἠόα, καὶ ὅμωc αἱ πληθυντικαὶ αἰτιατικαὶ αὐτῶν οὐ γίνονται προcθέcει τοῦ c̄, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰc Λητόαc καὶ Cαπφόαc καὶ τὰc αἰδόαc καὶ ἠόαc, ἀλλὰ τὰc Λητούc καὶ Cαπφούc καὶ τὰc αἰδούc καὶ ἠούc. «χωρὶc δὲ τῶν οὐδετέρων» πρόcκειται διὰ τὸ βῆμα καὶ ἅρμα. ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τούτων εἰc ᾱ λήγει ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, καὶ ὅμωc οὐ ποιεῖ προcθέcει τοῦ c̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν βήμαc καὶ ἅρμαc τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, ἀλλὰ τὰ βήματα καὶ τὰ ἅρματα. πρόcκειται «χωρὶc τῶν πεπονθότων» διὰ τὸ νιφάc νιφάδοc νιφάδι νιφάδα. τὸ γὰρ νιφάδα γίνεται κατὰ πάθοc, ἤγουν κατὰ ἀποκοπήν, νίφα, ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (Hesiod. Opp. 533)

ἀλευάμενοc νίφα λευκήν,

ἰδοὺ γὰρ εἰc ᾱ λήγει ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, καὶ ὅμωc οὐ ποιεῖ προcθέcει τοῦ c̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὰc νίφαc, ἀλλὰ τὰc νιφάδαc.

---

l. 12 ἠδέϊ ἠδέcι quod sententia flagitat et Lascar. praebet, pro Πηλέϊ Πηλεῦcι posui et ταχέcι pro ταχεῦcι. l. 34 de νίφα apocopato cf. Io. Al. 12, 19, Choer. 419, 25.

Περὶ κινήϲεωϲ τῶν εἰϲ ᾱϲ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινομένων.

Choer. 121, 23: πᾶϲα γενικὴ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινομένη μακροκαταληκτεῖν θέλει οἷον ἄνθρωποϲ ἀνθρώπου, Ὅμηροϲ Ὁμήρου, δίψα δίψηϲ, μοῦϲα μούϲηϲ, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείαϲ, Ἀπάμεια Ἀπαμείαϲ, Μήδεια Μηδείαϲ· αἱ πατρόϲ καὶ μητρόϲ γενικαὶ ἰϲοϲυλλαβοῦϲαι ταῖϲ ἰδίαιϲ εὐθείαιϲ, καὶ μὴ μακροκαταληκτοῦϲαι, οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐ κλίνονται ἰϲοϲυλλάβωϲ· πατήρ γὰρ πατέροϲ ἦϲαν καὶ μήτηρ μητέροϲ, καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ ε̄ γεγόναϲι πατρόϲ καὶ μητρόϲ, καὶ λοιπὸν ἡ ϲυγκοπὴ γέγονεν αἰτία τῆϲ κλίϲεωϲ.

Choer. 120, 9: ἐπὶ τῶν εἰϲ ᾱϲ βαρυτόνων ἐὰν εὕρωμεν εἰϲ ᾱ τὴν γενικὴν οἷον τοῦ Παπία καὶ τοῦ κοχλία, Δωρικὴν αὐτὴν λέγομεν, τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ϲυνήθη γενομένην· ἐπὶ δὲ τῶν εἰϲ ᾱϲ περιϲπωμένων ἐὰν εἰϲ ᾱ εὕρωμεν τὴν γενικήν, οὐκέτι Δωρικὴν αὐτὴν λέγομεν, ἀλλὰ κοινὴν οἷον ὁ Μηνᾶϲ τοῦ Μηνᾶ, ὁ Ζηνᾶϲ τοῦ Ζηνᾶ, ὁ μητρᾶϲ τοῦ μητρᾶ. δεῖ γινώϲκειν ὅτι τὸ Αἰνείαϲ Αἰνείου Αἰνεία λέγουϲιν οἱ Δωριεῖϲ διὰ μακροῦ τοῦ ᾱ, οἱ δὲ Βοιωτοὶ Αἰνείαο προϲτιθέντεϲ τὸ ō, οἱ δὲ Ἴωνεϲ Αἰνείεω, τὸ ᾱ εἰϲ ε̄ τρέποντεϲ καὶ τὸ ō εἰϲ ω. ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ Αἰνείαο ἐκτείνεται κατὰ τὴν παραλήγουϲαν. πᾶϲα γὰρ γενικὴ ὀνόματοϲ εἰϲ φωνῆεν λήγουϲα καὶ περιττοϲυλλαβοῦϲα τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ ἐκτείνει τὴν λήγουϲαν καὶ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον Ἀτρείδεω, Πριαμίδεω· ἢ ϲυϲτέλλει τὴν λήγουϲαν καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουϲαν οἷον καλοῖο, ϲοφοῖο, Πριάμοιο, ποταμοῖο, ὠκεανοῖο. εἰ οὖν τὸ Αἰνείαο οὐκ ἐξέτεινε τὴν τελευταίαν ϲυλλαβήν, ἀνάγκην ἔχει τὴν παραλήγουϲαν ἐκτεῖναι.

Choer. 122, 7: πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν ἰϲοϲυλλαβοῦϲα τῇ ἰδίᾳ γενικῇ καὶ ἰϲοχρονεῖν αὐτῇ θέλει οἷον Αἴαντοϲ Αἴαντι, Λάχητοϲ Λάχητι, Ὁμήρου Ὁμήρῳ, ἀνθρώπου ἀνθρώπῳ, Μηδείαϲ Μηδείᾳ.

Choer. 121, 9 et 123, 1: πᾶϲα γενικὴ ἰϲοϲυλλαβοῦϲα τῇ εὐθείᾳ τὴν δοτικὴν ἔχει εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲαν — οἷον ὁ Πέρϲηϲ τοῦ Πέρϲου τῷ Πέρϲῃ, Αἰνείαϲ Αἰνείου Αἰνείᾳ, Μήδεια Μηδείαϲ Μηδείᾳ, Ὅμηροϲ Ὁμήρου Ὁμήρῳ. χωρὶϲ τῶν εἰϲ ῡϲ ὑποκοριϲτικῶν, τὰ γὰρ εἰϲ ῡϲ ὑποκοριϲτικὰ ἔχει τὴν γενικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ, καὶ ὅμωϲ οὐκ ἔχει τὴν δοτικὴν εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲαν οἷον ὁ Διονῦϲ τοῦ Διονῦ τῷ Διονῦ, ὁ Καμμῦϲ τοῦ Καμμῦ τῷ Καμμῦ, ὁ Λαρδῦϲ τοῦ Λαρδῦ τῷ

l. 29 ex canone Theodosii omisi verba μετὰ φωνήεντοϲ τῆϲ εὐθείαϲ ἢ μείζονοϲ ἀντιϲτοίχου, quum ω ex posteriorum grammaticorum more ἀντίϲτοιχον τοῦ ō vocatum sit; Herodianus dixerat sic fere μετὰ φωνήεντοϲ τῆϲ εὐθείαϲ, εἰ μακρόν ἐϲτιν, ἢ ἐκταθέντοϲ, εἰ βραχύ ἐϲτιν; sed praemisso canone de pari quantitate genetivi et dativi haec facile desiderari possunt. De genetivo deminutivorum cf. Herod. Mon. 31, 11 ὧν (sc. τῶν ὑποκοριϲτικὴν ἔννοιαν ἐχόντων) οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιοι τῷ προκειμένῳ (sc. τῷ ἰχθῦϲ)· ἰχθύοϲ γὰρ λέγεται. οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύοϲ λέγεϲθαι. Cf. Lob. El. II 22.

Λαρδῦ, ὁ Κλαυϲῦϲ τοῦ Κλαυϲῦ τῷ Κλαυϲῦ. τούτων γὰρ αἱ δοτικαὶ χωρὶϲ τοῦ ῑ εἰϲίν. οὐκ ἠδύνατο γὰρ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔχειν ἐν τῇ δοτικῇ τὸ ῑ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ υι δίφθογγοϲ ἐν τέλει λέξεωϲ εὑρίϲκεται, οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱόϲ· ἐν γὰρ τῷ

σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεϲθαι (Π 565)

οὐκ ἔϲτιν ἐν διφθόγγῳ τὸ ῠ καὶ τὸ ῑ, ἀλλ' ἐν τῷ μέτρῳ κατὰ ϲυνίζηϲιν μετρεῖται, ὥϲπερ ἐν τῷ

χρυϲέῳ ἀνὰ ϲκήπτρῳ (Α 15)

τὸ ε καὶ τὸ ῳ δίφθογγοϲ εἰϲ μίαν ϲυλλαβὴν μετρεῖται, οἷον χρυϲῷ.

Choer. 123, 26: ἰϲτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὰ εἰϲ υϲ ὑποκοριϲτικὰ ϲημειούμεθα ἐν τῷ κανόνι, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰϲ ιϲ περιϲπώμενα· ταῦτα γὰρ ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ κομβῖϲ τοῦ κομβῖ. ἰδοὺ ἡ δοτικὴ οὐκ ἔχει ἀνεκφώνητον τὸ ῑ, ἀλλ' ἐκφωνούμενον οἷον τῷ κομβῖ, ἐπειδὴ οὔτε τὸ η ἔχει οὔτε τὸ ω οὔτε τὸ α μακρόν, ἀλλὰ τὸ ῑ· τότε δὲ τὸ ῑ ἀνεκφώνητόν ἐϲτι, ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ η ἢ μετὰ τοῦ ω ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐν μιᾷ ϲυλλαβῇ. ἰϲτέον δὲ ὅτι μονῆρέϲ ἐϲτι τὸ ὄνομα τοῦτο, οὐκ ἔχει γὰρ ἄλλο ὅμοιον αὐτῷ ἐν χρήϲει.

Choer. 124, 5: ἔτι δεῖ προϲθεῖναι «χωρὶϲ τῶν κατὰ διάλεκτον», ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖϲ ταῖϲ εἰϲ ω ληγούϲαιϲ δοτικαῖϲ οὐ προϲγράφουϲι τὸ ῑ, τῶ Ὁμήρω γάρ φαϲι καὶ τῶ ϲοφῶ χωρὶϲ τοῦ ῑ. καὶ πάλιν οἱ Βοιωτοὶ ταῖϲ εἰϲ η ληγούϲαιϲ δοτικαῖϲ οὐ προϲγράφουϲι τὸ ῑ, τῆ Ἑλένη γάρ φαϲι καὶ τῆ Πηνελόπη χωρὶϲ τοῦ ῑ. ἔτι δεῖ προϲθεῖναι «καὶ χωρὶϲ τῶν διὰ τὸ μέτρον». ἔϲτι γὰρ ὁ ζελᾶϲ τοῦ ζελά τῷ ζελά (οὕτωϲ δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκαϲ ὁ οἶνοϲ), καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίϲκεται παρ' Εὐπόλιδι χωρὶϲ τοῦ ῑ. ϲυϲτεῖλαι γὰρ βουλόμενοϲ τὸ ᾱ οὐ προϲέγραψε τὸ ῑ, οἷον

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' Ἀττικὸν τῷ ζελά, ϲὺν γὰρ κεραννοῖϲ (κεράννυϲ).

ἔτι δεῖ προϲθεῖναι «καὶ χωρὶϲ τῶν πεπονθότων». ἔϲτι γὰρ τῷ κυανοχαίτῃ, καὶ γίνεται κατὰ μεταπλαϲμὸν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προϲγεγραμμένον τὸ ῑ, οἷον ὡϲ παρὰ Ἀντιμάχῳ,

πατρί τε κυανοχαῖτα Ποϲειδάωνι πεποιθώϲ,

ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν. καὶ πάλιν ἔϲτι πατήρ πα-

l. 12 κομβῖϲ memoratur inter hypocoristica etiam in Schol. ad Dionys. 857, 8, ubi tamen oxytonos scriptum est ὁ κομβίϲ τοῦ κομβίϲ (?). l. 25 Εὐπόλιδι pro Εὐριπίδῃ Cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7. l. 29 cf. Eust. 75, 30 τὸ ἱππότηϲ ἱππότα καὶ ὅμοια ἀπὸ τῶν εἰϲ ηϲ εὐθειῶν εἰϲ ᾱ μεταπεϲόντα μεταπλαϲμὸν παράδοξον ἔπαθεν. ἔϲτι δὲ κατὰ τοὺϲ παλαιοὺϲ Βοιοτῶν καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτοϲ τύποϲ τοῦ ϲχηματιϲμοῦ, διὸ καί τινα ἐκ τούτων προπαροξύνεται ὡϲ ἐνταῦθα τὸ μητίετα Ζεύϲ cf. Il. Pr. 508 et 540. Π 185. An. Par. III 338, 15 μητίετα Ζεύϲ: ἰϲτέον ὅτι ταῦτα κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν λέγεται ὡϲ ἱππότα Νέϲτωρ καὶ μητίετα Ζεύϲ. καὶ «αὐτὰρ ὁ Θυέϲτα» καὶ τὰ τούτοιϲ ὅμοια. ταῦτα γὰρ καὶ μονόπτωτά ἐϲτι καὶ ποιητικῷ μεταπλαϲμῷ λέγεται εἶναι αὐτά. διὸ καὶ ἄκλιτα ἔμεινεν. Vide etiam Lobeck Parall. p. 184.

τρόϲ πατρί, καὶ μήτηρ μητρόϲ μητρί, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἡ γενικὴ ἰϲοϲυλλαβεῖ τῇ εὐθείᾳ, καὶ οὐκ ἔχει τὴν δοτικὴν εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲαν, ἀλλ' εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ γενικὴ καὶ ἰϲοϲυλλαβεῖ τῇ εὐθείᾳ, ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ ἡ δοτικὴ πέπονθεν, οἷον πατέροϲ πατέρι, καὶ μητέροϲ μητέρι, καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν πατρόϲ καὶ μητρόϲ καὶ πατρί καὶ μητρί.

Choer. 126, 2: ἐπὶ τῶν ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινομένων ἡ αἰτιατικὴ ἰϲοϲύλλαβόϲ ἐϲτι τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ καλόϲ τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸν καλόν, ὁ κοχλίαϲ τοῦ κοχλίου τῷ κοχλίᾳ τὸν κοχλίαν, ὁ Χρύϲηϲ τοῦ Χρύϲου τῷ Χρύϲῃ τὸν Χρύϲην, καὶ ἐπὶ τῶν εἰϲ υϲ καὶ ἐπὶ τῶν εἰϲ ο̄ῡϲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰϲ ο̄ϲ̄ καθαρὸν διχρόνῳ παραληγόμενον οἷον βότρυϲ βότρυοϲ βότρυν, ϲτάχυϲ ϲτάχυοϲ ϲτάχυν, χροῦϲ χροόϲ χροῦν, ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφιν, πόλιϲ πόλιοϲ πόλιν, μάντιϲ μάντιοϲ μάντιν.

Πᾶϲα εὐθεῖα ἑνικῶν μὴ ἔχουϲα κατὰ πάθοϲ τὴν αἰτιατικήν, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰϲοϲύλλαβον, εἰϲ ν̄ αὐτὴν ἔχει λήγουϲαν οἷον ἡ μοῦϲα τὴν μοῦϲαν, ἡ Μήδεια τὴν Μήδειαν, ἡ τιμή τὴν τιμήν, ἡ Ἀφροδίτη τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ϲοφή τὴν ϲοφήν, καλόϲ καλόν, ἰχθῦϲ ἰχθῦν. πρόϲκειται «μὴ ἔχουϲα κατὰ πάθοϲ τὴν αἰτιατικὴν» διὰ τὸ εὐφυήϲ εὐφυῆ, ὑγιήϲ ὑγιῆ, εὐϲεβήϲ εὐϲεβῆ καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Ϲτειριᾶ καὶ ἀφυᾶ καὶ ὑγιᾶ. ἀπὸ γὰρ τοῦ εὐφυέα καὶ ὑγιέα γέγονε κατὰ κρᾶϲιν — καὶ διὰ τὸ ἱδρῶ «ἱδρῶ ἀπεψύχοντο» (Χ 2)· ἰδοὺ γὰρ ἔϲτιν ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ ἱδρῶτα καὶ γίνεται κατὰ πάθοϲ ἤγουν κατὰ ἀποκοπὴν ἱδρῶ.

Choer. 128, 14: τὰ εἰϲ α̅ϲ̅ ἰϲοϲυλλάβωϲ κλινόμενα ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Ζηνᾶϲ τοῦ Ζηνᾶ ὦ Ζηνᾶ, ὁ Μητρᾶϲ τοῦ Μητρᾶ ὦ Μητρᾶ, ὁ κοχλίαϲ τοῦ κοχλίου ὦ κοχλία, ὁ Αἰνείαϲ τοῦ Αἰνείου ὦ Αἰνεία, ὁ Παπίαϲ τοῦ Παπίου ὦ Παπία. χωρὶϲ τῶν Ἀττικῶν, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰϲ αὐτὰϲ ἔχουϲιν ὀρθὰϲ καὶ κλητικάϲ, ὁ Αἰνείαϲ ὦ Αἰνείαϲ, ὁ κοχλίαϲ ὦ κοχλίαϲ, καὶ χωρὶϲ τοῦ

ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν

παρὰ Πινδάρῳ· οὗτοϲ γὰρ τὴν κλητικὴν εἰϲ ν̄ εἶπεν, οἷον

ὑπερμενὲϲ ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν

Choer. 128, 30: πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ᾱͅ ἢ εἰϲ ῳ̄ λήγουϲα ὁμόφωνον ἔχει τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ οὐκ ἔϲτι τὸ ῑ προϲγεγραμμένον οἷον τῷ κοχλίᾳ, τὼ κοχλία, τῷ Αἰνείᾳ τὼ Αἰνεία, τῷ καλῷ τὼ καλώ, τῷ ϲοφῷ τὼ ϲοφώ. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι ἐκτείνεται τὸ ᾱ ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, ὥϲπερ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν, ἀλλ', ὡϲ εἴρηται, οὐκ ἔϲτι τὸ ῑ προϲγεγραμμένον ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, οὐδὲ γάρ ἐϲτι τὸ ῑ τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν· τελικὰ γὰρ τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν τρία ἐϲτὶν ᾱ, ε̄, ω̄, οἷον Ἀτρείδα, Ἕκτορε, φίλω.

---

l. 14 ex Choer. 124, 31—127, 31 composui.

Choer. 129, 11: πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ᾱ λήγουσα προσθέσει τοῦ ῑν̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν οἷον τὼ κοχλία τοῖν κοχλίαιν, τὼ Αἰνεία τοῖν Αἰνείαιν, τὰ μούσα ταῖν μούσαιν,· τὰ Ἑλένα ταῖν Ἑλέναιν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τῇ προσθήκῃ τοῦ ῑ καὶ τοῦ ν̄ συστέλλεται τὸ ᾱ, καὶ διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐκφωνεῖται τὸ ῑ, ἐπεὶ εἰ ἔμεινε τὸ α μακρόν, ἤμελλε τὸ ῑ ἀνεκφώνητον εἶναι· ἐμάθομεν δὲ ὅτι τὸ ῑ, ἡνίκα εὑρεθῇ μετὰ τοῦ η̄ ἢ μετὰ τοῦ ω̄ ἢ μετὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ἀνεκφώνητον εὑρίσκεται οἷον τῷ Χρύσῃ, τῷ σοφῷ, τῷ Αἰνείᾳ.

Τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ὡς ἡ ὀρθὴ οὕτω καὶ ἡ κλητική. πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ᾱ λήγουσα προσθέσει τοῦ ῑ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τὼ κοχλία, οἱ κοχλίαι, τὼ Αἰνεία οἱ Αἰνεῖαι, τὰ μούσα αἱ μοῦσαι, τὰ Ἑλένα αἱ Ἑλέναι. δεῖ δὲ πάλιν εἰδέναι ὅτι ἅμα τῇ προσθήκῃ τοῦ ῑ συστέλλεται τὸ α, διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐκφωνεῖται τὸ ῑ, ἐπεὶ εἰ ἔμεινε τὸ ᾱ μακρὸν ἔμελλε τὸ ῑ ἀνεκφώνητον εἶναι. πᾶσα γενικὴ πληθυντικῶν εἰς ω̄ν̄ λήγει ἐπὶ παντὸς γένους οἷον τῶν Αἰάντων, τῶν μουσῶν, τῶν βημάτων.

Choer. 130, 18: πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ῑ λήγουσα, προσθέσει τοῦ ς̄ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον τοξόται τοξόταις μοῦσαι μούσαις, καλοὶ καλοῖς, Ὅμηροι Ὁμήροις.

Choer. 130, 28: πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς αι̅ δίφθογγον λήγουσα τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ς̄ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον κοχλίαι κοχλίας, Αἰνεῖαι Αἰνείας, Ἀτρεῖδαι Ἀτρείδας, μοῦσαι μούσας, Ἑλέναι Ἑλένας, Ἀφροδίται Ἀφροδίτας. δεῖ δὲ εἰδένα ὅτι ἅμα τῇ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ς̄ ἐκτείνεται τὸ α, θέλει γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν ἰσοχρονεῖν τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ οἷον Αἴαντες τὸ ε̄ βραχύ ἐστιν, ἀλλὰ καὶ Αἴαντας τὸ ᾱ βραχύ· ὁμοίως πάλιν οἱ ἄνθρωποι, ἡ οι δίφθογγος μακρά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους ἡ ους μακρὰ ὁμοίως, καὶ κοχλίαι ἡ αι̅ δίφθογγος μακρά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ κοχλίας τὸ ας μακρὸν ὁμοίως. χωρὶς τῶν Δωρικῶν· συστέλλεται γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγουσαν, οἷον τοῦ κοῦραι κούρας, καὶ τὸ ὄγχναι ὄγχνας.

Περὶ τῶν εἰς ει̅ς̅.

Choer. 198, 20: τὰ εἰς ει̅ς̅ μονοσύλλαβα ὀνόματα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ ο̅ς̅ κλίνεται, οἷον κτείς κτενός, εἷς ἑνός, δείς δενός, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τὶς, ὅπερ μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ τῆς μή ἀπαγορεύσεως λέγεται καὶ οὐδείς καὶ μηδείς. πρόσκειται «μονοσύλλαβα» διὰ τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, ʼδιὰ τὸ χαρίεις χαρίεντος. πρόσκειται «ὀνόματα»

---

l. 16 exempla τῶν Αἰάντων, τῶν βημάτων non quadrant quum de isosyllabis hic agatur, — sive Choerobosci sive librarii negligentiae hoc tribuendum est.

l. 29 de Dorica systole cf. Dichr. 296, 18. l. 34 cf. Ep. Cr. I 133, 27 et An. Ox. II 364, 13.

διὰ τὰς μονοςυλλάβους μετοχάς, αὗται γὰρ διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον θείς θέντος, εἵς ἕντος, ἐξ οὗ τὸ ἀφείς ἀφέντος, σημαίνει δὲ τὸ ἀπολύσας. Πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ κλείς κλειδός· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ δος κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ ντος, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικόν, ἀλλὰ θηλυκόν. εὐλόγως δὲ ταῦτα τὰ μονοςύλλαβα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμόν· οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὸ κτέν ὥσπερ τὸ ἕν. ἐπειδὴ οὖν οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμὸν τὸ κτείς, τούτου χάριν οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ. τὰ γὰρ εἰς εις ἀρσενικά, μὴ ὄντα κύρια, ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμόν, οἷον χαρίεις χαρίεν, τιμήεις τιμῆεν, εἷς ἕν, δείς δέν, ἐξ οὗ τὸ οὐδέν καὶ τὸ μηδέν. τὸ οὖν κτείς μὴ ὂν κύριον ἀλλὰ προσηγορικόν, καὶ μὴ ποιοῦν οὐδετέρου παραςχηματισμόν, εἰκότως ὡς παραλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν, καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ. πρόσκειται «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ κλείς· τοῦτο γὰρ οὐ ποιεῖ οὐδέτερον εἰς εν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀρσενικόν, ἀλλὰ θηλυκόν. πρόσκειται «μὴ ὄντα κύρια» διὰ τὸ Σιμόεις (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον ποταμοῦ τῆς Τροίας), τοῦτο οὐ ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμόν. ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κτείς· τὸ δὲ δείς δενός, ἐπειδὴ ἐνομίσθη ταυτὸν εἶναι τῷ εἷς ἑνός, εἰκότως οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ ν, ὁμοίως τοῦ εἷς ἑνός. τὸ δὲ μείς, ὃ σημαίνει τὸν μῆνα οἷον

ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς (Τ 117),

διὰ τοῦτο οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ μήν ἦν, καὶ Αἰολικῶς ἐγένετο μείς διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ λοιπὸν ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν.

Ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί τῶν εἰς εις μονοςυλλάβων ὀνομάτων μὴ ποιούντων οὐδετέρου παραςχηματισμὸν οἷον μείς κτείς τὸ εἷς ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμὸν οἷον ἕν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦτο τὸ εἷς ποιεῖ οὐδετέρου παραςχηματισμόν, ἐπειδὴ ἀριθμητικόν ἐστι, τὰ δὲ ἀριθμητικὰ πέφυκε ποιεῖν οὐδετέρου παραςχηματισμὸν οἷον ὁ τρεῖς τὰ τρία, οἱ τέσσαρες τὰ τέσσαρα· οὕτως οὖν καὶ τὸ εἷς τὸ ἕν.

Ἰστέον ὅτι τὸ εἷς διὰ τοῦ ντ ὤφειλε κλίνεσθαι, ὡς ἔχον οὐδέτερον τὸ ἕν. τὰ γὰρ εἰς εις ἔχοντα οὐδέτερον εἰς εν διὰ τοῦ ντ θέλει κλίνεσθαι, οἷον χαρίεις χαρίεντος ὅτι χαρίεν, τιμήεις τιμήεντος ὅτι τιμῆεν, δαφνήεις δαφνήεντος ὅτι δαφνῆεν, οὕτως οὖν ὤφειλεν εἶναι εἷς ἑντός ὅτι τὸ ἕν. ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεσθαι θέλει καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν οἷον τὸ ἀλήτης ψιλοῦται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις ὁμοίως, ἀλήτου ἀλήτῃ ἀλήτην ὦ ἀλῆτα, καὶ τὸ ἄλγος ψιλοῦται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις ὁμοίως, ἄλγους ἄλγει τὸ ἄλγος ὦ ἄλγος, πάλιν τὸ ἁγνός δασύνεται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις ὁμοίως, ἁγνοῦ ἁγνῷ ἁγνόν ὦ ἁγνέ, καὶ τὸ ἁπλοῦς δασύνεται, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις ὁμοίως, ἁπλοῦ ἁπλῷ ἁπλοῦν ὦ ἁπλοῦ· τούτου χάριν ἐξ ἀνάγκης ἀπέβαλλε τὸ τ, καὶ ἐγένετο ἑνός ἡ γενική, ἵνα ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ δασυνθῇ καὶ ἡ γενική.

εἰ γὰρ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἔμελλε τῆc εὐθείαc δαcυνομένηc ψιλοῦcθαι ἡ γενική, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα δαcύνεται, ἐπειδὴ πᾶc ἀριθμὸc ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενοc δαcύνεcθαι θέλει οἷον ἕξ, ἑπτά, ἕν· οὕτωc οὖν καὶ τὸ εἷc. δεῖ προcθεῖναι «χωρὶc τοῦ εἴκοcι καὶ ἐννέα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ» οἷον ἔνατοc ἐννάκιc ἐννενήκοντα· ταῦτα γὰρ ψιλοῦται. πρόcκειται «ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενοc» διὰ τὸν ὀκτώ ἀριθμόν, οὗτοc γὰρ ψιλοῦται. ἡ δὲ γενικὴ εἶχε ψιλοῦcθαι εἰ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ, ἐπειδὴ τὸ ε, εἰ καταλήγει εἰc ν, ἐπιφερομένου cυμφώνου τῆc τρίτηc cυζυγίαc τῶν βαρυτόνων, τουτέcτι τὸ δ ἢ θ ἢ τ, ψιλοῦcθαι θέλει οἷον ἔνδον, ἔνθα, ἐνταῦθα. δεῖ προcθεῖναι «χωρὶc εἰ μὴ ἐν ῥήματι ἢ ἀπὸ ῥήματοc εὑρεθῇ» οἷον διὰ τὸ ἕντο, ὡc τὸ

αὐτὰρ ἐπεὶ πόcιοc καὶ ἐδητύοc ἐξ ἔρον ἕντο,

τοῦτο γὰρ δαcύνεται· ἀλλὰ ῥῆμά ἐcτιν. πρόcκειται δὲ «ἢ ἀπὸ ῥήματοc» διὰ τὴν ἕντοc μετοχήν, αὕτη γὰρ δαcύνεται, ἐξ ἧc καὶ τὸ ἀφείc ἀφέντοc· ἀλλ' ἀπὸ ῥήματόc ἐcτιν. εἰ ἐγένετο οὖν, ὡc εἴρηται, εἷc ἕντοc, ἡ γενικὴ ψιλοῦcθαι ἤθελε τῆc εὐθείαc δαcυνομένηc, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον καὶ ἀδύνατον. ἀεὶ γάρ, ὡc εἴρηται, τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεcθαι θέλει καὶ ἐν ταῖc λοιπαῖc πτώcεcι· διὰ τοῦτο οὖν ἀπεβάλλετο τὸ τ καὶ ἐγένετο ἑνόc, ἵνα ὁμοίωc τῇ εὐθείᾳ δαcυνθῇ καὶ ἡ γενική. ἴcωc δέ τιc ἀπορήcει καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν μὴ τὸ ν ἀπέβαλλεν ἀλλὰ τὸ τ· πρὸc οὓc λέγομεν, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται μεῖναι τὸ τ. πᾶcα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ τοc κλινομένη τὸν χρόνον τῆc εὐθείαc θέλει φυλάττειν οἷον λέβηc λέβητοc, ἔρωc ἔρωτοc, ἱδρώc ἱδρῶτοc, χαλκοκράc χαλκορᾶτοc. ἰδοὺ ταῦτα ἐφύλαξε τὴν μακρὰν τῆc εὐθείαc ἐν τῇ γενικῇ. πάλιν κρέαc κρέατοc, βῆμα βήματοc· ἰδοὺ πάλιν ταῦτα τὴν βραχεῖαν τῆc εὐθείαc φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ. δεῖ προcθεῖναι «χωρὶc τῶν εἰc ωc μετοχῶν καὶ τῶν μετοχικῶν». μετοχῶν μὲν οἷον τετυφώc τετυφότοc, πεποιηκώc πεποιηκότοc· μετοχικῶν δὲ οἷον ὑποδεδιώc ὑποδεδιότοc (ἔcτι δὲ εἶδοc ὀρνέου [Aristoph. Av. 65]), Ἀραρώc Ἀραρότοc (ἔcτι δὲ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀριcτοφάνουc). ταῦτα δὲ ἐcημειωcάμεθα, ὅτι διὰ καθαροῦ τοῦ τοc κλιθέντα οὐκ ἐφύλαξε τὸν χρόνον τῆc εὐθείαc ἐν τῇ γενικῇ, ἀλλὰ cυνέcτειλε τὸ ω εἰc ο. τούτων οὕτωc ἐχόντων, ἔcτιν εἷc διὰ τῆc ει διφθόγγου ἡ εὐθεῖα· εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ διὰ καθαροῦ τοῦ τοc οἷον εἷc ἑτόc, οὐκ ἐφύλαττε τὸν χρόνον τῆc εὐθείαc, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. τούτου χάριν τὸ τ ἀπέβαλε, καὶ οὐ τὸ ν, καὶ ἐγένετο εἷc ἑνόc, ὥcπερ κτείc κτενόc.

Choer. 202, 26: τὰ εἰc ειc ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν κοινολεκτούμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον χαρίειc χαρίεντοc, τιμήειc τιμήεντοc. πρόcκειται «κοινολεκτούμενα» ἐπειδὴ οἱ Βοιωτοὶ τὰ εἰc ηc λήγοντα διὰ τοῦ η περιττοcυλλάβωc κλινόμενα, εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα, μεταποιοῦcιν εἰc τὴν ει δίφθογγον καὶ φυλάττουcι τὴν αὐτὴν κλίcιν, οἷον λέβηc λέβητοc λέβειc, πένηc πένητοc πένειc, ἀφανήc ἀφανοῦc ἀφανείc,

εὐγενής εὐγενοῦς εὐγενείς. ἀποροῦςι δέ τινες λέγοντες, εἰ ἄρα τὰ εἰς εις ὑπὲρ μίαν ςυλλαβὴν διὰ τοῦ ντ κλίνεται, πῶς τὸ οὐδεὶς οὐδενός οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ; ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔςτι τοῦτο ὑπὲρ μίαν ςυλλαβήν, οὐδέ ἐςτι γὰρ μία λέξις ἀλλὰ δύο. ἔςτι γὰρ τὸ δείς ὄνομα, ὅπερ ἰςοδυναμεῖ τῷ τὶς, καὶ ἡ οὐ ἀπόφαςις, καὶ λοιπὸν εὐλόγως ἡ κλίςις τοῦ δείς δενός ἐφυλάχθη. ὥςπερ γὰρ τῷ Ὅμηρος ὀνόματι ἤ τινι τοιούτῳ ςυντάςςοντες τὴν οὐ ἀπόφαςιν φυλάττομεν τὴν αὐτὴν κλίςιν οἷον οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ὁμήρου, οὐχ Ὁμήρῳ, οὐχ Ὅμηρον, οὕτως καὶ ἐνταῦθα προςελθοῦςα ἡ οὐ ἀπόφαςις τῷ δείς δενός τὴν αὐτὴν κλίςιν ἐφύλαξεν, οἷον οὐδείς οὐδενός.

Choer. 204, 29: Ἡ κλητικὴ τριχῶς λέγεται. λέγεται γὰρ καὶ ὦ χαρίεις ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ Ἀττικῶς, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς [ἔχουςιν] εἰώθαςι ποιεῖν ὀρθὰς καὶ κλητικάς, οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἴας, ὁ κοχλίας ὦ κοχλίας. τὸ δὲ ὦ χαρίει κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· τὰ εἰς ϲ λήγοντα μετὰ διφθόγγου ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν κλητικήν, οἷον ὁ Ζεὺς ὦ Ζεῦ, ὁ Πηλεύς ὦ Πηλεῦ, ὁ Ἀχιλλεὺς ὦ Ἀχιλλεῦ, ὁ παῖς ὦ παῖ, ὁ βοῦς ὦ βοῦ, ὁ νοῦς ὦ νοῦ· οὕτως οὖν καὶ ὁ χαρίεις ὦ χαρίει, καὶ ὁ τιμήεις ὦ τιμήει. δεῖ προςθεῖναι «κοινολεκτούμενα» διὰ τὰ Αἰολικά· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ τάλας τάλαις λέγουςι, καὶ τὸ Θόας Θόαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις. καὶ ἰδοὺ ταῦτα εἰς ϲ λήγει μετὰ διφθόγγου, καὶ ὅμως οὐ ποιεῖ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ ϲ, οὐδὲ γὰρ λέγομεν ὦ τάλαι καὶ ὦ μέλαι καὶ ὦ Θόαι, ἀλλ' ὦ τάλαν καὶ ὦ Θόαν καὶ ὦ μέλαν, τῷ ἀπὸ γενικῆς κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι πᾶςα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη ἀποβολῇ τῆς τος ποιεῖ τὴν κλητικήν, εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, οἷον Αἴαντος Αἶαν, Δρύαντος Δρύαν, Ξενοφῶντος Ξενοφῶν, Κάλχαντος Κάλχαν· οὕτως οὖν καὶ Θόαντος Θόαν, καὶ μέλαντος μέλαν, καὶ τάλαντος τάλαν· τὸ γὰρ τάλανος καὶ μέλανος ἀποβολῇ τοῦ τ γέγονε. δεῖ προςθεῖναι «χωρὶς τῶν μετοχῶν καὶ τῶν οὐδετέρων». τῶν μετοχῶν, διὰ τὸ τυφθείς δαρείς νυγείς, ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ οὐ ποιεῖ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ ϲ· τῶν δὲ μετοχικῶν διὰ τὸ ὀδούς τοῦ ὀδόντος· καὶ τοῦτο γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν. αἱ γὰρ μετοχαὶ καὶ τὰ μετοχικὰ ὅταν περιττοςυλλάβως κλίνηται, τὰς αὐτὰς ἔχει ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον ὁ τύψας τοῦ τύψαντος ὦ τύψας, ὁ γράψας τοῦ γράψαντος ὦ γράψας, ὁ ἱμάς τοῦ ἱμάντος ὦ ἱμάς, ὁ ἀνδριάς τοῦ ἀνδριάντος ὦ ἀνδριάς. «χωρὶς δὲ τῶν οὐδετέρων» πρόςκειται διὰ τὸ οὖς. ἐὰν γὰρ ὅλως λάβωμεν αὐτοῦ τὴν κλητικήν, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν τῷ λόγῳ τῶν οὐδετέρων. τὰ γὰρ οὐδέτερα τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ κλητικὴν καὶ ὀρθήν, οἷον τὸ βῆμα ὦ βῆμα, τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος. ἔτι δεῖ προςθεῖναι «καὶ χωρὶς τοῦ πούς»,

---

l. 18—672, 41 **maxime confusa et a proposito aliena sunt et Byzantinam originem clarissime produnt.**

τὴν αὐτὴν γὰρ ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, οἷον ὁ πούς ὦ πούς, καὶ οὐ ποιεῖ αὐτὴν ἀποβολῇ τοῦ c. «καὶ χωρὶc τοῦ εἷc», τοῦ γὰρ εἷc οὐκ ἔcτι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ c ἡ κλητική, ἀλλ' οὐδ' ὅλωc ἔχει τοῦτο κλητικήν. μηδεὶc δὲ οἰέcθω τὸ ἕν τὸ οὐδέτερον ὡc ἀπὸ τῆc ὦ ἕν κλητικῆc γεγενῆcθαι, ὡc γὰρ εἴρηται τὸ εἷc οὐχ ἔχει κλητικήν, ἀλλὰ κατὰ cυνεκδρομὴν τῶν ἄλλων οὐδετέρων τῶν ἀπὸ τῶν εἰc εις ἐγένετο τὸ ἕν τὸ οὐδέτερον οὕτωc· ὥcπερ γὰρ χαρίειc χαρίεν καὶ τιμήειc τιμῆεν, οὕτωc καὶ εἷc ἕν. δεῖ πάλιν προcθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «καὶ χωρὶc τοῦ κτείc κτενόc, καὶ κλείc κλειδόc». ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ κτείc ὦ κτείc, ἡ κλείc ὦ κλείc. ἰcτέον ὅτι καθόλου τὰ εἰc c λήγοντα μονοcύλλαβα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν χωρὶc τοῦ Ζεύc· τούτου γὰρ ἡ κλητικὴ κατὰ ἀποβολήν ἐcτιν οἷον ὦ Ζεῦ. ἔcτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνοc ταῦτα· ὁ Κρήc ὦ Κρήc, ὁ Τρώc ὦ Τρώc, ὁ δμώc ὦ δμώc, ὁ πούc ὦ πούc, ἡ δαίc ὦ δαίc (cημαίνει δὲ τὴν εὐωχίαν), ὁ κίc ὦ κίc (cημαίνει δὲ τὸν cκώληκα), ὁ λίc ὦ λίc (cημαίνει δὲ τὸν λέοντα), ἡ κλείc ὦ κλείc, ὁ κτείc ὦ κτείc. ταῦτα γὰρ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν δὲ cύνθετα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ἡ ἀντίκλειc ὦ ἀντίκλειc, ὁ ὁμόδαιc ὦ ὁμόδαιc (ὁ ὁμοῦ εὐωχούμενοc), ὁ Οἰδίπουc ὦ Οἰδίπουc. ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ Οἰδίπουc ὅταν κλιθῇ διὰ τοῦ δοc, οἷον Οἰδίπουc Οἰδίποδοc, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Οἰδίπουc ὦ Οἰδίπουc· ὅταν δὲ ἀποβολῇ τοῦ c ποιῇ τὴν γενικὴν Ἀττικῶc οἷον ὁ Οἰδίπουc τοῦ Οἰδίπου, τότε καὶ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ οἷον ὁ Οἰδίπουc ὦ Οἰδίπου. καὶ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, διατί τὸ Οἰδίπουc ὅταν μὲν κλιθῇ διὰ τοῦ δοc οἷον Οἰδίποδοc, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, οἷον ὁ Οἰδίπουc ὦ Οἰδίπουc, ὅταν δὲ ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ τὴν γενικὴν Ἀττικῶc, οἷον τοῦ Οἰδίπου, τότε καὶ τὴν κλητικὴν ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ, οἷον ὁ Οἰδίπουc ὦ Οἰδίπου. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι εὐλόγωc τοῦτο γίνεται· ἐπειδὴ ἡνίκα μὲν διὰ τοῦ δοc κλίνεται τὸ Οἰδίπουc, τὴν κλίcιν τὴν τοῦ πούc φυλάττει καὶ εἰc τὰc ἑξῆc πτώcειc οἷον πούc ποδόc, καὶ Οἰδίπουc Οἰδίποδοc· τούτου χάριν καὶ κατὰ τὴν κλητικὴν τὴν κλίcιν τοῦ πούc φυλάττει, καὶ ὁμοίωc αὐτῷ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, καὶ ὥcπερ ὦ πούc ὁμοίωc καὶ ὦ Οἰδίπουc· ἡνίκα δὲ ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ τὴν γενικὴν Ἀττικῶc οἷον ὁ Οἰδίπουc τοῦ Οἰδίπου, ἐπειδὴ οὐ φυλάττει τὴν κλίcιν τοῦ πούc κατὰ τὰc ἑξῆc πτώcειc, τούτου χάριν οὔτε κατὰ τὴν κλητικὴν φυλάττει αὐτήν, ἀλλ' ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὦ Οἰδίπου. πρόcκειται ἀνωτέρω «μονοcύλλαβα» ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅτι τὰ εἰc c λήγοντα μονοcύλλαβα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικήν, διὰ τὸ ὁ Πηλεύc ὦ Πηλεῦ. πρόcκειται «ὀξύτονα» διὰ τὸ ὁ βοῦc περιcπώμενον. ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὦ χαρίει. τὸ δὲ ὦ χαρίεν διαφόρωc κανονίζεται, πρῶτον μὲν ὅτι πᾶcα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη ἀποβολῇ τοῦ τοc ποιεῖ τὴν κλητικήν, εἰ μὴ διφθόγγῳ παραλήγοιτο, οἷον Αἴαντοc

Αἴαν, Θόαντος Θόαν, οὕτως οὖν καὶ χαρίεντος χαρίεν. δεύτερον δέ, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ὄνομα εἰ ἰcοcυλλάβως κλίνοιτο τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ, τοῦ καλοῦ τὸν καλόν ὦ καλόν καὶ τὸ καλόν, ὁ cοφός τοῦ cοφοῦ τὸν cοφόν ὦ cοφόν καὶ τὸ cοφόν, ὁ κάλλιcτος τοῦ καλλίcτου τὸν κάλλιcτον καὶ τὸ κάλλιcτον. ἐὰν δὲ περιττοcυλλάβως κλίνοιτο, τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὦ cῶφρον καὶ τὸ cῶφρον, ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενος ὦ ἄρcεν, τοῦ ταχέος ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ. εἰ οὖν τοῦ χαρίεις χαρίεν ἐcτὶ τὸ οὐδέτερον δηλονότι καὶ ἡ κλητικὴ ὦ χαρίεν ὁμοφωνεῖ τῷ οὐδετέρῳ. ἰcτέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖc Ἀττικοῖc χάριεν προπαροξυνόμενον οὐκ ἔcτιν ὄνομα ἀλλ' ἐπίρρημα, ἀντὶ γὰρ τοῦ χαριέντως· πρόcκειται «ὄνομα οὐδέτερον» διὰ τὴν ἐκεῖνος καὶ αὐτός καὶ οὗτος ἃ ἰcοcυλλάβως κλινόμενα οὐκ ἔχει τὸ οὐδέτερον ὁμόφωνον τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ἐκεῖνον καὶ αὐτόν καὶ τοῦτον ἀλλὰ τὸ οὐδέτερον ἐκεῖνο καὶ αὐτό καὶ τοῦτό ἐcτι χωρὶc τοῦ ν̅.

Διχῶc λέγεται τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν οἷον χαρίεcι καὶ χαρίειcι. κανὼν γάρ ἐcτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶcα δοτικὴ ἑνικῶν εἰc ι̅ ἐκφωνούμενον λήγουcα καὶ πρὸ τοῦ ι̅ λαμβάνουcα τὸ c̅ καὶ ἀποβάλλουcα τὰ μὴ δυνάμενα cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχεῖα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ὄφεϊ ὄφεcι, πόλεϊ πόλεει, Πλάτωνι Πλάτωcι, χαρίεντι χαρίεcι, τετυφότι τετυφόcι, πεποιηκότι πεποιηκόcι, τοῦ c̅ προcελθόντος καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων cὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι cτοιχείων, φημὶ δὴ τὸ ν̅ καὶ τὸ τ̅. λέγουcι δέ τινες, ὅτι δεῖ προcθεῖναι ἐν τῷ κανόνι χωρὶc τῶν εἰc ευc̅. ἰδοὺ γάρ ἐcτιν Ἀχιλλεύc Ἀχιλλέϊ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν καὶ οὐ γίνεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖc Ἀχιλλέcι προcθέcει τοῦ c̅ ὡc πόλεϊ πόλεcι, ἀλλὰ τὸ Ἀχιλλεῦcι ἐκ τῆc εὐθείαc τῶν ἑνικῶν ἐcτι. τότε δὲ κανονίζομεν τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ἀπὸ τῆc δοτικῆc τῶν ἑνικῶν, ἡνίκα οὐδὲ δύναται κανονιcθῆναι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀπὸ τῆc εὐθείαc τῶν ἑνικῶν οἷον Μέμνοcι μεταθέcει τοῦ ν̅ εἰc c̅, ταχέcι προcθέcει τοῦ c̅ ἀπὸ τῆc δοτικῆc τῶν ἑνικῶν κανονίζομεν, τὸ δὲ Τρωcί λέβηcι ἀπὸ τῆc εὐθείαc τῶν ἑνικῶν. πᾶcα γὰρ εὐθεῖα εἰc c̅ λήγουcα μετὰ μακρᾶc περιττοcυλλάβως κλινομένη καὶ μὴ cυναιρουμένη κατὰ τὴν γενικὴν προcθέcει τοῦ ι̅ ποιεῖ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον λέβηc λέβητοc λέβηcι, Τρώc Τρωός Τρωcί, Πηλεύc Πηλέωc Πηλεῦcι, Αἴαc Αἴαντος Αἴαcι. οὕτως οὖν καὶ χαρίειc χαρίεντος χαρίειcι.

Περὶ τῶν εἰc ευc̅.

Choer. 209, 18: τὰ εἰc ευc̅ λήγοντα πέντε κλίcειc ἐπιδέχεται, διὰ τοῦ εο̅ κοινῶc οἷον Ἀχιλλέος, βαcιλέος· διὰ τοῦ ε̅ καὶ ω̅ Ἀττικῶc οἷον Ἀχιλλέωc, βαcιλέωc· διὰ τοῦ η̅ καὶ ο̅ παρὰ τοῖc ἀρχαίοιc Ἴωcιν

l. 15 ex Choer. 208, 14 cuius MS. hoc loco multis lacunis deformatum est; ad textum restituendum adhibui Choer. 167, 11 et 113, 22.

οἷον Ἀχιλλῆοϲ βαϲιλῆοϲ, ὁμοίωϲ δὲ καὶ παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ Αἰολεῦϲιν, ἀλλ' οἱ Αἰολεῖϲ προπαροξύνουϲιν, Ἀχίλληοϲ βαϲίληοϲ λέγοντεϲ· παρὰ δὲ τοῖϲ νεωτέροιϲ Ἴωϲι διὰ τῆϲ ει διφθόγγου καὶ ο οἷον Ἀχιλλεῖοϲ βαϲιλεῖοϲ, ὁμοίωϲ δὲ καὶ παρὰ τοῖϲ νεωτέροιϲ Αἰολεῦϲιν, ἀλλὰ πάλιν οἱ Αἰολεῖϲ προπαροξύνουϲιν, Ἀχίλλειοϲ βαϲίλειοϲ λέγοντεϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι τινὲϲ θέλουϲι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ «αὐτὰρ Φωκήων» (Β 517) διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεϲθαι κατὰ τοὺϲ νεωτέρουϲ Ἴωναϲ, οὐκ ἔϲτι δὲ εἰ μὴ διὰ τοῦ η κατὰ τοὺϲ παλαιοὺϲ Ἴωναϲ, οἷϲ ϲυνεχῶϲ κέχρηται ὁ ποιητὴϲ οἷον

Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆοϲ.
Κούρην Βριϲῆοϲ, τήν μοι δόϲαν υἷεϲ Ἀχαιῶν.

παρὰ δὲ τοῖϲ Βοιωτοῖϲ διὰ τοῦ ι καὶ ο γίνεται ἡ γενικὴ οἷον Ἀχιλλίοϲ βαϲιλίοϲ. τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ Ζεύϲ Βοιωτικῶϲ γινόμενον κατὰ τὴν γενικὴν Διόϲ διὰ τοῦ ι καὶ ο, τὸ γὰρ ζ εἰϲ τὸ δ τρέπουϲιν οἱ Βοιωτοὶ οἷον Ζῆθοϲ Δῆθοϲ, οὕτωϲ οὖν καὶ Ζεύϲ Δεύϲ, καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Δεύϲ ἐγένετο ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ι καὶ ο Βοιωτικῶϲ Διόϲ, τὸ γὰρ κοινολεκτούμενον, λέγω δὴ τὸ Ζεύϲ, οὐ κλίνεται διὰ τοιαύτην αἰτίαν· πᾶν ὄνομα μονοϲύλλαβον εἰϲ ϲ λῆγον, ὀξύτονον ὄν, διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλινόμενον, τὸν χρόνον τῆϲ εὐθείαϲ θέλει φυλάττειν καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Τρώϲ Τρωόϲ, δμώϲ δμωόϲ, κίϲ κιόϲ, λίϲ λιόϲ. πρόϲκειται «μονοϲύλλαβα» διὰ τὸ Ἀχιλλεύϲ Ἀχιλλέωϲ. πρόϲκειται «εἰϲ ϲ λῆγον» διὰ τὸ φρήν φρενόϲ. πρόϲκειται «ὀξύτονον» διὰ τὸ βοῦϲ βοόϲ καὶ νεῦϲ νεόϲ καὶ γρεῦϲ γρεόϲ· νεῦϲ δέ ἐϲτιν ἡ ναῦϲ καὶ γρεῦϲ ἡ γραῦϲ. πρόϲκειται «διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλινόμενα» διὰ τὸ Ζάϲ Ζαντόϲ, πούϲ ποδόϲ καὶ κτείϲ κτενόϲ. εἰ ἄρα οὖν ὁ Ζεύϲ εἰϲ ϲ λῆγον καὶ μονοϲύλλαβόν ἐϲτι καὶ ὀξύτονον καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται, ὀφείλει Ζευόϲ εἶναι κατὰ τὴν γενικὴν διὰ τῆϲ ευ διφθόγγου, ἵνα φυλάξῃ τὸν χρόνον τῆϲ εὐθείαϲ ἐν τῇ γενικῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ευϲ ἀποβάλλει τὸ υ κατὰ τὴν γενικὴν οἷον Πηλεύϲ Πηλέοϲ, Ἀχιλλεύϲ Ἀχιλλέοϲ, βαϲιλεύϲ βαϲιλέωϲ, Θηϲεύϲ Θηϲέοϲ· χωρὶϲ τοῦ Ἄρευϲ Ἄρευοϲ (τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖϲ Αἰολεῦϲιν οἷον

Ἄρευοϲ ϲτρατιωτέροιϲ,

καὶ πάλιν

τὸ γὰρ Ἄρευϊ καταθανεῖν καλόν,

καὶ πάλιν,

μίξαντεϲ ἀλλήλοιϲιν Ἄρευα).

τούτου χάριν ἠναγκάζετο Ζεόϲ εἶναι κατὰ τὴν γενικήν, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. τούτων οὖν τῶν δύο κανόνων μαχομένων, ἀπέλειψεν ἡ κοινὴ κλίϲιϲ καὶ παρειϲῆλθεν ἡ τῶν Βοιοτῶν κλίϲιϲ οἷον Διόϲ Διί Δία, ὥϲπερ Ἀχιλλίοϲ Ἀχιλλΐϊ Ἀχιλλία. οὐ γάρ, ὥϲ νομίζουϲί τινεϲ, ἀπὸ τῆϲ Δίϲ

l. 6 pro θέλουϲι ἐνόμιϲαν Cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7. l. 32 ϲτρατιωτέρουϲ, l. 34 τῷ γάρ, l. 36 Ἄρευι (quod minus probem) cod. Marc. l. l. p. 8.

εὐθείαϲ τῆϲ κειμένηϲ παρὰ τῷ Ῥίνθωνι ἐγένετο ἡ Διόϲ γενική, ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ κίϲ κιόϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ϲκώληκα), καὶ ἀπὸ τοῦ λίϲ λιόϲ· ἐκεῖνοϲ γὰρ τὴν Δίϲ εὐθεῖαν ἐπλάϲατο πρὸϲ τὴν Διόϲ γενικήν, ἵνα νομιϲθῇ ἀκόλουθοϲ εἶναι ἡ γενική.

Τὰ εἰϲ ευϲ λήγοντα ἐὰν καθαρεῦον ἔχει τὸ ε, ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν γενικὴν τὴν Ἀττικὴν παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον Ἐρετριεύϲ Ἐρετριέωϲ Ἐρετριῶϲ, τοῦ ε καὶ ω εἰϲ τὸ ω κιρναμένων, ὡϲ ποιέω ποιῶ, νοέω νοῶ· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ καθαρεῦον τὸ ε, ἀλλ' ἔχει προηγούμενον ϲύμφωνον, οὐ γίνεται κρᾶϲιϲ κατὰ τὴν γενικὴν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον Ἀχιλλεύϲ Ἀχιλλέωϲ, Πηλεύϲ Πηλέωϲ, βαϲιλεύϲ βαϲιλέωϲ. παρὰ δὲ τοῖϲ Δωριεῦϲιν καὶ τοῖϲ Ἴωϲι κρᾶϲιϲ γίνεται ἐπὶ τούτων κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ε καὶ ο εἰϲ τὴν ευ δίφθογγον οἷον τοῦ Ὀδυϲϲέοϲ τοῦ Ὀδυϲϲεῦϲ

Ὀδυϲεῦϲ δὲ λαβὼν κύϲε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ (ω 398),

καὶ πάλιν ἐν τῷ

Ἰδομενεῦϲ δ' οὐ λῆγε μένοϲ μέγα (Ν 424)

τινὲϲ περιϲπῶϲιν Ἰδομενεῦϲ ἀντὶ τοῦ Ἰδομενέοϲ. ἄμεινον δὲ τὸ εὐθεῖαν εἶναι ὡϲ τὸ «οὐδὲ Ϲκάμανδροϲ ἔληγε τὸ ὃν μένοϲ» (Φ 305). ἰϲτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν εἰϲ ευϲ ποιοῦνται οἱ Ἴωνεϲ καὶ οἱ Δωριεῖϲ τὴν τοιαύτην κρᾶϲιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων. ἰδοὺ γὰρ τὸ Ἔρεβοϲ τοῦ Ἐρέβεοϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν Ἰωνικὴν ἢ Δωρικὴν τοῦ ε καὶ ο εἰϲ τὴν ευ δίφθογγον γίνεται Ἐρέβευϲ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 368)

ἐξ Ἐρέβευϲ ἄξοντα κύνα ϲτυγεροῦ Ἀΐδαο,

ἀντὶ τοῦ Ἐρέβουϲ. δεῖ δὲ γινώϲκειν, ὅτι τὸ υἱεύϲ υἱέοϲ οὐ γίνεται παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ διὰ τοῦ ε καὶ ω κατὰ τὴν γενικήν, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ο· υἱεύϲ δέ ἐϲτιν ὁ υἱόϲ.

Ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ Πηλέϊ Πηλεῖ κατὰ ϲυναίρεϲιν γίνεται τοῦ ε καὶ ι εἰϲ τὴν ει δίφθογγον, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ νεῦϲ νεόϲ νεΐ καὶ γρεῦϲ γρεόϲ γρεΐ γίνεται κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ε καὶ ι εἰϲ τὴν ει δίφθογγον νεῖ καὶ γρεῖ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται γενέϲθαι κατὰ ϲυναίρεϲιν ἡ δοτικὴ νεῖ καὶ γρεῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπ' ὀνομάτων μονοϲυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ι οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ. εἰ οὖν ἐγένετο κατὰ ϲυναίρεϲιν νεΐ νεῖ, γρεΐ γρεῖ, ἤμελλεν ἐκφωνεῖϲθαι τὸ ι ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ μονοϲυλλάβων ὀνομάτων, ὅπερ ἄτοπον. ἰϲτέον δὲ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ μόνῃ τῇ ϲυνῃρημένῃ χρῶνται δοτικῇ ἐν τοῖϲ

l. 4 cf. Choer. 60, 3, Ep. Cr. I 107, 2, An. Par. III 305, 19; de Φωκήων et Φωκείων cf. Eust. 1108, 7; de Boiotico genetivo in ιοϲ An. Ox. III 238, 7, Ahrens de dial. Aeol. p. 205 not. 5; de genetivo Ἄρευοϲ p. 121 not. 5.

l. 17 observationem de Ν 424 Ἰδομενεῦϲ, quod Choerob. circumflectit, mutavi ex Il. Pr. ad h. l. l. 32 verba inde ab ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ — ὅπερ ἄτοπον ex p. 240, 15 huc transposui.

τοιούτοις ὀνόμασιν, οὐ μὴν καὶ τῇ ἐντελεῖ τῷ Πηλέϊ, τῷ Πηλεῖ γὰρ καὶ τῷ βασιλεῖ λέγουσιν, οὐ μὴν καὶ τῷ Πηλέϊ καὶ τῷ βασιλέϊ.

Ἀπὸ τῆς Πηλέϊ δοτικῆς ἐγένετο τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ᾱ Πηλέα ὥσπερ Αἴαντι Αἴαντα, Θόαντι Θόαντα. ἰστέον ὅτι πᾶσα γενικὴ εἰς ος λήγουσα, ἔχουσα τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν εἰς ᾱ, ὁμόχρονον ἑαυτῇ ἔχει αὐτὴν οἷον Αἴαντος Αἴαντα, Θόαντος Θόαντα. ἰδοὺ ἐνταῦθα τὸ ᾱ, βραχύ ἐστιν, ἐπειδὴ καὶ ἡ ος συλλαβὴ βραχεῖά ἐστιν· ὁμοίως Πηλέος Πηλέα, Ἀχιλλέως Ἀχιλλέα. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως λέγουσι διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦσιν εἰς ᾱ μακρόν, ἵνα ἰσόχρονος γένηται ἡ αἰτιατικὴ τῇ ἰδίᾳ γενικῇ. καὶ πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς, ὡς ἔχομεν καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (545)

καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,

ἐξέτεινε γὰρ τὸ ᾱ.

Ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν τῶν γινομένων κατὰ συναλοιφὴν ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ εἰς τὸ ω̄ οἷον τοῦ Ἐρετριέως τοῦ Ἐρετριῶς, τοῦ Στειριέως τοῦ Στειριῶς, οἱ Ἀθηναῖοι τὰς αἰτιατικὰς συναλείφοντες εἰς ᾱ μόνον ποιοῦσιν αὐτὰς οἷον τὸν Ἐρετριέα τὸν Ἐρετριᾶ, τὸν Στειριέα τὸν Στειριᾶ, καὶ οὐκέτι εἰς η̄, καίτοι κανόνος λέγοντος, ὅτι τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ καὶ μακρὸν ᾱ κιρνᾶται. ἡνίκα μὲν γὰρ προηγεῖται τοῦ ε̄ σύμφωνον, τότε τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ μόνως κίρναται οἷον εὐσεβέα εὐσεβῆ, εὐγενέα εὐγενῆ, τείχεα τείχη, βέλεα βέλη· ἡνίκα δὲ προηγεῖται φωνῆεν τοῦ ε̄, τότε τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ καὶ εἰς ᾱ μακρὸν κίρναται οἷον εὐφυέα εὐφυᾶ καὶ εὐφυῆ, ἀφυέα ἀφυᾶ καὶ ἀφυῆ, ὑγιέα ὑγιῆ καὶ ὑγιᾶ. ἐπὶ οὖν τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Στειριέα Στειριᾶ εἰς ᾱ μόνως ἐγένετο ἡ κρᾶσις, οὐκέτι δὲ καὶ εἰς η̄, καίτοι φωνήεντος προηγουμένου τοῦ ε̄. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Πειραιέα Στειριέα, Ἐρετριᾶ καὶ Στειριᾶ καὶ Πειραιᾶ, οὐκ ἐγένετο εἰς η ἡ κρᾶσις, ἀλλ' εἰς ᾱ μόνον, ἐπειδὴ τούτων ἡ κλητικὴ εἰς φωνῆεν λήγει οἷον ὦ Ἐρετριεῦ καὶ ὦ Πειραιεῦ καὶ ὦ Στειριεῦ. οὐδέποτε δὲ τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης ὀφείλει ἡ αἰτιακὴ εἰς η̄ καταλήγειν οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον ὦ Χρύση τὸν Χρύσην, ὦ τοξότα τὸν τοξότην, ὦ Δημοσθένη Ἀττικῶς καὶ τὸν Δημοσθένην Ἀττικῶς μετὰ τοῦ ν̄. «παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις» πρόσκειται, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εὑρίσκεται ἡ κλητικὴ εἰς φωνῆεν λήγουσα, τῆς αἰτιατικῆς εἰς η̄ καταληγούσης οἷον ὦ Τυδεῦ καὶ τὸν Τυδῆ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Δ 384)

ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ (sic) Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.

τούτου χάριν ἐπὶ τοῦ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιέα Πειραιᾶ καὶ Στειριέα Στειριᾶ εἰς ᾱ μόνως ἐγένετο ἡ κρᾶσις, οὐκέτι δὲ καὶ εἰς η̄, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τῆς κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης ἡ αἰτιατικὴ εἰς η καταλήγουσα.

Ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί, ὥσπερ λέγομεν τὸν Δημοσθένεα καὶ Δημοσθένη κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν Πηλέα καὶ τὸν Πηλῆ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀχιλλῆ λέγομεν; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον μέν, ὡς εἴρηται, οὐ δύναται ἡ αἰτιατικὴ εἰς η̄ καταλήγειν, διὰ τὸ τὴν κλητικὴν εἰς φωνῆεν λήγειν, ὦ Πηλεῦ γὰρ καὶ ὦ Ἀχιλλεῦ ἐστιν ἡ κλητική· δεύτερον δέ, ἐπειδὴ ἡ γενικὴ ἐπὶ τούτων οὐ συναιρεῖται (οὐδὲ γὰρ λέγομεν Πηλοῦς καὶ Ἀχιλλοῦς ὥσπερ Δημοσθένους), τούτου χάριν οὔτε ἡ αἰτιατικὴ συναιρεῖται. ὅτι γὰρ τοῦτο ἀληθές ἐστι δῆλον, εἴγε παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ τοῖς Ἴωσιν ἐπὶ τούτων τῶν εἰς ευς γίνεται ἡ κρᾶσις ἐν τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς η̄ οἷον Τυδέα Τυδῆ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ

ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ 'στεῖλαν Ἀχαιοί,

καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ γενικῇ ποιοῦσι κρᾶσιν οἷον τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοῦ Ἰδομενεῦς.

Choer. 216, 29: ἐν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο εε εἰς η̄ κίρναται οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη, Διομήδεε Διομήδη, βασιλέε βασιλῆ, Πηλέε Πηλῆ.

Ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὐ συναιρεῖται ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οὔτε ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν συναιρεῖται οἷον Πηλέος. δεῖ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα μὲν συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν τότε καὶ ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένους Δημοσθενέοιν Δημοσθενοῖν Δημοσθενέων Δημοσθενῶν, Διομήδεος Διομήδους Διομηδέοιν Διομηδοῖν Διομηδέων Διομηδῶν, τείχεος τείχους τειχέοιν τειχοῖν τειχέων τειχῶν· ἡνίκα δὲ μὴ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, τότε οὔτε ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὔτε ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον ὄφις ὄφεος ὀφέοιν ὀφέων, ταχύς ταχέος ταχέοιν ταχέων, ἡδύς ἡδέος ἡδέοιν ἡδέων. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων τῶν εἰς ευς, ἐπειδὴ οὐ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, οὔτε ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὔτε ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν συναιροῦνται οἷον Πηλέοιν Πηλέων.

Ἐπὶ τῶν εἰς ευς κυρίων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν διὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον συναλείφει μόνως, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων εἰς τὴν ει δίφθογγον συναλείφει τὰ δύο εε καὶ εἰς τὸ η Ἀττικῶς, βασιλέες βασιλεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ βασιλῆς Ἀττικῶς διὰ τοῦ η̄. ἡ δὲ τούτων αἰτιατικὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου μόνως λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ διὰ τοῦ η̄ οἷον τοὺς βασιλεῖς, τοὺς ἱππεῖς, καὶ τοῦτο εὐλόγως, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν ἐστι γνησία ἡ κρᾶσις ἡ τῶν δύο εε εἰς τὸ η̄. σημειοῦται δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τοὺς βασιλῆς διὰ τοῦ η̄ γραφομένους κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον (Ai. 390)

τούς τε δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς.

ἔστι δὲ καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (Cyrop. I 1, 2) τοὺς νομῆς διὰ τοῦ η̄.

---

l. 27 cf. fr. 12.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 43, 10: τὰ εἰς ης μονοςύλλαβα, ἐὰν μὲν περιςπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Δρῆς τοῦ Δρῆ, ὁ Τρῆς τοῦ Τρῆ. ταῦτα δὲ παραλόγως ἔχει τὴν γενικὴν εἰς η καταλήγουςαν, οὐδέποτε γὰρ εὑρίςκεται γενικὴ εἰς η καταλήγουςα εἰ μὴ ἐπὶ τούτων τῶν δύο, ἔςτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια. ἐὰν δὲ ὀξύνηται, διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον ςής ςητός (ἔςτι δὲ εἶδος ςκώληκος), Κρής Κρητός (ὁ ἀπὸ Κρήτης), θής θητός (ςημαίνει δὲ τὸν μίςθιον), Γνής Γνητός (Γνῆτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἴγνητες οἱ γνήςιοι Ῥόδιοι).

Choer. 133, 1: ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διατί μὴ λέγομεν ὁ Δρῆς τοῦ Δροῦ καὶ ὁ Τρῆς τοῦ Τροῦ, ὥςπερ ὁ Ἑρμῆς τοῦ Ἑρμοῦ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ παράλογος γενικὴ εἰς η καταλήγουςα; ἔςτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πᾶςα εὐθεῖα μονοςύλλαβος ἰςοςυλλάβως κλινομένη ἀποβολῇ τοῦ ς τὴν γενικὴν ἀποτελεῖ οἷον ὁ Γρᾶς τοῦ Γρᾶ (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), ὁ Χνᾶς τοῦ Χνᾶ (οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγήνωρ), ὁ νοῦς τοῦ νοῦ, ὁ ῥοῦς τοῦ ῥοῦ, οὕτως οὖν καὶ ὁ Δρῆς τοῦ Δρῆ καὶ ὁ Τρῆς τοῦ Τρῆ.

Choer. 137, 18: τὰ εἰς ης ἰαμβικὰ ἔχοντα ςύμφωνον ἀπὸ τοῦ ἐνεςτῶτος διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον λείβω λέβης λέβητος, δείρω Δάρης Δάρητος, φέρω Φέρης Φέρητος, χαίρω Χάρης Χάρητος (ὄνομα δὲ τοῦτο ςτρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων), πλανῶ πλάνης πλάνητος, πένω πένης πένητος, τρέμω Τρόμης Τρόμητος (οὕτως δὲ ἐλέγετο ὁ πατὴρ Αἰςχίνου τοῦ ῥήτορος), κρατῶ Κράτης Κράτητος. ὁ δὲ δότης πλύτης θύτης οὐκ ἔχει ἀπὸ ἐνεςτῶτος τὸ τ. τούτοις δὲ ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν κλίςιν καὶ τὸ Cκύθης Cκύθου.

Choer. 139, 10: εὑρίςκεται πολλὰ ἰαμβικὰ καὶ διὰ τοῦ τος καὶ διὰ τῆς ου διφθόγγου κλινόμενα· ἔςτι δὲ ταῦτα Ἴδης Ἴδου (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), Γύγης Γύγου καὶ Γύγητος, ἐπὶ τοῦ γίγαντος, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ βαςιλέως τῆς Λυδίας λέγεται ςπονδειακόν ἐςτι καὶ ἰςοςυλλάβως κλίνεται, Cάκης Cάκου (ἔςτι δὲ ὄνομα ἔθνους), Πύδης Πύδου (ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ

καδδ᾽ ἦα Πύδη ἐρόεντα.

τοῦτο δὲ ἐναντίως ἔκλινεν ὁ Ἀντίμαχος· ὅτε μὲν γὰρ ἰαμβικόν ἐςτιν, ἰςοςυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὡς ἐπὶ τῆς λεχθείςης χρήςεως, ὅτε δὲ ςπονδειακόν ἐςτι, περιττοςυλλάβως αὐτὸ κλίνει οἷον

Πύδητος κούρη τηλεκλείτου ποταμοῖο),

μύκης μύκου καὶ μύκητος, εἰ καὶ πολλὰ ςημαίνει ἡ λέξις· ςημαίνει γὰρ καὶ τὰ καρβόνια τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ (fr. 47)

ὁππότε λύχνου
δαιομένου πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

---

l. 2 cf. Ep. Cr. I 389, 15. l. 17 cf. p. 43, 20. l. 35 versus correctus ex cod. Marc. apud Gaisf. E. M. p. 7.

σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἀμανίτας τοὺς περὶ τὰ δένδρα γενομένους, ὡς παρὰ Ἀντιφάνει (Athen. II p. 60D)

ὄπτα μύκητας πρινίνους τουσδὶ δύο,

σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέρος τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ἔνθα κρατεῖ τις, οὗ πεσόντος ἐκ Περσέως Μυκῆνας συνέβη κτισθῆναι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἰσοσυλλάβως ἔκλινεν ὁ Ἀρχίλοχος, εἰπὼν (fr. 46 Bergk)

ἀλλ' ἀπερρώγασί μοι
μύκεω τένοντες.

καὶ ὅτι οὐ τὸ μέτρον αἴτιόν ἐστι, δῆλός ἐστιν Ἑκαταῖος οὕτως κλίνας· φησὶ γὰρ «καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος, τὸν μύκην εὗρεν ἀποπεπτωκότα». ὁ δὲ Ἄρατος (Dios. 244) περιττοσυλλάβως ἔκλινεν «ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν» πάλιν Σάπης Σάπου, καὶ Χάρης Χάρου καὶ Χάρητος, Πύλης Πύλου καὶ Πύλητος, Μύνης Μύνου καὶ Μύνητος (ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν, Αἰχμαλωτίσιν εἰπὼν

Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε,

ὁ δὲ ποιητὴς ἀναλόγως Μύνητος οἷον [Τ 296]

πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος),

Μέγης Μέγου (ἐξ οὗ τὸν [Ο 302]

Μέγην ἀτάλαντον Ἄρηϊ)

καὶ Μέγητος. καὶ τὸ Κόμης κύριον διχῶς κλινόμενον εὑρέθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἷον Κόμητος καὶ Κόμου ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ «δημεχθέα Χελλῶνα κοκόκνημόν τε Κόμητα»· Ἰωνικῶς δὲ καὶ Κόμεω. καὶ τὸ μὲν γύης μέρος τι γῆς καὶ μέρος ἀρότρου κατὰ Ἡσίοδον (Erg. 427) γύου κλίνεται. φασὶ δὲ ὅτι Γύης οὕτω τις καλούμενος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν. ὅταν δὲ ἰσοσυλλάβως εὑρεθῶσιν ὁ Κόμης Κόμου καὶ γύης γύου κλινόμενα, ἔχουσι ἀπολογίαν τοιαύτην.

Choer. 134, 28: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η̄ θηλυκῶν εἰς ης γινόμενα βαρύτονα ἀρσενικὰ μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες, εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον λέσχη ὁ λέσχης τοῦ λέσχου, ἀράχνη ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου, κόμη ὁ ἀκερσεκόμης τοῦ ἀκερσεκόμου, δίκη ἑλλανοδίκης ἑλλανοδίκου, γυνή ὁ μισογύνης τοῦ μισογύνου, χαίτη ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου, τέχνη ὁ κλυτοτέχνης τοῦ κλυτοτέχνου, οὕτως οὖν καὶ κόμη ὁ Κόμης τοῦ Κόμου καὶ γύη ὁ γύης τοῦ γύου. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ τύχη Εὐτυχής Εὐτυχοῦς (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον)· τοῦτο γὰρ εἰς ους̅ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονον ἀλλ' ὀξύτονον. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες̅», διὰ τὸ ἄκη τανυήκης τανυήκους. τοῦτο γὰρ βαρύτονόν ἐστι, καὶ ὅμως εἰς ους̅ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' ἔχει οὐδέτερον εἰς ες οἷον

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ (Π 473).

l. 10—13 ex Il. Pr. O 302 addidi. l. 21 ex p. 134, 16 coll. p. 47, 24.
l. 23 Κόμεω Hippocrati vindicavit Meinek. d. epidem. p. 15.

Choer. 140, 30: τὰ εἰς ης βαρύτονα σπονδειακὰ εἰς ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Χρύσης Χρύσου, Πέρσης Πέρσου, Τέννης Τέννου, Ξέρξης Ξέρξου. σεσημείωται τὸ μάσθλης μάσθλητος (σημαίνει δὲ τὸν μεμαλαγμένον λῶρον) καὶ Μήλης Μήλητος ποταμὸς Κολοφῶνος διὰ τοῦ τος κλινόμενα. ἀλλὰ ταῦτα ὑπάγεται κανόνι τοιούτῳ, «τὰ εἰς λης λήγοντα δισύλλαβα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ τος κλίνεται» οἷον Μέλης Μέλητος ποταμὸς Σμυρναῖος, Πόλλης Πόλλητος, Μέμβλης Μέμβλητος, Βάμβλης Βάμβλητος. πρόσκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον» διὰ τὸ Μέσθλης Μέσθλου· τοῦτο γὰρ ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (P 216)

Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε.

ἔτι σεσημείωται τὸ Μόργης Μόργητος (ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους), τοῦτο δὲ διὰ τοῦ τος ἐκλίθη, ἐπειδὴ τὰ εἰς γης λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ γ τὸ σ ἢ τὸ ρ διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον Μίσγης Μίσγητος, Λίργης Λίργητος, χωρὶς τοῦ Ἄργης Ἄργου· τοῦτο γὰρ ἰσοσυλλάβως κλίνεται οἷον ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 140)

Βρόντην τε Στεροπήν τε καὶ Ἄργην ὀμβριμόθυμον.

ἔτι σεσημείωται τὸ Ναίης Ναίητος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), κούρης κούρητος (ὁ νεώτερος οἷον

κούρητες Ἀχαιῶν [T 248]),

Ὅπλης Ὅπλητος (ὄνομα κύριον), Πίγρης Πίγρητος, Τίγρης Τίγρητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Βάβρης Βάβρητος, Φάγρης Φάγρητος, Μάγνης Μάγνητος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον καὶ ἐθνικόν, Μάγνης γὰρ λέγεται ὁ πολίτης τῆς Μαγνησίας), Ἴγνης Ἴγνητος, Μάσης Μάσητος, Πάρνης Πάρνηθος (ἔστι δὲ ὄρος Ἀττικῆς), Μένδης Μένδητος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Αἰγύπτου), γλοίης γλοίητος (σημαίνει δὲ τὸν κακοήθη), καὶ τὸ πλήρης πλήρους, Ἄρης Ἄρεος. καὶ τὸ μὲν Ναίης Ναίητος καὶ τὸ κούρης κούρητος ἔχει ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι νάης νάητος καὶ κόρης κόρητος ἦν, καὶ τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν διὰ τοῦ τος ἐκλίνετο, καὶ ἐπλεόνασε τὸ μὲν νάης τὸ ι καὶ ἐγένετο ναίης, τὸ δὲ κόρης τὸ υ καὶ ἐγένετο κούρης, καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν. ἔχει δὲ καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τὰ τοιαῦτα, τὸ μὲν κούρης, ὅτι τὰ εἰς ρης λήγοντα δισύλλαβα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον μούρης μούρητος, δούρης δούρητος, οὕτως οὖν καὶ κούρης κούρητος. περὶ δὲ τοῦ Ναίης Ναίητος ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις ἡ αι καὶ οι δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται, ὅθεν καὶ τούτων τῶν διφθόγγων ἐπὶ τέλους οὐσῶν πολλάκις προπαροξύνεται ἡ λέξις οἷον Ῥόδιοι, Ὅμηροι, ἅμαξαι, ἄελλαι. καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ πολλάκις ἡ αι καὶ ἡ οι δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται, τῆς κοινῆς μὴ ἀπαρτιζούσης εἰς μέρος λόγου, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (11, 18)

ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα

καὶ παρὰ Μενάνδρῳ

οἱ τηλικοῦτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει,

καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (Π 235)

coὶ ναίουϲ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδεϲ, χαμαιεῦναι.

τούτου οὖν χάριν τὸ Ναίηϲ, ὡϲ ἔχον τὴν αι δίφθογγον ἀντὶ κοινῆϲ, τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν ἐκλίθη· τούτῳ τῷ λόγῳ δὲ καὶ τὸ γλοίηϲ γλοίητοϲ ἐπάγεται, ἔχει γὰρ τὴν οι δίφθογγον, ἥτιϲ, ὡϲ εἴρηται, πολλάκιϲ ἀντὶ κοινῆϲ παραλαμβάνεται. τὸ δὲ Ὅπληϲ Ὅπλητοϲ, καὶ Τίγρηϲ Τίγρητοϲ, καὶ Βάβρηϲ Βάβρητοϲ, καὶ Φάγρηϲ Φάγρητοϲ, καὶ Μάγνηϲ Μάγνητοϲ, καὶ Ἴγνηϲ Ἴγνητοϲ ἔχει ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, καὶ κοινὴν τὴν ϲυλλαβὴν ἔχει, καὶ ὡϲ ἔχοντα κοινὴν τὴν ϲυλλαβὴν τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη. τὸ δὲ λάγνηϲ λάγνου, εἰ καὶ ἔχει ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν τῷ λόγῳ τοῦ κόμηϲ κόμου καὶ γύηϲ γύου· ὥϲπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ δίκη γίνεται πλανοδίκηϲ πλανοδίκου, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γυνή καὶ τοῦ λα τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου γίνεται λαγύνηϲ, οἱονεὶ ὁ ἐπίταϲιν πολλὴν ἔχων πρὸϲ τὰϲ γυναῖκαϲ, καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν λάγνηϲ λάγνου. τὸ δὲ Ἴγνηϲ Ἴγνητοϲ ἔχει καὶ ἄλλην ἀπολογίαν, ὅτι γνήϲ γνητόϲ ἦν, ὥϲπερ Κρήϲ Κρητόϲ, καὶ ἐγένετο ἐν ϲυνθέϲει μετὰ τοῦ ι ἀντωνυμίαϲ (ἐγώ, ϲύ), ἴ, Ἴγνηϲ Ἴγνητοϲ, καὶ ἐφύλαξε τὴν κλίϲιν τὴν αὐτήν, ὥϲπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρήϲ Κρητόϲ Ἔγκρηϲ Ἔγκρητοϲ, καὶ φυλάττει καὶ τὴν αὐτὴν κλίϲιν. τὸ δὲ Μάϲηϲ Μάϲητοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον [Β 562]

οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάϲητά τε υἷεϲ Ἀχαιῶν)

ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α καὶ ὡϲ ἰαμβικὸν ἐκλίθη διὰ τοῦ τοϲ, ἀλλὰ ποιητικῶϲ τὸ α ἐξέτεινε διὰ τὸ μέτρον· ἢ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ ὁ Μάϲητοϲ τοῦ Μαϲήτου τῷ Μαϲήτῳ τὸν Μάϲητον γέγονε κατὰ μεταπλαϲμὸν Μάϲητα. τὸ δὲ πλήρηϲ πλήρουϲ, ἐπειδὴ ἔχει οὐδέτερον εἰϲ εϲ οἷον τὸ πλῆρεϲ, διὰ τοῦτο εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικήν. ἄλλωϲ τε δὲ ὅτι οὐδέ ἐϲτι τοῦτο διϲύλλαβον φύϲει· ἀπὸ γὰρ τοῦ πλείων γέγονε πλειήρηϲ καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν πλήρηϲ. τὸ δὲ Πάρνηϲ Πάρνηθοϲ καὶ Μένδηϲ Μένδητοϲ, ἐπειδὴ θηλυκῶϲ λέγεται οἷον (Aristoph. Nub. 322)

βλέπε νῦν δεῦρο πρὸϲ τὴν Πάρνηθα.

λέγεται δὲ καὶ ἀρϲενικῶϲ· Ἀντιφάνηϲ ἐν Πυραυνῷ «ἐϲ κόρακαϲ. ἥξω φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον». καὶ πάλιν Αἰγυπτία Μένδηϲ εἰκότωϲ διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη. τὰ γὰρ εἰϲ ηϲ θηλυκὰ μονογενῆ διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ἐϲθήϲ ἐϲθῆτοϲ, ποτήϲ ποτῆτοϲ

ἐδητύοϲ ἠδὲ ποτῆτοϲ (Λ 779)

(ϲημαίνει δὲ τὴν πόϲιν), ποιότηϲ ποιότητοϲ, φιλότηϲ φιλότητοϲ, κακότηϲ κακότητοϲ. οὕτωϲ οὖν καὶ Μένδηϲ Μένδητοϲ καὶ Πάρνηϲ Πάρνητοϲ καὶ Πάρνηθοϲ κατὰ μετάθεϲιν τοῦ τ εἰϲ θ. πρόϲκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ νημερτήϲ νημερτοῦϲ· τοῦτο γὰρ ὡϲ ἔχον οὐδέτερον εἰϲ

---

l. 33—34 ex St. B. s. v. Πάρνηϲ addidi.

εc εἰc ουc ἔχει τὴν γενικήν, τοῦτο δὲ κύριον γινόμενον τὴν αὐτὴν κλίcιν φυλάττει. ἔχομεν δὲ τὴν χρῆcιν τοῦ κυρίου παρ' Ὁμήρῳ οἷον

Νημερτήc τε καὶ Ἀψευδὴc καὶ Καλλιάναccα (C 46).

τὸ δὲ Ἄρηc διαφόρουc ἔχει κλίcειc· καὶ γὰρ κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν οἷον Ἄρητοc ἔχον τὸ Ἀρητιάδηc πατρωνυμικόν, καὶ πάλιν τῷ λόγῳ τῶν cπονδειακῶν οἷον Ἄρου, ἐξ οὗ τὸ

ἦλθεν Ἄρῃ ἐπίκουροc (Φ 431),

ὥcπερ τῷ Χρύcῃ· καὶ πάλιν

παύcαcθαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκταcιάων (Ε 909)

ὥcπερ τὸν Χρύcην. ἔcτι δὲ καὶ Ἄρηc Ἄρουc, ἐκ ταύτηc δὲ τῆc γενικῆc ἔcτι κλητικὴ

Ἄρεc, Ἄρεc, βροτολοιγέ, μιαιφόνε,

ὥcπερ Δημοcθένηc Δημοcθένουc Δημόcθενεc. εὑρίcκεται δὲ καὶ Ἄρεωc Ἀττικῶc διὰ τοῦ ω, ὡc ἀπὸ τοῦ Ἄρευc Ἄρηοc Ἰωνικῶc καὶ Ἄρευοc Αἰολικῶc.

Choer. 54, 29: τὰ εἰc ηc ὀξύτονα διcύλλαβα πλὴν τῶν εἰc τηc, εἰ μὲν ἔχει ἓν cύμφωνον, εἰc ουc ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ψευδήc ψευδοῦc, caφήc caφοῦc, πρηνήc πρηνοῦc. πρόcκειται «πλὴν τῶν εἰc τηc» διὰ τὸ κριτήc κριτοῦ· τοῦτο δὲ παραλόγωc ὀξύνεται, ὤφειλε γὰρ βαρύνεcθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰc τηc λήγοντα ἀρcενικὰ φύcει διcύλλαβα βαρύνεται οἷον δότηc, κλύτηc, θύτηc, ὅθεν καὶ τὸ ψάλτηc ἀναλογώτερόν ἐcτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖc Ἀθηναίοιc ὀξυνομένου. εἰ ἔχει δύο cύμφωνα, διὰ τοῦ τοc κλίνεται οἷον ἀργήc ἀργῆτοc (cημαίνει δὲ τὸ λευκόν), ἑρπήc ἑρπῆτοc (πάθοc τι περὶ τὸ cῶμα), προβλήc προβλῆτοc (ὁ προβεβλημένοc καὶ ἐξέχων), ἀδμήc ἀδμῆτοc ὁ ἀδάμαcτοc, χερνήc χερνῆτοc ὁ χειροτέχνηc. cεcημείωται τὸ Κουρήc Κουρῆτοc, δηλήc δειλῆτοc (sic) καὶ τὸ ψιλήc ψιλῆτοc, ὅτι τῶν εἰc ηc ὀξυτόνων διcυλλάβων ἓν cύμφωνον ἐχόντων, εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν οἷον caφήc caφοῦc, ψευδήc ψευδοῦc, ταῦτα διὰ τοῦ τοc ἐκλίθη· ἔcτι δὲ ἐθνικά.

Choer. 46, 16: τὰ εἰc ηc ἔχοντα οὐδέτερον εἰc εc εἰc ουc ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὁ εὐcεβήc τοῦ εὐcεβοῦc τὸ εὐcεβέc, ὁ εὐγενήc τοῦ εὐγενοῦc τὸ εὐγενέc, ὁ ἀναιδήc τοῦ ἀναιδοῦc τὸ ἀναιδέc, ὁ caφήc τοῦ caφοῦc τὸ caφέc, ὁ ψευδήc τοῦ ψευδοῦc τὸ ψευδέc, ὁ κακοήθηc τοῦ κακοήθουc τὸ κακόηθεc, ὁ ἐπιμήκηc τοῦ ἐπιμήκουc τὸ ἐπίμηκεc, ὁ πλήρηc τοῦ πλήρουc τὸ πλῆρεc, ὁ φιλαλήθηc τοῦ φιλαλήθουc τὸ φιλάληθεc, ὁ cυνήθηc τοῦ cυνήθουc τὸ cύνηθεc.

---

l. 15 cf. Choer. 44, 32, An. Ox. II 46, 16; omisi Choerobosci etymologiam vocis Ἄρηc ab ᾰ privativo et ῥῶ τὸ λέγω ut ab Herodiano alienum, quem Ἄρηc ab ἀρῶ ἀρῶμαι repetivisse scimus ex Il. Pr. C 310. l. 19 verba τοῦτο δὲ παραλόγωc — περὶ τοῖc Ἀθηναίοιc ὀξυνομένου concinentia cum Arc. 24, 6 sumpsi ex Choer. 176, 22. l. 27 quid δηλήc δειλῆτοc sibi velit, non intellego, Herodian. περὶ ὀνομάτων fr. 7 duo tantum Κουρήc et ψιλήc excipit. Similiter habent Ep. Cr. 1 239, 2 et 368, 10.

Choer. 46, 24: τὰ εἰς ης περισπώμενα τρεῖς κλίσεις ἐπιδέχεται, τὴν εἰς ους, ὅταν παρὰ τὸ κλέος ᾖ οἷον Ἡρακλῆς Ἡρακλέος Ἡρακλοῦς, Ἀνδροκλῆς Ἀνδροκλέος Ἀνδροκλοῦς· τὴν διὰ τοῦ ντ, ὅταν ἀπὸ συναιρέσεως τῶν εἰς εις ᾖ οἷον δαφνήεις δαφνήεντος δαφνῆς δαφνῆντος, τιμήεις τιμήεντος τιμῆς τιμῆντος, φθογγήεις φθογγήεντος φθογγῆς φθογγῆντος· τὰ δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἔχοντα, εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Θαλῆς Θαλοῦ (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) ὡς παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 180) «τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν», (τοῦτο δέ, ἡνίκα βαρύνεται, διὰ τοῦ τος κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν οἷον ὁ Θάλης τοῦ Θάλητος ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 96) «πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν»), Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, Σωσῆς Σωσοῦ, Ἀπελλῆς Ἀπελλοῦ, Ποδῆς Ποδοῦ· τοῦτο δὲ καὶ Ποδῆτος κλίνεται.

Choer. 48, 6: τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν. πατρωνυμικὰ μὲν οἷον Ἀτρείδης Ἀτρείδου, Τελαμωνιάδης Τελαμωνιάδου, Πηλείδης Πηλείδου· τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ οἷον Εὐριπίδης Εὐριπίδου, Θουκυδίδης Θουκυδίδου, Μιλτιάδης Μιλτιάδου, Ἡρώδης Ἡρώδου.

Choer. 54, 7: τὰ διὰ τοῦ ωδης εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον πετρώδης πετρώδους, λιμώδης λιμώδους, κτηνώδης κτηνώδους, πυρώδης πυρώδους.

Choer. 51, 9: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος εἰς ης γινόμενα βαρύτονα, εἴτε ἁπλᾶ εἴτε παρασύνθετα, εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἄραξος Ἀράξης Ἀράξου, Λάπιθος Λαπίθης Λαπίθου, εἴσπνηλος (Callim. fr. 169) εἰσπνήλης (Theocr. 12, 13) εἰσπνήλου (σημαίνει δὲ τὸν ἐρώμενον), ἑπτάπους ἑπτάποδος ἑπταπόδης ἑπταπόδου, εὔπατρις εὐπάτριδος εὐπατρίδης εὐπατρίδου, Οἰδίπους Οἰδίποδος Οἰδιπόδης Οἰδιπόδου. οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόχειλος ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου γέγονεν ἀπὸ τοῦ συνθέτου παρασύνθετον, καὶ εὐλόγως εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔσχε τὴν γενικήν.

Choer. 55, 12: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν εἰς ης γινόμενα ὀξύτονα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον νεόπτορθος νεοπτορθής νεοπτορθοῦς (σημαίνει δὲ τὸν ἔχοντα νέον κλάδον), νεόκλαδος νεοκλαδής νεοκλαδοῦς, δύσηχος δυσηχής δυσηχοῦς, τὸ δὲ ἐθελοντής καὶ ἑκοντής ἀπὸ τοῦ ἐθέλοντος καὶ ἑκόντος γενικῆς μετοχῆς εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν.

Choer. 50, 9: ἔστι τινὰ εἰς ης ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν, μὴ τὸ ι μήτε τὸ ο μήτε τὸ υ μήτε τὸ ω, ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον Ἐπιάλης Ἐπιάλητος, Ὑπέρης Ὑπέρητος (ἔστι δὲ ὀνόματα κύρια), Ἀκέλης Ἀκέλητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), ὑψικέρης ὑψικέρητος (σημαίνει δὲ τὸν ἐν ὕψει κεκτημένον τὰ

l. 10 quae de barytono Θάλης proposita sunt, sumpsi ex p. 44, 13 et 136, 24, quae de Ποδῆς ex Priscian. VI 60. l. 21 cf. p. 150, 16, An. Ox. II 372, 10.
l. 33 observationem de ἑκοντής et ἐθελοντής addidi ex Arc. 25, 24. — Cf. Choer. 51, 18 et 150, 25.

κέρατα), Καβάρης Καβάρητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Κεφάλης Κεφάλητος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Ἀμέλης Ἀμέλητος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), καὶ ἀμένης ἀμένητος (σημαίνει δὲ τὸ παιδίον διὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος), οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ κανόνος. οὐδὲ γὰρ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν μὴ τὸ ι μὴ τὸ ο μὴ τὸ υ μὴ τὸ ω, πάντα διὰ τοῦ τος κλίνεται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δημοσθένης Δημοσθένους καὶ Ἀντιγένης Ἀντιγένους καὶ Ἀριστομένης Ἀριστομένους οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα μήτε τὸ ι μήτε τὸ ο μήτε τὸ υ μήτε τὸ ω», ἐπειδὴ ταῦτα ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ἤγουν εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Αἰσχίνης Αἰσχίνου, Μηριόνης Μηριόνου, Κερύνης Κερύνου (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), τελώνης τελώνου.

Choer. 53, 26: τὰ εἰς ης ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ η δύο τὰ αὐτὰ ἀμετάβολα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἰωάννης Ἰωάννου, Ὀρθάννης Ὀρθάννου, Καβάλλης Καβάλλου. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ Πόλλης Πόλλητος· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ τος κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀλλὰ δισύλλαβον. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ ἀελλῆς ἀελλοῦς (σημαίνει δὲ τὸν συστρεφώδη ἄνεμον)· τοῦτο γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' οὐκ ἔστι βαρύτονον ἀλλ' ὀξύτονον.

Choer. 53, 18 (Eustath. 1684, 31): τὰ διὰ τοῦ ολης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ὀζόλης (ἔθνος δὲ οἱ Ὀζόλαι) Ὀζόλου, γενειόλης γενειόλου, φαινόλης φαινόλου.

Choer. 53, 35: τὰ διὰ τοῦ ανης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἰορδάνης Ἰορδάνου, Ἐξοστάνης Ἐξοστάνου, Ἀϊάνης Ἀϊάνου, Βαρδάνης Βαρδάνου.

Choer. 55, 9: τὰ εἰς ηνης ὀξύτονα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον σαφηνής σαφηνοῦς ὁ σαφής, παιδηνής παιδηνοῦς ὁ παιδικός, γαληνής γαληνοῦς ὁ γαληνός τρόπος.

Choer. 49, 1: τὰ διὰ τοῦ ινης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Αἰσχίνης Αἰσχίνου, Λεπτίνης Λεπτίνου, Σμικρίνης Σμικρίνου, Μηκίνης Μηκίνου.

Choer. 53, 18 (An. Ox. II 378, 18): τὰ διὰ τοῦ ονης καὶ τὰ διὰ τοῦ υνης καὶ τὰ διὰ τοῦ ωνης εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, Μηριόνης Μηριόνου, Κεβριόνης Κεβριόνου, Κερύνης Κερύνου, τελώνης τελώνου, σιτώνης σιτώνου.

Choer. 54, 3: τὰ διὰ τοῦ ωρης καὶ τὰ διὰ τοῦ ηρης εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον χαλκήρης χαλκήρους, ξιφήρης ξιφήρους, τριήρης τριήρους,

---

l. 3 de ἀμένης ἀμένητος cf. Arc. 62, 16 et Hesych. ἀμένητα cum Schmidtii adnotatione. In quibusdam in ιλης declinationem fluctuasse patet ex St. B. 627, 10 s. Τλῶς, ubi a Τρεμίλης flectitur Τρεμίλητος et p. 633, 8 s. Τρεμίλη ab eodem declinatur Τρεμίλου.

φρενήρης φρενήρους, πλήρης πλήρους, Διώρης Διώρους (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), ὑλῃώρης ὑλῃώρους.

Choer. 53, 1: τὰ εἰς της ἀρσενικὰ μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ τὸ κρατῶ ἢ κράτος μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, χωρὶς τοῦ Κράτης Κράτητος. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· θύτης θύτου, πλύτης πλύτου, δότης δότου, χάρτης χάρτου, ψάλτης ψάλτου, κτίστης κτίστου, ἐπιθέτης ἐπιθέτου, Εὐφράτης Εὐφράτου, εὐεργέτης εὐεργέτου, Μεμφίτης Μεμφίτου, πολίτης πολίτου, Ἀσκαλωνίτης Ἀσκαλωνίτου, στυλίτης στυλίτου, τραπεζίτης τραπεζίτου, οἰκέτης οἰκέτου, ποιητής ποιητοῦ, ἱκέτης ἱκέτου, δανειστής δανειστοῦ, φαιδρύντης φαιδρύντου, χρυσωτής χρυσωτοῦ. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἀρσενικὰ» διὰ τὰ θηλυκὰ οἷον φιλότης φιλότητος, ποιότης ποιότητος καὶ τὰ ὅμοια. πρόσκειται «μὴ σύνθετα παρὰ τὸ κρατῶ ἢ κράτος» διὰ τὸ Σωκράτης Σωκράτους καὶ Ἀριστοκράτης Ἀριστοκράτους καὶ Ἱπποκράτης Ἱπποκράτους καὶ ἀκρατής ἀκρατοῦς. — πρόσκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες» διὰ τὸ προπετής προπετοῦς προπετές.

Choer. 54, 10: τὰ εἰς ης ἀπὸ ῥημάτων σύνθετα βαρύτονα μὴ ὄντα κύρια μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον πωλῶ παντοπώλης παντοπώλου, μετρῶ γεωμέτρης γεωμέτρου, τρίβω παιδοτρίβης παιδοτρίβου, ὀφείλω χρεωφείλης χρεωφείλου, βαίνω ναυβάτης ναυβάτου, μισῶ ἐργομίσης ἐργομίσου, τύπτω πατροτύπτης πατροτύπτου. πρόσκειται «μὴ ὄντα κύρια» διὰ τὸ κρατῶ Σωκράτης Σωκράτους· τοῦτο γὰρ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν καὶ οὐκ εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀλλὰ κύριά ἐστι, τὰ γὰρ εἰς ης ἀπὸ ῥημάτων κύρια εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύῃ οἷον δεύκω Πολυδεύκης Πολυδεύκους, μέδω Διομήδης Διομήδους, πείθω Διοπείθης Διοπείθους, φαίνω Ἀριστοφάνης Ἀριστοφάνους. πρόσκειται «εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύῃ» διὰ τὸ κρίνω Θεοκρίνης Θεοκρίνου· τοῦτο γὰρ κύριόν ἐστι καὶ ὅμως εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ινης. ἔτι πρόσκειται «μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες», ἐπεὶ ταῦτα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὄλω ἐξώλης ἐξώλους ὅτι ἐξῶλες, πανώλης πανώλους ὅτι πανῶλες, ἀντῶ προσάντης προσάντους ὅτι πρόσαντες, ἀρκῶ αὐτάρκης αὐτάρκους ὅτι αὔταρκες, ἁδεῖν (σημαίνει δὲ τὸ ἀρέσκειν) αὐθάδης αὐθάδους ὅτι αὔθαδες.

Choer. 55, 16: τὰ εἰς ης ὀξύτονα παρὰ ῥῆμα σύνθετα, μὴ ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον σπείρω πολυσπειρής πολυσπειροῦς, ἄρδω νεοαρδής νεοαρδοῦς, πήσσω ἐπάγη πρω-

---

l. 3 cf. An. Ox. II 416, 27: τὰ εἰς της ῥηματικά, εἰ μὲν ἔχοι ἀπὸ κλίσεως τὸ τ, εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν ὡς τοξότης τοξότου, ὀρχηστής ὀρχηστοῦ· εἰ δὲ ἀπὸ θέματος, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τὸ Σωκράτης Ἱπποκράτης, Σωκράτους Ἱπποκράτους. l. 15—16 manca Choerobosci verba quantum potuit expleta sunt. l. 24 verba τὰ γὰρ εἰς ης ῥημάτων κύρια — διὰ τοῦ ινης adieci ex Choer. 48, 26 cf. Ep. Cr. I 115, 9 et 118, 4 et 358, 28, E. M. 277, 30.

τοπαγής πρωτοπαγοῦς. πρόσκειται «μὴ σύνθετα ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου», ἐπειδὴ καθόλου τὰ εἰς ης ὀξύτονα σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων μίαν συλλαβὴν φυλάττει τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνεται οἷον βέβληται ἀβλής ἀβλῆτος (σημαίνει δὲ τὸν ἄτρωτον), δέδμηται ἀδμής ἀδμῆτος ὁ ἀδάμαστος, τέτρηται ἡμιτρής ἡμιτρῆτος ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τετρημένος, τέθνηκα ἡμιθνής ἡμιθνῆτος. τοῦτο δέ, φημὶ δὴ τὸ τέθνηκα, τῇ μὲν φωνῇ ἐστιν ἐνεργητικόν, τῷ δὲ σημαινομένῳ παθητικόν. καὶ καθόλου πάντα τὰ εἰς ς λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνεται οἷον κέκραται χαλκοκράς χαλκοκρᾶτος, νεοκράς νεοκρᾶτος, τέτρωμαι ἀτρώς ἀτρῶτος, πέπτωκα ἀπτώς ἀπτῶτος.

Choer. 148, 27: τὰ εἰς ης παρ' οὐδετέρων συντεθειμένα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον σθένος Δημοσθένης Δημοσθένους, γένος Διογένης Διογένους, νεῖκος Πολυνείκης Πολυνείκους, ἦθος κακοήθης κακοήθους, κῆτος μεγακήτης μεγακήτους, μῆκος ἐπιμήκης ἐπιμήκους. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι παρ' οὐδετέρων συντεθειμένα δεῖ νοεῖν, ἵνα κατὰ τὸ τέλος ἔχῃ τὸ οὐδέτερον. τοῦτο δὲ εἴρηται διὰ τὸ Κλεοφόντης Κλεοφόντου. τοῦτο γὰρ εἰς ης ἐστὶ καὶ παρ' οὐδετέρου συντεθειμένον, φημὶ δὴ παρὰ τὸ κλέος, καὶ ὅμως εἰς ους οὐκ ἔχει τὴν γενικήν, ἀλλ' εἰς τὴν ου δίφθογγον· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι κατὰ τὸ τέλος τὸ οὐδέτερον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἄρχουσαν.

Δεῖ προσθεῖναι ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὸ Ἀμέλης Ἀμέλητος καὶ ἀμένης ἀμένητος. ταῦτα γὰρ παρ' οὐδετέρων ἐστὶ συντεθειμένα, φημὶ δὴ παρὰ τὸ μέλος καὶ τὸ μένος, καὶ κατὰ τὸ τέλος ἔχει τὸ οὐδέτερον, καὶ ὅμως οὐκ ἔχει εἰς ους τὴν γενικήν, ἀλλὰ διὰ τοῦ τος κλίνεται· ἀλλ' ὑπέπεσε ταῦτα χαρακτῆρι τοιούτῳ· ἔστι τινὰ εἰς ης λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν, μὴ τὸ ι, μὴ τὸ ο, μὴ τὸ υ, μὴ τὸ ω, ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται. — τὸ δὲ ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου οὐ παρὰ τὸ χεῖλος συντεθεμένον ἐστί, ἀλλὰ παρασύνθετον· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ ῥῖγος γίνεται δύσριγος σύνθετον καὶ παρὰ τὸ ξίφος ἄξιφος καὶ παρὰ τὸ θάρσος, ὅπερ ἐστὶν Αἰολικῶς θέρσος, ἐξ οὗ καὶ Θερσίτης, Ἁλίθερσος σύνθετον γίνεται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ χεῖλος ἀγκυλόχειλος σύνθετον γίνεται· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόχειλος συνθέτου γίνεται παρασύνθετον ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου καὶ ἔτρεψε τὸ ο εἰς η φυλάξαν τὴν αὐτὴν κλίσιν. τούτου χάριν οὐκ ὀξύνομεν αὐτό, ἀλλὰ βαρύνομεν. ὅτι δὲ εἰ ἦν σύνθετον ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, δῆλον ἐντεῦθεν· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων εἰς ης γινόμενα σύνθετα τότε βαρύνεται, ὅταν ᾖ κύρια οἷον σθένος Δημοσθένης, γένος

---

l. 6 verba inde a τέθνηκα ἡμιθνής apposui ex Choer. 49, 10 cf. Ep. Cr. I 334, 17.

Διογένης, νεῖκος Πολυνείκης, κλέος Ἡρακλέης καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἡρακλῆς περισπωμένως, καὶ ὅταν ᾖ ἀπὸ τρισυλλάβου οὐδετέρου σύνθετα οἷον στέλεχος εὐστελέχης, μέγεθος παμμεγέθης, καὶ ὅταν ἀπὸ δισυλλάβου οὐδετέρου ᾖ σύνθετα, ἔχοντος ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ η̄, ἐπιφερομένου ἀφώνου οἷον κῆτος μεγακήτης, ἦθος κακοήθης, μῆκος ἐπιμήκης· ἐὰν δὲ μηδὲν ἐκ τούτων τῶν τριῶν ἔχῃ, ὀξύνεσθαι θέλει οἷον μένος εὐμενής, γένος εὐγενής, εἶδος δυσειδής, κλέος δυσκλεής, τεῖχος εὐτειχής (ἔχει μὲν γὰρ τοῦτο ἄφωνον ἐπιφερόμενον, φημὶ δὴ τὸ χ̄, ἀλλ' οὐ παραλήγεται τῷ η̄), δῆνος δυσδηνής (δήνεα δέ ἐστι τὰ βουλεύματα, τοῦτο παραλήγεται μὲν τῷ η̄, ἀλλ' οὐκ ἔχει ἐπιφερόμενον ἄφωνον, τὸ γὰρ ν̄ ἡμίφωνόν ἐστιν), ἔτος διετής τριετής ἑξαετής· ταῦτα δέ φημι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι διέτης τριέτης ἑξαέτης λέγουσι βαρυτόνως, ὁμοίως τῷ εὐνέτης, οἰκέτης (ὃ σημαίνει τὸν δοῦλον) καὶ ἱκέτης (ὃ σημαίνει τὸν παρακλήτορα), εἰ καὶ ταῦτα εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν, τῶν παρὰ τὸ ἔτος εἰς ους αὐτὴν ἐχόντων. οὐ μόνον δὲ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν οἱ Ἀττικοὶ τοῖς παρὰ τὸ ἔτος βαρυτόνως αὐτὰ προφέροντες, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν, οἱ δωδεκαέται γὰρ λέγουσι τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως ποιούμενοι αὐτήν, ὥσπερ ὁ οἰκέτης τοῦ οἰκέτου οἱ οἰκέται, ὀφείλοντες εἰπεῖν οἱ δωδεκαέτεις ὥσπερ οἱ Δημοσθένεις, οὕτως γὰρ ἀπαιτεῖ ὁ κανών. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ θηλυκὰ τούτων ὡς ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως ποιεῖται. ὥσπερ γὰρ ὁ πολίτης τοῦ πολίτου καὶ ἡ πολῖτις τῆς πολίτιδος, καὶ ὁ κυνηγέτης τοῦ κυνηγέτου καὶ ἡ κυνηγέτις τῆς κυνηγέτιδος, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν ἡ τριακονταέτις τῆς τριακονταέτιδος, ὡς παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Thuc. I 87) «τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν», ὀφείλοντες εἰπεῖν ἡ τριακονταετὴς τῆς τριακονταετοῦς. ὥσπερ γὰρ ὁ συνήθης τοῦ συνήθους καὶ ἡ συνήθης τῆς συνήθους, ὁ κακοήθης τοῦ κακοήθους καὶ ἡ κακοήθης τῆς κακοήθους, οὕτως καὶ ὁ τριακονταέτης τοῦ τριακονταέτους καὶ ἡ τριακονταέτης τῆς τριακονταέτους. ὅτι γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἔτος καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς περιττοσυλλάβως κλίνεται καὶ τουτέστιν εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν (γ 305)

ἑπτάετες δ' ἤνασσεν,

ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἑπταέτης τοῦ ἑπταέτους γέγονε τὸ ἑπτάετες οὐδετέρως, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὁ κακοήθης τοῦ κακοήθους τὸ κακόηθες οὐδετέρως· εὕρηται παρὰ τῷ συγγραφεῖ (I 23) «καὶ τριακοντούτεις σπονδάς» ὥσπερ τὰς κακοήθεις. εἰ ἄρα οὖν τὸ ἀγκυλοχείλης σύνθετόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χεῖλος τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος καὶ οὔτε κύριόν ἐστιν οὔτε ἀπὸ τρισυλλάβου

l. 23 ἰσοσυλλάβου, l. 27 τριακοντουτίδων corr. ex cod. Marc. Gaisf. E. M. p. 8. Cf. Cathol. p. 81. l. 30 pro οὕτως καὶ Choerob. fortasse scripsit οὕτως ἔδει καί. In verbis l. 32—38 aliquod vitium latere videtur.

οὐδετέρου cύνθετον οὔτε ἀπὸ διcυλλάβου οὐδετέρου παραληγομένου τῷ η, ἐπιφερομένου ἀφώνου, δηλονότι ὤφειλεν ὀξύνεcθαι· οὐκ ὀξύνεται δέ, ἀλλὰ βαρύνεται· οὐκ ἄρα ἐcτὶ cύνθετον ἀλλὰ παραcύνθετον, ὡc ἤδη προείρηται ἡμῖν. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τινὲc θέλουcι λέγειν αὐτὸ εἶναι cύνθετον ἀπὸ τοῦ χηλή τοῦ θηλυκοῦ ὀνόματοc, ὅπερ cημαίνει τὸν ὄνυχα, ἵνα ᾖ ἀγκυλοχήληc διὰ τοῦ η καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰc τὴν ει δίφθογγον γίνεται ἀγκυλοχείληc διὰ τῆc ει διφθόγγου. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ χηλή, θηλυκοῦ δηλονότι ὀνόματοc, ἔcτι cύνθετον, εὐλόγωc εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικήν. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰc η θηλυκῶν εἰc ηc γινόμενα βαρύτονα, μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰc εc, εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ἀράχνη ἀράχνηc ἀράχνου, λέcχη ἀδολέcχηc ἀδολέcχου, δίκη ἑλλανοδίκηc ἑλλανοδίκου, κόμη ἀκερcοκόμηc ἀκερcοκόμου, οὕτωc οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ χηλή γέγονεν ἀγκυλοχείληc ἀγκυλοχείλου, τοῦ η ὡc εἴρηται Βοιωτικῶc τραπέντοc εἰc τὴν ου δίφθογγον. δεῖ δὲ γινώcκειν ὅτι ἀναλύεται καὶ αὕτη ἡ δόξα, φημὶ δὴ ἡ λέγουcα ὅτι παρὰ τὸ χηλή ἐγένετο τὸ ἀγκυλοχείληc, οὐχ ὡc ἐπιχειρήcαντεc τινὲc λέγειν (leg. ἔλεγον)· τινὲc γὰρ λέγουcιν, ὅτι ἐὰν εἴπωμεν τὸ ἀγκυλοχείληc ἀπὸ τοῦ χηλή εἶναι, ὅπερ cημαίνει τὸν ὄνυχα, εὑρεθήcεται ἐν τῷ cτίχῳ τῷ λέγοντι

καμψώνυχεc ἀγκυλοχεῖλαι

ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ cημαινόμενον, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον· καὶ γὰρ τὸ καμψώνυχεc τοὺc ἔχονταc ἐπικεκαμμένουc τοὺc ὄνυχαc δηλοῖ. καὶ τὸ ἀγκυλοχείληc δέ, ἐὰν ἀπὸ τοῦ χηλή εἴπωμεν, ὅπερ cημαίνει τὸν ὄνυχα, τοὺc ἔχονταc ἐπικεκαμμένουc τοὺc ὄνυχαc δηλοῖ, τουτέcτι τὸ αὐτὸ cημαίνει. πρὸc τούτουc δ' ἐcτὶν εἰπεῖν, τί γὰρ ἄτοπον ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ αὐτὸ cημαινόμενον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλου εὑρίcκομεν τὸ τοιοῦτον cχῆμα παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον (B 8)

βάcκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰc ἐπὶ νῆαc Ἀχαιῶν·

καὶ γὰρ τὸ «βάcκε» καὶ τὸ «ἴθι» τὸ αὐτὸ cημαίνει. καὶ πάλιν (Π 792)

cτρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄccε·

καὶ γὰρ τὸ «cτρεφε» καὶ τὸ «δίνηθεν» τὸ αὐτό ἐcτιν. οὐκ ἄτοπον καὶ ἐπὶ τοῦ «καμψώνυχεc ἀγκυλοχεῖλαι» τὸ αὐτὸ cημαινόμενον ἐκ παραλλήλου εἶναι. κρεῖττον οὖν ἐcτιν εἰπεῖν καὶ ἀντιθεῖναι τοῖc λέγουcι τὸ ἀγκυλοχείληc παρὰ τὸ χηλή οὕτωc· οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουcι τὸ η εἰc τὴν ει δίφθογγον, ἡνίκα μὴ τρέπεται τὸ η εἰc α παρὰ τοῖc Δωριεῦcιν οἷον τὸ λέβηc καὶ πένηc οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆc ει διφθόγγου γράφουcι, λέβειc καὶ πένειc λέγοντεc, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουcι τὸ η εἰc α οἱ Δωριεῖc. τὸ δὲ Ἀτρείδηc καὶ Ὀρέcτηc ἐπειδὴ τρέπουcιν οἱ Δωριεῖc τὸ η εἰc α καὶ λέγουcιν Ἀτρείδαc Ὀρέcταc, οὐ τρέπουcιν οἱ Βοιωτοὶ εἰc τὴν ει δίφθογγον τὸ η. εἰ ἄρα οὖν τὸ χηλή λέγεται παρὰ τοῖc Δωριεῦcι χαλά, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰc α, ὡc παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίccαιc (1032)

χαλαῖcί τε ὠμοcίτοιc,

δηλονότι οὐ δύνανται αὐτὸ ποιῆσαι οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον. οὐκ ἄρα οὖν τὸ ἀγκυλοχείλης σύνθετόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ χηλή, ἀλλ' ἔστι παρασύνθετον, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν. ἵνα δὲ μήτε τοῦτο παραλείψωμεν, δεῖ γινώσκειν ὅτι τινὲς ἠθέλησαν λέγειν αὐτὸ παρασύνθετον τοῦτον τὸν τρόπον· φασὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ χεῖλος ἐγένετο ἀγκυλοχειλής σύνθετον ὀξείᾳ τάσει, καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει παρασύνθετον ἀγκυλοχείλης· καὶ γὰρ πολλάκις καὶ ὁ τόνος τὸ σχῆμα ἐναλλάττει. ἰδοὺ γὰρ τὸ μὲν τηλαυγής καὶ παγκρατής σύνθετά ἐστι, τὸ δὲ τηλαύγης καὶ παγκράτης παρασύνθετα. οὕτως οὖν ἔστι καὶ τὸ ἀγκυλοχειλής σύνθετον ὀξυτόνως καὶ ἀγκυλοχείλης παρασύνθετον βαρυτόνως· ἐναντιοῦται δὲ αὐτοῖς ἡ κλίσις· εἰ γὰρ οὕτως γέγονεν, ὤφειλεν εἰς ους ἔχειν τὴν γενικήν. τὰ γὰρ τοιαῦτα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τηλαυγής-τηλαυγοῦς, παγκρατής παγκρατοῦς καὶ τηλαύγης τηλαύγους καὶ παγκράτης παγκράτους, οὕτως οὖν ἀγκυλοχειλής ἀγκυλοχειλοῦς ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλους ὤφειλεν εἶναι, ἀλλὰ ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου φαμέν, ὥστε ἄρα οὐκ ἐγένετο οὕτως, ἀλλ' ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ χεῖλος ἀγκυλόχειλος ἀγκυλοχείλης ἀγκυλοχείλου.

Choer. 55, 29: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς εἰς ης γινόμενα εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον βαρύς ἀβαρής ἀβαροῦς· βριθύς (ὁ ἰσχυρός) ἐμβριθής ἐμβριθοῦς· πῆχυς διπήχης διπήχους, τριπήχης τριπήχους, ὠκύς (ὁ ταχύς) ποδώκης ποδώκους, ἡδύς πολυηδής πολυηδοῦς.

Choer. 146, 1: περὶ τῆς κλητικῆς τῶν εἰς ης ἔστι καθολικώτερον εἰπεῖν οὕτως· τὰ εἰς ης, ἐὰν μὲν περιττοσυλλάβως κλίνηται, εἰς σύμφωνον ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέστιν εἰς ς ἢ εἰς ν, ἐὰν δὲ ἰσοσυλλάβως κλίνηται, εἰς φωνῆεν ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέστιν ἢ εἰς η ἢ εἰς α. καὶ λοιπὸν συνάγονται πέντε κλητικαὶ ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων στοιχείων. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα, ἐὰν μὲν διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνηται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Λάχης Λάχητος ὦ Λάχης, λέβης λέβητος ὦ λέβης, πένης πένητος ὦ πένης. ἐὰν δὲ εἰς ους ἔχῃ τὴν γενικήν, εἰς ες ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον Δημοσθένης Δημοσθένους ὦ Δημόσθενες, Ἀριστοφάνης Ἀριστοφάνους ὦ Ἀριστόφανες. καὶ ἰδοὺ εὑρίσκονται κλητικαὶ διάφοροι εἰς ς καταλήγουσαι. ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ντ κλίνηται, εἰς ν ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον φθογγῆς φθογγῆντος ὦ φθογγῆν, τιμῆς τιμῆντος ὦ τιμῆν, δαφνῆς δαφνῆντος ὦ δαφνῆν. τὰ δὲ εἰς ης ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ἔχοντα τὸ τ ἢ ἐθνικὰ ὄντα ἢ σύνθετα ἀπὸ ῥήματος, ἢ εἰς πης, ἅτινα καὶ ποιητικὰ δοκεῖ εἶναι, εἰς α ἔχει τὴν κλητικήν. ἐὰν δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ, εἰς η ἔχει τὴν κλητικήν, τουτέστιν ἀποβολῇ τοῦ ς τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν ποιεῖ τὴν κλητικήν. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ μὲν προτέρου κανόνος ταῦτα· θύτης θύτου ὦ θύτα,

---

l. 18 cf. Choer. p. 49, 17 seqq. et 50, 28 seqq. l. 22 omissa sunt ap. Choer., ut nunc est, nomina Siciliensia vel Italica in ης εντος, de quibus Theogn. 47 supra περὶ ὀνομάτων 8; ap. Lascar. exstant.

δότης δότου ὦ δότα, τοξότης τοξότου ὦ τοξότα, ποιητής ποιητοῦ ὦ ποιητά· ἰδοὺ ταῦτα ἔχει τὸ τ̄ καὶ εἰς ᾱ ποιεῖ τὴν κλητικήν. καὶ πάλιν Σκύθης Σκύθου ὦ Σκύθα, Καππαδόκης Καππαδόκου ὦ Καππαδόκα, Πέρσης Πέρσου ὦ Πέρσα. ἰδοὺ ταῦτα ἐθνικά ἐστι καὶ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν. τὸ γὰρ κύριον ὄνομα τὸ Πέρσης εἰς η̄ ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον ὦ Πέρση, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 27)

ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ.

σημειούμεθα παρ' Ἡρακλείδῃ ἐν τοῖς Περὶ χρησμῶν, ὅτιπερ καὶ λέγουσί τινες πεπλασμένον εἶναι, τὸ «ὦ Πέρση ποικιλόδιφρε ἵν' ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι». ἔστι γὰρ ἐνταῦθα ἐθνικὸν καὶ εἰς η̄ καταλήγει ἡ κλητική. σύνθετα δὲ ἀπὸ ῥήματος οἷον μετρῶ γεωμέτρης γεωμέτρου ὦ γεωμέτρα, πωλῶ παντοπώλης παντοπώλου ὦ παντοπώλα, τρίβω παιδοτρίβης παιδοτρίβου ὦ παιδοτρίβα. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα ἀπὸ ῥήματός ἐστι σύνθετα καὶ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν. εἰς πης δὲ οἷον κυνώπης κυνώπου καὶ ὦ κυνῶπα

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα (Α 159).

τινὲς δὲ θέλουσι ταῦτα τὰ ἔχοντα τὸ π̄ καὶ γινόμενα εἰς ᾱ ἐν τῇ κλητικῇ ποιητικὰ καλεῖν, ὡς κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν γινόμενα. τοῦ δὲ δευτέρου κανόνος, τουτέστι τῶν ἀποβολῇ τοῦ σ̄ ποιούντων τὴν κλητικήν, παραδείγματα ταῦτα· Εὐριπίδης Εὐριπίδου ὦ Εὐριπίδη, μισογύνης μισογύνου ὦ μισογύνη, Ἀτρείδης Ἀτρείδου ὦ Ἀτρείδη, Μηριόνης Μηριόνου ὦ Μηριόνη

Μηριόνη Μόλου υἱέ (Ν 249),

Χρύσης Χρύσου ὦ Χρύση

ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων (Α 442),

Ξέρξης Ξέρξου ὦ Ξέρξη, Τέννης Τέννου ὦ Τέννη. σημειούμεθα ἐν τούτῳ τῷ κανόνι τὸ λάγνης λάγνου ὦ λάγνα, παρ' Εὐβούλῳ ἐν Κορυδαλῷ, ἔχει δὲ οὕτως·

ἴθι δεῦρ' ἀφελοῦ τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα,

καὶ τὸ πυραίχμης πυραίχμου ὦ πυραῖχμα καὶ τὸ μεναίχμης μεναίχμου ὦ μεναῖχμα, ταῦτα γὰρ εἰς ᾱ ἔχει τὴν κλητικήν, ὀφείλοντα εἰς η̄ αὐτὴν ἔχειν. τὸ γὰρ Στρεψιάδης Στρεψιάδου ὦ Στρεψιάδη καὶ Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου ὦ Ἡρακλείδη γενόμενα Στρεψίαδες καὶ Ἡράκλειδες παρὰ τοῖς κωμικοῖς παιγνίου χάριν ἐλέχθη οἷον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (1208)

μάκαρ ὦ Στρεψίαδες.

ἐν δὲ τοῖς ἔχουσι τὸ τ̄ σημειούμεθα τὸ Αἰήτης Αἰήτου ὦ Αἰήτη, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ (III 386)

---

l. 7 ἐνὶ κάτθεο M (Gaisf. E. M. p. 8); idem l. 9 πεπλασμένον (i. e. quidam oraculum ipsum ficticium existimarunt); tum Πέρση π. ἰδὼν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσκεν: si τὸ «ὦ» tenemus (cf. p. 148, 12) fortasse leg. ὦ Πέρση ποικιλόδιφρε, Τῶνδ' ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι; si τὸ «ὦ» eicimus (cf. oraculum a Polluce servatum Θετταλὲ ποικιλόδιφρε) fort. leg. Πέρση ποικιλόδιφρε θεῶν δ' ἀπὸ χ. ἔχεσθαι. l. 17 καὶ γινόμενα M.

Αἰήτη, cχέο μοι τῷδε cτόλῳ,

καὶ τὸ καλλιλαμπέτης καλλιλαμπέτου ὦ καλλιλαμπέτη καὶ τὸ αἰναρέτης αἰναρέτου ὦ αἰναρέτη, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ

αἰναρέτη τί cευ ἄλλος ὀνήcεται ὀψίγονός περ (Π 31),

αἰναρέτης δέ ἐcτιν ὁ ἐπὶ κακῷ κεκτημένος τὴν ἀρετήν· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ

ὦ φιλοθερcίτη (sic) φιλοκέρτομε (χ 287),

καίτοι γε τοῦ ἁπλοῦ διὰ τοῦ ᾱ ἐξενεχθέντος παρ' αὐτῷ οἷον

Θερcῖτ' ἀκριτόμυθε (Β 246).

Choer. 155, 4: τὸ μὲν Δημοcθένεος καὶ εὐγενέος ἐcτὶν ἐντελῆ, τὸ δὲ Δημοcθένους καὶ εὐγενοῦς κατὰ cυναίρεcίν ἐcτιν. ἴcως δέ τις λέγοι, διατί μὴ τὸ ἐναντίον· ἡ μὲν εἰς ο̅υ̅c̅ γενική ἐcτιν ἐντελής, ἡ δὲ ε̅ο̅c̅ κατὰ πάθος, τουτέcτι κατὰ διάλυcιν; ἔcτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἔχομεν τελικὰ τῆς γενικῆς, τῆς μὲν περιττοcυλλάβου τὸ c̄ ἐπὶ ἀρcενικῶν καὶ οὐδετέρων οἷον Αἴας Αἴαντος, Θόας Θόαντος, λέβης λέβητος, Πάρις Πάριδος, βῆμα βήματος, ποίημα ποιήματος, μέλι μέλιτος, κρέας κρέατος. πρόcκειται «ἐπὶ ἀρcενικῶν καὶ οὐδετέρων» διὰ τὰ εἰς ᾱ καὶ εἰς η̄ λήγοντα θηλυκά. ἐπὶ τούτων γὰρ τὸ c̄ τελικόν ἐcτιν ἰcοcυλλάβου γενικῆς οἷον μοῦcα μούcης, τιμή τιμῆς. τῆς δὲ ἰcοcυλλάβου τῶν ἀρcενικῶν τὸ ῡ καὶ τὸ ᾱ οἷον καλός καλοῦ, κοχλίας κοχλίου, Μηνᾶς Μηνᾶ, Μητρᾶς Μητρᾶ. εἰ οὖν ἐνταῦθα φημὶ δὴ ἐν τῇ Δημοcθένους γενικῇ καὶ εὐγενοῦς ἐcτι τελικὸν τὸ c̄, ὤφειλε περιττοcυλλαβεῖν ἡ γενικὴ τῆς εὐθείας, ἰcοcυλλαβεῖ δὲ καὶ οὐ περιττοcυλλαβεῖ, δηλονότι πέπονθεν· ἆρ' οὖν τὸ Δημοcθένεος καὶ τὰ ὅμοια ἐντελέcτερά ἐcτι καὶ ὁλόκληρα καὶ περιττοcυλλαβοῦντα τῆς ἰδίας εὐθείας. ἄλλως τε δὲ τὰ τελικὰ τῆς περιττοcυλλάβου γενικῆς καὶ τῆς ἰcοcυλλάβου ὁμοῦ εὑρεθῆναι ἄτοπόν ἐcτι· πῶς γὰρ τὰ ἐναντία δύναται ὁμοῦ εὑρίcκεcθαι; εἰ ἄρα ἐν τῇ Δημοcθένους γενικῇ καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐcτὶ τὸ c̄ τελικὸν τῆς περιττοcυλλάβου γενικῆς καὶ τὸ c̄ τελικὸν τῆς ἰcοcυλλάβου, δηλονότι πέπονθεν. ἔτι πᾶcα δοτικὴ πληθυντικῶν ἰcοcυλλαβεῖν θέλει τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν ἀπαθῶν, οἷον Αἴαcιν Αἴαντος, λέβηcι λέβητος, Τρωcί Τρωός, χηcί χηνός, πᾶcι παντός, μηcί μηνός, καλοῖς καλοῦ, cοφοῖς cοφοῦ, Ὁμήροις Ὁμήρου, ἀνθρώποις ἀνθρώπου. πρόcκειται δὲ «ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ἀπαθῶν» διὰ τὸ καλοῖcι καλοῦ καὶ αἴγεcιν αἰγός, ἐπὶ τούτων γὰρ οὐκ ἰcοcυλλαβεῖ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντι-

---

l. 8 quamquam haec de vocativo accurate exposita sunt, tamen Herodianum ipsum etiam pleniora praebuisse apparet ex St. B. qui quum de Πέρcης idem quod Choerob. tradat p. 518, 15: Πέρcαι τὸ ἔθνος — λέγεται καὶ Πέρcης ὄνομα. καὶ τοῦ μὲν κυρίου ἡ κλητικὴ κατὰ ὕφεcιν τοῦ c̄ ὡς τὸ «ὦ Πέρcη» (Hesiod. opp. 27), τοῦ δὲ ἐθνικοῦ κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ᾱ «ὦ Πέρcα», ὦ Cκύθα. p. 579, 17: Cκύθαι: ἡ κλητικὴ Cκύθα ἐcτιν ὡς Πέρcα, ἔcτι δὲ καὶ Cκύθη a gentili Cκύθης item atque ab ethnico Πέρcης vocativum in η̄ flexum esse refert, et ex Priscian. VII 7 Anacreon Ἥλιε καλλιλαμπέτη (quod Choerobosco ex E. M. 670, 19 restitui pro καλλιπέτη), posuit pro καλλιλαμπέτα, Hipponax «εὔηθες κριτή» pro κριτά et Apollonius Argonauticorum in III «Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι» (v. 320) pro Αἰήτα, in eodem Αἰήτη, cχέο μοι τῷδε cτόλῳ, οὕτι γὰρ αὔτως. Alcaeus Νήρη pro Νήρης posuit et Theopompus Χάρη pro Χάρης.

κῶν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν· [ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν. πάλιν πατράϲι πατρόϲ, μητράϲι μητρόϲ· ἰδοὺ οὔτε ἐπὶ τούτων ἰϲοϲυλλαβεῖ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ πέπονθεν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν. εἰ ἄρα οὖν τὸ μὲν Δημοϲθένεϲι πενταϲυλλαβεῖ, τὸ δὲ Δημοϲθένουϲ τετραϲυλλαβεῖ, δηλονότι πέπονθεν· ἄρα οὖν ἡ Δημοϲθένεοϲ γενικὴ ἡ πενταϲυλλαβοῦϲα ὁμοίωϲ τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἐντελεϲτέρα ἐϲτίν. ἔτι πᾶν οὐδέτερον ἀρϲενικῷ παρεϲχηματιϲμένον, εἰ μὲν ἰϲοϲυλλάβωϲ κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρϲενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ καλόϲ τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸν καλόν καὶ τὸ καλόν, ὁ ϲοφόϲ τοῦ ϲοφοῦ τῷ ϲοφῷ τὸν ϲοφόν καὶ τὸ ϲοφόν, ὁ ἀλλότριοϲ τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ τὸν ἀλλότριον καὶ τὸ ἀλλότριον, ὁ γνήϲιοϲ τοῦ γνηϲίου τῷ γνηϲίῳ τὸν γνήϲιον καὶ τὸ γνήϲιον· εἰ δὲ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνοιτο, τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρϲενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ χαρίειϲ τοῦ χαρίεντοϲ τῷ χαρίεντι τὸν χαρίεντα ὦ χαρίεν καὶ τὸ χαρίεν, ὁ ϲώφρων τοῦ ϲώφρονοϲ τῷ ϲώφρονι τὸν ϲώφρονα ὦ ϲῶφρον καὶ τὸ ϲῶφρον, ὁ ταχύϲ τοῦ ταχέοϲ τῷ ταχέϊ τὸν ταχέα ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ, ὁ ἄρϲην τοῦ ἄρϲενοϲ τῷ ἄρϲενι τὸν ἄρϲενα ὦ ἄρϲεν καὶ τὸ ἄρϲεν, ὁ λιπόπατριϲ τοῦ λιποπάτριδοϲ τῷ λιποπάτριδι τὸν λιποπάτριδα ὦ λιπόπατρι καὶ τὸ λιπόπατρι. εἰ οὖν τὰ οὐδέτερα φημὶ δὴ τὸ εὐγενέϲ καὶ τὸ εὐϲεβέϲ ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρϲενικοῦ, ὦ εὐγενέϲ γὰρ καὶ τὸ εὐγενέϲ, ὦ εὐϲεβέϲ γὰρ καὶ τὸ εὐϲεβέϲ, καὶ ὡϲ δέδεικται ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρϲενικοῦ καὶ οὐχὶ τῇ αἰτιατικῇ, τὸν εὐϲεβῆ γὰρ καὶ τὸν εὐγενῆ ἡ αἰτιατική, δηλονότι περιττοϲυλλάβωϲ κλίνεται οἷον τοῦ εὐϲεβέοϲ καὶ τοῦ εὐγενέοϲ· ἄρα οὖν τοῦ εὐϲεβοῦϲ καὶ τοῦ εὐγενοῦϲ πεπονθότα ἐϲτίν· οὐ κλίνεται γὰρ περιττοϲυλλάβωϲ. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τῇ μὲν ἐντελεῖ γενικῇ κέχρηνται οἱ Ἴωνεϲ οἷον Δημοϲθένεοϲ καὶ Διομήδεοϲ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτοϲ τῇ ϲυνῃρημένῃ οἷον Δημοϲθένουϲ καὶ Διομήδουϲ.

Choer. 157, 21: ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ ε̄ καὶ τὸ ο̄ τριχῶϲ ϲυναιρεῖται, καὶ γὰρ εἰϲ τὴν ο̄ῡ δίφθογγον καὶ παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ οἷον Δημοϲθένεοϲ Δημοϲθένουϲ, εὐϲεβέοϲ εὐϲεβοῦϲ· παρὰ δὲ τοῖϲ Δωριεῦϲι καὶ τοῖϲ Ἴωϲιν εἰϲ τὴν ε̄ῡ δίφθογγον οἷον [Ἰδομενέοϲ Ἰδομενεῦϲ

Ἰδομενεῦϲ δ' οὐ λῆγε μένοϲ μέγα (Ν 424)·

καὶ πάλιν] Ὀδυϲϲέοϲ Ὀδυϲϲεῦϲ

Ὀδυϲεῦϲ δὲ λαβὼν κύϲε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ (ω 397)·

καὶ πάλιν Ἐρεβέοϲ Ἐρεβεῦϲ

ἐξ Ἐρεβεῦϲ ἄξοντα κύνα ϲτυγεροῦ Ἀΐδαο (Θ 368),

ϲπανίωϲ δὲ παρὰ τοῖϲ Ἀθηναίοιϲ εὑρίϲκεται τὸ ε̄ καὶ τὸ ο̄ εἰϲ τὴν ε̄ῑ δίφθογγον ϲυναιρούμενα οἷον πλέον πλεῖν, δέον δεῖν, ὡϲ παρ' Ἀριϲτοφάνει ἐν Βατράχοιϲ (91)

---

l. 32—34 verba uncinis inclusa non Herodianea esse possunt: cf. Il. Pr. N 424.

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.

καὶ πάλιν δέον δεῖν, «δεῖν τόδ' ἐγένετο», ἀντὶ τοῦ δέον τόδε ἐγένετο.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰς ης ἔχοντα τὴν γενικὴν εἰς ους οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένεως Δημοσθένους καὶ Διομήδης Διομήδεως Διομήδους, ὥσπερ Πηλεύς Πηλέος καὶ Πηλέως Ἀττικῶς καὶ βασιλεύς βασιλέος καὶ βασιλέως Ἀττικῶς. καὶ λέγουσί τινες τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων ἐποίησαν κρᾶσιν οἱ Ἀττικοὶ κατὰ τὴν γενικήν, τούτου χάριν οὐκ ἐποίησαν ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· οὗτοι δὲ οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι, πολλάκις δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἔκτασιν καὶ κρᾶσιν ποιοῦνται οἷον Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Πειραιέως Πειραιῶς, Στειριέως Στειριῶς. τί οὖν ἄτοπον ἐπὶ τούτων ἔκτασιν γενέσθαι καὶ κρᾶσιν; κρεῖττον οὖν ἐστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικήν, ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν, οἷον ἐπὶ τῶν εἰς ευς ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικὴν καὶ ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπὶ μὲν τῶν ὄντων κυρίων τοῦτο ποιοῦσιν ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὅλων ποιοῦσιν οἷον Πηλεύς Πηλέως, Ἀτρεύς Ἀτρέως, βασιλεύς βασιλέως, ἱερεύς ἱερέως. εἰ ἐποίησαν οὖν ἐπὶ τῶν εἰς ης εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τοῦτο ποιῆσαι· εἰ δὲ ἐποίησαν διὰ τοῦ ε καὶ ω καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τὴν γενικήν, εἶχον ταῦτα συνεμπίπτειν τοῖς ἐπιρρήμασιν οἷον ὁ εὐσεβής τοῦ εὐσεβέως καὶ εὐσεβέως δὴ ἐγένετο, ὁ ἀτρεκής τοῦ ἀτρεκέως καὶ ἀτρεκέως ἐλάλησεν, ὁ εὐγενής τοῦ εὐγενέως καὶ εὐγενέως συνέτυχεν. τῶν οὖν ἐπιθέτων κωλυομένων γενέσθαι διὰ τοῦ ε καὶ ω κατὰ τὴν γενικὴν Ἀττικῶς διὰ τὴν συνέμπτωσιν τῶν ἐπιρρημάτων, κωλύεται καὶ τὰ κύρια τὰ εἰς ης εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν γενέσθαι διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν· ὡς γὰρ εἴρηται, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦντες διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσιν καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ ποίαν αὐτίαν τὰ εἰς ης εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν οὐ γίνεται διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένηος, Διομήδης Διομήδηος, ὥσπερ Πηλεύς Πηλῆος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· οἱ Ἴωνες ποιοῦντες διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦσιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦσιν οἷον τῶν εἰς ευς ποιοῦντες διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅλης τῆς καταλήξεως τοῦτο ποιοῦσιν. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων τοῦτο ποιοῦσιν ἐπὶ δὲ τῶν μὴ ὄντων κυρίων τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὅλων ποιοῦσιν οἷον Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος, Πηλεύς Πηλῆος, βασιλεύς βασιλῆος, ἱερεύς ἱερῆος.

---

l. 2 v. **δεῖν maxime Byzantinis in usu fuisse (velut δεῖν εἶναι et similia) monuit Boissonade Anecd. II 78. III 47.**

εἰ ἐποίηcαν οὖν ἐπὶ τῶν εἰc ης εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνες, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τοῦτο ποιῆcαι, εἰ δὲ ἐποίηcαν ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων, ἠναγκάζοντο καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τοῦτο ποιῆcαι. καθόλου γὰρ πᾶν οὐδέτερον ἀπὸ ἀρcενικοῦ γεγενημένον κατὰ παραcχηματιcμὸν τὴν τῶν ἀρcενικῶν κλίcιν ἐπιδέχεται καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ οἷον ὁ καλός τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸ καλόν τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ, ὁ cοφός τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ καὶ τὸ cοφόν τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ, ὁ χαρίειc τοῦ χαρίεντοc τῷ χαρίεντι καὶ τὸ χαρίεν τοῦ χαρίεντοc τῷ χαρίεντι, ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενοc τῷ ἄρcενι καὶ τὸ ἄρcεν τοῦ ἄρcενοc τῷ ἄρcενι. εἰ δὲ ἐποίηcαν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν οἷον εὐcεβές τοῦ εὐcεβῆοc τὸ εὐγενές τοῦ εὐγενῆοc, εὑρίcκετο ἡ παραλήγουcα τῆc γενικῆc μείζονα χρόνον ἔχουcα τῆc ληγούcηc τῆc ἰδίαc εὐθείαc, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. οὐδέποτε γὰρ ἡ παραλήγουcα τῆc περιττοcυλλάβου γενικῆc μείζονα χρόνον ἔχει τῆc ληγούcηc τῆc ἰδίαc εὐθείαc, ἀλλ' ἴcον ἢ ἐλάττονα· ἴcον μὲν οἷον Λάχηc Λάχητοc, ἔρωc ἔρωτοc, Πάριc Πάριδοc, ἔλαccον δὲ οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροc, Μέμνων Μέμνονοc, Πηλεύc Πηλέωc, Ἀχιλλεύc Ἀχιλλέωc· οὐδέποτε δὲ μείζονα, ὡc εἴρηται, χωρὶc εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύcῃ διὰ τὸ φοῖνιξ φοίνικοc καὶ κῆρυξ κήρυκοc. τῶν οὖν οὐδετέρων κωλυομένων γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικὴν κωλύεται καὶ τὰ ἀρcενικὰ ἐπίθετα γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικήν· τῶν δὲ ἐπιθέτων κωλυομένων γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc κατὰ τὴν γενικὴν κωλύεται καὶ τὰ κύρια τὰ εἰc ηc εἰc ουc ἔχοντα τὴν γενικὴν γενέcθαι διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶc. ὡc γὰρ εἴρηται, οἱ Ἴωνεc ποιοῦντεc διὰ τοῦ η καὶ ο τὴν γενικὴν ἐπὶ ὅληc τῆc καταλήξεωc τοῦτο ποιοῦcι καὶ οὐκ ἐπί τινων μὲν ποιοῦcιν ἐπί τινων δὲ οὐ ποιοῦcιν.

Ἰcτέον ὅτι ἀπὸ τῆc Δημοcθένεοc γενικῆc ἐγένετο ἡ Δημοcθένεϊ δοτικὴ τροπῇ τοῦ οc εἰc ι, ὥcπερ Αἴαντοc Αἴαντι, Λάχητοc Λάχητι, καὶ λοιπὸν κατὰ cυναίρεcιν τοῦ ε καὶ ι εἰc τὴν ει δίφθογγον γίνεται Δημοcθένει.

Ἰcτέον ὅτι ἀπὸ τοῦ Δημοcθένεϊ γέγονε Δημοcθένεα τροπῇ τοῦ ι εἰc α ὥcπερ Αἴαντι Αἴαντα, Λάχητι Λάχητα, καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ε καὶ α εἰc η Δημοcθένη ὥcπερ τείχεα τείχη, βέλεα βέλη. δεῖ γινώcκειν, ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ τὸ ε ἔχον προηγούμενον φωνῆεν, τότε τὸ ε καὶ τὸ α εἰc η κιρνᾶται καὶ εἰc α μακρὸν οἷον εὐφυέα εὐφυᾶ, ὑγιέα ὑγιῆ καὶ ὑγιᾶ. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἔχον προηγούμενον cύμφωνον, τότε τὸ ε καὶ α εἰc η μόνωc κίρναται οἷον Δημοcθένεα Δημοcθένη, εὐγενέα εὐγενῆ.

Ἰcτέον δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν κυρίων τῶν εἰc ηc εἰc ουc ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰc ν ποιοῦcι τὴν αἰτιατικὴν καὶ εἰc η τὴν κλητικὴν οἷον ὁ Δημοcθένηc τοῦ Δημοcθένουc τῷ Δημοcθένει τὸν Δημοcθένην ὦ Δημοcθένη, ὁ Διομήδηc τοῦ Διομήδουc τῷ Διομήδει τὸν Διομήδην ὦ Διομήδη, ὁ Ἀριcτοφάνηc τοῦ Ἀριcτοφάνουc τῷ Ἀριcτο-

φάνει τὸν Ἀριςτοφάνην ὦ Ἀριςτοφάνη· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων οὔτε εἰς $\bar{ν}$ ποιοῦςι τὴν αἰτιατικὴν οὔτε εἰς $\bar{η}$ τὴν κλητικήν, οὐδὲ γὰρ λέγουςιν τὸν κακοήθην καὶ τὸν ςυνήθην καὶ ὦ κακοήθη καὶ ὦ ςυνήθη. καὶ ἡ αἰτία ἐςτὶν αὕτη· ποιοῦντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὴν αἰτιατικὴν εἰς ν καὶ τὴν κλητικὴν εἰς η ποιοῦςιν οἷον τὸν Δημοςθένην ὦ Δημοςθένη τὸν Διομήδην ὦ Διομήδη. εἰ ἐποίηςαν οὖν ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων τὴν αἰτιατικὴν εἰς ν, ἠναγκάζοντο καὶ τὴν κλητικὴν εἰς η ποιῆςαι. τῆς δὲ κλητικῆς εἰς $\bar{η}$ ληγούςης ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ἠναγκάζοντο καὶ τὰ οὐδέτερα εἰς $\bar{η}$ καταλήγειν, ὅπερ ἄτοπον. πᾶν γὰρ οὐδέτερον ὄνομα, ἀρςενικῷ παρεςχηματιςμένον καὶ περιττοςυλλάβως κλινόμενον τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρςενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ ἄρςην τοῦ ἄρςενος τῷ ἄρςενι ὦ ἄρςεν καὶ τὸ ἄρςεν, ὁ ςώφρων τοῦ ςώφρονος ὦ ςῶφρον καὶ τὸ ςῶφρον. ἀλλὰ μὴν τὰ οὐδέτερα οὐ δύναται καταλήγειν εἰς $\bar{η}$, τὸ γὰρ η οὐκ ἔςτι τελικὸν τῶν οὐδετέρων κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν. τὸ γὰρ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ $\overline{ον}$ καὶ οὐ καταλήγει εἰς $\bar{η}$ φύςει. λοιπὸν τῶν οὐδετέρων κωλυομένων εἰς $\bar{η}$ καταλήγειν κωλύεται καὶ ἡ κλητικὴ εἰς $\bar{η}$ καταλήγειν, κωλύεται καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς $\bar{ν}$ καταλήγειν. ἔχομεν γὰρ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ποιοῦντες τὴν αἰτιατικὴν εἰς $\bar{ν}$ καὶ τὴν κλητικὴν εἰς η ποιοῦςι. τούτων οὖν χάριν ἐπὶ τῶν εἰς $\overline{ης}$ εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν ἐπιθέτων οὐ ποιοῦςιν οἱ Ἀττικοὶ εἰς $\bar{η}$ τὴν κλητικὴν καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἰς $\bar{ν}$.

Choer. 162, 34: δεῖ παραφυλάξαςθαι τοῦτο, ὅτι οἱ ἔχοντες ἔθος Ἀττικοὶ ποιεῖν τὰς αὐτὰς ὀρθὰς καὶ κλητικὰς οἷον ὁ Αἴας ὦ Αἴας, ὁ Θόας ὦ Θόας, ὁ κοχλίας ὦ κοχλίας, ἐπὶ τῶν εἰς $\overline{ης}$ εἰς $\overline{ους}$ ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων οὐχ εὑρίςκονται ποιοῦντες ὁμόφωνον τὴν κλητικὴν τῇ εὐθείᾳ. οὐδὲ γὰρ λέγουςιν ὦ Ἀριςτοφάνης καὶ ὦ Δημοςθένης, ἀλλ' ὦ Ἀριςτοφάνη καὶ ὦ Διομήδη καὶ ὦ Δημοςθένη. δεῖ δὲ προςθεῖναι ὅτι ἐν τοῖς εἰς $\overline{ης}$ εἰς $\overline{ους}$ ἔχουςι τὴν γενικὴν οὖςι παρὰ τὸ κλέος ποιοῦςιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλτικὴν οἷον ὁ Νικοκλῆς ὦ Νικοκλῆς, ὁ Περικλῆς ὦ Περικλῆς, ὁ Cοφοκλῆς ὦ Cοφοκλῆς, ὁ Ἡρακλῆς ὦ Ἡρακλῆς. πρόςκειται «ἐπὶ τῶν κυρίων», ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων παρ' αὐτοῖς ὁμόφωνός ἐςτιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ οἷον ὁ δυςτυχής ὦ δυςτυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἥρωϊ

ὦ δυςτυχής, εἰ μὴ βαδιῆς (sic)

καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Δυςκόλῳ

ὦ δυςτυχής, τί οὐ καθεύδεις,

καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως ἐπιθέτων.

Ἀπὸ τῆς Δημοςθένεϊ δοτικῆς γέγονε Δημοςθένεε τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε ὥςπερ Αἴαντι Αἴαντε, καὶ κατὰ κρᾶςιν τῶν δύο $\overline{εε}$ εἰς $\bar{η}$ γίνεται Δημοςθένη.

---

l. 21 de Ζαῆ accusativo, quem alii Ζαῆν Aeolice, quod Ζάην scribendum fuit, alii Ζαῆν' pronuntiaverunt, cf. Schol. ad Od. μ 313. l. 33 seqq. — Δυςκόλῳ ex cod. Marc. additi; si fides ei habenda est, Meinek. qui posteriorem versum Misumeno dedit (frg. 10. 11), erravit.

Ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Αἴαντε γίνεται Αἰάντοιν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Δημοϲθένεε γίνεται Δημοϲθενέοιν, καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε καὶ τῆϲ οι διφθόγγου Δημοϲθενοῖν.

Choer. 164, 8: ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Αἴαντε γίνεται Αἴαντεϲ προϲθέϲει τοῦ ϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Δημοϲθένεε γίνεται Δημοϲθένεεϲ προϲθέϲει τοῦ ϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν τῶν δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον Δημοϲθένειϲ.

Δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι ἐν μὲν τοῖϲ δυϊκοῖϲ τὰ δύο εε εἰϲ η κίρναται οἷον Δημοϲθένεε Δημοϲθένη, Διομήδεε Διομήδη· ἐν δὲ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον οἷον Δημοϲθένεεϲ Δημοϲθένειϲ, Διομήδεεϲ Διομήδειϲ, ϲπανίωϲ δὲ καὶ ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ, ἀλλ' εὑρίϲκεται τὰ δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον κιρνάμενα οἷον ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει, ὡϲ παρ' Αἰϲχίνῃ τῷ Cωκρατικῷ «τούτω τὼ πόλει» (λέγει δὲ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων), καὶ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ η οἷον ἱππέεϲ ἱππῆϲ καὶ βαϲιλέεϲ βαϲιλῆϲ. ταῦτα δὲ Ἀττικά ἐϲτι καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰϲ ευϲ τοῦτο ποιοῦϲιν οἱ Ἀττικοί, φημὶ δὴ τὸ κιρνᾶν τὰ δύο εε εἰϲ η ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν μὲν τοῖϲ δυϊκοῖϲ τὰ δύο εε εἰϲ η κιρνᾶται, ἐν δὲ τοῖϲ πληθυντικοῖϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἔϲτιν ἀπολογήϲαϲθαι περὶ τούτων οὕτωϲ· τὸ ι χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, οὐ μὴν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν οἷον φίλοι, ὅμηροι, κοχλίαι, Αἰνεῖαι. ἐπειδὴ οὖν τὸ ι χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, εὐλόγωϲ οὖν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ τὰ δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον κίρναται, ἐν δὲ τοῖϲ δυϊκοῖϲ εἰϲ τὸ η, ἐπειδὴ εἰ ἐγένετο τῶν δύο εε κρᾶϲιϲ εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ, εὑρίϲκεται τὸ ι ἐν τῇ τελευταίᾳ ϲυλλαβῇ, ὅπερ ἐϲτὶ γνήϲιον, ὡϲ εἴρηται, τῆϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν. τούτου χάριν, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τὸ ι τελικὸν ἐπὶ τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν, οὐκ ἐγένετο ἡ κρᾶϲιϲ τῶν δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ἀλλ' εἰϲ τὸ η. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν καὶ ἑτέραν τοιαύτην ἀπολογίαν· οὐδέποτε εὑρίϲκεται ἐν ἀρϲενικοῖϲ ὀνόμαϲιν εὐθεῖα δυϊκῶν εἰϲ οἱανδήποτε δίφθογγον λήγουϲα οἷον τὼ Αἴαντε, τὼ λέβητε, τὼ Ἀτρείδα, τὼ Ὀρέϲτα. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆϲ εἰϲ α καὶ εἰϲ ω ληγούϲηϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν, δηλονότι μετὰ τοῦ ι οὔϲηϲ, ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐκ ἔχει τὸ ι προϲγεγραμμένον οἷον τῷ κοχλίᾳ τὼ κοχλία, τῷ ὁμήρῳ τὼ ὁμήρω. τούτων οὖν χάριν ἐν τοῖϲ δυϊκοῖϲ οὐ κίρναται τὰ δύο εε εἰϲ τὴν ει δίφθογγον. πρόϲκειται «ἐν ἀρϲενικοῖϲ ὀνόμαϲιν» διὰ τὸ ταρίχεε ταρίχει, πόλεε πόλει· ταῦτα γὰρ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἀρϲενικὰ ἀλλὰ τὸ μὲν οὐδέτερον τὸ δὲ θηλυκόν, ἄλλωϲ τε δὲ καὶ ϲπάνιά ἐϲτιν ἅτινα οὐκ ἔρρηται εἰϲ κανόνα. ἔϲτι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τοιαύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν πλείοϲι φωνήεϲι κέχρηται πολλάκιϲ ὡϲ πρὸϲ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι, τὼ κοχλία οἱ κοχλίαι. ἰδοὺ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν δύο ἔχει φωνήεντα, τῆϲ εὐθείαϲ τῶν

l. 38 ἔρρηται scripsi pro ἔρρονται; an εἴρονται, inseruntur?

δυϊκῶν ἓν φωνῆεν ἐχούσης. εἰκότως οὖν ἐν μὲν τοῖς πληθυντικοῖς τὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον κίρναται, ἐν δὲ τοῖς δυϊκοῖς εἰς τὸ η, ἵνα πλείονα σχῇ φωνήεντα ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην ἀπολογίαν τοιαύτην· ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν μείζονι χρόνῳ κέχρηται πολλάκις ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν οἷον τὼ ὁμήρω οἱ ὅμηροι· τὸ ω μεῖζόν ἐστι τῆς οι διφθόγγου. τὰ Μηδεία αἱ Μήδειαι. τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου. ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ η μεῖζόν ἐστι τῆς ει διφθόγγου, εἰκότως ἐν μὲν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο εε εἰς η κίρναται, ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἵνα εὑρεθῇ μείζονα χρόνον ἔχουσα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν.

Choer. 169, 2: πᾶσα αἰτιατικὴ ἑνικῶν εἰς α λήγουσα προσθέσει τοῦ ς ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον Αἴαντα Αἴαντας, λέβητα λέβητας, Λάχητα Λάχητας, ἔρωτα ἔρωτας. οὕτως οὖν καὶ Δημοσθένεα Δημοσθένεας καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς τὴν ει δίφθογγον Δημοσθένεις.

Choer. 170, 10: δεῖ καὶ τοῦτο γινώσκειν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ης εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν κυρίων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ ἔτος διὰ τοῦ α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν οἷον ὁ Δημοσθένης τοῦ Δημοσθένους τοὺς Δημοσθένας, ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ Ἀριστοφάνους τοὺς Ἀριστοφάνας, ὁ δωδεκαέτης τοῦ δωδεκαέτους τοὺς δωδεκαέτας, ὁ ἑπταέτης τοῦ ἑπταέτους τοὺς ἑπταέτας. τὴν δὲ εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου ποιοῦσιν ἐπὶ τούτων οἷον οἱ Δημοσθέναι, οἱ Ἀριστοφάναι, οἱ ἑπταέται.

Περὶ τῶν εἰς ις.

Choer. 181, 15: τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα φύσει εἰς ς λήγοντα μακρὸν ἔχει τὸ ι καὶ προσθέσει τοῦ ος κλίνεται οἷον κίς κιός

ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες (Hesiod. Opp. 433),

λίς λιός

ὥστε λὶς ἠϋγένειος (P 109).

l. 15 extrema verba καὶ κατὰ κρᾶσιν — Δημοσθένεις ex Herodiani sententia, quam ex ipso Choer. p. 861, 18 cognovimus, transformavi, nam Choeroboscus haec habet: μηδεὶς οἰέσθω, ὅτι τὸ Δημοσθένεις ἀπὸ τοῦ Δημοσθένεας γέγονε κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς ει· τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η κίρναται. ἀλλὰ δεῖ λέγειν ὅτι ὁμοφωνία ἐστὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ς λήγουσα καὶ συναιρουμένη κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον αὐτῇ καὶ τὴν κλητικήν, οἷον οἱ βότρυς τοὺς βότρυς ὦ βότρυς, οἱ βοῦς τοὺς βοῦς ὦ βοῦς, οἱ ἰχθῦς τοὺς ἰχθῦς ὦ ἰχθῦς, οἱ ἡδεῖς τοὺς ἡδεῖς ὦ ἡδεῖς, οἱ εὐγενεῖς τοὺς εὐγενεῖς ὦ εὐγενεῖς, οἱ εὐφυεῖς τοὺς εὐφυεῖς ὦ εὐφυεῖς. οὕτως οὖν καὶ οἱ Δημοσθένεις τοὺς Δημοσθένεις ὦ Δημοσθένεις. Atque fortasse ipse Herodianus abnormem crasin per homophoniam casuum excusavit hoc fere modo: ἐγένετο δὲ συναίρεσις τοῦ ε καὶ α εἰς ει καὶ οὐκ εἰς η ὡς ἔθος, ἵν' ᾖ ὁμοφωνία τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. πᾶσα γὰρ εὐθεῖα κτλ. Tum secutura essent Choer. 170, 4 οἱ δὲ Ἀττικοὶ τούτῳ τῷ λόγῳ οὐκ ἀκολουθοῦσιν· ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τῶν εἰς ευς συναιροῦντες τὰ δύο εε εἰς τὸ η ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν οἷον ἱππέες ἱππῆς, βασιλέες βασιλῆς, οὐ ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν ὁμόφωνον τῇ εὐθείᾳ· οὐδὲ γὰρ ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ η.

λῖες μέντοι λίεςςι παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐπὶ τοῦ λέοντος· τὸ γὰρ λίς ὅτε ἐπὶ τῆς πέτρας οἷον

πέτρη γὰρ λίς ἐςτιν (μ 79)

ἀντὶ τοῦ ὁμαλή ἐςτι πάντῃ ἄκλιτον. ταῦτα δὲ μακρὸν ἔχει τὸ ῑ. τινὲς δὲ καὶ τὴν Διός γενικὴν ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας θέλουςι λέγειν τῆς εἰρημένης παρὰ τῷ Ῥίνθωνι· αὕτη δὲ ἑτερόκλιτός ἐςτιν, ἀπὸ γὰρ τῆς Ζεύς εὐθείας ἐςτίν. οὐ γὰρ δύναται ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας εἶναι ἡ Διός γενική, ἐπειδὴ βραχὺ δεῖ ἔχειν τὸ ῐ οἷον

εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (Β 2).

εἰ δ' ἦν ἀπὸ τῆς Δίς εὐθείας ὤφειλε μακρὸν ἔχειν τὸ ῑ, ὥςπερ κίς κιός, λίς λιός (εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς ςυνεςταλμένον ἔχον τὸ ῐ, ὡς ἐπὶ τοῦ

ὥςτε λὶς ἠϋγένειος

ποιητικῶς)· ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ, ὡς ἐπὶ τοῦ

οἱ ἐπιθύουςιν βουςὶ λίες,

καὶ πάλιν

κάπροι τε λίες τε,

ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό, ὡς ἐπὶ τοῦ

λῖες μέν τοι λίεςςιν.

ἡ δὲ Διός γενικὴ οὐδέποτε ἔχει αὐτὸ ἐκτεταμένον. τούτων οὕτως ἐχόντων, μόνον τὸ τίς τινός διὰ τοῦ ν κλίνεται καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ ος· καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο ἐπειδὴ ςυςτέλλει τὸ ῐ, τῶν εἰς ῑς μονοςυλλάβων ἐκτεινόντων αὐτὸ οἷον κίς λίς, εἰκότως ὡς διαλλάξαν περὶ τὸν χρόνον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίςιν, τὸ γὰρ ῥίς ῥινός καὶ θίς θινός διὰ τοῦ νος κλινόμενα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι φύςει εἰς ς· ταῦτα γὰρ δικατάληκτά ἐςτιν οἷον ῥίς καὶ ῥίν, θίς καὶ θίν· [ςημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸν ςωρὸν εἴτε χρημάτων εἴτε λίθων εἴτε ἑτέρων τινῶν τοιούτων· ἀλλ' ἡνίκα μὲν τὸν αἰγιαλὸν ςημαίνει, θηλυκῶς λέγεται, ἡνίκα δὲ τὸν ςωρόν, ἀρςενικῶς οἷον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ

θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς (Α 350).

ἐπὶ δὲ τοῦ ςωροῦ

πολὺς δ' ἀμφ' ὀςτεόφιν θίς (μ 45).]

οὐδέποτε δὲ ἐμελέτηςε τὰ εἰς ῑς μονοςύλλαβα διὰ τοῦ τ κλίνεςθαι. παραιτητέον ἄρα τὸν Ἀςκαλωνίτην οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς εὐθείας κεκλίςθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λῖτα αἰτιατικήν. μεταπλαςμὸς γάρ ἐςτι τῆς λιτῷ δοτικῆς ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδῳ. καὶ ἡ αἰτιατικὴ λῖτα μεταπέπλαςται ἐκ τῆς λιτόν ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην.

Choer. 56, 10 coll. 186, 15: τὰ εἰς ις κύρια μετὰ οἱουδήποτε ςυμφώνου διὰ τοῦ δος κλίνεται, εἴτε ἀρςενικὰ ἢ εἴτε θηλυκὰ οἷον Ἦλις Ἤλιδος, Πάρις Πάριδος, Ἄδωνις Ἀδώνιδος, Θέογνις Θεόγνιδος, Ἀθῆ-

l. 26—31 verba uncinis inclusa epitomatoris esse puto; nam apud Homerum θίς semper masculinum est: cf. Thesaurum s. v. Ceterum Α 350 Choeroboscus legisse videtur θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιήν: cf. schol. ad h. l. l. 32 verba inde ab οὐδέποτε δὲ ἐμελέτηςε usque ad finem recepi ex Il. Pr. C 352 (Ψ 254, Ξ 387). Caeterum cf. Arc. 125, 1, Mon. 19, 1, Dichr. 283, 1, Theogn. 133 et 135.

νιϲ Ἀθήνιδοϲ, Κρίνιϲ Κρίνιδοϲ, Ἶϲιϲ Ἴϲιδοϲ, Θέτιϲ Θέτιδοϲ, Κύπριϲ Κύπριδοϲ, Μέμφιϲ Μέμφιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Αἰγύπτου).

Choer. 56, 25 coll. 187, 1: ἰϲτέον δὲ ὅτι ἐϲτί τινα κύρια εἰϲ ιϲ θηλυκὰ μὴ κλιθέντα διὰ τοῦ δοϲ· ἔϲτι δὲ ταῦτα, Χάρυβδιϲ Χαρύβδεωϲ, Cάρδιϲ Cάρδεωϲ. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ δοϲ διὰ τὴν κακοφωνίαν, εὑρίϲκετο γὰρ ἀλλεπαλληλία τοῦ δ, ὅπερ ἐϲτὶ κακόφωνον. τούτοιϲ ἠκολούθηϲε κατὰ τὴν κλίϲιν καὶ τὸ Τράλλιϲ Τράλλιοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ Ἰωνικῆϲ. ἔτι ϲεϲημείωται καὶ τὸ Cκῆψιϲ Cκήψιοϲ καὶ Ἐπίϲκηψιϲ Ἐπιϲκήψιοϲ (ὀνόματα δέ ἐϲτι ταῦτα πόλεων Τρωϊκῶν), καὶ τὸ Λάχεϲιϲ Λαχέϲιοϲ καὶ Νέμεϲιϲ Νεμέϲιοϲ καὶ τὸ Ἐπίκτηϲιϲ Ἐπικτήϲιοϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). ταῦτα δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δοϲ, ἐπειδὴ ταῦτα κύρια ὄντα ὡμοφώνηϲε τοῖϲ προϲηγορικοῖϲ καὶ τὴν τῶν προϲηγορικῶν κλίϲιν ἀνεδέξατο. τὸ δὲ Ζεῦξιϲ Ζεύξιδοϲ τὴν τοῦ προϲηγορικοῦ ζεῦξιϲ ζεύξιοϲ κλίϲιν οὐκ ἀνεδέξατο, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτι τοῦ αὐτοῦ γένουϲ οὗπερ καὶ τὸ προϲηγορικόν ἐϲτιν. ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸ γένοϲ, εἰκότωϲ καὶ περὶ τὴν κλίϲιν διήλλαξεν.

Choer. 56, 33 coll. 188, 4: τὰ εἰϲ ιϲ ὀνόματα Αἰγύπτια ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται οἷον Ξόϊϲ Ξόϊοϲ, Ἄθλιβιϲ Ἀθλίβιοϲ, Cύϊϲ Cύϊοϲ, Θμοῦϊϲ Θμούϊοϲ, Ταμίαθιϲ Ταμιάθιοϲ, ὡϲαύτωϲ καὶ Cάϊϲ, Χέμμιϲ, Ψένυριϲ, Ψινέκταβιϲ καὶ Μώμεμφιϲ Μωμέμφεωϲ ὡϲ Ἀρίϲταρχοϲ. πρόϲκειται «ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον» διὰ τὸ Μέμφιϲ Μέμφιδοϲ, ὅπερ παρά τιϲι καὶ Μέμφιοϲ εἴρηται οὐκ ἀκριβῶϲ, καὶ Βούϲιριϲ Βουϲίριδοϲ καὶ Ὄϲιριϲ Ὀϲίριδοϲ. καὶ ταῦτα γὰρ Αἰγυπτίων ἐϲτὶν ὀνόματα καὶ ὅμωϲ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται.

Choer. 57, 7: τὰ παρὰ τὸ πόλιϲ ϲύνθετα, ἂν μὲν θηλυκοῦ μόνου γένουϲ γένηται, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίϲιν, τουτέϲτι διὰ καθαροῦ τοῦ ωϲ κλίνεται οἷον πόλιϲ πόλεωϲ, ἀκρόπολιϲ ἀκροπόλεωϲ, Καλλίπολιϲ Καλλιπόλεωϲ, Ἀμφίπολιϲ Ἀμφιπόλεωϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ), Χρυϲόπολιϲ, Νικόπολιϲ, μητρόπολιϲ· ἐὰν δὲ ἀρϲενικοῦ μόνου γένουϲ γένηται, ἢ ἀρϲενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται. ἀρϲενικοῦ μὲν μόνου γένουϲ οἷον ὁ Cώπολιϲ τοῦ Cωπόλιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον κωμικοῦ), ὁ Ἀγηϲίπολιϲ τοῦ Ἀγηϲιπόλιδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ϲτρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων), ἀρϲενικοῦ δὲ καὶ θηλυκοῦ οἷον ὁ φιλόπολιϲ καὶ ἡ φιλόπολιϲ τοῦ φιλοπόλιδοϲ τῆϲ φιλοπόλιδοϲ, ὁ ἄπολιϲ καὶ ἡ ἄπολιϲ τοῦ

---

l. 1 Κρίνιϲ scripsi pro Κόρνιϲ ex Schol. ad Il. A 39, unde etiam Arcadio hoc nomen restituit Thes. pro κρίνιϲ vel κέρνιϲ librorum. l. 3 de cacophonia consonae δ iteratae cf. fr. 41. l. 20 Cύϊϲ ex St. B. scripsi pro Cόϊϲ et Θμοῦϊϲ pro Θμόιϲ ex eodem, addidi ex St. B. nomina inde a Cάϊϲ usque ad Μώμεμφιϲ, quia St. B. diserte de eorum declinatione praescribit: Cάϊϲ κλίνεται Cάεωϲ ὡϲ Μέμφεωϲ, Χέμμιϲ — κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εωϲ Χέμμεωϲ, Ψένυριϲ — κλίνεται Ψενύρεωϲ. Ψινέκταβιϲ — κλίνεται Ψινεκτάβεωϲ. Μώμεμφιϲ — κλίνεται Μωμέμφεωϲ, ὡϲ Ἀρίϲταρχοϲ, quae omnia ex Herodiani libro περὶ κλίϲεωϲ petita esse hic Choerobosci locus comprobat. Concinit St. B. cum Choerob. de Μέμφιϲ, dicit enim s. v. κλίνεται καὶ Μέμφιδοϲ καὶ Μέμφιοϲ. l. 30 ex p. 188, 12 addidi Χρυϲόπολιϲ — μητρόπολιϲ,

ἀπόλιδος καὶ τῆς ἀπόλιδος. Ἀνδροτίων δὲ καὶ τὸ μόνως θηλυκὸν Τετράπολις Τετραπόλιδος φησὶ διὰ τοῦ δ̄.

Choer. 189, 4: τὸ Πάριος καὶ Θέτιος Ἰωνικά ἐστιν· ἐπειδὴ οἱ Ἴωνες εὑρίσκουσί τινα εἰς ῑς̄ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς̄ κλινόμενα, ὡς ἐπὶ τοῦ μάντις μάντιος καὶ ὄφις ὄφιος, τούτου χάριν καὶ ἐπὶ τῶν κλινομένων διὰ συμφώνου ποιοῦνται τὴν γενικὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς̄, ἐπαίροντες τὸ σύμφωνον, ἵνα μιμήσωνται τὰ ἄλλα, φημὶ δὲ τὰ κλινόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς̄ οἷον Πάριδος Πάριος, Θέτιδος Θέτιος

Θέτιος δ' ἐξαίσιον ἀρήν (Ο 598),

ἐξ οὗ τὸ Θέτιϊ, καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ῑῑ εἰς ἓν δηλονότι μακρὸν Θέτι

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ (C 407),

Ἀδώνιδος Ἀδώνιος. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τοῦτο ποιοῦσι· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ῑς̄ ὀξυτόνων οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ̄ οἷον μημίς μημίδος, ἀψίς ἀψίδος, Χρυσηΐς Χρυσηΐδος. ἀλλ' οὔτε ἐπὶ τῶν τρεπόντων τὸ δ̄ εἰς τὸ τ̄ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἀποβάλλουσι τὸ δ̄ κατὰ τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνες οἷον Θέμις Θέμιδος καὶ Θέμιτος Δωρικῶς καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ς̄ ποιητικῶς Θέμιστος οἷον

Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ (Ο 87),
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσεν (Υ 4),

καὶ πάλιν χάρις χάριδος χάριτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς̄ χάριστος. τοῦτο δὲ τὸ χάρις χάριτος καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως ἐπεκράτησε λέγεσθαι. ἀλλ' οὔτε δὲ τὰ εἰς ῑς̄ θηλυκὰ τὰ γενόμενα ἀπὸ τῶν εἰς η̄ς̄ ἀρσενικῶν ἀποβάλλει τὸ δ̄ παρὰ τοῖς Ἴωσι κατὰ τὴν γενικὴν οἷον ὁ τοξότης τοῦ τοξότου καὶ ἡ τοξότις τῆς τοξότιδος, ὁ πολίτης τοῦ πολίτου καὶ ἡ πολῖτις τῆς πολίτιδος, ὁ δραπέτης τοῦ δραπέτου καὶ ἡ δραπέτις τῆς δραπέτιδος. ἀλλ' οὔτε δὲ τὰ νομιζόμενα ἀπὸ τῶν εἰς η̄ς̄ ἀρσενικῶν γεγενῆσθαι γίνεται χωρὶς τοῦ δ̄ παρὰ τοῖς Ἴωσι κατὰ τὴν γενικὴν οἷον ἡ πλευρῖτις τῆς πλευρίτιδος τῇ πλευρίτιδι, ἡ φρενῖτις τῆς φρενίτιδος, ἡ νεφρῖτις τῆς νεφρίτιδος· ταῦτα ὡς ἀπὸ τῶν εἰς η̄ς̄ ἀρσενικῶν δοκεῖ εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πλευρίτης καὶ ὁ φρενίτης καὶ ὁ νεφρίτης, ἔστι δὲ ὀνόματα νοσημάτων.

Choer. 57, 20 coll. 191, 22: τὰ εἰς ῑς̄ προσηγορικὰ ἀρσενικὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἁπλᾶ μὴ ὄντα δικατάληκτα μὴ ὄντα παρώνυμα μακροπαράληκτα διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς̄ κλίνεται οἷον ὄφις ὄφιος καὶ ὄφεως, ἔχις ἔχιος καὶ ἔχεως, μάντις μάντιος καὶ μάντεως, πόσις πόσιος καὶ πόσεως, κόρις κόριος ὅπου

κόρεις ὀλιγιστοί (Arist. Ran. 114).

πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ τίς τινός. «μὴ ὄντα δικατάληκτα» διὰ τὸ δελφίς δελφῖνος. «ἀρσενικὰ» διὰ τὸ ἀσπίς ἀσπίδος, μῆνις μήνιδος. «ἁπλᾶ» διὰ τὸ λεύκασπις λευκάσπιδος. «μὴ ὄντα παρώ-

l. 1 adnotationem de Τετράπολις ex St. B. s. v. l. 17 de Θέμις cf. Ep. Cr. I 200, 7, de Ionica declinatione in universum Ep. Cr. I 358, 15.

νυμα μακροπαράληκτα» διὰ τὸ γύννις γύννιδος παρὰ τὸ γυνή καὶ λάτρις λάτριδος παρὰ τὸ λάτρον καὶ εὔνις εὔνιδος παρὰ τὸ εὐνή ἡ κοίτη. σημαίνει δὲ τὸ εὖνις τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὖνις γὰρ καὶ ἡ εὖνις. λέγεται δὲ εὖνις καὶ ὁ ἐστερημένος τῆς γυναικὸς τουτέστιν ὁ μεμονωμένος· παρὰ γὰρ τὸ εἷς ἑνός γέγονεν ἕνις καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ εὖνις. οἷς ἐξηκολούθησε καὶ τὸ Οὖτις Οὔτιδος ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἀντὶ κυρίου ὀνόματος λαμβανόμενον. ὁμοίως καὶ τὸ ἄναλκις ἀνάλκιδος. τὸ δὲ ἴδρις ὡς μὴ ὂν παρώνυμον μακρᾷ παραληγόμενον ὀφείλει κλίνεσθαι ὡς τὸ ἔχις, πόσις, ὄφις· ὥστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ τὸ πολυΐδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη. ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικὴν ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ἴδριδες. τὸ δὲ νῆϊς σύνθετον ἀπὸ τοῦ νη τοῦ στερητικοῦ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ εἴδω σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι οἷον ὁ ἐστερημένος τοῦ ἐπίστασθαι τοῦ εἴδω τὸ σύμφωνον ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίσιν, φημὶ δὴ τὸ δ.

Choer. 58, 19 coll. 193, 2: τὰ παρὰ τὸ μάντις σύνθετα διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον κοσκινόμαντις κοσκινομάντιδος, ἀλευρόμαντις ἀλευρομάντιδος, πρόμαντις προμάντιδος.

Choer. 194, 16: ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων, τουτέστι τῶν εἰς ις τῶν διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινομένων, τρέπουσι τὸ ο εἰς ω ἐν τῇ γενικῇ καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰς ε μεταβάλλουσιν οἷον μάντις μάντιος μάντεως, ὄφις ὄφιος ὄφεως, πόλις πόλιος πόλεως, καὶ φυλάττουσι τὸν αὐτὸν τόνον, τουτέστιν ὃν εἶχον πρὸ τῆς τροπῆς οἷον μάντιος μάντεως, πόλιος πόλεως, ὄφιος ὄφεως. εὑρίσκεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε καὶ ο ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς ο οἷον μάντεος, ὄφεος, πόλεος, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ (895)

ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ

καὶ ἐν ταῖς Βάκχαις (1025)

δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

οὐδέποτε δὲ τὰ εἰς ις διὰ τοῦ εος κλινόμενα συναιρεῖται κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γίνεται εἰς ους οἷον ὄφις ὄφεος, μάντις μάντεος, οὐδὲ γὰρ

l. 6 verba οἷς ἐξηκόλουθησε Οὖτις Οὔτιδος apposui secutus Ep. Cr. I 305, 17, ubi hoc nomen compositum est cum εὖνις et λάτρις, et Herod. in E. M. 643, 13, ἄναλκις ex Ep. I 9, 3. τὸ δὲ ἴδρις κτλ. adieci ex Il. Pr. Γ 219, adnotamentum de νῆϊς ex Choer. 193, 9. l. 28 in textum recipere dubitavi, quae ap. Choer. 195, 4 leguntur: ἀποροῦσί τινες λέγοντες διατί μὴ λέγομεν ὄφις ὄφηος καὶ μάντις μάντηος διὰ τοῦ η καὶ ο Ἰωνικῶς ὥσπερ Πηλεύς Πηλῆος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλῆος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὅταν γένηται οὕτως, εὑρίσκεται η παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τὸ γὰρ πόληος διὰ τοῦ η καὶ ο οἷον «ἀγροῦ νόσφι πόληος» (α 185) οὐκ ἔστιν Ἰωνικόν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόλιος διὰ τοῦ ι γέγονε κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ι εἰς η ὡς ἐπὶ τοῦ ψιμμύθιον ψημμύθιον καὶ ἀκτῖνος ἀκτῆνος. Magis Herodianeam sententiam repraesentare videntur Ep. Cr. I 341, 30, ubi πόληος non per Aeolicam vocalis tropen explicatur, sed ut a norma exemptum proponitur: πόλις καὶ ἡ γενικὴ πόλιος καὶ πόληος καὶ πόλεως Ἀττικῶς. οὔτε δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς ις οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀνομάτων γενική ἐστι διὰ τοῦ η. σημειούμεθα ἀπὸ τῶν εἰς υς τὴν ταχῆος, ἀπὸ τῶν εἰς ις τὴν πόληος, ἀπὸ τῶν εἰς ος τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἅπαξ χρησαμένῳ. διατί δὲ οὐ γίνεται ἡ γενικὴ διὰ τοῦ η; οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων ἐστὶ τῆς ληγούσης εὐθείας.

γίνεται ὄφους καὶ μάντους ὥσπερ Δημοσθένεος Δημοσθένους. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε γενικὴ εἰς ους λήγουσα γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς οἷον Δημοσθένης Δημοσθένεος Δημοσθένους, Διομήδης Διομήδεος Διομήδους, τεῖχος τείχεος τείχους, βέλος βέλεος βέλους. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰς ις διὰ τοῦ εος κλινόμενα κλίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς οἷον ὄφεως, μάντεως, τούτου χάριν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι κατὰ τὴν γενικὴν καὶ γενέσθαι εἰς ους. ἄλλως τε δὲ οὔτε ἐστὶ γνήσιον ἐπὶ τούτων τὸ ε τῆς κλίσεως· ὄφιος γὰρ ἦν καὶ μάντιος καὶ Ἀττικῶς γέγονεν ὄφεως μάντεως καὶ κατὰ συστολὴν ὄφεος καὶ μάντεος διὰ τοῦ ο.

Il. Pr. Γ 219: ἐπὶ τῶν εἰς ις διὰ τοῦ ος καθαροῦ κλινομένων τῶν γενικῶν τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ι πολλάκις προφέρονται οἱ Ἴωνες, τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ι· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητής φησιν «εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος» (π 75), τῇ δὲ δοτικῇ «χαριζομένη πόσεϊ ᾧ» (Ε 71).

Choer. 195, 32 coll. 240, 15: ἀπὸ τοῦ ὄφιι γίνεται ὄφι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι εἰς ἓν δηλονότι ι μακρόν, ἡ δὲ Διΐ δοτικὴ οὐ δύναται γενέσθαι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι Δῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ ὀνομάτων μονοσυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ι οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ.

Choer. 196, 5 coll. Lascar.: ἰστέον ὅτι ἔνιοί φασιν, ὡς τὰ εἰς ις κύρια ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς δος καὶ ος οὐ ποιεῖ δύο αἰτιατικάς· εἰς δα τῆς εἰς δος γενικῆς οἷον Πάριδος Πάριδα, εἰς ιν τῆς εἰς ος Πάριος Πάριν, τὰ δὲ προσηγορικὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος μόνον ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς ιν ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον ὁ ὄφις τοῦ ὄφιος τὸν ὄφιν, ὁ μάντις τοῦ μάντιος τὸν μάντιν. δεῖ δὲ παραφυλάξασθαι, ὅτι τὸ χάριτος καὶ τοξότιδος μὴ ἔχοντα διχῶς τὴν γενικὴν ἐκφερομένην τὴν αἰτιατικὴν ἔχει εἰς α καὶ εἰς ν οἷον χάριτα καὶ χάριν, τοξότιδα καὶ τοξότιν.

Choer. 196, 25: ἰστέον δὲ ὅτι τὼ ὄφιε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν οὐ δύναται κρᾶσιν ἀναδέξασθαι τοῦ ι καὶ ε εἰς τὸ ι, ἐπειδὴ τὸ ι οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς ἰδίας εὐθείας τῶν δυϊκῶν. τελικὰ γὰρ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν τρία ἐστὶν οἷον α ε ω, Ἀτρείδα, Ἕκτορε, φίλω.

Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ ὄφιες καὶ κατὰ κρᾶσιν ὄφεις, οἱ ὄφεες καὶ κατὰ κρᾶσιν ὄφεις.

Περὶ τῶν εἰς ος.

Choer. 64, 11 coll. 248, 12: τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ εἰς ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ἄνθρωπος ἀνθρώπου, Ἡρόδοτος Ἡροδότου, Ἐπίκουρος Ἐπικούρου. θηλυκὰ δὲ οἷον Λέσβος Λέσβου, Χίος Χίου, Ῥόδος Ῥόδου, Σάμος Σάμου, Ἔφεσος Ἐφέσου, Κάρπαθος Καρπάθου, νῆσος νήσου, ἔρημος ἐρήμου. τὸ γὰρ καλοῖο καὶ σοφοῖο μὴ ἔχοντα εἰς τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικὴν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ

κατὰ διάλεκτόν ἐςτι, Θεςςαλικὰ γάρ ἐςτιν. ἀλλ' οὔτε δὲ τὸ ἀελλόπος διὰ τοῦ δος κλινόμενον ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι φύςει εἰς ος, ἀελλόπους γὰρ ἦν καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ υ ἀελλόπος γέγονε καὶ λοιπὸν τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίςιν ἐφύλαξεν.

Choer. 249, 29: τὰ εἰς ος ἀρςενικὰ ἢ θηλυκὰ εἰς ε ἔχει τὴν κλητικὴν οἷον Ὅμηρος Ὅμηρε, ἄνθρωπος ἄνθρωπε, Ἀρίςταρχος Ἀρίςταρχε, Λέςβος Λέςβε, Ῥόδος Ῥόδε, ἔρημος ἔρημε· τὸ γὰρ ὁμόφωνον Ἀττικόν ἐςτιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς αὐτὰς εἰώθαςιν ὀρθὰς ποιεῖν καὶ κλητικάς οἷον ὁ φίλος ὦ φίλος

ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ cύ (Φ 106).

ὁ ἥλιος ὦ ἥλιος

Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις (Γ 277).

Choer. 251, 29: πᾶςα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς τὴν οι δίφθογγον λήγουςα εἰς ους ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον ἄνθρωποι ἀνθρώπους, Ὅμηροι Ὁμήρους, Ἀρίςταρχοι Ἀριςτάρχους, Λέςβοι Λέςβους, Ῥόδιοι Ῥοδίους, ἔρημοι ἐρήμους. ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διατί ἡνίκα εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τροπῇ τοῦ ι εἰς τὸ ϲ ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, κοχλίαι κοχλίας, Χρῦςαι Χρύςας, μοῦςαι μούςας, ἡνίκα δὲ εἰς τὴν οι δίφθογγον λήγει, οὐ ποιεῖ τροπῇ τοῦ ι εἰς τὸ ϲ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, ἀλλ' εἰς ους ποιεῖ αὐτὴν οἷον Ὅμηροι Ὁμήρους, καλοί καλούς, ςοφοί ςοφούς. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ πᾶςα αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἰςοχρονεῖν θέλει τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ οἷον Αἴαντες Αἴαντας, Λάχητες Λάχητας, Αἰνεῖαι Αἰνείας, κοχλίαι κοχλίας. τούτων οὕτως ἐχόντων, οἱ Ὅμηροι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν· ἐὰν τραπῇ οὖν τὸ ι εἰς ϲ καὶ γένηται ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ὅμηρος καὶ ἄνθρωπος, οὐκέτι ἰςοχρονεῖ τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον.

Περὶ τῶν εἰς ους.

Choer. 243, 2: τὰ εἰς ους ςυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίςιν οἷον χρύςεος χρυςέου χρυςοῦς χρυςοῦ, ἀργύρεος ἀργυρέου ἀργυροῦς ἀργυροῦ, νόος νόου νοῦς νοῦ, οὕτως οὖν καὶ πλόος πλόου καὶ πλοῦς πλοῦ. καὶ καθόλου δὲ τὰ ςυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίςιν οἷον τιμήεις τιμήεντος τιμῆς τιμῆντος

καὶ χρυςὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον (Ϲ 475),

δαφνήεις δαφνήεντος δαφνῆς δαφνῆντος, Ϲιμόεις Ϲιμόεντος Ϲιμοῦς Ϲιμοῦντος, πλακόεις πλακόεντος πλακοῦς πλακοῦντος, Ἑρμέας Ἑρμέου Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, Ἡρακλέης Ἡρακλέους Ἡρακλῆς Ἡρακλοῦς, Ϲωςέας Ϲωςέου Ϲωςῆς Ϲωςοῦ, ὁ ζωός τοῦ ζωοῦ ὁ ζώς τοῦ ζῶ, ὁ ςάος τοῦ ςάου ὁ ςῶς τοῦ ςῶ.

Choer. 63, 33: τὰ εἰς πλους λήγοντα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει

l. 1 de genetivo Thessalico cf. Il. Pr. Λ 35.

τὴν γενικὴν οἷον διπλοῦc διπλοῦ, τριπλοῦc τριπλοῦ, τετραπλοῦc τετραπλοῦ.

Choer. 64, 1: τὰ εἰc δουc λήγοντα εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον ὁ ἀδελφιδοῦc τοῦ ἀδελφιδοῦ, ὁ θυγατριδοῦc τοῦ θυγατριδοῦ καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 247, 30: τὰ παρὰ τοῦ πούc cύνθετα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίcιν καὶ διὰ τοῦ δοc κλίνεται ὁμοίωc τῷ ἁπλῷ οἷον πούc ποδόc, Οἰδίπουc Οἰδίποδοc, τρίπουc τρίποδοc, τετράπουc τετράποδοc, ἑπτάπουc ἑπτάποδοc. τὰ γὰρ ἀποβολῇ τοῦ c ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰc τὴν ου δίφθογγον ἔχοντα αὐτὴν Ἀττικά ἐcτιν οἷον ὁ τρίπουc τοῦ τρίπου, ὁ Οἰδίπουc τοῦ Οἰδίπου. ἰcτέον δὲ ὅτι πολλάκιc τὰ παρὰ τὸ πούc ἀποβάλλει τὸ υ κατὰ τὴν εὐθεῖαν οἷον ἀελλόποc ἀελλόποδοc· ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 409)

ὦρτο δὲ Ἶριc ἀελλόποc ἀγγελέουcα.

καὶ ἴcωc, φαcί τινεc, ἐξ ἀφορμῆc τούτου ἐποίηcαν οἱ Ἀττικοὶ εἰc τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικήν· ἀλλ' εἰ διὰ τοῦτο ἐποίηcαν οἱ Ἀττικοὶ εἰc τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικήν, ἐπὶ τούτων ὤφειλον καὶ τὴν αἰτιατικὴν χωρὶc τοῦ υ ποιῆcαι ὁμοίωc τῇ εὐθείᾳ οἷον τὸν Οἰδίπον, τὸν τρίπον, καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ υ τὸν Οἰδίπουν. κρεῖττον οὖν αὐτὰ μόνα λέγειν Ἀττικά.

Choer. 247, 22: ἰcτέον δὲ ὅτι ὁ νοῦc τοῦ νοῦ κλίνεται κατὰ τὸν λόγον cυναιρέcεωc οἷον ὁ νόοc τοῦ νόου, ὁ νοῦc τοῦ νοῦ. εὑρίcκεται δὲ ἐν τοῖc χρηcμοῖc τῷ νοΐ ἡ δοτική, ὡc ἀπὸ τῆc νοόc γενικῆc. καὶ τὸ εὔνουc τὸ cύνθετον ἰcοcυλλάβωc κλίνεται ὁμοίωc οἷον ὁ εὔνουc τοῦ εὔνου. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ εὖνοί ἐcτιν· οἱ γὰρ χρηcάμενοι καὶ εἰπόντεc οἱ εὔνουc κακῶc ἐχρήcαντο. ἔcτι δὲ πᾶcα κλίcιc ἀπὸ cυναιρέcεωc.

Choer. 239, 18: τὰ εἰc ουc ἀπαθῆ διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται οἷον βοῦc βοόc, νοῦc νοόc, χροῦc χροόc, πλὴν τοῦ πούc ποδόc καὶ ὀδούc ὀδόντοc. ἰcτέον δὲ ὅτι τὰ εἰc ουc λήγοντα ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνεται, χωρὶc τοῦ πούc καὶ ὀδούc, ταῦτα γὰρ ὀξύνεται. ἐπειδὴ οὖν διήλλαξε περὶ τὸν τόνον, τούτου χάριν καὶ περὶ τὴν κλίcιν διήλλαξε καὶ οὐ κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ οc. τὸ δὲ ὀδούc ὀδόντοc διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ἐπειδὴ μετοχικόν ἐcτιν. αἱ δὲ εἰc ουc μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται οἷον βιούc βιόντοc, διδούc διδόντοc, ἁλούc ἁλόντοc· οὕτωc οὖν καὶ ὀδούc ὀδόντοc. τὸ δὲ πούc ποδόc καὶ τοῦτο παρὰ λόγον ἐcτίν, ὅτι ὀξυνθὲν ὁμοίωc ταῖc εἰc ουc μετοχαῖc οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ ὁμοίωc αὐταῖc.

Choer. 237, 7: ἰcτέον ὅτι εὑρέθη τοῦ βοῦc ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοόc, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Cοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰcχύλῳ.

Choer. 237, 13: ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ βοῦc βοόc οὐ γίνεται κατ' ἔκταcιν Ἀττικὴν τοῦ ο εἰc τὸ ω. ἔcτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι τὰ ἐκτείνοντα τὸ ο εἰc τὸ ω ἐπὶ τῶν καθαρευόντων καὶ τὸ παραλῆγον

φωνῆεν εἰϲ ε̄ μεταβάλλει οἷον ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφεωϲ, πόλιϲ πόλιοϲ πόλεωϲ, ναόϲ νεώϲ, λαόϲ λεώϲ. εἰ ἐξέτεινεν οὖν τὸ βοῦϲ βοόϲ τὸ ο̄ εἰϲ τὸ ω̄ Ἀττικῶϲ, ἠναγκάζετο καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰϲ ε̄ μεταβαλεῖν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν οὐκ ἠδύνατο εἰϲ ε̄ μεταβαλεῖν· τὰ γὰρ μεταβαλλόμενα κατὰ τὴν παραλήγουϲαν εἰϲ τὸ ε̄ δίχρονα εὑρίϲκεται οἷον ὄφιοϲ ὄφεωϲ, πόλιοϲ πόλεωϲ, ναόϲ νεώϲ, λαόϲ λεώϲ· τοῦτο δὲ οὐκ ἔϲτι δίχρονον. ἀλλὰ τοῦ ο̄ δηλονότι τῆϲ παραληγούϲηϲ μὴ δυναμένου μεταβληθῆναι εἰϲ τὸ ε̄, εἰκότωϲ οὐδὲ ἡ λήγουϲα ἐξετάθη εἰϲ ω̄.

Choer. 237, 26: πάλιν ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ βοῦϲ βοόϲ οὐ κιρνᾶται κατὰ τὴν γενικήν. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι εἰ ἐκίρνατο τὸ βοῦϲ βοόϲ κατὰ τὴν γενικήν, εἰϲ ο̄ῡϲ̄ ἔμελλεν εἶναι οἷον πλόοϲ πλοῦϲ, νόοϲ νοῦϲ, ῥόοϲ ῥοῦϲ· τὰ γὰρ δύο ο̄ο̄ εἰϲ τὴν ο̄ῡ δίφθογγον κιρνᾶται· καὶ λοιπὸν πρῶτον μὲν ἤμελλεν ϲυνεμπίπτειν τῇ εὐθείᾳ ἡ γενική, δεύτερον δὲ πᾶϲα γενικὴ ἀρϲενικὴ εἰϲ ο̄ῡϲ̄ λήγουϲα θέλει ἔχειν τὴν αἰτιατικὴν εἰϲ η̄ καταλήγουϲαν οἷον τοῦ Δημοϲθένουϲ τὸν Δημοϲθένη, τοῦ εὐϲεβοῦϲ τὸν εὐϲεβῆ, τοῦ εὐγενοῦϲ τὸν εὐγενῆ. ἀλλὰ μὴν ἡ αἰτιατικὴ οὐ καταλήγει εἰϲ η̄, τὸν βόα καὶ τὸν βοῦν· δηλονότι τῆϲ αἰτιατικῆϲ μὴ καταληγούϲηϲ εἰϲ η̄, οὐδὲ ἡ γενικὴ δύναται εἶναι εἰϲ ο̄ῡϲ̄. διὰ τοῦτο οὖν οὐ ϲυναιρεῖται.

Choer. 240, 13: ἰϲτέον ὅτι ἡ δοτικὴ βοΐ οὐ δύναται ϲυναίρεϲιν ἐπιδέξαϲθαι τοῦ ο̄ καὶ ῑ εἰϲ τὴν οι δίφθογγον ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ Λητόϊ Λητοῖ, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν ἐπ' ὀνομάτων μονοϲυλλάβων ἐκφωνεῖ τὸ ῑ οἷον τῷ Γρᾷ, τῇ γῇ, τῇ μνᾷ, τῷ νῷ· εἰ οὖν ἐγένετο κατὰ ϲυναίρεϲιν βοΐ βοῖ, ἤμελλεν ἐκφωνεῖϲθαι τὸ ῑ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν ἐπὶ μονοϲυλλάβων ὀνομάτων, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον. πρόϲκειται «ἐπ' ὀνομάτων» διὰ τὴν ϲοί ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ μονοϲύλλαβοϲ οὖϲα ἐκφωνεῖ τὸ ῑ, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ὄνομα.

Choer. 240, 33: ἰϲτέον ὅτι διφοροῦνται τούτων αἱ αἰτιατικαί, καὶ ἡ μὲν εἰϲ ᾱ λήγουϲα ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ κανονίζεται, ἡ δὲ εἰϲ ν̄ ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ· καὶ δεῖ παραφυλάξαϲθαι, ὅτι ἐπὶ τῆϲ βοῦϲ ἡ αἰτιατικὴ μᾶλλον εἰϲ ν̄ λήγει οἷον τὸν βοῦν, ϲπανιωτέρα δέ ἐϲτιν ἡ εἰϲ ᾱ οἷον τὸν βόα. εὑρέθη δὲ ϲπανίωϲ παρὰ Φερεκύδῃ τῷ Ἀθηναίῳ. ἐπὶ δὲ τοῦ χροῦϲ καὶ χοῦϲ τὸ ἐναντίον ἡ μὲν εἰϲ ᾱ ἐϲτὶν ἐν πλάτει οἷον χρόα καὶ χόα

μή τιϲ χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ (Ν 649),

---

l. 28 de accusativo vocabuli βοῦϲ cf. Schol. A ad Il. Η 238: βῶν· οὕτωϲ αἱ Ἀριϲτάρχου βῶν ϲὺν τῷ ν̄· ἡ Ἀριϲτοφάνουϲ βοῦν. τινὲϲ δὲ ἔξω τοῦ ν̄ βῶ καὶ μήποτε πιθανῶϲ ἀντὶ τοῦ βόα. V: αἱ Ἀριϲτάρχου βῶν, ἡ Ἀριϲτοφάνουϲ βοῦν, η Ἡρωδιανοῦ βῶ ὡϲ Βορέαο «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» (ξ 533). Sane quam incertum est, num Herodianus βῶ probaverit. Eum hoc loco scripturae βῶ a Didymo commemoratae mentionem fecisse et comparasse cum Βορέαο Βορέω credibile est, sed vix dubitari potest, quin eam pro inconsueta et abnormi habuerit, βῶν vero repetivisse putandus est ex βῶϲ nominativo cf. Choer. 254, 27, Lob. El. II 108 et 115. De declinatione vocis χροῦϲ cf. Il. Pr. Ν 191: ἀλλ' οὔ πῃ χροὸϲ εἴϲατο, ubi Alexion et Aristarchus oxytonos, Tyrannio autem barytonos vocabulum protulerunt: ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖϲ περὶ τῆϲ ἀναγνώϲεωϲ ἐκεῖνο, ὡϲ ὅτι πιθανόν ἐϲτι

ἡ δὲ εἰϲ ν̅ ϲπανιωτέρα οἷον χροῦν καὶ χοῦν. ἰϲτέον ὅτι τὸ χόα, ἀπὸ τοῦ χοῦϲ χοόϲ ὂν καὶ βαρύνεται καὶ ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α̅· τὸ δὲ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ χοᾶ οἷον

τὸν χοᾶ
ἐκκέχυκαϲ,

ᾧ τινι καὶ χρῶνται οἱ Ἀττικοὶ περιϲπωμένωϲ, καὶ ἐκτεταμένον ἔχον τὸ α̅, ἀπὸ τῶν εἰϲ ε̅υ̅ϲ̅ ἐϲτίν οἷον ἀπὸ τοῦ χοεύϲ χοέοϲ χοέϊ χοέα γέγονε χοᾶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε̅ καὶ α̅ εἰϲ α̅ μακρὸν ὥϲπερ Ἐρετριέα Ἐρετριᾶ. ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ Ϲαπφόα καὶ Λητόα γέγονε Ϲαπφώ καὶ Λητώ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ καὶ α̅ εἰϲ ω̅, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ βόα καὶ χρόα καὶ χόα γίνεται βῶ καὶ χρῶ καὶ χῶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ εἰϲ ω̅. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τοῦ Λητόα καὶ Ϲαπφόα πρῶτον ἡ γενικὴ ϲυνῃρέθη, καὶ οὕτωϲ ἡ αἰτιατικὴ οἷον Λητόοϲ Λητοῦϲ, Ϲαπφόοϲ Ϲαπφοῦϲ· ἐπὶ δὲ τούτων ἐπειδὴ οὐ ϲυνῃρέθη ἡ γενική, τούτου χάριν οὐδὲ ἡ αἰτιατικὴ ϲυνῃρέθη.

Choer. 241, 33: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ καὶ ε̅ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον οἷον βόεϲ βοῦϲ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ καὶ ε̅ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον οἷον βόε βοῦ. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέϲθαι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ καὶ ε̅ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον, ἐπειδή, εἰ ἐγένετο τοῦτο, ἤμελλεν εἰϲ υ̅ καταλήγειν, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ υ̅ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν.

Ἰϲτέον ὅτι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ο̅ καὶ ε̅ εἰϲ τὴν ο̅υ̅ δίφθογγον γίνεται βοῦϲ ὥϲπερ οἱ κρείττονεϲ καὶ οἱ ἀρείονεϲ καὶ οἱ βελτίονεϲ οἷον κρείττονεϲ καὶ κρείττοεϲ καὶ κρείττουϲ, ἀρείονεϲ ἀρείοεϲ ἀρείουϲ, βελτίονεϲ βελτίοεϲ βελτίουϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι ϲπανία ἐϲτὶν ἡ χρῆϲιϲ τῆϲ βοῦϲ εὐθείαϲ τῶν πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόεϲ εὕρηται. ἐπὶ δὲ τῆϲ ὁμοφωνούϲηϲ αὐτῇ αἰτιατικῆϲ, λέγω δὴ τῆϲ τοὺϲ βοῦϲ, πλατεῖά ἐϲτιν ἡ χρῆϲιϲ, ὡϲ ἐν Κόλαξιν Εὐπόλιδοϲ

θὲϲ νῦν ἀγροὺϲ καὶ πρόβατα καὶ βοῦϲ,

καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῃ ἐν τῇ α′ τῆϲ Λέϲχηϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ υ̅ϲ̅.

Choer. 62, 24 coll. 232, 11: τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ μονοϲύλλαβα περιϲπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅ϲ̅ κλίνεται καὶ ϲυϲτέλλει τὸ υ̅ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖϲ ἑξῆϲ πτώϲεϲιν οἷον μῦϲ μυόϲ, ϲῦϲ ϲυόϲ, δρῦϲ δρυόϲ.

μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεϲθαι ἤπερ τὴν εὐθεῖαν. ἦν γὰρ αὐτῷ ἔθοϲ εὐθεῖαν μὲν ἐπίϲταϲθαι εἰϲ ω̅ϲ̅ περατουμένην «ἐπεὶ οὔ ϲφι λίθοϲ χρὼϲ οὐδὲ ϲίδηροϲ» (Δ 510) καὶ ἀκολούθωϲ αἰτιατικὴ «χρῶτ᾽ ἀπονιψαμένη» (ϲ 172), τὰϲ δὲ ἄλλαϲ πλαγίαϲ οἶδεν ἀπὸ τῆϲ ο̅υ̅ϲ̅ εὐθείαϲ· «χροῒ δ᾽ ἔντε᾽ ἐδύϲατο παμφανόωντα» (Ι 596) καὶ τὴν αἰτιατικὴν «μηκέτι νῦν χρόα καλόν» (τ 263). ὥϲτε εἰ οὐ κεκώλυται τῆϲ γενικῆϲ ἡ ϲύνταξιϲ, τί ἐϲτι τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ ϲυνήθει κλίϲει τὴν ἀνάγνωϲιν ποιεῖϲθαι;

Choer. 62, 27 coll. 232, 14: τὰ εἰc υc ὑπὲρ μίαν cυλλαβήν, εἰ μὲν ᾖ ὑποκοριστικά, ἀποβολῇ τοῦ c ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Καμῦc τοῦ Καμῦ, ὁ Λαρδῦc τοῦ Λαρδῦ, ὁ Κλαυcῦc τοῦ Κλαυcῦ, ὁ Καρδῦc τοῦ Καρδῦ, ὁ Διονῦc τοῦ Διονῦ, εἰ δὲ μὴ ᾖ ὑποκοριστικά, διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται καὶ cυcτέλλει τὸ υ καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν ταῖc ἑξῆc πτώcεcιν οἷον ὀcφῦc ὀcφύοc, ἰχθῦc ἰχθύοc, ὀφρῦc ὀφρύοc.

Choer. 231, 33—235, 3: τὰ εἰc υc μονογενῆ τὸ υ φυλάccει ἐπὶ γενικῆc δηλονότι καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται οἷον cτάχυc cτάχυοc, βότρυc βότρυοc, νέκυc νέκυοc, Τῖφυc Τίφυοc, Ῥαδάμανθυc Ῥαδαμάνθυοc, Πάλμυc Πάλμυοc· τὸ γὰρ Πάλμυδοc διὰ τοῦ δοc κλιθὲν παρὰ Αἰcχύλῳ ἡμάρτηται· ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον βαcιλέωc· χωρὶc τοῦ πῆχυc πήχεωc καὶ πέλεκυc πελέκεωc. καὶ τούτων ἡ γενικὴ πήχυοc καὶ πελέκυοc κατὰ ἀκολουθίαν ὥcπερ βότρυc βότρυοc, καὶ ἐπειδὴ τὰ μεταβάλλοντα τὸ ο Ἀττικῶc εἰc ω δηλονότι κατὰ τὴν γενικὴν ἠναγκάθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰc ε μεταβάλλειν (ὁ δὲ λόγοc ἐπὶ τῶν καθαρευόντων οἷον μάντιc μάντεωc, ὄφιc ὄφεωc, λαόc λεώc, Μενέλαοc Μενέλεωc), εἰκότωc καὶ τὸ πήχυοc καὶ πελέκυοc ἐκτείναντα τὸ ο εἰc τὸ ω Ἀττικῶc ἠναγκάcθη καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέψαι εἰc τὸ ε καὶ γενέcθαι πήχεωc καὶ πελέκεωc διὰ τοῦ ε καὶ ω. εἰ δέ που εὑρήcειc πήχεοc καὶ πελέκεοc διὰ τοῦ ο, γνῶθι ὅτι ἀπὸ τοῦ πήχεωc καὶ πελέκεωc διὰ τοῦ ω γέγονε πήχεοc καὶ πελέκεοc διὰ τοῦ ο κατὰ cυcτολὴν τοῦ ω εἰc ο. τῷ δὲ πῆχυc πήχεωc καὶ πέλεκυc πελέκεωc ἠκολούθηcε καὶ τὸ πρέcβυc ὁ γέρων καὶ πρότερον ἐγένετο ἡ ἔκταcιc τοῦ ο εἰc ω ἐν τῇ γενικῇ καὶ οὕτωc ἐγένετο ἡ παραλήγουcα διὰ τοῦ ε πρέcβεωc καὶ τελευταῖον ἔτρεψε τὸ ω εἰc τὸ ο καὶ ἐγένετο πρέcβεοc. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκπεμπομένων εἰc πρεcβείαν οὐχ εὑρίcκομεν τὴν εὐθεῖαν εἰc υc, ὥcπερ ἐνόμιcάν τινεc. εἰ γὰρ εὕρηται ἡ αἰτιατικὴ τὸν πρέcβιν ὡc μάντιν καὶ ἡ κλητικὴ ὦ πρέcβιc Ἀττικῶc ὥcπερ ὦ μάντιc, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα ὁ πρέcβιc ὥcπερ ὁ μάντιc καὶ ἡ γενικὴ τοῦ πρέcβεωc ἀκολούθωc ὥcπερ τοῦ μάντεωc.

Choer. 219, 2: τὰ εἰc υc λήγοντα τριγενῆ διὰ τοῦ εοc κλίνεται οἷον ταχύc ταχέοc, βραδύc βραδέοc, ὀξύc ὀξέοc, ἡδύc ἡδέοc, ὠκύc ὠκέοc, ἥμιcυc ἡμίcεοc, θῆλυc θήλεοc· τὸ θήλυδοc παρὰ Cοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δοc ἡμάρτηται. ἰcτέον δὲ ὅτι ταῦτα τὰ εἰc υc τριγενῆ διὰ τὸ ε καὶ ο μόνωc κλίνεται οἷον ταχέοc, βραδέοc, ὠκέοc· οὐκ ἐκτείνει δὲ τὸ ο εἰc τὸ ω Ἀττικῶc, ὡc ἐπὶ τοῦ Πηλεύc Πηλέωc καὶ Ἀχιλλεύc Ἀχιλλέωc. οὐδὲ γὰρ γίνεται βραδέωc καὶ ταχέωc καὶ ὠκέωc καὶ ὀξέωc διὰ τοῦ ε καὶ ω κατὰ τὴν γενικήν. καὶ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι

---

l. 7 cf. fr. 19. Apud Choer. quaestio instituitur, num πρέcβυc unius generis sit an trium generum et additur: τὸ πρέcβυc οἱ τεχνικοὶ μονογενὲc λέγουcιν εἶναι, inter quos praecipue eum Herodianum numerasse et exscripsisse constat; congruit cum Choer. in hac causa etiam locus in Ep. Cr. I 147, 14, ubi Λίβυc et πρέcβυc diserte μονογενῆ vocantur. l. 10 Πάλμυc pro Πάλαμυc M (Gaisf. E. M. p. 8); iam coni. Dindorf in Thes. s. v. l. 11 M habet Αἰcχίνῃ, falso ut videtur. Etiam Cathol. p. 237, 11 Πάλμυc corrigendum est.

διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰς ῡϲ τριγενῆ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ο̄ μόνως κλίνεται καὶ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην, ὅτι διὰ τοῦτο τὰ εἰς ῡϲ τριγενῆ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παρασχηματιζόμενα ἀρσενικοῖς ἰσοχρονεῖν θέλει τῇ ληγούσῃ τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ οἷον Βυζαντίου Βυζαντία, Ῥοδίου Ῥοδία, ἀλλοτρίου ἀλλοτρία, μετρίου μετρία, οἰκείου οἰκεία, παραπλησίου παραπλησία, Σαμίου Σαμία. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων μακρόν ἐστι τὸ ᾱ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουσα τῆς γενικῆς μακρά ἐστι, καὶ πάλιν παντός πᾶσα, χαρίεντος χαρίεσσα, Φοίνικος Φοίνισσα, ἄνακτος ἄνασσα, Κίλικος Κίλισσα, τύπτοντος τύπτουσα, γράφοντος γράφουσα, τετυφότος τετυφυῖα. ἰδοὺ ἐπὶ τούτων βραχύ ἐστι τὸ ᾱ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουσα τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ βραχεῖά ἐστιν. ὅτι γὰρ ἀληθὴς ἐστιν ὁ κανὼν δῆλον ἐκ τῶν εἰς ευϲ. ἰδοὺ γὰρ ἔστι βασιλεύς βασιλέος βασίλεια, ἱερεύς ἱερέος ἱέρεια· καὶ ἰδοὺ τὰ θηλυκὰ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, ἐπειδὴ καὶ ἡ λήγουσα τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ βραχεῖά ἐστι, διὰ γὰρ τοῦ ο̄ ἐστίν. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ ποιοῦσιν, ἀποφέρονται τὰ θηλυκὰ ἰσοχρόνως τῇ ἰδίᾳ γενικῇ, ὅθεν καὶ παροξύνουσιν αὐτά, ἱερεία γὰρ λέγουσι διὰ μακροῦ τοῦ ᾱ πρὸς τὴν ἱερέως γενικὴν τὴν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω. σεσημείωται τὸ πέπειρος πεπείρου πέπειρα καὶ τὸ δῖος δίου δῖα οἷον

δῖα γυναικῶν (Β 714),

ἴος ἴου ἴα, σημαίνει δὲ τὴν μίαν οἷον

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῶς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς (Δ 437),

καὶ τὸ μία ἀπὸ τοῦ ἴα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄. ταῦτα γὰρ συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾱ τῆς ληγούσης τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ μακρᾶς οὔσης. τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα τοῖς εἰς ῡϲ πάντα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ καὶ οὐδέποτε ἔχει αὐτὸ ἐκτεταμένον οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον ταχύς ταχεῖα, βραδύς βραδεῖα, ὀξύς ὀξεῖα, ἡδύς ἡδεῖα. ἐὰν οὖν γένωνται ἐπὶ τούτων αἱ γενικαὶ διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς, εὑρεθήσονται τὰ εἰς ουϲ (leg. εια) λήγοντα θηλυκὰ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ᾱ τῆς ληγούσης τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ μακρᾶς οὔσης, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον.

Choer. 221, 3 (coll. 62, 1): ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλην λύσιν ἔχουσαν οὕτως· διὰ τοῦτο τὰ εἰς ῡϲ τριγενῆ οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικήν, ἵνα μὴ συμπέσωσιν αἱ γενικαὶ τούτων τοῖς ἐπιρρήμασι. τὰ γὰρ ἐπιρρήματα αὐτῶν διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ ἐστί, ταχέως ἔδραμον, ὀξέως ἤκουσε, βραδέως ἦλθε, ταχέως διελέγχθη, ἡδέως ἠκροάσατο.

Choer. 221, 13: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί μὴ γενόμενα τὰ εἰς

l. 40 cf. Ep. Cr. I 341, ubi ταχῆος ut a norma exemptum componitur cum πόληος et τεμένηος atque Herodianus videtur huius formae ut a regula aberrantis mentionem fecisse.

υς τριγενῆ διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς κατὰ τὴν γενικὴν οὐ γίγεται Ἰωνικῶς διὰ τοῦ η καὶ ο οἷον ταχῆος καὶ βραδῆος ὥσπερ Πηλῆος καὶ Ἀχιλλῆος. καὶ ἔστιν ἀπολογήσασθαι οὕτως· ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς οὐδέποτε εὑρίσκεται μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἀλλ' ἢ ἴση πρὸς αὐτὴν ἢ ἐλάττων χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ. ἴση μὲν οἷον λέβης λέβητος, ἔρως ἔρωτος, Τρώς Τρωός, Πάρις Πάριδος, ὄφις ὄφεος· ἐλάττων δὲ οἷον Μέμνων Μέμνονος, Ἕκτωρ Ἕκτορος, γείτων γείτονος, Πηλεύς Πηλέος, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέος. ἐὰν οὖν τὰ εἰς υς γένηται διὰ τοῦ η καὶ ο κατὰ τὴν γενικὴν Ἰωνικῶς οἷον ταχύς ταχῆος, βραδύς βραδῆος, ὀξύς ὀξῆος, εὑρίσκεται ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς μείζονα τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἡ γὰρ εὐθεῖα συνεσταλμένον ἔχει τὸ υ, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὰ εἰς ιξ καὶ τὰ εἰς υξ, διὰ τὸ φοῖνιξ φοίνικος καὶ κῆρυξ κήρυκος. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ δίχρονον, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, τουτέστι φύσει μακρόν, καὶ ἰδοὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τούτων ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας· τὸ γὰρ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὤφειλε καὶ ἡ εὐθεῖα ἐπὶ τούτων ἐκτεῖναι τὸ ι καὶ τὸ υ, λέγω δὴ ἐν τῷ φοῖνιξ καὶ κῆρυξ καὶ τοῖς ὁμοίοις· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ι καὶ τὸ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εὑρίσκεται φύσει μακρὰ χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου οἷον πέρδιξ, τέττιξ, Βέβρυξ, ὄνυξ, πνίξω, ψύχω ψύξω· τούτου οὖν χάριν συνεστάλη ἐν τῇ εὐθείᾳ τὸ ι καὶ τὸ υ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ξ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τῇ φοίνικος καὶ κήρυκος ἀποστάντος τοῦ διπλοῦ ἐγένετο τὰ δίχρονα φύσει μακρά, πρόσκειται «χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου» διὰ τὸ ἱξεύω ἵξευον. τὸ μὲν ἱξεύω θέσει μακρὸν ἔχει τὸ ι, τὸ δὲ ἵξευον φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης τῶν παρῳχημένων. πρόσκειται δὲ «χωρὶς εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσῃ» διὰ τὰ διὰ τοῦ θος κλινόμενα, ἐπειδὴ τὸ ὄρνις καὶ τὸ μέρμις (σημαίνει τὸ σχοινίον τὸ λεπτὸν) ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ ι, ἐν δὲ τῇ γενικῇ τῇ ὄρνιθος καὶ μέρμιθος ἐκτείνει αὐτό. πᾶσα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ θος κλινομένη μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν οἷον κῶμυς κώμυθος (σημαίνει δὲ τὴν δέσμην τοῦ χόρτου) ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (4, 18)

καὶ μαλακὸν χόρτοιο καλὴν κώμυθα δίδωμι,

δέλλις δέλλιδος (ἔστι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίσσῃ), χωρὶς τοῦ κόρυς κόρυθος, τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ υ συνεσταλμένον κατὰ τὴν γενικὴν οἷον

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ (Ε 4)

καὶ

---

l. 33 de nominativi κωμυς accentu non constat. l. 35 Theocriti versum hic M sic habet: κ. μαλακοῦ χ. καλὰν κτλ.; Choer. 358, 11: κ. μαλακοῦ χ. καλὸν κτλ.

κόρυθα βριαρήν (Λ 375).

δεῖ προσθεῖναι «καὶ χωρὶς τῶν εἰς ῡν», ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ συστέλλει τὸ ῠ, ἐν δέ τῇ γενικῇ ἐκτείνει αὐτὸ οἷον Φόρκυν Φόρκυνος, Γόρτυν Γόρτυνος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Κρήτης)· δοξάζουσιν δέ τινες ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνει τὸ ῡ καὶ ἐν τῇ γενικῇ. ἐμάθομεν οὖν διατί τὰ εἰς ῠς οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι διὰ τοῦ η καὶ ο κατὰ τὴν γενικήν, ἐμάθομεν γὰρ ὅτι ἵνα μὴ γένηται ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας.

Choer. 223, 15: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί μὴ γενόμενα τὰ εἰς ῠς διὰ τοῦ η καὶ ο κατὰ τὴν γενικὴν Ἰωνικῶς μὴ ἐγένετο διὰ τοῦ ῐ καὶ ο Βοιωτικῶς οἷον ταχύς ταχίος, βραδύς βραδίος, ὥσπερ Πηλεύς Πηλίος καὶ Ἀχιλλεύς Ἀχιλλίος.· οὕτως γὰρ εἰ ἐγένετο, οὐκέτι ηὑρίσκετο ἡ παραλήγουσα τῆς περιττοσυλλάβου γενικῆς μείζων ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας, ἀλλ' ἴση πρὸς αὐτήν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τότε ποιοῦσιν οἱ Βοιωτοὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ῐ καὶ ο, ἡνίκα καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσι διὰ τοῦ ε καὶ ω τὴν γενικὴν καὶ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ο οἷον Πηλεύς Πηλέως καὶ Πηλίος, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέως Ἀχιλλῆος καὶ Ἀχιλλίος. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τούτων τῶν εἰς ῠς οὐκ ἐποίησαν οἱ Ἀττικοὶ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ε καὶ ω, οὔτε οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ο, τούτου χάριν οὔτε οἱ Βοιωτοὶ ἐποίησαν διὰ τοῦ ῐ καὶ ο.

Choer. 233, 8: ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ῠς σύνθεται, εἰ μὲν ἀπὸ ἁπλῶν εἰς ῠς ληγόντων ἐστὶ συντεθειμένα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν οἷον βραχύς βραχέος τρίβραχυς τριβράχεος, πῆχυς πήχεος δεκάπηχυς δεκαπήχεος, θῆλυς θήλεος ἀρσενόθηλυς ἀρσενοθήλεος, ἰχθῦς ἰχθύος κάλλιχθυς καλλίχθυος, ὀφρῦς ὀφρύος λεύκοφρυς λευκόφρυος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματός ἐστι συντεθειμένα, διὰ τοῦ δος κλίνεται οἷον ἔπηλυς ἐπήλυδος, νέηλυς νεήλυδος (σημαίνει δὲ τὸν ξένον). ταῦτα γὰρ οὐκ ἔστιν ἀπὸ ἁπλῶν εἰς υς ληγόντων συντεθειμένα, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἐλεύθω τοῦ σημαίνοντος τὸ παραγίνομαι.

Περὶ κινήσεως τῶν εἰς ῠς μονογενῶν.

Choer. 235, 15: ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν οἷον τῷ βότρυϊ οὐ συναιρεῖται, ἐπειδὴ εἰ συνῄρητο, ἤμελλεν εἰς τὴν ῠι δίφθογγον λήγειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. οὐδέποτε γὰρ ἡ ῠι δίφθογγος ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται οἷον μυῖα, ἅρπυια, υἱός.

Choer. 235, 20: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ λέγονται αἱ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ῠς διχῶς οἷον τὸν βότρυα καὶ βότρυν, ἀλλ' εἰς ν μόνως οἷον τὸν βότρυν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πᾶσα γενικὴ εἰς ος

l. 2 de nominibus in ῡν cf. Dichr. 287, 6 cum Lehrsii adnotatione qui idem p. 285, 5 monet Choerob. in canone de ιξ et υξ non omnia cavisse, quum ῑξ et φῑξ producerentur.

καθαρὸν λήγουϲα διχρόνῳ παραληγομένη εἰϲ ν̄ μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον ὄφιϲ ὄφιοϲ ὄφιν, μάντιϲ μάντιοϲ μάντιν, πόλιϲ πόλιοϲ πόλιν. ἐπειδὴ οὖν καὶ τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ μονογενῆ ἔχει τὴν γενικὴν εἰϲ ο̅ϲ̅ καθαρὸν διχρόνῳ παραληγόμενα οἷον ϲτάχυοϲ, βότρυοϲ, νέκυοϲ, τούτου χάριν εἰϲ ν̄ μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον βότρυν, ϲτάχυν, νέκυν. ϲεϲημείωται παρ' Εὐφορίωνι ἅπαξ εὑρεθὲν «τὸν βότρυα».

Choer. 235, 34: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διατί ὥϲπερ τὸ βότρυϲ γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῡ καὶ ε̄ εἰϲ ῡ μακρὸν καὶ γίνεται βότρυϲ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ βότρυε εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῡ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ῡ μακρὸν καὶ γίνεται βότρυ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν γενέϲθαι κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ῡ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ῡ μακρόν, ἐπειδὴ ἤμελλεν εἰϲ τὸ ῡ καταλήγειν, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔϲτι τελικὸν τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν.

Περὶ κινήϲεωϲ τῶν εἰϲ υ̅ϲ̅ τριγενῶν.

Choer. 230, 8: ἰϲτέον ὅτι αἱ αἰτιατικαὶ διχῶϲ λέγονται οἷον ἡδύϲ ἡδέοϲ ἡδέα καὶ ἡδύν, εὐρύϲ εὐρέοϲ εὐρέα καὶ εὐρύν

ἐπ' εὐρέα πόντον (Z 291),

πολύϲ πολέοϲ πολέα,

πολέα ϲτρατόν,

καὶ πολύν· καὶ ἡ μὲν εἰϲ ᾱ λήγουϲα ἀπὸ τῆϲ δοτικῆϲ κανονίζεται, ἡ δὲ εἰϲ ν̄ ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ.

Ἰϲτέον ὅτι τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ τριγενῆ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ποιεῖ τὴν κλητικὴν οἷον ὁ ταχύϲ ὦ ταχύ, ὁ ὀξύϲ ὦ ὀξύ, ὁ θῆλυϲ ὦ θῆλυ.

Ἰϲτέον ὅτι οὐ ϲυναιρεῖται ἐνταῦθα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὼ ἡδέε τὼ ἡδῆ, ὥϲπερ τὼ Δημοϲθένεε τὼ Δημοϲθένη. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον ὁ ὀξύϲ ὀξέοϲ τὼ ὀξέε, ἡδύϲ ἡδέοϲ τὼ ἡδέε, βραδύϲ βραδέοϲ τὼ βραδέε. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἡνίκα ϲυναιρεῖται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, πάντωϲ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν μακροκαταληκτεῖ οἷον Δημοϲθένηϲ Δημοϲθένουϲ Δημοϲθένεε Δημοϲθένη, βαϲιλεύϲ βαϲιλέωϲ βαϲιλέε βαϲιλῆ, πόλιϲ πόλεωϲ πόλεε πόλη. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰϲ υ̅ϲ̅ τριγενῆ οὐδέποτε μακροκαταληκτεῖ κατὰ τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, οὐδὲ γὰρ γίνεται διὰ τοῦ ε̄ καὶ ω̄ Ἀττικῶϲ, τούτου χάριν οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τὸ τραχύϲ μόνον εὑρίϲκεται ϲυναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν

---

l. 6 praeterea a Choerobosco affertur τὸν δρύα: καὶ παρὰ Διονυϲίῳ, οὐκ ἐν τῇ Περιηγήϲει, ἀλλ' ἐν ἑτέρῳ αὐτοῦ ποιήματι, «τὸν δρύα». Cf. Mein. An. Al. p. 157. l. 13 de contracto accusativo νέκυαϲ νέκυϲ cf. Il. Pr. N 274 et κλιτύαϲ κλιτῦϲ, γραπτύαϲ γραπτῦϲ, quae in Il. Pr. Π 390 acute scribi tradit, in Od. Pros. circumflectenda esse praescribit. Choerob. in his diverse ab Herodiano non synaloephen, sed meram cum nominativo homophoniam sumit. l. 35 pro τραχύϲ M ter habet ταχύϲ.

εἰς τὴν ει δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ οἷον τὼ τραχέε τὼ τραχεῖ.

Ἰστέον ὅτι οὐ συναιρεῖται ἐνταῦθα ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν, ἐπειδὴ οὔτε ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν συναιρεῖται.

Περὶ τῶν εἰς ως.

Choer. 253, 5: τὰ εἰς ως λήγοντα μονοσύλλαβα, εἰ μὲν περισπᾶται, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ σῶς τοῦ σῶ οἷον

νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ν 773),

ὁ Κρῶς τοῦ Κρῶ, ὁ Τλῶς τοῦ Τλῶ, ὁ Κῶς τοῦ Κῶ (ταῦτα δὲ ὀνόματά ἐστιν ἡρώων, ἀρσενικά, κύρια, ὁμοφωνοῦντα ταῖς πόλεσιν· ἔστι γὰρ καὶ ὀνόματα πόλεων ταῦτα, ἀλλὰ τότε θηλυκῶς λέγεται οἷον ἡ Κρῶς, ἡ Τλῶς, ἡ Κῶς· ἐξ ἐκείνων δὲ ὠνομάσθησαν καὶ αἱ πόλεις). εἰ δὲ ὀξύνεται τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα, περιττοσυλλάβως κλίνεται, χωρὶς τοῦ Ζώς

ἢ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι (Є 887).

τοῦτο γὰρ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ ζώς τοῦ ζῶ. καὶ ἔχει ἀπολογίαν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως ἐγένετο· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ζωός τοῦ ζωοῦ ἐγένετο κατὰ κρᾶσιν ὁ ζώς τοῦ ζῶ, τῆς βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συναιρεθεισῶν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἑσταώς ἑστώς, βεβαώς βεβώς, Νηρηΐς Νηρής. τὰ γὰρ συνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίσιν οἷον Ἑρμέας Ἑρμέου Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, χρυσέος χρυσέου χρυσοῦς χρυσοῦ, τιμήεις τιμήεντος τιμῆς τιμῆντος

χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον (C 475),

δαφνήεις δαφνήεντος δαφνῆς δαφνῆντος, ὁ σῶος τοῦ σώου ὁ σῶς τοῦ σῶ· οὕτως οὖν καὶ ὁ ζωός τοῦ ζωοῦ ὁ ζώς τοῦ ζῶ. ταῦτα δὲ εἰ καὶ μὴ τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἐφύλαξεν, ἀλλ' οὖν τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐφύλαξε, φημὶ δὴ τὴν ἰσοσύλλαβον. ὥσπερ γὰρ τὰ ἐντελῆ αὐτῶν ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οὕτω καὶ τὰ συνῃρημένα ἰσοσυλλάβως κλίνεται. τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται ἢ διὰ τοῦ τος. καὶ τὰ μὲν ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τουτέστι τὸ δ ἢ θ ἢ τ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα διὰ τοῦ τος οἷον θώς θωός

θῶες μέν τε διέτρεσαν (Λ 481),

ἔχει γὰρ τὸ θ (ἔστι δὲ εἶδος θηρίου), δμώς δμωός, ἔχει γὰρ τὸ δ, Τρώς Τρωός, ἔχει γὰρ τὸ τ. (ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Τρώς παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἑνικῶς μὲν λεγόμενον ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος παραλαμβάνεται καὶ οὐδέποτε πληθυντικῶς οἷον

---

l. 14 de ζώς diserte Herodianus in Il. Pr. Є 887 dicit: ἡ μέντοι κλίσις αὐτοῦ ἰσοσύλλαβος εὑρέθη. Quare non fluxit ex Herodiano adnotatio in Ep. Cr. I 399, 19 τὸ ζώς ἐκ τοῦ ζωός κατὰ συναλοιφὴν ἢ συγκοπὴν γέγονε, κλίσιν δὲ τοῦ ζώς οὐχ εὑρίσκομεν.

τῆϲ γάρ τοι γενεῆϲ ἧϲ Τρωῒ περ εὐρύοπα Ζεὺϲ
δῶχ' υἷοϲ ποινὴν Γανυμήδεοϲ (Ε 265).

ἐὰν δὲ τὸ ἔθνοϲ δηλώϲῃ, ἐν πληθυντικῇ φωνῇ παραλαμβάνεται οἷον «Ζεὺϲ δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶαϲ τε» (Ν 1), «Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιϲ αἰνή» (Ζ 1), «Τρῶεϲ καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί» [Θ 173]). τὰ δὲ μὴ ἔχοντα ϲύμφωνον τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον πλώϲ πλωτόϲ (πλώϲ δὲ λέγεται ὁ ἰχθῦϲ παρὰ τὸ πλέειν), φώϲ φωτόϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ἄνθρωπον) «ἰϲόθεοϲ φώϲ», χρώϲ χρωτόϲ «ἐπεὶ οὔ ϲφι λίθοϲ χρὼϲ οὐδὲ ϲίδηροϲ» (Δ 510), «χρῶτ' ἀπονιψαμένη» (ϲ 172), οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐχρήϲαντο καὶ ἰϲοϲυλλάβωϲ, τὸν χρώ γὰρ εἰρήκαϲιν· ὁ δὲ λόγοϲ περὶ τῶν εἰϲ ωϲ κοινολεκτουμένων ἐϲτί· τὸ γὰρ βοῦϲ βῶϲ λέγουϲιν αἱ διάλεκτοι, καὶ ἰδοὺ περιϲπᾶται καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται, βοόϲ γάρ, καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ εἰϲ ουϲ τρέπει τὴν ου εἰϲ τὸ ω, καὶ οὐκ ἐναντιοῦται ταῦτα ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτι φύϲει εἰϲ ωϲ.

Τὰ εἰϲ ωϲ ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ, ἀπτώϲ ἀπτῶτοϲ, ἀγνώϲ ἀγνῶτοϲ, τὸ δὲ λεώϲ λεώ καὶ νεώϲ νεώ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ Ἀττικά ἐϲτιν.

Choer. 255, 33: τῶν εἰϲ ωϲ βαρυτόνων τὰ μὲν βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον γέλωϲ γέλωτοϲ, ἔρωϲ ἔρωτοϲ, Νέπωϲ Νέπωτοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ὄρουϲ). τὸ δὲ κάλωϲ βαρύτονον ὂν καὶ βραχείᾳ παραληγόμενον οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τοϲ, ἀλλὰ Ἀττικῶϲ ἀποβολῇ τοῦ ϲ οἷον κάλωϲ κάλω καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ οἷον κάλωϲ κάλωοϲ, ὡϲ παρὰ Ἀπολλωνίῳ (I 1277)

εὐναίαϲ ἐρύϲαντεϲ ἀνεκρούϲαντο κάλωαϲ

καὶ (II 725)

δερκόμενοι παράμειβον, ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωεϲ

ὡϲαύτωϲ καὶ τοῦ Ἄθωϲ ἡ κλίϲιϲ διττὴ καὶ Ἄθω καὶ Ἄθωοϲ. τὰ δὲ μακρᾷ παραληγόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλίνεται οἷον Μίνωϲ Μίνωοϲ (τὸ γὰρ ι ἐκτείνεται· ἰϲτέον δὲ ὅτι εὑρίϲκεται ϲπανίωϲ καὶ ϲυϲτελλόμενον), ἥρωϲ ἥρωοϲ. ϲεϲημείωται τὸ εἵλωϲ εἵλωτοϲ, ὅτι μακρᾷ παραληγόμενον διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη. εἵλωτεϲ δὲ λέγονται οἱ τὴν Μεϲϲηνιακὴν οἰκοῦντεϲ τῆϲ Πελοποννήϲου. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι ἕλωϲ ἕλωτοϲ ἦν καὶ ὡϲ βραχείᾳ παραληγόμενον διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται ὥϲπερ γέλωϲ γέλωτοϲ, καὶ λοιπὸν πλεονάϲαν τὸ ι ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίϲιν καὶ ἐγένετο εἵλωϲ εἵλωτοϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι πάνταϲ τοὺϲ

---

l. 9 exempla Homerica ad χρώϲ apposui ex Il. Pr. N 191. cf. An. Ox. II 417, 30. l. 16 cf. Choer. 65, 6. l. 23 pro iis, quae Choer. 256, 16 dicit de κάλωοϲ: οὐκ ἔϲτιν αὕτη ἡ τοῦ κάλωϲ κάλωοϲ κλίϲιϲ ἀλλ' ἐπέκταϲιϲ· ἔϲτι γὰρ ὁ κάλωϲ τοῦ κάλω Ἀττικῶϲ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ οϲ ϲυλλαβῆϲ κάλωοϲ ὥϲπερ ἡ ἅλωϲ τῆϲ ἅλω γέγονε κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ οϲ ϲυλλαβῆϲ ἅλωοϲ, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἅλωα, quae Lob. El. II 235 imperitiam arguere inventoris iure contendit, posui quae exhibui κάλωϲ accomodans iis, quae St. B. 36, 10 de Ἄθωϲ tradit: ἡ κλίϲιϲ διττὴ καὶ Ἄθωοϲ καὶ Ἄθω. — γάλωϲ, quod Herod. περὶ παθῶν in E. M. 220, 9 et γάλωτοϲ et γάλω declinari dicit, ad feminina reservavi pariter atque ἅλωϲ.

δούλους εἵλωτας καλοῦςι πρὸς ὕβριν τούτων, φημὶ δὴ τῶν τὴν Μεςςηνιακὴν οἰκούντων τῆς Πελοποννήςου. ἰςτέον δὲ ὅτι Ἀθηναῖοι ἐπὶ τούτων πάντων ἰςοςύλλαβον ποιοῦνται κλίςιν· τοῦ γέλω γὰρ καὶ τοῦ Μίνω καὶ τοῦ ἥρω λέγουςιν.

Choer. 259, 8: τὰ εἰς ως ςύνθετα, εἰ μὲν κοινά ἐςτι, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίςιν οἷον ἱδρώς λυςίδρως λυςίδρωτος, ἔρως ἔρωτος χρυςέρως χρυςέρωτος, γέλως γέλωτος φιλόγελως φιλογέλωτος· εἰ δὲ Ἀττικά ἐςτιν, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ δύςερως τοῦ δύςερω, ὁ ἀξιόχρεως τοῦ ἀξιόχρεω, ὁ ἀνάπλεως ἀνάπλεω, ὁ εὔγηρως τοῦ εὔγηρω.

Choer. 261, 4: τὰ εἰς ως Ἀττικὰ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ὁ Μενέλεως τοῦ Μενέλεω, ὁ Ἰόλεως τοῦ Ἰόλεω, ὁ λεώς τοῦ λεώ, ὁ νεώς τοῦ νεώ, ὁ κάλως τοῦ κάλω, ὁ Τάλως τοῦ Τάλω, ὁ Τυφῶς καὶ ὁ ταῶς κοινῶς μὲν Τυφών καὶ ταών λέγεται καὶ διὰ τοῦ νος κλίνεται οἷον Τυφῶνος καὶ ταῶνος, Ἀττικῶς δὲ Τυφῶς καὶ ταῶς λέγεται καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν τῷ Ἀττικῷ ἔθει οἷον ὁ τυφῶς τοῦ τυφῶ καὶ ὁ ταῶς τοῦ ταῶ, ὥςπερ ὁ ὀρφῶς τοῦ ὀρφῶ καὶ ὁ λαγῶς τοῦ λαγῶ (τυφῶς δέ ἐςτιν ὁ ςφοδρὸς ἄνεμος). καὶ ἀποροῦςί τινες λέγοντες, διατί τὸ τυφῶς καὶ ταῶς οὐ κλίνεται κοινῶς διὰ τοῦ τος, ὥςπερ τὸ ἱδρώς ἱδρῶτος καὶ ἀπτώς ἀπτῶτος. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πρῶτον μὲν ἐκεῖνα ὀξύτονά ἐςτι, τὸ δὲ τυφῶς καὶ ταῶς περιςπώμενά ἐςτι· δεύτερον δὲ ταῦτα καὶ εἰς ν λήγει, τυφῶς τυφῶν, ταῶς ταῶν (sic), ὅπερ οὐ παρέπεται ἐκείνοις.

Choer. 261, 27: ἔςτι καὶ Περςικὰ ὀνόματα καὶ Αἰγύπτια εἰς ως λήγοντα, ἅτινα τὴν αὐτὴν κλίςιν ἐπιδέχεται τοῖς εἰς ως Ἀττικοῖς· οὐ μέντοι προπαροξύνεται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ὥςπερ οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώςεςιν. ἔςτι γὰρ Ἰνάρως ὄνομα βαςιλέως, Παραμίζως ὄνομα εὐνούχου, Σαβάκως. ἀποβολῇ δὲ τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικήν. — δεῖ δὲ ἡμᾶς ἀναμνηςθῆναι καὶ τοῦτο, ὅτι ἥρως καὶ τὸ ἔρως καὶ τὸ γέλως, ἅτινα περιττοςυλλάβως παρ' ἡμῖν κλίνεται, οἱ Ἀθηναῖοι ἰςοςυλλάβως κλίνουςιν. τοῦ ἥρω γὰρ καὶ τοῦ ἔρω καὶ τοῦ γέλω λέγουςιν

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποςοβῆςαι τὸν γέλων (Aristoph. Ran. 45).

Choer. 257, 33: καὶ τὴν δοτικὴν εἰς ι ἀνεκφώνητον ποιοῦςιν οἱ Ἀττικοὶ οἷον τῷ ἥρῳ «ἥρῳ Δημοδόκῳ» (θ 483) καὶ «ἥρῳ Λαομέδοντι» (Η 453). τοῦτο δὲ τὸ ἥρῳ οὐ γίνεται κατὰ ςυναίρεςιν τοῦ ω καὶ ι εἰς τὴν ῳ δίφθογγον. πᾶςα γὰρ δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ι ἀνεκφώνητον λήγουςα τὴν

---

l. 25 οὐ μέντοι pro εἰ μέντοι scripsi cum Mehlhorn. gramm. p. 185 not. 6; accentus secundum Arcadium p. 94, 7 τὰ εἰς ως Περςικὰ ἢ Αἰγύπτια παροξύνεται Φάργως Ἰνάρως mutavi; ap. Choerob. haec leguntur: ἔςτι γὰρ Ἰνάρως ὄνομα βαςιλέως, Παραμιζῶς ὄνομα εὐνούχου, Σαβακῶς, Μανεῶς. ταῦτα δὲ ὀνόματά ἐςτι κύρια. καὶ ἰςτέον ὅτι τινὲς μὲν ὀξύνουςιν αὐτά, τινὲς δὲ περιςπῶςι· τὸ δὲ Σαβακῶς Ῥωμανὸς βαρύνει Σαβάκως λέγων, unde apparet Romanum Herodiani sententiam amplexum esse, Μάννεως autem omisi, quia ex St. B. s. v., ubi proparoxytonos scriptum est, concludo Herodianum hoc ut proparoxytonon e reliquis excepisse propter similitudinem cum Μενέλεως; cf. Cathol. 245, 14.

γενικὴν ἔχει ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον τῷ κοχλίᾳ ὁ κοχλίαϲ τοῦ κοχλίου, τῷ Χρύϲῃ ὁ Χρύϲηϲ τοῦ Χρύϲου, τῷ ϲοφῷ ὁ ϲοφόϲ τοῦ ϲοφοῦ. εἰ ἐγένετο οὖν τοῦτο κατὰ ϲυναίρεϲιν τοῦ ω̄ καὶ ῑ εἰϲ τὴν ῳ̄ δίφθογγον, ἤμελλεν ἔχειν τὸ ῑ ἀνεκφώνητον, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον, οὐδὲ γὰρ ἔχει τὴν γενικὴν ἰϲοϲύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον ἥρωϲ ἥρωοϲ· τούτου οὖν χάριν τοῦτο οὐ ϲυναιρεῖται κατὰ τὴν δοτικήν, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἡ δοτικὴ εἰϲ ῑ ἀνεκφώνητον λήγουϲα, τῆϲ γενικῆϲ περιττοϲυλλαβούϲηϲ τῆϲ εὐθείαϲ. ἀλλ' ἔϲτι τὸ ἥρῳ ἀπὸ ἰϲοϲυλλάβου κλίϲεωϲ.

Choer. 258, 18: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἡ ἥρωε εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐ γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ω̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ω̄, καὶ γὰρ εὑρίϲκομεν τὸ ω̄ καὶ ε̄ εἰϲ τὸ ω̄ κιρνώμενα, ὡϲ ἐπὶ τοῦ τῷ ἐμῷ τὠμῷ· οὕτωϲ δὲ εἰ ἐγένετο ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, οὐδὲν ἄτοπον ϲυνέβαινεν, ἐπειδὴ τὸ ω̄ τελικόν ἐϲτι τῆϲ εὐθείαϲ τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ ὁμήρω, τὼ ἀνθρώπω. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἡνίκα ϲυναιρεῖται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, πάντωϲ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν μακροκαταληκτεῖ οἷον ὁ Δημοϲθένηϲ τοῦ Δημοϲθένουϲ τὼ Δημοϲθένεε καὶ Δημοϲθένη, ὁ Πηλεύϲ τοῦ Πηλέωϲ τὼ Πηλέε καὶ Πηλῆ, ἡ πόλιϲ τῆϲ πόλεωϲ τὰ πόλεε καὶ πόλη. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τοῦ ἥρωϲ ἥρωοϲ οὐ μακροκαταληκτεῖ ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, οὐδὲ γὰρ γίνεται διὰ τοῦ ω̄ Ἀττικῶϲ, εἰκότωϲ οὐδὲ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ϲυναιρεῖται.

Choer. 260, 30: ἐπὶ πάϲηϲ πτώϲεωϲ τὰ εἰϲ ω̄ϲ̄ Ἀττικὰ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ τὸν τόνον φυλάττει. εἴτε γὰρ προπαροξύνεται ἡ εὐθεῖα εἴτε παροξύνεται εἴτε ὀξύνεται, ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ φυλάττεται καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ πτώϲεϲιν οἷον ὁ Μενέλεωϲ τοῦ Μενέλεω τῷ Μενέλεῳ τὸν Μενέλεων ὦ Μενέλεωϲ, ὁ κάλωϲ τοῦ κάλω τῷ κάλῳ τὸν κάλων ὦ κάλωϲ, ὁ λεώϲ τοῦ λεώ τῷ λεῴ τὸν λεών ὦ λεώϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ϲ̄ ληγόντων μετ' ἐπιπλοκῆϲ ϲυμφώνου.

Choer. 265, 22: τὰ εἰϲ τὸ ϲ̄ λήγοντα πρὸ τοῦ ϲ̄ ἔχει ἢ τὸ λ̄ ὡϲ τὸ ἅλϲ ἢ τὸ ν̄ ὡϲ τὸ Τίρυνϲ ἢ τὸ ρ̄ ὡϲ τὸ μάκαρϲ. τὰ εἰϲ ϲ̄ μετ' ἐπιπλοκῆϲ ϲυμφώνου λήγοντα διὰ δύο ϲυμφώνων κλίνεται, δηλονότι καὶ εἰϲ οϲ ἔχει τὴν γενικὴν καὶ τότε μὲν διὰ τοῦ τ̄ κλίνεται, ἡνίκα ἔχει τὸ ᾱ οἷον μάκαρϲ μάκαρτοϲ, δάμαρϲ δάμαρτοϲ, τότε δὲ διὰ τοῦ θ̄ κλίνεται, ἡνίκα οὐκ ἔχει τὸ ᾱ οἷον Τίρυνϲ Τίρυνθοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ τοῦ Ἄργουϲ, ἐξ ἧϲ ἦν ὁ Εὐρυϲθεύϲ), ἕλμινϲ ἕλμινθοϲ. εἰ οὖν ἐϲτιν ἅλϲ, ὤφειλεν εἶναι ἡ γενικὴ ἁλτόϲ, ἵνα εὑρεθῇ διὰ δύο ϲυμφώνων ἐκφερομένη· ἀλλ' ἐπειδὴ δαϲυνομένηϲ τῆϲ εὐθείαϲ ἔμελλε ψιλοῦϲθαι ἡ γενικὴ (ἀδύνατον δέ ἐϲτι τὸ πνεῦμα τῆϲ εὐθείαϲ ἐναλλάξαι κατὰ τὰϲ ἄλλαϲ πτώϲειϲ, θέλει γὰρ τὰ πνεύματα τῶν εὐθειῶν φυλάττεϲθαι καὶ ἐν ταῖϲ λοιπαῖϲ πτώϲεϲιν οἷον τοῦ ἄλγοϲ ψιλουμένου

---

l. 8 E. M. 437, 54 ἥρῳ Δημοδόκῳ δοτική ἐϲτιν ἀντὶ τοῦ ἥρωϊ, κλίϲιϲ καὶ οὐκ ἀποκοπή; cf. Lob. El. II 299.

καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ ψιλοῦνται ἄλγουϲ ἄλγει ἄλγοϲ, καὶ πάλιν τοῦ ἁγνόϲ δαϲυνομένου καὶ αἱ λοιπαὶ πτώϲειϲ δαϲύνονται οἷον τοῦ ἁγνοῦ τῷ ἁγνῷ τὸν ἁγνόν ὦ ἁγνέ), διὰ τοῦτο ἀπέβαλεν ἡ γενικὴ τὸ τ̄ καὶ ἐγένετο ἁλόϲ, ἵνα ὁμοίωϲ τῇ εὐθείᾳ δαϲυνθῇ καὶ ἡ γενική. καὶ ἡ μὲν εὐθεῖα δαϲύνεται κανόνι τοιούτῳ· τὸ α τὸ ἀθροιϲτικόν, ἤγουν τὸ ϲημαῖνον ἄθροιϲιν, δαϲύνεϲθαι θέλει οἷον ἅμαξα (εἴρηται δὲ ἅμαξα παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἄγειν τὰ ϲυνηθροιϲμένα), ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ (ἀθρόον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνηϲ ψιλοῦται), ἅπαϲ, ἅμα· οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ ἅλϲ, ὅτε ἐπὶ τῆϲ θαλάϲϲηϲ, ὅπου πάντα τὰ ὕδατα ἁλίζεται, ἤγουν ϲυναθροίζεται, εἴτε ἐπὶ τούτου τοῦ ἁλμυροῦ (ὅ,τι ἡ ϲυνήθεια λέγει τὸ ἅλαϲ οὐδετέρωϲ, ϲπανίωϲ εἰρημένον παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ), καὶ αὐτὸ γὰρ ἄθροιϲιν τινὰ ϲημαίνει. εἰ δὲ ἐγένετο ἡ γενικὴ ἀλτόϲ, ἔμελλε ψιλοῦϲθαι· τὸ γὰρ ᾱ καταλῆγον εἰϲ λ̄, ἐπιφερομένου ϲυμφώνου τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν βαρυτόνων, τουτέϲτι τὸ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄, ψιλοῦϲθαι θέλει οἷον ἀλθαία (ἔϲτι δὲ εἶδοϲ βοτάνηϲ), Ἄλτηϲ (ὄνομα δὲ τοῦτο κύριον), ἀλδιϲκάνειν, ὅ ἐϲτιν ἄλλεϲθαι. εὐλόγωϲ οὖν ἀπέβαλε τὸ τ̄ καὶ ἐγένετο ἁλόϲ, ἵνα ὁμοίωϲ τῇ εὐθείᾳ δαϲυνθῇ καὶ ἡ γενική.

Choer. 268, 7: τὸ ἅλϲ ὅτε μὲν θηλυκῶϲ λέγεται δηλοῖ τὴν θάλαϲϲαν καὶ ἕωϲ τῶν ἑνικῶν κλίνεται μόνον. ὅτε δὲ τὸ ἁλμυρὸν τοῦτο δηλοῖ, ὃ οὐδετέρωϲ ἅλαϲ λέγεται ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ, ἀρϲενικῶϲ λέγεται καὶ διόλου κλίνεται, τουτέϲτι καὶ εἰϲ τὰ ἑνικὰ καὶ εἰϲ τὰ δυϊκὰ καὶ εἰϲ τὰ πληθυντικά.

Τὸ ἅλαϲ τὸ οὐδετέρωϲ λεγόμενον ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ ϲπανίωϲ εὕρηται ἐν χρήϲει. εὕρηται δὲ παρὰ Λύκωνι τῷ Τρωαδεῖ οἷον «τὸ ἅλαϲ εὐῶδεϲ ἢ δυϲῶδεϲ ὀρύϲϲεται». καὶ πάλιν «ἁλάτων μέδιμνον». καὶ λέγουϲί τινεϲ ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ οὐδετέρου γέγονε τὸ ἅλϲ τὸ ἀρϲενικὸν κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ α, ὥϲπερ καὶ ἀπὸ τοῦ κάρηνον οὐδετέρου γέγονε κατὰ ϲυγκοπὴν τῆϲ ν̄ο̄ν̄ ϲυλλαβῆϲ τὸ κάρη θηλυκόν. οὗτοι δὲ οὐ καλῶϲ λέγουϲιν. ἄτοπον γὰρ τὸ πλατέωϲ εὑριϲκόμενον ἐν χρήϲει λέγειν γεγενῆϲθαι ἐκ τοῦ ϲπανίωϲ εὑριϲκομένου ἐν χρήϲει. φαϲὶ δέ τινεϲ ὅτι οὐχ εὕρηται τὸ ἅλϲ τὸ ἀρϲενικὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ πάντωϲ μετὰ τοῦ χονδρόϲ, χονδρὸϲ ἅλϲ, χονδροῦ ἁλόϲ, χονδροὶ ἅλεϲ. ψευδὲϲ δὲ τοῦτο, ὡϲ μαρτυρεῖ ὁ Ἀριϲτοφάνηϲ εἰπὼν (Nub. 1237)

ἁλϲὶ διαμιχθεὶϲ ὄναιτ' ἂν οὑτοϲί (leg. διαϲμηχθεὶϲ).

ἰδοὺ γὰρ οὐκ εἶπε χονδροῖϲ. καὶ πάλιν ὁ Μένανδροϲ,

οὐκ ἔχω οὔτε ἅλαϲ οὔτε ὄξοϲ οὔτε ὀρίγανον (an οὐχ ἅλαϲ
ἔχων οὔτ' ὄξοϲ οὔτ' ὀρίγανον?)

καὶ οὐκ εἶπε χονδροὺϲ ἅλαϲ.

---

l 16 de explicatione ἄλλεϲθαι cf. Eustath. 1837, 59. l. 25 cf. Mein. ad St. B. p. 721. ἁλάτων pro ἅλατοϲ M. l. 32 accentum voc. χόνδροϲ mutavi ex Arc. 73, 23, ubi oxytonesis et adiectivo et substantivo assignatur.

Περὶ τῶν εἰς ἀμετάβολα, τῶν εἰς ᾱν κτλ.

Choer. 271, 13: τὰ εἰς ᾱν λήγοντα καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ᾱ πανταχοῦ μακρὸν οἷον Ἀλκμάν Ἀλκμᾶνος, Τιτάν Τιτᾶνος, παιάν παιᾶνος, Πάν Πανός ὅτε ἀρσενικόν ἐστι. πρόσκειται «ὅτε ἀρσενικόν ἐστιν», ἐπειδὴ ἔστιν οὐδέτερον τὸ πᾶν ἀπὸ τοῦ πᾶς ἀρσενικοῦ γεγενημένον, ὅπερ καὶ περισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀρσενικοῦ· ὁ πᾶς γὰρ τοῦ παντός καὶ τὸ πᾶν τοῦ παντός. δεῖ γινώσκειν ὅτι ταῦτα, φημὶ δὴ τὸ Ἀλκμάν καὶ τὸ παιάν καὶ Τιτάν, προπερισπᾶται κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ φύσει μακρά ἐστι πρὸ μιᾶς βραχείας οἷον Ἀλκμᾶνος, παιᾶνος, Τιτᾶνος· τὸ γὰρ Πάν Πανός ὀξύνεται κατὰ τὴν γενικὴν ὡς δισύλλαβον, ὥσπερ τὸ μηνός, χηνός, Ζηνός.

Choer. 272, 8: Ἰστέον ὅτι καθόλου τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα ὀξύτονα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ Ἀλκμάν ὦ Ἀλκμάν, ὁ παιάν ὦ παιάν, ὁ αὐχήν ὦ αὐχήν, ὁ σωλήν ὦ σωλήν, ὁ ποιμήν ὦ ποιμήν, ὁ δελφίν ὦ δελφίν, ἡ ἀκτίν ὦ ἀκτίν, ἡ Σαλαμίν ὦ Σαλαμίν, ἡ Ἐλευσίν ὦ Ἐλευσίν, ὁ ἀστήρ ὦ ἀστήρ, ὁ ξυστήρ ὦ ξυστήρ, ὁ ἐλατήρ ὦ ἐλατήρ, ὁ Σαρπηδών ὦ Σαρπηδών, ὁ ἀλεκτρυών ὦ ἀλεκτρυών, ὁ Μυρμιδών ὦ Μυρμιδών, ἡ Σιδών ὦ Σιδών· χωρὶς τεσσάρων τινῶν, φημὶ δὴ τοῦ ἄνερ, πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ταῦτα γὰρ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀρθὴν καὶ κλητικήν· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τούτων εἰς ηρ εἰσὶν οἷον ἀνήρ, πατήρ, σωτήρ, δαήρ. ταῦτα δὲ ἀπολογίαν ἔχει τοιαύτην· τὸ μὲν ἄνερ, πάτερ, δᾶερ ἠκολούθησε τοῖς συγγενικοῖς αὐτῶν, φημὶ δὴ τῷ μῆτερ καὶ θύγατερ· ὥσπερ γὰρ τὸ μήτηρ καὶ θυγάτηρ ὀφείλοντα ἐν τῇ γενικῇ προπαροξυνθῆναι διὰ τὸ φυλάξαι τὸν τόνον τῆς εὐθείας ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ οἷον μήτηρ μήτερος καὶ θυγάτηρ θυγάτερος, ὥσπερ Δημήτηρ Δημήτερος καὶ εἰνάτηρ εἰνάτερος (σημαίνει δὲ τὴν σύννυμφον), οὐ προπαροξύνθη ἀλλὰ παροξύνθη οἷον μητέρος, θυγατέρος καὶ ἠκολούθησε τοῖς συγγενικοῖς αὐτῶν, φημὶ δὴ τῷ ἀνέρος πατέρος δαέρος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλητικήν· καὶ ὥσπερ μῆτερ καὶ θύγατερ βαρυτόνως διὰ τοῦ ε̄, οὕτω καὶ ἄνερ πάτερ δᾶερ διὰ τοῦ ε̄ βαρυτόνως· τὸ δὲ σῶτερ ψευδαιολικόν ἐστι καὶ τούτου χάριν συνέστειλε τὸ η εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἐβαρύνθη. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἔχουσιν πολλάκις συστέλλειν τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον οἷον ὁ τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ Αἰολικῶς (ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης). πρόσκειται δὲ «ψευδαιολικὸν» ἐπειδὴ οὐκ ἔστι κυρίως Αἰολικόν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τότε συστέλλουσι τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ, ἡνίκα μὴ μακρᾷ παραλήγεται οἷον ὁ τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ. ἡνίκα γὰρ μακρᾷ παραλήγεται οὐ συστέλλουσι τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ κλητικῇ· οἷον ὁ χρηστήρ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι (χρηστήρ δέ ἐστιν ὁ παρέχων χρησμούς). τὸ οὖν σῶτερ μακρὰν ἔχον τὴν παραλήγουσαν οὐ δύναται

l. 19 cf. Choer. 431, 6. l. 35 an τριβολετήρ?

cυσταλῆναι παρὰ τοῖc Αἰολεῦcι· διὰ τοῦτο οὖν εἰρήκαμεν, ὅτι ψευδαιολικόν ἐcτι, καὶ οὐ κυρίωc Αἰολικόν. ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ ἄνερ, πάτερ, cῶτερ, δᾶερ, cυcτείλαντα τὸ η εἰc τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ, εὐλόγωc ἐβαρύνθη. τὰ γὰρ εἰc ρ λήγοντα βραχυκατάληκτα ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἀποcτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάcιν, χωρὶc τῆc ὑπέρ προθέcεωc καὶ τοῦ ἀτάρ cυνδέcμου καὶ αὐτάρ οἷον μάκαρ, ἄφαρ, ἦτορ, ἧπαρ, ἔαρ, φρέαρ, δέλεαρ, cτέαρ, ὄνειαρ, οὕτωc οὖν καὶ ἄνερ, πάτερ, cῶτερ, δᾶερ βαρυτόνωc. πρόcκειται «βραχυκατάληκτα» διὰ τὸ πατήρ καὶ ἀνήρ ὀξυνόμενα. πρόcκειται «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸν γάρ cύνδεcμον ὀξυνόμενον, οὗτοc γὰρ βραχυκαταληκτεῖ καὶ ὀξύνεται, ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ὑπὲρ μίαν cυλλαβήν.

Περὶ τῶν εἰc ην.

Choer. 274, 11: τὰ εἰc ην λήγοντα μονοcύλλαβα μὴ ὄντα μόνωc θηλυκά, ἀλλ' ἢ μόνωc ἀρcενικὰ ἢ καὶ ἀρcενικὰ καὶ θηλυκά, προcθέcει τοῦ οc ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τὸ η φυλάττει δηλονότι ἐν τῇ γενικῇ οἷον cπλήν cπληνόc, cφήν cφηνόc, μήν μηνόc, Ζήν Ζηνόc, ῥήν ῥηνόc (cημαίνει δὲ τὸ πρόβατον οἷον ὡc παρὰ Νικάνδρῳ (Ther. 453)

αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν),

χήν χηνόc· τοῦτο δὲ καὶ ἀρcενικῶc καὶ θηλυκῶc λέγεται, ὁ χήν γὰρ καὶ ἡ χήν· ὅτι δὲ καὶ θηλυκῶc λέγεται, ἐδήλωcεν ὁ ποιητὴc εἰπὼν (ο 161)

αἰετὸc ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεccι πέλωρον,

τὸ δὲ φρήν, ἐπειδὴ μόνον ἐν τοῖc εἰc ην μονοcυλλάβοιc μόνου θηλυκοῦ γένουc ἐcτί, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ η εἰc τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐγένετο φρενόc· διαλλάξαν γὰρ κατὰ τὸ γένοc πρὸc τὰ ἄλλα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίcιν.

Τὰ εἰc ην λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν cυλλαβήν, ἐὰν μὲν ἔχῃ τὸ μ, ἐπὶ γενικῇ τὸ η εἰc ε τρέπει, ποιμένοc λιμένοc πυθμένοc· ἀλλὰ μόνον τὸ Δαμήν ἐφύλαξε τὸ η· Δαμῆνοc γὰρ ἐπιγράφεται. Ἀργολικά. ἴcωc δὲ ἐπεὶ κύριόν ἐcτι, παραλλαγὴν ἐποιήcατο. τὸ δὲ Ἀλλαμήν παραιτοῦμαι. οὐ γὰρ γνήcιον ὄνομα ὑπὸ Διοδώρου παραπεποιημένον. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα τὸ μ φυλάττει τὸ η ἐν τῇ γενικῇ οἷον cωλήν cωλῆνοc, τριβήν τριβῆνοc, λειχήν λειχῆνοc, δοθιήν δοθιῆνοc πλὴν τοῦ ἀζήν ἀζένοc καὶ τοῦ ἀδήν ἀδένοc καὶ τοῦ αὐχήν αὐχένοc. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰc ην ὀξύτονα ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούcῃ τὸ α καὶ μέροc cώματοc cημαίνοντα ἢ πάθοc τρέπει τὸ η εἰc ε οἷον αὐχένοc, ἀδένοc, ἀζένοc, τὸ γὰρ λειχήν καὶ δοθιήν οὐκ ἔχει τὸ α.

Choer. 276, 16: τὰ εἰc ην λήγοντα βαρύτονα ὄντα μονογενῆ φυλάττει τὸ η καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἕλλην Ἕλληνοc (τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει οὐδέτερον· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ ὅτι καὶ θηλυκῶc λέγεται ἡ Ἕλλην), Γέρην Γέρηνοc (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον), Cέβην Cέβηνοc (ἔcτι δὲ ὄνομα

l. 13 cf. Ep. in Psalm. 4, 19, Ep. Cr. I 425, 24, 432, 3, An. Par. III 324, 5, Mon. 16, 10. l. 26 composui canonem ex Mon. 32, 7, Choer. 274, 29 et 68, 35, Ep. Cr. I 366, 17, E. M. 22, 40.

ἥρωοϲ). εἰ δὲ ἔχει οὐδετέρου παραϲχηματιϲμόν, τρέπει τὸ η̅ εἰϲ τὸ ε̅ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἄρϲην ἄρϲενοϲ, ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὸ ἄρϲεν, τέρην τέρενοϲ, ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὸ τέρεν· τὸ δὲ εἴρην ὁ Καλλίμαχοϲ διὰ τοῦ ε̅ ἔκλινεν εἰπὼν «ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον εἴρενα μέϲϲον» καὶ ταῦτα μὴ ἔχοντα οὐδετέρου παραϲχηματιϲμὸν καὶ ἴϲωϲ διὰ τὸ μέτρον τοῦτο ἐποίηϲεν.

Choer. 277, 10: τὰ εἰϲ ἀμετάβολον λήγοντα βαρύτονα ἀποβάλλοντα τῆϲ γενικῆϲ τὴν ἐϲχάτην τὸ ο̅ϲ̅ ποιεῖ τὴν κλητικήν, Πλάτωνοϲ ὦ Πλάτων, Ἕλληνοϲ ὦ Ἕλλην, τέρην τέρενοϲ ὦ τέρεν, Τρύφωνοϲ ὦ Τρύφων, Μαχάονοϲ ὦ Μαχᾶον, ἄρϲενοϲ ὦ ἄρϲεν, τέρην τέρενοϲ ὦ τέρεν, Ἕκτοροϲ ὦ Ἕκτορ, Ἀγαμέμνονοϲ ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουϲα πρὸ τοῦ ο̅ϲ̅ τὸ τ̅, καὶ τὸ τ̅ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ οἷον θεράποντοϲ ὦ θεράπον, λέοντοϲ ὦ λέον, δράκοντοϲ ὦ δράκον, γέροντοϲ ὦ γέρον. ϲεϲημείωται τὸ Ἄπολλον καὶ Ποϲείδαον, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Ξ 357)

πρόφρων νῦν Δαναοῖϲι Ποϲείδαον ἐπάμυνον.

ταῦτα γὰρ φυλάξαντα τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ, Ἀπόλλωνοϲ γὰρ καὶ Ποϲειδάωνοϲ, οὐκ ἐφύλαξε καὶ ἐν τῇ κλητικῇ αὐτό, ἀλλὰ ϲυνέϲτειλαν αὐτὸ εἰϲ τὸ ο̅. καὶ περὶ μὲν τοῦ Ἄπολλον ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι Αἰολικῶϲ ϲυνέϲτειλεν τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ κατὰ τὴν κλητικήν· περὶ δὲ τοῦ Ποϲείδαον ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι ψευδαιολικόν ἐϲτιν καὶ οὐ κυρίωϲ Αἰολικόν, ἐπειδὴ οὐκ ἴϲαϲιν οἱ Αἰολεῖϲ ἐπὶ ταύτηϲ τῆϲ λέξεωϲ εἰϲ ω̅ν̅ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' εἰϲ α̅ν̅· Ποϲείδαν γὰρ λέγουϲι. τῆϲ οὖν εὐθείαϲ εἰϲ ω̅ν̅ μὴ οὔϲηϲ παρ' αὐτοῖϲ πῶϲ δύναται ἡ κλητικὴ εἰϲ ο̅ν̅ διὰ τοῦ ο̅ γίνεϲθαι Αἰολικῶϲ; τούτου οὖν χάριν εἴρηται, ὅτι ψευδαιολικόν ἐϲτι καὶ οὐ κυρίωϲ Αἰολικόν.

Choer. 278, 1: ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουϲα πρὸ τοῦ ο̅ϲ̅ τὸ τ̅, καὶ τὸ τ̅ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ οἷον θεράπων θεράποντοϲ ὦ θεράπον, γέρων γέροντοϲ ὦ γέρον, λέων λέοντοϲ ὦ λέον. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι διὰ τοῦτο ἀποβάλλεται τὸ τ̅ ἐν τῇ κλητικῇ, ἐπειδὴ οὐδέποτε λέξιϲ Ἑλληνικὴ εἰϲ ἄφωνον καταλήγει. εἰ ἐφυλάχθη οὖν τὸ τ̅, ἤμελλεν ἡ λέξιϲ εἰϲ ἄφωνον τὸ τ̅ καταλήγειν, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον. τούτου χάριν ἐὰν εὑρεθῇ ἡ γενικὴ ἔχουϲα πρὸ τοῦ ο̅ϲ̅ τὸ τ̅, καὶ τὸ τ̅ ἀποβάλλεται ἐν τῇ κλητικῇ.

Περὶ τῶν εἰϲ ι̅ν̅.

Choer. 70, 1 coll. 279, 6: τὰ εἰϲ ι̅ν̅ πάντα προϲθέϲει τοῦ ο̅ϲ̅ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ πανταχοῦ φυλάττει τὸ ῑ μακρὸν οἷον δελφῖνοϲ, ἀκτῖνοϲ, Σαλαμῖνοϲ, ῥινόϲ, θινόϲ.

---

l. 4 Callimachi locum sic M et Ep. Cr. I 413; Gaisford. hic exhibuit πολλῶν εἴρενα μέϲϲων. Emendationes tentatae (e. g. Lob. Parall. 194 cf. Add. 544) adhuc incertae videntur. l. 23 Ποϲείδαν scripsi pro Ποτειδᾶν cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 114 not. 5. An. Ox. III 394, 3.

Choer. 281, 35: τὰ εἰϲ ῑν̄ δικατάληκτα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ δελφίϲ ὦ δελφίϲ, ὁ Τελχίϲ ὦ Τελχίϲ, ὁ δελφίν ὦ δελφίν, ὁ Τελχίν ὦ Τελχίν.

St. B. 7, 18: τὴν Ἀβοριγίνων γενικὴν ὡϲ παρὰ Ἰόβα ἐν Ῥωμαϊκῆϲ ἱϲτορίαϲ πρώτῳ «μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνων ὀνομαϲίαν διέϲωζον, Λατίνου δὲ βαϲιλεύϲαντοϲ οὕτωϲ προϲηγορεύθηϲαν». τινὲϲ οἴονται κλίνεϲθαι ἀπὸ τῆϲ Ἀβοριγῖνοϲ εὐθείαϲ ὡϲ Λεοντῖνοϲ Ἀκραγαντῖνοϲ· ἀλλὰ Διονύϲιοϲ ὁ Ἁλικαρναϲϲεὺϲ Ἀβοριγῖνεϲ καὶ Ἀβοριγῖϲί φηϲιν ὡϲ δελφῖϲιν. ἔϲτι δὲ καὶ ἄλλη κλίϲιϲ ἐν χρηϲμῷ κειμένη, ὃν αὐτὸϲ παρατίθηϲιν· ὡϲ γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτέων, οὕτωϲ Ἀβοριγίναι Ἀβοριγινέων· ἔχει δὲ ὁ χρηϲμὸϲ οὕτωϲ

ϲτείχετε μαιόμενοι Ϲικελῶν Ϲατουρνίαν αἶαν,
ἠδ' Ἀβοριγινέων Κοτύλην, οὗ νᾶϲοϲ ὀχεῖται,
οἷϲ ἀναμιχθέντεϲ δεκάτην ἐκπέμψετε Φοίβῳ,
καὶ κεφαλὰϲ Κρονίδῃ καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα.

ἀλλ' αὐτὸϲ τῷ χρηϲμῷ μὴ πειθόμενοϲ ταῖϲ προειρημέναιϲ ἐχρήϲατο κλίϲεϲιν.

Περὶ τῶν εἰϲ ῡν̄.

Choer. 282, 23: τὰ εἰϲ ῠν λήγοντα προϲθέϲει τοῦ ο̅ϲ̅ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Γόρτῠν Γόρτυνοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ἥρωοϲ καὶ πόλεωϲ Κρήτηϲ), μόϲυν μόϲυνοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν ξύλινον πύργον), Φόρκυν Φόρκυνοϲ «Αἴαϲ δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα» (Ρ 312) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ «γωλειὰ καὶ Φόρκυνοϲ οἰκητήριον», ἡ γὰρ αἰτιατικὴ ἡ «Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε» (Ρ 318) ἀπὸ ἄλληϲ εὐθείαϲ ἐϲτίν, ὡϲ ἀπὸ τοῦ ὁ Φόρκυϲ τοῦ Φόρκυοϲ, ὥϲπερ βότρυϲ βότρυοϲ βότρυν· ὡϲαύτωϲ καὶ ἡ Γόρτυνα αἰτιατικὴ «Γόρτυνά τε τειχιόεϲϲαν» (Β 646) ἀπὸ τῆϲ Γόρτυν εὐθείαϲ, ἡ δὲ Γόρτυν ἀπὸ τῆϲ Γόρτυϲ· φαϲὶ δὲ καὶ Γόρτυναν ὡϲ ἄμυναν. κίνδυν κίνδυνοϲ κίνδυνα· οὕτωϲ δὲ ἔφη Ϲαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖοϲ τὴν δοτικὴν ἔφη τῷ κίνδυνι· αὕτη δὲ ἡ κίνδυνοϲ γενικὴ μετάγεται εἰϲ εὐθεῖαν καὶ γίνεται ὁ κίνδυνοϲ, ὥϲπερ ὁ ψάρ τοῦ ψαρόϲ καὶ ὁ ψάροϲ (sic), ὁ Τρώϲ τοῦ Τρωόϲ καὶ ὁ Τρωόϲ. ἡ κυνόϲ γενικὴ οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τῆϲ κύν εὐθείαϲ, ἀλλ' ἀπὸ τῆϲ κύων κύονοϲ κατὰ ϲυγκοπήν.

Περὶ τῶν εἰϲ ων̄.

Choer. 294, 15 (consultis Theogn. 131, 31, Ep. Cr. I 438, 10, An. Par. III 324, 14, Mon. 32, 4): τὰ εἰϲ ων ὀξύτονα μονοϲύλλαβα προϲθέϲει τοῦ οϲ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω̅ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ οἷον κλών κλωνόϲ, πρών πρωνόϲ, ἐξ οὗ «καὶ πρώονεϲ ἄκροι» (Π 299), Χών Χωνόϲ,

l. 23 Euripidis versum servavit M (Gaisf. E. M. p. 8). l. 25 quae de declinatu voc. Γόρτυν dedi, ex St. B. s. v. adieci, de Φόρκυν cf. Il. Pr. Ρ 218: Φόρκυν ὡϲ βότρυν ἀπ' εὐθείαϲ τῆϲ εἰϲ ϲ̄ ληγούϲηϲ, ἡ μέντοι Φόρκυνα αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείαϲ τῆϲ εἰϲ ν̄. τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆϲ. οὐχ ὑγιῶϲ δὲ ὁ Τυραννίων ἐκτείνει τὸ ῡ, ἐπεὶ εὑρέθη, φηϲί, καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεινομένη «Φόρκυϲ αὖ Φρύγαϲ ἦγε» (Β 862)· ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει.

Θώv Θῶνος. μόνον δὲ τὸ χθών χθονός, ὡς θηλυκοῦ μόνον γένους ὂν ἐν τοῖς εἰς ων μονοσυλλάβοις, τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ· ὥσπερ καὶ τὸ φρήν φρενός, ὡς θηλυκοῦ μόνου γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις, ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. τὸ δὲ Θών Θῶντος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) ἐκ πάντων τῶν μονοσυλλάβων προπερισπώμενον ἐμιμήσατο κατὰ κλίσιν τὴν σμῶντος κλῶντος δρῶντος μετοχήν.

Choer. 284, 4: τὰ μὲν εἰς ων βαρύτονα τρεῖς κλίσεις ἐπιδέχεται· ἢ γὰρ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ω οἷον Θέων Θέωνος, Πλάτων Πλάτωνος, Τρύφων Τρύφωνος, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον σώφρων σώφρονος, γείτων γείτονος, τέκτων τέκτονος, ἢ διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ πάλιν τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον θεράπων θεράποντος, δράκων δράκοντος, λέων λέοντος. τὰ δὲ εἰς ων ὀξύτονα δύο κλίσεις ἐπιδέχεται· ἢ γὰρ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ω ὡς ἐπὶ τοῦ κοιτών κοιτῶνος, Ἑλικών Ἑλικῶνος, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο οἷον Σαρπηδών Σαρπηδόνος, ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνος, οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ ντ κλίνεται· αὕτη γὰρ ἡ κλίσις μετοχῶν ἐστιν, ὡς ἐπὶ τοῦ λαβών λαβόντος, δραμών δραμόντος, πεσών πεσόντος, ἑκών ἑκόντος· τοῦτο γὰρ μετοχή. ὅτι γὰρ τὰ εἰς ων ὀνόματα ὀξύτονα ἀποστρέφεται τὴν διὰ τοῦ ντ κλίσιν δῆλον, εἴγε τὸ Σαρπηδών ὀξυνόμενον Σαρπηδόνος κλίνεται, ὅταν δὲ ἐκλίθη καὶ διὰ τοῦ ντ, τότε καὶ βαρεῖαν ἐπιδέχεται τάσιν οἷον

Σαρπήδοντος ἑταῖρον (Μ 379)

προπαροξυτόνως, ὡς ἀπὸ τῆς Σαρπήδων εὐθείας βαρυνομένης καὶ

Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο (Μ 392)

ὁμοίως προπαροξυτόνως καὶ Σαρπήδοντα ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ

Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε (Ε 633)

προπερισπωμένως.

Choer. 284, 30: τὰ δὲ εἰς ων περισπώμενα πάντα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ οὐδέποτε τρέπει αὐτό, κλίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ντ οἷον Ξενοφῶν Ξενοφῶντος, Ἀγλαοφῶν Ἀγλαοφῶντος, Δημοφῶν Δημοφῶντος, μόνον τὸ Ποσειδῶν καὶ Τυφῶν καὶ ταῶν φυλάττει μὲν τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ οἷον Ποσειδῶνος καὶ Τυφῶνος καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 298, 6: καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶν ἔχει τοιαύτας ἀπολογίας· τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτέ ἐστι παρασύνθετα οἷον Δημοφῶν, Ξενοφῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν παρασύνθετόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ποσειδέης συνθέτου γέγονε Ποσειδέων Ποσειδῶν παρασύνθετον. εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν· ἄλλως

---

l. 20 cf. Il. Pr. Μ 379, unde adieci ἑκών.

τε δὲ τὰ εἰς ων περισπώμενα τὴν ἐντέλειαν διὰ τοῦ ο καὶ ω ἔχει οἷον ἀμνοκόων, Ἀγλαοφόων, Δημοφόων, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ

νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε.

τὸ δὲ Ποσειδῶν οὐκ ἔχει τὴν ἐντέλειαν διὰ τοῦ ο καὶ ω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ α καὶ ω οἷον Ποσειδάων, ἢ διὰ τοῦ ε καὶ ω οἷον Ποσειδέων· εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτέ ἐστι παρώνυμα οἷον Ξενοφῶν Ἀγλαοφῶν, τὸ δὲ Ποσειδῶν παρώνυμόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ποσειδέης γέγονε Ποσειδέων παρωνύμως, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέης γέγονεν Ἡρακλέων παρωνύμως. καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ποσειδέων Ποσειδέωνος γίνεται Ποσειδῶν Ποσειδῶνος· ἐπειδὴ διήλλαξε καὶ κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. τὸ δὲ Ποσειδέων Ποσειδέωνος τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἐπειδή, ὡς εἰρήκαμεν, παρώνυμόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Ποσειδέης. τὰ γὰρ εἰς ων παρώνυμα βαρύτονα τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον θεός Θέων Θέωνος, τρυφή Τρύφων Τρύφωνος, πλατύς Πλάτων Πλάτωνος. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε φύσει μακρᾷ παραλήγεται, ἀλλ' ἢ βραχείᾳ, ὡς ἐπὶ τοῦ Δημοφῶν, Ἱπποκῶν, Κτησιφῶν, ἢ θέσει μακρᾷ, ὡς ἐπὶ τοῦ Δεξικρῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν φύσει μακρᾷ παραληγόμενον· εἰκότως οὖν ὡς διαλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε γίνεται παρὰ ταῖς διαλέκτοις εἰς αν· τὸ δὲ Ποσειδῶν γίνεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς αν· οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖς Ποτιδάν λέγουσιν ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσείδαν λέγουσι βαρυτόνως· εἰκότως οὖν ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. ἔτι τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε ἀποκοπὴν ἀναδέχεται κατὰ τὴν αἰτιατικὴν οἷον Ξενοφῶντα, Ἀγλαοφῶντα· τὸ δὲ Ποσειδῶν ἀποκοπὴν ἀναδέχεται κατὰ τὴν αἰτιατικὴν καὶ γίνεται Ποσειδῶ

νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον (Aristoph. Nub. 83),

ὥσπερ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Ἀπόλλω· εἰκότως οὖν ὡς διαλλάξαν κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν.

Choer. 299, 26: τὸ δὲ τυφῶν καὶ ταῶν, ἐπειδὴ δισύλλαβά ἐστι, τῶν ἄλλων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων οἷον Ξενοφῶν Ἀγλαοφῶν Ποσειδῶν, εἰκότως ὡς διαλλάξαντα κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν πρὸς τὰ ἄλλα περισπώμενα, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. καὶ ὅτι τὸ τυφῶν καὶ ταῶν ἁπλᾶ ἐστι, τῶν ἄλλων περισπωμένων μὴ ὄντων ἁπλῶν, ἀλλ' ἢ συνθέτων, ὡς τὸ Δημοφῶν, Ξενοφῶν, Ἀγλαοφῶν, Κτησιφῶν, Ἱπποκῶν, Δεξικρῶν ἢ παρασύνθετον, ὥσπερ τὸ Ποσειδῶν, καὶ ἐπειδὴ τὸ τυφῶν καὶ ταῶν καὶ εἰς ως λήγει (λέγεται γὰρ καὶ τυφῶς

l. 32 cf. Mon. 9, 3 seqq.

καὶ ταῶς), τούτου χάριν οὐκ ἠκολούθησε τῇ κλίσει τῶν περισπωμένων καὶ ἐκλίθη διὰ τοῦ $\overline{ντ}$.

Choer. 71, 18: τὰ εἰς $\overline{ων}$ καθαρὰ ἀρσενικὰ δισύλλαβα βαρύτονα βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ $\overline{ω}$ κλίνεται οἷον Κάων Κάωνος, Φάων Φάωνος, Νέων Νέωνος, Θέων Θέωνος, Κλέων Κλέωνος, Ἴων Ἴωνος. τὸ Κρέων Κρέοντος ὡς μετοχικὸν διὰ τοῦ $\overline{ντ}$ κλίνεται· περὶ δὲ τῶν μετοχικῶν ὕστερον ἐροῦμεν. τὸ δὲ λέων λέοντος ὡς ἔχον θηλυκὸν τὸ λέαινα διὰ τοῦ $\overline{ντ}$ κλίνεται, ὁμοίως τῷ θεράπων θεράποντος, ὅτι καὶ θεράπαινα.

Choer. 71, 26: τὰ εἰς $\overline{ων}$ καθαρὰ δισύλλαβα ἀρσενικὰ βαρύτονα εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν, διὰ τοῦ $\overline{ο}$ κλίνεται οἷον Ἄων Ἄονος, Δάων Δάονος, Χάων Χάονος, ῥᾴων ῥᾴονος, πλείων πλείονος, μείων μείονος, Μαίων Μαίονος «Μαίον' ἄρα προέηκε» (Δ 398), κίων κίονος. τὸ δὲ αἰών ὀξύτονον διὰ τοῦ $\overline{ω}$ κλίνεται αἰῶνος.

Choer. 71, 5: τὰ εἰς $\overline{ων}$ καθαρὰ βαρύτονα ἔχοντα δίχρονον ἐν τῇ παραληγούσῃ, εἰ μὲν ἐκτείνει τὸ δίχρονον, τρέπει τὸ $\overline{ω}$ εἰς τὸ $\overline{ο}$ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Μαχάων Μαχάονος, Ἱκετάων Ἱκετάονος, Ἀρετάων Ἀρετάονος, Ἀμφίων Ἀμφίονος, Ὑπερίων Ὑπερίονος (σημαίνει δὲ τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνατέλλοντα), Ἐχίων Ἐχίονος, Δολίων Δολίονος, ὀπάων ὀπάονος (ὁ ἀκόλουθος), κίων κίονος, πίων πίονος (ὁ λιπαρός), πρίων πρίονος· εἰ δὲ συστέλλει τὸ δίχρονον, φυλάττει τὸ $\overline{ω}$ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἠετίων Ἠετίωνος, Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρύωνος, Εὐρυτίων Εὐρυτίωνος, Ἠλεκτρύων Ἠλεκτρύωνος, Εὐρυθαλίων Εὐρυθαλίωνος, Μοσχίων Μοσχίωνος, Ἡφαιστίων Ἡφαιστίωνος, Ἐνδυμίων Ἐνδυμίωνος, Ἀστερίων Ἀστερίωνος. ὅθεν τὸ Ὠρίων ἀναλογώτερόν ἐστι συστέλλον τὸ ῐ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (Cycl. 213)

τά τ' ἄστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι.

ὁ γὰρ ποιητὴς ἐξέτεινεν αὐτὸ εἰπών (Σ 488)

ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα καὶ τὸ κύων ὤφειλε κλίνεσθαι κύωνος ὡς Ἀμφιτρύωνος. ἔστι δὲ ἕτερος κανὼν ὁ λέγων· τὰ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ $\overline{ο}$ κλίνεται. ἀπαιτοῦντος οὖν τοῦ μὲν τὸ ω, τοῦ δὲ τὸ $\overline{ο}$, συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐγένετο κυνός. ἡ μέντοι κλητικὴ εὕρηται διὰ τοῦ $\overline{ο}$ μικροῦ ὡς ἀπὸ τῆς κύονος γενικῆς «ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον» (Λ 362).

---

l. 2 cf. Eust. 346, 13, ubi tertia ap. Choerob. propositarum causarum diserte Herodiano assignatur; etymologias a Choerob. prolatas, quippe quum dubiae sint velut Ξενοφῶν a φῶ τὸ φονεύω et Δεξικρῶν a κρείω τὸ βασιλεύω καὶ κρατῶ aut etiam falsae ut Ἱπποκῶν a κτῶμαι Ἱπποκτῶν καὶ Ἱπποκῶν (cf. Lob. El. II 115 seqq.) Herodiano non obtrudendas iudicavi. l. 3 cf. Theogn. 30, 10. l. 11 pro Λάων Λάονος, cuius genetivus Λάωνος ap. Dicaearchum reperitur (cf. Lob. ad Ai. p. 164) quum $\bar{α}$ breve habeat, posui Ἄων Ἄονος, adieci ex St. B. Δάων et Χάων. αἰών ex Theogn. 38, 4; omisi πρώην (scr. πρόων) πρόωνος ἡ ἀκρώρεια fictum ex πρών. l. 25—29 ex Choer. 286, 1, l. 30—35 ex E. M. 549, 44 (Favorin. 80, 35) inserui.

Τὰ εἰϲ ι̅ω̅ν̅ ὀξύτονα, εἰ μὲν θηλυκὰ ἢ κοινὰ τῷ γένει ἐϲτί, διὰ τοῦ ο̅ κλίνεται οἷον χιών χιόνοϲ, ἠϊών ἠϊόνοϲ, Ἑρμιών Ἑρμιόνοϲ πόλιϲ Ἀργόλιδοϲ, Ἰβιών Ἰβιόνοϲ· ἔϲτι δὲ ὄνομα νήϲου, ὁ ἡ περικτιών περικτιόνοϲ, ἀμφικτιών ἀμφικτιόνοϲ, ἰθυκτιών ἰθυκτιόνοϲ· εἰ δὲ μόνωϲ ἀρϲενικά ἐϲτι, φυλάττει τὸ ω οἷον Κνακιών Κνακιῶνοϲ, Ἀϲιών Ἀϲιῶνοϲ, κυρηβιών κυρηβιῶνοϲ, ἀνθεϲτηριών ἀνθεϲτηριῶνοϲ, δοθιών δοθιῶνοϲ τὸ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ δοθιήν.

Τὰ εἰϲ υ̅ω̅ν̅ ὀξύτονα κατὰ γενικὴν τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅, εἰ μὴ ϲυμπίπτει πόλεϲιν οἷον ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνοϲ, Γηρυών Γηρυόνοϲ, Κερκυών Κερκυόνοϲ, Ἀμφικτυών Ἀμφικτυόνοϲ, κελενδρυών, κολοκτρυών. τὰ δὲ ϲυμπίπτοντα πόλεϲι κλίνεται διὰ τοῦ ω̅ οἷον Cικυών ὁ κτιϲτὴϲ ὁμοφώνωϲ τῇ πόλει Cικυῶνοϲ. ὡϲαύτωϲ καὶ Κρεμμυών Κρεμμυῶνοϲ καὶ Κρομμυών Κρομμυῶνοϲ.

Τὰ εἰϲ α̅ι̅ω̅ν̅ ὑπερδιϲύλλαβα εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται Εὐφραίων Εὐφραίωνοϲ, Αἰγαίων Αἰγαίωνοϲ, Ἀκταίων Ἀκταίωνοϲ, Ἀλκμαίων, Εὐγαίων, Ἀθηναίων, Ἑκατομβαιών Ἑκατομβαιῶνοϲ, ἐλαιών ἐλαιῶνοϲ.

Τὰ εἰϲ ε̅ω̅ν̅ ὑπερδιϲύλλαβα ἀρϲενικὰ καὶ θηλυκὰ εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα τὸ ω̅ φυλάττει, Γελέων Γελέωνοϲ — Γελέοντεϲ δέ εἰϲι φυλὴ παλαιά, μία τῶν τεϲϲάρων ἀπὸ Ἴωνοϲ παίδων — Ἡρακλέων Ἡρακλέωνοϲ, Ἀλκμέων, Τυφέων, Ποϲειδέων Ποϲειδέωνοϲ ἐξ οὗ Ποϲειδῶν ϲυνῃρέθη, Ποϲειδεών Ποϲειδεῶνοϲ ὄνομα μηνόϲ, ἀνδρεών, παρθενεών, πορθεών, λυμεών, ἀπατεών, Ἐλεών πόλιϲ, Μεδεών πόλιϲ, Ξυπετεών

---

l. 1 sic fere Herodianum canonem de oxytonis in ι̅ω̅ν̅ constituisse ex Choer. Orth. II 168, E. M. 92, 1, Eust. 1175, 15, Theogn. 29, 13 et 38, 9; 39, 24 et Mon. 17, 22 concludi potest. Neque enim ex quantitate declinatum suspendit Herodianus, ut Choer. Dict. 296, 25 fecit quantitatem etiam pervertens, sed ex genere, cui etiam praeter quantitatem vim quandam ad accentum constituendum attribuit, nam Ἀμφίων quum productum habeat ι̅, paroxytonon est, περικτιών vero brevi praefinitum in fine habet acutum, sed declinatio utriusque vocabuli eadem est, Ἀμφίων habet Ἀμφίονοϲ genetivum propter characterem barytonorum producta diphthongo praefinitorum, περικτιών oxytonon a reliquis oxytonis non quantitate differt, sed genere, in quo declinatio nititur. Ex urbium vero nominibus quaedam excepisse et per ω declinanda praecepisse Herodianum ex nominibus a Stephano relatis coniici potest. l. 8 canonem constitui ex Arc. 15, 22 et Theogn. 29, 17. Ab Herodiani doctrina abhorret Choer. Dict. 296, 25: τὰ εἰϲ ω̅ν καθαρὸν ὀξύτονα βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ ἐν τῇ γενικῇ οἷον περικτιών περικτιόνοϲ, ἀλεκτρυών ἀλεκτρυόνοϲ, Ἀμφικτυών Ἀμφικτυόνοϲ. τὸ Κνακυών ὀξύτονόν ἐϲτι καὶ εἰϲ ω̅ν καθαρὸν καὶ διχρόνῳ παραλήγεται καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔχει ϲυνεϲταλμένον ἀλλ' ἐκτεταμένον φυλάττει τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κνακυῶνοϲ, ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον ποταμοῦ. Verum habet Theogn. 38, 6 ὅϲα βραχεῖ διχρόνῳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ο̅ γράφει τὴν παραλήγουϲαν τῆϲ γενικῆϲ περικτιόνοϲ, ἀλεκτρυόνοϲ. ϲεϲημείωται τὸ Κνακιών Κνακιῶνοϲ ὄνομα ποταμοῦ καὶ τὸ Ἀϲιών Ἀϲιῶνοϲ· δηλοῖ δὲ ὄνομα ὄρουϲ, καὶ κυρηβιών· δηλοῖ δὲ τὸν καθαρματώδη, ὅτι βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα φυλάττει τὸ ω̅ ἐπὶ τῆϲ γενικῆϲ. cf. Lehrs Mon. 17, 22 l. 14 Theogn. 29, 1 et 28, 30, Arc. 28, 11. l. 18 Choer. 72, 1; Γελέοντεϲ ex St. B. 41, 2; de Ἀλκμέων cf. An. Ox. II 337, 4: Ἀλκμέωνοϲ: τὸ με̅ ψιλόν· ὡϲ παρ' Εὐριπίδῃ ἔχει ἡ χρῆϲιϲ· ϲυϲτείλαϲ τὴν αι δίφθογγον εἰϲ (hoc supplevi) τὸ ε̅ φυλάττει τὸ ω̅ ὡϲ κύριον ἐν τῇ γενικῇ. Arcad. 18, 9, Theogn. 28, 25 et 29. Ἐλεών Ξυπετεών ex St. B.

Ξυπετεῶνος ὁ οἰκήτωρ δήμου Ξυπετῆς. τὸ δὲ Τελέων Τελέοντος ὡς μετοχικὸν διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίνεται.

Τὰ εἰς η̄ω̄ν̄ ὑπερδιςύλλαβα φυλάττει τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικὴν προπρήων προπρήονος, παιήων, ξυνήων, Ἰήων.

Choer. 285, 3: τὰ εἰς ω̄ν̄ πατρωνυμικὰ ἅπαντα φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον Ἀτρείων Ἀτρείωνος, Πηλείων Πηλείωνος, Πριαμίων Πριαμίωνος, ὅθεν τὸ Κρονίων ἀναλογώτερόν ἐστι κλινόμενον διὰ τοῦ ω̄ Κρονίωνος οἷον «ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο» (Α 405)· τὸ δὲ «Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄςςον ἱκοίμην» (Ξ 247) ὑπερβιβαςμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου, καὶ τὸ μὲν ῑ ἐξετάθη, τὸ δὲ ο̄ συνεστάλη.

Τὰ διὰ τοῦ ι̅ω̅ν̅ ὑποκοριστικὰ φυλάττει τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικὴν Ἡφαιστίων Ἡφαιστίωνος, Ξενίων Ξενίωνος, Μοςχίων, Ἠμαθίων, Μελανίων, Πορφυρίων, Τυραννίων. εἰ δέ τι τούτων εἰς κυριότητα μετάγοιτο, τὴν αὐτὴν φυλάττει κλίσιν.

Choer. 286, 8: τὰ εἰς ω̄ν̄ παρώνυμα βαρύτονα φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ γενικῆς οἷον θεός Θέων Θέωνος, τρυφή Τρύφων Τρύφωνος (εἰ γὰρ παρὰ τὸ τρυφῶ ῥῆμα ἦν, εἶχε τρέπειν τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ, ὥσπερ ἐλεῶ ἐλεήμων ἐλεήμονος, φιλῶ Φιλήμων Φιλήμονος, νοῶ νοήμων νοήμονος), ἱερός Ἱέρων Ἱέρωνος, ἁβρός Ἅβρων Ἁβρωνος, πλατύς Πλάτων Πλάτωνος, κλέος Κλέων Κλέωνος, κῦδος Κύδων Κύδωνος, Ζεύς Διός Δίων Δίωνος, Αἰγαῖος Αἰγαίων Αἰγαίωνος, Καδμεῖος Καδμείων Καδμείωνος, Ἀργεῖος Ἀργείων Ἀργείωνος, Βακχεῖος Βακχείων Βακχείωνος, φίλος Φίλων Φίλωνος, ἀγαθός Ἀγάθων Ἀγάθωνος, νίκη Νίκων Νίκωνος. χωρὶς εἰ μὴ ᾖ ἀπὸ τῶν εἰς ο̄ς̄ συνθέτων, ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον αἷμα ἄναιμος ἀναίμων ἀναίμονος,

τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται (Ε 342),

κῦμα ἔγκυμος ἐγκύμων ἐγκύμονος, πυγή κατάπυγος καταπύγων καταπύγονος (ὁ κίναιδος), χεῖμα ἄχειμος ἀχείμων ἀχείμονος. διὰ τοῦτο τὸ Ἀκταίων ἀναλογώτερόν ἐστι φυλάττον τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον

ὁρᾷς τὸν Ἀκταίωνος ἄθλιον μόρον (Eurip. Bacch. 337).

τοῦτο γὰρ παρώνυμόν ἐστι καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς ο̄ς̄ συνθέτων, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀκτή γέγονεν ἀκταῖος καὶ Ἀκταίων. ὅταν οὖν γένηται διὰ τοῦ ο̄ οἷον

Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω (Eurip. Bacch. 230),

γνῶθι ὅτι συνεστάλη τὸ ω̄ διὰ τὸ μέτρον. τὸ Ἰάσων οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, οὐδὲ γάρ ἐστι παρώνυμον παρὰ τὸ ἴασις, ἀλλὰ ῥηματικὸν παρὰ τὸ ἰάσομαι μέσου μέλλοντος (sic).

---

l. 1 Τελέων ap. Choer. 72, 4 pro τό τε λέων scribendum est, quia de hyperdisyllabis sermo est. l. 3 Choer. 71, 32, Theogn. 29, 6. l. 5 cf. 70, 22, Theogn. 27, 24. l. 12 Theogn. 27, 25, Arc. 17, 24. l. 38 coll. Choer. 72, 7, Theogn. 28, 17 et 29, 22.

Choer. 286, 30: τὰ εἰς ων κοινὰ τῷ γένει τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὁ σώφρων καὶ ἡ σώφρων τοῦ σώφρονος καὶ τῆς σώφρονος, ὁ τέκτων καὶ ἡ τέκτων τοῦ τέκτονος καὶ τῆς τέκτονος, ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων τοῦ γείτονος καὶ τῆς γείτονος, ὁ τλήμων καὶ ἡ τλήμων τοῦ τλήμονος καὶ τῆς τλήμονος, ὁ ἴδμων καὶ ἡ ἴδμων τοῦ ἴδμονος καὶ τῆς ἴδμονος, ὁ ἄφρων καὶ ἡ ἄφρων τοῦ ἄφρονος καὶ τῆς ἄφρονος. χωρὶς εἰ μὴ ᾖ σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ων φυλαττόντων τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ, ἔστι γὰρ αἰών αἰῶνος, καὶ γίνεται εὐαίων εὐαίωνος ἐκ τούτου σύνθετον, καὶ ἔστι κοινὸν τῷ γένει, ὁ εὐαίων γὰρ καὶ ἡ εὐαίων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· καὶ πάλιν ἔστι χιτών χιτῶνος, καὶ γίνεται ἀπὸ τούτου σύνθετον ἀχίτων ἀχίτωνος, χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, καὶ ἰδού ἐστι ταῦτα κοινὰ τῷ γένει· ὁ ἀχίτων γὰρ καὶ ἡ ἀχίτων, καὶ ὁμοίως ὁ χαλκοχίτων καὶ ἡ χαλκοχίτων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ· καὶ πάλιν ἔστι Πλάτων Πλάτωνος, καὶ ἐκ τούτου γίνεται σύνθετον φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος, καὶ ἔστι κοινὸν τῷ γένει, ὁ φιλοπλάτων γὰρ καὶ ἡ φιλοπλάτων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς τοῦ αἴθων αἴθωνος καὶ εἴρων εἴρωνος, ταῦτα γὰρ κοινά ἐστι τῷ γένει ὁ αἴθων καὶ ἡ αἴθων, ὁ εἴρων καὶ ἡ εἴρων, καὶ ὅμως φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς θων καὶ εἰς ρων δισυλλάβων βαρυτόνων.

Choer. 288, 29: τὰ εἰς ων ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ δῆλον ὅτι τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον δράκων δράκοντος ὅτι καὶ δράκαινα, θεράπων θεράποντος ὅτι θεράπαινα, λέων λέοντος ὅτι λέαινα. καὶ τὰ κύρια δὲ ὀνόματα παρ' ἡμῖν ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν οἷον Δράκοντος τοῦ Στρατονικέως, καὶ Λέοντος, καὶ πάλιν Δράκοντος τοῦ νομοθέτου. πρόσκειται δὲ «παρ' ἡμῖν» ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Δράκονος εἰρήκασιν ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἐπὶ γὰρ τοῦ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος λέγουσι. σημειούμεθα δὲ ἐν τῷ κανόνι τούτῳ τὸ Λάκων Λάκωνος, ἔστι δὲ ἐθνικόν, τοῦτο γὰρ ἔχον θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα οἷον Λάκαινα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, οὐδὲ γὰρ λέγονται Λάκοντες ἀλλὰ Λάκωνες διὰ τοῦ ω, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὑπάγεται καὶ τῷ κανόνι τῶν ὑποκοριστικῶν καὶ τῷ λόγῳ τῶν ἐθνικῶν. τὸ δὲ γείτων καὶ τέκτων ἔχει θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα οἷον γείταινα καὶ τέκταινα καὶ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, γείτονος γὰρ καὶ τέκτονος. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα κοινά ἐστι τῷ γένει οἷον ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων, ὁ τέκτων καὶ ἡ τέκτων· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ καὶ παρωνύμως ποιοῦσιν αὐτὰ διὰ τοῦ αινα οἷον γείταινα καὶ τέκταινα,

γίνεο μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῦ,

ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ θεός γέγονε θέαινα παρωνύμως.

Τὰ εἰς ων βαρύτονα ἐθνικὰ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον

---

l. 1 coll. Choer. 73, 1 et Theogn. 29, 32. l. 32 Choer. 289, 32, cf. 73, 13. l. 40 Choer. 73, 30 et 289, 18, Theogn. 30, 15. Pro iis, quae Choerob. de Κίκων

Μίτων Μίτωνος, Ἴτων Ἴτωνος, Καδμείων Καδμείωνος, Ἀργείων Ἀργείωνος, Λάκων Λάκωνος, Κύδων Κύδωνος, Καύκων Καύκωνος «καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δῖοί τε Πελασγοί» (Κ 429), Κίκων Κίκωνος· τὸ γὰρ «Κικόνεσσι γεγώνευν» (ι 47) καὶ τὸ «Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν» (ι 39) διὰ τὸ μέτρον διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη. σεσημείωται τὸ Μέμνων Μέμνονος· ἐθνικὸν γάρ ἐστι καὶ ὅμως τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ ὥσπερ καὶ τὸ κύριον ὄνομα.

Τὰ εἰς ω̄ν̄ ἐθνικὰ ὀξύτονα τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Αὐσών Αὐσόνος, Μυγδών Μυγδόνος, Σιδών Σιδόνος «ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν» (Ψ 743), Μυρμιδών Μυρμιδόνος, Μακεδών Μακεδόνος.

Choer. 74, 4: τὰ εἰς ω̄ν̄ δισύλλαβα ἔχοντα δύο σύμφωνα κατὰ σύλληψιν μὴ ὄντα παρώνυμα τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον τέκτων τέκτονος διὰ τὰ δύο σύμφωνα, ἴδμων ἴδμονος (ὁ ἔμπειρος), φράδμων φράδμονος (ὁ συνετός), πρόφρων πρόφρονος (ὁ πρόθυμος), ἄφρων ἄφρονος, ἄκμων ἄκμονος, Μέμνων Μέμνονος. πρόσκειται «μὴ ὄντα παρώνυμα» διὰ τὸ Ἅβρων Ἅβρωνος, ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, τοῦτο γὰρ φυλάττει τὸ ω̄, ἀλλὰ παρώνυμόν ἐστι παρὰ τὸ ἁβρός καὶ Μέρμνων ὄνομα παρὰ Θεοκρίτῳ (3, 35), παρὰ γὰρ τὸ μέρμνης.

Τὰ εἰς ω̄ν̄ ἰαμβικὰ πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ῑ φυλάσσει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς ὁμοίως βαρύτονα καὶ ὀξύτονα, Ἴτων Ἴτωνος ὄνομα πόλεως, κιθών κιθῶνος, τρίβων τρίβωνος τὸ διδασκαλικὸν ἱμάτιον, Σίμων Σίμωνος.

Choer. 74, 12: τὰ εἰς ω̄ν̄ λήγοντα σύνθετα εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα εἴτε περισπώμενα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν οἷον χθών χθονός ἐνοσίχθων ἐνοσίχθονος (ὁ τὴν γῆν κινῶν), Μέμνων Μέμνονος Ἀγαμέμνων Ἀγαμέμνονος, τέκτων τέκτονος ἀρχιτέκτων ἀρχιτέκτονος, γέρων γέροντος ὠμογέρων ὠμογέροντος, Μέδων Μέδοντος Αὐτομέδων Αὐτομέδοντος, χιτών χιτῶνος χαλκοχίτων χαλκοχίτωνος, αἰών αἰῶνος εὐαίων εὐαίωνος, θύρων θύρωνος προθύρων προθύρωνος, κοιτών κοιτῶνος προκοιτών προκοιτῶνος, δαιτυμών δαιτυμόνος φιλοδαιτύμων φιλοδαιτύμονος, Ξενοφῶν Ξενοφῶντος φιλοξενόφων φιλοξενόφωντος, Ποσειδῶν Ποσειδῶνος μισοποσείδων μισοποσείδωνος.

Τὰ εἰς ω̄ν̄ περιεκτικὰ καὶ ὡς περιεκτικὰ ὀξύνεται καὶ τὸ ω̄ φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον κοιτών κοιτῶνος, δαφνών δαφνῶνος, ἀμπελών ἀμπελῶνος, παρθενών παρθενῶνος, ἀκανθών ἀκανθῶνος, ἐλαφηβολιών ἐλαφηβολιῶνος, ἀνθεστηριών ἀνθεστηριῶνος, μεταγειτνιών μεταγειτνιῶνος, πυανεψιών πυανεψιῶνος, βοηδρομιών βοηδρομιῶνος.

---

tradit: τὸ Κίκων κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ, ἐθνικὸν δὲ ὂν τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ οἷον Κίκονες ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κτλ. posui, quae Eustath. ad Hom. 1615, 12 Herodianum de declinatione huius vocis docuisse dicit in fragm. 26.

l. 8 Choer. 289, 14, Theogn. 30, 24. l. 12 coll. Theogn. 30, 24, Ep. Cr. I 64, 20 coll. 40, 30. l. 20 Ep. Cr. I 434, 29, An. Ox. II 423, 27, ubi Πιθών Πιθῶνος ὄνομα πόλεως additur. l. 24 cf. Theogn. 30, 27. l. 34 Choer. 295, 10, Theogn. 29, 19.

[δοκεῖ τὸ κανών κανόνος ἀντικεῖσθαι. περιέχει γὰρ τὰ ὑπ' αὐτῷ καὶ ὅμως τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.]

Τὰ εἰς ων̄ λήγοντα θηλυκὰ βαρύτονα φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον μήκων μήκωνος, τρήρων τρήρωνος οἷον «τρήρωνα πέλειαν» (Χ 140), ἅλων ἅλωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνος.

Τὰ εἰς ων̄ ὀξύτονα θηλυκὰ μὴ ὄντα ἐπὶ πόλεων τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον πλαγγών πλαγγόνος, χελιδών χελιδόνος, ἀηδών ἀηδόνος, τρυγών τρυγόνος, εἰκών εἰκόνος, σινδών σινδόνος, λαγών λαγόνος, χιών χιόνος, σιαγών σιαγόνος, ἀλκυών ἀλκυόνος, Ἀμαζών Ἀμαζόνος. τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χθών χθονός τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. σεσημείωται τὸ τυφεδών τυφεδῶνος καὶ μελεδών μελεδῶνος. ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ο̄ ἔδει γράφειν, ἀλλὰ ποιητικά ἐστι καὶ διὰ τὸ μέτρον ποιητικῶς διὰ τοῦ ω̄ ἐγένετο.

Τὰ εἰς ων̄ ἐπὶ πόλεων εἴτε βαρύτονα ᾗ εἴτε ὀξύτονα φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κρότων Κρότωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνος, Ἴτων Ἴτωνος «Ἴτωνά τε μητέρα μήλων» (Β 696), Πυθών Πυθῶνος, Πλευρών Πλευρῶνος, Ἀντρών Ἀντρῶνος, Καλυδών Καλυδῶνος, Ἀμυδών Ἀμυδῶνος. τὸ γὰρ Λακεδαίμων τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τοῦ δαίμων δαίμονος καὶ τούτου χάριν διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη. σημειούμεθα δὲ τὸ Ὀλοοσσών Ὀλοοσσόνος «πόλιν Ὀλοοσσόνα λευκήν» (Β 739) καὶ Ἀνθηδών Ἀνθηδόνος καὶ καθόλου πάντα, ὅσα ἐστὶ ἐπὶ πόλεων εἰς δων̄ τῷ η̄ παραληγόμενα ὀξύτονα οἷον Ἰσσηδών Ἰσσηδόνος, Ἀσπληδών Ἀσπληδόνος, Τερηδών Τερηδόνος, Καρχηδών Καρχηδόνος ἡ ἐν τῇ Λιβύῃ, Καλχηδών Καλχηδόνος ἡ κατὰ Βυζάντιον, ἥτις καὶ Χαλκηδών καλεῖται· εὑρίσκομεν γὰρ διφορουμένην τὴν χρῆσιν. ἔτι δὲ σεσημείωται τὸ Ἑρμιών Ἑρμιόνος καὶ Ἠϊών Ἠϊόνος καὶ Ἰβιών Ἰβιόνος καὶ τὸ Σιδών Σιδόνος, ὅπερ συναπηνέχθη τοῖς εἰς δων̄ λήγουσι ῥηματικοῖς ἤγουν τῷ ἀλγηδών ἀλγηδόνος, ἀηδών ἀηδόνος, μετέπεσε δὲ παρ' Ὁμήρῳ (ο 424) Σιδῶνος γραφόμενον ὡς Ἀντρῶνος, Πλευρῶνος. οἱ δὲ ὕστερον τὰς ὅλας πλαγίας τῆς Σιδῶνος τῷ ω̄ μεγάλῳ παραληγομένας προφέρουσιν.

Τὰ εἰς βων̄ λήγοντα εἴτε δισύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴτε βαρύτονα εἴτε ὀξύτονα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται, στίλβων στίλβωνος, Στίβων Στίβωνος, Στράβων Στράβωνος, Ἄμβων Ἄμβωνος, Νάρβων Νάρβωνος, Σίρβων Σίρβωνος, βουβών βουβῶνος, Ἀλαβών Ἀλαβῶνος, ἀρραβών ἀρραβῶνος. σεσημείωται τὸ Χαρναβῶν περισπώμενον διὰ τοῦ ντ̄ κλινόμενον καὶ φυλάττον τὸ ω̄, Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ «καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν».

---

l. 3 Choer. 340, 26, Theogn. 32, 4 et 39, 15. Quae de Σιδών Σιδόνος apposui sunt ex Eustath. 1741, 26 (fr. 27) et ad Dionys. 117. Choer. hoc loco Σιδών Σιδῶνος ut legitimum cum Πυθών Πυθῶνος componit ut p. 296, 20. In Ep. Cr. I 260, 28 Λακεδαίμων Λακεδαίμονος subiicitur canoni: τὰ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο̄. Λακεδαίμων γὰρ ἀνὴρ ἀπὸ πόλεως καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις.

l. 31 composui canonem ex Theogn. 30, 29, Choer. 74, 24, Arc. 10, 8, St. B. 67, 6 Ἀλαβών κλίνεται Ἀλαβῶνος et Mon. 9, 30.

Τὰ εἰϲ γων διϲύλλαβα ὀξύτονα μὴ ὄντα περιεκτικὰ μηδὲ ἐπὶ πόλεωϲ διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον πυγών, λαγών, σταγών, τὸ δὲ ἀγών ὡϲ περιεκτικὸν καὶ τὸ Ὀργών νῆϲοϲ ὡϲ ἐπὶ πόλεωϲ φυλάττει τὸ ω.

Τὰ εἰϲ γων λήγοντα ἀρϲενικὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται ἢ διὰ τοῦ οντ οἷον Cαλάγγων Cαλάγγωνοϲ «μέϲφα Cαλάγγωνοϲ ποταμοῦ» (Apoll. Rhod. Arg. IV 337), Ἐρίγων Ἐρίγωνοϲ, ἀρίγων ἀρίγωνοϲ (ἔϲτι δὲ εἶδοϲ δόρατοϲ), προάγων προάγωνοϲ· Οὐκαλέγων Οὐκαλέγοντοϲ, Πελάγων Πελάγοντοϲ, Ἁρπάγων Ἁρπάγοντοϲ τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν. τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενον καὶ διὰ τοῦ ο κλιθὲν εἶχεν ἀφορμὴν τὸ παρώνυμον εἶναι τοῦ κατάπυγοϲ ὡϲ καὶ τοῦ ἄπειροϲ τὸ ἀπείρων. τὰ δὲ ὀξύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται Παφλαγών Παφλαγόνοϲ, Λαιϲτρυγών Λαιϲτρυγόνοϲ, Πηλαγών Πηλαγόνοϲ «Πηλαγόνων ἐλατῆρα», ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ ϲυμμάχου ἀρϲενικῶϲ «ἀρηγόνοϲ ἡμετέροιο», Πηλεγών Πηλεγόνοϲ.

Choer. 75, 11: τὰ εἰϲ δων λήγοντα διϲύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται, εἰ μὴ μετοχικὴν κλίϲιν ἀναδέχεται οἷον κώδων κώδωνοϲ, Φαίδων Φαίδωνοϲ, Φείδων Φείδωνοϲ, Μείδων Μείδωνοϲ (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), χλίδων χλίδωνοϲ (οὗτοϲ δὲ λέγεται κόϲμοϲ ὁ περὶ τοὺϲ βραχίοναϲ), τὸ Λάδων (ἔϲτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κέκλιται ἀναλόγωϲ οἷον Λάδωνοϲ, ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ ὑπὸ Ἐρατοϲθένουϲ ἐκλίθη Λάδωνοϲ· τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα οἷον Νέδοντοϲ, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουϲιν ἀναλόγωϲ οἷον Νέδωνοϲ. τὸ Μέδων (ἔϲτι δὲ κύριον ὄνομα) ὁ μὲν ποιητὴϲ Ὅμηροϲ διὰ τοῦ ντ κλίνει οἷον Μέδοντοϲ τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν, Ἰϲαῖοϲ δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ Ἀριϲτοτέληϲ ἐν Ὀπουντίων Πολιτείᾳ Μέδωνόϲ φαϲιν ἀναλόγωϲ. τὸ δὲ κνώδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ ἴϲωϲ ὅτι ϲύνθετόν ἐϲτι παρὰ τὸ ὀδούϲ ὀδόντοϲ καὶ τὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξε κλίϲιν οἷον ὡϲ παρὰ τῷ Cοφοκλεῖ (Ai. 1025)

τοῦδ' αἰόλου κνώδοντοϲ

ἀντὶ τοῦ ξίφουϲ.

Τὰ εἰϲ δων διϲύλλαβα ὀξύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον Μυγδών Μυγδόνοϲ, Cαρδών Cαρδόνοϲ, ϲινδών ϲινδόνοϲ, Μαρδών Μαρδόνοϲ, φλεδών φλεδόνοϲ, κληδών κληδόνοϲ, Cιδών Cιδόνοϲ τὸ ἐθνικὸν καὶ Cιδών Cιδόνοϲ ἡ πόλιϲ, τὸ γὰρ Cιδῶνοϲ παρ' Ὁμήρῳ μετέπεϲε γραφόμενον ὡϲ Ἀντρῶνοϲ Πλευρῶνοϲ. τὸ δὲ Ἠδῶνεϲ μεταπέπλαϲται ἐκ τοῦ Ἠδωνοί.

---

l. 1 Theogn. 31, 9, Arc. l. c. et 14, 18, St. B. Ὀργών. l. 4 Il. Pr. Φ 141, Arc. 10, 17, Choer. 74, 32, Theogn. 31, 6. l. 21 de Νέδων cf. St. B. s. v. Νέδων κλίνεται Νέδοντοϲ. l. 32 Arc. 11, 6, Μαρδών ex St. B., φλεδών κληδών ex Theogn. 31, 33, apud quem Cιδών Cιδῶνοϲ ὡϲ ἐπὶ πόλεωϲ λαμβανόμενον excipitur, quod secundum Eustath. ad Herodiani sententiam transmutavi: Ἠδῶνεϲ ex Schol. ad Thucyd. II 99.

Choer. 75, 30: τὰ εἰc δων ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc βαρύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα μηδὲ cύνθετα παρὰ τὸ ὀδούc διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω̄ εἰc τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κελάδων Κελάδοντος (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Λαομέδων Λαομέδοντος, Αὐτομέδων Αὐτομέδοντος (ὀνόματα δὲ καὶ ταῦτα κύρια), Ἀκήδων Ἀκήδοντος ὄνομα ποταμοῦ, Cαρπήδων Cαρπήδοντος (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον)· ἡ Cαρπηδόνος γενικὴ ἀπὸ τῆc Cαρπηδὼν ὀξυτόνου εὐθείαc ἐcτί. πρόcκειται «μὴ ὄντα παρώνυμα», ἐπειδὴ τὰ παρώνυμα φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆc γενικῆc οἷον κόρυδοc Κορύδων Κορύδωνος (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον), κίναδοc Κινάδων Κινάδωνος, κέλαδοc Κελάδων Κελάδωνος· τὸ γὰρ Κελάδοντος μετοχικόν ἐcτι. καὶ τὰ παρὰ τὸ ὀδούc δὲ cύνθετα διὰ τοῦ ντ κλίνεται καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω̄ εἰc τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Θερμώδων Θερμώδοντος (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), Παμπάδων Παμπάδοντος, Χαλκώδων Χαλκώδοντος (ἔcτι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια), ἀμφώδων ἀμφώδοντος, κρατερώδων κρατερώδοντος, χαυλιόδων χαυλιόδοντος. ταῦτα δὲ παρὰ τὸ ὀδούc cύνθετα πολλάκιc πέφυκε διὰ τὸ μέτρον ἀποβάλλειν τὸ τ̄ ἐκ τῆc γενικῆc καὶ φυλάττει τὸ ο̄ οἷον ἀμφώδων ἀμφώδοντος καὶ ἀμφώδων ἀμφώδονος.

Τὰ εἰc δων λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τρέπει τὸ ω̄ εἰc ο̄ κατὰ γενικὴν οἷον χελιδών χελιδόνος εἴτε τὸ ὄρνεον εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψαc, Cαρπηδών Cαρπηδόνος εἴτε ὁ ἥρωc εἴτε ἡ πέτρα εἴτε ἡ ἀκτὴ εἴτε ἡ νῆcοc (ὡc παρὰ Cοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίcι εἴρηται «Cαρπηδὼν ἀκτή», ἐν Τυμπανιcταῖc «ἡμεῖc δ' ἐν ἄντροιc, ἔνθα Cαρπηδὼν πέτρα». καὶ ἡ νῆcοc ἰδίωc ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖcα ὡc ὁ τὰ Κύπρια φηcί·

τῷ δ' ὑποκυcαμένη τέκε Γοργόναc, αἰνὰ πέλωρα,
αἳ Cαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆcον πετρήεccαν).

Τενθρηδών, Πρόθου πατήρ, Φαρκηδών, Ἀπιδών, Μυρμιδών, Ἰccηδών, Ἀcπληδών, Μακεδὼν καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρcενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ο̄ τὴν κλίcιν ἔχει. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα
λεcχαίνειc

l. 1 cf. Theogn. 32, 27. l. 19 Mon. 9, 3, cum quo loco cf. Theogn. 32, 11—27; Choer. p. 296, 5—23 canon sic constituitur: τὰ εἰc δων λήγοντα ὀξύτονα τρέπει τὸ ω̄ εἰc τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Cαρπηδών Cαρπηδόνος, Μακεδών Μακεδόνος, Μυρμιδών Μυρμιδόνος «ἀνὴρ πολλοῖcιν ἀνάccων Μυρμιδόνεccι» (Φ 188), χωρὶc τοῦ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος· ἔcτι δὲ ταῦτα ὀνόματα ἡρώων, καὶ φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. ἔχει δὲ ἀπολογίαν τοιαύτην, ὅτι ὡμοφώνηcε πόλεcι, τῇ ἡ Ἀμυδών τῆc Ἀμυδῶνος καὶ τῇ ἡ Καλυδών τῆc Καλυδῶνος, καὶ τούτου χάριν ἐφύλαξε τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν ὁμοίωc ταῖc πόλεcι. εἴτι γὰρ εἰc δων φυλάττει τὸ ω̄, τοῦτο εὑρίcκεται ἐν ὁμοφωνίᾳ πόλεωc γενόμενον, ὡc ἐπὶ τοῦ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος, οὐκ ἀντιcτρέφοντοc τοῦ κανόνοc. οὐ γὰρ τὰ ὁμοφωνοῦντα πόλει πάντωc φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. ἰδοὺ γὰρ τὸ ὁ Cιδών τοῦ Cιδόνοc ὁμοφωνεῖ πόλει τῇ ἡ Cιδών τῆc Cιδῶνος, καὶ ὅμωc τρέπει τὸ ω εἰc τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ «ἐπεὶ Cιδό-

ἕνεκα μέτρου τὸ ω̄ ἐφύλαξεν. δεῖ προσθεῖναι «χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ῡ» διὰ τὸ Καλυδών Καλυδῶνος καὶ Ἀμυδών Ἀμυδῶνος.

Choer. 76, 19: τὰ εἰς ω̄ν̄ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c̄ κύρια μὲν ὄντα φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς, προσηγορικὰ δὲ ὄντα τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· καὶ τῶν μὲν κυρίων οἷον Ῥίζων Ῥίζωνος (ὁ τοῦ Κάδμου υἱός), Ἄζων Ἄζωνος (ποταμὸς Λυκίας καὶ ὄνομα ἀνδρός), Ὄζων Ὄζωνος (ὄνομα ποταμοῦ), Πρήξων Πρήξωνος, Δέξων Δέξωνος, Αἴξων Αἴξωνος, Μύρσων Μύρσωνος, Κτήσων Κτήσωνος, Πράσων Πράσωνος (εἷς τῶν Αἰγύπτου παίδων), Λεύσων Λεύσωνος (ὄνομα δὲ τοῦτο κυνός), Γράσων Γράσωνος (ὄνομα κύριον), ᾧ ὁμοίως κλίνεται καὶ τὸ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπιθετικὸν λεγόμενον, Παύσων Παύσωνος, Θράσων Θράσωνος (ταῦτα δέ ἐστιν ὀνόματα κύρια καὶ διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται). τὸ Αἴσων κύριον ὄνομα ὂν διχῶς κλίνεται, καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω̄ κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον οἷον

Αἴσωνος υἱὸς Κρηθέως ἀφ' αἵματος,

καὶ διὰ τοῦ ο̄ ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα» (λ 258). τὰ μέντοι μὴ ὄντα κύρια διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον μείζων μείζονος, ἄξων ἄξονος, κρείσσων κρείσσονος, πάσσων πάσσονος (ὁ παχύτερος), μάσσων μάσσονος (σημαίνει δὲ τὸν μείζονα), εἰ δὲ καὶ κύριον σημαίνει τοῦτο (σημαίνει ποταμὸν ἐν Πελοποννήσῳ), δηλονότι τὴν αὐτὴν κλίσιν ἐφύλαξε· τὸ καύσων καύσωνος παρώνυμόν ἐστι παρὰ τὸ καῦσις, καὶ τούτου χάριν φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 77, 12: τὰ εἰς ω̄ν̄ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c̄ διὰ τοῦ ω̄ θέλει κλίνεσθαι οἷον Ἀλίζων Ἀλίζωνος (ἔστι δὲ ἐθνικόν), Ὀνάσσων Ὀνάσσωνος, Τυλίσων Τυλίσωνος, Τελέσων Τελέσωνος (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια). σεσημείωται τὸ Ἰάσων Ἰάσονος διὰ τοῦ ο̄ κλιθέν (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) καὶ ἴσως ὡς ἔχον μακρὸν τὸ ᾱ ἐν τῇ παραληγούσῃ διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη ὁμοίως τῷ Μαχάων Μαχάονος καὶ Ἱκετάων Ἱκετάονος. τὸ δὲ Ὑψίζων Ὑψίζοντος (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνεται, τὸ δὲ ὀλίζων ὀλίζονος (ἔστι δὲ ὁ ὀλιγώτερος) ὡς συγκριτικὸν διὰ τοῦ ο̄ ἐκλίθη, ὁμοίως τὸ μάσσων μάσσονος, κρείσσων κρείσσονος καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰ εἰς ω̄ν̄ ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̄ ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ c̄ ἐπίθετα ὄντα ἢ ἐθνικὰ τρέπει τὸ ω εἰς ο̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον Αὐσών

νες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν» (Ψ 743). Quum Herodianus in Mon. Καλυδῶνος Ἀμυδῶνος excuset consona praecedente vocalem ῡ, quum praeterea ap. Eustath. l. paullo ante citato urbis Σιδών legitimum esse genetivum Σιδόνος pronunciet, quam Homerus ad analogiam aliorum urbium in Σιδῶνος transformaverit, hoc Choerobosci adnotamentum quamvis per se praestans ab Herodiano profectum esse non potest, quare ab Apollonio petitum esse existimo. l. 3 coll. Theogn. 33, 8; de Αἴσων St. B. 54, 16 Αἴσων Ἰάσονος πατήρ, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται. τὸ δὲ Αἰσονίδης ὡς Ἡσίοδος ἀπὸ τοῦ «Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα». l. 25 cf. Theogn. 33, 20. l. 35 Theogn. 38, 18; de Αὐσών cf. Choer. 289, 15, Arc. 14,

Αὐϲόνος, πρηξών πρηξόνος· οὕτως γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦϲι Ϲικελοί, δραξών δραξόνος, ἀλαζών ἀλαζόνος, ἀμαζών ἀμαζόνος τὸ ἐπίθετον· λέγεται γὰρ καὶ ἀρϲενικῶς ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ «ἵν' ἀμαζόνες ἄνδρες ἔωϲιν». τὸ γὰρ ἐπὶ ἔθνους φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ γενικῆς. τὸ Ὀλιζών ὀξύτονον ἐπὶ πόλεως διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται, τὸ δὲ κιϲϲών κιϲϲῶνος διὰ τοῦ ω̄ οὐ μάχεται, περιεκτικὸν γάρ.

Choer. 77, 24: τὰ εἰς ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν δαϲέων διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· μόθων μόθωνος, μάλθων μάλθωνος (ὁ μαλθακός), Ῥίνθων Ῥίνθωνος (ὄνομα κύριον), κώθων κώθωνος (εἶδος ποτηρίου), καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐφ' ὕβρει λεγόμενον αἴθων αἴθωνος ὁ διάπυρος, Ϲίθων Ϲίθωνος πατὴρ Παλλήνης, πίθων πίθωνος ὁ πίθηκος ὑποκοριϲτικῶς, ῥώθων ῥώθωνος, Τρύφων Τρύφωνος, ϲίφων ϲίφωνος, κύφων κύφωνος, Βρύχων Βρύχωνος (ὄνομα ποταμοῦ), Τύχων Τύχωνος (δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Ϲόφων Ϲόφωνος, Ξίφων Ξίφωνος (ὄνομα κυνός), Ϲπέρχων Ϲπέρχωνος (ὄνομα κυνός), καὶ τὸ γλήχων γλήχωνος, βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς γενικῆς φυλάϲϲει τὸ ω̄, εἰ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται καὶ θηλυκῶς λέγεται.

Choer. 78, 3: τὰ δὲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰς μετοχικὰ μὲν ὄντα διὰ τοῦ ντ̄ κλίνεται, καὶ δηλονότι τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Φαέθων Φαέθοντος, Πυριφλεγέθων Πυριφλεγέθοντος, Πολυϲπέρχων Πολυϲπέρχοντος· παρώνυμα δὲ ὄντα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται οἷον ἀγαθός Ἀγάθων Ἀγάθωνος, κίναιθος Κιναίθων Κιναίθωνος. τὸ ἐνοϲίχθων ἐνοϲίχθονος διὰ τοῦ ο̄ κλιθὲν τοῦ ἁπλοῦ, φημὶ δὴ τοῦ χθών χθονός, τὴν κλίϲιν ἐφύλαξεν, ἐνοϲίχθων δέ ἐστιν ὁ τὴν γῆν κινῶν.

Τὰ εἰς ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν δαϲέων διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται πιθών πιθῶνος, κιθών κιθῶνος ὁ χιτών, Πυθών Πυθῶνος, τὸ δὲ Ϲιθών Ϲιθόνος ὡς ἐθνικὸν τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Καὶ τὰ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰς ὀξύτονα διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται Μαραθών Μαραθῶνος, Ἀργανθών Ἀργανθῶνος ὄνομα ὄρους, Κολοφών Κολοφῶνος. τὸ δὲ κατηφών κατηφόνος τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς. τὸ δὲ Ἱπποθῶν περιϲπώμενον Ἱπποθῶντος διὰ τοῦ ω̄ καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλίνεται.

Choer. 78, 11: τὰ εἰς ων̄ λήγοντα διϲύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα ψιλὸν ϲύμφωνον πρὸ τοῦ ω̄ μὴ ὄντα κοινὰ μήτε ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινᾱ φυλάττει τὸ ω̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Χάλκων Χάλκωνος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Γλαύκων Γλαύκωνος, Λάκων Λάκωνος (ὁ Λακεδαιμόνιος), Δόρκων Δόρκωνος, κνάκων κνάκωνος (καὶ ὁ λευκὸς καὶ ὁ πυρρός), φάλκων φάλκωνος,

17 et 11, 18. l. 7 coll. p. 287, 19, Theogn. 33, 27, Arc. 16, 6 et 15. Ϲίθων ex St. B. 497, 12. l. 26 Arc. 11, 25, Choer. 287, 29. l. 30 Theogn. 34, 1, κατηφών ex Il. Pr. Ω 253, Ἱπποθῶν Arc. 12, 6.

μήκων μήκωνος, Λάμπων Λάμπωνος (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον), ςκήπων ςκήπωνος, Πλούτων Πλούτωνος (ὁ Ἅιδης), Πλάτων Πλάτωνος, Μέτων Μέτωνος (ὀνόματα δὲ ταῦτα κύρια), Μύτων Μύτωνος (ὁ Μιτυληναῖος), Κρότων Κρότωνος, Κάπων Κάπωνος, Καύκων Καύκωνος (ἔθνος δέ εἰςιν οἱ Καύκωνες), δράπων δράπωνες (ὁ δραπέτης, ὑποκοριςτικῶς), Cάπων Cάπωνος, Δούπων Δούπωνος (εἷς τῶν κενταύρων), Ἕρπων Ἕρπωνος (ὄνομα κύριον), Λύπων Λύπωνος (καὶ αὐτὸ ὄνομα κύριον), Κίκων Κίκωνος ὃ διὰ μέτρον διὰ τοῦ ο̅ ἐκλίθη παρὰ τῷ ποιητῇ «Κίκονες Κικόνεςςι γεγώνευν» (ι 47). τὸ δὲ πέπων (ςημαίνει δὲ τὸν προςφιλέςτατον), καὶ γείτων καὶ τέκτων, κοινά ἐςτι τῷ γένει. τὸ δὲ ἄκων ἄκοντος, ςημαίνει δὲ τὸ ἀκόντιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ «ἐς δοῦπον ἀκόντων» (Υ 451) παρὰ τῷ ποιητῇ, ἔχει θηλυκόν, τὸ ἄκαινα· ὡςαύτως καὶ τὸ δράκων δράκοντος ἔχον θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα̅ οἷον δράκαινα διὰ τοῦ ντ̅ ἐκλίθη, καὶ τὸ κύριον δὲ ὄνομα παρ' ἡμῖν τὴν αὐτὴν κλίςιν φυλάττει Δράκοντος τοῦ Cτρατονικέως. πρόςκειται «παρ' ἡμῖν», ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Δράκωνος εἰρήκαςι τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ω̅ ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, τῷ κανόνι τῷ προλεχθέντι ἑπόμενοι (ἐπὶ γὰρ τοῦ θηρίου καὶ αὐτοὶ δράκοντος)· τὸ δὲ Λάκων Λάκωνος εἰ καὶ ἔχει θηλυκόν διὰ τοῦ αινα̅ τὸ Λάκαινα, ἀλλ' οὖν τῷ κανόνι τῷ προλεχθέντι ἐφύλαξε τὸ ω̅ ἐπὶ τῆς γενικῆς.

Καὶ τὰ ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς βαρύτονα διὰ τοῦ ω̅ κλίνεται οἷον ςαλάκων ςαλάκωνος, Χαρίτων Χαρίτωνος, Ἀρίςτων Ἀρίςτωνος, Κεράτων Κεράτωνος, Μελίτων Μελίτωνος. τὸ Τριάκων (ἔςτι δὲ ὄνομα κύριον) διὰ τοῦ ντ̅ ἐκλίθη οἷον Τριάκοντος, καὶ ἴςως ἐπειδὴ γειτνιᾷ τοῦτο τῷ τριάκοντα ἀριθμῷ· τὸ μέντοι θεράπων θεράποντος ὡς ἔχον θηλυκόν, λέγω δὴ διὰ τοῦ αινα̅, φημὶ δὴ τὸ θεράπαινα, διὰ τοῦ ντ̅ ἐκλίθη ὁμοίως τῷ λέων λέοντος λέαινα.

Τὰ εἰς ων̅ ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̅ ἕν τι τῶν ψιλῶν, μὴ ὄντα ἐθνικά, φυλάττει τὸ ω̅ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον ἀγκών ἀγκῶνος, κροτών κροτῶνος εἶδος ζῴου φθαρτικοῦ, Πλατανιςτών Πλατανιςτῶνος ὄνομα ποταμοῦ. πρόςκειται «μὴ ὄντα ἐθνικὰ» διὰ τὸ Βιςτών Βιςτόνος, ἐθνικὸν γὰρ καὶ διὰ τοῦ ο̅ κλίνεται. τὸ δὲ εἰκών εἰκόνος θηλυκόν. τὸ δὲ Εὐρυπῶν περιςπώμενον διὰ τοῦ ντ̅ κλίνεται.

Choer. 79, 22: τὰ εἰς ων̅ λήγοντα διςύλλαβα βαρύτονα κύρια ἔχοντα πρὸ τοῦ ω̅ ἕν τι τῶν ἀμεταβόλων φυλάττει τὸ ω̅ ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἕρμων Ἕρμωνος, Τίμων Τίμωνος, Κόνων Κόνωνος, Ῥήμων Ῥήμωνος, Cίνων Cίνωνος, Φαίνων Φαίνωνος, Ζήνων Ζήνωνος, Μόλων Μόλωνος, Δόλων Δόλωνος, Φίλων Φίλωνος, Γέλων Γέλωνος, Πέλ-

l. 20 coll. Theogn. 34, 6; pro iis quae Choerob. de Κίκων tradit: τὸ Κίκων κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον οἷον Κίκωνος, ἐθνικὸν δὲ λεγόμενον διὰ τοῦ ο̅ κλίνεται, παραλόγως δὲ ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ οἷον «Κίκονες Κικόνεςςι γεγώνευν», exhibui quae Herodianum docuisse diserte refert Eust. 539, 13 cf. fr. 26. l. 21 Choer. 79, 14, Theogn. 34, 19. l. 28 Theogn. 39, 1, Arc. 22, 13, St. B. 171, 10, Mon. 9, 32. l. 34 cf. Theogn. 36, 18.

λων Πέλλωνος, Πύλων Πύλωνος, Χέλλων Χέλλωνος, Θήρων Θήρωνος, Χάρων Χάρωνος, Χείρων Χείρωνος (ἐπὶ τοῦ Κενταύρου· τὸ γὰρ συγκριτικὸν τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον χείρονος, ἐπὶ τοῦ ἐλάττονος), Μαύρων Μαύρωνος, Νέρων Νέρωνος, Νάρων Νάρωνος (ποταμός)· τὸ γὰρ «Νάρονος ὄχθας» παρὰ τῷ Νικάνδρῳ (Ther. 607) διὰ τὸ μέτρον συνεστάλη τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. σεσημαίωται τὸ Πάμμων Πάμμονος διὰ τοῦ ο̄ κλιθὲν οἷον «Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε» (Ω 250) (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον). τὰ παρὰ τὸ φρήν φρενός γινόμενα τρέπει τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἄφρων ἄφρονος, σώφρων σώφρονος, Λυκόφρων Λυκόφρονος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), περίφρων περίφρονος (ὁ συνετός), δαΐφρων δαΐφρονος, ἐχέφρων ἐχέφρονος (σημαίνει δὲ ταῦτα τὸν συνετόν).

Choer. 80, 10: τὰ εἰς ω̄ν̄ λήγοντα προηγουμένου ἀμεταβόλου κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον πρόφρων πρόφρονος (ὁ πρόθυμος) ὁ πρόφρων καὶ ἡ πρόφρων, ἄφρων ἄφρονος ὁ ἄφρων καὶ ἡ ἄφρων, αἴμων αἴμονος ὁ αἴμων καὶ ἡ αἴμων· σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον, οἰκτίρμων οἰκτίρμονος, ἐλεήμων, εὐδαίμων, ἀπείρων. σεσημείωται τὸ εἴρων εἴρωνος, ὅτι κοινὸν τῷ γένει ὂν φυλάττει τὸ ω̄. ἔχει δὲ ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς ω̄ν̄ ἔχοντα τὸ ρ̄ δισύλλαβα ἁπλᾶ μὴ ἔχοντα οὐδέτερον φυλάττει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Μάρων Χείρων Νέρων.

Τὰ εἰς λ̄ω̄ν̄ δισύλλαβα βαρύτονα φυλάττει τὸ ω Δρίλων, Φίλων, Μίλων, τίλων, βρίλων ὁ βαλανεύς, Χίλων, Σόλων, Δόλων, κήλων, Μήλων ὁ Ἡρακλῆς, Σάλων, Γέλων, Μέλων, Κύλων, Πύλων. ὡσαύτως καὶ τὰ ὀξύτονα πυλών μυλών.

Τὰ εἰς λ̄ω̄ν̄ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικὰ ὀξύτονά τε καὶ βαρύτονα φυλάττει τὸ ω̄ οἷον Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος, Ἀσκάλων Ἀσκάλωνρς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις, Κεφάλων Κεφάλωνος, Καστάλων Καστάλωνος ὄνομα πόλεως, Βαβυλών Βαβυλῶνος, ἀμπελών ἀμπελῶνος, καμηλών καμηλῶνος. τὸ δὲ μιμαλλών διὰ τοῦ ο̄ κλινόμενον οὐ μάχεται θηλυκὸν ὄν· δηλοῖ γὰρ τὰς μαινάδας. τὸ δὲ Ἀτιτάλλων τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίσιν ὡς Ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐστιν, ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων.

Τὰ εἰς μ̄ω̄ν̄ δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ ἀμετάβολον μὴ ὄντα κύρια διὰ τοῦ ο̄ κλίνεται οἷον τέρμων τέρμονος, χάρμων χάρμονος, σίρμων σίρμονος· τὸ δὲ Σάλμων Σάλμωνος καὶ Ἄμμων Ἄμμωνος κύρια.

Τὰ εἰς μ̄ω̄ν̄ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον κατὰ σύλληψιν τρέπει τὸ ω̄ Λάκμων Λάκμονος ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, φράδμων φράδμονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος ἐπί τε κυρίου καὶ προσηγορικοῦ.

---

l. 13 coll. Theogn. 36, 30 et Choer. 287, 31. l. 21 Theogn. 35, 28. l. 25 Theogn. 63, 3, Mon. 12, 10, Ep. Cr. I 18, 9, E. M. 130, 24. l. 33 Theogn. 34, 30 cf. An. Ox. II 410, 25. l. 37 Theogn. 35, 7, Ep. Cr. I 40, 30 coll. 64, 20.

Τὰ εἰς μων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα α βραχεῖ εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται Τελαμών Τελαμῶνος, καλαμών, πλαταμών, Ποτάμων Ποτάμωνος, Νασάμων Νασάμωνος. σεσημείωται τὸ τεράμων τεράμονος διὰ τοῦ ο κλινόμενον.

Τὰ εἰς μων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν βραχεῖαν ὑπεσταλμένης τῆς εἰς α παραλήξεως βαρύτονα διὰ τοῦ ω κλίνεται οἷον Ἀρτέμων, Πολέμων, Διδύμων. τὰ δὲ ὀξύτονα διὰ τοῦ ονος κλίνεται οἷον δαιτυμών δαιτυμόνος, Ἰτυμών Ἰτυμόνος, κηδεμών, ἀκρεμών, ἐθνυμών.

Τὰ εἰς μων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον ἀμύμων ἀμύμονος, ἐγκύμων ἐγκύμονος, Φιλήμων, Ἡγήμων.

Τὰ εἰς νων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετοχικά ἐστι καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίσιν ἀναδέχεται οἷον Ὑγιαίνων Ὑγιαίνοντος ὄνομα ἰατροῦ, Αὐξάνων Αὐξάνοντος ὄνομα κύριον. τὸ ἀμείνων ἀμείνονος συγκριτικὸν τὴν τῶν συγκριτικῶν κλίσιν ἐφύλαξεν.

Τὰ εἰς νων ὀξύτονα φυλάττει τὸ ω, Κραννών Κραννῶνος, δαφνών δαφνῶνος, ξενών, πλατανών, τὸ δὲ κανών τρέπει τὸ ω εἰς ο κανόνος.

Τὰ εἰς ρων ὀνόματα δισύλλαβα μὴ ὄντα συγκριτικὰ φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον Μύρων Μύρωνος, Χάρων Χάρωνος. τὸ οὖν γέρων οὐκ ἐφύλαξε τὸ ω, διότι ἡ (immo ὡς) μετοχὴ ἐκλίθη. συνηκολούθησε γὰρ τῇ φέρων φέροντος.

Τὰ εἰς ρων ὀνόματα ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ο κλίνεται οἷον Ὑπείρων Ὑπείρονος «Ὑπείρονα ποιμένα λαῶν» (Ε 144), τὸ δὲ Ἱέρων Ἱέρωνος διὰ τοῦ ω κλίνεται, ἔστι γὰρ παρώνυμον παρὰ τὸ ἱερός, τὸ δὲ Ἀχέρων Ἀχέροντος ὡς μετοχὴ ἐκλίθη.

Τὰ εἰς ρων ὀξύτονα τὸ ω φυλάττει, οἰρών οἰρῶνος ἡ χάραξις τοῦ ἀρότρου, Βραυρών Βραυρῶνος. τὸ δὲ Δεξικρῶν καὶ Ἑρμοκρῶν περισπώμενα διὰ τοῦ ντ κλίνεται.

Περὶ κινήσεως τῶν εἰς ων.

Choer. 290, 19: πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ν λήγουσα, τροπῇ τοῦ ν εἰς τὸ ϲ τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ποιμένι ποιμέσι, αὐχένι αὐχέσι, φρενί φρεσί, σωλῆνι σωλῆσι, Πλάτωνι Πλάτωσι, Δίωνι Δίωσι, Μέμνονι Μέμνοσι, γείτονι γείτοσι, οὕτως οὖν καὶ Θέωνι Θέωσι καὶ σώφρονι σώφροσι. — τὸ δὲ λέων λέοντος ἔχει ἐπὶ δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν

l. 1 Arc. 13, 15, Theogn. 37, 9, An. Ox. II 375, 4. l. 5 Arc. 13, 22, Theogn. 37, 9; 35, 20 et 25, An. Ox. II l. c. l. 10 Ep. Cr. I 46, 21, Arc. 13, 12. l. 13 Theogn. 37, 13, Arc. 14, 12. l. 17 Theogn. 39, 12, Arc. 14, 5. l. 19 Ep. Cr. I 97, 25, An. Par. III 312, 25, E. M. 226, 36, ubi Πτέρων Πτέρωνος, Ἄκρων Ἄκρωνος, Ἄμβρων Ἄμβρωνος, σώφρων σώφρονος δὲ κοινόν ἐστι κτλ. l. 23 Choer. 288, 5, de Ἱέρων 286, 14, Ἀχέρων ipse secundum γέρων finxi. l. 27 Theogn. 38, 29, Arc. 15, 5.

λέουϲιν. ἀπὸ γὰρ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν ἑνικῶν κανονίζεται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τούτῳ τῷ τρόπῳ· πᾶϲα δοτικὴ ἑνικῶν εἰϲ ῑ ἐκφωνούμενον λήγουϲα πρὸ τοῦ ῑ λαμβάνουϲα τὸ ϲ̄ καὶ ἀποβάλλουϲα τὰ μὴ δυνάμενα ϲὺν αὐτῷ ἐκφωνεῖϲθαι ϲτοιχεῖα τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ, ὄφεϊ ὄφεϲι, πόλεϊ πόλεϲι, βότρυϊ βότρυϲι, Πάριδι Πάριϲι, Θέτιδι Θέτιϲι, Πλάτωνι Πλάτωϲι, Μέμνονι Μέμνοϲι, Ἕκτορι Ἕκτορϲι, Νέϲτορι Νέϲτορϲι· οὕτωϲ οὖν καὶ λέοντι λέουϲι τοῦ ϲ̄ προϲελθόντοϲ καὶ ἀποβληθέντων τῶν μὴ δυναμένων ϲὺν αὐτῷ ἐκφωνηθῆναι ϲτοιχείων, φημὶ δὴ τοῦ ν̄ καὶ τοῦ τ̄. διὰ τοῦτο δὲ ἡ λέουϲι δοτικὴ τὸ ῡ προϲέλαβεν, ἐπειδὴ ἡ παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν οὐ θέλει εἶναι ἐλάττων τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων, ἀλλ' ἢ ἴϲη ἢ μείζων, χωρὶϲ εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύϲῃ καὶ χωρὶϲ τοῦ χερϲί δοτικῆϲ. ἴϲη μὲν οἷον λέβητεϲ λεβήτων λέβηϲι λέβηταϲ λέβητεϲ, Λάχητεϲ Λαχήτων Λάχηϲι Λάχηταϲ Λάχητεϲ, Πάριδεϲ Παρίδων Πάριϲι Πάριδαϲ Πάριδεϲ, ἀκτῖνεϲ ἀκτίνων ἀκτῖϲιν ἀκτῖναϲ ἀκτῖνεϲ· μείζων δὲ οἷον Ἕκτορεϲ Ἑκτόρων Ἕκτορϲιν Ἕκτοραϲ Ἕκτορεϲ, Νέϲτορεϲ Νεϲτόρων Νέϲτορϲι Νέϲτοραϲ Νέϲτορεϲ· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ θέϲει μακρά ἐϲτιν, ἡ δὲ παραλήγουϲα τῶν ἄλλων πτώϲεων φύϲει βραχεῖα, τὸ δὲ θέϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ φύϲει βραχέοϲ· καὶ πάλιν Αἴαντεϲ Αἰάντων Αἴαϲιν Αἴανταϲ Αἴαντεϲ, Θόαντεϲ Θοάντων Θόαϲι Θόανταϲ Θόαντεϲ· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ φύϲει μακρά ἐϲτιν, ἡ δὲ παραλήγουϲα τῶν ἄλλων πτώϲεων θέϲει μακρά ἐϲτι, τὸ δὲ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ θέϲει μακροῦ· καὶ πάλιν Πηλέεϲ Πηλέων Πηλεῦϲι Πηλέαϲ Πηλέεϲ, βαϲιλέων βαϲιλεῦϲι βαϲιλέαϲ βαϲιλέεϲ· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ μὲν παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ φύϲει μακρά ἐϲτιν, ἡ δὲ παραλήγουϲα τῶν ἄλλων πτώϲεων φύϲει βραχεῖα, τὸ δὲ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ φύϲει βραχέοϲ. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, εἰ μὴ προϲέλαβε τὸ ῡ ἡ λέουϲι δοτική, ἤμελλεν ἐλάττονα ἔχειν τὴν ἰδίαν παραλήγουϲαν τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον. ἡ μὲν γὰρ παραλήγουϲα τῶν ἄλλων πτώϲεων θέϲει μακρά ἐϲτιν οἷον λέοντεϲ λεόντων λέονταϲ λέοντεϲ, ἡ δὲ παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ τούτων, εἰ μὴ προϲέλαβε τὸ ῡ, φύϲει βραχεῖα εὑρίϲκετο· τὸ δὲ θέϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ φύϲει βραχέοϲ. τούτου οὖν χάριν προϲέλαβεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ῡ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἔχουϲα τὴν ἰδίαν παραλήγουϲαν ἐλάττονα τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων, καὶ ἐγένετο λέουϲιν. τοῦ γὰρ ῡ προϲελθόντοϲ οὐκέτι εὑρίϲκεται ἐλάττων ἡ παραλήγουϲα τῆϲ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ μείζων· τὸ γὰρ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ θέϲει μακροῦ. πρόϲκειται «χωρὶϲ εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύϲῃ»· ἐπειδή ἐϲτι κήρυκεϲ κηρύκων κήρυξι κήρυκαϲ κήρυκεϲ καὶ Φοίνικεϲ Φοινίκων Φοίνιξι Φοίνικαϲ Φοίνικεϲ. καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἐλάττονα ἔχει τὴν ἰδίαν παραλήγουϲαν τῆϲ παραληγούϲηϲ τῶν ἄλλων πτώϲεων. ἡ μὲν γὰρ δοτικὴ θέϲει μακρὸν ἔχει τὸ ῑ, αἱ δὲ ἄλλαι πτώϲειϲ φύϲει

μακρὸν ἔχουσιν αὐτό, τῷ δὲ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. διὰ τοῦτο δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν θέσει μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον οἷον Φοίνιξι καὶ κήρυξιν, ἐπειδὴ τὸ ῑ καὶ ῡ οὐδέποτε εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ξ φύσει μακρὰ οἷον πέρδιξ, τέττιξ, Βέβρυξ, ὄνυξ, «χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένων» διὰ τὸ ἰξεύω ἴξευον. τὸ μὲν γὰρ ἰξεύω θέσει μακρὸν ἔχει τὸ ῑ, τὸ δὲ ἴξευον φύσει μακρόν, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης τῶν παρῳχημένων. οἱ γὰρ παρῳχημένοι ἢ χρονικῶς ἢ συλλαβικῶς θέλουσι μεγεθύνεσθαι· συλλαβικῶς μὲν οἷον τύπτω ἔτυπτον, γράφω ἔγραφον, λέγω ἔλεγον· χρονικῶς δὲ οἷον ἄγω ἦγον, ἄρχομαι ἠρχόμην, ἅπτω ἧπτον. ἐν οἷς οὖν τὸ ἰξεύω ἴξευον οὐκ ἠδύνατο μεγεθυνθῆναι συλλαβικῶς, οὐδὲ γὰρ ἄρχεται ὁ ἐνεστὼς ἀπὸ συμφώνου, ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἐμεγεθύνθη, καὶ τούτου χάριν φύσει μακρὸν ἔχει τὸ ῑ. πρόσκειται «χωρὶς τῆς χερσὶ δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν», ἐνταῦθα γὰρ ἐλάττων ἐστὶν ἡ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων. ἡ μὲν γὰρ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς θέσει μακρά ἐστιν, ἡ δὲ παραλήγουσα τῶν ἄλλων πτώσεων φύσει μακρά ἐστιν οἷον χεῖρες χειρῶν χεῖρας χεῖρες· τὸ δὲ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τοῦ θέσει μακροῦ. τὸ δὲ χερσί μόνως λέγομεν τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν καὶ οὐχὶ χειρσί διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τοῦ χ εὑρίσκεται δίφθογγος καταλήγουσα εἰς ρ συμφώνου ἐπιφερομένου οἷον χάρμα, «αὐλῆς ἐν χόρτῳ» (Λ 774), «χέρνιβα δ' ἀμφίπολος» (α 136). καὶ πῶς ἀναλυομένου (an ἀναπολουμένου?) τούτου τοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τοῦ φ — καὶ γὰρ οὐδὲ μετὰ τοῦ φ εὑρίσκεται δίφθογγος καταλήγουσα εἰς ρ συμφώνου ἐπιφερομένου — ἡ φθειρσί δοτικὴ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ «φθειρσὶ μοχθίζοντα»; λέγομεν οὖν ὅτι ἡ χείρ ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ χειρός καὶ χερός κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ, ἡ δὲ φθειρός οὐ διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦτο οὐδὲ φθερσί.

Choer. 293, 17: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῇ λέουσι δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τὸ ῡ ἐπλεόνασε καὶ μὴ ἄλλο φωνῆεν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι διὰ τοῦτο τὸ ῡ ἐπλεόνασεν, ἐπειδὴ τὸ ο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ μεγεθύνεσθαι πέφυκεν οἷον τύπτοντος τύπτουσα, λέγοντος λέγουσα, γράφοντος γράφουσα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου διὰ τοῦ ο καὶ ῡ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖται· τὸ δὲ ε ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ῑ, ἤγουν ἐκ τοῦ ἐναντίου, πέφυκε μεγεθύνεσθαι οἷον τυφθέντος τυφθεῖσα, δαρέντος δαρεῖσα, νυγέντος νυγεῖσα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ε, τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου, διὰ τοῦ ε καὶ ῑ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖται. ἐπειδὴ οὖν διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ πέφυκε μεγεθύνεσθαι τὸ ο, τούτου χάριν ἐν τῇ λέουσι δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τὸ ῡ ἐπλεόνασεν καὶ οὐκ ἄλλο φωνῆεν.

Καὶ πάλιν ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ο προσέλαβε τὸ ῡ ἐν τῇ λέουσι δοτικῇ καὶ μὴ μᾶλλον ἐτράπη τὸ ο εἰς τὸ ω. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἠδύνατο τραπῆναι τὸ ο εἰς τὸ ω ἐν τῇ λέουσι

l. 18 extremam partem de χερσί explevi ex Ep. Cr. I 441, 10.

δοτικῇ, ἐπειδὴ ἡνίκα ἔχῃ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ω̄, καὶ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν αὐτὸ ἔχει οἷον Τρύφωνι Τρύφωσι, Πλάτωνι Πλάτωσι, Θέωνι Θέωσι, Δίωνι Δίωσι· τῆς οὖν δοτικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς λέοντι διὰ τοῦ ο̄ οὔσης, πῶς δύναται ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν διὰ τοῦ ω̄ εἶναι; ὅτε γὰρ ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν τὸ ο̄ ἔχει, καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τὸ ο̄ ἔχει οἷον σώφρονι σώφροσι, γείτονι γείτοσι, τέκτονι τέκτοσι. προσλαμβάνει οὖν τὸ ῡ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν καὶ γίνεται λέουσι, καὶ λοιπὸν φυλάττει τὸ ο̄ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν, καὶ μείζονα χρόνον εὑρίσκεται ἔχουσα κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῆς παραληγούσης τῶν ἄλλων πτώσεων.

Περὶ τῶν εἰς ξ̄.

Choer. 302, 14: τὰ εἰς ξ̄ καὶ εἰς ψ τὸ φωνῆεν τὸ ἐν τῇ εὐθείᾳ φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ οἷον νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος, Κύκλωψ Κύκλωπος, μώλωψ μώλωπος, χωρὶς τοῦ ἀλώπηξ ἀλώπεκος (τοῦτο γὰρ ἔτρεψε τὸ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ). καὶ ἀντιστρέφει ὁ κανών· δύναται γάρ τις εἰπεῖν ὅτι καὶ τὸ φωνῆεν τὸ ἐν τῇ γενικῇ ἐστι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐπὶ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων, οἷον ἡ Πέλοπος γενικὴ διὰ τοῦ ο̄ ἔχει γραφήν, ἀλλὰ καὶ ἡ Πέλοψ εὐθεῖα ὁμοίως διὰ τοῦ ο̄ γράφεται, καὶ πάλιν Κύκλωπος διὰ τοῦ ω̄ καὶ Κύκλωψ ὁμοίως· χωρὶς τοῦ ἀλώπηξ ἀλώπεκος. ἔχει δὲ ταῦτα τὰ εἰς διπλοῦν λήγοντα σύμφωνον τὴν κλίσιν ἢ διὰ δασέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέσου. καὶ τὰ μὲν εἰς ξ̄ διὰ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται, τουτέστι διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄· οἷον ὄρτυξ ὄρτυγος, κόραξ κόρακος, ὄνυξ ὄνυχος· τὰ δὲ εἰς ψ̄ λήγοντα διὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐκφέρεται, τουτέστι διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ οἷον Ἄραψ Ἄραβος, κύκλωψ κύκλωπος, Κἶνυψ Κίνυφος.

Choer. 302, 26: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, τί δήποτε τὰ εἰς ξ̄ λήγοντα διὰ τοῦ γ̄ ἢ διὰ τοῦ κ̄ ἢ διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται οἷον τέττιξ τέττιγος, πέρδιξ πέρδικος, ὄνυξ ὄνυχος· καὶ τὰ εἰς ψ̄ λήγοντα διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ κλίνεται οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Πέλοψ Πέλοπος, Κἶνυψ Κίνυφος. ἐν ταυτῷ δὲ ζητοῦμεν, διατί τὰ εἰς ς̄ λήγοντα καὶ περιττοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ δ̄ ἢ διὰ τοῦ θ̄ ἢ διὰ τοῦ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ ος̄ κλίνεται οἷον Πάρις Πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, Λάχης Λάχητος, βότρυς βότρυος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀναλογεῖ ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεστὼς τῇ γενικῇ. ἐπειδὴ οὖν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ψ̄ εἰσφέρεται οἷον λείβω λείψω, τέρπω τέρψω, γράφω γράψω, τούτου χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ψ̄ ἐκφέρηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ εἰσφέρεται οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Κύκλωψ Κύκλωπος, Κἶνυψ Κίνυφος· καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ

l. 15—20 verba καὶ ἀντιστρέφει — ἀλώπηξ ἀλώπεκος ex Choer. 321, 31 huc transtuli.

ξ̄ εἰϲφέρεται οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, τρέχω θρέξω, τούτο χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ γ̄ ἢ χ̄ ἢ κ̄ εἰϲφέρεται οἷον τέττιξ τέττιγοϲ, πέρδιξ πέρδικοϲ, ὄνυξ ὄνυχοϲ. καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὅταν ὁ ἐνεϲτὼϲ διὰ τοῦ θ̄ ἢ δ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ω̄ ἐκφέρηται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ϲ εἰϲφέρεται οἷον ᾄδω ᾄϲω, πείθω πείϲω, ἀνύτω ἀνύϲω, ἀκούω ἀκούϲω, τούτου χάριν καὶ ὅταν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ϲ̄ ἐκφέρηται καὶ περιττοϲυλλάβωϲ κλίνηται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ϲ̄ εἰϲφέρεται οἷον Πάριϲ Πάριδοϲ, ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ, Λάχηϲ Λάχητοϲ, βότρυϲ βότρυοϲ.

Τὰ εἰϲ ξ̄ μονοϲύλλαβα μετὰ διφθόγγου διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, προίξ προικόϲ, γλαῦξ γλαυκόϲ, Ταῦξ Ταυκόϲ. ὑγιῶϲ ἄρα τὸ Γραίξ Γραικόϲ, Ῥαίξ Ῥαικόϲ, Θρᾷξ Θρᾳκόϲ· οὐχ ὑγιῶϲ δὲ τὸ αἴξ αἰγόϲ, ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον ἀπὸ φωνήεντοϲ ἤρξατο, παραλλάξαν κατὰ τὴν ἄρχουϲαν ἤλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίϲιν.

Τὰ εἰϲ ξ̄ μονοϲύλλαβα, μὴ μετὰ τοῦ γ̄, ἔχοντα τὸ ᾱ ϲυνεϲταλμένον διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται δράξ δρακόϲ, ϲάρξ ϲαρκόϲ, πτάξ πτακόϲ, Πράξ Πρακόϲ, ϲπάξ ϲπακόϲ. ἀναλόγωϲ ἄρα τὸ πλάξ πλακόϲ. παραλόγωϲ δὲ τὸ γλάξ γλαγόϲ. ἔϲτι δὲ βοτάνη γάλακτοϲ αὐξητική. ὡριϲάμεθα δὲ «μὴ μετὰ τοῦ γ̄» διὰ τὸ ϲτράγξ καὶ «ἔχοντα τὸ ᾱ ϲυνεϲταλμένον» διὰ τὸ ῥάξ τὸ ἐπὶ τῆϲ ϲταφυλῆϲ.

Τα εἰϲ ξ̄ λήγοντα μονοϲύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύϲει μακρῶν διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, πτώξ πτωκόϲ, ὁ λαγωόϲ, ὦλξ ὠλκόϲ, πρώξ πρωκόϲ, βῶξ βωκόϲ, κήξ κηκόϲ καὶ ϲφήξ ϲφηκόϲ. ἡμάρτηται ἄρα τὸ βήξ βηχόϲ διὰ τοῦ χ̄· τινὲϲ δὲ εἶπον καὶ βηκόϲ. ἀλλ' οὐχ εὕρηται ἐν χρήϲει· δεῖ δὲ κατὰ πάντα τὰϲ τῆϲ χρήϲεωϲ φωνὰϲ τηρεῖν.

Τὰ εἰϲ ξ̄ λήγοντα μονοϲύλλαβα ἔχοντα ἕν τι τῶν φύϲει βραχέων διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται, κρέξ κρεκόϲ, δόρξ δορκόϲ, κρόξ κροκόϲ, ἔνθεν ἡ αἰτιατικὴ «πολλὴν κρόκα» (Hes. Opp. 538), πρόξ προκόϲ. τί οὖν τὸ φλόξ; οὐκ ἔϲτι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ Λέξ Λεγόϲ· ἐπεὶ ταῦτα ῥηματικά ἐϲτι, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ φλέγω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω. ἐπεὶ οὖν τὰ ῥήματα διὰ τοῦ γ̄ ἐϲτίν, ὁμοίωϲ καὶ τὰ ὀνόματα· ἢ καὶ ἄλλωϲ, ἐπεὶ τὸ λ̄ ἔχει, οὐδὲν δὲ τῶν ἄλλων τὸ λ̄ εἶχεν· ὥϲτε οὖν κατὰ δύο τρόπουϲ παραλλάϲϲεται ἢ ἀπὸ γενέϲεωϲ ἢ ἀπὸ ϲτοιχείου τοῦ λ̄.

Choer. 303, 28: τὰ εἰϲ α̅ξ̅ λήγοντα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ἁπλᾶ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον θώραξ θώρακοϲ, φύλαξ φύλακοϲ, κόραξ κόρακοϲ, ἄναξ ἄνακοϲ (καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ τ̄ ἄνακτοϲ), αὖλαξ αὔλακοϲ, πῖδαξ πίδακοϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν πηγήν), κλῖμαξ κλίμακοϲ. πρόϲκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ ϲύνθετα οἷον διὰ τὸ ἀποϲφάξ ἀποϲφάγοϲ (ἔϲτι δὲ παρὰ τὸ ϲφάζω), νεκρο-

l. 10 An. Ox. III 243, 9, Lob. Parall. p. 99. Θρᾷξ addidi ex Arc. 125, 7 et Ep. Cr. I 25, 5 ubi πάντων τῶν εἰϲ α̅ξ̅ ληγόντων μονοϲυλλάβων ὀνομάτων τοῦτο (τὸ αὖξ) μόνον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται. l. 15 An. Ox. III 243, 14 cf. Dichr. 284, 20, An. Ox. II 411, 11, Lob. Parall. 94 seqq. l. 21 An. Ox. III 243, 21. l. 26 An. Ox. III 243, 27.

βαϲτάξ νεκροβαϲτάγοϲ (ἔϲτι δὲ παρὰ τὸ βαϲτάζω). ϲύνθετα δὲ δεῖ νοεῖν οὐχὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ αξ ἁπλῶν ϲύνθετα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ ἄλλων τινῶν ϲύνθετα, ὡϲ ἐπὶ τοῦ ἀποϲφάξ καὶ νεκροβαϲτάξ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰϲ αξ ἁπλῶν ϲύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίϲιν οἷον φύλαξ φύλακοϲ χαρτοφύλαξ χαρτοφύλακοϲ, θώραξ θώρακοϲ λινοθώραξ λινοθώρακοϲ, Φαίαξ Φαίακοϲ φιλοφαίαξ φιλοφαίακοϲ, ἅρπαξ ἅρπαγοϲ φιλάρπαξ φιλάρπαγοϲ. ϲεϲημείωται τὸ ἅρπαξ ἅρπαγοϲ διὰ τοῦ γ̄ κλιθὲν καὶ τὸ κέκραξ κέκραγοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν κρακτικόν), ἔχει δὲ ἀπολογίαν τοῦ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεϲθαι, ὅτι παράκειται αὐτοῖϲ ῥῆμα εἰϲ ζω λῆγον, φημὶ δὴ τὸ ἁρπάζω καὶ κράζω. τὰ δὲ εἰϲ ξ̄ λήγοντα ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον εἰϲ ζω λῆγον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται οἷον βαϲτάζω νεκροβαϲτάξ νεκροβαϲτάγοϲ, ϲφάζω ἀποϲφάξ ἀποϲφάγοϲ, μαϲτίζω μάϲτιξ μάϲτιγοϲ· οὕτωϲ οὖν καὶ ἁρπάζω ἅρπαξ ἅρπαγοϲ καὶ κράζω κέκραξ κέκραγοϲ. ἔτι ϲεϲημείωται τὸ Ἄτραξ Ἄτραγοϲ (ἔϲτιν δὲ ἔθνοϲ) διὰ τοῦ γ̄ κλιθέν, ὡϲ Εὔπολιϲ «εἰϲ Ἄτραγα νύκτωρ», περὶ οὗ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι τοῦτο ἀναλογώτερόν ἐϲτι διὰ τοῦ κ̄ κλινόμενον οἷον Ἄτρακοϲ, ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ

Ἀτράκιον δὲ (an δ' ἄρ'?) ἔπειτα λυκοϲπάδα πῶλον ἐλαύνει,

καὶ παρὰ Λυκόφρονι (v. 1309) «καὶ δευτέρουϲ ἔπεμψαν Ἄτρακαϲ λύκουϲ».

Choer. 304, 23: ἔτι ϲεϲημείωται τὸ λάλαξ λάλαγοϲ διὰ τοῦ γ̄ κλιθέν, περὶ οὗ ἔϲτιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ λαλαγή ἐγένετο τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸν θόρυβον, καὶ ἐφύλαξεν ἐν τῇ κλίϲει τὸ ϲύμφωνον τοῦ λαλαγή, φημὶ δὴ τὸ γ̄. τὸ λάταξ λάταγοϲ (θηλυκόν ἐϲτι καὶ ϲημαίνει τὴν μεγάλην ϲταγόνα) οὐκ ἀντίκειται τῷ κανόνι, πρῶτον μὲν ὅτι ϲύνθετόν ἐϲτιν (ἀπὸ γὰρ τοῦ ϲτάζω ϲτάξ γέγονεν ἐν ϲυνθέϲει κατ' ἐπίταϲιν τοῦ λα μορίου λάϲταξ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ λάταξ), περὶ δὲ ἁπλῶν διαλαμβάνει ὁ κανών, «ἁπλᾶ» γὰρ πρόϲκειται ἐν τῷ κανόνι· δεύτερον δέ, παράκειται αὐτῷ ῥῆμα εἰϲ ζω λῆγον, φημὶ δὴ τὸ ϲτάζω, καὶ τούτου χάριν διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται· εἰρήκαμεν γὰρ ὅτι τὰ εἰϲ ξ̄ λήγοντα ἔχοντα ῥῆμα παρακείμενον εἰϲ ζω λῆγον διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται οἷον μαϲτίζω μάϲτιξ μάϲτιγοϲ, ἁρπάζω ἅρπαξ ἅρπαγοϲ, οὕτωϲ οὖν καὶ ϲτάζω ϲτάξ καὶ κατ' ἐπίταϲιν τοῦ λα μορίου καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ̄ λάταξ λάταγοϲ.

Choer. 308, 22: τὰ εἰϲ ηξ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ἁπλᾶ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον ϲκώληξ ϲκώληκοϲ, μύρμηξ μύρμηκοϲ, νάρθηξ νάρθηκοϲ. πρόϲκειται «ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν» διὰ τὸ ἡ βήξ τῆϲ βηχόϲ μονοϲύλλαβον. εἰ δέ ἐϲτι ϲύνθετα, ἀπὸ ῥήματοϲ δηλονότι, διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται καὶ φυλάττει μίαν ϲυλλαβὴν τοῦ ῥήματοϲ ἐξ οὗ γίνεται οἷον πλήξω οἰϲτροπλήξ οἰϲτροπλῆγοϲ, παραπλήξ παραπλῆγοϲ, λαοπλήξ λαοπλῆγοϲ, ἀκανθοπλήξ ἀκανθοπλῆγοϲ, βουπλήξ βουπλῆγοϲ. ταῦτα δὲ πάντα ϲύνθετα ἀπὸ ῥήματοϲ ὀξύτονά ἐϲτι καὶ ἐπίθετα καὶ κοινὰ τῷ γένει οἷον ὁ κυματοπλήξ καὶ ἡ κυματοπλήξ, ὁ παραπλήξ καὶ ἡ παραπλήξ, ὁ οἰϲτρο-

l. 15 Eupolidis et Lycophronis exempla addidi ex St. B. l. 25 κατ' ἐπίταϲιν scripsi pro κατ' ἐπέκταϲιν coll. E. M. 557, 56.

πλήξ καὶ ἡ οἰcτροπλήξ· τὸ μέντοι ὕcπληξ καὶ ἀντίπηξ βαρύνεται, ἐπειδὴ προcηγορικά ἐcτι καὶ μόνου θηλυκοῦ γένουc ἐcτι· τὴν δὲ κλίcιν καὶ αὐτὰ διὰ τοῦ γ̄ ἔχει οἷον ὕcπληξ ὕcπληγοc καὶ ἀντίπηξ ἀντίπηγοc (ἡ ὕcπληξ δέ ἐcτιν ἡ ἀφετηρία τοῦ δρόμου, ὕcπληξ δὲ παρὰ τὸ πλήττω καὶ τὴν ὑπό πρόθεcιν γέγονεν ὑπόπληξ καὶ cυγκοπῇ τοῦ ο̄ καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄ γέγονεν ὕcπληξ, ὡc ὑπότεροc ὕcτεροc· τὸ δὲ ἀντίπηξ cημαίνει τὴν κιβωτὸν καὶ παρὰ τὴν ἀντί πρόθεcιν καὶ τὸ πήccω γέγονεν). τὸ μολιβδοτήξ δέ τινεc βαρύνουcι παραλόγωc, κλίνεται δὲ διὰ τοῦ κ̄ οἷον μολιβδοτῆκοc, ἐπειδὴ παρὰ τὸ τήκω ἔχει τὴν cύνθεcιν, τούτου χάριν τὸ cύμφωνον τοῦ τήκω ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίcιν, φημὶ τὸ κ̄. πρόcκειται ἀνωτέρω «εἰ δέ ἐcτι cύνθετα ἀπὸ ῥήματοc δηλονότι» διὰ τὸ χηναλώπηξ, τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλώπηξ cυντέθειται, καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν κλίcιν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξεν οἷον ἀλώπηξ ἀλώπεκοc καὶ χηναλώπηξ χηναλώπεκοc.

Choer. 310, 7: τὰ εἰc ι̅ξ̅ ἀρcενικὰ ἁπλᾶ ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον πέρδιξ πέρδικοc, Φοῖνιξ Φοίνικοc, Κίλιξ Κίλικοc, πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγοc, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται. τὸ δὲ κεχρεωcτημένον ἀνεπλήρωcαν οἱ Δωριεῖc καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ̄ κλίνοντεc αὐτὸ οἷον τέττικοc. τὸ ὄρνιξ ὄρνιχοc διὰ τοῦ χ̄ κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔcτι κοινολεκτούμενον ἀλλὰ κατὰ διάλεκτον· τὸ γὰρ ὄρνιc ὄρνιξ λέγουcιν οἱ Δωριεῖc. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῇ εἰc c̄ καταλήξει παράλογόν ἐcτι· τῷ γὰρ λόγῳ τῶν εἰc ι̅c̅ προcηγορικῶν διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅c̅ ὤφειλε κλίνεcθαι οἷον ὄρνιc ὄρνιοc, ὥcπερ μάντιc μάντιοc καὶ ὄφιc ὄφιοc. ἀλλ' ἔcτιν εἰπεῖν ὅτι ἐcτί τινα εἰc ι̅c̅ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ῑ δύο ἀμετάβολα, ἅτινα διὰ τοῦ θ̅ο̅c̅ κλίνεται οἷον δέλλιc δέλλιθοc (ἔcτι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίccῃ), μέρμιc μέρμιθοc (cημαίνει δὲ τὸ λεπτὸν cχοινίον), οὕτωc οὖν καὶ ὄρνιc ὄρνιθοc. πρόcκειται ἐν τῷ κανόνι «ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν» διὰ τὸ θρίξ τριχόc· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ὑπὲρ μίαν cυλλαβήν. πρόcκειται «ἀρcενικά» διὰ τὸ μάcτιξ μάcτιγοc, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται, ἀλλ' οὐκ ἔcτιν ἀρcενικόν. πρόcκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ cύνθετα· ἐπειδὴ ταῦτα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίcιν οἷον θρίξ τριχόc καλλίθριξ καλλίτριχοc, cτίξ cτιχόc (cημαίνει δὲ τὴν τάξιν) ὁμόcτιξ ὁμόcτιχοc, Φοῖνιξ Φοίνικοc Λιβοφοῖνιξ Λιβοφοίνικοc, ἧλιξ ἥλικοc ὁμῆλιξ ὁμήλικοc.

Choer. 80, 16: τὰ εἰc υ̅ξ̅ δικύλλαβα φύcει μακρᾷ παραληγόμενα ἁπλᾶ μὴ ὄντα θηλυκὰ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον αἶθυξ αἴθυκοc (ὁ εὐκίνητοc) παρὰ τὸ αἰθύccω (ἔcτι δὲ καὶ ὄνομα ἔθνουc καὶ κύριον), βαῖβυξ

---

l. 3 etymologiam vocis ὕcπληξ refinxi secutus vestigia Herodianea in locis a Lehrsio ad Herod. p. 70 citatis Ep. Hom. 417 et 470, quum Choerob. praeter alteram originationem quam omisi ab ὗc et πλήccω hanc ab ὑπό diverse ab Herodiano sic proferat: παρὰ τὴν ὑπό πρόθεcιν γέγονεν ὑπόπληξ καὶ cυγκοπῆc γενομένηc τῆc π̅ο̅ cυλλαβῆc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ c̄ γέγονεν ὕcπληξ ὡc ὑπότεροc ὕcτεροc. l. 36 de αἶθυξ cf. Lehrs Herod. p. 346, idem Κῆϋξ suasit pro Ἶυξ.

βαίβυκος (βαίβυκες δὲ λέγονται οἱ πελεκᾶνες), δοῖδυξ δοίδυκος (ὁ τριβεύς), θρᾶνυξ θράνυκος (ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννῃ), θρῆνυξ θρήνυκος (ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρ' Εὐφορίωνι ἐν Πολυχάρει), ἶβυξ ἴβυκος (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου), ἶδυξ ἴδυκος (ἐπὶ τῆς ἴκτιδος, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος), κῆρυξ κήρυκος, Κήϋξ Κήϋκος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), κῶδυξ κώδυκος (ἐπὶ τοῦ κωδύου), Νᾶρυξ Νάρυκος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως)· τὸ βλῖτυξ βλίτυγος (σημαίνει δὲ τὴν βδέλλαν) καὶ τὸ ἥλυξ ἥλυγος (σημαίνει δὲ τὴν σκιάν) διὰ τοῦ γ κλιθέντα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ μόνως θηλυκά ἐστι καὶ ἐφυλάξατο αὐτὰ ὁ κανών. πρόσκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὸ μῶνυξ μώνυχος σύνθετον, καὶ διὰ τοῦ χ κλίνεται· μῶνυξ δέ ἐστιν ὁ ἔχων ἕνα ὄνυχα, οἱονεὶ μονόνυξ.

Τὰ εἰς υξ δισύλλαβα ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἢ β ἢ γ ἢ δ ἢ π διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον Βέβρυξ Βέβρυκος (ἔστι δὲ ἔθνος), βόμβυξ βόμβυκος (ἔστι δὲ γένος αὐλοῦ, καὶ θηρίδιά τινα καὶ ζῷον ἀφ' οὗ τὰ βομβύκινα, κατὰ Λάκωνας δὲ στάμνον δηλοῖ), ἶβυξ ἴβυκος (ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου), Σάμβυξ Σάμβυκος (κύριον· ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς καὶ ἔθνος), δοῖδυξ δοίδυκος, ἶδυξ ἴδυκος, Ἄμπυξ Ἄμπυκος (κύριον ὄνομα καὶ κόσμος, ἤγουν κεφαλοδέσμιον, καὶ τροχός).

Τὰ εἰς υξ τῷ ε παραληγόμενα ἔχοντα ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ ἀμετάβολον διὰ τοῦ κ κλίνεται, μὴ πεφυκότα ὀξύνεσθαι εἰ μὴ μόνον θηλυκὰ ὄντα. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Βέβρυξ Βέβρυκος, Ἔρυξ Ἔρυκος (ὁ ἥρως καὶ ἡ πόλις παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει)· πτερύξ δὲ πτερύγος διὰ τοῦ γ καὶ ὅτι μόνον θηλυκόν ἐστι καὶ ὅτι πέφυκεν ὀξύνεσθαι· οὕτως γὰρ καὶ ἀνεγνώσθη παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ γενικὴ παροξυτόνως, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας «πτερύγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν» (Β 316).

Τὰ εἰς υξ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς α καταλήγουσαν μὴ ὄντα κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τοῦ α, μὴ λεγόμενα ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ μὴ πεφυκότα ἔχειν πρὸ τοῦ ξ τὸ γ διὰ τοῦ κ κλίνεται· τὰ γὰρ ἀντιδιαστελλόμενα διὰ τοῦ γ κλίνεται. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Ἄδρυξ Ἄδρυκος (πόλις Συρακουσίων, ἀρσενικῶς λεγομένη, «ἔφυγον εἰς τὸν Ἄδρυκα» Φίλιππος ὁ ἱστορικός φησιν), ἄμβυξ ἄμβυκος, Γάνυξ Γάνυκος (ὁ γανύκτωρ παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει), θρᾶνυξ θράνυκος (ὁ θρόνος παρὰ Κορίννῃ), κάλυξ κάλυκος (θηλυκῶς δὲ λέγεται καὶ σημαίνει τὸ καλούμενον ῥόδον), Σάμβυξ Σάμβυκος κύριον. τῶν δὲ ἀντιδιαστελλομένων, ἤγουν διὰ τοῦ γ κλιθέντα, παραδείγματα ταῦτα· ψάλυξ ψάλυγος (τινὲς δὲ τὰς ψυχάς ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν, Δίδυμος δέ φησιν τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας δηλοῦν τὴν λέξιν)· ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἐφυλάξατο δὲ αὐτὸ ὁ κανών. πρόσκειται «ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς τὸ α καταλήγουσαν» διὰ τὸ ἄντυξ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει τὴν

l. 7 βαῖτυξ habet Hesych. ut Choerob., sed Salmasius βλῖτυξ scribendum esse monuit. l. 18 cf. p. 314, 4, ubi hi duo canones in brevius contracti sunt. l. 36 ψυχὰς ex Hesych. pro τρίχας proposuit Lob. El. I 150.

πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ᾱ καταλήγουσαν ἀλλ' εἰς ῡ (ἄντυξ δέ ἐστιν ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος), τὸ δὲ ἄμπυξ ἄμπυκος διὰ τοῦ κ̄ κλιθὲν καὶ μὴ ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς τὸ ᾱ καταλήγουσαν τοῖς προλεχθεῖσι κανόσιν ὑποβάλλεται. πρόσκειται «μὴ λεγόμενα ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς» διὰ τὸ φάρυξ φάρυγος διὰ τοῦ γ̄ κλιθέν· τοῦτο γὰρ ἀρσενικῶς μὲν παρὰ Δωριεῦσι, θηλυκῶς δὲ παρὰ Ἀθηναίοις λέγεται. πρόσκειται «μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ξ̄ τὸ γ̄», ἐπειδὴ ταῦτα διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται καθόλου οἷον λάρυγξ λάρυγγος, ἀμάρυγξ ἀμάρυγγος (ἐπὶ ἀκτῖνος καὶ λαμπηδόνος καὶ ὄψεως), πώϋγξ πώϋγγος, στόρθυγξ στόρθυγγος (σημαίνει δὲ πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον).

Τὰ εἰς ῡξ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ ᾱ διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται οἷον Ἰᾶπυξ Ἰάπυγος (ἔστι δὲ ἔθνος), σπινθάρυξ σπινθάρυγος, ταρβάλυξ ταρβάλυγος (ὁ ταρακτικός), φεψάλυξ φεψάλυγος (σημαίνει δὲ τὸν σπινθῆρα).

Τὰ εἰς ῡξ ἔχοντα τὸ ō ἐν τῇ παραληγούσῃ μὴ ἐπιφερομένου τοῦ ν̄ μηδὲ ἔχοντα ἐν τῇ ἐπιφερομένῃ συλλαβῇ τὸ β̄ διὰ τὸ βόμβυξ βόμβυκος καὶ κόμβυξ κόμβυκος, διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται· εἰ δὲ ἐπιφέρεται τὸ ν̄, διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται. οἷον κόκκυξ κόκκυγος, Μόρτυξ Μόρτυγος (βασιλεὺς Κερκυραίων), τὸ ὄρτυξ τινὲς δὲ ὄρτυγός φασι διὰ τοῦ γ̄ Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ̄ φησὶν ὄρτυκος, ὄρυξ ὄρυγος, πομφόλυξ πομφόλυγος, στόρθυγξ στόρθυγγος (πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον)· διῶνυξ διώνυχος διὰ τοῦ χ̄, στόνυξ στόνυχος καὶ ἀκρόνυξ ἀκρόνυχος (τὸ ἄκρον τῆς νυκτός) καὶ μεσόνυξ μεσόνυχος (εἷς τῶν ἑπτὰ πλανήτων παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται, μέμνηται Στησίχορος)· ταῦτα δὲ ἔχει τὸ ō ἐπιφερομένου τοῦ ν̄.

Τὰ εἰς ῡξ θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ γ̄ κλίνεται, χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἑτέρῳ ἀκολουθεῖ οἷον ἄντυξ ἄντυγος (ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος), βαῖτυξ βαίτυγος (σημαίνει δὲ τὴν βδέλλαν), βλέκυξ βλέκυγος (ἡ φλυαρία), ἤλυξ ἤλυγος (ἡ σκιά, λέγεται δὲ καὶ ἠλύγη καὶ ἐπηλυγισμός ὁ ἐπισκιασμός), πομφόλυξ πομφόλυγος, πτέρυξ πτέρυγος, φάρυξ φάρυγος, φεψάλυξ φεψάλυγος, ψάλυξ ψάλυγος (τὰ δύο δὲ τὸ αὐτὸ σημαίνει, φημὶ δὴ τὸν σπινθῆρα). τὸ δὲ ἄμπυξ ἄμπυκος καὶ κάλυξ κάλυκος τοῖς προλεχθεῖσι κανόσι διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται.

Τὰ εἰς ῡξ σύνθετα τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίσιν οἷον ἤλυξ ἤλυγος ἐπῆλυξ ἐπήλυγος, πτέρυξ πτέρυγος τανυπτέρυξ τανυπτέρυγος.

Τὰ παρὰ τὸ ὄνυξ καὶ παρὰ τὸ νύξ καὶ τὰ παρὰ τὸ ὀρύσσω διὰ τοῦ χ̄ κλίνεται οἷον διῶνυξ διώνυχος, μονῶνυξ μονώνυχος, ἀκρόνυξ ἀκρόνυχος (τὸ ἄκρον τῆς νυκτός), εἰνάνυξ εἰνάνυχος (ὁ ἐννέα νυκτῶν), ἔννυξ ἔννυχος, μεσόνυξ μεσόνυχος (εἷς τῶν πλανήτων), διῶρυξ διώρυχος. τὸ δὲ νύξ διὰ τοῦ χ̄ ἐκλίθη νυχός καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ δασέος χ̄ εἰς τὸ

---

l. 5 φάρυξ pro φάρυγξ scribendum esse ipse canon docet, cf. Eustath. 40, 2. l. 20 στόρθυγξ non quadrare videtur; fortasse sic scripsit: στόρθυξ στόρθυγος, εἶτα στόρθυγξ στόρθυγγος. l. 39 ex p. 313, 22 addidi, quae de simplicibus νύξ et ὄνυξ dicta sunt.

ἀντίστοιχον ψιλὸν κ̄ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄ γέγονε νυκτός· ἀπὸ οὖν τοῦ νύξ νυχός γέγονε εἰνάνυξ εἰνάνυχος. τὸ δὲ νύξ διὰ τοῦ χ̄ ἐκλίθη, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ νύσσω νύξω νύξ γέγονεν οἱονεὶ ἡ νύσσουσα ἡμᾶς πρὸς ὕπνον καὶ λοιπὸν ἐφύλαξε κατὰ τὴν κλίσιν τὸ σύμφωνον τοῦ νένυχα παρακειμένου λέγω δὲ τὸ χ̄. καὶ τὸ ὄνυξ δὲ ὄνυχος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως· παρὰ γὰρ τὸ νύσσω νύξω γίνεται ἄνυξ τοῦ ᾱ ἐπιτατικοῦ μορίου προσελθόντος οἱονεὶ ᾧτινι πάνυ νύσσεταί τις, καὶ λοιπὸν τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς τὸ ō ὄνυξ. τοῦτο δὲ ἠκολούθησε κατὰ τὴν κλίσιν κατὰ τὸ στόνυξ στόνυχος.

Τὰ παρὰ τὸ ὀρύσσω καὶ τὰ παρὰ τὸ φεύγω καὶ παρὰ τὸ ζεύγω διὰ τοῦ γ̄ καὶ χ̄ κλίνεται οἷον διῶρυξ διώρυχος, τετρῶρυξ τετρώρυχος, πρόφυξ πρόφυγος, πρόσφυξ πρόσφυγος, ἄζυξ ἄζυγος (ὁ μόνος), δίζυξ δίζυγος, ὁμόζυξ ὁμόζυγος, σύζυξ σύζυγος.

Τὰ εἰς ωξ ἁπλᾶ διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται οἷον πτώξ πτωκός (σημαίνει δὲ τὸν λαγωόν), βῶξ βωκός (ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἱστορεῖται ἔχων βοήν· γέγονε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ βοή βόαξ καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ō καὶ ᾱ εἰς ω̄ βῶξ). πρόσκειται «ἁπλᾶ» διὰ τὰ σύνθετα οἷον διὰ τὸ κυαμοτρώξ κυαμοτρῶγος, τοῦτο δὲ τοῦ τρώγω τὸ σύμφωνον κατὰ τὴν κλίσιν ἐφύλαξε. τὸ δὲ θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ ἀπὸ τοῦ διώκω συντεθέντα διὰ τοῦ κ̄ κλίνεται· τὸ γὰρ σύμφωνον τοῦ διώκω ῥήματος κατὰ τὴν κλίσιν ἐφύλαξεν. σεσημείωται τὸ ῥώξ ῥωγός, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ̄ ἐκλίθη (ῥώξ δέ ἐστιν εἶδος φαλαγγίου, ὅ ἐστιν εἶδος σκορπίου)· ἐπὶ γὰρ τῆς σταφυλῆς ῥάξ ῥαγός λέγεται θηλυκῶς. εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω̄ λεγόμενον ῥώξ ῥωγός παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

Choer. 306, 11: τὰ εἰς διπλοῦν λήγοντα σύμφωνον τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὁ κόραξ ὦ κόραξ, ὁ Φαίαξ ὦ Φαίαξ, ὁ θώραξ ὦ θώραξ, ὁ τέττιξ ὦ τέττιξ, ὁ πέρδιξ ὦ πέρδιξ, ὁ κύκλωψ ὦ κύκλωψ, ὁ Αἰθίοψ ὦ Αἰθίοψ, ὁ Πέλοψ ὦ Πέλοψ, ὁ Ἄραψ ὦ Ἄραψ, ὁ αἶθοψ ὦ αἶθοψ. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἄνα, διὰ τὸ Ζεῦ ἄνα οἷον

Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων (Π 233).

ἔστι γὰρ ἄναξ ἡ εὐθεῖα, καὶ ὅμως ἡ κλητικὴ οὐχ ὁμοφωνεῖ τῇ εὐθείᾳ, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ξ̄ ἐστίν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μέτρον ἀπέβαλε τὸ ξ̄, ἀμέλει ὅτε ὁ ποιητὴς ἐδεήθη μακρᾶς συλλαβῆς διὰ τοῦ ξ̄ εἶπεν αὐτὸ κατὰ τὴν κλητικὴν οἷον

Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.

ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τοῦ ὦ γύναι οἷον

μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνισπε (Γ 438).

τοῦτο γὰρ ὡς ἀπὸ τῆς γύναιξ εὐθείας ἐστὶ καὶ ὅμως χωρὶς τοῦ ξ̄ ἐστί, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦτο ἀπέβαλε τὸ ξ̄ κατὰ τὴν κλητικήν, ἐπειδὴ τὰ εἰς αιξ λήγοντα ἢ ἀρσενικοῦ μόνου γένους ἐστὶν οἷον Θρᾷξ,

---

l. 19 adnotationem de θηροδίωξ et αἰγοδίωξ adieci ex p. 314, 33.

ἢ ἐὰν ᾖ θηλυκοῦ γένουϲ, πάντωϲ καὶ ἀρϲενικοῦ ἐϲτιν οἷον ὁ Γραίξ καὶ ἡ Γραίξ, ὁ αἴξ καὶ ἡ αἴξ· ὅτι γὰρ λέγεται καὶ ὁ αἴξ ἀρϲενικῶϲ, ἐδήλωϲεν ὁ ποιητὴϲ εἰπὼν (Δ 105)

αὐτίκ' ἐϲύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸϲ
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸϲ ὑπὸ ϲτέρνοιο τυχήϲαϲ
πέτρηϲ ἐκβαίνοντα.

ἐπειδὴ οὖν καὶ τὸ γύναιξ οὐκ ἠδύνατο ἀρϲενικοῦ γένουϲ εἶναι, ἡ γὰρ ϲημαϲία κωλύει, τούτου χάριν ἀπέβαλε τὸ ξ̄ κατὰ τὴν κλητικὴν καὶ γέγονε γύναι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰϲ αιξ λῆγον καὶ θηλυκοῦ μόνου γένουϲ ὄν· διὰ ταύτην γὰρ τὴν αἰτίαν καὶ ὁ γύναιξ εὐθεῖα ἐπιλέλοιπεν. ἐν δὲ τῇ ϲυνθέϲει, ἐπειδὴ γίνεται ἀρϲενικοῦ γένουϲ, ἀναδέχεται τὴν εἰϲ αιξ κατάληξιν οἷον

ὡϲ ὧν ἄπαιϲ τε κἀγύναιξ κἀνέϲτιοϲ

παρὰ Cοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι. ὅτι δὲ γύναιξ ὤφειλεν εἶναι ἡ εὐθεῖα δῆλον ἐκ τῆϲ γενικῆϲ τῶν ἑνικῶν καὶ ἐκ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἐκ μὲν τῆϲ γενικῆϲ τῶν ἑνικῶν, ὅτι γυναικόϲ ἐϲτι· πᾶϲα γὰρ γενικὴ διὰ τοῦ κοϲ κλινομένη εἰϲ ξ̄ ἔχει τὴν εὐθεῖαν καταλήγουϲαν οἷον θώρακοϲ θώραξ, κόρακοϲ κόραξ, Φοίνικοϲ Φοῖνιξ, πέρδικοϲ πέρδιξ. εἰ οὖν γυναικόϲ ἐϲτιν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ κοϲ, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα γύναιξ ἐϲτὶν εἰϲ ξ̄. ἐκ δὲ τῆϲ δοτικῆϲ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι πᾶϲα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰϲ ῑ λήγουϲα μετὰ διπλοῦ, ἀποβολῇ τοῦ ῑ τὴν εὐθεῖαν τῶν ἑνικῶν ποιεῖ οἷον Κύκλωψι Κύκλωψ, Πέλοψι Πέλοψ, θώραξι θώραξ, κόραξι κόραξ, τέττιξι τέττιξ. εἰ οὖν γυναιξίν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν δηλονότι καὶ γύναιξ ἐϲτὶν ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, ἀλλ' ἐπιλέλοιπε διὰ τὴν προλεχθεῖϲαν αἰτίαν.

Περὶ τῶν εἰϲ ρ̄.

Choer. 315, 13: τὰ εἰϲ αρ λήγοντα, εἰ μέν ἐϲτι μονοϲύλλαβα, μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ καὶ προϲθέϲει τοῦ οϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ψάρ ψαρόϲ (ἔϲτι δὲ εἶδοϲ ὀρνέου)· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ διὰ τοῦ ᾱ εὑρίϲκεται καὶ διὰ τοῦ η οἷον «κολοιούϲ τε ψῆράϲ τε» (Π 583), καὶ «ψαρῶν νέφοϲ ἔρχεται» (Ρ 755), καὶ Κάρ Καρόϲ (ἔϲτι δὲ ἔθνοϲ οἱ Κᾶρεϲ), Μάρ Μαρόϲ (καὶ τοῦτο δὲ ἔθνοϲ ἐϲτίν), Πάρ Παρόϲ (τόποϲ δέ ἐϲτιν ἐν τῷ περὶ Θυρέᾳ, ἐν ᾧ ἐμαχέϲαντο οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι). εἰ δέ ἐϲτιν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, μακρὸν μὲν ἔχει οὐκέτι τὸ ᾱ, προϲθέϲει δὲ τοῦ οϲ καὶ αὐτὰ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον μάκαρ μάκαροϲ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μακάριοϲ γέγονε κατὰ ἀποκοπήν. Ἄραρ Ἄραροϲ

---

l. 25 cf. Ep. Cr. I 100, 9 et 102, 14, E. M, 243, 28. l. 36 originationem vocabuli μακάριοϲ (qua a κήρ καρόϲ ἀκάριοϲ et pleonasmo literae μ̄ μακάριοϲ ut ὀχλόϲ μοχλόϲ, ἴα μία propagatur), quamquam Herodianus μ̄ in μοχλόϲ et μία appositum indicavit (E. Or. 103, 6, Dichr. 290, 25) tamen ei adscribere nolui. Caeterum Lobeckius in El. II 312 de μάκαρ ex μακάριοϲ orto Herodianum idem

(Γαλατίας δὲ οὗτος ποταμός). τὸ δὲ Καῖσαρ βάρβαρόν ἐστι· καὶ αὐτὸ δὲ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Καίσαρος.

Choer. 345, 6: εἰς αρ οὐκ ἔχομεν θηλυκὰ εἰ μὴ τὸ δάμαρ, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ ς εὑρίσκεται δάμαρς, ἐξ οὗ γίνεται ἡ δάμαρτος γενική.

Choer. 316, 21: τὰ εἰς ηρ λήγοντα μονοσύλλαβα μὲν ὄντα προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ η οἷον θήρ θηρός, φήρ φηρός ὁ κένταυρος «φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν» (Α 268), Σήρ Σηρός (Σῆρες δέ εἰσιν ἔθνος, ὅθεν τὰ σηρικὰ ἱμάτια, τὰ πολυτελῆ), καὶ τὸ θηλυκὸν δὲ τὸ κήρ, ὅπερ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν, προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν εἰς ηρ μονοσυλλάβοις οἷον κηρός, ἐξ οὗ τὸ

μάρτυροι οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι (Β 302).

τοῦτο δὲ λέγεται καὶ καρὸς ἐν συστολῇ τοῦ η εἰς τὸ α οἷον

τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ (Ι 378).

ἐπειδὴ γὰρ μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρέθη ἐν τοῖς εἰς ηρ μονοσυυλλάβοις, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. οὕτω γὰρ καὶ τὸ φρήν ὡς μόνον μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις ἔτρεψε τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ· οἷον φρενός, ὡσαύτως καὶ τὸ χθών ὡς μόνου θηλυκοῦ γένους εὑρεθὲν ἐν τοῖς εἰς ων μονοσυλλάβοις ἔτρεψε τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον χθονός. εἰ δέ τις εἴποι, καὶ διατί τὸ κὴρ οὐκ ἐξηνέχθη διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν γενικὴν ὥσπερ τὸ φρήν φρενός, ἀλλὰ διὰ τοῦ α οἷον καρός; λέγομεν ὅτι οὐκ ἐγένετο κατὰ ἀκόλουθον κλίσιν ἀλλὰ κατὰ ποιητικὴν συστολὴν διὰ τοῦ α οἷον

τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.

ὅπερ καὶ διὰ τοῦ η εὑρίσκεται κλινόμενον οἷον

μάκαρες (μάρτυροι) οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.

Choer. 85, 24: τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰς ηρ λήγοντα ὀξύτονα, εἰ μὲν ἔχει τὸ τ, φυλάττει τὸ η ἐν τῇ γενικῇ οἷον λουτήρ λουτῆρος, καμπτήρ καμπτῆρος, ὀλετήρ ὀλετῆρος, ξυστήρ ξυστῆρος, σωτήρ

---

atque Apollon. de adverb. 56, 17 sensisse iure perhibere videtur, neque eum amplexum esse eam sententiam, quam Eustath. 1542, 27: τὸ μάκαρ οὐκ ἔσχεν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ μακάριος· οὐ γὰρ ἂν ἀποκοπὲν ἐκλίνετο. τὰ γὰρ οὕτω παθόντα μένει ἀμετάβατα εἰς κλίσιν· τὸ γὰρ δῶ καὶ τὸ κρῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ γεωγράφῳ ἧλ οὐκέτι κινεῖται· οὕτω καὶ τὸ νίφα καὶ τὸ σκέπα τὸ τοῦ Ἡσιόδου. οὔκουν ὁ μάκαρ ἀπεκόπη, ἀλλὰ πρωτότυπον αὐτὸ ἐκείνου ἐστίν. Nam Herodianus aclisiam apocopatorum (scilicet declinabili exitu praeditorum) non sumpsisse videtur, nam ap. St. B. s. Δωδώνη dicit si Δωδών a Δωδώνη detruncatum in usu esset, Δωδῶνος inde pervenire posse. l. 4 ex duabus sententiis quae de δάρων tum ap. Choerob. proponuntur βούλονται δέ τινες καὶ τὸ «δάρων ἕνεκα σφετεράων» (Ι 327) ἀντὶ τοῦ τῶν γυναικῶν ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς αρ παραλαμβάνειν, ἵνα εὑρεθῇ ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν δαρ, καὶ ἐκ τούτου δαρες δάρων· ἕτεροι δὲ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ δαρος ἐγένετο δαροι ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, καὶ ἐκ τούτου ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν δάρων· εἰ δέ που, φασίν, εὑρεθῇ δαρες ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἀπὸ τοῦ δαροι γέγονεν κατὰ μεταπλασμόν, priorem Herodiani esse apparet ex Dichr. 289, 20: τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α, μάκαρ, δάμαρ, δαρ, θέναρ, φρέαρ, στέαρ. l. 5 cf. p. 81, 1.

ϲωτῆροϲ, γενετήρ γενετῆροϲ, ἐλατήρ ἐλατῆροϲ (ἔϲτι δὲ εἶδοϲ πλακοῦντοϲ· ϲημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡνίοχον, παρὰ τὸ ἐλαύνειν), χωρὶϲ τοῦ πατήρ πατέροϲ, ἀϲτήρ ἀϲτέροϲ, ταῦτα γὰρ ἔχοντα τὸ τ̄ τρέπει τὸ η εἰϲ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ. εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ τ̄, τρέπει τὸ η̄ εἰϲ τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον αἰθήρ αἰθέροϲ, δαήρ δαέροϲ (ὁ ἀνδράδελφοϲ), ἀνήρ ἀνέροϲ, χωρὶϲ τοῦ ϲπινθήρ ϲπινθῆροϲ καὶ Ἐλευθήρ Ἐλευθῆροϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα κύριον), ταῦτα γὰρ μὴ ἔχοντα τὸ τ̄ ἐφύλαξε τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 86, 1: τῶν εἰϲ ηρ̄ βαρυτόνων τὰ μὲν μακρᾷ παραληγόμενα τρέπει τὸ η̄ εἰϲ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Πίηρ Πίεροϲ, φράτηρ φράτεροϲ (φράτερεϲ δέ εἰϲιν οἱ ϲυγγενεῖϲ). τὰ δὲ βραχείᾳ παραληγόμενα φυλάττει τὸ η̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἐρίηρ ἐρίηροϲ (ὁ εὐάρμοϲτοϲ), Ἴβηρ Ἴβηροϲ· πάνθηρ πάνθηροϲ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίϲιν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τοῦ θήρ θηρόϲ, ἐπειδὴ τοῦτο ὡϲ μακρᾷ παραληγόμενον ὤφειλε τρέψαι τὸ η̄ εἰϲ τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ.

Choer. 346, 20: τὰ εἰϲ ηρ λήγοντα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν τρέπει τὸ η̄ εἰϲ τὸ ε̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον εἰνάτηρ εἰνάτεροϲ «καὶ εἰνατέρων ἐϋπέπλων» (Z 378) (ϲημαίνει δὲ τὴν ϲύννυμφον), Δημήτηρ Δημήτεροϲ, καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν γίνεται Δήμητροϲ, θυγάτηρ θυγατέροϲ, καὶ μήτηρ μητέροϲ, ὅπερ κατὰ ϲυγκοπὴν θυγατρόϲ καὶ μητρόϲ. τὸ δὲ ῥαιϲτήρ, ϲωτήρ, ἀήρ καὶ ὅϲα τοιαῦτα ἀρϲενικὰ ὄντα πολλάκιϲ οἱ ποιηταὶ μεταφέρουϲιν εἰϲ θηλυκὸν γένοϲ οἷον τὸν ῥαιϲτῆρα, τὴν ῥαιϲτῆρα οἷον «ῥαιϲτῆρα κραταιήν» (Σ 477) (ἀντὶ τοῦ ϲφῦραν, καὶ ἔϲτι παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω), τὸν ἀέρα τὴν ἀέρα, τὸν ϲωτῆρα τὴν ϲωτῆρα, οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν οὔτε κατὰ τόνον, οὔτε κατὰ κλίϲιν, ἐπειδὴ κατὰ ποιητικὴν ἐξουϲίαν ἀπὸ ἀρϲενικοῦ γένουϲ μετηνέχθη εἰϲ θηλυκὸν γένοϲ, καὶ λοιπὸν τὴν κλίϲιν καὶ τὸν τόνον τοῦ ἀρϲενικοῦ γένουϲ ἐφύλαξεν.

Τὰ εἰϲ υρ̄ ὀνόματα προϲθέϲει τοῦ οϲ̄ ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ψίθυρ ψίθυροϲ, μάρτυρ μάρτυροϲ. τοῦτο δὲ τὸ μάρτυρ γίνεται ἐκ τοῦ μάρτυϲ κατὰ τὴν Αἰολέων διάλεκτον. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ ϲ̄ εἰϲ ρ̄ μεταβάλλουϲι τὸ οὗτοϲ οὗτορ λέγοντεϲ καὶ τὸ ἵπποϲ ἵππορ. οὕτωϲ οὖν καὶ μάρτυϲ μάρτυρ, ἀφ' ἧϲ ἐκπίπτει τὸ πληθυντικὸν οἱ μάρτυρεϲ παρά τε τοῖϲ κωμικοῖϲ καὶ Ἱππώνακτι· οἱ δέ γε μάρτυροι ἀπὸ τῆϲ ὁ μάρτυροϲ εὐθείαϲ οἷον «Ζεὺϲ δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυροϲ ἔϲτω» (H 76). τὸ δὲ Ἴλλυρεϲ καὶ Κέρκυρεϲ καὶ Ἄϲϲυρεϲ παρ' Ἐρατοϲθένει οὐ κλίϲεωϲ ἔϲτι, ἀπὸ

---

l. 7 cf. 317, 14 quo loco quae de etymis vocabulorum πατήρ, ἀϲτήρ, ϲπινθήρ, Ἐλευθήρ dicta sunt, ex Herodiano fluxisse non videntur, certe eum non, ut ap. Choerob. factum est, Ἐλευθήρ cum ἤλευθα 'perfecto medii consociasse, sed cum ἐλευθερόϲ, apparet ex St. B. 265, 10, cf. praeterea Choer. Ep. in Psalm. 7, 29. l. 8 cf. p. 320, 11. l. 27 pro iis, quae Choer. p. 86, 9 habet secutus Apollon. de pron. p. 113 (cf. Lob. El. II 290): τὰ εἰϲ υρ̄ πάντα ἀπὸ πεπονθότων ἐϲτίν· ἔϲτι γὰρ τὸ μάρτυρ ἀπὸ τῆϲ μάρτυροϲ εὐθείαϲ γινόμενον κατὰ ϲυγκοπὴν (i. e. ἀποκοπήν)· ταύτηϲ δὲ τῆϲ μάρτυροϲ εὐθείαϲ μάρτυροι ἐϲτὶν ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (B 312) «μάρτυροι, οὓϲ μὴ κῆρεϲ ἔβαν θανάτοιο φέρουϲαι» — exhibui quae Herodianea esse testantur E. M. 506, 20, Eustath. 114, 15 coll. 1807, 6, ad Dionys. 492, St. B. 137, 5 s. Ἄϲϲυρ.

εὐθείας τῆς Ἴλλυρ, Κέρκυρ, Ἄσσυρ, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται ἐκ τοῦ Ἰλλυρίοι καὶ Κερκυραῖοι καὶ Ἀσσύριοι ὡς οἱ θεράποντες εὕρηνται θέραπες λεγόμενοι καὶ οἱ πολύποδες πώλυπες.

Choer. 345, 30: τὰ εἰς ειρ λήγοντα μονοσύλλαβα τρία μόνα ἐστίν, ἓν μὲν θηλυκὸν τὸ χείρ, δύο δὲ ἀρσενικά. τὸ Εἴρ (ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) καὶ τὸ φθείρ. τὸ γὰρ Φθίρ τὸ κύριον ὄνομα, λέγω δὴ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, διὰ τοῦ ι γράφεται. ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εὑρίσκομεν τὸ ἀντίχειρ καὶ Βέχειρ (ἔστι δὲ ἔθνος), καὶ τὸ Σάπειρ, ὁμοίως ἔθνος. ταῦτα δὲ πάντα προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον ἀντίχειρ ἀντίχειρος

μετὰ δ' αὖ — φῦλα Βεχείρων
ἑξείης δὲ Σάπειρες (Apoll. Rh. 2, 394),

φθείρ φθειρός· τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται, οὐδὲ γὰρ ὡς λέγουσι τινὲς τὰς φθεῖρας θηλυκῶς ἐν τῇ συνηθείᾳ. τὸ χείρ διχῶς εὑρέθη κλινόμενον οἷον χειρός διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ χερός χωρὶς τοῦ ι· καὶ πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς χερός γενικῆς τῆς χωρὶς τοῦ ι, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τραγικοῖς καὶ παρὰ ἰαμβογράφοις, μὴ οὖσι μήτε κωμικοῖς μήτε τραγικοῖς. ἡ δὲ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν χερσί μόνως χωρὶς τοῦ ι λέγεται, καὶ οὐδέποτε διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν δυϊκῶν τοῖν χεροῖν λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς τοῦ ι, σπανίως δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου χειροῖν. ποτὲ δὲ καὶ τὸ χείρ κλίνεται μετατεθείσης τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ᾧ μαρτυρεῖ Ἀλκμὰν ἐν τῷ «ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων».

Τὰ εἰς ωρ μονοσύλλαβα φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον φώρ φωρός. εἰς ωρ θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν πλὴν τοῦ ὤρ, ἀφ' οὗ τὸ «ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν» (Ε 486). ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄαρ ἐγένετο κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω ὤρ ὥσπερ κρείττονα κρείττω.

Choer. 87, 4: τὰ εἰς ωρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰ μὲν ὀξύνεται, τὸ ω φυλάττει ἐπὶ τῆς γενικῆς οἷον ἰχώρ ἰχῶρος (τὸ σεσηπὸς αἷμα)· τὰ δὲ βαρύτονα εἰ μὲν ἔχει τὸ λ, φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον κέλωρ κέλωρος (σημαίνει δὲ τὸν υἱὸν παρὰ τὸ κελεύεσθαι), πέλωρ πέλωρος (ὁ μέγας, ἐξ οὗ καὶ τὸ πελώριος ὁ μέγας ὁμοίως)· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ λ, τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Νέστωρ Νέστορος, Ἕκτωρ Ἕκτορος, οἰκήτωρ οἰκήτορος, παντοκράτωρ παντοκράτορος καὶ τὰ ὅμοια. Δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν φυλάξῃ τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον ὡς ἐπὶ τοῦ μήστωρ, τοῦτο γὰρ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίου τρέπει τὸ ω εἰς τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον

l. 4 coll. 86, 24, de χηρός genetivo sunt ex Eustath. 110, 38, ubi diserte additum est κατὰ Ἡρωδιανόν (fr. 37), Ep. Cr. I 440, 7. l. 12 in Apollonii versu M. habet Σάπφειρες. l. 24 Choer. 347, 17, ubi diserte dicitur Herodianum ὤρεσιν ab ὤρ duxisse (cf. fr. 33), quum Choer. ex ὄαροι per metaplasmum ὀάρεσι propagatum et hoc per crasin ὤρεσιν fictum esse pronunciet. cf. Eustath. 573, 29. l. 28 cf. 320, 30; 348, 10; adnotamentum de vocabuli μήστωρ declinatione habent etiam Ep. Cr. I 146, 3.

«Μήϲτορά τ' ἀντίθεον» (Ω 257). ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιθέτου ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ φυλάϲϲει τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον «μήϲτωραϲ ἀϋτῆϲ» (Ν 93) «μήϲτωρε φόβοιο» (Ε 272), ἀντὶ τοῦ ἐμπείρουϲ καὶ ἐπιϲτήμοναϲ. τοιαῦτα δὲ εὑρίϲκομεν καὶ ἄλλα παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ φυλάττοντα τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ οἷον ἠλέκτωρ ἠλέκτωροϲ, ταλάωρ ταλάωροϲ (ἠλέκτωρ μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἥλιοϲ, ταλάωρ δὲ τόξον), προπάτωρ προπάτωροϲ, ταῦτα δὲ ποιητικά ἐϲτιν, ἐπεὶ ἡμᾶϲ διὰ τοῦ ο̄ δεῖ γράφειν αὐτά.

Choer. 318, 24: τὸ πατὴρ πατέροϲ γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν πατρόϲ ἐν τῇ γενικῇ, καὶ μήτηρ μητέροϲ μητρόϲ, καὶ θυγάτηρ θυγατέροϲ θυγατρόϲ· τὸ δὲ ἀνήρ ἀνέροϲ, γενόμενον κατὰ ϲυγκοπὴν ἀνρόϲ, ἐξ ἀνάγκηϲ ἐπλεόναϲε τὸ δ̄ καὶ ἐγένετο ἀνδρόϲ· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι ἀνρόϲ χωρὶϲ τοῦ δ̄, ἐπειδὴ τὸ ν̄ πρὸ τοῦ ρ̄ οὔτε ἐν ϲυλλήψει δύναται εἶναι οὔτε ἐν διαϲτάϲει.

Τὸ μητέροϲ καὶ θυγατέροϲ οὐκ ἐφύλαξε τὸν τόνον ἐν τῇ αὐτῇ ϲυλλαβῇ, ἐν ᾗ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχει αὐτόν, ἀλλὰ κατεβίβαϲεν αὐτὸν μίαν ϲυλλαβὴν καὶ πρὸ μιᾶϲ ἔχει τὸν τόνον. καὶ λέγομεν ὅτι ἠκολούθηϲε τοῖϲ ἰδίοιϲ ϲυγγενικοῖϲ, φημὶ δὴ τῷ πατέροϲ, ἀνέροϲ, δαέροϲ, ὥϲπερ καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἀρϲενικὰ ἠκολούθηϲε τούτοιϲ κατὰ τὴν ἰδίαν κλητικὴν καὶ γέγονεν ἄνερ πάτερ ϲῶτερ δᾶερ ὥϲπερ μῆτερ καὶ θύγατερ.

Choer. 348, 15: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί, ὥϲπερ τὸ γαϲτήρ γαϲτέροϲ γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν γαϲτρόϲ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἀϲτήρ ἀϲτέροϲ γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν ἀϲτρόϲ; καὶ ἐπιλύονταί τινεϲ λέγοντεϲ ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἀϲτήρ ἀρϲενικόν ἐϲτι, τούτου χάριν οὐ πάϲχει ϲυγκοπήν. οὗτοι οὐκ ἀκριβῶϲ λέγουϲι· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρϲενικῶν ὁρᾶται πολλάκιϲ ἡ τοιαύτη ϲυγκοπὴ κατὰ τὴν γενικήν, ὡϲ ἐπὶ τοῦ πατήρ πατέροϲ πατρόϲ, καὶ ἀνήρ ἀνέροϲ ἀνδρόϲ τοῦ δ̄ μετὰ τὴν ϲυγκοπὴν πλεονάϲαντοϲ. κρεῖττον οὖν ἐϲτιν ἐπιλύϲαϲθαι οὕτωϲ· αἱ ϲυγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖϲθαι θέλουϲι τὰϲ ὀξυτόνουϲ εὐθείαϲ οἷον ἡ ἀνδρόϲ γενικὴ μιμεῖται τὴν χονδρόϲ εὐθεῖαν, καὶ πάλιν ἡ μητρόϲ καὶ πατρόϲ γενικὴ μιμεῖται τὴν ἰατρόϲ εὐθεῖαν· ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀϲτέροϲ γενικὴ εἰ ϲυνεκόπτετο καὶ ἐγένετο ἀϲτρόϲ οὐκ εἶχε μιμεῖϲθαι εὐθεῖαν διὰ τοῦ ϲτροϲ ἐκφερομένην ὀξύτονον, τὸ γὰρ Ἴϲτροϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ) βαρύνεται, τούτου χάριν ὡϲ μὴ ἔχουϲα εὐθεῖαν ἣν ὤφειλε μιμήϲαϲθαι οὐ ϲυγκόπτεται. εἰ δέ τιϲ εἴποι ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ οὔτε ἡ γαϲτέροϲ γενικὴ ὤφειλε ϲυγκοπὴν ἀναδέξαϲθαι καὶ γενέϲθαι γαϲτρόϲ, οὔτε γὰρ αὕτη ἔχει εὐθεῖαν, ἣν ὤφειλε μιμήϲαϲθαι, οὐδὲ γὰρ ἔχομεν, ὡϲ εἴρηται, εὐθεῖαν διὰ τοῦ ϲτροϲ ἐκφερομένην ὀξύτονον, λέγομεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ γαϲτήρ κατὰ τὴν εὐθεῖαν παραλόγωϲ ὀξύνθη, τούτου χάριν καὶ κατὰ τὴν γενικὴν παραλόγωϲ ἀνεδέξατο ϲυγκοπήν.

Τὸν ἀνέρα γίνεται κατὰ ϲυγκοπὴν ἄνδρα καὶ θυγατέρα θύγατρα,

---

l. 8 cf. περὶ ϲυντάξεωϲ τῶν κδ' ϲτοιχείων fr. 16 et 17. l. 14 Choer. 346, 27. l. 20 cf. 347, 1. l. 40 Ep. Cr. I 346, 7, Choer. 349, 7. Non Herodiani est ea causa, propter quam Choer. μητέρα et πατέρα non per syncopen μήτρα

ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ μητέρα γίνεται κατὰ συγκοπὴν μῆτρα οὐδὲ τὸ πατέρα συγκέκοπται, τὴν δὲ γενικὴν τῶν πληθυντικῶν συνέκοψεν Ὅμηρος «ἐξέτι πατρῶν» (θ 245) ἴσως μιμούμενος τὴν ἑνικὴν γενικήν.

Choer. 319, 22: ἰστέον ὅτι ἐὰν εὑρεθῇ ἕτερον σύμφωνον, ἀποβάλλεται ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσι, λέοντι λέουσι· χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ τὸ ρ̄, τοῦτο γὰρ φυλάττεται ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι, ἢ εἰς δύο σύμφωνα λήγει ἡ εὐθεῖα, τότε γὰρ φυλάττεται τὰ δύο σύμφωνα καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ἐκ τῆς εὐθείας κανονίζεται προσθέσει τοῦ ῑ οἷον ἅλς ἁλσί, Τίρυνς Τίρυνσιν, ἕλμινς ἕλμινσι, μάκαρς μάκαρσι. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν, εἰ μὲν εὑρεθῇ ἕτερον σύμφωνον, ἀποβάλλει αὐτὸ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσιν, εἰ δὲ εὑρεθῇ τὸ ρ̄, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι. ἔστιν οὖν ταύτην εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ρ̄ ἐνομίσθη φωνῆεν εἶναι. ἐπειδὴ ἡνίκα εὑρεθῇ φωνῆεν ἔχουσα ἡ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον ὄφεϊ ὄφεσι, πόλεϊ πόλεσι, μάντεϊ μάντεσι, τούτου χάριν ἡνίκα εὑρεθῇ ἔχουσα τὸ ρ̄, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν οἷον Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσι.

Choer. 349, 27: ὡς ὄφεϊ ὄφεσι, τάχεϊ τάχεσι, Πάριδι Πάρισι, Πλάτωνι Πλάτωσιν, Ἕκτορι Ἕκτορσι, Νέστορι Νέστορσιν, οὕτως οὖν καὶ μητέρι μητέρσι, καὶ διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπερβιβασμὸς γίνεται τοῦ ρ̄, καὶ τροπὴ παρακολουθεῖ τοῦ ε̄ εἰς α καὶ γίνεται μητράσιν, ὥσπερ πατέρι πατέρσι καὶ πατράσι, καὶ θυγατέρι θυγατέρσι καὶ θυγατράσι, καὶ ἀνήρ ἀνέρσι καὶ ἀνδράσι, τοῦ δ̄ πλεονάσαντος. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ συγκοπὴν δοτικῆς τῶν ἑνικῶν κανονισθῆναι καὶ ἐπὶ τούτων ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν. ἔστι γὰρ ἡ κατὰ συγκοπὴν δοτικὴ τῶν ἑνικῶν μητρί καὶ πατρί καὶ θυγατρί καὶ ἀνδρί· καὶ ἐπειδὴ τοῦ σ̄ προσερχομένου ἀσυνταξία γίνεται, τούτου χάριν πλεονασμὸς παρακολουθεῖ τοῦ ᾱ καὶ γίνεται μητράσι καὶ πατράσι καὶ θυγατράσι καὶ ἀνδράσιν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν.

Περὶ τῶν εἰς ψ̄.

Καθόλου τὰ εἰς ψ̄ λήγοντα εἴτε μονοσύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴτε ἁπλᾶ εἴτε σύνθετα διὰ τοῦ π̄ κλίνεται οἷον ὤψ ὠπός ὁ ὀφθαλμός καὶ ὄνομα κύριον «Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ» (α 429), θήψ θηπός (σημαίνει δὲ τὸν κόλακα), κνίψ κνιπός (τὸ δὲ μετὰ τοῦ σ̄ σκνίψ κλίνε-

---

et πάτρα proferri dicit: ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ μήτρα καὶ πάτρα εὐθείᾳ. Nam Herodianum ad diversitatem temporis attendisse certum est. l. 33 utraque explicatio ab Herodiano profecta esse videtur, quamquam posteriorem ab eo praelatam esse apparet ex Il. Pr. X 28 et Io. Al. 11, 27 αἱ πλεονάσασαι τὸ ᾱ κατὰ τὴν παραλήγουσαν παροξύνονται πατράσι θυγατράσι μητράσι, Arc. 138, 2.

l. 35 Choer. 87, 26 et 322, 5, An. Ox. II 424, 13; quae de formarum κνίψ

ται cκνιπός καὶ cκνιφός), κύκλωψ κύκλωπος, ἑλίκωψ ἑλίκωπος ὁ εὐόφθαλμος, λαῖλαψ λαίλαπος πλὴν τεccάρων ἐν μονοcυλλάβοις, λέγω δὴ τοῦ φλέψ φλεβός, φάψ φαβός, Νίψ Νιβός (ὄνομα κρήνης) καὶ λίψ λιβός ὁ ἄνεμος, ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν ἁπλῶν μὲν ε´ Ἄραψ Ἄραβος, Χάλυψ Χάλυβος, Κίνυψ Κίνυφος (ποταμὸς Λιβύης), Θάρυψ Θάρυβος (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον), Cκίραψ Cκίραφος (ἔcτι δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὑριcκόμενον), cυνθέτων δὲ δύο, τοῦ κατῆλιψ κατήλιφος (cημαίνει δὲ τὴν μέcην cτέγην ἀπὸ τοῦ κατειλῆφθαι ὑπὸ τοῦ ξύλου ἤ τινος τοιούτου, ἐφ᾽ ὧν τὰ καταcτρώματα τίθεται καὶ τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τοῦ ἱcτοῦ, ᾧ προcδέδεται ὁ ἱcτός) καὶ τοῦ χέρνιψ χέρνιβος καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{βω}$ ῥημάτων οἷον πεδότριψ πεδότριβος (τῶν κατατετριμμένων εἰς πέδας, τουτέcτιν εἰς δεcμούς), οἰκότριψ οἰκότριβος (cημαίνει δὲ τὸν οἰκογενῆ), χοιρότριψ χοιρότριβος καὶ τὰ ὅμοια.

Choer. 322, 13: ἱcτέον δὲ ὅτι τὰ μὴ κλιθέντα διὰ τοῦ $\overline{π}$ τὴν ἀναλογίαν ἐπλήρωcαν· ὃν γὰρ τρόπον τὰ εἰς $\overline{ξ}$ λήγοντα κλίνεται διὰ δαcέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέcου, τουτέcτι διὰ τοῦ $\overline{γ}$ ἢ $\overline{κ}$ ἢ $\overline{χ}$ οἷον ὄρτυξ ὄρτυγος, θώραξ θώρακος, ὄνυξ ὄνυχος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ εἰς $\overline{ψ}$ λήγοντα διὰ δαcέος ἢ ψιλοῦ ἢ μέcου κλίνεcθαι θέλει τουτέcτι διὰ τοῦ $\overline{β}$ ἢ $\overline{π}$ ἢ $\overline{φ}$ οἷον Ἄραψ Ἄραβος, Κύκλωψ Κύκλωπος, Κίνυψ Κίνυφος. ταῦτα οὖν τὰ δοκοῦντα εἰς $\overline{ψ}$ παράλογα τὰ τῆς ἀναλογίας ἐφύλαξε κλιθέντα διὰ τοῦ $\overline{β}$ καὶ $\overline{φ}$. λοιπὸν γὰρ εὑρίcκεται τῇ προφάcει ταύτῃ τὰ εἰς ψ λήγοντα κλινόμενα διὰ δαcέος καὶ ψιλοῦ καὶ μέcου, τουτέcτι διὰ τοῦ $\overline{β}$ ἢ $\overline{π}$ ἢ $\overline{φ}$.

Περὶ θηλυκῶν ὀνομάτων.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{α}$.

Choer. 323, 30: τὰ εἰς $\overline{α}$ λήγοντα θηλυκά, ἐὰν μὲν ἔχῃ τὸ $\overline{α}$ καθαρόν, τουτέcτι μὴ προηγουμένου cυμφώνου, ἢ πρὸ τοῦ $\overline{α}$ τὸ $\overline{ρ}$, ἢ μακρόν, φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ, φημὶ δὴ τὸ $\overline{α}$, καὶ προcθέcει τοῦ $\overline{c}$ ποιεῖ τὴν γενικήν. ἔcτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· τὸ $\overline{α}$ μὲν καθαρὸν οἷον μαῖα μαίας, γραῖα γραίας, γαῖα γαίας, Μήδεια Μηδείας (τὸ γὰρ

Μηδείης ὑπ᾽ ἔρωτι [Apoll. Rh. 3, 31]

Ἰωνικόν ἐcτι), Κράτεια Κρατείας, Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρείας, Καιcάρεια Καιcαρείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας. πρὸ τοῦ $\overline{α}$ τὸ $\overline{ρ}$ οἷον cφαῖρα cφαίρας, Δηϊάνειρα Δηϊανείρας, εὐπάτειρα εὐπατείρας, cώτειρα cωτείρας, γενέτειρα γενετείρας, ἄρουρα ἀρούρας. τὸ δὲ $\overline{α}$ μακρὸν οἷον Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς (μακρὸν γὰρ ἔχει τὸ $\overline{α}$), μνᾶ μνᾶς, Ναυcικᾶ Ναυcικᾶς, Ἀνδρομέδα Ἀνδρομέδας, Λήδα Λήδας (τὸ γὰρ

---

et cκνίψ declinatione praebui, sunt ex Ep. Cr. I 391, 6. Quamquam canonem, quem Choeroboscus hic proponit, se Ioanni Characi debere dicit Choerob., tamen non dubitandum est, quin et ipse Charax Herodianum exscripserit. l. 5 et 19 Κίνυψ cod., cf. Cathol. p. 247; sed vereor ne κῖνυψ scribendum sit, cf. Thesaurum.

Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν [λ 297]

ἀπὸ τοῦ ἡ Λήδη ἐϲτί), Φιλομήλα Φιλομήλαϲ, Διοτίμα Διοτίμαϲ, Ἥρα Ἥραϲ, φοβερά φοβερᾶϲ. ταῦτα δὲ ὡϲ ἔχοντα τὸ α̅ καθαρὸν καὶ μετὰ τοῦ ρ̅ καὶ ἐκτεταμένον φυλάττει τὸ α̅ ἐν τῇ γενικῇ. ἐὰν δὲ μηδὲν ἐκ τούτων τῶν τριῶν ἔχῃ τουτέϲτι μήτε τὸ καθαρὸν α̅, μήτε πρὸ τοῦ α̅ τὸ ρ̅, μήτε ἐκτεταμένον τὸ α̅, τρέπει τὸ α̅ εἰϲ τὸ η̅ ἐν τῇ γενικῇ μετὰ τοῦ προϲλαμβάνειν δηλονότι τὸ ϲ̅ οἷον μοῦϲα μούϲηϲ, δόξα δόξηϲ, ῥίζα ῥίζηϲ, δίψα δίψηϲ, ἄελλα ἀέλληϲ, θύελλα θυέλληϲ, Ϲκύλλα Ϲκύλληϲ, ἅμαξα ἁμάξηϲ, τράπεζα τραπέζηϲ, τύπτουϲα τυπτούϲηϲ, χαρίεϲϲα χαριέϲϲηϲ.

Ἰϲτέον ὅτι τῶν ϲυμφώνων τὰ μὲν τῷ α̅ χαίρει, τὰ δὲ τῷ η̅, τὰ δὲ τῷ α̅ καὶ τῷ η̅. οἷον τὸ βῆτα τῷ η̅ χαίρει οἷον Θίϲβη, Ἀρίϲβη· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ τὸ γ̅ οἷον ϲτέγη, αὐγή, κραυγή· καὶ τὸ δ̅ δὲ τῷ η̅ χαίρει οἷον Ἴδη, Νέδη, Ϲίδη, ὅθεν καὶ τὸ Λήδη οἷον

καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,

ἀναλογώτερόν ἐϲτι τοῦ Λήδα καὶ τὸ Ἀνδρομέδη τοῦ Ἀνδρομέδα. ἀλλὰ λέγομεν ὅτι Λήδη καὶ Ἀνδρομέδη ἦν, καὶ ἔτρεψε Δωρικῶϲ τὸ η̅ εἰϲ α̅ δηλονότι μακρὸν καὶ ἐγένετο Λήδα καὶ Ἀνδρομέδα. τὸ ζ̅ τῷ α̅ χαίρει οἷον ῥίζα, μᾶζα, χάλαζα. τὸ ξ̅ ὁμοίωϲ τῷ α̅ χαίρει οἷον δόξα, μύξα, ἅμαξα· ὡϲαύτωϲ καὶ τὸ ψ̅ οἷον δίψα· καὶ τὸ ϲ̅ δὲ τῷ α̅ χαίρει οἷον μοῦϲα, φῦϲα, πῖϲα, κνῖϲα, θάλαϲϲα. τὸ δὲ θ̅ τῷ α̅ χαίρει καὶ τῷ η̅ οἷον μέθη, λήθη, κριθή, μίνθα (τὸ ἡδύοϲμον)· ὡϲαύτωϲ δὲ καὶ τὸ λ̅ τῷ α̅ χαίρει καὶ τῷ η̅· ἐὰν μὲν εὑρεθῇ δύο λ̅λ̅, τῷ α̅ χαίρει οἷον θύελλα, ἄελλα, ἅμιλλα, Ϲκύλλα, πλὴν τοῦ Ἕλλη καὶ Πέλλη. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα δύο λ̅λ̅ ἔχοντα εἰϲ η̅ καταλήγει (ἔϲτι δὲ τὸ μὲν Ἕλλη ὄνομα κύριον γυναικόϲ, τὸ δὲ Πέλλη ὄνομα πόλεωϲ). ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἓν λ̅ μὴ ἔχον προηγούμενον ϲύμφωνον, τῷ η̅ χαίρει οἷον Ἐριφύλη, Ϲεμέλη, πύλη, αὐλή, φυλή, χηλή ὄνυξ, πλὴν τοῦ παῦλα καὶ τοῦ ἀνάπαυλα, ταῦτα γὰρ ἓν λ̅ ἔχοντα διὰ τοῦ α̅ ἐγένετο, ϲημαίνει δὲ τὴν ἀνάπαυϲιν· τὸ γὰρ Φιλομήλα Δωρικῶϲ ἔτρεψε τὸ η̅ εἰϲ τὸ α̅ μακρόν, Φιλομήλη γὰρ ἦν. ὁμοίωϲ δὲ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ λ̅ ἐν ἐπιπλοκῇ ϲυμφώνου τῷ η̅ χαίρει οἷον ζεύγλη (ϲημαίνει δὲ τὸν λῶρον τὸν ϲυνέχοντα τὸν ζυγὸν πρὸϲ τὸ ζῷον), τρίγλη, κίχλη, ὁμίχλη (τὸ γὰρ ζεῦγλα εὑρεθὲν παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ κατὰ ποιητικὴν ἐξουϲίαν ϲυνέϲτειλε τὸ η̅ εἰϲ α̅). περὶ δὲ τοῦ Αὐγούϲτα λέγουϲιν ὅτι ὤφειλεν Αὐγούϲτη εἶναι ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ η̅, τὸ τ̅ γὰρ τῷ η̅ χαίρει οἷον χαίτη, ἐλάτη, Ἀφροδίτη, μελέτη, ἀρετή, τελευτή, καὶ κατὰ

---

l. 12 Θίϲβη scripsi pro Θίβη, nam nomen Amazonis vulgo Θίβα scribitur et nominativus Θίβη ap. St. B. s. Θιβαῖϲ a Meinekio in suspicionem vocatur; potui etiam scribere Θήβη. Pro Νίδη scripsi ex St. B. Νέδη. Caeterum quae hic Choeroboscus de exitu α̅ et η̅ profert, congruunt cum exemplis in Catholica ap. Arcad. propositis et quae singillatim de λα et λη tradit, cum Eustath., qui diserte 117, 44 et 1934, 22 Herodianum huic canoni favere narrat. Quae de Θέκλα Choeroboscus ex St. B. profert, omisi, quum Θέκλα nomen aevi Byzantii sit.

ἄλλον δὲ κανόνα ὤφειλεν Αὐγούστη εἶναι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ ποιοῦντα κατὰ ἰδίαν θηλυκά, τουτέστι μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει, διὰ τὸ ὁ φιλόσοφος καὶ ἡ φιλόσοφος, ἔχοντα πρὸ τοῦ ος σύμφωνον μὴ τὸ ρ, εἰς η ποιεῖ τὸ θηλυκὸν οἷον σοφός σοφή, καλός καλή, κάλλιστος καλλίστη, ἄριστος ἀρίστη, μέγιστος μεγίστη, οὕτως οὖν καὶ Αὔγουστος Αὐγούστη ὤφειλε γενέσθαι τὸ θηλυκόν, ἀλλ' ἔτρεψε τὸ η εἰς α βραχύ, δηλονότι Ἰταλικῶς· τὸ γὰρ ὄνομα Ἰταλικόν. ὅθεν ἀξιοῦσι τὸ μὲν κύριον ὄνομα τὸ Αὐγούστα λέγειν, ὅτι ἐκτείνει τὸ α, καὶ προσθέσει τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον Αὐγούστας, ὥσπερ Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς, Διοτίμα Διοτίμας, Φερετίμα Φερετίμας, Δωρικῶς δηλονότι τραπέντος τοῦ η εἰς α μακρόν· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς βασιλίδος Ἰταλικόν ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο τρέπει τὸ α εἰς η ἐν τῇ γενικῇ οἷον Αὐγούστης, ὥσπερ μοῦσα μούσης, ἅμαξα ἁμάξης, ὡς τοῦ α συνεσταλμένου ὄντος.

Περὶ τῶν εἰς η.

Choer. 328, 13: τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ προσθέσει τοῦ ς ποιεῖ τὴν γενικὴν οἷον καλή καλῆς, Ἀφροδίτη Ἀφροδίτης, τιμή τιμῆς, μελέτη μελέτης· ὅθεν τὴν γυναικός γενικὴν ἀπὸ τῆς γύναιξ εὐθείας κεκλίσθαι φαμὲν καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ γυνή, ἐπεὶ τῆς γυνῆς εἶχεν εἶναι.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διατί τὸ γυνή ἄκλιτόν ἐστιν, οὐδὲ γὰρ λέγομεν τῆς γυνῆς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα ἐκτεταμένον ἔχει τὸ υ οἷον μύνη (ἡ προτροπὴ καὶ ἡ πρόφασις), Βύνη (οὕτως ἐκλήθη ὕστερον ἡ Ἰνώ), Φρύνη (ὄνομα κύριον)· τὸ δὲ γυνή συστέλλει τὸ υ, εἰκότως οὖν ὡς μονῆρες ἄκλιτον ἔμεινε. ἰστέον ὅτι εὑρίσκεται παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν

ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν,

καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τὰς γυνάς,

ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

τούτων οὕτως ἐχόντων ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα ἐπὶ τῶν ἑτεροκλίτων ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ ἀκολουθοῦσι καὶ οὐ τῇ σεσιγημένῃ (ἰδοὺ γὰρ τὸν μέγαν λέγομεν τὴν αἰτιατικὴν καὶ ὦ μέγα τὴν κλητικήν, ὡς πρὸς τὴν μέγας εὐθεῖαν τὴν λεγομένην καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν σεσιγημένην τὴν μεγάλος, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ μεγάλου μεγάλῳ, ἐπεὶ μεγάλον καὶ μεγάλε εἶχον εἶναι ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητική), πῶς οὖν ἐνταῦθα ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ οὐ λέγονται πρὸς τὴν λεγομένην εὐθεῖαν, φημὶ δὴ πρὸς τὸ ἡ γυνή, ἐπεὶ τὴν γυνήν καὶ ὦ γυνή εἶχον εἶναι, ἀλλὰ πρὸς τὴν γύναιξ εὐθεῖαν ἐκλίθησαν, ἐξ ἧς καὶ ἡ γυναικός γενική, καὶ ἡ γυναικί δοτική, γυναῖκα γὰρ φαμὲν καὶ ὦ γύναι; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἄλλων ἑτεροκλίτων προφανῶς ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τὴν ἀκολουθίαν ἔχουσι πρὸς τὴν σεσιγημένην εὐθεῖαν, καὶ τούτου χάριν ἡ αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ οὐκ ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς ἀλλὰ

ταῖς λεγομέναις εὐθείαις· προφανῶς γὰρ ἡ μεγάλου γενικὴ καὶ ἡ μεγάλῳ δοτικὴ τὴν ἀκολουθίαν ἔχει πρὸς τὴν μεγάλος εὐθεῖαν. ἐνταῦθα δέ, ἐπειδὴ ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ οὐκ ἔσχον τὴν ἀκολουθίαν ἀπαραλλάκτως πρὸς τὴν σεσιγημένην εὐθεῖαν, ὡς γὰρ πρὸς τὴν γύναιξ εὐθεῖαν ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ προπαροξυτόνως ὤφειλον εἶναι γύναικος καὶ γύναικι, τούτου χάριν, ὡς μὴ φυλάξασαι τὴν ἀκολουθίαν ἀπαραλλάκτως τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς πρὸς τὴν σεσιγημένην εὐθεῖαν, οὐκ ἀπέφυγον αὐτὰς ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ καὶ οὐκ ἠκολούθησαν τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ τῇ ἡ γυνή. ἡ γὰρ Δία αἰτιατικὴ διὰ τοῦτο οὐκ ἠκολούθησε τῇ λεγομένῃ εὐθείᾳ, φημὶ δὲ τῇ Ζεύς, ἐπειδὴ οὐ δύναται ὅλως τὸ Ζεύς τὸ κοινολεκτούμενον κλιθῆναι.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι διὰ τί τὸ ἄγη ἄκλιτόν ἐστι (σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν) καὶ ἔστι θηλυκὸν ὄνομα

ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν (Φ 221),

ἀντὶ τοῦ ἔκπληξίς με ἔχει. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ εἰς $\overline{\text{γη}}$ ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται οἷον στέγη, σφαγή, ταγή. πρόσκειται «ἰαμβικὰ» διὰ τὸ ἀγή (σημαίνει δὲ τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος)· τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἰαμβικὸν ἀλλὰ σπονδειακόν, τὸ γὰρ $\bar{\alpha}$ μηκυνόμενον ἔχει. ἐπειδὴ οὖν τὸ ἄγη εἰς $\overline{\text{γη}}$ ἐστὶν ἰαμβικὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἰκότως ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἔμεινεν ἄκλιτον.

Περὶ τῶν εἰς $\bar{\omega}$.

Choer. 330, 8: τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα θηλυκὰ πάντα ὀξύνεται οἷον Λητώ, Κλειώ, Καλυψώ, Σαπφώ· ἔχει δὲ παραλλαγὴν περὶ τὴν κλίσιν. τὰ μὲν γὰρ ἑνικὰ αὐτῶν ὡς ἀπὸ περιττοσυλλάβου κλίσεως γίνεται οἷον Λητόος Λητοῦς, Λητόϊ Λητοῖ, Λητόα Λητώ· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ ὡς ἀπὸ ἰσοσυλλάβου κλίσεως οἷον τὰ Λητώ ταῖν Λητοῖν ὦ Λητώ, αἱ Λητοί τῶν Λητῶν ταῖς Λητοῖς τὰς Λητούς ὦ Λητοί, ὥσπερ τὼ καλώ τοῖν καλοῖν ὦ καλώ, οἱ καλοί τῶν καλῶν τοῖς καλοῖς τοὺς καλούς ὦ καλοί. ταῦτα δὲ τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα θηλυκὰ εἰς $\overline{\text{ους}}$ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Σαπφώ Σαπφοῦς, Κλειώ Κλειοῦς, Καλυψώ Καλυψοῦς, Λητώ Λητοῦς, Ἐρατώ Ἐρατοῦς.

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διατί τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα θηλυκὰ εἰς $\overline{\text{ους}}$ ἔχει τὴν γενικήν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀντιπεπονθότως ἔχει τὰ εἰς $\bar{\omega}$ ῥήματα πρὸς τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκά, τὰ μὲν εἰς ω ῥήματα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν οἷον τύπτω, γράφω, ποιῶ, νοῶ, τὰ δὲ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκὰ ὀξύνεται οἷον Λητώ, Καλυψώ, Ἐρατώ, Σαπφώ. ἐπειδὴ οὖν τὰ εἰς $\bar{\omega}$ ῥήματα ἔθος ἔχει πολλάκις διὰ τῆς $\overline{\text{ει}}$ διφθόγγου ἐκφέρεσθαι κατὰ τὴν κλίσιν οἷον τύπτω τύπτεις, γράφω γράφεις, λέγω λέγεις, τούτου οὖν χάριν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκὰ διὰ τῆς $\overline{\text{ου}}$

l. 19 extrema pars de ἄγη transiit in An. Ox. II 350, 1.

διφθόγγου ἐκφέρεται οἷον Cαπφώ Cαπφοῦc, Κλειώ Κλειοῦc, Λητώ Λητοῦc. πρόςκειται ἀνωτέρω «πολλάκις» διὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην cυζυγίαν τῶν περιcπωμένων.

Ἔτι δὲ ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, τί δήποτε ἡ εἰc ουc cυνῃρημένη γενική, ἡνίκα μὲν ἀπὸ τῶν εἰc ηc εὑρεθῇ, διὰ τοῦ εοc ἔχει τὴν γενικὴν ἐν τῇ ἐντελείᾳ οἷον εὐγενήc εὐγενέοc εὐγενοῦc, Δημοcθένηc Δημοcθένεοc Δημοcθένουc· ἡνίκα δὲ ἀπὸ τῶν εἰc ω εὑρεθῇ, διὰ τοῦ οοc ἔχει τὴν γενικὴν ἐν τῇ ἐντελείᾳ οἷον Λητώ Λητόοc Λητοῦc, Καλυψώ Καλυψόοc Καλυψοῦc. ἔcτι δὲ εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὸ η cυcτελλόμενον εἰc τὸ ε cυcτέλλεται οἷον ξηρόν ξερόν «ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο» (ε 402), φρήν φρενόc, τέρην τέρενοc, λιμήν λιμένοc, ἄρcην ἄρcενοc· ἐπειδὴ οὖν τὸ η cυcτελλόμενον εἰc τὸ ε cυcτέλλεται, εἰκότωc οὖν ἡ εἰc ουc cυνῃρημένη γενική, ἡνίκα εὑρεθῇ ἀπὸ τῶν εἰc ηc, διὰ τοῦ εοc ἔχει τὴν ἐντέλειαν. διατί δὲ ὅτε ἐcτὶν ἀπὸ τῶν εἰc ω διὰ τοῦ οοc ἔχει τὴν ἐντέλειαν; λέγομεν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ω cυcτελλόμενον εἰc τὸ ο cυcτέλλεται οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροc, Μέντωρ Μέντοροc, γείτων γείτονοc, cώφρων cώφρονοc. ἐπειδὴ οὖν τὸ ω cυcτελλόμενοc εἰc τὸ ο cυcτέλλεται, εἰκότωc καὶ ἡ εἰc ουc γενικὴ εὑρεθεῖcα παρὰ τῶν εἰc ω διὰ τοῦ οοc ἔχει τὴν ἐντέλειαν.

Choer. 332, 13: ἰcτέον ὅτι τῇ μὲν διὰ τοῦ οοc γενικῇ κέχρηνται οἱ Ἴωνεc οἷον τῆc Cαπφόοc τῆc Λητόοc, τῇ δὲ εἰc ουc οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτοc οἷον Cαπφοῦc Λητοῦc.

Ἀπὸ τῆc Cαπφόϊ δοτικῆc γέγονεν ἡ Cαπφόα αἰτιατικὴ τροπῇ τοῦ ι εἰc α καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ο καὶ α εἰc ω Cαπφώ. ἔcτι καὶ τὴν Cαπφών καὶ τὴν Λητών ἡ αἰτιατικὴ καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰc τὴν οι δίφθογγον γίνεται τὴν Cαπφοῖν καὶ τὴν Λητοῖν. ἰcτέον δὲ ὅτι οἱ Αἰολεῖc καὶ διὰ τοῦ ων λέγουcι τὴν αἰτιατικὴν τῶν εἰc ω θηλυκῶν καὶ βαρύνουcιν οἷον τὴν Λήτων, τὴν Cάπφων.

---

l. 22 Choerob. in Hort. Adon. f. 268[b], ut comperio ex Ahrens. de dial. Doric. p. 238, testatur nonnullos Doriensium Cαπφόοc proferre et cum hac forma comparat Ἀόοc Pind. Nem. VI 54 (cf. Lob. El. II 64). Alterius genetivi in ῶc, quem Romanus ap. Choerob. 331, 24 pro nativo habet, unde correpto ω et υ adiecto communis in ουc oriatur, mentionem facit Choer. in Hort. Adon. 268[b]: οἱ Αἰολεῖc καὶ Λάκωνεc προcθέcει τοῦ c ποιοῦcι τὴν γενικὴν οἷον ἡ Cαπφώ τῆc Cαπφῶc, ἡ Λητώ τῆc Λητῶc καὶ δηλοῦcιν αἱ χρήcειc οὕτωc ἔχουcαι

ἐκ Cάπφωc τόδ' ἀμελγόμενοc μέλι τοι φέρω (Sapph. fr. 21 Ahrens),
μάλα δὴ κεκορημέναc
Γόργωc (Sapph. fr. 73)
εὐμορφοτέρα Μναcιδίκα τᾶc ἀπάλαc Γυρίννωc (fr. 66).

Hunc locum debeo Ahrensio de dial. Aeol. p. 118 not. 10; petitus antem videtur ex Herodiano, qui quum ap. Choerob. paullo infra accusativum Cαπφών pro originali habeat, unde Cαπφοῖν natus sit, in libro περὶ κλίcεωc de isosyllaba declinatione accuratius exposuisse putandus est. — De dativo cf. fr. 34.

l. 23 Choer. 333, 10 cf. fr. 35. Aeolici accusativi mentionem facit Choerob. etiam in Hort. Adon 268 b, quem locum ex Ahrensii dial. Aeol. p. 113 not. cognovi: τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖc καὶ μόνῃ προcθέcει τοῦ ν ἐποίουν τὴν Λήτων ὡc καὶ ἡ χρῆcιc δηλοῖ, «Ἥρων ἐξεδίδαξε γυάριον τὴν † ἀνυοδρόμον» (Sapph. fr. 75 Ahrens; Bergk. fr. 71 sic habet Ἥ. ἐξεδίδαξ' ἐκ Γυάρων τὰν τανυcίδρομον). Ahrensius ibi etiam locum nostrum emendavit.

Choer. 335, 10: ἡ κλητικὴ τῶν εἰς ω θηλυκῶν εἰς τὴν οι δίφθογγον λήγει, τῆς χρήσεως οὕτως ἐχούσης, ἡ Σαπφώ ὦ Σαπφοῖ, ἡ Λητώ ὦ Λητοῖ

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχέσομαι (Φ 498).

καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εὑρίσκεται ἐπὶ τούτων ἡ κλητικὴ καὶ ὁμοφώνως τῇ εὐθείᾳ, ὡς παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ (III 1)

εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, πάρα θ' ἵστασο καί μοι ἔνισπε.

ὁ μέντοι ποιητὴς καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὴν οι δίφθογγον ποιοῦσι τὴν κλητικὴν οἷον

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχέσομαι,

καὶ Μένανδρος «φίλη Πειθοῖ».

Choer. 336, 31: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα πᾶσα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ῑ ἐκφωνούμενον λήγουσα τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε̄ ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν οἷον Αἴαντι Αἴαντε, Θόαντι Θόαντε, λέβητι λέβητε, διατί ἐπὶ τῶν εἰς ω̄ θηλυκῶν οὐ γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν, τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε̄ οἷον Λητόϊ Λητόε, Σαπφόϊ Σαπφόε, ἀλλὰ τὰ Λητώ καὶ τὰ Σαπφώ ὁμοφώνως τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν· καὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν τὴν Λητώ ἐστι καὶ τὴν Σαπφώ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ὅταν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν συναιρῆται, τότε καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ὁμοίως συναιρεῖται, οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένους Δημοσθένεε Δημοσθένη, τείχεος τείχους τείχεε τείχη, εὐγενέος εὐγενοῦς εὐγενέε εὐγενῆ, οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ κανόνος. οὐδὲ γὰρ ἡνίκα μὴ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, κωλύεται πάντως συναιρεθῆναι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε συναιρεῖται, οἷον βασιλεὺς βασιλέως βασιλέε βασιλῆ, πόλις πόλεως πόλεε πόλη, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ, «τούτω τὼ πόλη»· λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. εἰ ἄρα οὖν ἐν τοῖς εἰς ω̄ θηλυκοῖς συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, Λητόος Λητοῦς, Σαπφόος Σαπφοῦς καὶ Ἐρατόος Ἐρατοῦς, δηλονότι καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν ἀναγκάζεται συναίρεσιν ἐπιδέξασθαι. ἐὰν οὖν γένηται ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ε̄ οἷον Λητόϊ Λητόε καὶ Σαπφόϊ Σαπφόε, μέλλει ἐν τῇ συναιρέσει εἰς τὴν ου δίφθογγον καταλήγειν· τὸ γὰρ ο̄ καὶ ε̄ εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, τὸ ἔργον τοὔργον, προέβη προὔβη. εἰς τὴν ου δίφθογγον δὲ καταλήγειν αὐτὴν ἀδύνατόν ἐστιν, οὐδέποτε γὰρ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν εἰς τὴν ου δίφθογγον καταλήγει, τὸ γὰρ ῡ οὐκ ἔστι τελικὸν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν· τούτου οὖν χάριν οὐκ ἐγένετο ἐκ τῆς δοτικῆς τῶν ἑνικῶν ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ὡμοφώνησεν τῇ αἰτιατικῇ τῶν ἑνικῶν τῇ ἐχούσῃ κατάληξιν ἁρμόζουσαν τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν, λήγει γὰρ εἰς ω̄ ἡ αἰτιατικὴ τῶν ἑνικῶν, ὅπερ ἐστὶ τελικὸν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν οἷον τὼ φίλω, τὼ ἀνθρώπω.

---

l. 7 in Callimachi versu M habet παρ' ἔμ' ἵστασο. l. 11 idem M addit Μένανδρος.

Choer. 338, 18: πᾶσα εὐθεῖα δυϊκῶν εἰς ω λήγουσα εἰς τὴν οι δίφθογγον ποιεῖ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν, χωρὶς τῶν οὐδετέρων οἷον τὼ καλώ οἱ καλοί, τὼ ἀνθρώπω οἱ ἄνθρωποι, οὕτως οὖν καὶ τὰ Σαπφώ αἱ Σαπφοί.

Περὶ τῶν εἰς ν ληγόντων.

Choer. 339, 10: εἰς αν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. εἰς εν οὐκ ἔστιν οὔτε ἀρσενικὸν οὔτε θηλυκόν· τὸ ἄρσεν καὶ τέρεν οὐδέτερά ἐστιν. ἐπὶ τοῖς εἰς ην μονοσυλλάβοις μόνον τὸ φρήν μόνου θηλυκοῦ γένους ἐστὶ καὶ τούτου χάριν τρέπει τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ καὶ γίνεται φρενός. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τὸ γλήν, ὅπερ κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ γλήνη, οὗπερ ἡ κλίσις οὐχ εὑρίσκεται· γλήνη δὲ ἡ κόρη, οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ «ἔρρε κακὴ γλήνη» (Θ 164). δισύλλαβα δὲ ἔχομεν ταῦτα· ἡ Τροιζήν (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως) καὶ ἡ Σειρήν, ἅπερ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ η οἷον Τροιζῆνος, Σειρῆνος.

Περὶ τῆς κλίσεως τῶν εἰς ιν καὶ ὅτι δικατάληκτά ἐστιν εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά ἐστι καὶ ὅτι ἀναλογώτερά ἐστι τὰ εἰς ιν παρὰ τοῖς νεωτέροις εὑρισκόμενα τῶν εἰς ις, οἷς τισι κέχρηνται οἱ ἀρχαῖοι, προειρήκαμεν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς.

Εἰς ον διὰ τοῦ ο οὐχ εὑρίσκεται θηλυκά, ἐὰν δὲ ἄρα καὶ εὕρωμεν, ἀπὸ οὐδετέρου γένους ἐστὶ μετενεχθέντα, ἅτινα καὶ τόνον καὶ κλίσιν τοῦ οὐδετέρου φυλάττει, μόνον δὲ τὸ ἄρθρον ἐναλλάττει οἷον ἡ Ἀβρότονον, ἡ Λεόντιον, ἡ Χρυσίον, ἡ Φάνιον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τὸ ἁβρότονον καὶ τὸ λεόντιον καὶ τὸ φάνιον καὶ τὸ χρυσίον (ἔστι δὲ τὸ μὲν τὸ ἁβρότονον ὄνομα βοτάνης, τὸ δὲ ἡ Ἀβρότονον ὄνομα ἑταίρας). ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει πληθυντικὰ διὰ τὸ ἀχαρακτήριστον· οὐδὲ γὰρ ἠδύνατο τὴν κλίσιν τοῦ οὐδετέρου ἐπιδέξασθαι ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, ἐπειδὴ οὐδέποτε οὔτε ἀρσενικὰ οὔτε θηλυκὰ εἰς α καταλήγει ἐν τοῖς πληθυντικοῖς· αὕτη γὰρ ἡ κατάληξις μόνου οὐδετέρου γένους ἐστὶν οἷον βήματα, κρέατα.

Τὰ εἰς υν θηλυκὰ σπάνιά ἐστι, προσθέσει δὲ τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς εἰς υν ἀρσενικοῖς οἷον Γόρτυν Γόρτυνος (ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Κρήτης).

Τὰ εἰς ων λήγοντα θηλυκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται οἷον τρυγών, τρήρων, ἀποστρέφεται δὲ περισπωμένην τάσιν χωρὶς ἑνὸς ὀνόματος εὑρισκομένου καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῆς ἐν Περσίδι οἷον ἡ Κτησιφῶν, τοῦτο δὲ περισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται μετὰ τοῦ φυλάττειν τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἷον Κτησιφῶντος. τοῦτο δὲ καὶ τὴν κλίσιν καὶ τὸν τόνον τοῦ ἀρσενικοῦ ἐφύλαξεν. ἔστι δὲ ὁ Κτησιφῶν τοῦ Κτησιφῶντος ὄνομα κύριον ἀρσενικῶς λεγόμενον, ᾧτινι ὁμωνυμεῖ ἡ πόλις.

---

l. 39 de reliquis in ων femininis cf. supra, ubi de nominibus in ων agitur.

Περὶ τῶν εἰς ξ θηλυκῶν.

Choer. 342, 21: καθόλου τὰ εἰς ξ λήγοντα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἁπλᾶ ὑπεσταλμένων τῶν εἰς υξ διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον κλῖμαξ κλίμακος, θρῖδαξ θρίδακος, αὖλαξ αὔλακος, σχίδαξ σχίδακος (τὸ ἐσχισμένον ξύλον), χάλιξ χάλικος, πῖδαξ πίδακος (ἡ πηγή), πήληξ πήληκος (σημαίνει δὲ τὴν περικεφαλαίαν), ἀλώπηξ ἀλώπεκος· τοῦτο δὲ παράλογόν ἐστιν, ὅτι ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα οὐδέποτε τρέπει τὸ φωνῆεν τῆς εὐθείας ἐν τῇ κλίσει οἷον νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος, Κύκλωψ Κύκλωπος, μώλωψ μώλωπος. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἀλώπηξ ἀλώπεκος τρέπει τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν ταύτην· τὰ εἰς ηξ θηλυκὰ οὐ φαίνεται παραληγόμενα τῷ ω οἷον πήληξ (ἡ περικεφαλαία), ἀντίπηξ (ἡ κιβωτός), ὕσπληξ (ἡ ἀφετηρία τοῦ δρόμου)· τὸ γὰρ σκώληξ παραληγόμενον τῷ ω οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι θηλυκὸν ἀλλ' ἀρσενικόν. ἐπειδὴ οὖν τὸ ἀλώπηξ θηλυκὸν παραλήγεται τῷ ω, εἰκότως παραλλάξαν ἐν τῇ εὐθείᾳ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, παρήλλαξε καὶ ἐν τῇ γενικῇ κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ ἔτρεψε τὸ η εἰς τὸ ε. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἁπλᾶ» διὰ τὰ σύνθετα οἷον διὰ τὸ ἡ καλλίθριξ τῆς καλλίτριχος, ἡ ὁμόστιξ τῆς ὁμόστιχος (ἡ ἅμα τινὶ πορευομένη)· ταῦτα δὲ κοινά ἐστι τῷ γένει οἷον ὁ καλλίθριξ καὶ ἡ καλλίθριξ, ὁ ὁμόστιξ καὶ ἡ ὁμόστιξ, ἡ ἀντίπηξ τῆς ἀντίπηγος παρὰ τὴν ἀντί πρόθεσιν καὶ τὸ πήσσω, ἡ ὕσπληξ τῆς ὕσπληγος ἀπὸ τοῦ πλήττειν, ἡ λάταξ λάταγος παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ στάζω κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ θρίξ τριχός, στίξ στιχός (σημαίνει δὲ τὴν τάξιν). πρόσκειται «χωρὶς τῶν εἰς υξ», διὰ τὸ ἄντυξ ἄντυγος (σημαίνει δὲ τὴν περιφέρειαν). τὸ δὲ μάστιξ μάστιγος ἔχει ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα εἰς ζω φημὶ δὲ τὸ μαστίζω.

Choer. 344, 13: τὰ εἰς ξ λήγοντα εἰ μὲν ἔχει πρὸ τοῦ ξ τὸ γ, διὰ τοῦ γ κλίνεται οἷον Σφίγξ Σφιγγός, σάλπιγξ σάλπιγγος· εἰ δὲ ἕτερον σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ξ, διὰ τοῦ κ κλίνεται οἷον ζόρξ ζορκός (ἔστι δὲ εἶδος θηρίου), σάρξ σαρκός, ὦλξ ὠλκός (ὦλξ δέ ἐστιν ἡ αὖλαξ, «τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν»), χωρὶς τοῦ λύγξ, ὅπερ πρὸς διάφορον σημαινόμενον διαφόρως κλίνεται· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ πάθους διὰ τοῦ γ κλίνεται οἷον λύγξ λυγγός (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐλυγγίασεν), ἐπὶ δὲ τοῦ θηρίου διὰ τοῦ κ οἷον λυγκός, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (h. Dian. 88)

ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε.

ἰστέον δὲ ὅτι τὸ «ἀλκὶ πεποιθώς» (Ε 299), ὅπερ τινὲς μὲν ὡς ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκός λέγουσιν εἶναι, γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῆς ἀλκῇ δοτικῆς.

---

l. 36 in Callimachi versu M habet ἔτεμνε. l. 38 adnotamentum de ἀλκί accomodavi ad Il. Pr. Ε 299, ubi Ascalonita ἀλκί ab ἄλξ flectere dicitur.

Περὶ τῶν εἰϲ ρ

προειρήκαμεν ἐν τοῖϲ ἀρϲενικοῖϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ αϲ θηλυκῶν.

Choer. 350, 8: τὰ εἰϲ αϲ λήγοντα θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α καὶ διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον Παλλάϲ Παλλάδοϲ ὦ Παλλάϲ, λαμπάϲ λαμπάδοϲ ὦ λαμπάϲ, τριάϲ τριάδοϲ ὦ τριάϲ, τετράϲ τετράδοϲ ὦ τετράϲ, πολυδειράϲ πολυδειράδοϲ ὦ πολυδειράϲ, μονάϲ μονάδοϲ ὦ μονάϲ, δυάϲ δυάδοϲ ὦ δυάϲ, ἰϲχάϲ ἰϲχάδοϲ ὦ ἰϲχάϲ, φυγάϲ φυγάδοϲ ὦ φυγάϲ, δορκάϲ δορκάδοϲ ὦ δορκάϲ, Ἀρκάϲ Ἀρκάδοϲ ὦ Ἀρκάϲ· ταῦτα δέ, φημὶ δὲ τὸ Ἀρκάϲ καὶ φυγάϲ, κοινά ἐϲτι τῷ γένει· ὁ Ἀρκάϲ γὰρ καὶ ἡ Ἀρκάϲ, ὁ φυγάϲ καὶ ἡ φυγάϲ. δεῖ προϲθεῖναι ἐν τῷ κανόνι, χωρὶϲ τῶν ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου ϲυντεθέντων. ἐκεῖνα γὰρ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον κέκραμαι χαλκοκράϲ χαλκοκρᾶτοϲ (ὁ χαλκῷ κεκραμένοϲ), γαλακτοκράϲ γαλακτοκρᾶτοϲ (ὁ γάλακτι κεκραμένοϲ), νεοκράϲ νεοκρᾶτοϲ (ὁ νεωϲτὶ κεκραμένοϲ). καὶ ταῦτα δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν οἷον ὦ χαλκοκράϲ, ὦ γαλακτοκράϲ, ὦ νεοκράϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ τηϲ θηλυκῶν.

Choer. 351, 25: τὰ εἰϲ τηϲ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ποτήϲ ποτῆτοϲ «ἐδητύοϲ ἠδὲ ποτῆτοϲ», κοϲμιότηϲ κοϲμιότητοϲ, φιλότηϲ φιλότητοϲ, κακότηϲ κακότητοϲ, λογιότηϲ λογιότητοϲ, ποιότηϲ ποιότητοϲ, ποϲότηϲ ποϲότητοϲ, ταχυτήϲ ταχυτῆτοϲ, βραδυτήϲ βραδυτῆτοϲ. πρόϲκειται «θηλυκὰ» διὰ τὸ θύτηϲ θύτου. ταῦτα γὰρ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τοϲ, ἀλλ' οὐκ ἔϲτι θηλυκὰ ἀλλ' ἀρϲενικά. πρόϲκειται «μονογενῆ» ἵνα μὴ ἀρϲενικῶϲ ἢ θηλυκῶϲ λέγηται διὰ τὸ ἀκρατήϲ τοῦ ἀκρατοῦϲ καὶ ἡ ἀκρατήϲ τῆϲ ἀκρατοῦϲ, ὁ προπετήϲ τοῦ προπετοῦϲ καὶ ἡ προπετήϲ τῆϲ προπετοῦϲ, ὁ πενταετήϲ τοῦ πενταετοῦϲ καὶ ἡ πενταετήϲ τῆϲ πενταετοῦϲ. ταῦτα γὰρ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικήν, ὡϲ ἔχοντα οὐδέτερον εἰϲ εϲ οἷον τὸ ἀκρατέϲ, τὸ πενταετέϲ, τὸ προπετέϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ιϲ θηλυκῶν.

Choer. 353, 7: τὰ εἰϲ ιϲ λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν πάντα διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται, εἴτε ἐκτείνει τὸ ῑ ὡϲ τὸ κνημίϲ κνημῖδοϲ, κρηπίϲ κρηπῖδοϲ, ϲφραγίϲ ϲφραγῖδοϲ, εἴτε ϲυϲτέλλει τὸ ῐ ὡϲ τὸ ἀϲπίϲ

l. 1 sic fere Herodianus dicturus fuit, si, ut equidem feci, uno loco omnia de nominibus in ρ, quae ap. Choeroboscum tribus diversis locis tractantur, complexus est. l. 18 cf. fr. 38 et περὶ ὀνομάτων fr. 16.

l. 33 cf. An. Ox. II 384, 15 et An. Par. III 295, 20. Post ἀψίϲ ἀψῖδοϲ omisi

ἀσπίδος, ῥανίς ῥανίδος, βολίς βολίδος, ἀψίς ἀψίδος. πρόσκειται «ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν» διὰ τὸ κίς κιός (σημαίνει δὲ τὸν σκώληκα) καὶ λίς λιός (σημαίνει δὲ τὸν λέοντα)· ἔχει δὲ μακρὸν τὸ ι κατὰ τὴν γενικήν. ταῦτα γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται καὶ οὐ διὰ τοῦ δος, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. τὸ ἀκτίς ἀκτῖνος διὰ τοῦ νος κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ δικατάληκτόν ἐστιν, ἀκτίν γὰρ καὶ ἀκτίς· καὶ οὐκ ἔστι φύσει εἰς ς ἀλλ' εἰς ν, καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ ν εἰς τὸ ς. ταῦτα τὰ εἰς ις ὀξύτονα εἰς α μόνως ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον κρηπῖδα, ἀσπίδα, ἀψίδα, βολίδα, ῥανίδα. παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι γίνεται εἰς ν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάσεως, κνῆμιν γὰρ λέγουσι καὶ σφρᾶγιν καὶ ἄψιν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 426) «τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν», ἀντὶ τοῦ ἀψίδα.

Τὰ εἰς ις ὀξύτονα οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἴωσι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ ἐν τῇ γενικῇ, οὐδὲ γὰρ λέγουσι κνημῖδος κνημῖος, ἀσπίδος ἀσπίος, ὡς Πάριδος Πάριος, καὶ Θέτιδος Θέτιος. καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ μὲν τῶν εἰς ις βαρυτόνων εἰώθασιν οἱ Ἴωνες ἀποβάλλειν τὸ δ ἐν τῇ γενικῇ οἷον Πάριδος Πάριος, Θέτιδος Θέτιος, ἐπὶ δὲ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ δ οἱ Ἴωνες κατὰ τὴν γενικήν, οὐδὲ γὰρ λέγουσι κνημῖος καὶ ἀσπίος, ἀλλὰ κνημῖδος καὶ ἀσπίδος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ εἰς ις βαρύτονα πέφυκε διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεσθαι οἷον πόλις πόλιος, μάντις μάντιος, ὄφις ὄφιος· καὶ τούτου χάριν ἐπὶ τούτων, φημὶ δὴ ἐπὶ τῶν εἰς ις βαρυτόνων, ἀποβάλλουσι τὸ δ κατὰ τὴν γενικὴν οἱ Ἴωνες, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ ἔχουσί τι μιμήσασθαι, φημὶ δὴ τὰς διὰ καθαροῦ τοῦ ος ἐκφερομένας γενικάς· ἐπὶ δὲ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ δ ἐν τῇ γενικῇ οἱ Ἴωνες, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ οὐκ ἔχουσί τι μιμήσασθαι, οὐδέποτε γάρ, ὡς εἴρηται, τὰ εἰς ις ὀξύτονα, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν δηλονότι, κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ ος οἷον ἀσπίς ἀσπίδος, ῥανίς ῥανίδος, βολίς βολίδος. τούτου χάριν ἐπὶ τῶν εἰς ις ὀξυτόνων οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ δ οἱ Ἴωνες κατὰ τὴν γενικήν, ἐπειδὴ ἀποβαλλομένου τοῦ δ οὐκ ἔχουσί τι μιμήσασθαι· οὔτε γὰρ κλίνεται διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ἵνα ἀποβαλλομένου τοῦ δ μιμήσηται τὴν διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίσιν.

Τὰ εἰς ις περισπώμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ δος κλίνεται, καὶ εἰς ν μό-

---

verba: σεσημειωμένου τοῦ ἀγλίς ἀγλῖθος· τοῦτο γὰρ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ δος, ἀλλὰ διὰ τοῦ θος, ἔχει δὲ μακρὸν τὸ ι κατὰ τὴν γενικὴν καὶ σημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ σκορόδου. Nam Herodian. ap. Arc. 30, 9 (Cathol. 89, 7) dicit: τὰ εἰς λις ἁπλᾶ ἔχοντα σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἢ διπλασιασμὸν τοῦ λ ὀξύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ θος κλίνοιτο, cuius generis exemplum profert δέλλις, cum quo ἄγλις, quod in E. M. 11, 40 paroxytonos scriptum est, comparandum videtur. Choeroboscus eam tonosin secutus est, quae saepius in nostris libris reperitur e. g. Nicand. Theriac. 874 ἀγλῖθες. Canon transiit in E. M. 244, 56. l. 1 rectius ἀψίς ἀψῖδος flectitur et in priorem classem (τῶν ἐκτεινόντων τὸ ι) inseritur.
l. 12 cf. Herodian. ap. Eustath. 8, 42, Arc. 36, 14, Ahrens de dial. Aeolic. p. 113 not. 3. l. 33 cf. An. Par. III 295, 30.

νωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον Βενδῖϲ Βενδῖδοϲ Βενδῖν, Ἀταγαρτῖϲ Ἀταγαρτῖδοϲ Ἀταγαρτῖν, Μολῖϲ Μολῖδοϲ Μολῖν, Τοτῖϲ Τοτῖδοϲ Τοτῖν (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα δαιμόνων τιμωμένων παρὰ Θρᾳξίν).

Τῶν εἰϲ ιϲ βαρυτόνων θηλυκῶν τὰ εἰϲ νιϲ μακρὰν ἔχοντα τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται οἷον μῆνιϲ μήνιδοϲ, νεᾶνιϲ νεάνιδοϲ (τοῦτο δὲ μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προπεριϲπᾶται), ὀνῶνιϲ ὀνώνιδοϲ (ὄνομα δὲ τοῦτο ἀκάνθηϲ). πρόϲκειται «μακρὰν ἔχοντα τὴν παραλήγουϲαν» διὰ τὸ κόνιϲ κόνεωϲ καὶ ὕνιϲ ὕνιοϲ καὶ ϲπάνιϲ ϲπάνιοϲ· ταῦτα γὰρ βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ ἔχει τὴν γενικὴν (ὕνιϲ δέ ἐϲτι μέροϲ ἀρότρου). ϲεϲημείωται τὸ ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ. ἀλλ' ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον μὲν τοῦτο οὐκ ἔϲτι θηλυκὸν μόνωϲ, ηὑρέθη γὰρ καὶ ἀρϲενικῶϲ ὁ ὄρνιϲ παρὰ τῷ Ἀριϲτοφάνει (Plut. 63)

δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

δεύτερον δὲ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι ἔϲτι τινὰ εἰϲ ιϲ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι δύο ἀμετάβολα, ἅτινα διὰ τοῦ θοϲ κλίνεται οἷον δέλλιϲ δέλλιθοϲ (ἔϲτι δὲ ζῷον ὅμοιον μελίϲϲῃ), μέρμιϲ μέρμιθοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ λεπτὸν ϲχοινίον)· οὕτωϲ οὖν καὶ ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ καὶ ὄρνιθεϲ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ καὶ κράϲει τοῦ ι καὶ ε εἰϲ ι μακρὸν ὄρνιϲ, ὥϲπερ μάντιεϲ μάντιϲ· τὸ γὰρ μάντειϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ἀπὸ τοῦ μάντεέϲ ἐϲτι. ϲεϲημείωται τὸ Τράλλιϲ Τράλλεωϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα πόλεωϲ), ὅτι διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφερόμενον οὐ κλίνεται διὰ τοῦ θοϲ, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ.

Τὰ εἰϲ πιϲ θηλυκὰ εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ϲύνθετα εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα διὰ τοῦ δοϲ κλίνεται οἷον κρηπίϲ κρηπῖδοϲ, βοῶπιϲ βοώπιδοϲ, ἑλικῶπιϲ ἑλικώπιδοϲ, τράμπιϲ τράμπιδοϲ, ἔϲτι δὲ βαρβαρικὸν ὅπλον, κάλπιϲ κάλπιδοϲ.

Τὰ εἰϲ ιϲ βαρύτονα διὰ τοῦ δοϲ κλινόμενα καὶ εἰϲ ν ποιεῖ τὴν αἰτιατικὴν οἷον μῆνιϲ μήνιδοϲ μῆνιν, ἔριϲ ἔριδοϲ ἔριν, τοξότιϲ τοξότιδοϲ τοξότιν, κοϲκινόμαντιϲ κοϲκινομάντιδοϲ κοϲκινόμαντιν, Χρυϲόθεμιϲ Χρυϲοθέμιδοϲ Χρυϲόθεμιν καὶ εἰϲ δα οἷον «Ζεὺϲ δ' Ἔριδα προΐαλλε» (Λ 3) καὶ «Ἤλιδα δῖαν» (Β 165), τοῦ δὲ μήνιδα χρῆϲιϲ οὐκ ἔϲτιν.

---

l. 3 cf. Choer. p. 103, 22, An. Paris. 295, 32, Arc. 36, 17. l. 22 cf. Ep. Cr. I 283, 12, An. Paris. III 296, 1, ubi ὄνωνιϲ fortasse rectius quam ὀνῶνιϲ scriptum est; huc referendum est etiam ἄγλιϲ ἄγλιθοϲ, si rectius paroxytonos quam oxytonos profertur. In Ep. Cr. I 317, 24 additur ἕλμινϲ ἕλμινθοϲ; de ὄρνιϲ cf. An. Ox. II 398, 3 ubi: τὸ ὄρνιθοϲ τὸ ι μακρόν. οὐδέποτε ἡ παραλήγουϲα περιττοϲυλλάβου γενικῆϲ μείζω· εὑρίϲκεται χρόνον ἔχουϲα τῆϲ ληγούϲηϲ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ πλὴν τοῦ ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ. l. 23 Ep. Cr. I 31, 12 (E. M. 157, 18) et 98, 28 coll. Arc. 33, 6, Choer. 355, 17—33. l. 27 canonem constitui secutus Il. Pros. Β 496 Αὐλίδα: ὡϲ ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείαϲ ἡ ἀνάγνωϲιϲ καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι «Αὖλίν τ' ἔϲφαγον» αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείαϲ βαρυνομένηϲ γέγονεν· ἡ γὰρ εἰϲ ν κατάληξιϲ ἀπὸ βαρυτόνων ἐϲτίν, ἡ δὲ εἰϲ δα καὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων, et Choer. 356, 25, ubi quod dicitur quosdam accusativum in α aut dialecticum aut poeticum habere, ad Herodianum pertinere non videtur.

Περὶ τῶν εἰc υc θηλυκῶν.

Choer. 357, 18: τὰ εἰc υc λήγοντα θηλυκὰ εἰ μέν ἐcτι βαρύτονα, διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται οἷον πίτυc πίτυοc, χέλυc χέλυοc (cημαίνει δὲ τὴν κιθάραν

πάμφωνοc οὐρεία χέλυc,

Μένανδροc ἐν Λευκαδίᾳ), γένυc γένυοc, ἀμάμαξυc ἀμαμάξυοc (cημαίνει δὲ ἄμπελον ἀναδενδράδα, τὸ γὰρ παρὰ Cαπφοῖ ἀμαμαξύδοc παράλογόν ἐcτι), γῆρυc γήρυοc (cημαίνει δὲ τὴν φωνήν

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῶc θρόοc, οὐδ' ἴα γῆρυc [Δ 437]),

ἔγχελυc ἐγχέλυοc, ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ (Φ 353)

τείροντ' ἐγχέλυέc τε καὶ ἰχθύεc,

τὸ γὰρ παρὰ Ἀριcτοφάνει (Nub. 559)

τὰc εἰκοὺc τῶν ἐγχέλεων τὰc ἐμὰc μιμούμενοι,

ὡc ἀπὸ τοῦ ἡ ἔγχελιc τῆc ἐγχέλεώc ἐcτιν, ὥcπερ ἡ πόλιc τῆc πόλεωc καὶ πόλεων. δεῖ προcθεῖναι ἐν τῷ κανόνι, πλὴν τοῦ κόρυc κόρυθοc καὶ κῶμυc κώμυθοc· ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ θ ἔχει τὴν γενικὴν (κῶμυc δέ ἐcτιν ὁ δεcμὸc τοῦ χόρτου). καὶ δεῖ γινώcκειν ὅτι τὸ κόρυc κόρυθοc ἀεὶ cυcτέλλει τὸ υ ἐν τῇ γενικῇ

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθόc τε καὶ ἀcπίδοc ἀκάμαντον πῦρ (Ε 4).

ἔχει δὲ τὴν αἰτιατικὴν διφορουμένην οἷον κόρυθα καὶ κόρυν. τὸ δὲ κῶμυc κώμυθοc τῶν διὰ τοῦ θοc κλινομένων ἠκολούθηcε κατὰ τὴν γενικὴν καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουcαν τῆc γενικῆc, τουτέcτι τὸ ῡ, ὡc παρὰ Θεοκρίτῳ (4, 18)

καὶ μαλακοῦ χόρτοιο καλὸν κώμυθα δίδωμι.

τοῦτο δὲ τὸ κῶμυc εἰc α μόνωc ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον κώμυθα, οὐκέτι δὲ εἰc ν. τούτων οὕτωc ἐχόντων, τὸ ἡ νέηλυc τῆc νεήλυδοc διὰ τοῦ δοc κλινόμενον οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν· ἐπειδὴ οὐκ ἔcτι μόνωc θηλυκὸν ἀλλὰ καὶ ἀρcενικὸν ὁ νέηλυc καὶ ἡ νέηλυc, περὶ δὲ θηλυκῶν ἐνταῦθα ὁ λόγοc ἐcτί.

Τὰ εἰc υc ὀξύτονα θηλυκὰ ἐὰν μὲν cυcτέλλῃ τὸ ῠ, διὰ τοῦ δοc κλίνεται, καὶ εἰc α μόνωc ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον χλαμύc χλαμύδοc χλαμύδα, κροκύc κροκύδοc κροκύδα, πηλαμύc πηλαμύδοc πηλαμύδα· ἐὰν δὲ μακρὸν ἔχῃ τὸ ῡ, διὰ καθαροῦ τοῦ οc κλίνεται εἴτε ὀξύτονα ᾖ εἴτε περιcπώμενα οἷον ὀϊζύc ὀϊζύοc, ἐριννύc ἐριννύοc, πληθύc πληθύοc, ἰξύc ἰξύοc (cημαίνει δὲ τὴν ῥάχιν), ἰλύc ἰλύοc, ἐδητύc ἐδητύοc (cημαίνει δὲ τὴν βρῶcιν) «ἐδητύοc ἠδὲ ποτῆτοc», νηδύc νηδύοc — τοῦτο δὲ ποιητικῇ ἀδείᾳ cυcτέλλεται ὡc παρὰ Καλλιμάχῳ (h. Dian. 160) «ἔτι οἱ πάρα νηδὺc ἐκείνη» καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (356) «καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν ὡc αὐτὴ λέγει» —, δρῦc δρυόc (τοῦτο δὲ περιcπᾶται),

---

l. 5 pro πάφωνε apud Gaisfordium M habet πάμφωνε, unde scripsimus πάμφωνοc; Meinekii coniectura (fr. com. ed. min. p. 927) minus probabilis videtur. l. 16 de voce κῶμυc et Theocriti versu cf. nott. ad p. 709.

ὀφρῦϲ ὀφρύοϲ, ὀϲφῦϲ ὀϲφύοϲ (ϲημαίνει δὲ καὶ αὐτὸ τὴν ῥάχιν), καὶ ταῦτα δὲ περιϲπᾶται. ϲεϲημείωται τὸ ἀγνύϲ ἀγνῦθοϲ· τοῦτο γὰρ ὀξύτονον ὂν καὶ μακρὸν ἔχον τὸ ῡϲ διὰ τοῦ θοϲ ἐκλίθη καὶ οὐ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ. ἀγνῦθεϲ δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖϲ καὶ τετρημένοι οἱ κρεμάμενοι ἐν τοῖϲ μετεωρίοιϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ διὰ καθαροῦ τοῦ οϲ κλινόμενα εἰϲ ν αὐτὴν μόνωϲ ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἷον πίτυοϲ πίτυν, γένυοϲ γένυν, δρυόϲ δρῦν, ὀϲφύοϲ ὀϲφῦν, ὀφρύοϲ ὀφρῦν. εὑρίϲκομέν τινα ἐν αὐτοῖϲ ϲπανίωϲ διφορούμενα οἷον νηδύοϲ νηδύα, ὀφρύοϲ ὀφρύα, δρυόϲ δρύα.

Περὶ τῶν εἰϲ ωϲ θηλυκῶν.

Choer. 360, 9 (coll. 361, 8): τὰ εἰϲ ωϲ ὀξύτονα θηλυκὰ δύο ταῦτά ἐϲτι, τὸ αἰδώϲ καὶ ἠώϲ, καὶ εἰϲ ουϲ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον αἰδοῦϲ καὶ ἠοῦϲ, καὶ δι' ὅλου κλίνεται ὥϲπερ τὰ εἰϲ ω θηλυκὰ ἐν ἁπάϲαιϲ ταῖϲ πτώϲεϲι· τὸ δὲ δώϲ, δ, ϲημαίνει τὴν δόϲιν, ὡϲ παρ' Ἡϲιόδῳ (Opp. 354)

δὼϲ ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δοτεῖρα,

ὀξύνεται καὶ θηλυκόν ἐϲτιν· ἔϲτι δὲ ἄκλιτον διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. τὰ εἰϲ ωϲ μονοϲύλλαβα θηλυκὰ καὶ περιϲπᾶται καὶ κύριά ἐϲτιν οἷον ἡ Κῶϲ ἡ Τλῶϲ ἡ Κρῶϲ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων). ἐπειδὴ δὲ τὸ δώϲ θηλυκὸν καὶ μονοϲύλλαβον ὂν οὐκ ἔϲτι κύριον, ἀλλ' οὔτε δὲ περιϲπᾶται, τούτου χάριν ἄκλιτόν ἐϲτιν. ἰϲτέον ὅτι τὸ αἰδὼϲ Φιλητᾶϲ ὁ διδάϲκαλοϲ Θεοκρίτου χωρὶϲ τοῦ ϲ προηνέγκατο εἰπὼν

ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἤθεϲιν αἰδώ.

ἰϲτέον δὲ ὅτι παρ' Αἰολεῦϲι τὸ ἱδρώϲ θηλυκῶϲ λέγεται καὶ ἀναδέχεται κλίϲιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει «ἀ δέ μ' ἴδρωϲ κακχέεται» (Sapph. fr. 2 v. 13) ὅμοιον τῷ ἠώϲ. εἶτα γενικὴ «ἴδρωϲ ὀμφόρα» ἀντὶ τοῦ ἱδροῦϲ ὡϲ μελάγχρωϲ ἀντὶ τοῦ μελάγχρουϲ καὶ «Μέλαγχροϲ αἴδωϲ ἄξιοϲ» (Alc. 13) ἀντὶ τοῦ αἰδοῦϲ.

Choer. 360, 19: τὰ δὲ βαρύτονα ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν ὁμοίωϲ καὶ τὰ περιϲπώμενα καὶ ἐπιδέχεται κλίϲιν ὁμοίαν τοῖϲ εἰϲ ω Ἀττικοῖϲ ἐν ἁπάϲαιϲ ταῖϲ πτώϲεϲιν οἷον ἡ Κῶϲ τῆϲ Κῶ, ἡ Τλῶϲ τῆϲ Τλῶ, ἡ Κρῶϲ τῆϲ Κρῶ (ἔϲτι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων), ἡ Κέωϲ τῆϲ Κέω, ἡ Κῶϲ τῆϲ Κῶ (immo Κόωϲ — Κόω), ἡ Τέωϲ τῆϲ Τέω (ἔϲτι δὲ καὶ ταῦτα ὀνόματα πόλεων), ἡ ἅλωϲ τῆϲ ἅλω (τὸ γὰρ ἅλωοϲ παῖϲμα νεωτερικόν ἐϲτι· ϲημαίνει δὲ τὸ ἁλώνιον,

δινομένην περὶ βουϲὶν ἐμὴν ἐφύλαττον ἅλωα

παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, ϲημαίνει δὲ καὶ τὸ νεφελοειδὲϲ τὸ περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν ϲελήνην), ἡ ἕωϲ τῆϲ ἕω (τοῦτο δὲ ϲημαίνει τὴν

---

l. 9 de quantitate genetivorum in θοϲ cf. Ep. Cr. I 240, 17; pro iis, quae de νηδύϲ habet Choer., posui Arcadii verba p. 92, 10 exemplis ex Choerobosco adiectis, de ἀγνύϲ ἀγνῦθοϲ cf. Ep. Cr. I 164, 31. l. 23 Ep. Cr. I 208, 13 emendat. ab Ahrensio de dial. Aeol. p. 118 not. 11 cf. Ep. Cr. I 209, 33.

ἀνατολήν), ἡ γάλως τῆς γάλω (τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ γάλωτος ὡς γέλως γέλωτος).

Περὶ οὐδετέρων ὀνομάτων.

Choer. 362, 18: τὰ οὐδέτερα ἓξ ἔχει τελικά, τρία φωνήεντα $\bar{α}$, $\bar{ι}$, $\bar{υ}$, καὶ τρία σύμφωνα ν, ρ, $\bar{σ}$ οἷον ἅρμα, μέλι, δόρυ, δένδρον, ἕλωρ, δέπας. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ τὸ $\bar{ο}$ διὰ τὸ ἄλλο καὶ τηλικοῦτο καὶ τοσοῦτο, περὶ ὧν ἐστιν ἀπολογήσασθαι καὶ εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἄλλος καὶ τηλικοῦτος καὶ τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος ἐνομίσθη ἀντωνυμίαι εἶναι, ἔχομεν ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις τελικὸν τῶν οὐδετέρων τὸ $\bar{ο}$, ὡς ἐν τῷ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο καὶ αὐτό, τούτου χάριν καὶ τὰ οὐδέτερα τούτων ἐγένετο εἰς τὸ $\bar{ο}$ οἷον ἄλλο, τοσοῦτο, τηλικοῦτο καὶ τοιοῦτο· ἄλλως τε τὸ τηλικοῦτο καὶ τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο οὐ μόνον εἰς $\bar{ο}$ λήγει ἀλλὰ καὶ εἰς $\bar{ν}$, λέγομεν γὰρ καὶ τηλικοῦτον καὶ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον. τὸ δὲ ἄλλο ἐν τῇ συνθέσει μετὰ τοῦ $\bar{ν}$ γίνεται οἷον ἔξαλλον, ἀλλοπρόσαλλον, ἄνταλλον, πάραλλον, καὶ τὸ χρεωστημένον αὐτῷ $\bar{ν}$ ἐν τῇ ἁπλότητι ἐν τῇ συνθέσει ἀναδέχεται. ἔτι δὲ ταῦτα τὰ εἰς $\bar{ο}$ λήγοντα οὐδέτερα ὀλίγα ἐστὶ καὶ οὐκ ἔστιν ἱκανὰ ἀποτελέσαι κατάληξιν.

Choer. 363, 19: πᾶν οὐδέτερον ἀπὸ ἀρσενικοῦ γεγενημένον δηλονότι κατὰ παρασχηματισμὸν τὴν τοῦ ἀρσενικοῦ κλίσιν ἐπιδέχεται καὶ ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐν τῇ δοτικῇ οἷον ὁ καλός τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ τὸ καλόν τοῦ καλοῦ τῷ καλῷ, ὁ σοφός τοῦ σοφοῦ τῷ σοφῷ τὸ σοφόν τοῦ σοφοῦ τῷ σοφῷ, ὁ μέτριος τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ τὸ μέτριον τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ, ὁ ἀλλότριος τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ τὸ ἀλλότριον τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ, ὁ εὔγηρως τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ τὸ εὔγηρων τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ, ὁ μέλας τοῦ μέλανος τῷ μέλανι τὸ μέλαν τοῦ μέλανος τῷ μέλανι, ὁ σώφρων τοῦ σώφρονος τῷ σώφρονι τὸ σῶφρον τοῦ σώφρονος τῷ σώφρονι, ὁ τάλας τοῦ τάλανος τῷ τάλανι τὸ τάλαν τοῦ τάλανος τῷ τάλανι, ὁ πᾶς τοῦ παντός τῷ παντί τὸ πᾶν τοῦ παντός τῷ παντί, ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος τῷ λιποπάτριδι τὸ λιπόπατρι τοῦ λιποπάτριδος τῷ λιποπάτριδι, ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος τῷ χαρίεντι τὸ χάριεν τοῦ χαρίεντος τῷ χαρίεντι, ὁ ἄρσην τοῦ ἄρσενος τῷ ἄρσενι τὸ ἄρσεν τοῦ ἄρσενος τῷ ἄρσενι, ὁ ταχύς τοῦ ταχέος τῷ ταχέϊ καὶ ταχεῖ τὸ ταχύ τοῦ ταχέος τῷ ταχέϊ καὶ ταχεῖ. τὸ οὖν ἄρειον καὶ τὸ πλεῖον εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ὁ ἄρειος τοῦ ἀρείου καὶ ὁ πλεῖος τοῦ πλείου ἀρσενικοῦ ἐγένετο, δηλονότι τὸ ἄρειον τοῦ ἀρείου καὶ τὸ πλεῖον τοῦ πλείου κλίνεται, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρείων τοῦ ἀρείονος καὶ ὁ πλείων τοῦ πλείονος, δηλονότι τὸ ἄρειον τοῦ ἀρείονος καὶ τὸ πλεῖον τοῦ πλείονος. τὸ δὲ ὁ σκότος τοῦ σκότου

---

l. 1 de declinatione voc. γάλως quae exhibui, addita sunt ex Herod. περὶ παθῶν in E. M. 220, 9. l. 4 Choerob. cf. p. 838 et 839 et Herod. περὶ παθῶν in E. M. 748, 3 et ap. Eustath. 617, 44.

καὶ τὸ cκότος τοῦ cκότους, ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐλέγχου καὶ τὸ ἔλεγχος τοῦ ἐλέγχους, ὁ τάριχος τοῦ ταρίχου καὶ τὸ τάριχος τοῦ ταρίχους οὐκ ἔcτι κατὰ παραcχηματιcμὸν ἀλλὰ κατὰ μεταβολὴν ἤγουν ἐναλλαγὴν γένους ὥcπερ ὁ λύχνος καὶ τὸ λύχνον, ὁ θεμέλιος καὶ τὸ θεμέλιον.

Choer. 365, 12: πᾶν οὐδέτερον ὄνομα παραcχηματιζόμενον ἀρcενικῷ, ἐὰν μὲν ἰcοcυλλάβως κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ cοφός τοῦ cοφοῦ τῷ cοφῷ τὸν cοφόν καὶ τὸ cοφόν, ὁ μέτριος τοῦ μετρίου τῷ μετρίῳ τὸν μέτριον καὶ τὸ μέτριον, ὁ εὔγηρως τοῦ εὔγηρω τῷ εὔγηρῳ τὸν εὔγηρων καὶ τὸ εὔγηρων· ἐὰν δὲ περιττοcυλλάβως κλίνοιτο τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρcενικοῦ ὁμοφωνεῖ οἷον ὁ cώφρων τοῦ cώφρονος ὦ cῶφρον καὶ τὸ cῶφρον, ὁ ἄρcην τοῦ ἄρcενος ὦ ἄρcεν καὶ τὸ ἄρcεν, ὁ ταχύς τοῦ ταχέος ὦ ταχύ καὶ τὸ ταχύ, ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος ὦ χαρίεν καὶ τὸ χαρίεν, ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος ὦ λιπόπατρι καὶ τὸ λιπόπατρι.

Τὰ οὐδέτερα ἢ καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ cημαινομένῳ ἐcτὶν οὐδέτερα, ὥcπερ τὸ ξύλον τὸ δένδρον τὸ τεῖχος, ἢ τῇ μὲν φωνῇ ἐcτιν οὐδέτερα τῷ δὲ cημαινομένῳ οὐκ ἔcτιν οὐδέτερα, ὥcπερ τὸ παιδίον, τὸ θηλυκόν, τὸ cῶφρον, τὸ γύναιον· ταῦτα γὰρ τῇ φωνῇ ἐcτιν οὐδέτερα, τῷ δὲ cημαινομένῳ οὐκ ἔcτιν οὐδέτερα. τὸ μὲν γὰρ παιδίον καὶ τὸ cῶφρον ἢ ἄρcεν ἢ θῆλυ δηλοῖ, καὶ τὸ θηλυκὸν δὲ καὶ τὸ γύναιον ὁμολογουμένως θῆλυ δηλοῖ. ἰcτέον δὲ ὅτι εἰcὶ καταλήξεις ἐν τοῖc οὐδετέροις αἵτινές εἰcι μονογενεῖc, ὡc τὰ εἰc $\overline{\text{αc}}$ οὐδέτερα πάντα μονογενῆ ἔcτιν οἷον κρέας γῆρας κέρας, καὶ τὰ εἰc οc οὐδέτερα ὀνόματα, καὶ ταῦτα γὰρ μονογενῆ ἐcτιν οἷον τὸ τεῖχος τὸ βέλος· τὸ γὰρ τάριχος καὶ τὸ cκότος οὐ κατὰ παραcχηματιcμὸν γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁ τάριχος καὶ ὁ cκότος, ἀλλὰ κατὰ μεταβολὴν γένους, ἤγουν ἐναλλαγήν. πρόcκειται «ὀνόματα», ἤγουν τὰ εἰc $\overline{\text{οc}}$ οὐδέτερα ὀνόματα, διὰ τὰc μετοχὰc οἷον διὰ τὸ τετυφός καὶ πεποιηκός· ταῦτα γὰρ οὐκ ἔcτι μονογενῆ, ὁ τετυφώc γὰρ καὶ ἡ τετυφυῖα καὶ τὸ τετυφός, ὁ πεποιηκώc ἡ πεποιηκυῖα τὸ πεποιηκός. καὶ πάλιν εἰcὶ καταλήξεις αἵτινες ἀπὸ παραcχηματιcμοῦ εἰcιν, ὡc τὰ εἰc αν οὐδέτερα· πάντα γὰρ ἀπὸ παραcχηματιcμοῦ ἐcτιν οἷον ὁ μέλας τὸ μέλαν, ὁ τάλας τὸ τάλαν, ὁ πᾶc τὸ πᾶν. εἰcὶ πάλιν καταλήξεις κοιναί, τουτέcτι καὶ μονογενείᾳ ἁρμόζουcαι καὶ τριγενείᾳ, ὥcπερ τὰ εἰc $\overline{\text{ον}}$ οὐδέτερα· ταῦτα γὰρ καὶ μονογενῆ ἐcτιν ὥcπερ τὸ ξύλον τὸ δένδρον τὸ μέτρον, καὶ τριγενῆ ὥcπερ ὁ καλός ἡ καλή τὸ καλόν, ὁ cοφός ἡ cοφή τὸ cοφόν.

Περὶ τῶν εἰc $\overline{\text{α}}$ οὐδετέρων.

Choer. 368, 2: τὰ εἰc $\overline{\text{α}}$ λήγοντα οὐδέτερα καὶ βαρύνεται καὶ cυcτέλλει τὸ $\overline{\text{α}}$ καὶ τῷ $\overline{\text{μ}}$ παραλήγεται, καὶ διὰ τοῦ $\overline{\text{τοc}}$ θέλει κλίνεcθαι οἷον ποίημα ποιήματος, αἷμα αἵματος, ἅρμα ἅρματος.

Choer. 368, 31: τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων ἄκλιτά ἐστιν οἷον τὸ ἄλφα τοῦ ἄλφα τῷ ἄλφα, τὸ βῆτα τοῦ βῆτα τῷ βῆτα, τὸ γάμμα τοῦ γάμμα τῷ γάμμα. καὶ λέγουσι περὶ τούτων τινὲς διαφόρους αἰτίας· ἐπειδὴ οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ α̅ τὸ μ̅, διὰ τοῦτο οὐ κλίνεται· τὰ εἰς α̅ λήγοντα οὐδέτερα πρὸ τοῦ α̅ θέλει ἔχειν τὸ μ̅ οἷον ποίημα ῥῆμα βῆμα νόημα, ὅθεν τὸ γάμμα καὶ σίγμα ὡς ἔχοντα πρὸ τοῦ α̅ τὸ μ̅ ἐκινδύνευσε κλίνεσθαι οἷον γάμμα γάμματος καὶ σίγμα σίγματος, καὶ οὕτω τινὲς παραναγινώσκουσιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ

ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου.

τὸ δὲ ἀληθέστερον κατὰ διάλυσιν ἢ διάστασιν ἀναγινώσκεται οἷον «ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα», καὶ ἐπιφέρεται «τῶν Εὐριπίδου», ἵνα εὑρεθῇ τὸ ἄρθρον ἐπιφερόμενον, λέγω δὴ τὸ τῶν· καὶ ταῦτα γὰρ ἄκλιτα ἔμεινε κατὰ συνεκδρομὴν τῶν ἑτέρων στοιχείων. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων οὐ κλίνεται, ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα βαρβάρων ἐστὶν εὑρήματα.

Choer. 371, 34: ἰστέον δὲ ὅτι κυρίως οὐκ ἔχει κλητικὰς τὰ οὐδέτερα ἀλλὰ καταχρηστικῶς. τὰ γὰρ πολλὰ αὐτῶν ἄψυχά ἐστιν οἷον τὸ ξύλον, τὸ βέλος, τὸ τεῖχος· οὐ δεῖ δὲ τὰ ἄψυχα καλεῖν, ὁ γὰρ καλῶν διὰ τοῦτο καλεῖ τινα ἵνα ἐπιστρέψῃ πρὸς αὐτόν· τὰ δὲ ἄψυχα πῶς ἔχει ἐπιστρέφειν πρὸς τὸν καλοῦντα αὐτά; πρόσκειται «τὰ πολλὰ αὐτῶν» διὰ τὸ γύναιον καὶ παιδίον, ταῦτα γὰρ ἔμψυχά ἐστιν.

Πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν τῶν οὐδετέρων εἰς α̅ λήγει οἷον τὰ βήματα, τὰ ξύλα, τὰ δένδρα, τὰ φρέατα, τὰ μέτρα· εἰ δέ που εἰς η̅ εὑρεθῇ καταλήγουσα, γνῶθι ὅτι κατὰ κρᾶσίν ἐστιν οἷον τὰ τείχεα τὰ τείχη, τὰ βέλεα τὰ βέλη. τὰ χρέα καὶ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέεα καὶ κλέεα γέγονε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε̅· οὔτε γὰρ δυνάμεθα λέγειν ὅτι κατὰ κρᾶσιν γέγονεν, ἐπειδὴ τὸ α συνεσταλμένον ἔχει οἷον «παλαιγενέων κλέα φωτῶν» (Apoll. Rh. I 1). τὸ δὲ χαλκᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ ὀστᾶ καὶ κανᾶ μηδεὶς οἰέσθω ὡς ἀπὸ τοῦ χάλκεα καὶ χρύσεα καὶ ὀστέα καὶ κάνεα γενῆσθαι κατὰ κρᾶσιν, ἐπειδὴ εἰς η̅ ὤφειλε καταλήγειν, ὥσπερ βέλεα βέλη, τείχεα τείχη. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐν τῇ εὐθείᾳ τῶν ἑνικῶν ἐγένετο ἡ κρᾶσις οἷον χάλκεον χαλκοῦν, χρύσεον χρυσοῦν, κάνεον κανοῦν, ὀστέον ὀστοῦν· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τῆς κεκραμένης ἑνικῆς εὐθείας ἐγένετο ἡ κλίσις οἷον χαλκοῦν χαλκᾶ, χρυσοῦν χρυσᾶ, κανοῦν κανᾶ, ὀστοῦν ὀστᾶ.

Περὶ τῶν εἰς ι̅ ληγόντων οὐδετέρων.

Choer. 373, 8: τὰ εἰς ι̅ λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τος̅ κλίνεται οἷον μέλι μέλιτος, τὸ δὲ πέπερι καὶ τὸ σίνηπι καὶ τὸ κίκι (εἶδος δέ ἐστι

---

l. 10 διάλυσιν ἢ addit M. l. 15 has duas causas aclisias literarum nominum ex pluribus, quas profert Choerob., ab Herodiano propositas arbitror cf. Theogn. 120, 18 τὸ Πάσχα βάρβαρον, διὸ καὶ ἄκλιτον.

παρ' Αἰγυπτίοις ἐλαίου) καὶ τὸ κόμμι (κόμμι δέ ἐστι τὸ κομμίδιον) καὶ τὸ κιννάβαρι (ἔστι δὲ εἶδος βάμματος πυρροῦ, ἐξ οὗ γράφει ὁ βασιλεύς) καὶ τὸ στάχι (ὅπερ σημαίνει εἶδος πυρροῦ καὶ αὐτό) καὶ τὸ στίμμι (ὅπερ αἱ γυναῖκες κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίονται, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λαχᾶς καλεῖται) οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὰ ἀλλὰ βάρβαρα, κλίνεται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅ς̅ οἷον πεπέριος σινήπιος κίκιος κόμμιος κινναβάριος στάχιος στίμμιος, Ἰωνικῶς διὰ τοῦ ε̅ καὶ ο̅, καὶ Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ε̅ καὶ ω̅ ὥσπερ ὄφις ὄφιος καὶ ὄφεος καὶ ὄφεως. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὑρέθη παρὰ Κρωβύλῳ ἡ δοτικὴ κόμμιδι, ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς. ἔχει δὲ οὕτως·

τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι, διεκόσμει (Mein. fr. com. ed. min. p. 1171).

καὶ τοῦ πέπερι δὲ ἡ γενικὴ εὑρέθη διὰ τοῦ δος πεπέριδος παρὰ Θεοφράστῳ οἷον ὄξους ἔκχυσις καὶ πεπέριδος· τὸ δὲ κιννάβαρι καὶ ἀρσενικῶς εὑρέθη ὁ κιννάβαρις· εὕρηται γὰρ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἡ αἰτατικὴ «τὸν κιννάβαριν». εὑρέθη δὲ καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον οἷον ἡ στίμμις στίμμεος ἰωνικῶς καὶ στίμμεως ἀττικῶς, ἡ αἰτιατικὴ στίμμιν οἷον Ἴων Ὀμφάλῃ

καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον.

καὶ ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διατί μὲν ταῦτα βάρβαρα ὄντα καὶ μὴ ὄντα Ἑλληνικὰ κλίνεται, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν στοιχείων εἰρήκαμεν μὴ κλίνεσθαι ὡς βάρβαρα ἤγουν ὡς βαρβάρων εὑρήματα; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο μόνον εἰρήκαμεν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων μὴ κλίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας. πάλιν ἀποροῦσί τινες λέγοντες, ὅτι διατί, ὥσπερ τὸ Ξέρξης βάρβαρον ὄνομα ὅμοιον γενόμενον τῷ Χρύσῃ καὶ Πέρσῃ ὁμοίως αὐτοῖς ἐκλίθη, Ξέρξου γὰρ ὡς Χρύσου καὶ Πέρσου, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ταῦτα, φημὶ δὴ τὸ πέπερι καὶ τὰ ὅμοια βάρβαρα ὄντα ὅμοια τῷ μέλιτι οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ τ̅ο̅ς̅ ὁμοίως αὐτῷ; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τῶν βαρβάρων καὶ ἐχόντων χαρακτῆρα Ἑλληνικὸν τὰ μὲν ἀναλόγως κλίνεται, τὰ δὲ οὔ. ἰδοὺ γὰρ ἔστι Μέμφις καὶ Ταμίαθις (ἔστι δὲ ταῦτα ὀνόματα πόλεων Αἰγύπτου)· καὶ τὸ μὲν Μέμφις ἀναλόγως κλίνεται, Μέμφιδος γὰρ ὥσπερ Θέτιδος· τὸ δὲ Ταμίαθις οὔ, Ταμιάθεως γάρ. — ἰστέον δὲ ὅτι μονῆρές ἐστι τὸ μέλι διὰ τοῦ τ̅ο̅ς̅ κλινόμενον, οὐκ ἔστι γὰρ εἰς ι̅ λῆγον οὐδέτερον διὰ τοῦ τ̅ο̅ς̅ κλινόμενον, εἰ μὴ τοῦτο μόνον καὶ τὰ παρ' αὐτὸ δηλονότι σύνθετα οἷον ἀπόμελι ἀπομέλιτος, ὀξύμελι ὀξυμέλιτος, εὐκρατόμελι εὐκρατομέλιτος, οἰνόμελι οἰνομέλιτος· τὸ λιπόπατρι τοῦ λιποπάτριδος καὶ τὸ φυγόπολι τοῦ φυγοπόλιος καὶ τὸ τί τινός τῶν ἀρσενικῶν τὴν κλίσιν ἐφύλαξε, φημὶ δὲ τοῦ ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος καὶ τοῦ ὁ φυγόπολις τοῦ φυγοπόλιος καὶ τοῦ ὁ τίς τοῦ τινός.

---

l. 14 παρὰ Θ. — πεπέριδος addit M. l. 18 στίμμεος — οἷον addit M.
l. 20 cf. An. Ox. II 413, 1.

Choer. 375, 3: δεῖ γινώϲκειν ὅτι ἐϲτί τινα εἰϲ ῑ λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ πεπονθότα, ἅπερ ἄκλιτά ἐϲτιν οἷον τὸ ἄλφι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἄλφιτον γέγονε κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ ἔρι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔριον γέγονε ὁμοίωϲ κατὰ ἀποκοπήν, καὶ τὸ κρῖ

κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύραϲ (Є 196),

ὅπερ ἀπὸ τοῦ κρῖμνον γέγονεν ὁμοίωϲ κατὰ ἀποκοπὴν καὶ τὸ τρόφι, ὃ ϲημαίνει τὸ εὔτραφὲϲ

πολλῶν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται (Λ 307),

ἀπὸ τοῦ τρόφιμον γέγονε κατὰ ἀποκοπήν.

Περὶ τῶν εἰϲ ῡ οὐδετέρων.

Choer. 375, 27: τὰ εἰϲ ῡ λήγοντα οὐδέτερα, δηλονότι μονογενῆ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγεται, διὰ τοῦ εοϲ κλίνεται οἷον ἄϲτυ ἄϲτεοϲ, πῶϋ πώεοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ ποίμνιον)· ϲεϲημείωται τὸ νᾶπυ νάπυοϲ, ὅτι μακρᾷ παραληγόμενον οἷον ὡϲ παρὰ Ἀριϲτοφάνει (Eq. 631)

κἄβλεψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ᾽ ἀπέϲπαϲεν

οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ εοϲ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ῠ (ϲημαίνει δὲ τὸ ϲίνηπι)· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ῡ κλίνεται, τουτέϲτι προϲθέϲει τοῦ οϲ ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ φυλάττει τὸ ῡ οἷον γόνυ γόνυοϲ. τὸ δὲ γουνόϲ καὶ δουρόϲ δύναται καὶ μόνον καθ᾽ ὑπέρθεϲιν τοῦ ῡ γενέϲθαι ἀπὸ τοῦ γόνυοϲ καὶ δόρυοϲ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ γοῦναϲ γούνατοϲ καὶ δοῦραϲ δούρατοϲ κατὰ ϲυγκοπὴν γουνόϲ καὶ δουρόϲ. καὶ ἰϲτέον ὅτι κρεῖττόν ἐϲτι κατὰ ϲυγκοπὴν αὐτὰ λέγειν ἤπερ καθ᾽ ὑπέρθεϲιν τοῦ ῡ. ἐὰν γὰρ δῶμεν αὐτὰ καθ᾽ ὑπέρθεϲιν τοῦ ῡ γεγενῆϲθαι, δηλονότι καὶ ϲυναίρεϲιϲ τοῦ ο καὶ ῡ παρακολουθεῖ εἰϲ τὴν ου δίφθογγον, καὶ δηλονότι βαρύνεϲθαι ὤφειλεν, ὥϲπερ τὸ λάαοϲ λᾶοϲ καὶ κέαροϲ κῆροϲ καὶ ἔαροϲ ἦροϲ· εἰ δὲ κατὰ ϲυγκοπὴν αὐτὰ δῶμεν γενέϲθαι, ὀξύνεται ὁμοίωϲ τῷ πατέροϲ πατρόϲ, μητέροϲ μητρόϲ, ἀνέροϲ ἀνδρόϲ.

Єἴρηται καὶ δορόϲ καὶ δουρόϲ καὶ δούρατοϲ καὶ δόρατοϲ καὶ δόρεοϲ καὶ πέντε ἔχει δοτικὰϲ τὸ δόρυ δούρατι, δουρί, δόρει, δόρατι, δορί. ἡ δούρατι καὶ δόρατι πρόδηλοϲ καὶ ἡ δουρί καὶ δορί πεπονθυῖα. ἡ δόρει παρ᾽ Αἰϲχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι (fort. Μέμνονι) «ϲὺν δόρει ϲτρατόν». ἔϲτιν ἡ εὐθεῖα δόρυ «δόρυ δ᾽ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει» (Ν 442) καὶ ὡϲ πῶϋ πώεοϲ γενική, δοτικὴ πώει, δόρυ δόρεοϲ δόρεϊ ϲυναλοιφῇ δόρει. ἡ δὲ δουρί οἷον παρ᾽ Ἀλκμᾶνι «δουρὶ ξυϲτῷ μέμηνεν Αἴαϲ» παρὰ τὴν δοῦραϲ εὐθεῖαν, ἐπεὶ ἀνάλογόϲ ἐϲτιν ὁμοίων παράθεϲιϲ. ἔχει δὲ αὕτη ἡ εὐθεῖα ὁμοίων παράθεϲιν κέραϲ καὶ τέραϲ. οὗ πληθυντικὸν ἀνάλογον

---

l. 27 cf. E. M. 497, 31, Mon. 34, 20. l. 28 quae de genetivo proposui, sunt ex Mon. 35, 4, ubi additur: ὡϲ ἐν ἑτέροιϲ ἐδήλωϲα, quibus verbis hic περὶ κλίϲεωϲ liber significari videtur. De dativo ex Ep. Cr. I 122 locum adieci, ut emendatus est a Lehrsio ad Herod. p. 118 Alcmanis loco ex Choer. 377, 3 apposito et Aristophanis Achaeique testimoniis ex eodem p. 376, 19 adiectis (de Sophoclis vel potius Achaeî fragmento cf. Nanck fragm. tragicorum p. 176 et 584,

δούρατα «δούρατα δ' αἴ κ' ἐθέληςθα καὶ ἓν καὶ εἴκοςι δήεις» (Ν 260), ἡ γενικὴ δούρατος καὶ ἐν ςυγκοπῇ δουρός ὑφέςει τοῦ ῡ δορός

ἐναντίον δορὸς
ὀρνύμενος Ἀχιλλέως

καὶ ἡ δοτικὴ «ςὺν δορὶ ςὺν ἀςπίδι», ὅπερ Ἀριςτοφάνης παρενυφαίνει ἐν Εἰρήνῃ (355) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους (scr. Ἀχαιοῦ) προκείμενον. αἱ δὲ παρὰ Τρύφωνι εὐθεῖαι δόρ καὶ δούρ, ἀφ' οὗ δορός καὶ δουρός, κακίζονται.

Choer. 377, 11: τὰ γόνυα καὶ δόρυα γίνεται καθ' ὑπερβιβαςμὸν τοῦ ῡ γοῦνα καὶ δοῦρα. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ δούρατος γενέςθαι κατὰ ἀποκοπὴν τῆς τος ςυλλαβῆς γοῦνα καὶ δοῦρα.

Περὶ τῶν εἰς ον οὐδετέρων.

Choer. 377, 24: τὰ εἰς ον οὐδέτερα εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν οἷον μέτρον μέτρου, ξύλον ξύλου, δένδρον δένδρου, πλέθρον πλέθρου. τὸ γὰρ βέλτιον βελτίονος καὶ κρεῖττον κρείττονος ἀπὸ τοῦ ὁ βελτίων τοῦ βελτίονος καὶ ὁ κρείττων τοῦ κρείττονος ἀρςενικοῦ γέγονε καὶ δηλονότι τὴν τῶν ἀρςενικῶν κλίςιν ἐφύλαξεν.

Περὶ τῶν εἰς αρ οὐδετέρων.

Choer. 380, 21: τῶν εἰς αρ οὐδετέρων τὰ μὲν ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον τὸ δέλεαρ τοῦ δελέατος, τὸ ὄνειαρ τοῦ ὀνείατος (ςημαίνει δὲ τὸ ὄνειαρ τὸ ὀφελοῦν καὶ τὸ βρῶμα), ἄλειφαρ ἀλείφατος (ςημαίνει δὲ τὸ ἄλειμμα

ἀλείφατος ἐννεώροιο [Σ 351]),

κάρηαρ καρήατος καὶ κατὰ ςυγκοπὴν κάρητος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ

κὰδ δὲ κάρητος
οὔλας ἧκε κόμας (ψ 157).

---

qui etiam pro παρεμφαίνει emendavit παρενυφαίνει). Choeroboscus δόρει repetit a nominativo δόρος, quae altera forma sit nominativi δόρας pariter atque δέρος γῆρος alterae species nominativorum δέρας et γῆρας fortasse magis ex Herodiani sententia, si quidem is canon, quem Choer. proponit, Herodiani est, secundum quem μακροπαράληκτα εἰς ῡ per εος, βραχυκατάληκτα per ῠος flectuntur. Dativi γόνυϊ et δόρυϊ, quos affert Choeroboscus, ab ipso ex analogia ficti videntur. — Περὶ τοῦ δάκρυ πῶς κλίνεται, inquit Choerob. 376, 24, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἡρωδιανοῦ μαθηςόμεθα. Eius doctrina continetur in Ep. Cr. I 120, 31: ἔςτιν ἡ εὐθεῖα δάκρυον καὶ δάκρυ. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ δάκρυον κατὰ ἀποβολήν, ἀλλὰ κατὰ ςχηματιςμὸν χρῆται ὁ ποιητής «βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν» (δ 198) (cf. περὶ παθῶν in E. M. 246, 8 et Zonar. 470 δάκρυ οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ δάκρυον κατ' ἀποκοπήν, ἀλλὰ κατὰ ςχηματιςμόν, ἔςτι γὰρ ἀπὸ ςυνθέτου λέξις ἁπλῆ. ἔςτι γὰρ ἀρίδακρυς ἀρίδακρυ καὶ δάκρυ). τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα, τοῦτο κατὰ ςυναλοιφὴν γέγονε δάκρη «ξανθὰ δάκρη». ἀπὸ δὲ τοῦ δάκρυον δάκρυα. τὸ δὲ δάκρυςιν οὐκ ἀπὸ τοῦ δάκρυ, δάκρεςι γὰρ ἂν ἦν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ δακρύοις κατὰ μεταπλαςμὸν ὡς προβάτοις πρόβαςιν, ἐγκάτοις ἔγκαςι, πετάλοις πέταλςιν «ἐν ἠρινοῖς πέταλςι». Etiam haec extrema de δάκρυςι ex δακρύοις per metaplasmum nato Herodiani est, ut ex exemplis appositis elucet et recte se habet, si δάκρεος genetivus est ut πώεος ἄςτεος. Quare Lobeckio El. II 293 Epimeristam perperam interpretatum esse contendenti non adstipulor.

τῶν δὲ διϲυλλάβων τὰ μὲν φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον ἦμαρ ἤματοϲ, εἶδαρ εἴδατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ βρῶμα), ἧπαρ ἥπατοϲ, οὖθαρ οὔθατοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν μαζόν)· τὰ δὲ βραχείᾳ ἢ θέϲει μακρᾷ παραληγόμενα διὰ τοῦ ροϲ κλίνεται οἷον θέναρ θέναροϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ κοῖλον τῆϲ χειρόϲ, παρὰ τὸ θένειν ἤγουν τύπτειν), ὕπαρ ὕπαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὸ ἀληθινὸν ἐνύπνιον, ἤγουν τὴν λεγομένην ὀπταϲίαν), ἔαρ ἔαροϲ, κέαρ κέαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν ψυχήν), καὶ κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε καὶ α εἰϲ η ἦροϲ καὶ κῆροϲ, νέκταρ νέκταροϲ (τὸ τῶν θεῶν πόμα), ἄλκαρ ἄλκαροϲ (ϲημαίνει δὲ τὴν βοήθειαν). ϲεϲημείωται τὸ φρέαρ τοῦ φρέατοϲ καὶ ϲτέαρ ϲτέατοϲ, ὅτι βραχείᾳ παραληγόμενα διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη (ϲτέαρ δέ ἐϲτι τὸ λίποϲ), περὶ ὧν ἔϲτιν εἰπεῖν, μήποτε φρεῖαρ καὶ ϲτεῖαρ ἦν καὶ ὡϲ ἔχοντα φύϲει μακρὰν τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη οἷον ϲτείατοϲ καὶ φρείατοϲ, ἐξ οὗ τὸ «φρείατα μακρὰ νάουϲι» (Φ 197), καὶ λοιπὸν ἀποβληθέντοϲ τοῦ ι, ἔμεινεν ἡ αὐτὴ κλίϲιϲ.

Choer. 381, 23: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι τοῦτο περὶ τῶν εἰϲ αρ οὐδετέρων τῶν κλινομένων διὰ τοῦ τοϲ, ὅτι οὐδεμία μετουϲία ἐϲτὶ τῶν ἀμεταβόλων μετὰ τοῦ τ, ὥϲτε κλίνεϲθαι αὐτὰ διὰ τοῦ τ· ὤφειλεν γὰρ καὶ ταῦτα φυλάξαι τὸ ἀμετάβολον ἐν τῇ γενικῇ. ἀμετάβολα γὰρ λέγεται παρὰ τὸ μὴ μεταβάλλεϲθαι ἐν τοῖϲ μέλλουϲι τῶν ῥημάτων μηδὲ ἐν ταῖϲ κλίϲεϲι τῶν ὀνομάτων οἷον κείρω κερῶ, φθείρω φθερῶ, Πλάτων Πλάτωνοϲ, Ἕκτωρ Ἕκτοροϲ. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι ἀπὸ τῆϲ εἰϲ ϲ καταλήξεώϲ ἐϲτιν ἡ κλίϲιϲ τούτων οἷον ὡϲ ἀπὸ τοῦ ὄνειαϲ καὶ δέλεαϲ καὶ φρέαϲ καὶ ϲτέαϲ, ὥϲπερ κρέαϲ κρέατοϲ καὶ γῆραϲ γήρατοϲ, ὥϲτε ἑτερόκλιτα αὐτὰ εἶναι.

Τὰ εἰϲ αρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω ἄκλιτά ἐϲτιν οἷον μῶμαρ ὁ μῶμοϲ, βῶμαρ ὁ βωμόϲ, νῶκαρ ἡ ϲτέρηϲιϲ τῆϲ ψυχῆϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ωρ οὐδετέρων.

Choer. 382, 26: τὰ εἰϲ ωρ οὐδέτερα διὰ τοῦ ροϲ κλίνεται καὶ φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν οἷον τέκμωρ τέκμωροϲ (τὸ ϲημεῖον), ἔλδωρ ἔλδωροϲ (τὸ ἐπιθύμημα), ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ε γίνεται ἐέλδωρ τριϲυλλάβωϲ, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ «τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ» (Α 41), ἕλωρ ἕλωροϲ (τὸ ἕλκυϲμα καὶ ϲπάραγμα, ἐξ οὗ τὸ «ἑλώρια τεῦχε κύνεϲιν)», πλὴν τοῦ ὕδωρ ὕδατοϲ, τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ τοϲ ἐκλίθη, καί ἐϲτιν ἑτερόκλιτον· ἡ γὰρ κλίϲιϲ αὐτοῦ ὡϲ ἀπὸ τῆϲ εἰϲ αϲ καταλήξεώϲ ἐϲτιν οἷον ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ὕδαϲ ὕδατοϲ, ὥϲπερ κρέαϲ κρέατοϲ, γῆραϲ γήρατοϲ. τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ ϲκώρ (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀφόδευμα), τούτου γὰρ ἡ γενικὴ ϲκατόϲ ἐϲτιν ἑτεροκλίτωϲ, ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ϲκάϲ εὐθείαϲ τῆϲ μὴ εἰρημένηϲ. ἐγένετο δὲ ἑτερόκλιτον τὸ ὕδωρ ὕδατοϲ διὰ τοιαύτην

l. 16 cf. Choer. 544, 20, Ep. in Psalm. 3, 15, E. M. 491, 20 et fr. 46.
l. 26 Herod. ἐν τῷ περὶ τοῦ ὕδωρ μονοβίβλῳ fr. 2.

αἰτίαν· κανὼν ἔϲτιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ἀπαθὲϲ βραχυκατάληκτον θέλει εἶναι, χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ πούϲ καὶ τῆϲ εἰϲ ωρ καταλήξεωϲ. ἔϲτω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνοϲ ταῦτα· τὸ κρέαϲ, τὸ τεῖχοϲ, τὸ ποίημα, τὸ νόημα, τὸ δένδρον, τὸ ξύλον, τὸ δέλεαρ, τὸ ἧπαρ, τὸ μέλι. πρόϲκειται «ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν» διὰ τὸ πᾶν καὶ πῦρ· ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν. πρόϲκειται «ἀπαθὲϲ» διὰ τὸ βοῶν, τὸ ποιοῦν, τὸ ὀϲτοῦν, ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράϲεωϲ ἔχει τὴν μακράν, ἀπὸ γὰρ τοῦ βοάον καὶ τοῦ ποιέον καὶ τοῦ ὀϲτέον ἐϲτίν. ἔτι πρόϲκειται «ἀπαθέϲ» διὰ τὸ κάρη, καὶ τοῦτο γὰρ ἀπὸ πάθουϲ ἔχει τὴν μακροκατάληξιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρηνον γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν καὶ οὐ καταλήγει φύϲει εἰϲ η. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν παρὰ τὸ πούϲ» διὰ τὸ δίπουν καὶ τρίπουν· ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῆϲ εἰϲ ωρ καταλήξεωϲ» διὰ τὸ τέκμωρ καὶ ἔλδωρ καὶ ὕδωρ, ταῦτα γὰρ μακροκαταληκτεῖ. ἐπειδὴ οὖν παράλογόϲ ἐϲτιν αὕτη ἡ κατάληξιϲ, φημὶ δὴ ἡ εἰϲ ωρ διὰ τὴν μακροκαταληξίαν, τούτου χάριν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐκλίθη, ἀλλ' ἐγένετο ἡ κλίϲιϲ αὐτοῦ ἀπὸ τῆϲ εἰϲ αϲ καταλήξεωϲ, ὥϲπερ γὰρ κρέαϲ κρέατοϲ, γῆραϲ γήρατοϲ, οὕτω καὶ ὕδαϲ ὕδατοϲ, καὶ ἔϲτι λοιπὸν ἑτερόκλιτον. εὑρίϲκεται δὲ καὶ ἡ εἰϲ οϲ εὐθεῖα. ὥϲπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ γῆραϲ γῆροϲ καὶ ἀπὸ τοῦ δέραϲ δέροϲ, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆϲ ὕδαϲ εὐθείαϲ, ἐξ ἧϲ ἡ γενικὴ ὕδατοϲ, γίνεται ὕδοϲ, ὡϲ παρὰ Καλλιμάχῳ,

ἔϲτιν ὕδοϲ καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινοϲ.

ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, ὡϲ παρ' Ἡϲιόδῳ (Opp. 61)

γαῖαν ὕδει φύρειν,

ὡϲ ἀπὸ τῆϲ ὕδοϲ εὐθείαϲ, ὥϲπερ τὸ τεῖχοϲ τῷ τείχει.

Ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, τί διαφέρει τὰ εἰϲ ωρ οὐδέτερα τῶν εἰϲ ωρ ἀρϲενικῶν. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τοῦτο διαφέρει, καθὸ τὰ μὲν ἀρϲενικὰ βαρύτονα ὄντα μὴ ἔχοντα τὸ λ τρέπει τὸ ω εἰϲ τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροϲ, Μέντωρ Μέντοροϲ, Νέϲτωρ Νέϲτοροϲ· τὰ δὲ εἰϲ ωρ οὐδέτερα φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν οἷον τέκμωρ τέκμωροϲ, ἕλωρ ἕλωροϲ, ἔλδωρ ἔλδωροϲ. καὶ ἀποροῦϲί τινεϲ λέγοντεϲ, διατί τὰ εἰϲ ωρ οὐδέτερα οὐ τρέπει τὸ ω εἰϲ τὸ ο ἐν τῇ γενικῇ, ὥϲπερ τὰ εἰϲ ωρ ἀρϲενικά· καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε οὐδέτερον μονογενὲϲ ἔχει τὴν παραλήγουϲαν τῆϲ περιττοϲυλλάβου γενικῆϲ ἥττονα χρόνον ἔχουϲαν τῆϲ ληγούϲηϲ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ οἷον βῆμα βήματοϲ, μέλι μέλιτοϲ, γόνυ γόνυοϲ, ἄϲτυ ἄϲτεοϲ, κρέαϲ κρέατοϲ, τεῖχοϲ τείχεοϲ, φῶϲ φωτόϲ, ὦϲ ὠτόϲ· χωρὶϲ τοῦ πῦρ πυρόϲ (τοῦτο γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνει τὸ υ, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ϲυϲτέλλει αὐτό), καὶ χωρὶϲ τοῦ ὕδωρ ὕδατοϲ (καὶ τοῦτο γὰρ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν τῆϲ γενικῆϲ, τῆϲ εὐθείαϲ μακροκαταληκτούϲηϲ). τοῦτο δὲ ἑτερόκλιτον εἰρήκαμεν, ὡϲ

---

l. 25 adnotamentum de heteroclisia voc. ὕδωρ transiit in E. M. 776, 15, de ὕδοϲ E. M. 549, 54.

ἀπὸ τῆϲ ὕδαϲ εὐθείαϲ. πρόϲκειται «μονογενῆ» διὰ τὸ πᾶν παντόϲ, τοῦτο γὰρ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ φύϲει μακρὸν ἔχει τὸ α̅, ἐν δὲ τῇ γενικῇ θέϲει μακρόν· τὸ δὲ φύϲει μακρὸν μεῖζόν ἐϲτι τοῦ θέϲει μακροῦ. τούτου χάριν τὰ εἰϲ ω̅ρ̅ οὐδέτερα οὐ τρέπει τὸ ω̅ εἰϲ τὸ ο̅ ἐν τῇ γενικῇ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἡ παραλήγουϲα τῆϲ περιττοϲυλλάβου γενικῆϲ τῶν μονογενῶν οὐδετέρων ἥττονα χρόνον ἔχουϲα τῆϲ ληγούϲηϲ τῆϲ ἰδίαϲ εὐθείαϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ α̅ϲ̅ οὐδετέρων.

Choer. 385, 11: πάντα τὰ εἰϲ α̅ϲ̅ λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τ̅ο̅ϲ̅ κλίνεται οἷον πέραϲ πέρατοϲ, κρέαϲ κρέατοϲ, γέραϲ γέρατοϲ, οὖαϲ οὔατοϲ, ἐκ δὲ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ̅ ὄαϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν οὖϲ καὶ κατὰ Δωριεῖϲ ὦϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ οὖϲ ἄκλιτόν ἐϲτι· τὸ γὰρ

Ἄντιφον αὖτε παρ' οὖϲ ἔλαϲε ξίφει (Λ 109)

ἀντὶ τῆϲ παρὰ τὸ οὖϲ ὑπάρχον αἰτιατικῆϲ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, οὐδὲ γὰρ ἐκλίθη, ἀλλ' ὡμοφώνηϲε τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ. τὰ γὰρ οὐδέτερα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν καὶ αἰτιατικὴν οἷον τὸ βῆμα τοῦ βήματοϲ τῷ βήματι τὸ βῆμα ὦ βῆμα, τὸ ξύλον τοῦ ξύλου τῷ ξύλῳ τὸ ξύλον ὦ ξύλον. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ οὖϲ ἄκλιτόν ἐϲτι. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδὲν οὐδέτερον εἰϲ ο̅υ̅ϲ̅ λήγει εἰ μὴ μόνον τὸ οὖϲ. ἐπειδὴ οὖν τοῦτο, φημὶ δὲ τὸ οὖϲ, οὐκ ἔϲχεν ἄλλο ὅμοιον, εἰκότωϲ ὡϲ μὴ ἔχον τί μιμήϲαϲθαι, ἄκλιτον ἔμεινεν. ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ δέμαϲ ἄκλιτόν ἐϲτι. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ἐϲτὶν ἄκλιτον. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδὲν εἰϲ α̅ϲ̅ οὐδέτερον ἔχει πρὸ τοῦ α̅ τὸ μ̅ οἷον γῆραϲ, κῶαϲ, κρέαϲ, τέραϲ. ἐπειδὴ οὖν τὸ δέμαϲ εἰϲ α̅ϲ̅ ἐϲτὶν οὐδέτερον καὶ ἔχει πρὸ τοῦ α̅ τὸ μ̅, εἰκότωϲ ὡϲ μὴ ἔχον τι μιμήϲαϲθαι ἄκλιτον ἔμεινε.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι οὐδὲν εἰϲ α̅ϲ̅ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἔϲτιν οὐδέτερον, ὅθεν τὸ καρήατοϲ οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηαϲ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κάρηαρ.

Ἰϲτέον ὅτι ὁ Σοφοκλῆϲ ἐν Κηδαλίωνι ϲατυρικῷ φηϲι

καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατοϲ

ἀντὶ τοῦ δέουϲ καὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐϲτὶν «τὰ δέατα περιτεταμένα». ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέαϲ. ὅτε Ξενοφάνηϲ φηϲὶν

ἁγνὸν ἐνὶ ϲπεάτεϲϲι τεοῖϲ καταλείβεται ὕδωρ.

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται ϲπέαϲ. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡϲ ἀπὸ τοιούτων εὐθειῶν τὰϲ κλίϲειϲ λαμβάνει, οὐκ οὐϲῶν μέντοι ἐν χρήϲει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κτεάτεϲϲιν

ἀνέροϲ, ὃν κτεάτεϲϲιν ἑοῖϲ ἔπι γῆραϲ ἔτετμε (α 218)

μεταπλαϲμοῦ ἔχεται ἐκ τῆϲ κτεάτοιϲ δοτικῆϲ.

---

l. 10 verba ἐκ δὲ τούτου — Δωριεῖϲ ὦϲ pro Choerobosci verbis καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν οὖϲ inserui ex Herod. περὶ παθῶν in E. M. 639, 1 cf. Ep. Cr. I 116, 16 et Mon. 14, 24 τοῦ οὖϲ οὐ ζητητέον τὴν κλίϲιν, de δέμαϲ Mon. 29, 26. l. 26 Ep. Cram. I 251, 17, E. M. 491, 22. l. 28 Mon. 30, 25 cf. Lehrs ad h. l.

Choer. 386, 1: ἰστέον δὲ ὅτι, ὡς εἴρηται, πάντα τὰ εἰς ᾱς λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷον γέρας γέρατος, δέρας δέρατος, κέρας κέρατος, κρέας κρέατος. καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ᾰς λήγοντα οὐδέτερα πέφυκε πολλάκις γίνεσθαι καὶ εἰς ος οἷον δέρας δέρος, κῶας κῶος, γῆρας γῆρος, τὰ δὲ εἰς ος οὐδέτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον βέλος βέλεος, τεῖχος τείχεος, εἰκότως καὶ ταῦτα τὰ εἰς ᾰς οὐδέτερα ἔσχεν ἀφορμὴν ὡς γινόμενα καὶ εἰς ος τοῦ ἔχειν διὰ καθαροῦ τοῦ ος τὴν γενικήν, καὶ τούτου χάριν ἀποβάλλουσι τὸ τ οἱ Ἴωνες οἷον κρέατος κρέαος, γήρατος γήραος, κέρατος κέραος· καὶ λοιπὸν οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦσι τὸ ᾱ καὶ ο εἰς ω καὶ λέγουσι τοῦ κρέως, τοῦ γήρως καὶ δέρως βαρυτόνως. δι' ὅλου δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα, φημὶ δὲ τὸ ἀποβάλλεσθαι τὸ τ Ἰωνικῶς καὶ κρᾶσιν παρακολουθεῖν τῶν φωνηέντων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φυλάττεται καὶ ἐν ταῖς γενικαῖς καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς, ἡ γὰρ αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ ὡμοφώνησαν τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ, μόνη δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν οὐδὲν τοιοῦτον πάσχει, οὐκ ἀποβάλλει γὰρ τὸ ἴδιον σύμφωνον καὶ ποιεῖ συναίρεσιν τῶν φωνηέντων. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἡ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱς οὐδετέρων μίαν ἔχει φωνὴν παρὰ πάσαις ταῖς διαλέκτοις οἷον κρέασι γέρασι κέρασι, τουτέστι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Choer. 389, 26: καὶ ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι διὰ ποίαν αἰτίαν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ σύμφωνον οἱ Ἴωνες ἐν τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν, καὶ παρακολουθεῖ συναίρεσις τῶν φωνηέντων Ἀττικῶς ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ εἰ ἀπεβλήθη τὸ σύμφωνον καὶ παρηκολούθησε συναίρεσις τῶν φωνηέντων, ἤμελλε συνεμπίπτειν τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν οἷον κρέατι κρέαϊ κρέᾳ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τούτου χάριν ἐπὶ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ σύμφωνον οἱ Ἴωνες καὶ ποιοῦνται συναίρεσιν οἱ Ἀττικοὶ τῶν φωνηέντων. ἄλλως τε δὲ πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν εἰς ῑ λήγουσα θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ῑ τὸ σ ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ· ἐνεργείᾳ μὲν οἷον Αἴασι, βήμασι, λέβησιν, δυνάμει δὲ οἷον Φοίνιξι, Πέλοψι, λαίλαψι. τούτου οὖν χάριν ἐπὶ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἀποβάλλουσιν οἱ Ἴωνες τὸ σύμφωνον καὶ ποιοῦνται συναίρεσιν οἱ Ἀττικοὶ τῶν φωνηέντων.

Choer. 386, 30: ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διατί ἐπὶ τῶν εἰς ᾰ ληγόντων οὐδετέρων μὴ ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες ἀποβολὴν τοῦ τ κατὰ τὴν γενικὴν καὶ κρᾶσιν τῶν φωνηέντων οἱ Ἀττικοὶ οἷον βῆμα βήματος καὶ βήμως, ὥσπερ κρέατος καὶ κρέως. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ὅτι τὰ εἰς ᾱς λήγοντα οὐδέτερα πέφυκε γίνεσθαι καὶ εἰς ος οἷον γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, κῶας κῶος. καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ος οὐδέτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται οἷον βέλος βέλεος, τεῖχος τείχεος, εἰκό-

L. 19 cf. Ep. Cr. I 251, 21, E. M. 257, 9 δέρος τὸ κῴδιον· αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἤτοι Ἰωνικαί εἰσιν ἢ Δωρικαὶ οἷον δέρος κῶος ἀπὸ τοῦ δέρας κῶας cf. etiam Tzetzes ad Hesiod. Opp. v. 61.

τως καὶ ταῦτα ἔςχεν ἀφορμὴν ὡς γινόμενα καὶ εἰς ος τοῦ ἔχειν καθαρὰν γενικήν. τὰ δὲ εἰς α λήγοντα οὐδέτερα, ἐπειδὴ οὐ γίνεται καὶ εἰς ος, τούτου χάριν ὡς μὴ ἔχοντά τι μιμήςαςθαι οὐκ ἀποβάλλει τὸ τ Ἰωνικῶς κατὰ τὴν γενικὴν καὶ κρᾶςιν ποιεῖ τῶν φωνηέντων Ἀττικῶς.

Choer. 388, 4: ἰςτέον ὅτι τῷ κρέατι κοινῶς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ Ἰωνικῶς γίνεται τῷ κρέαϊ καὶ κατὰ ςυναίρεςιν τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν ᾳ δίφθογγον γίνεται τῷ κρέᾳ Ἀττικῶς. ἰςτέον δὲ ὅτι ἅμα ςυναίρεςις ἐγένετο ἅμα καὶ ἔκταςις, διὸ καὶ τὸ ι ἀνεκφώνητόν ἐςτι· τὸ γὰρ ι ἡνίκα εὑρεθῇ ἢ μετὰ τοῦ η ἢ μετὰ τοῦ ω ἢ μετὰ τοῦ α μακροῦ ἐν μιᾷ ςυλλαβῇ, ἀνεκφώνητον εὑρίςκεται οἷον τῷ Χρύςῃ, τῷ ςοφῷ, τῇ Μηδείᾳ.

Ἄξιον δέ ἐςτι ζητῆςαι, διατί ὥςπερ ἐπὶ τοῦ κρέαϊ καὶ γήραϊ γίνεται κατὰ ςυναίρεςιν τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν ᾳ δίφθογγον κρέᾳ καὶ γήρᾳ, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τοῦ ναΐ καὶ γραΐ γίνεται κατὰ ςυναίρεςιν νᾷ καὶ γρᾷ. ἔςτιν οὖν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· πᾶςα δοτικὴ ἑνικῶν εἰς ι ἀνεκφώνητον λήγουςα τὴν γενικὴν ἔχει ἰςοςύλλαβον τῇ εὐθείᾳ οἷον τῷ κοχλίᾳ ὁ κοχλίας τοῦ κοχλίου, τῷ ςοφῷ ὁ ςοφός τοῦ ςοφοῦ, τῇ μνᾷ ἡ μνᾶ τῆς μνᾶς, τῷ γήρᾳ τὸ γῆρας τοῦ γήρως, τῷ κρέᾳ τὸ κρέας τοῦ κρέως· τὸ γὰρ κρέαος καὶ γήραος πρὸς τὸ κρέαϊ καὶ γήραΐ ἐςτιν. εἰ οὖν ἐγένετο ταῦτα κατὰ ςυναίρεςιν, ἤμελλον ἔχειν τὸ ι ἀνεκφώνητον, ὅπερ ἐςτὶν ἄτοπον, οὐδὲ γὰρ ἔχει ἰςοςύλλαβον τὴν γενικὴν τῇ εὐθείᾳ, ὡς ναῦς ναός, γραῦς γραός. τούτου οὖν χάριν οὐ ςυναιρεῖται ταῦτα κατὰ τὴν δοτικήν, ἵνα μὴ εἰς ι ἀνεκφώνητον λήγῃ κατὰ τὴν δοτικὴν καὶ ἔχῃ τὴν γενικὴν περιττοςύλλαβον τῆς εὐθείας.

Choer. 388, 34: τὸ κρεοῖν ἀπὸ τοῦ κρεάοιν γέγονε κατὰ κρᾶςιν τοῦ α καὶ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν οι δίφθογγον, διὸ καὶ περιςπᾶται. ἐὰν δὲ θελήςωμεν λέγειν ὅτι κρᾶςις παρηκολούθηςε τοῦ α καὶ ο εἰς τὸ ω, ὀφείλει διὰ τοῦ ω γενέςθαι τοῖν κρεῷν προςγραφομένου τοῦ ι· ἡ δὲ παράδοςις διὰ τῆς οι διφθόγγου ἐπίςταται τὴν λέξιν.

Τὸ κρέα ἀπὸ τοῦ κρέαα γέγονε κατὰ κρᾶςιν τῶν δύο αα εἰς ἓν α μακρόν, ὥςπερ Ναυςικάα Ναυςικᾶ, τὸ γὰρ «κρέα λυγκὸς ἔταμνε» (Callim. Dian. 88) ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε κατὰ ςυγκοπὴν τῆς ατ ςυλλαβῆς, ςυνεςταλμένον γὰρ ἔχει τὸ α.

Περὶ τῶν εἰς ος οὐδετέρων.

Choer. 390, 30: τὰ εἰς ος οὐδέτερα, δηλονότι ὀνόματα, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τεῖχος τείχους, βέλος βέλους, βάθος βάθους, πέλαγος πελάγους, ἦθος ἤθους, ψεῦδος ψεύδους, ςτέφος ςτέφους. πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι «δηλονότι ὀνόματα» διὰ τὰς μετοχάς. αὗται

l. 10 cf. Il. Pr. Λ 385: κέρα ἀγλαέ: ςὺν τῷ ι ἔγραψάν τινες τὸ κέρα, ἵνα ᾖ δοτική, ὁμοίως τῷ «δέπᾳ μελιηδέος οἴνου» (γ 46, nunc δέπας) καὶ «γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ» (λ 136). οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἡ παράδοςις, ὡς καὶ Ἀλεξίων ἀξιοῖ. οἱ δὲ ςυνέςτειλαν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον κτλ. cf. Lob. El. II 300 seqq.

γὰρ διὰ τοῦ τοϲ κλίνονται οἷον τὸ τετυφόϲ τοῦ τετυφότοϲ, τὸ πεποιηκόϲ τοῦ πεποιηκότοϲ, τὸ λελαληκόϲ τοῦ λελαληκότοϲ, ὁμοίωϲ τοῖϲ ἰδίοιϲ ἀρϲενικοῖϲ, ὥϲπερ ὁ τετυφώϲ τοῦ τετυφότοϲ, ὁ πεποιηκώϲ τοῦ πεποιηκότοϲ, ὁ λελαληκώϲ τοῦ λελαληκότοϲ.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ ὄφελοϲ ἄκλιτόν ἐϲτι· καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι, διατί ἐϲτιν ἄκλιτον. ἔϲτι δὲ εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· τὰ διὰ τοῦ ελοϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ οὐκ ἔϲτιν οὐδέτερα οἷον ζάφελοϲ (ὁ μεγαλωφελήϲ), ἄγγελοϲ, πέμπελοϲ (ϲημαίνει δὲ τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα), τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελοϲ οὐδέτερα διϲύλλαβά ἐϲτιν οἷον τέλοϲ, ϲκέλοϲ. ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελοϲ διὰ τοῦ ελοϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ὑπάρχον καὶ οὐδέτερόν ἐϲτιν, εἰκότωϲ ὡϲ μὴ ἔχον τι μιμήϲαϲθαι ἔμεινεν ἄκλιτον.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε εὑρίϲκεται ἡ γενικὴ τῶν εἰϲ οϲ οὐδετέρων εἰϲ ουϲ καταλήγουϲα ἀλλ' ἢ εἰϲ ευϲ οἷον Ἐρέβευϲ, θάρϲευϲ

τοίου μὲν θάρϲευϲ πλῆϲε φρένας ἀμφιμελαίνας (Ρ 573),

ἢ ἐντελῶϲ, ἤγουν διὰ τοῦ εοϲ οἷον βέλεοϲ

βέλεοϲ δέ ϲε τείρει ἀκωκή (Ν 251),

ϲτήθεοϲ

ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ ϲτήθεοϲ ἵει (Γ 221),

τείχεοϲ

λεξάϲθων παρὰ τάφρον ὀρυκτήν, τείχεοϲ ἐκτόϲ (Ι 67),

ἄχεοϲ

τὸν δ' ἄχεοϲ νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα (Ρ 591).

δύο δὲ μόναϲ γενικὰϲ ἐποίηϲεν εἰϲ ουϲ, ἐπὶ τῶν εἰϲ οϲ δηλονότι οὐδετέρων, τὸ

χλωροὶ ὑπὸ δείουϲ (Ο 4)

ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δέουϲ καὶ

ἣ ῥα κατὰ ϲπείουϲ κέχυται (ι 330),

ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ ϲπέουϲ· τοῦτο δ' οὐκ ἐποίηϲε διὰ τὸ μέτρον (καὶ εἰ εἰϲ ευϲ γὰρ ἐποίηϲε ταύταϲ τὰϲ γενικάϲ, ἡ αὐτὴ μακρὰ εὑρίϲκετο) ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆϲ ἐπαλληλίαϲ τοῦ ε. ἔϲτι γὰρ δέοϲ καὶ ϲπέοϲ· καὶ εἰ ἐγένετο ἡ γενικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ δέευϲ καὶ ϲπέευϲ, ἀλλεπαλληλία ἤμελλεν εἶναι τοῦ ε, καὶ τούτου χάριν τῇ εἰϲ ουϲ γενικῇ ἐχρήϲατο, φημὶ δὲ τῇ δέουϲ καὶ ϲπέουϲ, ἅτινα ἐν πλεοναϲμῷ τοῦ ι γίνεται δείουϲ καὶ ϲπείουϲ.

Περὶ τῶν εἰϲ ωϲ οὐδετέρων.

Choer. 394, 2: δύο μόνα ἐϲτὶν εἰϲ ωϲ λήγοντα οὐδέτερα, τὸ φῶϲ καὶ τὸ ὦϲ, ἅτινα διὰ τοῦ τοϲ κλίνεται οἷον φωτόϲ καὶ ὠτόϲ· τὸ γὰρ χρέωϲ Ἀττικῶϲ ἐγένετο διὰ τοῦ ω. ἰϲτέον ὅτι τὸ χρέοϲ διὰ τοῦ ο μὲν γραφόμενον κλίνεται ὥϲπερ τὸ τεῖχοϲ καὶ ἐν τοῖϲ ἑνικοῖϲ καὶ ἐν

---

l. 11 cf. Ep. Cr. I 305, 21.

τοῖc δυϊκοῖc καὶ ἐν τοῖc πληθυντικοῖc, ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν εἰc α̅ γίνεται οἷον χρέεα χρέα, cυγκοπῆc γενομένηc τοῦ ἑνὸc ε̅, ὥcπερ καὶ ἐπὶ τοῦ κλέεα κλέα, ὡc παρὰ Ἀπολλωνίῳ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ (I 1),

ἀρχόμενόc cεο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν..

ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ω̅ Ἀττικῶc οἷον τὸ χρέωc, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν γενικὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν οἷον τὸ χρέωc τοῦ χρέωc τὸ χρέωc ὦ χρέωc, μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάccουcαν ἔχει, καὶ ἔcτιν εἰπεῖν δίπτωτον, εὐθεῖαν γὰρ καὶ δοτικὴν ἔχει μόνον. τοῦτο δὲ τὸ Ἀττικόν, φημὶ δὲ τὸ διὰ τοῦ ω̅, οὐ κλίνεται οὔτε εἰc δυϊκὸν οὔτε εἰc πληθυντικὸν ἀριθμόν.

Ἰcτέον δὲ ὅτι τὸ φῶc καὶ τὸ ὦc καὶ περιcπᾶται καὶ διὰ τοῦ τ̅ο̅c̅ κλίνεται οἷον φωτόc καὶ ὠτόc. διὰ τοῦ τ̅ο̅c̅ δὲ κλίνεται διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ἔcτιν δαc καὶ φάοc· τοῦτο μὲν τὸ φάοc καθ' ὑπερβιβαcμὸν τοῦ ο̅ γίνεται φόαc, τὸ δὲ δαc γίνεται ἐκ τοῦ οὖαc κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ̅, ἐξ οὗ κατὰ κρᾶcιν οὖc, ὅπερ ἐcτὶν ἄκλιτον· ταῦτα δὲ φημὶ τὸ δαc καὶ φόαc διὰ τοῦ τ̅ κλίνεται οἷον δατοc καὶ φόατοc. τὰ γὰρ εἰc α̅c̅ οὐδέτερα διὰ τοῦ τ̅ο̅c̅ κλίνεται οἷον φρέαc φρέατοc, κρέαc κρέατοc, γῆραc γήρατοc. καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶcιν τοῦ ο̅ καὶ α̅ εἰc ω̅ γίνεται φῶc καὶ ὦc ὥcπερ κρείττονα κρείττοα κρείττω, βελτίονα βελτίοα βελτίω, ἀρείονα ἀρείοα ἀρείω, καὶ φυλάττει τὴν αὐτὴν κλίcιν φημὶ δὲ τὴν διὰ τοῦ τ̅ο̅c̅ οἷον φωτόc καὶ ὠτόc. τὰ γὰρ cυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίcιν οἷον τιμήειc τιμήεντοc τιμῆc τιμῆντοc, δαφνήειc δαφνήεντοc δαφνῆc δαφνῆντοc, πλόοc πλόου πλοῦc πλοῦ, χρύcεοc χρυcέου χρυcοῦc χρυcοῦ, ἀργύρεοc ἀργυρέου ἀργυροῦc ἀργυροῦ, οὕτωc οὖν καὶ φόαc φόατοc καὶ φῶc φωτόc, καὶ δαc δατοc καὶ ὦc ὠτόc.

Ἰcτέον δὲ ὅτι τινὲc τὸ φῶc ἀπὸ τοῦ φάοc λέγουcι γεγενῆcθαι κατὰ κρᾶcιν τοῦ α̅ καὶ ο̅ εἰc ω̅, οἵτινεc οὐκ ἀκριβῶc λέγουcι· τὸ γὰρ φάοc εἰc ο̅υ̅c̅ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον φάουc. ἔχομεν γὰρ ὅτι τὸ εἰc ο̅c̅ οὐδέτερα ὀνόματα εἰc ο̅υ̅c̅ ἔχει τὴν γενικὴν οἷον τεῖχοc τείχουc, βάθοc βάθουc, ἦθοc ἤθουc, βέλοc βέλουc· τὸ δὲ φῶc διὰ τοῦ τ̅ο̅c̅ κλίνεται οἷον φωτόc. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ φάοc, ὤφειλεν ὁμοίωc αὐτῷ εἰc ο̅υ̅c̅ ἔχειν τὴν γενικήν, ἐπειδὴ τὰ cυνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττει κλίcιν. κρεῖττον οὖν ἐcτι cχηματίcαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ φάοc καθ' ὑπερβιβαcμὸν τοῦ ο̅ φόαc καὶ κατὰ κρᾶcιν τοῦ ο̅ καὶ α̅ εἰc ω̅, φῶc δηλονότι· οὐκέτι

l. 11 transiit in E. M. 814, 23; de plurali χρέα Herod. in Il. Pr. Δ 109: τὸ χρέεα χρέα cυγκοπῇ. cf. X 347 et Λ 385. l. 15 pro iis, quae Choerob. habet de οὖc: τὸ δὲ δαc γίνεται οὖαc κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ υ̅ καὶ κατὰ cυγκοπὴν οὖc posui, quae Herod. in libro περὶ παθῶν pronunciavit in E. M. 638, 54 cf. Mon. 14, 31: οὖαc καὶ ἡ γενικὴ οὔατοc καὶ δαc, ἔνθεν δατοc, καὶ ὦαc, ἔνθεν ὤατοc καὶ ὦc, ἔνθεν ὠτόc. De φόαc habemus testimonium Eustathii 1896, 5: εὐθεῖα ἑνικὴ δαc καθ' Ἡρωδιανὸν ὡc φόαc, διὸ καὶ cυναιρεθέντα εἰc φῶc καὶ ὦc ἃ δὴ μόνα ἐν οὐδετέροιc εἰc ωc̅ λήγει, διὰ τοῦ τ̅ κλίνεται neque causam video, cur cum Lobeckio El. II 107 Eustathii fidem in suspicionem vocem.

γὰρ ἡ κλίcιc ἀντίκειται, καὶ τὸ φόαc γὰρ διὰ τοῦ τοc κλίνεται. καὶ ἐπὶ ἄλλων δὲ ἔχομεν πρῶτον ὑπερβιβαcμὸν γενόμενον, καὶ οὕτωc κρᾶcιν, ὡc ἐπὶ τοῦ «πεδία λωτεῦντα» (Μ 283), ἀντὶ τοῦ ἀνθοῦντα λωτὸν ἔχοντα (λωτὸc δέ ἐcτιν εἶδοc βοτάνηc). ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν αὐτό, λωτοῦντα εἶχεν εἶναι διὰ τῆc ου διφθόγγου· τὸ γὰρ ο καὶ ε οὐδέποτε εἰc τὴν ευ δίφθογγον κίρναται ἀλλ' εἰc τὴν ου οἷον τὸ ἐμόν τοὐμόν, προέcτη προὔcτη, προέβη προὔβη· ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ λωτόεντα καθ' ὑπερβιβαcμὸν τοῦ ε γέγονε λωτέοντα, καὶ κατὰ κρᾶcιν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν τοῦ ε καὶ ο εἰc τὴν ευ δίφθογγον λωτεῦντα, ὥcπερ Ἐρέβεοc Ἐρέβευc,

ἐξ Ἐρέβευc ἄξοντα κύνα cτυγεροῦ Ἀΐδαο (Θ 368).

ΕΙC ΤΟ ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

Steph. Byz. 359, 7 s. v. Καρία: ὑπομνηματίζων τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου διὰ τοῦ ι μακροῦ (sc. τὸ Κάϊρα) φηcιν ὁ Ἡρωδιανόc. ἔcτι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεcιν ἔκταcιc γίνεται, ὄϊομαι, ὄϊγον, ὄϊδα παρ' Αἰολεῦcιν ἀντὶ τοῦ οἶδα. ἡ χρῆcιc δὲ διὰ διφθόγγου κατὰ cυνεκδρομὴν τοῦ cώτειρα, ὀλέτειρα.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΔΩΡ.

1.

Choer. Dict. p. 208, Bekk. Anecd. 1193: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ τοῦ [ἡδὺ] ὕδωρ μονοβίβλῳ, ὡc οὐ δεῖ διὰ τῶν δύο cc τὰc τοιαύταc δοτικὰc προφέρεcθαι, ἀλλὰ δι' ἑνὸc οἷον χαρίεcι τιμήεcι ὥcπερ Πλάτωcι, Πάριcι, Δημοcθένεcι.

2.

Choer. Dict. 381, 19, E. M. 491, 35: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ μονοβίβλῳ αὐτοῦ, ὅτι τὰ εἰc αρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω ἄκλιτά ἐcτιν οἷον μῶμαρ (cημαίνει δὲ τὸν μῶμον), βῶμαρ (cημαίνει δὲ τὸν βωμόν), νῶκαρ (cημαίνει δὲ τὴν cτέρηcιν τῆc ψυχῆc).

---

l. 15 ὄϊγον RV, ὄϊον A, quod merito suspectat Ahrens. dial. Aeol. p. 106, ὄϊγον autem Aeoles fortasse dixerunt pro οἶγον ab οἴγω. an legendum ὄϊτον i. e. οἶτον? Meinekius. l. 27 βῶμαρ (cημαίνει δὲ τὸν βωμόν) recepi ex E. M., ap. Choer. legitur cημαίνει δὲ τὸν μέγαν. Idem habent E. Gud. 229, 55, Zon. 1162 et Constantin. Lascar. βιβλίον γ' (p. 264).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΩϹ.

1.

E. M. 741, 52: λέγει ὁ τεχνικὸϲ ὅτι οὐδέν ἐϲτιν εἰϲ ωϲ μονοϲύλλαβον πλέον ἀρϲενικόν, εἰ μὴ τοῦτο (sc. ϲῶϲ), πρὸϲ ὃν ἔϲτιν εἰπεῖν. ὅτι ϲὺ ἐδίδαξαϲ ἡμᾶϲ ἐν τῇ περὶ τοῦ Ζώϲ μονοϲυλλάβου βίβλῳ, ὅτι ἔϲτι τὸ Ζώϲ καὶ τὸ Κῶϲ καὶ Γλῶϲ.

2.

Mon. 41, 34 θοόϲ: τὰ εἰϲ οϲ καθαρὰ διϲύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεϲθαι κόοϲ, ϲόοϲ, νόοϲ, χνόοϲ, γόοϲ, πλόοϲ, ῥόοϲ, θρόοϲ. διὸ καὶ τὸ Ζόοϲ παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείουϲ ἐβάρυναν «τρὶϲ ἀπεδόθη Ζόοϲ» ὁμοίωϲ καὶ τὸ ϲόοϲ. τὸ μέντοι θοόϲ ἄντικρυϲ ὀξυνόμενον μονῆρεϲ. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροιϲ δηλοῦμεν.

---

l. 8 cf. Il. Pr. Ε 887, Arcad. 126, 24.

ΠΕΡΙ ϹΥΖΥΓΙΩΝ.

1.

Theognost. Cr. II 138, Bekk. Anecd. 1401: τὰ διὰ τοῦ ηφω διϲύλλαβα ϲπάνια· δύο γάρ ἐϲτι τὸν ἀριθμόν· τὸ μὲν διὰ τοῦ η̄ γραφόμενον τὸ νήφω ἐπὶ τοῦ φρονῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ νηφαλέοϲ· ἐπὶ δὲ τοῦ χιονίζω διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου καὶ νιφάϲ καὶ νιφετόϲ διὰ τοῦ ι̅, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ περὶ ϲυζυγιῶν.

2.

Choer. Dict. 657, 11, Cram. IV 420: ὁ Ἡρωδιανὸϲ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ φηϲὶν εἶναι τὸ ξυρῶ οἷον ξυρῶ ξυρᾷϲ.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΛΙΝΕϹΘΑΙ ΕΙϹ ΠΑΝΤΑϹ ΤΟΥϹ ΧΡΟΝΟΥϹ.

*1.

Choer. 609, 35: ἰϲτέον ὅτι τὸ μὲν εἶπα καὶ ἤνεγκα κλίνεται καὶ εἰϲ μετοχὰϲ καὶ τὰϲ λοιπὰϲ ἐγκλίϲειϲ, εἶπαι γὰρ καὶ ἐνέγκαι τὸ ἀπαρέμφατον ὥϲπερ τύψαι καὶ γράψαι καὶ εἶπον καὶ ἤνεγκον τὸ προϲτακτικὸν ὡϲ τύψον καὶ γράψον, ὡϲ παρὰ Μενάνδρῳ «εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε» ἀντὶ τοῦ εἰπέ καὶ εἴπαιμι καὶ ἐνέγκαιμι τὸ εὐκτικὸν ὥϲπερ τύψαιμι καὶ γράψαιμι καὶ ἐὰν εἴπω καὶ ἐνέγκω. τὸ ὑποτακτικὸν ὥϲπερ καὶ ἐὰν τύψω καὶ ἐὰν γράψω καὶ εἴπαϲ καὶ ἐνέγκαϲ ἡ μετοχὴ ὥϲπερ τύψαϲ καὶ γράψαϲ οἷον «εἴπαϲ ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτε» παρὰ Καλλιμάχῳ ἀντὶ τοῦ εἰπών· τὸ δὲ ἔδωκα ἔθηκα ἧκα οὐ κλίνεται οὔτε εἰϲ μετοχὰϲ οὔτε εἰϲ τὰϲ λοιπὰϲ ἐγκλίϲειϲ, ὁριϲτικὰ γὰρ μόνον ἔχει.

*2.

Choer. 784, 28: ἡνίκα ὁ παθητικὸϲ παρακείμενοϲ ὁ ὁριϲτικὸϲ ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ ϲύμφωνον ἢ τὸ ῡ φωνῆεν, τότε τὸ εὐκτικὸν διὰ μετοχῆϲ ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματοϲ· ϲύμφωνον μὲν πρὸ τοῦ μ̄ οἷον τέτυμμαι

---

l. 7 cf. Lob. Rhem. 39, qui rectius νίφω scribi pertendit. l. 9 afferuntur haec verba a Choerobosco, quia Philoponus primae coniugationis verbum esse pronunciavit: τὰ ἔχοντα ρ̄ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν μὴ προηγουμένου ϲυμφώνου διὰ τοῦ ᾱ ἔχει τὸν μέλλοντα οἷον περάω περάϲω χωρὶϲ τοῦ ξυρῶ ξυρήϲω· τοῦτο δὲ ὁ μὲν Φιλόπονοϲ πρώτηϲ ϲυζυγίαϲ φηϲὶν οἷον ξυρῶ ξυρεῖϲ· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ δευτέραϲ οἷον ξυρῶ ξυρᾷϲ. De re cf. Lob. ad Buttm. s. v., ad Phrynich. p. 205, ad Aiac. 180. l. 14 cf. Choer. 903, 20.

τετυμμένος εἴην, κέκαρμαι κεκαρμένος εἴην, λέλεγμαι λελεγμένος εἴην· τὸ δὲ ῡ πρὸ τοῦ μ̄, οἷον τέθυμαι τεθυμένος εἴην, λέλυμαι λελυμένος εἴην, πεπαίδευμαι πεπαιδευμένος εἴην, λέλουμαι λελουμένος εἴην. διὰ τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς μην εὐκτικὰ θέλει πρὸ τοῦ μ̄ δίφθογγον ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ, οἷον τυπτοίμην, τυψαίμην· ἐὰν οὖν, ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῡ, γένηται εὐκτικὸν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ προσερχομένου, μέλλει εἶναι τὸ εὐκτικὸν τεθυίμην καὶ λελυίμην, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον σύμφωνον εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον, οἷον μυῖα καὶ τὰ λοιπά· ἀλλὰ καὶ ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον, ἐὰν γένηται τὸ εὐκτικὸν κατὰ ἀναλογίαν, μέλλει τοῦ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ προσεχρομένου εἶναι τὸ εὐκτικὸν τετυμίμην καὶ ἐφθαρίμην καὶ λελεγίμην καὶ ἐσπαρίμην, καὶ οὐκέτι εὑρίσκεται πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ὡς γὰρ εἴρηται, τὰ εἰς μην εὐκτικὰ θέλει πρὸ τοῦ μ̄ δίφθογγον ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ οἷον τυπτοίμην τυψαίμην τυφθησοίμην. τούτου οὖν χάριν, ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον ἢ τὸ ῡ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τῷ ὁριστικῷ, τὸ εὐκτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. εἰ δέ τις εἴποι καὶ γενέσθαι κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ῑ,· ἵνα εὑρεθῇ ἐν διφθόγγῳ τὸ ῑ οἷον τετυίμμην, λελείγμην, ἐσπαίρμην, λέγομεν ὅτι πρῶτον μὲν ἐν τῷ τετυίμμην εὑρεθήσεται μετὰ τὴν ῡῑ δίφθογγον σύμφωνον ἐπιφερόμενον, ὅπερ ἀδύνατον, ἄλλως τε δὲ ἐν τῷ λελείγμην καὶ ἐσπαίρμην οὐχ εὑρεθήσεται τὸ ῑ πρὸ τοῦ μ̄ καὶ ἐν διφθόγγῳ, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἑτέρου συμφώνου, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. ὡς γὰρ εἴρηται, τὰ εἰς μην εὐκτικὰ πρὸ τοῦ μ̄ θέλει ἔχειν τὴν μετὰ τοῦ ῑ δίφθογγον οἷον τυπτοίμην, τυψαίμην. εἰ δέ τις εἴποι πάλιν ἀποβάλλεσθαι τὸ πρὸ τοῦ μ̄ σύμφωνον καὶ λοιπὸν εὑρίσκεται πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ οἷον λελείμην, ἐσπαίμην, λέγομεν ὅτι ἐὰν ἀποβληθῇ τὸ ἓν σύμφωνον, ἀσήμαντος μένει ἡ λέξις.

*3.

Choer. 795, 20: ἰστέον ὅτι ἡ δ′ συζυγία τῶν εἰς μῑ οὐκ ἔχει ὑποτακτικὰ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. τὰ ὑποτακτικὰ τῶν εἰς μῑ θέλει ὁμοφωνεῖν τοῖς πρωτοτύποις τῶν εἰς μῑ οἷον τιθῶ τίθημι ἐὰν τιθῶ, ἱστῶ ἵστημι ἐὰν ἱστῶ, διδῶ δίδωμι ἐὰν διδῶ. κατὰ τοῦτον οὖν τὸν κανόνα καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τῆς δ′ συζυγίας τῶν εἰς μῑ ἀναγκάζεται ὁμοφωνεῖν τοῖς πρωτοτύποις τῶν εἰς μῑ οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι ἐὰν ζευγνύω, ὀλλύω ὄλλυμι ἐὰν ὀλλύω, πηγνύω πήγνυμι ἐὰν πηγνύω. ἀλλὰ μὴν οὕτως οὐκ ἠδύνατο εἶναι, ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς παρῳ-

l. 19 in codd. τετυῖμμην λελεῖγμην, in quibus diaeresin sustuli. — cod. Coisl. ἐσπερίμην, Barocc. ἐπαίρμην, quod correxi ἐσπαίρμην scribens, ibidem iterum τετυῖμμην. l. 22 in codd. ἐλελεῖγμην; tum in Coisl. ἐσπερίμην, in Barocc. ἐπαίρμην. l. 27 cod. Coisl. λελυίμην, ἐσπαρυίμην, recte Barocc. λελείμην ἐσπαίμην. l. 30 cf. Buttm. grammat. maior. § 107 adn. 36. l. 36 pro ὀλλῶ bis scripsi ὀλλύω.

χημένος δριστικός, μὴ ἔχων τὸ μ̄ κλιτικόν, τρέπων τὴν τελευταίαν cυλλαβὴν εἰc ω̄ καὶ ἀποβάλλων τὴν ἐν ἀρχαῖc κλιτικὴν ἔκταcιν τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ· οἷον ἔτυπτον ἐὰν τύπτω, ἔμαθον ἐὰν μάθω. καὶ περιcπᾶται τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰc c̄ μετ' ὀξείαc τάcεωc καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην οἷον ἐτύφθην τυφθείc τυφθέντοc ἐὰν τυφθῶ, ἐτύπην τυπείc τυπέντοc ἐὰν τυπῶ, ἐνύγην νυγείc νυγέντοc ἐὰν νυγῶ, ἐδάρην δαρείc δαρέντοc ἐὰν δαρῶ, ἐτίθην τιθείc τιθέντοc ἐὰν τιθῶ, ἵcτην ἱcτάc ἱcτάντοc ἐὰν ἱcτῶ, ἐδίδων διδούc διδόντοc ἐὰν διδῶ. οὕτωc οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ τοῦ ἐπήγνυν καὶ ἐζεύγνυν καὶ ὤλλυν τροπῇ τῆc ἐcχάτηc εἰc ω̄ καὶ ἀποβολῇ τῆc ἐν ἀρχῇ κλιτικῆc ἐκτάcεωc ἐὰν πηγῶ καὶ ἐὰν ὀλλῶ καὶ ἐὰν ζευγνῶ, καὶ ἀναγκάζεται γενέcθαι περιcπωμένωc, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰc c̄ μετ' ὀξείαc τάcεωc καὶ διὰ τοῦ ντ̄ κλινομένην οἷον πηγνύc πηγνύντοc, ὀλλύc ὀλλύντοc, ζευγνύc ζευγνύντοc, ὀμνύc ὀμνύντοc. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸc ἀπαιτοῦντοc αὐτὰ ὁμοφωνεῖν τοῖc πρωτοτύποιc τῶν εἰc μι, τοῦ δὲ ἑτέρου τὴν εἰc ω μετὰ περιcπωμένου τόνου κατάληξιν οἷον ἐὰν πηγνῶ, ἐὰν ζευγνῶ, ἐὰν ὀμνῶ, ἐξ ἀνάγκηc ἐπιλιμπάνει τὰ ὑποτακτικὰ τῆc δ′ cυζυγίαc τῶν εἰc μι̅.

*4.

Choer. 810, 26: ἰcτέον ὅτι ἡνίκα ὁ παθητικὸc παρακείμενοc ὁ ὁριcτικὸc οὐκ ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ cύμφωνον, τότε τῷ κοινῷ κανόνι ποιεῖ τὸ ὑποτακτικόν, τουτέcτι πρὸ τοῦ μ̄ δεχόμενοc τὸ ω̄ οἷον πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι, κέκτημαι ἐὰν κεκτῶμαι, μέμνημαι ἐὰν μεμνῶμαι, προπεριcπωμένωc, καὶ τῆc ἐν ἀρχῇ κλιτικῆc ἐκτάcεωc φυλαττομένηc, ἡνίκα δὲ ὁ παθητικὸc παρακείμενοc ὁ ὁριcτικὸc ἔχει πρὸ τοῦ μ̄ cύμφωνον, τότε τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆc ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματοc οἷον τέτυμμαι ἐὰν τετυμμένοc ὦ, ἔφθαρμαι ἐὰν ἐφθαρμένοc ὦ, ἔcπαρμαι ἐὰν ἐcπαρμένοc ὦ, ἐπειδὴ τὰ εἰc μαι̅ ὑποτακτικὰ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ μ̄ τὸ ω̄ οἷον ἐὰν τύπτωμαι, ἐὰν τύψωμαι, ἐὰν λάβωμαι, ἐὰν ποιῶμαι. ἐὰν οὖν ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ cύμφωνον γένηται ὑποτακτικὸν κατὰ ἀναλογίαν, μέλλει τοῦ ω̄ πρὸ τοῦ μ̄ προcερχομένου εἶναι ὑποτακτικὸν ἐὰν τετύπωμαι καὶ ἐὰν ἐφθάρωμαι καὶ ἐὰν ἐcπάρωμαι καὶ ἐὰν λελέγωμαι, καὶ λοιπὸν γίνεται τὸ ὑποτακτικὸν περιττοcυλλαβοῦν τοῦ ἰδίου ὁριcτικοῦ, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον. τούτου χάριν ἡνίκα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ μ̄ cύμφωνον, τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆc ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματοc.

5.

Choer. 811, 20: ἰcτέον, ὅτι φηcὶν ὁ Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ μονοβίβλῳ, ἐν ᾧ διαλαμβάνει περὶ τοῦ μὴ πάντα τὰ ῥήματα κλίνεcθαι εἰc πάνταc τοὺc χρόνουc, ὅτι καὶ ἐὰν εὑρεθῇ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τῷ ὁριcτικῷ πρὸ τοῦ μ̄ δίφθογγοc ἢ διὰ τοῦ ῡ, τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆc ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματοc· πεπαίδευμαι ἐὰν πεπαιδευμένοc ὦ, λέλουμαι ἐὰν λελουμένοc ὦ.

6.

An. Ox. IV 338:

περὶ ἀκλίτων ῥημάτων Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ.

Τὰ εἰς βω λήγοντα ῥήματα, ἂν ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ ἔχῃ τὸ ε, μὴ ὑποτεταγμένου αὐτῷ τοῦ ι, οὐ κλίνεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ οἷόν ἐστι τὸ ῥέμβομαι καὶ σέβω σέβομαι. εὑρέθη δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐσέφθην.

Τὰ εἰς σκω ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, γηράσκω, τιτρώσκω, ἀρέσκω, πιφαύσκω τὸ φανερῶ, μεθύσκω, στερίσκω, πιπράσκω χωρὶς τοῦ θνήσκω θνήξω καὶ ἀλύσκω ἀλύξω. τὸ γὰρ δεδίδαχα οὐκ ὀφείλει ἀπὸ τοῦ διδάσκω κανονίζεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἔνθεν ἡ διδαχή ὡς ἰάχω ἰαχή. τὸ δὲ διδασκῆσαι παρὰ Ἡσιόδῳ (Opp. 64) ὡς ἀπὸ περισπωμένου διδασκῶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀσκῶ ἀσκήσω. οὕτω δὲ καὶ τὸ βοσκήσω ἀπὸ τοῦ βοσκῶ περισπωμένου. τὸ γὰρ βαρυνόμενον ἄκλιτον ἐπίστασιν ἔχει.

* Κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς χω λήγοντα βαρύτονα δισύλλαβα τῷ α καθαρῷ παραληγόμενα σπάνιά ἐστι, τὸ ἄχομαι καὶ τὸ μάχομαι. καὶ ταῦτα μὲν ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται ὡς βαρύτονα, ἀπὸ δὲ τοῦ παρατατικοῦ ὡς περισπώμενα ποιεῖται τὴν κλίσιν. Ἡρωδιανός.

Τὰ εἰς αθω λήγοντα ῥήματα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον κιάθω τὸ πορεύομαι, ἀμυνάθω βοηθῶ. σημείωσαι ὅτι σκιάσω καὶ ἐσκίασται καὶ ὅσα τοιαῦτα κινήματα ἀπὸ τοῦ θέματός ἐστι τοῦ σκιάζω. ὁμοίως καὶ τὸ πελάσω ἀπὸ τοῦ πελάζω.

* Τὰ διὰ τοῦ εθω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον ἐρέθω τὸ ἐρεθίζω, φλεγέθω, ἐμέθω τὸ ἐμῶ.

* Τὰ διὰ τοῦ υθω ῥήματα ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον βαρύθω, μινύθω, φθινύθω.

* Τὰ εἰς θω ῥήματα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται οἷον ἐρέχθω, ἄχθω.

* Τὰ διὰ τοῦ ανω βαρύτονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται, λαμ-

---

l. 5 εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ pro ἀπὸ τοῦ παρακειμένου scripsi coll. p. 372. cf. Choer. Dict. 489, 16, Ep. in Psalm. 17, 24, E. M. 231, 54. l. 9 verba ἀρέσκω — ἀλύξω et tum γὰρ post τὸ addidi ex Choer. Dict. 489, 27, E. M. 231, 39. Initio σκω scripsi pro θω et in fine ἐπίστασιν pro ἐπίτασιν exhibui; cf. Eustath. 1715, 53 et An. Par. III 308, 28: ὀλέκοντο: ἔστιν ἄκλιτον· τὰ τοιαῦτα μέλλοντα οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ ἀπὸ μελλόντων μετήχθη εἰς ἐνεστῶτα «ὄρσεο Λαομεδοντιάδη» (Γ 250), «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην» (Γ 105). γέγονε δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὀλῶ ὀλέσω πλεονασμῷ τοῦ κ ὀλέσκω καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ ὀλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ μεθύω μεθύσω μεθύσκω καὶ ἀρῶ ἀρέσω ἀρέσκω πλεονασμῷ τοῦ κ, διὸ καὶ οὐ κλίνεται ὡς ἀπὸ μέλλοντος. l. 16 ex E. Gud. 382, 10 (Ep. Cr. I 245, 3) huc traxi. cf. Lob. Rhem. 66. l. 21 verba τὰ εἰς αθω — βοηθῶ supplevi ex Choer. 489, 12, E. M. 231, 52. l. 25 Choer. 489, 14, Ep. Cr. I 87, 4, E. M. 231, 52 et 739, 51. l. 27 Choer. 489, 15, E. M. 231, 50, An. Paris. III 360, 31. l. 29 Ep. Cr. I 355, 15 ubi πάσχω μέλλοντα οὐκ ἔχει. καὶ τὰ εἰς σχω (scripsi θω) etc. l. 31 Choer. 489, 8, E.

βάνω, μανθάνω, κιχάνω, λανθάνω, ἐρυγγάνω τὸ ἐρεύγομαι. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὰ περισπώμενα οἷον διὰ τὸ στεφανῶ στεφανώσω.

* Τὰ εἰς νω βαρύτονα τῷ ε παραληγόμενα ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται ὡς στένω, σθένω. τὸ γὰρ μένω ὡς ἀπὸ περισπωμένου ἔχει τὴν κλίσιν.

* Τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἄχρι παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον ἐρεείνω, φαείνω, ἀλεείνω. πρόσκειται «ὑπὲρ δύο συλλαβὰς» διὰ τὸ τείνω τενῶ. πρόσκειται «βαρύτονα» διὰ τὸ ταπεινῶ ταπεινώσω.

* Τὰ εἰς μνω οἷον μίμνω, τέμνω, κάμνω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται· ὁμοίως ἔχει καὶ δέμω, τέμω. ὁ γὰρ παρακείμενος αὐτῶν ὡς ἀπὸ περισπωμένου.

* Τὰ διὰ τοῦ ειω παραγωγὰ ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος ἢ ἀπὸ μέλλοντος οἷον κιχῶ κιχείω, θῶ θείω, σῶ σείω, βρώσω βρωσείω, πολεμήσω πολεμησείω ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

* Τὰ διὰ τοῦ υω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ποιοῦντα παραγωγὰ εἰς μι καὶ τὰ ἀπὸ τούτων παραγόμενα εἰς μι ἄχρι παρατατικοῦ μόνου κλίνεται οἷον πηγνύω πήγνυμι, ὀμνύω ὄμνυμι, ὀλλύω ὄλλυμι, δεικνύω δείκνυμι, ῥηγνύω ῥήγνυμι, ὀρνύω ὄρνυμι.

*Τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ υι διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ὀπυίω, ἀλυίω, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

* Ἐὰν ἔχῃ ἡ ε' συζυγία τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν δεδιπλασιασμένην καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον οἷον καρκαίρω, μαρμαίρω, παμφαίνω, μορμύρω, ὁμοίως τὰ εἰς ω λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω δύο σύμφωνα κατ' ἐπιπλοκήν, ὧν τὸ β' ἐστὶν ἀμετάβολον οἷον μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω ἄχρι παρατατικοῦ κλίνεται.

* Τὰ Ἀττικῶς βαρυνθέντα, ἀλέξω, αὔξω, ἕψω καὶ τὰ ποιητικὰ παρὰ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα ὡς τὸ ὄρσω, ἐξ οὗ τὸ ὄρσεο, ἄξω «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην» (Γ 105), οἴσω οἶσε, καὶ τὰ εἰς δω, εἰ ἔχει πρὸ τοῦ δ ἢ τὸ λ ἢ τὸ ν οἷον σπένδω, κυλίνδω, ἔλδω, μέλδω, ταῦτα πάντα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

M. 231, 42. l. 3 E. M. 231, 56. l. 6 Choer. 489, 31, Ep. Cr. I 29, 19, E. M. 231, 38, Choer. Orth. 244, 10. l. 10 E. M, 232, 1. l. 13 Ep. Cr. I 407, Choer. 489, 35, An. Par. III 306, 2, E. M. 231, 43. Schol. ad Od. γ 396 κείω μέλλοντα οὐκ ἔχει καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος. l. 16 Choer. 490, 11, Ep. in Psalm. 129, 1.

l. 20 Choer. 490, 29 cf. E. M. 72, 24: τοῦ ὀπυίω καὶ ἀλυίω καὶ τῶν παραπλησίων ἐπιλελοίπασιν οἱ χρόνοι οἱ διὰ συμφώνου γινόμενοι· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνα ἐπιφέρεται οἷον μυῖα καὶ αἴθυια. ἐπιλέλοιπε δὲ ὅ τε παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος καὶ ὁ ἀόριστος καὶ ὁ μέλλων. l. 22 Choer. 490, 24, E. M. 232, 3. l. 27 Choer. 490, 32, E. M. 232, 12 et de praesentibus e futuro propagatis Ep. Cr. I 322, 1 et 19; omisi ut a Choerobosco addita verba καὶ τὰ ποιητικὰ ὡς τὸ ὄσσω ἐκ τοῦ ὄπτω καὶ λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω καὶ πέσσω ἐκ τοῦ πέπτω καὶ κορύσσω ἐκ τοῦ κορύπτω, nam a λεύσσω flexit Herodianus futurum λεύσω, unde praesens λεύσω repetivit An. Par. III 332, 16.

* Τὸν πίcω μέλλοντα ὁ τεχνικὸc μὴ εἰρῆcθαί φηcι καὶ ταῦτα εἰρημένου αὐτοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ οἷον «πίcω γε Δίρκηc ὕδωρ» (Isthm. VI 108) καὶ παρ' Εὐπόλιδι «τῷ δ' ἂν οἶνοc εἴη πολύc, πίcει». ἀλλὰ μήποτέ ἐcτιν εἰπεῖν μὴ εἰρῆcθαι ἐν πλάτει.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

1.

Mon. 5, 26: τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου cχεδὸν ὡc ἐπὶ πλεῖcτον προτίθεται, αἱ δὲ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνηcιν ἔχουcιν, ὡc δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.

*2.

Choer. 817, 23: αἱ μετοχαὶ ἢ ἁπλαῖ εἰcιν ἢ παραcύνθετοι, οὐδέποτε δὲ cύνθετοι· ἢ γὰρ ἀπὸ ἁπλῶν ῥημάτων παράγονται καί εἰcιν ἁπλαῖ οἷον τύπτω τύπτων ἢ ἀπὸ cυνθέτων ῥημάτων παράγονται καί εἰcι παραcύνθετοι οἷον καταγράφω καταγράφων, ἀναγινώcκω ἀναγινώcκων χωρὶc τῆc ἀέκων μετοχῆc. αὕτη γὰρ cύνθετόc ἐcτιν. ἀπὸ γὰρ τῆc ἑκών γέγονεν ἐν cυνθέcει ἀέκων. οὐδὲ γὰρ ἔχει ῥῆμα προϋπάρχον ἐν cυνθέcει, ἵνα παραcύνθετον αὐτὴν εἴπωμεν, ἀλλ' ἐν μετοχῇ ἐγένετο ἡ cύνθεcιc.

3.

Ioann. Alex. 18, 29: ἔτι ἔcτι πάντεc πάντων, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ ἅπαντοc, ὥc τινέc φαcιν, ἀφαιρέcει τοῦ $\bar{α}$ γέγονεν· ἐπεὶ ἔδει καὶ τὸ

---

l. 1 E. M. 673, 20, Eustath. 1193, 20, Favorin. 366, 1, Lob. ad Buttmann. 276, Rhemat. 18 cum not. 31. l. 3 Eupolidis versum secundum Eustath. Demorum fragmentis inseruit Meinekius (frg. com. ed. min. I p. 178), qui eum sic scribit: ὅτῳ δ' ἂν οἶνοc ᾖ πολὺc πίcει.

Breviter summam doctrinae veterum grammaticorum de defectivis verbis retulerunt et Macrob. p. 335 ed. Bip. et incertus grammat. ap. Endlicherum p. 175. l. 9 cf. Lehrs ad h. l., qui comparat p. 27, 22 αἱ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰcι καὶ ἐπιζητοῦcι τὸ κινοῦν αὐτὰc ῥῆμα et 28, 23 ἡ μετοχή, εἰ καὶ μέροc λόγου ἐcτίν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι· διὸ καὶ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι μὴ cπανίωc, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουcιν, ὥcπερ καὶ ἐπὶ τῆc ἄcμενοc καὶ τὸ κρέων καὶ τὸ ἀκέων καὶ κτίμενοc. — Choer. 818, 10 πᾶcαι αἱ μετοχαὶ παραγωγοί εἰcι, πᾶcαι γὰρ ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται· ἀπὸ γὰρ τοῦ τύπτω γίνεται τύπτων καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτυψα γίνεται τύψαc. l. 15 quaestionem de ἀέκων in libro περὶ μετοχῶν institutam esse conici potest ex Il. Pr. P 190 μεταcπῶν ὡc καταλαβών. ἔcτι γὰρ δεύτεροc ἀόριcτοc· οὐδεμία δὲ μετοχὴ ἐν τῇ cυνθέcει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνον ἡ ἀέκων, περὶ ἧc ζητοῦμεν. Haec quaestio solvitur explicite ap. Choer. h. l., in brevius contractam eam in Catholica proposuimus cf. etiam Choer. 733, 19. l. 19 locus plenus servatus esse videtur Choer. Epim. in Psalm. 50, 22 κατὰ πόcουc τρόπουc δείκνυται τὸ πᾶc μὴ εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ μετοχήν; κατὰ τέccαραc, πρῶτον μὲν ὅτι τὰ εἰc $\bar{αc}$ μονοcύλλαβα ἐπὶ ὀνόματοc οὐκ ἀποτελεῖ τριγένειαν οἷον Ζάc, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἀποτελεῖ οἷον cτάc cτᾶcα cτάν, βάc βᾶcα βάν, τὸ δὲ πᾶc ἀποτελεῖ τριγένειαν ὁμοίωc ταῖc μετοχαῖc οἷον πᾶc πᾶcα πᾶν, δηλονότι ὅτι μετοχή ἐcτι καὶ οὐκ ὄνομα· δεύτερον δὲ ὅτι τὰ εἰc $\bar{αc}$ ὀνόματα ποιεῖ τὸ θηλυκὸν εἰc $\bar{να}$ οἷον τάλαc τάλαινα, μέλαc μέλαινα, τὸ δὲ πᾶc εἰc $\bar{cα}$ ποιεῖ τὸ θηλυκὸν οἷον πᾶc πᾶcα, δη-

παντός καὶ τὸ παντί βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἅπαντος ἅπαντι ἀφῃρημένα· ἀλλ' ὅτι μετοχῆς εἴληφεν ἀναλογίαν, ὡς ἐν τῷ περὶ μετοχῶν δέδεικται, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ πᾶσι βεβαρυτόνηται ὡς στᾶσι, δοῦσιν.

ΜΟΝΟΒΙΒΛΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΝ.

Choer. 536, 17: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἦν μονοβίβλῳ, ὅτι τὸ ἦν εὑρίσκεται καὶ πρώτου προσώπου ἑνικοῦ οἷον ἦν ἐγώ, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (28)

ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. εὑρίσκεται καὶ τρίτον πρόσωπον ἑνικοῦ «ἦν ἐκεῖνος», εὑρέθη δὲ καὶ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν οἷον «ἦν

λονότι μετοχή ἐστι καὶ οὐκ ὄνομα. τρίτον ὅτι τὰ εἰς $\overline{\text{σα}}$ (pro $\bar{α}$ ut etiam paullo ante scripsi) λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς (pro ἀρσενικὰ scripsi) ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων δύο $\overline{\text{σσ}}$ ἔχει οἷον χαρίεσσα, ἐπὶ δὲ μετοχῶν ἓν οἷον γράψασα, ποιήσασα, τὸ δὲ πᾶς δι' ἑνὸς ἐποίησε τὸ θηλυκόν, δῆλον ὅτι μετοχή ἐστι καὶ οὐκ ὄνομα. τέταρτον δείκνυται καὶ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν· πᾶσα γὰρ δοτικὴ πληθυντικῶν δισύλλαβος εἰς $\bar{ι}$ λήγουσα ἀνεπέκτατος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει οἷον βουσί, Τρωσί, ἐπὶ δὲ μετοχῶν βαρύνεται οἷον βᾶσι στᾶσι (hic etiam de accentu genetivi πάντων item ad analogiam participiorum accommodato sermo fuit, quod Choeroboscus, qui alium ab Herodiano improbatum canonem sequitur, omisit)· καὶ τὸ πᾶσι δὲ ὁμοίως βαρύνεται· δῆλον ὅτι μετοχή ἐστι καὶ οὐκ ὄνομα. καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου κατὰ πόσους τρόπους δείκνυται τὸ πᾶς οὐκ εἶναι μετοχήν, ἀλλ' ὄνομα; κατὰ δύο· πρῶτον μὲν ἀπὸ σημαινομένου, πᾶσα γὰρ μετοχὴ θέλει ἔχειν προϋποκείμενον ῥήματος καὶ συζυγίαν καὶ διαφόρους χρόνους καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς. τὸ δὲ πᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι μετοχή, ἀλλ' ὄνομα. δεύτερον, ὅτι τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα ἢ κύριά ἐστιν ἢ προσηγορικά, τὸ δὲ πᾶς οὔτε κύριόν ἐστι οὔτε προσηγορικόν· εὐλόγως οὖν σχηματίζεται εἰς τριγένειαν. καὶ εἰ ἄρα ὄνομά ἐστι τὸ πᾶς καὶ οὐ μετοχή, πῶς οὐκ ἐποίησε τὸ θηλυκὸν εἰς να ὡς τὸ τάλας τάλαινα, μέλας μέλαινα; διότι οὐ διὰ τοῦ $\bar{ν}$ μόνου κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ $\bar{τ}$ οἷον παντός. τὸ δὲ τάλαινα καὶ μέλαινα ὡς ἔχοντα τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ διὰ μόνου τοῦ $\bar{ν}$ ἐκφερομένην οἷον τάλανος μέλανος ἔχει καὶ τὸ θηλυκὸν εἰς να. καὶ ἐπεὶ τὸ πᾶς οὐκ ἐποίησε τὸ θηλυκὸν εἰς $\overline{\text{να}}$, ἀλλ' εἰς $\bar{σ}$, διατί οὐκ ἐγένετο διὰ δύο σσ ὥσπερ χαρίεσσα; διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ οὐδετέρου· οὐδέποτε γὰρ ἡ παραλήγουσα συλλαβὴ τοῦ (συλλαβὴ τοῦ scr. pro τῆς) θηλυκοῦ ἐλάσσων τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ οὐδετέρου ἐστίν, ἀλλὰ μείζων, τάλαινα τάλαν, μέλαινα μέλαν, χαρίεσσα χαρίεν· εἰ οὖν τὸ πᾶσα διὰ δύο $\overline{\text{σσ}}$ ἐγένετο, εὑρίσκετο ἡ παραλήγουσα αὐτοῦ θηλυκοῦ ἐλάσσων τῆς ληγούσης τοῦ οὐδετέρου, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. εὑρίσκετο γὰρ (γὰρ inserui) ἡ παραλήγουσα οὐ φύσει, ἀλλὰ (οὐ — ἀλλὰ inserui) θέσει μακρά, οὐδέποτε γὰρ (pro δὲ) τὸ $\bar{α}$ πρὸ δύο συμφώνων φύσει μακρὸν θέλει εἶναι, ἀλλὰ θέσει· διὰ τοῦτο σημειούμεθα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ $\bar{α}$ καὶ (τὸ θάσσων — καὶ ex Mon. 37, 11 explevi) ἐλάσσων. ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς πᾶσιν, ὅτι πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν δισύλλαβος εἰς $\bar{ι}$ λήγει κτλ. τὸ θηλυκὸν ἡ πᾶσα· ὁ κανών· πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ $\overline{\text{ντ}}$ κλινομένη τρέψασα τὸ τέλος τῆς γενικῆς εἰς $\bar{α}$ καὶ τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ποιοῦσα τὸ θηλυκὸν ποιεῖ πλὴν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς εις οἷον χαρίεις χαρίεσσα. De dat. plur. cf. etiam An. Ox. II 405, 11 πᾶσι: διὰ τί βαρύνεται; πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ δισύλλαβος εἰς $\bar{ι}$ ἐκφωνούμενον λήγουσα ἐπὶ μὲν ὀνομάτων ὀξύνεται οἷον βουσί, πλευσί (νηυσί?), ποσί, ἁλσί πλὴν τοῦ πᾶσι. ἐπὶ δὲ μετοχῶν βαρύνεται οἷον βᾶσι, στᾶσι, φᾶσι, οὕτως οὖν συνηκολούθησε τὸ πᾶσι καὶ συνεβαρύνθη.

ἡμεῖς» ἀντὶ τοῦ ἦμεν· εἰκότως οὖν καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἐνήλλαξε πρὸς τὸ ἴδιον πρῶτον πρόσωπον, ἀλλ' ἐγένετο καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ η «τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί» (Hesiod. Theog. 321) ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ἵνα ὥσπερ ἐν τοῖς ἑνικοῖς τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ὁμοφωνῇ.

l. 3 verba διὰ τοῦ η ideo adduntur, quia ad analogiam syncopatorum ἔστησαν στάν, στάντος γάρ formari debuit ex ἦσαν ἔν per ε propter participium εἴς ἕντος. De eadem re se in libro περὶ ῥήματος dicturum esse pronunciat Herod. Mon. 44, 22.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

(Περὶ ῥήματος καθολικῶς).

(Περὶ συζυγιῶν).

1.

Il. Pros. Α 278: τὸ ῥῆμα (sc. ἐθέλω) τῶν παραλόγων κατὰ τὸν τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

(Περὶ παρῳχημένων).

Constantin. Lascar. βιβλίον γ΄ collato Choer. p. 512 seqq.: πᾶν ῥῆμα οἵας ἂν εἴη συζυγίας καὶ καταλήξεως, ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ἢ διφθόγγου ἢ συμφώνου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ ἢ ἀμεταβόλου· εἰ μὲν ἀπὸ ἀμεταβόλου δηλονότι η̄ ῑ ῡ ω̄ οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις οἷον ἠχῶ ἤχουν ἤχηκα ἠχήκειν ἤχησα, ἰξεύω ἴξευκα ἰξεύκειν ἴξευσα, ὑβρίζω ὕβριζον ὕβρικα ὑβρίκειν ὕβρισα, ὠφελῶ ὠφέληκα ὠφελήκειν ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσαγορεύεται. τὸ δὲ ὑβρίζω καὶ ἰξεύω καὶ τὰ ὅμοια ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι θέσει μακρὸν τὸ δίχρονον ἔχει, ἐν δὲ τοῖς παρῳχημένοις φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς αὐξήσεως.

Εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ δηλονότι τὸ ᾱ ε̄ ο̄, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις τοῦ βραχέος εἰς μακρὸν μεταβαλλομένου. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ ᾱ. τρέπεται κοινῶς τὸ ᾱ εἰς η̄ οἷον ἀνύω ἤνυον ἤνυκα ἠνύκειν ἤνυσα πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀηθέσσω ἀήθεσσον «ἀήθεσσον γὰρ ἐπ᾽ αὐτόν» (Κ 493), ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο η̄, ἄω τὸ πνέω ἄεν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἦεν, ἀΐω τὸ ἀκούω ἄϊον ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἤϊον τῷ ἐπορευόμην.

Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ῥήματα ἀδιαφόρως εἴωθε κλίνεσθαι καὶ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου κατ᾽ ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ η̄. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἑλκῶ περισπωμένου εἵλκεον (Ρ 395) φήσας τὸν παρατατικὸν διὰ τοῦ η̄ τὸν ἀόριστον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ «Λητὼ γὰρ

---

l. 6 cf. E. M. 318, 32 et Arcad. 168. l. 21 homerica exempla ex Choer. sumpta sunt. De ἀηθέσσω ἀηδίζομαι idem tradunt Ep. Cr. I 86, 14. l. 25 posui praeceptum ex Il. Pr. Ν 543 pro iis, quae Choer. et Lascaris praecipiunt: εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ε̄, τρέπεται τὸ ε̄ εἰς η̄, ἐλέω ἤλεον ἠλέηκα ἠλεήκειν ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων δισυλλάβων καὶ ὑπερδισυλλάβων, ἐν οἷς προστίθεται τὸ ῑ ἐν παρῳχημένοις. τούτων δὲ ὁ κανὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς (recurrit etiam in An. Par. III 346, 24) τοιοῦτός τις τυγχάνει γε ὤν· τὰ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα

ἥλκησε Διός» (λ 580). ἀλλ' οὐ θέλει πάλιν τὸ η̅ τὸ κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων εἰς ε̅ καὶ α̅ διαλύεσθαι, ὁπότε ὁ ἐνεστὼς ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε̅, ἀπὸ μέντοι τοῦ α̅ καὶ η̅, ὡς δῆλον ἐκ τούτων, ἥλη ἐάλη, ἥγη ἐάγη, ἧδον ἕαδον.

Εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο̅ μικροῦ τὸ θέμα, τρέπεται τὸ μικρὸν εἰς ω̅ μέγα, ὀνομάζω ὠνόμαζον ὠνόμακα ὠνομάκειν ὠνόμασα.

Ταῦτα δὲ παρὰ ποιηταῖς ἀναύξητα ἤτοι ἄτρεπτα μένει διὰ τὸ μέτρον ἔθει Ἰωνικῷ, ἄκουεν ἀντὶ τοῦ ἤκουεν, ἔλαυνεν ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν, ὀνόμασεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμασεν.

Ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων μεταβολικῶν φωνηέντων, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικόν, παθητικὸν καὶ μέσον, ἵνα μὴ ἀπορῶσι παρακειμένων ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ καὶ τὴν τρίτην συλλαβήν, εἰ μακρὰ εἴη, ὡς τὰ πολλὰ συστέλλοντες ἐπὶ τῶν τρισυλλάβων, ἀλείφω ἤλειφα κοινῶς καὶ ἀλήλιφα Ἀττικῶς, ἐλεύθω ἤλευκα ἤλευθα μέσος καὶ Ἀττικῶς ἐλήλυθα, ὀμῶ ὤμοκα καὶ ὀμώμοκα, ἀλείφομαι ἤλειμμαι καὶ ἀλήλιμμαι. σεσημείωται τὸ ὑφήφασται, ὅτι ἀπὸ τοῦ υ̅ ἀρχομένου τοῦ ἐνεστῶτος ἐγένετο Ἀττικὸς παρακείμενος. γέγονε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστιν ὑφάζω ὑφάσω ὕφακα, ὕφασμαι ὕφασται καὶ ὑφύφασται Ἀττικῶς ἢ ὑφαίνω ὕφαγκα ὕφασμαι καὶ ὑφύφασμαι Ἀττικῶς. καὶ ἐπειδὴ οὐ θέλει ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἔχειν ἐν τῇ α' καὶ β' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον οἷον ἀλήλιφα καὶ ἐλήλυθα καὶ ὀμώμοκα, τούτου χάριν καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ υ̅ εἰς η̅ καὶ γέγονεν ὑφήφασται. ἔστι δὲ καί τινα, ὧν ἡ τρίτη ἀπ' ἀρχῆς συλλαβὴ οὐ συστέλλεται. ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλαμαι καὶ Ἀττικῶς ἀλήλαμαι καὶ κατὰ ὑπέρθεσιν ἀλάλημαι. δύναται δὲ καὶ εἶναι ἐνεστώς· ἔστι γὰρ ἄλημι ὡς τίθημι ἄλεμαι ὡς τίθεμαι καὶ διπλασιασμὸς μετ' ἐπεκτάσεως Αἰολικῆς ἀλάλημαι.

Ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προστίθεται ε̅ ἐν παρατατικῷ καὶ παρακειμένῳ οἷον ὥρων ἑώρων, ὥρακα ἑώρακα, ὠνοῦμαι ἐωνούμην ἐώνημαι. τὸ δὲ ξυνέηκα ἔειπε ποιητικά.

Εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ τρεπτῆς ἢ ἀπὸ ἀτρέπτου. εἰ μὲν ἀπὸ ἀτρέπτου δηλονότι ευ̅ αι̅ ου̅ οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. ἡ μὲν ει̅ δίφθογγος, ἐπειδὴ ἔχει γνήσιον μέγεθος, τὸ γὰρ ε̅ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι̅ μεγεθύνεται οἷον τυφθέντος τυφθεῖσα, δαρέντος δαρεῖσα καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ει̅ τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου διὰ τοῦ ε̅ καὶ ι̅ γράφεται καὶ ἐκφωνεῖ-

---

τρέπει τὸ ε̅ εἰς η̅ ἐν τοῖς παρῳχημένοις ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον· χωρὶς τοῦ ἐθίζω εἴθιζον· τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται, ἑστιῶ εἱστίων, ἐρύω εἴρυον «εἴρυσαν ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν» (Λ 9 ex Choer. 906, 29), ἑλκύω εἵλκυον «εἵλκυον ἀμφότεροι» (Ρ 395 ex Choer. 907, 9), ἑρπύζω εἵρπυζον, ἐργάζομαι εἰργαζόμην (de quo Choer. 519, 22 et 906, 23 ὅπερ καὶ διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφουσιν αὐτό), ἕπομαι εἱπόμην· ἔτι καὶ τὸ εἱστήκειν εὕρηται ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. δισύλλαβα δὲ ὄντα τινὰ μὲν τρέπει τὸ ε̅ εἰς τὸ η̅, εἰ περισπᾶται, ἐλῶ ἤλων, ἑλκῶ ἥλκουν «Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν» (ex Choer.) χωρὶς τοῦ ἐῶ εἴων, ἐρῶ εἴρουν, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρακείμενος εἴρηκα. τὸ δὲ ἐρῶ τὸ ἐρωτικῶς ἔχω διὰ τοῦ η̅ γίνεται οἷον «ἤρων γάρ, ἤρων, ὁμολογῶ, καὶ νῦν δ' ἐρῶ» παρὰ Μενάνδρῳ (Choer. 907). τινὰ δὲ τῶν δισυλλάβων βαρυτόνων προσλαμβάνει τὸ ι̅ ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἔπω εἶπον, ἕλκω εἷλκον, ἔθω «ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν» (Ι 540) εἶθα καὶ Ἀττικῶς εἴωθα «ἀεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω» (Θ 408), ἕω εἶκα ὅθεν εἷμαι καὶ εἱμένος «εἱμένος ὤμοισιν νεφέλην» (Ο 308), ἕζω εἷσα. l. 6 cf. Il. Pr. Ψ 440 ubi Ἰωνικῶς, Θ 161 ubi ποιητικώτερον primam syllabam corripi praecipitur, Ψ 70 ἀκήδεις: ἄμεινον βαρύνειν ὡς ἐνόεις τῆς ἀρχούσης συσταλείσης ποιητικῶς. ὡς γὰρ ἤκουσα ἄκουσα, οὕτως καὶ ἠκήδεις ἀκήδεις. l. 21 de ὑφήφασται, de quo quae protuli sunt ex Choer. 568, 31 (nam ap. Constant. Lascarin haec valde perturbata sunt), cf. Mon. 44, 25; praeceptum de ἀλάλημαι composui ex Herod. Odyss. Pros. μ 284 et περὶ παθῶν in E. M. 56, 27, similia tradit Choer. 569, 15; de diplasiasmo perfecti cf. etiam E. M. 134, 52. l. 26 cf. Il. Pr. Δ 3, ubi ἐήνδανε, ἐέσσατο, ἔωσεν, ἐῳνοχόει proferuntur.

ται, τούτου χάριν ἄτρεπτός ἐστιν — εἰκάζω εἴκαζον καὶ ἤκαζον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ὁμοίως καὶ ἡ ου δίφθογγος οὐ τρέπεται ὡς ἔχουσα γνήσιον μέγεθος. τὸ γὰρ ο μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεται οἷον τύπτοντος τύπτουσα, λέγοντος λέγουσα καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ου, τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου διὰ τοῦ ο καὶ υ γράφετα καὶ ἐκφωνεῖται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ ἄτρεπτον μένει — οὐρῶ οὔρουν —

2.

ἡ ευ δίφθογγος ὡς μὴ ἔχουσα γνήσιον μέγεθος (τὸ γὰρ υ οὐκ ἔστι γνήσιον μέγεθος τοῦ ε, ἀλλὰ τοῦ ο) ὀφείλει τρέπειν τὸ ε εἰς η, ὡς καὶ παρὰ Ἀττικοῖς. ηὐφράνθη γὰρ λέγουσι καὶ ηὐχόμην. ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ ευ δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι οἷον εὔχομαι εὐχόμην, εὐφραίνομαι εὐφραινόμην, εὐχαριστῶ εὐχαρίστουν καὶ ἴσως χάριν εὐφωνίας, ὡς λέγει ὁ Ἡρωδιανός.

Εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τρεπτοῦ δηλονότι αι αυ οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. εἰ μὲν ἀπὸ τῆς αι, τρέπεται τὸ α εἰς η καὶ τὸ ι προσγράφεται, αἰσχύνομαι ᾐσχυνόμην, αἰτῶ ᾔτουν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η οἷον αὐλῶ ηὔλουν, αὔξω ηὔξουν, αὐχῶ ηὔχουν, αὐτομολῶ ηὐτομόλουν. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο εἰς ω καὶ τὸ ι προσγράφεται οἷον οἴχομαι ᾠχόμην, οἰκῶ ᾤκουν, οἰκοδομῶ ᾠκοδόμουν, οἰκονομῶ ᾠκονόμουν πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπτων, οἰῶμαι οἰώθην «οἰώθη δ' Ὀδυσσεύς» (Λ 401), «Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή» (Ζ 1), οἰμῶ οἴμησα «οἴμησεν δὲ ἀλείς» (Χ 308). οἰνῶ οἴνουν «μήπω οἰνωθέντες» (π 292) καὶ οἰνίζω οἴνιζον «ἐκ τ' ἄρα οἰνίζοντο» (Η 472), οἰστρῶ οἴστρησα, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακονομῶ οἰακονομούμην, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ τὸ οἰδαίνω οἴδαινον καὶ τὸ οἰκουρῶ οἰκούρουν καὶ τὸ οἰμώζω οἴμωζον, ᾠκούρουν καὶ ᾠμώζουν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις (928) «ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξε» καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (ν 198) «ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ».

Εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, γράφω ἔγραφον ἔγραψα. οἱ δὲ Ἀττικοὶ αὔξησιν ἐπὶ αὐξήσεως ποιοῦντες ἠδυνάμην ἀντὶ ἐδυνάμην καὶ ἠβουλόμην ἀντὶ ἐβουλόμην καὶ ἤμελλον ἀντὶ ἔμελλον λέγουσιν.

Ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος ἠγόραζον ἠγόρακα, ὠνόμαζον ὠνόμακα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς θέσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος οἷον ἔφθειρον ἔφθαρκα, ἔσπειρον ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ τοῦ ε, ἔτυπτον τέτυφα, ἔλεγον λέλεχα, ἔγραφον γέγραφα, ἔπλυνον πέπλυκα. χωρὶς τῶν ἀρχομένων ἀπὸ γν γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα — τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστιν — καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ, ῥαπίζω ἐρράπικα. διπλοῦν δὲ τὸ ρ ἐν τούτοις παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις διὰ τὸ μέτρον ἐκβάλλεται τὸ ἓν ἐν τοῖς παρῳχημένοις «ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῷ» (Β 400) καὶ «μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν» (Ι 648). τὸ δὲ «ῥερυπωμένα» (ζ 59) ἀντὶ ἐρρυπωμένα, «ῥεραπισμένῳ νώτῳ» παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ «ῥερῖφθαι ἔπος» παρὰ Πινδάρῳ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐξουσίαν οὕτω γέγονε — καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν ζ ξ ψ ζῶ ἔζηκα, ψάλλω ἔψαλκα, ξηραίνω ἐξήραγκα. τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ φ χ ἀρχόμενα

l. 7 Choer. 522, 7. l. 40 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 308, 30.

ἀναδιπλασιάζεται μέν, τρέπεται δὲ τὰ δασέα εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα ψιλά, θεωρῶ τεθεώρηκα, φωνῶ πεφώνηκα, χωνεύω κεχώνευκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λ̄ ἢ μ̄, οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσι ἴδιον παρακείμενον ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου καὶ προσλήψει τοῦ ῑ λήβω λήψω λέληφα κοινῶς καὶ εἴληφα Ἀττικῶς, λήχω λήξω λέληχα καὶ εἴληχα, μείρομαι μεροῦμαι μέμαρμαι καὶ εἵμαρμαι, ὅθεν καὶ εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν τέτυφα ἢ κοινὴν δύο συμφώνων ἑπομένων, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον, τὸ δὲ δεύτερον ἀμετάβολον γέγραφα, πέπληγα. σεσημείωται τὸ μέμνημαι; κέκτημαι — καὶ ἔκτημαι εὕρηται «Ἴλιον ἐκτῆσθαι» (Ι 402) — πέπταμαι πέπτωκα, καὶ περὶ μὲν τοῦ μέμνημαι ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· οὐδέποτε ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγεῖται κατὰ σύλληψιν οἷον ἀρνός, ἅρμα, ἔρνος, ἅλμη, εἰ μὴ μόνον τὸ μ̄ τοῦ ν̄ ὡς μνήμη, μνημεῖον, μνῆμα, μνᾶ. τὸ γὰρ προηγεῖσθαι τῶν ἀμεταβόλων κατὰ σύλληψιν ἴδιον τῶν ἀφώνων ἐστὶν οἷον κλέος, ἀγρός, ἀκμή, πνεῦσαι, θνήσκω, πρῶτος. ἐπειδὴ οὖν τὸ μ̄ σύνταξιν ἀφώνου ἀνεδέξατο καὶ προηγήσατο τοῦ ν̄ τοῦ ἀμεταβόλου, ἀνεδιπλασιάσθη τὸ μέμνημαι· ἄλλως τε δὲ καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ ἐν μέτρῳ τὸ μ̄ν̄ ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν οἷον ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος

καὶ παρὰ Κρατίνῳ «ἀλλοτριογνώμοις ἐπιλήσμοσι μνημονικοῖσιν». τὸ δὲ κέκτημαι, πέπταμαι καὶ πέπτωκα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ̄ καὶ π̄ γέγονε Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι πεπτερύγωμαι.

Ἔτι δὲ εἰ μὲν μέλλων ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ἰσοσυλλαβεῖ αὐτῷ ὁ κοινὸς παρακείμενος ἀγοράσω ἠγόρακα, ὀμόσω ὤμοκα. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου, περιττεύει τύψω τέτυφα, ποιήσω πεποίηκα. ὁ ὑπερσυντέλικος ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ἰσοσυλλαβεῖ καὶ ὁμοχρονεῖ τῷ παρακειμένῳ ἠγόρακα ἠγοράκειν, ἔφθαρκα ἐφθάρκειν, ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένοις ὑπὲρ τὰς τοῦ παρακειμένου συλλαβὰς παραλαμβάνει ε̄ τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν. μεγεθύνεται δὲ πολλάκις ἐν τοῖς Ἀττικοῖς τοῖς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένοις, ὀμώμοκα ὠμωμώκειν, ἀκήκοα ἠκηκόειν. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς Ἡρωδιανοῦ περὶ παρῳχημένων γενικῶς.

3.

Choer. 522, 30: ἐπὶ τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων γίνεται σύνθεσις κλίσεως, τουτέστι κατὰ χρόνον γίνεται ἡ σύνθεσις καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, πρῶτον κλίνεται καὶ οὕτω συντίθεται οἷον ἀπὸ τοῦ γράφω γίνεται καταγράφω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔγραφον κατέγραφον καὶ ἀπὸ τοῦ γέγραφα γίνεται καταγέγραφα καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγεγράφειν γίνεται κατεγεγράφειν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔγραψα τὸ κατέγραψα καὶ ἀπὸ τοῦ γράψω τὸ καταγράψω. τοῦτο δὲ γίνεται, ἵνα μὴ ἐξαμαυρωθῇ ἡ πρόθεσις ἔξωθέν τί ποτε δεχομένη. τῆς γὰρ προθέσεως οὐδὲν ἐθέλει προτίθεσθαι. —

---

l. 10 defensionem perfecti μέμνημαι recepi ex Choer. 552, 25, explicationem formarum κέκτημαι, πέπταμαι, πέπτωκα ex Herod. περὶ παθῶν. in E. M. 501, 26 et Zonar. 1580; alias causas profert Choer. 553, 28 ἄλλως τε δὲ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ ἐν τοῖς μέτροις ἀποτελοῦντα τὴν κοινὴν συλλαβὴν κ̄τ̄ καὶ π̄τ̄, ὡς παρ' Ὁμήρῳ οἷον (δ 127)

Αἰγυπτίῃ, τῇ πλεῖστα δόμοις ἔνι κτήματα κεῖται,

καὶ παρὰ Ῥίνθωνι «Ἱππώνακτος τὸ μέτρον· οὐδέν μοι μέλει» (cf. Hephaest. c. 1), et paullo ante: ἐπειδὴ τὰ ψιλὰ πάντων τῶν συμφώνων ἀσθενέστερά ἐστιν, ἐν τῷ πέπτωκα καὶ κέκτημαι πτ ἐστὶ καὶ κτ, ταῦτα δὲ ψιλά ἐστιν, εἰκότως τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς ἀνεδιπλασιάσθη.

ταῦτα μὲν ὁ Ἀπολλώνιός φηcι. πρὸς τοῦτον δὲ ἀντιλέγει ὁ Ἡρωδιανὸς λέγων, ὅτι πρῶτον μὲν οὐκ ἔcτιν ἡ κατά πρόθεcιc ἐν τῷ κατέγραφον, ἀλλὰ μέρος ἐcτὶ τοῦ ῥήματος, εἰ καὶ ἀπὸ προθέcεωc ἐγένετο ἡ cύνθεcιc. ὥcπερ γὰρ ἐν τῷ εὐγενήc οὐκ ἔcτι τὸ εὖ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μέρος ἐγένετο τοῦ ὀνόματοc, εἰ καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματοc ἐγένετο ἡ cύνθεcιc, οὕτω καὶ ἐν τῷ καταγράφω οὐ λέγομεν, ὅτι πρόθεcίc ἐcτιν ἡ κατά, ἀλλὰ μέρος τοῦ ῥήματοc, εἰ καὶ ἀπὸ προθέcεωc ἐγένετο ἡ cύνθεcιc, ἄλλωc τε ἰδοὺ τὸ cυνήγοροc ἀπὸ προθέcεωc ἄρχεται, καὶ ὅμωc λέγεται εὐcυνήγοροc, καὶ πάλιν cύμβουλοc εὐcύμβουλοc, ἐπανοίκτηc θυρεπανοίκτηc· οὐκ ὤφειλεν οὖν οὐδὲ ταῦτα ἀπὸ προθέcεωc ἀρχόμενα δέξαcθαι ἔξωθέν τί ποτε. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἡρωδιανόc.

(Περὶ ἐνεcτῶτοc).

Πᾶν δεύτερον εἰc c̄ λῆγον ἀποβολῇ τοῦ c̄ ποιεῖ τὸ τρίτον πρόcωπον οἷον τύπτειc τύπτει, λέγειc λέγει, ἐτύφθηc ἐτύφθη, ποιεῖc ποιεῖ, βοᾷc βοᾷ, χρυcοῖc χρυcοῖ, ἔλεγεc ἔλεγε, ἔτυπτεc ἔτυπτε, ἔλαβεc ἔλαβε, ἔμαθεc ἔμαθε χωρὶc τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ πρώτου ἀορίcτου καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰc μ̄ῑ. καὶ «χωρὶc μὲν τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ πρώτου ἀορίcτου» πρόcκειται, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ μόνον τὸ c̄ ἀποβάλλεται, ἀλλὰ καὶ τροπὴ παρακολουθεῖ τοῦ ᾱ εἰc ε̄ οἷον τέτυφαc τέτυφε, πεποίηκαc πεποίηκε, ἔτυψαc ἔτυψε. «χωρὶc δὲ τῶν ἀπὸ τῶν εἰc μ̄ῑ» πρόcκειται, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων κατὰ τὸν ἐνεcτῶτα οὐχ ὅτι τὸ c̄ οὐκ ἀποβάλλεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ῑ προcέρχεται οἷον τίθημι τίθηc τίθηcι, ἵcτημι ἵcτηc ἵcτηcι, δίδωμι δίδωc δίδωcι, ζεύγνυμι ζεύγνυc ζεύγνυcι.

4.

περὶ cυντάξεωc cτοιχείων fr. 14.

Choer. 505, 17: ἄξιόν ἐcτι ζητῆcαι, τίνοc χάριν ἀπὸ πληθυντικῶν κανονίζομεν τὰ δυϊκὰ ἐν ῥήμαcι· δοκεῖ γὰρ τοῦτο ἀτάκτωc ἔχειν· οὐδεὶc γὰρ τὰ πρῶτα ἐκ τῶν ὑcτέρων κανονίζει. καὶ ἔcτιν εἰπεῖν, ὡc λέγει Φιλόξενοc, ἐπειδὴ τὰ δυϊκὰ ὑcτερογενῆ ἐcτιν· ὕcτερον γὰρ ἐπενοήθη τὰ δυϊκά· ὅθεν οὐδὲ πᾶcα διάλεκτοc κέχρηται τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ. οἱ γὰρ Αἰολεῖc παντελῶc δυϊκὰ οὐκ ἔχουcιν, ὥcπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἄποικοι ὄντεc τῶν Αἰολέων· ἀλλ' οὔτε διάλεκτοc ἔχει τὰ δυϊκά, ἀλλ' εἰc πάντα τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ κέχρηται ἀντὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, μὴ ἔχουcα δυϊκά. εἰκότωc οὖν, ἐπειδὴ τελευταῖον ἐπενοήθη τὰ δυϊκά, ἐκ τῶν πληθυντικῶν κανονίζεται προτερευόντων αὐτῶν.

5.

Il. Pr. Γ 152: τὰ τρίτα πρόcωπα πληθυντικὰ ὁριcτικὰ ἐνεcτῶτοc χρόνου τὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖc πληθυντικαῖc δοτικαῖc μετοχαῖc, λέγομεν λέγεται λέγουcι καὶ τοῖc λέγουcιν,

---

l. 13 Choer. 499, 29. l. 20 οὐχ ὅτι scripsi pro παρ' οἷc. Haec ex Herodiano petita esse coniectari licet ex Choer. 747, 17. l. 24 contra Herodiani sententiam fuerunt, qui dicerent primam dualis personam traiectione consonarum fingi potuisse τύπτοθμον aut τύπτοτμον, quibus Choeroboscus obsistit contendens, propter characterem pluralis et dualis μ̄ antecedere debere literam θ̄ sive τ̄. Antea Apollonii sententia exposita fuit, quae eodem redit. l. 25 altera, quae profertur, causa ex comparatione rerum physicarum desumpta potius Apollonio adscribam collat. Choer. 518, 28. l. 35 simile praeceptum etiam in Rhematico exstitisse patet ex Theodos. 1009, 30 et Choer. 509, 24; 510, 6.

ἵσταμεν ἵστατε ἱστᾶσι καὶ τοῖς ἱστᾶσι, ἵεμεν ἵετε ἱεῖσι καὶ τοῖς ἱεῖσι. ἀντιπίπτει μόνον διά τι αἴτιον τὸ φασί πρὸ τὸ φᾶσι μετοχικὸν ὡς στᾶσι.

(Περὶ παρατατικοῦ).

6.

Il. Pr. Δ 222: τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐστιν οἷον ἔλεγον ἐγώ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι. ἐν δὲ τοῖς συγκοπεῖσι τρίτοις ἡ συγκοπὴ ἀναδέχεται τὴν λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγούσῃ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχήν, ἔστησαν ἔσταν, στάντος γάρ· ἔβησαν ἔβαν, βάντος γάρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν, κοσμηθέντος γάρ· «φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι» (σ 68), φανέντος γάρ· ἔφυμεν ἔφυτε ἔφυσαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντος· ἔδυμεν ἔδυτε ἔδυσαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντος. περὶ δὲ τοῦ «τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί» (Hesiod. Theog. 321) ἐν τοῖς περὶ ῥήματος ἐροῦμεν.

7.

Il. Pr. B 832: ἔασκε κατὰ συστολήν. οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκε παρηγμένα Ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· «ὧδε δέ τις εἴπεσκε» (271) καὶ «τὴν αὐτὸς φορέεσκε» (O 646).

---

l. 12 cur autem ἦν, non ἔν factum sit, Choeroboscus 536, 8 Herodiano, ut ex comparatione Il. Pros. patet, duce exposuit ἐστι ἦμεν ἦτε ἦσαν καὶ γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἦν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν καὶ ἰδοὺ ἐλλείπει μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἰδίου πρώτου πληθυντικοῦ· οὐδὲ (pro οὗ καὶ) γέγονε πρὸς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς· ἔστι γὰρ εἷς ἕντος ἡ μετοχὴ καὶ ὀφείλει τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν γενέσθαι ἕν διὰ τοῦ ε, εἷς ἕντος γὰρ ἡ μετοχή, ἀλλ' ἐπειδὴ μονοσύλλαβός ἐστιν ἡ λέξις καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουσαν καὶ λήγουσαν καὶ παραλήγουσαν, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἐφυλάχθη τὸ η καὶ οὐκ ἐγένετο τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης διὰ τοῦ ε. ἔστι καὶ ἄλλη τοιαύτη ἀπολογία, ἣν λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ μονοβίβλῳ (cf. supra).

Etiam, quae Choeroboscus 536, 31 de formis ἐπληροῦσαν et ἐσχάζοσαν profert, ex Herodiano petita esse videntur: πάλιν δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου εὑρίσκομεν παρῳχημένων τινῶν τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἰσοσυλλαβοῦντα τοῖς ἰδίοις πρώτοις πληθυντικοῖς, τῆς μετοχῆς αὐτῶν μὴ οὔσης εἰς σ μετ' ὀξείας τάσεως, οἷόν ἐστιν ὁ πληρῶν τοῦ πληροῦντος ἡ μετοχή, καὶ δέον ἐστὶν εἰπεῖν τὰ πληθυντικὰ ἐπληροῦμεν ἐπληροῦτε καὶ τὸ τρίτον ἐπλήρουν, ἐνδέον μίᾳ συλλαβῇ τοῦ ἰδίου πρώτου πληθυντικοῦ καὶ λῆγον εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς, καὶ ὅμως εὕρηται παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἑκάβῃ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ οἷον ἐπληροῦσαν, ἔνθα φησὶν (574)

οἱ δ' ἐπληροῦσαν πυρὰν
κορμοὺς φέροντες πευκίνους.

καὶ πάλιν ἐστὶν ὁ σχάζων τοῦ σχάζοντος ἡ μετοχή, καὶ πάλιν δέον εἶναι τὰ πληθυντικὰ ἐσχάζομεν ἐσχάζετε ἔσχαζον, καὶ ὅμως εὑρίσκεται παρὰ Λυκόφρονι τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ ἐσχάζοσαν, ἔνθα φησὶν (21)

καὶ ἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν

ἀντὶ τοῦ ἀπέλυον· ταῦτα δὲ Καλχηδονίων ἰδιώματός ἐστιν (Καρχηδονέων ἰδιώματα M; leg. cum Cobet. apud Gaisf. E. M. p. 8 Χαλκιδέων; cf. e. g. Sturz, d. dial. alexandr. p. 59).

l. 15 explicatum de σκε paragoge praeceptum habemus ap. Choerob. p. 632, 28 quod transiit in Ep. Cr. I 309, 12 (E. M. 624, 28), ex quibus quaedam menda sustuli: τὰ Ἰωνικῶς γινόμενα διὰ τοῦ σκ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀπὸ μὲν βαρυτόνων ὄντα ἔχει φωνῆεν πρὸ τοῦ σ καὶ κ τὸ ε οἷον τύπτεσκε λάβεσκε λέγεσκε, ὑπεσταλμένου τοῦ πρώτου ἀορίστου. καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ὁμοίως τὸ ε ἔχει πρὸ τοῦ σ καὶ κ οἷον ποίεσκε, τίθεσκεν, τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν τῷ

(Περὶ παρακειμένου).

8.

Choer. 558, 29: εἴ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ τετύφατε καὶ ἐτύψατε διὰ τοῦ α φαμὲν καὶ μὴ τετύφετε καὶ ἐτύψετε διὰ τοῦ ε, λέγομεν ὅτι οὐ δύναται εἶναι τετύφετε καὶ ἐτύψετε διὰ τοῦ ε, ἐπειδὴ τετύφαμεν καὶ ἐτύψαμεν διὰ τοῦ α ἐστὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν· καθόλου δὲ τὰ εἰς μεν πληθυντικὰ τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε τὸ δεύτερον ποιεῖ καὶ φυλάττει τὴν παραλήγουσαν, ὅσα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς οἷον ἐτίθεμεν ἐτίθετε, τιθείς γάρ, ἐδίδομεν ἐδίδοτε, διδούς γάρ, ἐτύφθημεν ἐτύφθητε, τυφθείς γάρ, ἐτετύφειμεν ἐτετύφειτε, τετυφώς γάρ, ἐτύψαμεν ἐτύψατε, τύψας γάρ. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι

ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε

ἀντὶ τοῦ κεχήνατε.

παρατατικῷ μόνῳ τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ σκ οἷον βόασκε γέλασκε· ἐν δὲ τῷ β′ ἀορίστῳ ἐὰν ὅλως γίνηται τὸ ε ἔχει πρὸ τοῦ ς καὶ κ, μυκῶ μυκᾷς ἔμυκον μύκεσκε· τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ διὰ τοῦ α ἐκφέρεται πρὸ τοῦ ς καὶ κ οἷον ἵστημι ἵστης ἵστη ἵστασκε ἔστην στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι διὰ τοῦ ο ἐκφέρεται πρὸ τοῦ σκ οἷον ἐχρύσουν ἐχρύσοσκε, ἐδίδων ἐδίδοσκε· τὰ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας εἰς μι συστέλλει τὸ δίχρονον μόνον πρὸ τοῦ σκ οἷον ζεύγνυμι ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυσκε, ἔδυν ἔδυς ἔδυσκε· ὁ δὲ πρῶτος ἀόριστος ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καὶ ἐπὶ τῶν περισπωμένων καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ σκ οἷον τύψασκε γράψασκε βοήσασκε φήσασκε πτήσασκε (sic), καὶ τοῦτο εἰκότως· τὸ γὰρ κεχρεωστημένον τῷ τρίτῳ προσώπῳ ἀνεδέξατο ἐνταῦθα· τὸ γὰρ τρίτον πρόσωπον τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τοῦ α ὤφειλεν εἶναι οἷον ἔτυψα ἔτυψας καὶ ἔτυψα ἐκεῖνος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο τὸ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖν κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ α εἰς ε καὶ γέγονεν ἔτυψεν ἐκεῖνος· ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ προσερχομένου τοῦ σκ οὐκέτι γίνεται ὁμοφωνία τοῦ τρίτου προσώπου πρὸς τὸ πρῶτον πρόσωπον, προσῆλθε τὸ κεχρεωστημένον α οἷον τύψασκε ποιήσασκε. ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες· οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων πολλάκις καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ οἷον τύπτεσκον· χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε καὶ τύπτεσκες καὶ χαίρεσκες. λέγει δὲ ὁ Ἄβρων ὅτι εἴ τι προσλαμβάνει ταῦτα κατὰ τὸ τέλος, ἀποβάλλει κατὰ τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ τὸ ἔτυπτε ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τύπτεσκεν, ἀποβάλλοντες ἐκ τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς καὶ προστιθέντες κατὰ τὸ τέλος· διὰ τοῦτο δὲ τὸ ἔτυπτεν ἐν τῷ τύπτεσκεν ἀποβάλλει τὸ ε τὸ τῆς ἀρχούσης, ἐπειδὴ τὰ ποιητικὰ Ἰωνικὰ ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς θέλει συνάρχεσθαι οἷον ἔτυπτε τύπτε

τύπτε δ' ἐπιστροφάδην (Φ 20)

πρὸς τὴν τύπτων μετοχήν, ἦγον ἄγεν

ἄγε δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα (Ν 602?)

πρὸς τὴν ἄγων μετοχήν, ἥψατο ἅψατο

ἅψατο δ' ἡμιόνων (Ψ 666)

πρὸς τὴν ἁψάμενος μετοχήν, ἤκουσα ἄκουσα πρὸς τὴν ἀκούσας μετοχὴν

πολλάκι γὰρ σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα (Α 996).

Simile adnotamentum recurrit in Ep. Cr. I 376, 14, ubi additur augmentum non semper omitti allatis «ἐμισγέσκοντο πάροιθεν» (υ 7) «ἢ οἱ παρέκεσκετ' ἀμοιβάς» (ξ 521) καίτοι ἐν ἑτέροις τοῦτο χωρὶς τοῦ ε λέγει

κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισιν (φ 41).

μήποτε δὲ ἡ πρόθεσις ὁλόκληρός ἐστι καὶ ὀφείλει διὰ τοῦ α (pro β′) ἐκφέρεσθαι παρακέσκετο. ἔχομεν δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐῶ ἐᾷς ἐᾷ εἴων εἴας εἴα εἴασκε «ἀλλ' οὐκ εἴασκε» (Υ 408). μήποτε δὲ καὶ τοῦτο κατὰ πάθος γέγονε τοῦ ι πλεονάσαντος.

l. 12 Buttmannus II 324 Ὄρνισι vitiosum esse animadvertit, quum locus ex Acharn. 133 depromptus sit, sed potest Herodianus memoria lapsus esse; idem adnotavit κεχήνετε potius pro imperativo quam pro indicativo habendum esse.

(Περὶ μέσου παρακειμένου).

9.

Choer. 584, 1: εἰ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων, διὰ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου ἐκφέρεται ὁ παρακείμενος ὁ μέσος οἷον τέμνω τέτομα, κάμνω κέκαμα. ἐκ τούτου πιθανεύονταί τινες καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ τίλλω τέτιλα καὶ πάλλω πέπαλα καὶ στέλλω ἔστολα καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις τὸ δεύτερον λ ἀπεβλήθη καὶ τὸ πρῶτον ἐφυλάχθη· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς οὐ βούλεται τοῦτο, ἀλλὰ λέγει, ὅτι τὸ πρῶτον λ ἀπεβλήθη καὶ τὸ δεύτερον ἐφυλάχθη· φησὶ γάρ, ὅτι πρῶτον μὲν ἐν τῷ τέμνω τέτομα καὶ κάμνω κέκαμα τὸ ν ἀπὸ πλεονασμοῦ ἐστι· κάμω γὰρ καὶ τέμω ἦν· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν̄ γέγονε κάμνω καὶ τέμνω, καὶ λοιπὸν τὸ ν̄ τὸ πλεονάσαν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἀπεβλήθη κατὰ τὸν μέσον παρακείμενον· δεύτερον δὲ δυνάμεθα αὐτὰ λέγειν, λέγω δὲ τὸ κέκαμα καὶ τέτομα, ὡς ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων ἐστὶν οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ καμῶ καὶ τεμῶ· τρίτον δέ, ὥσπερ τὸ τέρπω καὶ πέρθω οὐ λέγομεν πέμπτης εἶναι συζυγίας διὰ τὸ ρ̄ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἀλλὰ τὸ μὲν τέρπω πρώτης διὰ τὸ π ἐν τῇ παραληγούσῃ, τὸ δὲ πέρθω τρίτης διὰ τὸ θ̄ τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ, οὕτως καὶ τὸ τίλλω καὶ τὸ πάλλω καὶ τὸ στέλλω καὶ τὰ ὅμοια λέγομεν εἶναι πέμπτης συζυγίας, οὐ διὰ τὸ λ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἀλλὰ τὸ λ τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ· τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐνεστῶτος θέλει εἶναι καὶ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ χαρακτηριστικὰ οἷον πείθω πέποιθα, λέγω λέλογα, δηλονότι διὰ τοῦ δευτέρου λ ἐξηνέχθη ὁ μέσος παρακείμενος ἐν τῷ τέτιλα καὶ πέπαλα καὶ ἔστολα καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐπειδὴ αὐτό ἐστιν, ὡς εἴρηται, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐνεστῶτος. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω̄ ἐκφέρεται, ὁ μέσος παρακείμενος διὰ καθαροῦ τοῦ ᾱ ἐκφέρεται οἷον ἀκούω ἤκουα καὶ ἀκήκοα ὁ Ἀττικός, δείω δέδια καὶ δείδια κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῑ, δαίω (τὸ σημαῖνον τὸ καίω) δέδηα καὶ καίω κέκηα· εἴω (σημαίνει δὲ τὸ πορεύομαι) ὡς παρὰ Σώφρονι «ἐγκίκρα, ὡς εἴω», τουτέστι κέρασον ἵνα πορευθῶ, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος εἶα διὰ καθαροῦ α καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ εἰς η̄ ἦα διὰ τοῦ η καὶ ῑ ὥσπερ εἰκάζω εἴκαζον καὶ ᾔκαζον καὶ πάλιν εἴδειν ᾔδειν, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ ἤϊα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (δ 433)

ἤϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος,

ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην, οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἤϊε,

ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς (Α 47).

τοῦτο τὸ ἤϊα διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ τρέπει τὸ ᾱ εἰς ειν, καὶ ποιεῖ τὸ ὑπερσυντελικὸν ἠΐειν κατὰ τὴν ἄρχουσαν διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου κατὰ τὴν λήγουσαν, ἐξ οὗ τὸ παρῄειν καὶ ἐξῄειν καὶ ἀπῄειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ

ἀπῄειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

---

l. 26 δείω scripsi pro δέω. l. 29 ἐγκίκρα M; cf. E. M. 121, 30 et 423, 24.

10.

Eustath. 143, 5: ἰστέον ὅτι μέσος παρακείμενός ἐστι τὸ ἐμπεφυυῖα κατὰ κανόνα, ὃν ἐκτίθεται καὶ Ἡρωδιανὸς λέγων, καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν καὶ τὸν μέσον παρακείμενον οἷον φύω πέφυα, ἀκούω ἀκήκοα.

11.

Choer. 585, 15: παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος παρακείμενος τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ οἷον τέτυφα τέτυπα, νένηκα νένηθα, πέπληχα πέπληγα, νένυχα νένυγα, πέπηχα πέπηγα, ὤρυχα ὤρυγα, ἤμειφα ἤμειβα, ἤγερκα ἤγερα, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι τὸ ε̄ ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ῑ· τότε γὰρ τρέπεται τὸ ε̄ εἰς ο̄ ἐν τῷ παρακειμένῳ οἷον λέγω λέξω λέλογα, τέκω τέξω τέτοκα, νέμω νεμῶ νένομα, μένω μενῶ μέμονα, γείνω γενῶ γέγονα, κείρω κερῶ κέκορα, σπείρω σπερῶ ἔσπορα, φθείρω φθερῶ ἔφθορα, κτείνω κτενῶ ἔκτονα. ἀποροῦσι δέ τινες λέγοντες, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τοῦ κερῶ κέκορα καὶ φθερῶ ἔφθορα οὐκ ἐφυλάχθη τὸ ῑ, ἵνα ᾖ κέκοιρα καὶ ἔφθοιρα· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἐφυλάχθη τὸ ῑ κατὰ τὸν μέλλοντα, κερῶ γὰρ καὶ φθερῶ ἐστιν ὁ μέλλων, τούτου χάριν οὐδ' ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἐφυλάχθη· ἐπὶ δὲ τοῦ πείθω λείβω ἐπειδὴ ἐφυλάχθη τὸ ῑ κατὰ τὸν μέλλοντα — πείσω γὰρ καὶ λείψω ἐστὶ ὁ μέλλων — τούτου χάριν καὶ κατὰ τὸν μέσον παρακείμενον ἐφυλάχθη. τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα εὑρεθῇ ἐν τῷ περισπωμένῳ ἐνεστῶτι τὸ ε̄, ἢ ἐν τῷ βαρυτόνῳ ἐνεστῶτι μέν, δι' ἑνὸς δὲ τοῦ λ ἐκφερομένῳ, οὐ τρέπεται εἰς ο̄ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἀλλὰ φυλάττεται οἷον θέλω τέθελα, μέλω μέμελα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς τὸ η̄ τέθηλα, μέμηλα, ἐξ οὗ καὶ ἡ μετοχὴ μεμηλώς

μέγα πλούτοιο μεμηλώς (Ε 708).

καὶ εὐλόγως ἐπὶ τούτων οὐ τρέπεται τὸ ε̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτῶν δισύλλαβος ὁ μέλλων, ἀλλ' ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οἷον θέλω θελήσω, «μελήσουσιν δέ μοι ἵπποι» (Ε 228). ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ὁ ἐνεστὼς τῇ αῑ διφθόγγῳ παραλήγηται, τρέπει αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ εἰς η̄ οἷον φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα, μαίνω ἐξ οὗ τὸ μαίνομαι μέμηνα, δαίω τὸ καίω δέδηα, καίω κέκηα.

Cram. Anecd. III 395, 22: τὸ νένοφα· οὗ μεμνημένος ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπορεῖ, πῶς ὁ Ἀριστοφάνης νένοφα εἶπε καὶ οὐ νένοιφα, ἵν' ᾖ ὥσπερ λείβω λέλοιβα, λείπω λέλοιπα, οὕτω νείφω νένοιφα. περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ νείφω ἐκλίθη κατὰ τὸ πείθω πέποιθα καὶ ὅσα ἕτερα ἐπὶ ἐνεστῶτος ἔχει τὸ ε̄ μετὰ τοῦ ῑ, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐκ τοῦ νέφω, ἵνα ᾖ ὥσπερ λέγω λέλογα οὕτω καὶ νέφω νένοφα κατὰ τὰ ἔχοντα τὸ ε̄ μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι. τοῦ δὲ νέφω εἰ καὶ μή ἐστι χρή-

---

l. 5 hinc patet etiam extremam partem superioris fragmenti ex Herodiano petitam esse. l. 25 τέθηλα inserui. l. 29 θέλω θελήσω scripsi pro τελέσω τελέσσω. l. 33 totum hunc locum ex Herodiano depromptum esse docet fragmentum libri περὶ συζυγιῶν et ex hoc loco apparet locum Choerobosci, quem praemisi, ex Herodiano petitum esse.

cιc, ἀλλὰ δοκεῖ ὅμωc πρωτότυπον αὐτὸ εἶναι τοῦ νείφω, ὡc ὑποδηλοῖ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ νέφοc καὶ ἡ νεφέλη.

12.

Choer. 586, 28: περὶ ποcότητοc τῶν cυλλαβῶν λέγομεν ὅτι μὲν ἐπὶ βαρυτόνων θεμάτων ἰcοcυλλαβεῖ τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ ὁ μέcοc παρακείμενοc οἷον τύπτω τέτυφα τέτυπα, νύccω νένυχα νένυγα, νήθω νένηκα νένηθα, πείθω πέπεικα πέποιθα, πλήccω πέπληχα πέπληγα, κείρω κέκαρκα κέκορα, φθείρω ἔφθαρκα ἔφθορα, ἐπὶ δὲ τῶν περιcπωμένων θεμάτων μιᾷ cυλλαβῇ ἐνδεῖ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὁ μέcοc παρακείμενοc οἷον δουπῶ δουπήcω δεδούπηκα δέδουπα, μυκῶ μυκήcω μεμύκηκα μέμυκα, κτυπῶ κτυπήcω ἐκτύπηκα ἔκτυπα.

Eustath. 61, 21: ὥcπερ μέλω μελήcω μεμέληκα καὶ μέcοc παρακείμενοc μέμηλα καὶ ὤλεκα ὦλα, τεθάληκα τέθηλα, οὕτω βεβούληκα βέβουλα. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ λέληκα· «δαιμόνιη, τί λέληκαc» (Hes. Opp. 207), καὶ τὸ δεδούπηκα δέδουπα κατὰ Ἡρωδιανὸν «δεδουπότοc Οἰδιπόδαο» (Ψ 679). καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, ἐν οἷc καὶ τὸ ἐκτύπηκα ἔκτυπα· εἰcὶ γὰρ περιcπώμενοι τοιοῦτοι μέcοι παρακείμενοι ὡc πολλαχοῦ φανεῖται· ὃ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προρρηθέντα μιᾷ cυλλαβῇ ἐνδέουcι τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅπερ ἐν τοῖc βαρυνομένοιc οὐκ ἔcτι ῥήμαcιν. ἐν ἐκείνοιc γὰρ ἰcοcυλλαβεῖ καθόλου ὁ μέcοc τῷ ἐνεργητικῷ.

13.

Choer. 587, 15: δεῖ γινώcκειν ὅτι τότε ἐπιλιμπάνουcιν οἱ μέcοι παρακείμενοι, ἡνίκα ἀπὸ τῶν περιcπωμένων θεμάτων εὑρεθῇ ὁ ἐνεργητικὸc παρακείμενοc, καὶ τριcύλλαβοc ἀπὸ δύο cυμφώνων ἀρχόμενοc, ἢ ἀπὸ μόνου τοῦ ε̄ οἷον θλῶ θλάcω τέθλακα, κλῶ κλάcω κέκλακα, cμῶ cμήcω ἔcμηκα, δρῶ δράcω δέδρακα, ζῶ ζήcω ἔζηκα· καὶ τοῦτο εὐλόγωc, ἐπειδὴ ὁ ἐνεργητικὸc παρακείμενοc ἀπὸ περιcπωμένων ὑπάρχων μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύει τοῦ μέcου παρακειμένου, οἷον μυκῶ μεμύκηκα μέμυκα, δουπῶ δεδούπηκα δέδουπα· εἰ ἐποιήcαμεν οὖν μέcον παρακείμενον ἐπὶ τῶν προλεχθέντων, φημὶ τοῦ τέθλακα καὶ κέκλακα καὶ δέδρακα, ἔcμηκα, ἔζηκα, ἤμελλεν ὁ μέcοc παρακείμενοc μιᾷ cυλλαβῇ ἐνδεῖν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, καὶ εἶχεν εἰc διcυλλαβίαν περιπεcεῖν, ὅπερ ἐcτὶν ἄτοπον· cπανίωc γὰρ εὑρίcκεται διcύλλαβοc παρακείμενοc ἐν χρήcει· cπάνιον δὲ εἶπον διὰ τὸ οἶδα

οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ οἶδ' ἐπ' ἀριcτερὰ νωμῆcαι βῶν
ἀζαλέην (Η 238)·

καὶ διὰ τὸ οἶκα, ὃ cημαίνει τὸ ὁμοιῶ, οἷον «οἶκαc μὲν ὡραίῳ λίνῳ» παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὅμοιοc εἶ, καὶ διὰ τὸ εἶα καὶ κατ' ἔκταcιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ εἰc η̄ ἦα, ὃ γίνεται ἐν διαλύcει παρὰ τῷ ποιητῇ,

ἤϊα πολλὰ θεοὺc γουνούμενοc.

l. 37 οἶκα scr. pro εἶκα et verba Alcmanis explevi ex Ep. Cr. I 287, 1 et Choer. 871, 30, verba καὶ κατ' ἔκταcιν — ἦα ipse inserui, in Epim. legitur: εἶα, ὅπερ ἐν διαλύcει ἔϊα καὶ ἐπαυξήcει ἤϊα. De re cf. Mon. 24, 4 οἶδα.

Eustath. 759, 5: Ἡρωδιανὸς προϋποθεὶς ῥῆμα τὸ εἴδω παράγει ἐξ αὐτοῦ μέσους παρακειμένους ἐπὶ μὲν τοῦ θεωρῶ καὶ γινώσκω οἶδα, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοιῶ τὸ οἶκα, ἐξ οὗ ἔοικα, οὗ ὑπερσυντελικὸς ἐῴκειν κατὰ ἔκτασιν.

14.

Cram. An. Ox. III 398, 3: τοῦ δείδοικα πρωτότυπον ὂν τὸ δέδοικα ἐκ τοῦ δείδω τὸ δειλιῶ ἔχει ἀπορίαν πῶς διὰ τοῦ κ̄ ἐκφέρεται καὶ μὴ διὰ τοῦ θεματικοῦ δ̄ διὰ τὸν κανόνα, δι᾽ ὃν ὥρισται καθολικῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρυτόνων, δι᾽ οὗ συμφώνου ἐκφέρεται ὁ ἐνεστώς, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος οἷον λείβω λέλοιβα, λέγω λέλογα κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, καθ᾽ ὃν ἔδει ἀπὸ τοῦ δείδω δέδοιδα εἶναι τὸν μέσον παρακείμενον. λύσις δὲ τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ μὴ χρῆναι τρία παράλληλα δ̄ παραλαμβάνεσθαι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ψελλισμῷ, φησίν, ὑποπίπτει. διὸ ἀντεισῆλθε τοῦ τρίτου δ̄ τὸ κ̄ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τοῦ δείδω δείσω δέδεικα, ὃς ἐσιγήθη διὰ τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου πολύχρηστον. ὅτι δ᾽ ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὃν δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος κήδειος ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων ὅμως, ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε̄, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ῑ· Σοφοκλῆς (Trach. 754) «τεμενίαν τε φυλλάδα». οὕτω καὶ τὸ «ἴριδι δίῃ» κακίζεται κατὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν διχρόνων.

15.

Choer. 592, 30: περὶ τοῦ ἔολπα ζητοῦσιν ὅτι πόθεν γέγονε; — λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι δύναται εἶναι ὡς ἀπὸ τρισυλλάβου τοῦ ἐέλπω, τούτου γὰρ ὁ μέσος παρακείμενος ἤελπα καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς τὸ ο̄ καὶ συστολῇ τοῦ η̄ εἰς τὸ ε̄ ἔολπα.

16.

Cram. An. Ox. III 263, 24: τὸ ἔμμορε Ζηνόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζουσι μείρω μερῶ, ὁ μὲν παρακείμενος μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ̄ ἔμμορα.

---

l. 1 cf. An. Par. III 320 ubi sic fere: ἐπὶ τοῦ ὁμοιῶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ οἶδα ἐγένετο οἶκα καὶ ἔοικα. l. 6 idem refert Eustath. 149, 1 et de δέδοικα An. Paris. III 316, 6; similia etiam habet Choer. 589 Apollonio eundem de δέδοικα sententiam attribuens, quae hic Herodiano assignatur. — Ex Herodiano petivit fortasse Choer. l. c. eam formae δέδοικα explicationem, quam Alexander Cotyaensis proposuit: Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς θαυμασίως αὐτὸ σχηματίζει· λέγει γὰρ ὅτι πολλὰ ῥήματα ἀπὸ μέλλοντος παράγεται εἰς τὸν ἐνεστῶτα, καὶ τρέπει τὸ σ̄ εἰς χ̄ ἢ εἰς τὸ κ̄ οἷον σμῶ σμήσω σμήχω, ἐξ οὗ τὸ σμήξω, ὀλῶ ὀλέσω ὀλέκω· οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ δείσω μέλλοντος ἐγένετο ὁ ἐνεστὼς δείκω κατὰ τροπὴν τοῦ σ̄ εἰς κ̄ καὶ ἐκ τοῦ δείκω λοιπὸν ἀκολούθως ὁ μέσος παρακείμενος δέδοικα ὥσπερ λείπω λέλοιπα, λείβω λέλοιβα, πείθω πέποιθα. l. 28 cf. E. M. 335, 22. Quod Choeroboscus — nam ex eo petitum esse locum Anecdotorum demonstrat Choer. Dict. 593, 26 — contra Herodiani sententiam profert: ἀλλ᾽ ἐλέγχει αὐτὸ τὸ β′ πρόσωπον, οὐ διὰ τοῦ ᾱ γάρ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐκφέρεται. ὅθεν καὶ κανονίζεται οὕτως· μορῶ μορήσω ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐμόρησε, ὁ δὲ δεύτερος ἔμορον ἔμορες καὶ Αἰολικῶς ἔμμορον ἔμμορες ἔμμορε — non refutat Herodianum, nam ubi per ε̄ secunda persona pronunciabatur, aoristus quidem secundus haberi debet, sed

17.

Eustath. 1687, 12: Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω παράγων τὸ λέλοχα τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ μικρὸν ὁμοίως τῷ πήθω πέποθε λέγει καὶ πλεονάζειν ἐν αὐτοῖς τὸ ν̄ ὡς καὶ ἐν τῷ κέχανδα οἷον «οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά» (δ 96).

*18.

E. M. 667, 33, Ep. Cr. I 268, 32: οὐδέποτε μέσος παρακείμενος διὰ δύο συμφώνων κατὰ σύλληψιν ἐκφέρεται οὐδὲ διὰ διπλῶν· ἔνθεν οὔτε ἀπὸ τοῦ χραισμῶ οὔτε ἀπὸ τοῦ ὀλισθῶ μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ὥσπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ λιχμῶ, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι. τὸ γὰρ «γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελιχμότες» παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 826) οὕτως ἐγένετο· ἔστι τι περισπώμενον λιχμῶ οὗ ὁ παρακείμενος λελίχμηκα καὶ ἡ μετοχὴ λελιχμηκώς καὶ κατὰ συγκοπὴν λελιχμώς. καὶ τὸ πεφυζώς γέγονεν ἀπὸ τοῦ πεφυζηκώς καὶ κατὰ συγκοπὴν πεφυζώς.

(Περὶ ὑπερσυντελικοῦ).

(Περὶ πρώτου ἀορίστου).

19.

Eustath. 36, 37: ὥσπερ τὸ κρῆναι ἀπὸ δισυλλάβου τοῦ κραίνω καὶ τὸ μιῆναι ἀπὸ τοῦ μιαίνω, οὕτω καθ' Ἡρωδιανὸν καὶ τὸ κυδῆναι ἐκ τοῦ κυδαίνω, εἰ καὶ κυδᾶναι, φησί, καθ' ἡμᾶς λέγεται ὡς καὶ κερδᾶναι.

20.

Choer. 610, 14: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τῶν σεσημειωμένων ἐν τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ, φημὶ δὲ τὸ ἤνεγκα καὶ εἶπα καὶ ἔδωκα καὶ ἔθηκα καὶ ἧκα τὰ μὲν δύο τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω̄, λέγω δὲ τὸ εἶπα καὶ ἤνεγκα, κλίνεται μὲν καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, τὰ δὲ τρία τὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι̅, λέγω δὲ τὸ ἔθηκα καὶ ἔδωκα καὶ ἧκα, οὐ κλίνεται οὔτε εἰς τὰς μετοχὰς οὔτε εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις; καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ταύτην τὴν ἀπολογίαν κτλ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἄλλην ἀπολογίαν παραδίδωσιν ἔχουσαν οὕτως· τὸ εἶπα διὰ τοῦ ψ ὤφειλεν ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων τὸ ψ̄ ἔχει, ἔψω γάρ ἐστι· τοῦ δὲ μέλλοντος τὸ ψ̄ ἔχοντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ ψ ἐκφέρεται οἷον γράψω ἔγραψα, τύψω ἔτυψα· καὶ πάλιν τὸ ἤνεγκα διὰ τοῦ ξ̄ ὤφειλεν ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρε-

---

tertia persona, prout sententia poscit, aut pro perfecto putanda est velut ἔμμορε Il. A 278 aut pro aoristo velut iis locis, quos citat Lob. ad Buttm. p. 241.
l. 2 cf. Choer. 594, 7 et 24, Ep. Cr. I 267, 13 et 376, 1, E. M. 560, 47. l. 18 cf. Choer. 607, 35: πολλάκις οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ ᾱ εἰς τὸ η̄ ἐν τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ οἷον ἐμίανα ἐμίηνα, ἐχλίανα ἐχλίηνα, ἐθέρμανα ἐθέρμηνα, ἐλίανα ἐλίηνα, ἐκάθαρα ἐκάθηρα, ἐσήμανα ἐσήμηνα, ἐξ οὗ ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐσημηνάμην καὶ ὑπεσημηνάμην, ἔφανα ἔφηνα, ἐξ οὗ ὁ α' μέσος ἀόριστος ἐφηνάμην. τούτοις δὲ τοῖς ὑπὸ τῶν Ἰώνων γινομένοις, λέγω δὲ τὸ ἐμίηνα καὶ ἐλίηνα καὶ ἐχλίηνα καὶ ἐκάθηρα καὶ ἐσήμηνα καὶ τοῖς ὁμοίοις, χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι.

ται, ἐνέγξω γάρ ἐστι ὁ μέλλων· τοῦ δὲ μέλλοντος τὸ ξ̄ ἔχοντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρεται οἷον λέξω ἔλεξα, νύξω ἔνυξα· ἐπειδὴ οὖν τὸ εἶπα διὰ τοῦ ψ̄ ὤφειλε καὶ τὸ ἤνεγκα διὰ τοῦ ξ̄, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν διὰ τοῦ π̄, τὸ δὲ διὰ τοῦ κ̄, τὸ δὲ κ̄ συγγένειαν πρὸς τὸ ξ̄ καὶ τὸ π πρὸς τὸ ψ̄ ἔχειν, τὸ δὲ ξ̄ ἐκ τοῦ κ̄ καὶ σ̄ δοκεῖ συγκεῖσθαι, τὸ δὲ ψ̄ ἐκ τοῦ π̄ καὶ σ̄, εἰκότως ὡς μέρος τι τῆς ἀναλογίας φυλάξαντα ἀκωλύτως κλίνεται καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις· τὸ δὲ ἔδωκα καὶ ἔθηκα καὶ ἧκα διὰ τοῦ σ̄ ὤφειλεν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ σ̄ ἐκφέρεται, δώσω γὰρ καὶ θήσω καὶ ἥσω ἐστὶν ὁ μέλλων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀφήσω· τοῦ δὲ μέλλοντος διὰ τοῦ σ̄ ὄντος καὶ ὁ πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ σ̄ ἐκφέρεται οἷον ποιήσω ἐποίησα, νοήσω ἐνόησα· ἐπειδὴ οὖν τὸ ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα διὰ τοῦ σ̄ ὤφειλεν εἶναι, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ̄, τὸ δὲ κ̄ πρὸς τὸ σ̄ οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχει, εἰκότως ὡς μὴ φυλάξαντα μέρος τι τῆς ἀναλογίας κωλύεται κλίνεσθαι καὶ εἰς τὰς μετοχὰς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις.

(Περὶ δευτέρου ἀορίστου).

Ut Herodianus in fr. 12 de numero syllabarum perfecti secundi exposuit, sic etiam de numero syllabarum aoristi secundi disseruisse putandus est in eum modum, quo disputat Choerob. 619, 14: περὶ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ μὲν βαρυτόνων θεμάτων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ ὁ δεύτερος ἀόριστος οἷον τύπτω τύψω ἔτυψα ἔτυπον, ῥάπτω ἔρραψα ἔρραφον, νύσσω ἔνυξα ἔνυγον, γράψω ἔγραψα ἔγραφον, ἐξ οὗ τὸ ἐγράφην, ἀπὸ δὲ περισπωμένων θεμάτων μιᾷ αὐτοῦ ἐνδεῖ ὁ δεύτερος ἀόριστος, οἷον δουπῶ ἐδούπησα ἔδουπον, μυκῶ ἐμύκησα ἔμυκον, χραισμῶ ἐχραίσμησα ἔχραισμον, ὀλισθῶ ὠλίσθησα ὤλισθον.

Atque etiam de quantitate vocalis in paenultima tractasse eum arbitror sic fere ut Choer. 623, 13: ἰστέον ὅτι ὁ δεύτερος ἀόριστος εἴτε ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων εἴτε ἀπὸ περισπωμένων βραχείᾳ θέλει παραλήγεσθαι, οἷον λείπω ἔλιπον, τρώγω ἔτραγον, λήβω ἔλαβον, κτυπῶ ἔκτυπον, μυκῶ ἔμυκον· τὰ γὰρ φυλάττοντα τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ εὐαρίθμητα· ἔστι δὲ ταῦτα· χραισμῶ ἔχραισμον, ὀλισθῶ ὤλισθον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ ἤμβροτον. ἔστι καὶ τὸ δουπῶ ἔδουπον μακρᾷ παραληγόμενον, καὶ τὸ τέρπω ἔταρπον, πλήσσω ἔπληγον καὶ ἔπλαγον πρὸς διάφορον σημαινόμενον· ὁ γὰρ πλήσσων ἢ ὁ πλησσόμενος ἢ σωματικῶς πλήσσεται ἢ ψυχικῶς, καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, ἔπληγον, διὰ τοῦ η̄, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπλήγην, εἰ δὲ ψυχικῶς, ἔπλαγον, διὰ τοῦ ᾱ, ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην καὶ κατεπλάγην. ἀμέλει ὁ ποιητής, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως κατεπλήγη εἶπε διὰ τοῦ η̄ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ φίλον ἦτορ,

κατεπλήγη φίλον ἦτορ (Γ 31),

ἵνα μὴ διὰ τῆς γραφῆς τοῦ η̄ νομισθῇ ἐπὶ τῆς σωματικῆς διαθέσεως κεῖσθαι. τὸ αὐτὸ δὲ λέγουσι καὶ ἐπὶ τοῦ πονῶ πονήσω καὶ πονέσω, ὁ γὰρ πονῶν ἢ σωματι-

---

l. 27 in his, quae ab Herodiano abhorrere aut dubia videbantur, omisi. De quantitate autem egisse Herodianum patet ex Choer. p. 755, ubi abnormem accentum imperativorum ἐλθέ εἰπέ εὑρέ **eo excusat, quod indicativus horum productam paenultimam habeat reliquis aoristis secundis brevi syllaba praefinitis.**

κῶς πονεῖ ἢ ψυχικῶς· καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω διὰ τοῦ ε̄, εἰ δὲ ψυχικῶς πονήσω διὰ τοῦ η̄· διὰ τοῦτο σημειούμεθα παρὰ Ἀριστοφάνει (Pac. 820)

ἐγὼ δέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη,

ἐπειδὴ σωματικῶς λεχθὲν διὰ τοῦ η̄ προσηνέχθη. ἔστι καὶ τὸ δέρθω ἔδαρθον μακρᾷ παραληγόμενον, ὅπερ γίνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔδραθον, σημαίνει δὲ τὸ ἐκοιμήθην· ἔστι δὲ καὶ τὸ ἔπεφνον· ἔστι καὶ τὸ ἅδε τὸ σημαῖνον τὸ ἤρεσε. γέγονε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστιν ἥδω ἐξ οὗ τὸ ἥδομαι, τούτου ὁ δεύτερος ἀόριστος λόγῳ μὲν παραληγούσης γίνεται ἅδον διὰ τοῦ ᾱ, ἐξ οὗ τὸ

ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων (Μ 80),

ὥσπερ λήβω ἔλαβον, μήθω ἔμαθον, δήκω ἔδακον· λόγῳ δὲ ἀρχούσης γίνεται ἧδον διὰ τοῦ η̄, καὶ ἧδε καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ γίνεται ἕαδα, ὥσπερ ἥλω ἑάλω· ἔστι καὶ τὸ δέρκω ἔδαρκον, ὅπερ γίνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔδρακον· ἔστι καὶ τὸ πέρθω ἔπαρθον, ὅπερ γίγνεται κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔπραθον· ἔστι καὶ τὸ κακέμφατον τὸ ἔπαρδον μακρᾷ παραληγόμενον, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέρδω, ἐξ οὗ τὸ πέρδομαι, ἔπαρδον καὶ ἀπέπαρδον· τὸ ἦλθον καὶ εὗρον λόγῳ ἀρχούσης ἔχουσι τὴν μακράν· ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα δισύλλαβά ἐστι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουσαν καὶ παραλήγουσαν, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἔσχε τὴν μακρὰν καὶ οὐ τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης. γέγονε δὲ τὸ ἦλθον τοῦτον τὸν τρόπον· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φεύγω γέγονεν ἔφυγον καὶ ἀπὸ τοῦ τεύχω ἔτυχον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω γέγονε ἤλυθον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλθον. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ εἶπον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω γενόμενον, λόγῳ ἀρχούσης ἔσχε τὴν μακράν· τὸ γὰρ ε̄ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῑ μεγεθύνεται οἷον ἔχω εἶχον, ἕλκω εἷλκον, ἢ τρέπεται εἰς η̄ οἷον ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον· οὐ δυνάμεθα δὲ λέγειν, ὅτι ἐν τῷ εἶπον δευτέρῳ ἀορίστῳ λόγῳ παραληγούσης προσῆλθε τὸ ῑ, ἐπειδὴ ὡς εἰρήκαμεν, ἡνίκα ᾖ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων ὁ δεύτερος ἀόριστος, βραχείᾳ θέλει παραλήγεσθαι οἷον ἔτυπον, ἔνυγον, ἔλαβον, ἔμαθον. ἰστέον δὲ ὅτι εἶδον γενόμενον ἀπὸ τοῦ εἴδω λόγῳ ἀρχούσης διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται οἷον

εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών (κ 194)·

λόγῳ δὲ παραληγούσης διὰ τοῦ ῑ γράφεται οἷον

οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην (ψ 40).

Ἔλθωμεν δὲ καὶ μάθωμεν πῶς συστέλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἡ παραλήγουσα. ἰστέον ὅτι ὀφείλει ὁ δεύτερος ἀόριστος διχρόνῳ παραλήγεσθαι, ὅθεν ἐπὶ τοῦ τρώγω ἔτραγον τὸ ω̅ εἰς τὸ ᾱ ἐτράπη καὶ ἐπὶ τοῦ λήβω ἔλαβον τὸ η̄ εἰς ᾱ τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, εἰς ᾱ δὲ συστελλόμενον, δηλονότι βραχύ, διὰ τὸ τὸν δεύτερον ἀόριστον βραχείᾳ θέλειν παραλήγεσθαι, ὡς εἴρηται. ἔστω δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· λήβω ἔλαβον, μήθω ἔμαθον, πρήθω (τὸ καίω) ἔπραθον, φήγω ἔφαγον, λήθω ἔλαθον, πήθω ἔπαθον, δήκω ἔδακον, λήχω ἔλαχον, τήκω ἔτακον (ἐξ οὗ τὸ ἐτάκην), πλήσσω ἔπλαγον (ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην πρὸς διάφορον σημαινόμενον, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἰρήκαμεν)· ἡ ευ̅ δίφθογγος τὸ ε̄ ἀποβάλλει καὶ τὸ δίχρονον φυλάττει ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. φεύγω ἔφυγον, τεύχῳ ἔτυχον, πεύθω ἔπυθον (ἐξ οὗ τὸ ἐπυθόμην), ἐλεύθω ἤλυθον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλθον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἔτυχον γίνεται ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐτυχόμην τετύχοντο κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὲ εἰς τὸ κ̄, «τετύκοντό τε δαῖτα» (Α 467). ἐὰν εὑρεθῇ δύο δίχρονα, τὸ δεύτερον ἀποβάλλεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ καὶ τὸ πρῶτον φυλάττεται οἷον καίω ἔκαον ἐξ οὗ τὸ ἐκάην, χαίρω ἔχαρον ἐξ οὗ τὸ ἐχάρην, μαίνω μαίνομαι ἔμανον ἐξ οὗ τὸ ἐμάνην, φαίνω ἔφανον ἐξ οὗ τὸ ἐφάνην, χαίνω ἔχανον, παύω ἔπαον ἐξ οὗ τὸ ἐπάην καὶ ἀνεπάην ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἡ ει̅ δίφθογγος ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ ἀποβάλλει τὸ ε̄ καὶ φυλάττει τὸ ῑ· οἷον λείπω ἔλιπον, πείθω ἔπιθον ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον πιθεῖν ὥσπερ λαβεῖν καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεπιθεῖν, λείβω

ἔλιβον. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τῶν διςυλλάβων τῆς ε΄ συζυγίας· ἐπ᾽ ἐκείνων γὰρ τὸ ῐ ἀποβάλλεται κατὰ τὸν δεύτερον ἀόριστον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ῐ ἀποβάλλεται καὶ τὸ ε̄ εἰς ᾱ τρέπεται οἷον κείρω κερῶ ἔκαρον ἐξ οὗ τὸ ἐκάρην, φθείρω φθερῶ ἔφθαρον ἐξ οὗ τὸ ἐφθάρην, σπείρω σπερῶ ἔσπαρον ἐσπάρην, κτείνω κτενῶ ἔκτανον. πρόσκειται «χωρὶς τῶν διςυλλάβων», ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸ ῐ μόνον ἀποβάλλεται, οὐκέτι δὲ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ ε̄ εἰς τὸ ᾱ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ οἷον ἐγείρω ἤγερον, ὀφείλω ὤφελον.

21.

Choer. 630, 8: ἰστέον δὲ ὅταν εὑρεθῇ τὸ ε̄ σὺν ἀμεταβόλῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέπεται εἰς τὸ ᾱ κατὰ τὸν δεύτερον ἀόριστον ἐν τῇ παραληγούσῃ, εἴτε τοῦ ε̄ προηγεῖται τὸ ἀμετάβολον, εἴτε ἐπιφέρεται αὐτῷ· τῆς ε΄ συζυγίας τὸ ῐ δηλονότι ἀποβάλλεται οἷον κείρω ἔκαρον, φθείρω ἔφθαρον, στείλω ἔσταλον ἐξ οὗ τὸ ἐστάλην καὶ ἀπεστάλην, δείρω ἔδαρον ἐξ οὗ τὸ ἐδάρην, τέμνω ἔταμον, πέρθω ἔπαρθον καὶ κατὰ ὑπερβιβασμὸν ἔπραθον, δέρκω ἔδαρκον, πέρδω ἔπαρδον ἐξ οὗ πέρδομαι, δρέμω ἔδραμον· τοῦτο δὲ καὶ προηγούμενον ἔχει τὸ ε̄ καὶ ἐπιφερόμενον ἔχει τὸ ἀμετάβολον· τοῦτο δὲ δύναται, ὥς φησιν Ἡρωδιανός, καὶ ἀπὸ περισπωμένου τοῦ δραμῶ εἶναι ἐξ οὗ ὁ δεδράμηκα παρακείμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐπιφερομένου τῷ ε̄ τοῦ ἀμεταβόλου· καὶ προηγουμένου δὲ τοῦ ε̄ τοῦ ἀμεταβόλου οἷον κλέπτω ἔκλαπον ἐξ οὗ τὸ ἐκλάπην, πλέκω ἔπλακον ἐξ οὗ τὸ ἐπλάκην, τρέπω ἔτραπον ἐξ οὗ τὸ ἐτράπην, τρέφω ἔτραφον ἐξ οὗ τὸ ἐτράφην, στρέφω ἔστραφον ἐξ οὗ τὸ ἐστράφην, βρέχω ἔβραχον ἐξ οὗ τὸ ἐβράχην. πρόσκειται «ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον» διὰ τὸ ἀγείρω ἤγειρον, ἀείρω ἤερον καὶ ὀφείλω ὤφελον. καὶ λέγω ἔλεγον ἐξ οὗ τὸ ἐλέγην καὶ κατελέγην· ἐπὶ τούτων γὰρ οὐκ ἐτράπη τὸ ε̄ εἰς ᾱ.

22.

Choer. 631, 24: ἰστέον ὅτι τὸ ἔπεσον μονῆρές ἐστιν, οὐδέποτε γὰρ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τῆς ον̄ συλλαβῆς τὸ σ̄ ἔχει οἷον ἔτυπον, ἔνυγον, ἔλαβον, ἔμαθον, ἔφαγον, ἔδακον. λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἐστὶν ὅμοιον αὐτῷ τὸ κακέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεσον, καὶ αὐτὸ πρὸ τῆς ον̄ συλλαβῆς τὸ σ̄ ἔχει καὶ παρατίθεται τὴν χρῆσιν παρ᾽ Ἀλκαίῳ ἐν Γανυμήδει ἔχουσαν οὕτως (Com. graec. ed. Mein. II 826)

κατέχεσον τῆς Νηρηΐδος.

σχηματίζει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ἔπεσον· φησὶν ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φυσῶ φυσήσω γίνεται φύσημα καὶ ἀπὸ τοῦ νοσῶ νοσήσω νόσημα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πεσῶ περισπωμένου γίνεται πεσήσω καὶ πέσημα, ὄνομα ῥηματικόν, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ (652)

οὗ πεσήματα
πλεῖσθ᾽ Ἑλλάδος πέπτωκε δορυπετῆ νεκρῶν,

---

1. 16 praeceptum de ἔδραμον ex hoc loco transiit in E. M. 316, 47, E. Gud. 160, 59, Zonar. 618.

καὶ λοιπὸν ὡς ἀπὸ τοῦ πεcῶ περιcπωμένου γέγονεν ἔπεcον ὁ δεύτεροc ἀόριcτοc ὥcπερ καὶ ἀπὸ τοῦ χραιcμῶ ἔχραιcμον καὶ ἀπὸ τοῦ ὀλιcθῶ ὤλιcθον.

23.

E. M. 472, 13: ὁ Ἡρωδιανὸc λέγει τοῦτο [sc. τὸ ἷξον in «οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα» (δ 1)] καὶ τὰ ὅμοια ἐκ μέλλοντοc μετατεθεῖcθαι εἰc ἐνεcτῶτα ἵξω καὶ ὁ παρατατικὸc ἷξον ἷξεc ἷξε· τὸ πληθυντικὸν ἵξομεν ἵξετε ἷξον. ὅτι δὲ οὐκ ἔcτι δεύτεροc ἀόριcτοc, ἀλλὰ παρατατικόc, ἐλέγχει καὶ τὰ προcτακτικά. εὑρήcειc γὰρ βῆcε καὶ ἷξε καὶ οἶcε ὡc τύπτε καὶ γράφε. εἰ δὲ ἦν ἀόριcτοc, ἦν ἂν βῆcον καὶ ἷξον. ἔcτι δὲ οἴcω μέλλων, οὗ ἄλλο κίνημα οὐχ εὕρηται πλὴν τοῦ μέλλοντοc. οὗτοc δὲ μετάγεται κατὰ ποιητικὴν ἐξουcίαν εἰc ἐνεcτῶτα, οὗ τὸ προcτακτικὸν οἶcε «οἶcε θέειον γρηῦ» (χ 481) καὶ «οἴcετε πῦρ» (Ο 718).

24.

Choer. 618, 29: εἰ ὁ ἐνεcτὼc διὰ καθαροῦ τοῦ ω̅ ἐκφέρεται, καὶ ὁ δεύτεροc ἀόριcτοc διὰ καθαροῦ τοῦ ο̅ν̅ ἐκφέρεται οἷον κίω ἔκιον ὡc παρὰ τῷ ποιητῇ «ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ» (Μ 138), καίω ἔκαον ἐξ οὗ τὸ ἐκάην, πίω ἔπιον.

E. M. 238, 23 γόον: «οἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα δῖον» (Ζ 500) ἀντὶ τοῦ ἐγόων. ὁ μὲν Ἀπολλώνιοc δευτέραc cυζυγίαc αὐτὸ εἶναι λέγει καὶ παρατατικοῦ, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc δευτέρου ἀορίcτου ὥcπερ κτυπῶ ἔκτυπον, οὕτω γοῶ ἔγοον.

25.

Ep. Cr. I 267, 18: λίγξε (Δ 125) τοῦτο δηλοῖ μίμηcιν ἤχου, ὃν ἀφιεμένου τοῦ βέλουc ἀποτελεῖ ἡ νευρά. τὰ δὲ κατὰ μίμηcιν φωνῆc λεγόμενα εἰc ἰδιότητα γέγονε· καὶ τοίνυν τὸ λίγξε, εἰ καὶ ἀορίcτου α' χαρακτῆρα ἔχει, ἀλλ' οὖν τὸ θέμα αὐτοῦ μὴ ζητήcειc, ὅθεν τὸν Νίκανδρόν τινεc ἐμέμψαντο ἐν τῷ λέγειν «ἐπιλίζονταc ὀϊcτούc». τοῦ γὰρ λίγξε τὸ θέμα θελήcαc εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμηcιν· οὐ γὰρ ἀπὸ θέματοc τὰ τοιαῦτα κέκλιται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν φωνῶν μόνων αὐτῶν ἡ ὀνοματοποιΐα γέγονε· καὶ τὸ «cίζ' ὀφθαλμόc» (ι 394)· καιόμενοc γὰρ ὁ τοῦ Κύκλωποc ὀφθαλμὸc ποιὰν ἀπετέλεcε φωνήν. τοῦ οὖν cίζω χαρακτῆρα ἔχοντοc ἐνεcτῶτοc χρόνου μὴ ζήτει μηδένα

---

l. 3 extrema verba καὶ ἀπὸ τοῦ τύπτω ἔτυπον in κτυπῶ ἔκτυπον mutanda, sed Herodiano abiudicanda esse vidit Lehrsius Mon. 24, 12 collato gemino Epimerismorum loco Cr. I 176. l. 12 verba οὗτοc δὲ μετάγεται addidi collato Choerob. p. 752. Similia habent Ep. Cr. I 205 et Schol. ad Od. δ 1.

l. 15 Choerobosci praeceptum praeposui, quia γόον ibi protulisse Herodianum arbitror, ubi de aoristis secundis puris disputavit. l. 24 prior pars huius adnotamenti usque ad l. 4 p. seq. τῆc τοῦ ἤχου μιμήcεωc exstat etiam in E. M. 712, 30 cum subscriptione οὕτω Ζηνόβιοc, altera pars inde ab πάλιν ἔcτι παρὰ τῷ ποιητῇ «κρίκε κτλ. usque ad finem legitur in E. M. 538, 51, E. Gud. 347, 21 cum subscriptione οὕτω Ζηνόδοτοc. Zenodotus autem vel Zenobius Herodianum more suo exscripsit cf. quae dixi in Philol. XXI p. 386 seqq. Nicandri versus in E. M. 712, 41 servatus est. l. 25 in codice sunt τὰ δὲ κατὰ μίμηcιν φωνῆc ἢ ἰδιότητα λεγόμενα γεγόναcιν.

χρόνον ἕτερον μηδὲ ἔγκλιϲιν ἑτέραν μηδὲ ὡϲ τὸ ἵζω κλίνηϲ τὸ ϲίζω, ἵνα μὴ καὶ τὸ ϲημαινόμενον διαφθείρηϲ. πάλιν ἔϲτι τὸ «κύματα παφλάζοντα» (Ν 798). μὴ οὖν ὥϲπερ τὸ θαυμάζω κλίνηϲ παφλάϲω ἢ πεπάφλακα, ἀφαιρήϲειϲ γὰρ τὴν λέξιν τῆϲ ἐμφάϲεωϲ, τῆϲ τοῦ ἤχου μιμήϲεωϲ. πάλιν ἔϲτι παρὰ τῷ ποιητῇ «κρίκε δὲ ζυγόν» (Π 470) μιμητικῶϲ εἰρημένον, ἐφ' οὗ τινεϲ οὐ προϲεϲχηκότεϲ τῇ μιμήϲει τῆϲ φωνῆϲ ἠπόρηϲαν, ὡϲ Ἡρωδιανόϲ φηϲι, πῶϲ ἀπὸ θέματοϲ τοῦ κρίζω ὢν ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ οὔτε διὰ τοῦ $\overline{γ}$ ἐϲτὶν οὔτε διὰ τοῦ $\overline{δ}$ ὡϲ τὸ φράζω ἔφραδον καὶ ϲτίζω ἔϲτιγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ $\overline{κ}$· ὅτι δέ ἐϲτι τὸ κρίζω θέμα, δῆλον ἐκ τῶν κινημάτων· ὁ γὰρ ποιητήϲ φηϲιν «αἱ κεκριγυῖαι» (ω 9) καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή ὡϲ παρ' Ἱππώνακτι «κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελόϲ τε καὶ κῆρυξ». ϲχηματίζει δὲ τὸ κρίζω Ἡρωδιανὸϲ οὕτωϲ· ἔϲτι μονοϲύλλαβον κρῶ, ἀφ' οὗ τὸ κράζω ἕτερον ῥῆμα καὶ κρώζω· ἀπὸ δὲ τοῦ κράζω γίνεται κρίζω ὡϲ ϲτάζω ϲτίζω, ϲεβάζω ϲεβίζω. τούτου δὲ τοῦ κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριϲτον παραλαμβάνει τὸ κρίκε. ἡμεῖϲ δὲ οὔ φαμεν ἡμαρτῆϲθαι, ἀλλὰ πεποιῆϲθαι.

(Περὶ πρώτου μέλλοντοϲ).

Choer. 638, 25: ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ μέλλων ϲυνάρχεϲθαι θέλει τῷ ἰδίῳ ἐνεϲτῶτι οἷον τύπτω τύψω, λέγω λέξω, ἄγω ἄξω, οἰκῶ οἰκήϲω. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἰϲτέον ὅτι ἀναλογεῖ ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεϲτὼϲ τῇ γενικῇ· πάντα γὰρ τὰ ὄντα ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐϲτὶ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ πάντα τὰ ὄντα ἐν τῇ γενικῇ ἐϲτὶ καὶ ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι οἷον τὸ $\overline{ν}$, $\overline{ξ}$, $\overline{ρ}$, $\overline{ϲ}$, $\overline{ψ}$ ἐϲτὶν ἐν τῇ εὐθείᾳ ὡϲ ἐν τῷ Δίων, Φοῖνιξ, Νέϲτωρ, Πάριϲ, Πέλοψ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντί ἐϲτιν οἷον τύψω, λέξω, ποιήϲω, κερῶ, ῥανῶ· καὶ πάλιν διὰ τοῦ $\overline{γ}$, $\overline{κ}$, $\overline{χ}$, $\overline{β}$, $\overline{π}$, $\overline{φ}$, $\overline{δ}$, $\overline{θ}$, $\overline{τ}$, καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ $\overline{οϲ}$ ἐκφέρεται ἡ γενικὴ οἷον Φοίνικοϲ, τέττιγοϲ, ὄνυχοϲ, Πέλοποϲ, Ἄραβοϲ, κίνυφοϲ, Πάριδοϲ, ὄρνιθοϲ, Λάχητοϲ, βότρυοϲ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνεϲτὼϲ ἐκφέρεται διὰ τούτων τῶν ϲυμφώνων καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ $\overline{ω}$ οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τέρπω, λείβω, γράφω, δίδω, πείθω, ἀνύτω, ἀκούω, οὐκ ἀντιϲτρέφοντοϲ τοῦ κανόνοϲ· οὐδὲ γὰρ πάντα τὰ ὄντα ἐν τῷ μέλλοντί ἐϲτι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ, οὐδὲ πάντα τὰ ὄντα ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι καὶ ἐν τῇ γενικῇ· ἰδοὺ γὰρ τὸ $\overline{μ}$ καὶ τὸ $\overline{λ}$ ἔϲτιν ἐν τῷ μέλλοντι οἷον τιλῶ, νεμῶ, καὶ ὅμωϲ οὐκ ἔϲτιν ἐν τῇ εὐθείᾳ (τὸ γὰρ Δανιὴλ καὶ Ἀδάμ βάρβαρά ἐϲτι)· καὶ πάλιν ὁ ἐνεϲτὼϲ ἔχει πρὸ τοῦ $\overline{ω}$ τὸ $\overline{ζ}$ καὶ τὰ δύο $\overline{ϲϲ}$ οἷον πλήϲϲω, ϲυρίζω, καὶ ὅμωϲ ἡ γενικὴ ἀπὸ κλίϲεωϲ οὐκ ἔχει ταῦτα. πρόϲκειται «ἀπὸ κλίϲεωϲ» διὰ τὸ μαζὸϲ μαζοῦ καὶ Παρναϲϲὸϲ Παρναϲϲοῦ· ἐνταῦθα γὰρ ἀπὸ τῆϲ εὐθείαϲ ἐϲτὶ τὸ $\overline{ζ}$ καὶ τὰ δύο $\overline{ϲϲ}$. ἐπειδὴ οὖν ὁ μέλλων ἀναλογεῖ τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεϲτὼϲ τῇ γενικῇ, ἡ δὲ γενικὴ ϲυνάρχεται τῇ εὐθείᾳ οἷον λέβητοϲ λέβηϲ, Λάχητοϲ Λάχηϲ, Τρωόϲ Τρώϲ, Πηλέωϲ Πηλεύϲ, Αἴαντοϲ Αἴαϲ, ἔρωτοϲ ἔρωϲ· τὸ γὰρ Ζεὺϲ Διόϲ Βοιωτικόν ἐϲτι καὶ τὸ

---

l. 10 in loco Odysseae vulgata scriptura est τετριγυῖαι cf. Bekk. ad h. l. l. 14 Lob. Rhemat. 87 adnotat.: ϲτίζω a ϲτάζω ortum esse hariolatio est Herodiano indigna: in E. M. 727, 25 ϲτίζω a ϲτῶ ut φοιτίζω a φοιτῶ repetitur, quod tamen nostro loco non adversatur, ubi et ϲτάζω et ϲτίζω a ϲτῶ provenire dicuntur ut a κρῶ κράζω et κρίζω. De κρίκε cf. Lob. Parall. 408 not. 19. — Breviter summa nostri adnotamenti refertur ab Eustath. 1119 extr. ϲεϲίγηται τὸ λίζω καθὰ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἐνεϲτῶτεϲ. καὶ γοῦν οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔϲτιν εὑρεῖν ἐνεϲτῶτα κλάγγω οὐδὲ τοῦ λίγξε βιόϲ τὸ λίγγω οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ζυγόϲ ἢ κρίγεν. l. 18 cf. p. 481, 19 et 643, 27.

θρὶξ τριχόϲ τροπὴν πέπονθε τοῦ θ̄ εἰϲ τὸ τ̄, τούτου χάριν ὁ ἐνεϲτὼϲ ϲυνάρχεται τῷ μέλλοντι.

Choer. 640, 1: περὶ τῆϲ ποϲότητοϲ τῶν ϲυλλαβῶν ἰϲτέον ὅτι ἐπὶ μὲν βαρυτόνων θεμάτων ἰϲοϲυλλαβεῖ ὁ μέλλων τῷ ἐνεϲτῶτι οἷον τύπτω τύψω· τὸ γὰρ παρ' Ἀριϲτοφάνει τυπτήϲω ἐν Πλούτῳ (21)

οὐ γάρ με τυπτήϲειϲ ϲτέφανον ἔχοντά γε

ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένου ἐϲτί· λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, γράφω γράψω, πείθω πείϲω, ἀκούω ἀκούϲω, βαδίζω βαδίϲω, κείρω κερῶ, φθείρω φθερῶ, μιαίνω μιανῶ. δεῖ προϲθεῖναι χωρὶϲ τῶν ἐχόντων ἓν λ̄, ἐπὶ τούτων μιᾷ ϲυλλαβῇ περιττεύει ὁ μέλλων τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ, οἷον θέλω θελήϲω, μέλω μελήϲω,

μελήϲουϲιν δέ μοι ἵπποι (Ε 228),

ὀφείλω ὀφειλήϲω· ἐπὶ δὲ περιϲπωμένων μιᾷ ϲυλλαβῇ περιττεύει ὁ μέλλων τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ οἷον ποιῶ ποιήϲω, νοῶ νοήϲω, γελῶ γελάϲω, περῶ περάϲω, ϲτεφανῶ ϲτεφανώϲω, γυψῶ γυψώϲω, καὶ ἐπὶ τούτων δὲ ἐὰν λάβῃ τιϲ τὴν ἐντέλειαν, εὑρίϲκει τὸν μέλλοντα ἰϲοϲύλλαβον τῷ ἐνεϲτῶτι οἷον ποιέω ποιήϲω, βοάω βοήϲω, χρυϲόω χρυϲώϲω, ἀλλὰ λοιπὸν ὁ ἐνεϲτὼϲ ϲυναιρούμενοϲ ἔνδειαν πάϲχει ϲυλλαβῆϲ οἷον ποιέω ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυϲόω χρυϲῶ, καὶ τούτου χάριν εὑρίϲκεται ὁ μέλλων μιᾷ ϲυλλαβῇ περιττεύων τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ. καὶ ἄξιόν ἐϲτι ζητῆϲαι διὰ τί τὰ δι' ἑνὸϲ λ̄ ἐκφερόμενα περιττοϲυλλάβουϲ ἔχει τοὺϲ μέλλονταϲ οἷον θέλω θελήϲω, μέλω μελήϲω (τὸ ἐν φροντίδι εἰμί), ὀφείλω ὀφειλήϲω. καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιοϲ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὅτι πολλά ἐϲτι ῥήματα καὶ ὡϲ ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ἀπὸ περιϲπωμένων ποιεῖται τὴν κλίϲιν οἷον τύπτω τύψω καὶ τυπτῶ τυπτήϲω,

οὐ γάρ με τυπτήϲειϲ ϲτέφανον ἔχοντά γε,

Ἀριϲτοφάνηϲ ἐν Πλούτῳ (21)· εἴδω εἴϲω, ἐξ οὗ καὶ τὸ εἴϲομαι

εἴϲομαι αἴ κε μ' ὁ Τυδείδηϲ κρατερὸϲ Διομήδηϲ (Θ 532),

καὶ εἰδῶ εἰδήϲω, ἐξ οὗ τὸ

εἰδῇϲ δὲ καὶ αὐτόϲ,

ῥίπτω ἔρριπτον καὶ ῥιπτῶ ἐρρίπτουν, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (ν 78) «ἀνερρίπτουν», κύω ἔκυον καὶ κυῶ ἐκύουν

ἣ δ' ἐκύει φίλον υἱόν (Τ 117)

γράφω γράψω καὶ γραφῶ γραφήϲω, ἐξ οὗ ὁ γεγράφηκα παρακείμενοϲ. οὕτωϲ οὖν καὶ τὰ ἔχοτα ἓν λ̄ ἕωϲ μὲν τοῦ παρατατικοῦ ὡϲ ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίϲιν, ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλοντοϲ ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένων οἷον θέλω θελήϲω τεθέληκα ἐθέληϲα, μελῶ μελήϲω μεμέληκα ἐμέληϲα, ὀφείλω ὀφειλήϲω ὠφείληκα ὠφείληϲα, ὥϲπερ νοῶ νοήϲω νενόηκα ἐνόηϲα. ταῦτα μὲν Ἀπολλώνιοϲ.

26.

Choer. 641, 12: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ ἀνατρέπει αὐτὸν λέγων, ὅτι κακῶϲ λέγειϲ, τὰ γὰρ ὡϲ ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένων ποιοῦντα τὴν κλίϲιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένων καὶ ὡϲ ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίϲιν οἷον τύπτω τύψω τυπτῶ τυπτήϲω, ῥίπτω ἔρριπτον καὶ ῥιπτῶ ἐῤῥίπτουν, εἴδω εἴϲω καὶ εἰδῶ εἰδήϲω· τὰ δὲ ἔχοντα ἓν λ̄ οὐ ποιεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ὡϲ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων καὶ ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένων τὴν κλίϲιν· ἀλλ' ἕωϲ μὲν τοῦ παρατατικοῦ, ὡϲ εἴρηται, ἀπὸ βαρυτόνων ποιεῖται τὴν κλίϲιν, οὐδέποτε δὲ ὡϲ ἀπὸ περιϲπωμένων· κρεῖττον οὖν ἐϲτιν εἰπεῖν, φημί, τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἐν τοῖϲ ῥήμαϲι τὸ ϲ̄ καὶ τὸ λ̄ πέφυκε διπλαϲιάζεϲθαι οἷον πλήϲϲω, τινάϲϲω, πάλλω, τίλλω· καὶ τὰ μὲν ἔχοντα δύο ϲϲ ἢ δύο λλ χαίρει τῇ βαρείᾳ τάϲει οἷον νύϲϲω, πλήϲϲω, τινάϲϲω,

ἐρύccω, τίλλω, ποικίλλω, cτέλλω, cφάλλω, χωρὶc εἰ μὴ ἔχῃ ὀνόματα προϋποκείμενα· ἐκεῖνα γὰρ περιcπᾶται οἷον [κύκλοc κυκλῶ,] ἅμιλλα ἁμιλλῶ (ἐξ οὗ ἁμιλλῶμαι), λύccα λυccῶ, τὸ γὰρ νύccω οὐκ ἀπὸ τοῦ νύccα ἐcτίν, ἐπεὶ εἶχε περιcπᾶcθαι, ἀλλὰ τοὐναντίον, νύccα γὰρ λέγεται ὁ καμπτὸc παρὰ τὸ νύccεcθαι τοὺc ἵππουc· τὰ δὲ εἰc ε̄ν c̄ ἢ ε̄ν λ̄ χαίρει τῇ περιcπωμένῃ τάcει οἷον φιλῶ, χρυcῶ, γελῶ, λαλῶ, ἐλῶ (cημαίνει δὲ τὸ ἐλαύνω), ὀφειλῶ (leg. ὠφελῶ), πωλῶ, ἀμελῶ. ταῦτα οὖν ἔχοντα ε̄ν λ̄ καὶ μὴ περιcπαcθέντα, λέγω δὲ τὸ μέλω καὶ θέλω καὶ ὀφείλω, ἀνεμερίcατο τὴν κλίcιν, καὶ ἕωc μὲν τοῦ παρατατικοῦ, ὡc εἴρηται, ἀπὸ βαρυτόνων κλίνεται, μετὰ δὲ τὸν παρατατικὸν ἐν τοῖc ἐφεξῆc χρόνοιc ὡc ἀπὸ τῶν περιcπωμένων ποιεῖται τὴν κλίcιν. τούτου οὖν χάριν τὰ δι' ἑνὸc λ̄ ἐκφερόμενα ἔχει τὸν μέλλοντα μιᾷ cυλλαβῇ περιττεύοντα τοῦ ἐνεcτῶτοc.

Choer. 643, 27: ἰcτέον ὅτι ἀναλογίαν ἔχει ὁ μέλλων τῇ εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐνεcτὼc τῇ γενικῇ· ἐπειδὴ οὖν ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ψ̄ ἐκφέρεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ ἐκφέρεται οἷον Ἄραψ Ἄραβοc, Κύκλωψ Κύκλωποc, Κίνυψ Κίνυφοc (ἔcτι δὲ ὄνομα ποταμοῦ), τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc διὰ τοῦ β̄ ἢ π̄ ἢ φ̄ ἢ π̄τ̄ ἐκφέρεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ψ̄ ἐκφέρεται οἷον λείβω λείψω, γράφω γράψω, τέρπω τέρψω· καὶ πάλιν ἐπειδὴ ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρεται τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄ ἢ κ̄τ̄ ἐκφέρεται οἷον Φοίνιξ Φοίνικοc, τέττιξ τέττιγοc, ὄνυξ ὄνυχοc, ἄναξ ἄνακτοc, τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc ἢ διὰ τοῦ γ̄ ἢ κ̄ ἢ χ̄ ἢ κ̄τ̄, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ̄ ἐκφέρεται οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, τρέχω θρέξω, πέκω (an πέκτω?) πέξω· καὶ πάλιν ἐπειδὴ ὅτε ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ c̄ ἐκφέρεται καὶ περιττοcυλλάβωc κλίνεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ θ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄c̄ ἐκφέρεται οἷον Πάριc Πάριδοc, ὄρνιc ὄρνιθοc, Λάχηc Λάχητοc, βότρυc βότρυοc· τούτου οὖν χάριν ὅτε ὁ ἐνεcτὼc διὰ τοῦ δ̄ ἢ θ̄ ἢ τ̄ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ω̄ ἐκφέρεται, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ c̄ ἐκφέρεται οἷον ᾄδω ᾄcω, πείθω πείcω, ἀνύτω ἀνύcω, ἀκούω ἀκούcω. καὶ πάλιν ἐπειδὴ ἡ εὐθεῖα δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, τότε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου ἐκφέρεται οἷον Ἕκτωρ Ἕκτοροc, Νέcτωρ Νέcτοροc, Πλάτων Πλάτωνοc, Θέων Θέωνοc (τὸ γὰρ ἧπαρ ἥπατοc καὶ δέλεαρ δελέατοc ἑτερόκλιτα λέγουcιν εἶναι, ὡc ἀπὸ τῆc εἰc ᾱc̄ καταλήξεωc, ὁμοίωc δὲ καὶ ἡ ὕδατοc γενικὴ ὡc ἀπὸ τοῦ ὕδαc ἐcτί)· τούτου χάριν καὶ ὅτε ὁ ἐνεcτὼc δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, τότε καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου ἐκφέρεται οἷον κείρω κερῶ, ῥαίνω ῥανῶ, τίλλω τιλῶ, νέμω νεμῶ.

27.

Choer. 644, 30: ἡ τετάρτη cυζυγία τῶν βαρυτόνων διφορεῖται κατὰ τὸν μέλλοντα· πῇ γὰρ διὰ τοῦ c̄ ἐκφέρεται οἷον cυρίζω cυρίcω, ἐλπίζω ἐλπίcω, φράζω φράcω· πῇ δὲ διὰ τοῦ ξ̄ οἷον πλήccω πλήξω, cφάζω cφάξω. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανόc, ὅτι εἰκότωc ἀτακτεῖ ὁ μέλλων τῆc τετάρτηc cυζυγίαc τῶν βαρυτόνων, καὶ πῇ μὲν διὰ τοῦδε cυμφώνου ἐκφέρεται, πῇ δὲ διὰ τοῦδε, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐνεcτὼc ἀτακτεῖ. ποία δὲ cυγγένεια ἐπὶ τῶν β' c̄c̄ πρὸc τὸ ξ̄; οὐ γάρ ἐcτι τὰ β' c̄c̄ διπλοῦν cύμφωνον, ὡc πρὸc τὸ ξ̄, διπλᾶ γάρ ἐcτι τρία, ζ̄ ξ̄ ψ̄.

28.

Choer. 645, 30: δύναται ὁ ἐρέcω μέλλων, ἐξ οὗ ὁ ἀόριcτοc α'

ἤρεςα «ἤρεςα χερςὶν ἐμῇςιν», ὥς φηςιν ὁ Ἡρωδιανός, καὶ ὡς ἀπὸ περιςπωμένου τοῦ ἐρῶ ὥςπερ τελῶ τελέςω.

29.

Il. Pr. Λ 454: ἡ τοιαύτη ὕφεςις τοῦ ς̄ (sc. qualis exstat in v. 455 «αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦςί με δῖοι Ἀχαιοί») Ἀττική ἐςτι καὶ περιςπᾷ τοὺς μέλλοντας διά τι αἴτιον, εἰ παραλήγεται τῷ ῑ ςυνεςταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ «τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ» (ο 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεςθαι ταύτης τῆς φύςεως, ἀλλ' ἐςτὶν ἐνεςτὼς ἀντὶ μέλλοντος.

Causa autem perispaseos, quam significat Herodianus h. l., explicate exponitur ap. Choer. 647, 3: ἰςτέον ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ιζω ὑπερδιςυλλάβων διὰ τοῦ ῑ γραφομένων εἰώθαςιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλειν τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιςπᾶν οἷον γεμίζω γεμίςω γεμιῶ, ἐλπίζω ἐλπίςω ἐλπιῶ, ςυρίζω ςυρίςω ςυριῶ, λακτίζω λακτίςω λακτιῶ, βαδίζω βαδίςω βαδιῶ, κουφίζω κουφίςω κουφιῶ. ἀποβάλλουςι δὲ τὸ ς̄ πρῶτον καὶ οὕτως περιςπῶςιν, ἐπειδὴ τὸ ς̄ χαρακτηριςτικόν ἐςτι βαρυτόνου μέλλοντος οἷον ποιήςω, νοήςω, λαλήςω· ἀποβάλλουςι γὰρ πρῶτον τὸ αἴτιον τῆς βαρείας τάςεως καὶ οὕτως περιςπῶςι· τοῦτο δὲ ποιοῦςι κατὰ τὸν μέλλοντα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· κανών ἐςτιν ὁ λέγων, ὅτι ἡ παραλήγουςα τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος ἢ ἴςη θέλει εἶναι πρὸς τὴν παραλήγουςαν τοῦ βαρυτόνου ἐνεςτῶτος, ἢ μείζων, οὐδέποτε δὲ ἐλάττων, χωρὶς τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρείκω ἐρείξω, ψύχω ψύξω· ἴςη μὲν οἷον λείπω λείψω, πείθω πείςω, λείβω λείψω, τύπτω τύψω, ῥάπτω ῥάψω, βλάπτω βλάψω· μείζων δὲ οἷον λέγω λέξω, πλέκω πλέξω, γράφω γράψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω. πρόςκειται «βαρυτόνου ἐνεςτῶτος» διὰ τὸ ἀρκῶ ἀρκέςω· ἐνταῦθα γὰρ ἡ παραλήγουςα τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος ἐλάττων ἐςτὶ τῆς παραληγούςης τοῦ ἐνεςτῶτος· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι βαρύτονος ἐνεςτώς. πρόςκειται «βαρυτόνου μέλλοντος», διὰ τὸ κείρω κερῶ· ἐνταῦθα γὰρ ἡ παραλήγουςα τοῦ μέλλοντος ἐλάττων ἐςτὶ τῆς παραληγούςης τοῦ ἐνεςτῶτος· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔςτι βαρύτονος μέλλων. ἐπειδὴ οὖν ἐν τῇ τετάρτῃ ςυζυγίᾳ παρεβιάςθη ὁ κανών, ὁ γὰρ ςυρίζω καὶ δεςπόζω καὶ γεμίζω καὶ ἑτοιμάζω θέςει μακρᾷ παραλήγονται, τὸ δὲ θέςει μακρὸν τοῦ φύςει βραχέος μεῖζόν ἐςτι, τούτου χάριν ταύτην τὴν παραλογίαν φεύγοντες οἱ Ἀθηναῖοι περιςπῶςι τὸν μέλλοντα. κανὼν γάρ ἐςτιν ὁ λέγων, ὅτι ἡνίκα ὁ μέλλων ἐλάττονα ἔχει τὴν ἰδίαν παραλήγουςαν τῆς παραληγούςης τοῦ βαρυτόνου ἐνεςτῶτος, περιςπᾶται οἷον κείρω κερῶ, ςπείρω ςπερῶ, φθείρω φθερῶ. καὶ ἄξιόν ἐςτι ζητῆςαι, διὰ τί ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦτο οὐ ποιοῦςι· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ αζω καὶ οζω οὐκ ἀποβάλλουςι τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιςπῶςιν οἷον δεςπόζω δεςπόςω, ἁρμόζω ἁρμόςω, ἀγοράζω ἀγοράςω, ἑτοιμάζω ἑτοιμάςω. καὶ ἔςτιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αζω καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ οζω τοῦτο οὐ ποιοῦςιν, ἵνα μὴ φεύγοντες τὸ ἓν ἄτοπον μείζονι ἀτόπῳ περιπέςωςι· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ὅπου εὕρωςι ἀλλεπάλληλα φωνήεντα δυνάμενα ςυναιρεθῆναι ςυναιροῦςιν αὐτὰ οἷον Ἐρετριέως Ἐρετριῶς, Πειραιέως Πειραιῶς, Δημοςθένεος Δημοςθένους, Διομήδεος Διομήδους. εἰ ἀπέβαλλον οὖν ἐπὶ τούτων τὸ ς̄ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περιέςπαςαν, ἤμελλον ςυναίρεςιν ποιῆςαι ἀλλεπαλλήλων τῶν αὐτοῦ φωνηέντων οἷον ἑτοιμάζω ἑτοιμάςω καὶ ἑτοιμῶ ὡς τὸ βοῶ· καὶ πάλιν δεςπόζω δεςπόςω δεςπῶ, ὥςπερ χρυςόω χρυςῶ. εἰ ἐποίηςαν δὲ ςυναίρεςιν, ἤμελλεν ὁ μέλλων ἐλάττονας ςυλλαβὰς ἔχειν τοῦ ἐνεςτῶτος, ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον. ὁ μέλλων γὰρ ἰςοςυλλαβεῖν

---

l. 1 voluit sine dubio Ξ 351 afferre. l. 2 scribendum videtur τοῦ ἐρῶ εἶναι ὥςπερ τελῶ τελέςω, οὕτω καὶ ἐρῶ ἐρέςω. l. 8 cf. Il. Pr. Λ 365, Ο 351, Υ 452.

θέλει τῷ ἐνεστῶτι οἷον τύπτω τύψω, ἢ περιττοσυλλαβεῖν θέλει οἷον ποιῶ ποιήσω βοῶ βοήσω, θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν οὔτε ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αζω οὔτε ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ οζω ἀποβάλλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ σ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περισπῶσι· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ιζω ὑπὲρ β′ συλλαβὰς διὰ τοῦτο ἀποβάλλουσι τὸ σ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ περισπῶσιν, ἐπειδὴ τὸ ι καὶ τὸ ω οὐδέποτε κιρνᾶται οὔτε παρ' ἡμῖν οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ οἷον μειδιῶ, ἐρυθριῶ, ἀξιῶ, κοπιῶ.

Cur a verbis in υζω futurum Atticum non formatum sit, id a technicis non traditum esse dicit Choer.

Futuri Dorici mentionem inicit Herod. Il. Pr. Β 393 ἐσσεῖται, Choeroboscus Herodiano duce quaestionem instituit de perispasi futuri Dorici: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι, διατί οἱ Δωριεῖς πάντας τοὺς ὁριστικοὺς μέλλοντας περισπῶσι; p. 651, 13, quem locum iam attuli ad Prooemium Catholicae.

Futurum Aeolicum tangit Herod. in Il. Pr. Λ 413 ἔλσαν Αἰολικωτέρα κλίσις· Choer. 545, 1 τὸ φθερῶ οἱ Αἰολεῖς θέλοντες βαρύνειν ἅτε δὴ βαρυντικοὶ ὄντες φθέρσω λέγουσι τὸ σ προστιθέντες. τὸ γὰρ σ χαρακτηριστικόν ἐστι βαρυτόνου μέλλοντος οἷον ποιήσω, νοήσω. καὶ πάλιν τὸ κερῶ κέρσω λέγουσιν ἐξ οὗ τὸ «ἀπέκερσε τένοντας» (Κ 456).

Choer. 652, 29: ἔστι δὲ κακονίσαι τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων οὕτως· ὅτε γὰρ μακρᾷ παραλήγεται ὁ ἐνεστώς, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ η ἐκφέρεται οἷον ποιῶ ποιήσω, εὑρῶ εὑρήσω, τηρῶ τηρήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω, πενθῶ πενθήσω, ὀλισθῶ ὀλισθήσω· δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ ἀρκῶ ἀρκέσω, τοῦτο γὰρ μακρᾷ παραληγόμενον κατὰ τὸν ἐνεστῶτα διὰ τοῦ ε ἐξηνέχθη κατὰ τὸν μέλλοντα, καὶ χωρὶς τοῦ νεικῶ νεικέσω, οἷον

ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
νεικέσω (Κ 114).

τὸ δὲ αἰνῶ αἰνέσω ἀναλογώτερόν ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς λεγόμενον αἰνήσω διὰ τοῦ η οἷον

μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο (Β 335),

ἐπειδὴ μακρᾷ παραλήγεται κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, τοῦ παρὰ τοῖς ἰαμβογράφοις διὰ τοῦ ε λεγομένου οἷον αἰνέσω καὶ ἐπαινέσω, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Ai. 536)

ἐπῄνεσ' ἔργον (ἔργα Cod. M) καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου·

καὶ πάλιν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ (707)

ἐᾷ δ' Ἰάσων, οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα,

καὶ τὸ αἰδῶ αἰδήσω, ἐξ οὗ τὸ αἰδήμων, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ αἰδέσω οἷον

αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο (Δ 402).

εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται ὁ ἐνεστὼς τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, τότε ὁ μέλλων πῆ μὲν τῷ η παραλήγεται, πῆ δὲ τῷ ε οἷον φιλῶ φιλήσω, νοῶ νοήσω, τελέω τελέσω, πατῶ πατήσω, πῆ δὲ διφορεῖται οἷον φορῶ φορέσω καὶ φορήσω, πονῶ πονέσω καὶ πονήσω, τοῦτο δὲ πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφορον καὶ τὴν παραλήγουσαν ἔχει· ὁ γὰρ πονῶν ἢ ψυχικῶς ἢ σωματικῶς πονεῖ· καὶ εἰ μὲν σωματικῶς, διὰ τοῦ ε πονέσω δεῖ λέγειν, εἰ δὲ ψυχικῶς πονήσω διὰ τοῦ η· διὰ τοῦτο σεσημειούμεθα παρ' Ἀριστοφάνει (Pac. 820)

ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη·

ἐπειδὴ σωματικῶς λεχθὲν διὰ τοῦ ε ἐξηνέχθη.

Choer. 654, 18: περὶ δὲ τῆς παραληγούσης τοῦ μέλλοντος τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἔστιν εἰπεῖν ταῦτα· ἰστέον ὅτι ὁ μέλλων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἢ τῷ η παραλήγεται ἢ τῷ α οἷον βοήσω, ἐάσω, καὶ τῷ α ἢ μακρῷ ἢ βραχεῖ· ἡνίκα μὲν τὸ λ πρὸ τοῦ α κατὰ τὸν μέλ-

λοντα, συνεσταλμένον ἐστὶν οἷον γελῶ γελάσω, κλῶ κλάσω, θλῶ θλάσω, ἡνίκα δὲ πρὸ τοῦ α̅ τὸ ρ̅ ἢ καθαρὸν τὸ α̅, τότε τὸ α̅ μακρόν ἐστιν οἷον γηρῶ γηράσω, φυρῶ φυράσω, περῶ περάσω (ἐπὶ τοῦ παρελθεῖν· τὸ γὰρ περάσω ἐπὶ τοῦ πωλήσω βραχὺ ἔχει τὸ α̅ οἷον

Τρώων καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα [Φ 102],

ἐπλεονάσθη γὰρ τὸ σ̅ διὰ τὴν βραχεῖαν, καὶ μήποτε ὡς ἀπὸ τοῦ περάζω ἐστὶν ὥσπερ ἀγοράζω ἀγοράσω)· τὸ κεράσω ἔχον πρὸ τοῦ α̅ τὸ ρ̅ καὶ συστέλλον τὸ ᾰ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κερῶ κερᾷς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ κεράζω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω ἀγοράσω. ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν ἐχόντων πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̅· τῶν δὲ ἐχόντων τὸ α̅ καθαρὸν ἔστωσαν παραδείγματα ταῦτα· ἀνιῶ ἀνιάσω, κοπιῶ κοπιάσω, ἀγωνιῶ ἀγωνιάσω, μειδιῶ μειδιάσω, ἀροτριῶ ἀροτριάσω, ἐρυθριῶ ἐρυθριάσω, ἐῶ ἐάσω· τὸ γὰρ

οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιόν (φ 233)

ποιητικῶς συνεστάλη· τὸ πεινάσω καὶ διψάσω μακρὸν ἔχοντα τὸ α̅ καὶ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ α̅ μήτε ρ̅ μήτε φωνῆεν οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήσω καὶ διψήσω γέγονε κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η̅ εἰς α̅ μακρόν.

Choer. 659, 11: περὶ δὲ τῆς παραληγούσης τοῦ μέλλοντος τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἔστιν εἰπεῖν ταῦτα· ὅτι ἡ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων κατὰ τὸν μέλλοντα ἢ τῷ ω̅ παραλήγεται οἷον χρυσῶ χρυσώσω ἢ τῷ ο̅ οἷον ὀμῶ ὀμόσω. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, διὰ τί; ἢ ὅτι ὅσα μὲν ἔχει ὀνόματα παρακείμενα διὰ τοῦ ω̅ ἐκφέρεται κατὰ τὸν μέλλοντα οἷον χρυσός χρυσῶ χρυσώσω, ἄργυρος ἀργυρῶ ἀργυρώσω, γύψος γυψῶ γυψώσω, χείρ χειρῶ χειρώσω (ἐξ οὗ τὸ χειροῦμαι καὶ χειρώσομαι), πῦρ πυρός πυρῶ πυρώσω, στέφανος στεφανῶ στεφανώσω, ὀρθός ὀρθῶ ὀρθώσω, στρεβλός στρεβλῶ στρεβλώσω, κακός κακῶ κακώσω, ταπεινός ταπεινῶ ταπεινώσω· ὅσα δ' οὐκ ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον, διὰ τοῦ ο̅ ἐκφέρεται κατὰ τὸν μέλλοντα οἷον ὀμῶ ὀμόσω, ὀνῶ ὀνόσω (σημαίνει δὲ τὸ μέμφομαι) καὶ ἀρῶ ἀρόσω (σημαίνει δὲ τὸ ἀροτριῶ), τοῦτο δὲ διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο̅ γράφουσιν αὐτὸ ὡς δοξάζοντες μὴ ἔχειν αὐτὸ ὄνομα προϋποκείμενον, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ω̅ γράφουσιν αὐτὸ λέγοντες ὅτι ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον τὸ Ἄρης, Ἄρης γάρ ἐστιν ὁ σίδηρος.

(Περὶ δευτέρου μέλλοντος).

30.

Choer. 662, 23: ἰστέον ὅτι λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὡς οὐδέποτε εὑρίσκεται δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ὁριστικὸς ἐν χρήσει· ἃς γάρ, φησί, παρέθετο χρήσεις ὁ Ἀπολλώνιος, ἢ πεπλασμέναι αὐτῷ εἰσιν ὡς τὸ φυγῶ, δραμῶ (οὐδέτεροι γὰρ μέλλοντες· οὐδεὶς γὰρ τῶν παλαιῶν, φησί, τούτοις ἐχρήσατο) ἢ ἐνεστῶτές εἰσιν ἀντὶ μελλόντων, ὡς τὸ

κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο (I 388)

καὶ ὡς τὸ

πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω (Ψ 20),

l. 16 quae sequuntur usque ad p. 657, 22 Apollonii esse iure ex iis, quae statim sequuntur, ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος ἐν ἄλλοις διδάσκει ἡμᾶς Uhligius Mus. Rhen. XIX p. 39 concludit. l. 36 φυγῶ δραμῶ scripsi pro φυγῶν δραμῶν τυπῶν omisso τυπῶ, quia sequens οὐδέτεροι de duabus tantum formis sermonem esse indicat et quia diserte in canone ὁριστικός memoratur. pro φυγῶ potius scribendum videtur νυγῶ: cf. infra p. 812, 9.

ἐνταῦθα γὰρ οἱ ἐνεστῶτές εἰσιν ἀντὶ μελλόντων, ἀντὶ γὰρ τοῦ γαμήσω καὶ τελέσω, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ

ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον (Α 184),

ἐνεστώς ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος τοῦ ἄξω· ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε ὁ μέλλων ὁ ὁριστικὸς διαλύεται, πῶς οὖν τὸ γαμέω καὶ τελέω, εἴ γε μέλλοντες ὑπῆρχον, ἐν διαλύσει παραλαμβάνονται; ἄρα οὖν ἐντέλειαί εἰσιν ἐνεστῶτος τοῦ γαμῶ καὶ τελῶ. πρόσκειται «ὁριστικός», ἐπειδὴ τὸ εὐφρανεῖν ἀπαρέμφατον γίνεται κατὰ διάλυσιν,

εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν (Ε 688)·

σημειοῦται δὲ τὸ ἐκχεῶ δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιεῖ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει οἷον

εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ.

(Περὶ παθητικῶν).

(Περὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ).

Choer. 665, 32: πᾶς ἐνεστὼς ὁριστικὸς καὶ πᾶς μέλλων ὁριστικὸς εἰς ω̅ λήγων προσθήκῃ τῆς μαι̅ ἢ παθητικὸν ἢ μέσον ποιοῦσι, καὶ ὁ μὲν ἐνεστὼς προσλαμβάνων τὴν μαι̅ συλλαβὴν παθητικὸν καὶ μέσον ποιεῖ οἷον τύπτω τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τύπτομαι αὐτόν, καὶ πάλιν βιάζω βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ βιάζομαι αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων προσθήκῃ τῆς μαι̅ μέσον ποιεῖ μέλλοντα οἷον τύψω τύψομαι· ὁ δὲ δεύτερος ἐνεργητικὸς μέλλων δεύτερον μέσον μέλλοντα ποιεῖ οἷον τυπῶ τυποῦμαι, νυγῶ νυγοῦμαι, καρῶ καροῦμαι, σταλῶ σταλοῦμαι. ἰστέον δ' ὅτι προσερχομένης τῆς μαι̅ συλλαβῆς ἢ φυλάττεται τὸ ω̅ ἢ τρέπεται εἰς τὸ ο̅ ἢ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον· καὶ φυλάττεται μὲν τὸ ω̅ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐν μόνῳ ἐνεστῶτι οἷον βοῶ βοῶμαι, περῶ περῶμαι, γελῶ γελῶμαι. πρόσκειται «ἐν μόνῳ τῷ ἐνεστῶτι», ἐπειδὴ ἐν τῷ μέλλοντι τρέπεται ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ οἷον βοῶ βοήσομαι, ἀκροάσω ἀκροάσομαι, καὶ ὅλοις δὲ τοῖς ὑποτακτικοῖς ὁποίας ἂν εἴη συζυγίας τὸ ῥῆμα ἢ ὁποίου χρόνου φυλάττεται τὸ ω̅ οἷον ἐὰν τύπτωμαι, ἐὰν βοῶμαι, ἐὰν περῶ ἐὰν περῶμαι, ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσῶμαι· τρέπεται δὲ τὸ ω̅ εἰς τὸ ο̅ ἐπὶ ὅλων τῶν βαρυτόνων εἴτε ἐνεστῶτες ὦσιν εἴτε μέλλοντες, χωρὶς τῶν ὑποτακτικῶν δηλονότι, οἷον τύπτω τύπτομαι, λέγω λέγομαι, λέξω λέξομαι, ποιήσω ποιήσομαι· ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων, ὑπεσταλμένων τῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τρέπεται τὸ ω̅ εἰς τὴν ου̅ δίφθογγον εἴτε ἐνεστῶτές εἰσιν εἴτε μέλλοντες οἷον ποιῶ ποιοῦμαι, στεφανῶ στεφανοῦμαι, κουφιῶ κουφιοῦμαι.

Τὰ δὲ εἰς μι̅ λήγοντα ῥήματα τροπῇ τῆς μι̅ εἰς μαι̅ τὸ παθητικὸν ποιεῖ οἷον τίθημι τίθεμαι, καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν· καὶ εἰ μὲν ἔχει ἡ πρώτη συζυγία τὴν εἰς μι̅, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν εἰς τὸ ε̅ οἷον τίθημι τίθεμαι, ἵημι ἵεμαι· ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ α̅ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον ἵστημι ἵσταμαι· ἡ δὲ τρίτη εἰς τὸ ο̅ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον δίδωμι δίδομαι· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον μόνον οἷον πήγνυμι πήγνυμαι, ὄλλυμι ὄλλυμαι, ζεύγνυμι ζεύγνυμαι. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἧμαι τὸ σημαῖνον κάθημαι καὶ τὸ κεῖμαι δοκεῖ μήτε ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ εἶναι μήτε ἀπὸ τῶν εἰς μι̅· καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ δοκεῖ μὴ εἶναι, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω̅ ἢ τῷ ο̅ παραλήγεται ἐν τῷ εἰς μαι̅ παθητικῷ ἐνεστῶτι οἷον τύ-

---

l. 4 ἐνεστώς ἐστιν scripsi pro ἐνεστῶτος δὲ et l. 5 τὸ γαμέω pro τοῦ γαμέω et l. 10 ἐκχεῶ pro ἐκχέω.

πτομαι, λέγομαι, ἢ τῷ ω οἷον βοῶμαι περῶμαι, ἢ τῇ ου διφθόγγῳ οἷον ποιοῦμαι, φανοῦμαι, χρυσοῦμαι· ἐπὰν οὖν ταῦτα οὐδενὶ ἐκ τούτων παραλήγεται, ἄρα οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν εἰς ω· ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐστί· τὰ γὰρ εἰς μι ἢ τῷ ε παραλήγεται ἐν τοῖς παθητικοῖς οἷον τίθεμαι, ἢ τῷ α συνεσταλμένῳ οἷον ἵσταμαι, ἢ τῷ ο οἷον δίδομαι, ἢ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ οἷον ζεύγνυμαι· ταῦτα δὲ οὐδενὶ ἐκ τούτων παραλήγεται, ἄρα οὐκ ἔστιν οὔτε παρὰ τῶν εἰς μι. τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; λέγομεν ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐστίν· ἐλέγχεται γὰρ ταῦτα ἀπὸ τῶν δευτέρων προσώπων ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι, λέγω δὴ ἀπὸ τοῦ ἧμαι ἧσαι καὶ ἀπὸ τοῦ κεῖσαι οἷον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Υ 389)

κεῖσαι Ὀτρυντεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,

πᾶς γὰρ ἐνεστὼς εἰς μαι λήγον καὶ ἔχων εἰς αι τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐστὶν οἷον τίθεμαι τίθεσαι, ἵσταμαι ἵστασαι, δίδομαι δίδοσαι, ζεύγνυμαι ζεύγνυσαι. εἰ οὖν ἐστι τὸ δεύτερον πρόσωπον ἧσαι καὶ κεῖσαι, δηλονότι ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐστίν.

31.

Περὶ μον. 45, 9 ἐδάμην: οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα τρέψαν τὸ ν εἰς c δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ. ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίηcε τὸ ἐδάμης καὶ ἀποβολῇ τοῦ c τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

(Περὶ παρακειμένου).

32.

Eustath. 1436, 53: ὅτι ὥσπερ τὸ ὕφασμα διὰ τοῦ c οὕτω καὶ μετοχή ἐστιν ὑφασμένος Ἡρωδιανὸς δηλοῖ, ὃς καὶ Ἀττικῶν αὐτό φησιν εἶναι, οἳ καὶ μεμολυσμένος φασὶ καὶ μεμαρασμένος· εἰ καὶ ἄλλως ὥσπερ

---

l. 14 quae sequuntur ἔστι δὲ σχηματίσαι αὐτὰ οὕτως· ἔστιν ἕω καὶ κέω κτλ. proposui in libro περὶ παθῶν. l. 19 causa autem nulla alia est nisi quod μ non terminationis, sed stirpis est. Choeroboscus, qui pluribus locis 533, 13 et 604, 25 de declinatione aoristi ἐδάμην loquens μ non κλιτικόν, sed θεματικόν esse dicit, etiam haec ex Herodiano petivisse videtur: p. 668, 6 πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικόν, τοῦ τρίτου προσώπου τὸ τ ἢ τρέπον εἰς c τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖ, ἢ ἀποβάλλον τὸ τ τοῦ τρίτου, καὶ κρᾶσιν ποιούμενον τῶν φωνηέντων· καὶ ὅσα μὲν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως, ἐκεῖνα τροπῇ τοῦ τ εἰς τὸ c ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόσωπον οἷον πεποίημαι πεποίηται πεποίηcαι ἐπεποιήμην ἐπεποίητο ἐπεποίηcο· πεποιηκὼς γὰρ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως. καὶ πάλιν τίθεμαι τίθεσαι ἐτιθέμην ἐτίθετο ἐτίθεσο· τιθεὶς γὰρ ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως· ὅσα δὲ οὐκ ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως, ἐκεῖνα ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει τῶν φωνηέντων ποιεῖ τὸ β' πρόσωπον οἷον τύπτομαι τύπτεται, καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ τύπτεαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η τύπτῃ, ὥσπερ βέλεα βέλη καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον καὶ ἀνεκφώνητον διὰ τὸ μέγεθος τοῦ η· καὶ πάλιν ἐτυπτόμην ἐτύπτετο καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ ἐτύπτεο καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ εο εἰς τὴν ου δίφθογγον ἐτύπτου, ὥσπερ χάλκεος χαλκοῦς· οὐδὲ γὰρ ἔχει ταῦτα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως· τύπτων γάρ ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή· καὶ πάλιν ἐτυψάμην ἐτύψατο καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ ἐτύψαο, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ο εἰς τὸ ω ἐτύψω, ὥσπερ βοάομεν βοῶμεν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τοῦτο τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως· τύψας γάρ ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς c μέν, ἀλλ' οὐκ ὀξύτονος. 670, 7 πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν» διὰ τὸ ἐδάμην· τοῦτο γὰρ οὐ ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀπὸ τοῦ τρίτου ἢ τροπῇ τοῦ τ εἰς τὸ c ἢ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει τῶν φωνηέντων, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ τ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον· τὸ γὰρ μ τὸ ὂν ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ οὐκ ἔστι κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς.

αἰcχύνω ᾐcχυμμένος, οὕτως ὤφειλε εἶναι καὶ μολύνω μεμολυμμένος καὶ μαραίνω μεμαραμμένος.

(Περὶ ὑπερcυντελικοῦ).
(Περὶ πρώτου ἀορίcτου).
(Περὶ δευτέρου ἀορίcτου).
(Περὶ μέcου ἀορίcτου πρώτου).
(Περὶ μέcου ἀορίcτου δευτέρου).
(Περὶ μέλλοντος πρώτου).
(Περὶ μέλλοντος δευτέρου).

(Περὶ μέcου μέλλοντος πρώτου).

33.

Il. Pr. B 393: προπεριcπαcτέον τὸ ἐccεῖται. οὐ γὰρ προπαροξυντέον, ὥc τινες, ἐπεὶ Δώριον. ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆcιc τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖc.

l. 2 hoc sumptum videtur ex eo loco, ubi Herodianus de prima persona perfecti passivi disputavit in eum modum, quo Choeroboscus 682, 21: ἰcτέον ὅτι ὁ παθητικὸc παρακείμενοc ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ γίνεται τροπῇ τοῦ τέλουc εἰc μαι οἷον πεποίηκα πεποίημαι· καθόλου γὰρ πᾶc παθητικὸc παρακείμενοc εἰc μαι λήγει οἷον νενόημαι, τετέλεcμαι, λέλεγμαι. καὶ δεῖ γινώcκειν, ὅτι οἱ μὲν εἰc φα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι τρέπουcι τὴν φα εἰc μαι καὶ ἕτερον μ προcλαμβάνουcι, τέτυφα τέτυμμαι, γέγραφα γέγραμμαι, κέκοφα κέκομμαι, νένηφα νένημμαι, ἔρραφα ἔρραμμαι· καὶ λέγομεν ὅτι τρέπουcι τὸ α εἰc μαι καὶ τὸ φ εἰc μ· οἱ δὲ εἰc χα παρακείμενοι ἐνεργητικοὶ τρέπουcι τὴν χα εἰc μαι καὶ προcλαμβάνουcι τὸ γ οἷον νένηχα νένηγμαι, πέπληχα πέπληγμαι, ὤρυχα ὤρυγμαι, πέπηχα πέπηγμαι, τετίναχα τετίναγμαι, πέπλεχα πέπλεγμαι, ἢ λέγομεν ὅτι τρέπουcι τὸ α εἰc μαι καὶ τὸ χ εἰc γ, οἱ δὲ εἰc κα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι εἰ μὲν ὦcιν ἀπὸ περιcπωμένων θεμάτων πρὸc τὴν παραλήγουcαν κανονίζονται· εἰ μὲν γὰρ μακρᾷ παραλήγονται, τρέπουcι τὸ κα εἰc μαι καὶ ποιοῦcι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον πεποίηκα πεποίημαι, νενόηκα νενόημαι, νένηκα νένηcμαι (aut νένημαι scribendum, aut νένηκα νένηcμαι hic delenda sunt), κεχρύcωκα κεχρύcωμαι, ὤρθωκα ὤρθωμαι· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγονται, καὶ τὸ c προcλαμβάνουcιν ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ κα εἰc μαι οἷον τετέλεκα τετέλεcμαι, γεγέλακα γεγέλαcμαι, κεχάλακα κεχάλαcμαι, κέκλακα κέκλαcμαι, τέθλακα τέθλαcμαι, ἤρκεκα ἤρκεcμαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰc μι, τρέπουcι τὴν κα εἰc μαι καὶ cυcτέλλουcι τὴν παραλήγουcαν καὶ ποιοῦcι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον τέθεικα τέθεμαι καὶ κατὰ πλεοναcμὸν τοῦ ι τέθειμαι γίνεται· ἕcτηκα ἕcταμαι, πέπωκα πέπομαι, δέδωκα δέδομαι. ταῦτα περὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰc ῶ περιcπωμένων καὶ περὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰc μι· εἰ δέ εἰcιν ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων οἱ εἰc κα ἐνεργητικοὶ παρακείμενοι εἴτε βραχείᾳ εἴτε μακρᾷ παραλήγονται, τρέπουcι τὴν κα εἰc μαι καὶ προcλαμβάνουcι τὸ c καὶ ποιοῦcι τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον νένηκα νένηcμαι, πέπεικα πέπειcμαι, ἐρράπικα ἐρράπιcμαι, λελέπικα λελέπιcμαι, λελάκτικα λελάκτιcμαι, πέφρακα πέφραcμαι, ἥρπακα ἥρπαcμαι, χωρὶc τῆc ε΄ cυζυγίαc· ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν τροπῇ τῆc κα εἰc μαι ποιεῖ τὸν παθητικὸν παρακείμενον οἷον τέτιλκα τέτιλμαι, ἔcπαρκα ἔcπαρμαι, ἔcταλκα ἔcταλμαι, ἔφθαρκα ἔφθαρμαι, κέκαρκα κέκαρμαι, κέκλικα κέκλιμαι, πέπλυκα πέπλυμαι, κέκρικα κέκριμαι, τέτακα τέταμαι· καὶ ταῦτα τῆc ε΄ cυζυγίαc τῶν βαρυτόνων ἐcτίν, εἰ καὶ ἀπέβαλον τὸ ν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ. πρόcκειται «παρ' ἡμῖν», ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι πολλάκιc τὸ μ εἰc c τρέπουcι κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐπὶ τῆc πέμπτηc καὶ ἕκτηc cυζυγίαc, μεμόλυμμαι μεμόλυcμαι, ὕφαμμαι ὕφαcμαι, μεμίαμμαι μεμίαcμαι. δεῖ προcθεῖναι, χωρὶc ὀλίγων τῆc ἕκτηc cυζυγίαc· καὶ γὰρ τὰ τῆc ἕκτηc cυζυγίαc πῇ μὲν προcλαμβάνει τὸ c κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον, πῇ δὲ οὐ προcλαμβάνει αὐτὸ οἷον cβέω cβέcω ἔcβεκα ἔcβεcμαι, ζέω ζέcω ἔζεκα ἔζεcμαι, κελεύω κελεύcω κεκέλευκα κεκέλευcμαι· κλείω κέκλειμαι, δέον δὲ κέκλειcμαι, ἀφ' οὗ τὸ ἐκλείcθην· κρούω κρούcω κέκρουκα κέκρουcμαι, ἱππεύω ἱππεύcω ἵππευκα ἵππευμαι, βαcιλεύω βαcιλεύcω βεβαcίλευκα βεβαcίλευμαι, τοξεύω τοξεύcω τετόξευκα τετόξευμαι. Hic fortasse etiam πεπάλαcθε commemoratum fuit H 171, ad quem locum Schol. πεπάλαcθε: οὕτωc Ἀρίcταρχοc καὶ Ἡρωδιανὸc διὰ τοῦ c, οὐ διὰ τοῦ χ.

Choer. 707, 35: οἱ μέcοι μέλλοντεc ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν μελλόντων γίνονται, ὁ α′ ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ ὁ δεύτεροc ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶc μέλλων ἐνεργητικὸc προcλαβὼν τὴν μαι̅ γίνεται, ὁ μὲν πρῶτοc μέλλων ἐνεργητικὸc πρῶτοc μέcοc μέλλων γίνεται, ὁ δὲ δεύτεροc ἐνεργητικὸc β′ μέcοc μέλλων γίνεται, καὶ εἰ μὲν βαρύνεται ὁ ἐνεργητικὸc μέλλων, τρέπει τὸ ω̅ εἰc τὸ ο̅ ἐν τῷ μέcῳ μέλλοντι, τύψω τύψομαι, γράψω γράψομαι, λέξω λέξομαι, ποιήcω ποιήcομαι, ἀκούcω ἀκούcομαι, εἰ δὲ περιcπᾶται ὁ μέλλων ὁ ἐνεργητικόc, τρέπει τὸ ω̅ εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον ἐν τῷ μέcῳ μέλλοντι οἷον κερῶ κεροῦμαι, φθερῶ φθεροῦμαι, εὐφρανῶ εὐφρανοῦμαι, τυπῶ τυποῦμαι, νυγῶ νυγοῦμαι, δραμῶ δραμοῦμαι, πεcῶ πεcοῦμαι· ἀμέλει οἱ Ἀθηναῖοι λακτιῶ καὶ κουφιῶ καὶ βαδιῶ λέγοντεc περιcπωμένωc τοὺc μέcουc τούτων μελλόντων διὰ τῆc ου διφθόγγου προφέρονται οἷον λακτιοῦμαι, βαδιοῦμαι, κουφιοῦμαι, καὶ οἱ Δωριεῖc δὲ πάνταc τοὺc μέλλονταc περιcπῶντεc καὶ λέγοντεc τυψῶ, γραψῶ, ποιηcῶ, κλαυcῶ, φευξῶ, καὶ τοὺc μέcουc αὐτῶν διὰ τῆc ου̅ διφθόγγου προφέρονται οἷον ποιηcοῦμαι, τυψοῦμαι, γραψοῦμαι, κλαυcοῦμαι, πλευcοῦμαι. ταῦτα δὲ οὐ μόνον παρὰ τοῖc Δωριεῦcιν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖc Ἀττικοῖc οὕτωc ἐπεκράτηcε λέγεcθαι. ἰcτέον δ' ὅτι εἰ μὲν ἀπὸ περιcπωμένων μελλόντων μέcοι μέλλοντεc κλίcιν ἀναδέχονται, ὁμοίωc τοῖc ἐνεcτῶcι καὶ παθητικοῖc τῆc α′ cυζυγίαc τῶν περιcπωμένων· ὥcπερ γὰρ ποιοῦμαι ποιῇ ποιεῖται ποιούμεθον ποιεῖcθον ποιεῖcθον ποιούμεθα ποιεῖcθε ποιοῦνται, οὕτωc καὶ τυποῦμαι τυπῇ τυπεῖται τυπούμεθον τυπεῖcθον τυπούμεθα τυπεῖcθε τυποῦνται. πλὴν εἰ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουcι κλίcιν οἱ παθητικοὶ ἐνεcτῶτεc τῆc α′ cυζυγίαc τῶν περιcπωμένων καὶ οἱ ἀπὸ περιcπωμένων μέcοι μέλλοντεc. ἀλλ' οὖν χρὴ γινώcκειν ὅτι οἱ μὲν παθητικοὶ ἐνεcτῶτεc τῆc πρώτηc cυζυγίαc τῶν περιcπωμένων, λέγω δὴ ὁ ποιοῦμαι καὶ νοοῦμαι καὶ οἱ ὅμοιοι, ἀπὸ τῶν ἐντελῶν cυναιρεθέντεc, λέγω δὴ τοῦ ποιέομαι καὶ τοῦ νοέομαι, πρὸc τὴν cυναίρεcιν ποιοῦνται τὴν κλίcιν· οἱ δὲ ἀπὸ περιcπωμένων μελλόντων μέcοι μέλλοντεc, λέγω δὴ ὁ τυποῦμαι καὶ ὁ καροῦμαι καὶ οἱ ὅμοιοι, οὐκ ἀπὸ cυναιρέcεωc ποιοῦνται τὴν κλίcιν, οὐδὲ γάρ εἰcιν ἀπὸ τῶν ἐντελῶν cυνῃρημένοι.

(Περὶ μέcου μέλλοντοc δευτέρου).

34.

Choer. 709, 5: ἰcτέον ὅτι ὁ α′ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸc πῇ μὲν τὸ ω εἰc τὸ ο̅ τρέπει ἐν τῷ πρώτῳ μέcῳ μέλλοντι οἷον τύψω τύψομαι, πῇ δὲ εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον, καρῶ καροῦμαι. ὁ δὲ β′ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸc ἀεὶ τὸ ω̅ εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον τρέπει ἐν τῷ α′ μέcῳ μέλλοντι. καὶ ὁ μὲν α′ μέλλων ὁ ἐνεργητικόc, ἐπειδὴ πῇ μὲν βαρύνεται, πῇ δὲ περιcπᾶται οἷον τύψω, εὐφρανῶ, τούτου χάριν ἡνίκα βαρύνεται τρέπει τὸ ω̅ εἰc τὸ ο̅, ἡνίκα δὲ περιcπᾶται, τρέπει τὸ ω̅ εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον· ὁ β′ μέλλων ὁ ἐνεργητικόc, ἐπειδὴ ἀεὶ περιcπᾶται, τούτου χάριν ἀεὶ εἰc τὴν ου̅ δίφθογγον τρέπει τὸ ω̅ ἐν τῷ β′ μέλλοντι. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο γινώcκειν, ὅτι εἰ καί φηcιν Ἡρωδιανὸc μήποτε εὑρίcκεcθαι ἐν χρήcει β′ μέλλοντα ἐνεργητικὸν ὁριcτικόν, ἀλλ' οὖν ἀπὸ τοῦ β′ μέλλοντοc μέcου εὑρίcκεται ἐν χρήcει· ὥcπερ καὶ ὁ δραμοῦμαι ἀπὸ τοῦ δραμῶ καὶ ὁ καθθανοῦμαι ἀπὸ τοῦ καθθανῶ.

(Περὶ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντοc).

(Περὶ ἀπαρεμφάτων).

Choer. 720, 7: δύο τελικά ἐcτι τῶν ἀπαρεμφάτων, τὸ ν̅ καὶ ἡ αι δίφθογγοc οἷον τύπτειν τύπτεcθαι. καὶ τοῦτο εἰκότωc. ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἀπαρέμφατα ἐν μιᾷ

φωνῇ δοκεῖ τὰ τρία πρόσωπα ἔχειν οἷον τύπτειν θέλω, τύπτειν θέλεις, τύπτειν θέλει, τούτου χάριν καὶ τελικὰ ἔλαβεν ἁρμόζοντα τοῖς τριςὶ προςώποις, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ν̄ καὶ τὴν αι̅ δίφθογγον ἔχει τελικὰ τὰ ἀπαρέμφατα· καὶ γὰρ καὶ τὸ ν̄ καὶ ἡ αι̅ δίφθογγος εὑρίσκεται καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ καὶ ἐν τρίτῳ προςώπῳ οἷον τυπτόμεθον τύπτεσθον τύπτεσθον, πεποίημαι πεποίησαι πεποίηται· τὸ γὰρ ἐνταῦθα τελικὸν ὑπάρχον τῶν ῥημάτων οἷον ἔτυψας οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν ἀπαρεμφάτων, ἐπειδὴ τὸ ς̄ τελικόν ἐστι μόνου δευτέρου προςώπου παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἷον τέτυφας. πρόσκειται «παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις», ἐπειδὴ παρὰ ταῖς διαλέκτοις εὑρίσκεται τὸ ς̄ καὶ α' προςώπου τελικὸν καὶ γ', ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 2)

εἵρπομες ἐκ πόλιος,

ἀντὶ τοῦ εἵρπομεν ἐκ πόλεως· καὶ πάλιν ἐπὶ γ', ἀντὶ τοῦ ἦν (7, 1),

ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα,

ἀντὶ τοῦ ἦν.

Choer. 720, 32: κανονίζεται τὰ ἀπὸ βαρυτόνων γινόμενα ἀπαρέμφατα ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος· πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προςλαμβάνων τὸ ν̄ τὸ ἀπαρέμφατον ποιεῖ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ οἷον τύπτει τύπτειν, λέγει λέγειν, γράφει γράφειν, κόπτει κόπτειν, πλήττει πλήττειν, ᾄδει ᾄδειν, πλέκει πλέκειν· τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων γινόμενα ἀπαρέμφατα κανονίζεται ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶς παρατατικὸς ἀπὸ περισπωμένων κατὰ τὸ γ' πρόσωπον προςλαμβάνων τὸ ν̄ μετὰ περισπωμένου τόνου καὶ τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν ἀποβάλλων τὸ ἀπαρέμφατον ποιεῖ οἷον ἐποίει ποιεῖν, ἐνόει νοεῖν, ἐτέλει τελεῖν, ἐβόα βοᾶν, ἐγέλα γελᾶν, ἐπέρα περᾶν, ἐχρύσου χρυσοῦν, ἐστεφάνου στεφανοῦν, ὤρθου ὀρθοῦν, ἵδρου ἱδροῦν· ὅτι γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν περισπωμένων τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, δῆλον ἐκ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ ἐκ τῆς γ'· καὶ ἐκ μὲν τῆς γ', ὅτι χρυσοῦν καὶ στεφανοῦν λέγομεν διὰ τῆς ου̅ διφθόγγου τὰ ἀπαρέμφατα, ἐπειδὴ καὶ ὁ παρατατικὸς ἐχρύσου καὶ ἐστεφάνου ἐστὶ διὰ τῆς ου̅ διφθόγγου· εἰ δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, χρυσοῖν καὶ στεφανοῖν εἴχομεν λέγειν, χρυσῶ γὰρ χρυσοῖς χρυσοῖ καὶ στεφανῶ στεφανοῖς στεφανοῖ ἐστιν ὁ ἐνεστώς· ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων δῆλόν ἐστιν, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων τὰ ἀπαρέμφατα ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ γίνεται καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, ὅτι βοᾶν καὶ γελᾶν λέγομεν χωρὶς τοῦ ι̅· εἰ δὲ ἐκανονίζετο ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, βοᾷν καὶ γελᾷν εἶχεν εἶναι σὺν τῷ ι̅, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐνεστὼς βοῶ βοᾷς βοᾷ, γελῶ γελᾷς γελᾷ ἐστι σὺν τῷ ι̅. εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν οὐκ ἔχει τὸ ι̅ προςγεγραμμένον, λέγομεν ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν̄ τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον ἐτύφθην, ἐδάρην, ἐβόων, ἐγέλων, ἐπέρων· οὕτως οὖν καὶ βοᾶν καὶ γελᾶν χωρὶς τοῦ ι̅· ἄλλως τε δὲ διὰ τοῦτο τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν οὐκ ἔχει τὸ ι̅ προςγεγραμμένον, ἐπειδὴ οὐδὲ τὸ βοᾶσθαι, καὶ γελᾶσθαι ἔχει τὸ ι̅ προςγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν· καθόλου δὲ τὰ εἰς σθαι̅ ἀπαρέμφατα προπερισπώμενα χρόνου ἐνεστῶτος τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν ἔχει ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν φωνηέντων οἷον ποιεῖσθαι ποιεῖν, νοεῖσθαι νοεῖν, χρυσοῦσθαι χρυσοῦν, στεφανοῦσθαι στεφανοῦν· εἰ οὖν τὸ βοᾶσθαι καὶ γελᾶσθαι οὐκ ἔχει τὸ ι̅ προςγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν, ἄρα οὐδὲ τὸ βοᾶν καὶ γελᾶν ἔχει τὸ ι̅ προςγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν.

Choer. 724, 12: εὐλόγως τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ ἐνεργηκικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ καὶ τοῦ μέσου παρακειμένου εἰς ναι̅ ἐστίν, ἐπειδὴ καὶ ἡ μετοχὴ αὐτῶν εἰς ς̄ μετ' ὀξείας τάσεώς ἐστιν οἷον τετυφώς, πεποιηκώς, δεδουπώς· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς̄ μετ' ὀξείας τάσεως εἰς ναι̅ ἔχει τὸ ἀπαρέμφατον οἷον τυφθείς τυφθῆναι, τυπείς τυπῆναι, ἱστάς ἱστάναι, διδούς διδόναι, ζευγνύς

ζευγνύναι· οὕτως οὖν καὶ τετυφώς τετυφέναι καὶ τετυπώς τετυπέναι. τὰ δὲ λοιπὰ τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ϲ̄ μετ' ὀξείας τάσεως κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τρέπον τὴν μεν̄ συλλαβὴν εἰς ναι̅ καὶ ἀποβάλλον τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ ἀπαρέμφατον ποιεῖ μετὰ τοῦ φυλάττεσθαι, δηλονότι ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις, τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν ἐξ οὗ κανονίζεται οἷον τυφθείς ἐτύφθημεν τυφθῆναι, τυπείς ἐτύπημεν τυπῆναι, τιθείς τίθεμεν τιθέναι, ἱστάς ἵσταμεν ἱστάναι, διδούς δίδομεν διδόναι, ζευγνύς ζεύγνυμεν ζευγνύναι, στάς ἔστημεν στῆναι, γνούς ἔγνωμεν γνῶναι, βιούς ἐβίωμεν βιῷναι, ἁλούς ἥλωμεν ἁλῶναι· σεσημείωται τὸ δοῦναι, θεῖναι, εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπαρέμφατα ὄντα δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ οὐκ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, ἐξ οὗ κανονίζεται· ἔδομεν γὰρ καὶ ἔθεμεν καὶ ἕμεν ἐστὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν· οὐ μόνον δὲ κατὰ τοῦτο σεσημείωται τὸ δοῦναι, θεῖναι, εἶναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλο· τὰ γὰρ εἰς ναι̅ ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικὸν οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τυφθῆναι τυπῆναι τετυφέναι. πρόσκειται «ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικόν» διὰ τὸ μεῖναι· τοῦτο γὰρ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ ν̄ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· μένω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς καὶ ἔχει τὸ ν̄· παράλογα οὖν ἐστι ταῦτα, φημὶ δὴ τὸ θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, ὡς διφθόγγῳ παραληγόμενα ἔχοντα τὸ ν̄ κλιτικόν. ἀλλ' ἔστιν ἀπολογήσασθαι περὶ αὐτῶν οὕτως· ἰστέον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν ταῦτα διφθόγγῳ παραλήγεται· ἀπὸ τοῦ ἔδομεν γὰρ γέγονε δόναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν θέναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἕμεν ἕναι· καὶ ἐπεὶ τὰ εἰς ναι̅ ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι οἷον τυφθῆναι, τυπῆναι, στῆναι, βῆναι, γνῶναι, βιῶναι, ἀναγνῶναι, δαρῆναι, νυγῆναι, ἀναγκάζεται καὶ ταῦτα μακρᾷ παραλήγεσθαι, ὡς ἀορίστου ὄντα· καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ο̅ μεγεθυνόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ̅ μεγεθύνεται οἷον τύπτοντες τύπτουσα, λέγοντες λέγουσα, τὸ ε̄ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῑ μεγεθύνεται οἷον τυφθέντος τυφθεῖσα, νυγέντος νυγεῖσα, τούτου χάριν τὸ μὲν δόναι ἐμεγεθύνθη διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ̅ καὶ γέγονε δοῦναι, τὸ δὲ θέναι καὶ ἕναι διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῑ ἐμεγεθύνθη καὶ γέγονε θεῖναι καὶ εἶναι· τούτου χάριν ταῦτα διφθόγγῳ παραλήγεται. πρόσκειται δὲ ἀνωτέρω «τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα», ἐπειδὴ τὰ εἰς σαι ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα οὐ πάντως μακρᾷ παραλήγεται οἷον τελέσαι, συρίσαι, λεπίσαι. πρόσκειται δὲ ἐν τῷ κανόνι «ἀορίστου ὄντα» διὰ τὸ τετυφέναι, τετυπέναι, τιθέναι, διδόναι· ταῦτα γὰρ εἰς ναι̅ ἀπαρέμφατα ὄντα οὐ παραλήγεται μακρᾷ, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀορίστου χρόνου. ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι εἰ ἄρα τὸ θεῖναι καὶ δοῦναι καὶ εἶναι διὰ τοῦτο προσέλαβε τὸ υ̅ καὶ ῑ, ἐπειδὴ ἠναγκάζετο, ὡς εἴρηται, μακρᾷ παραλήγεσθαι ὡς ἀορίστου ὄντα, διὰ τί μὴ μᾶλλον τὸ μὲν δόναι γέγονε δῶναι κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο̄ εἰς ω̅, ὥσπερ ὀμνύω ὤμνυον, τὸ δὲ θέναι καὶ ἕναι θῆναι καὶ ἧναι διὰ τοῦ η̅ κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε̄ εἰς τὸ η̅, ὥσπερ ἐλέγχω ἤλεγχον· οὕτω γὰρ εἰ ἐγένετο καὶ μακρᾷ εὑρίσκετο παραληγόμενα καὶ οὐκέτι παράλογα ὡς διφθόγγῳ παραληγόμενα. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι εἰ ἐγένετο ταῦτα οὕτως κατὰ ἔκτασιν τῶν φωνηέντων, οὐδὲ ὅλως ἐφυλάττετό τι τῆς παραληγούσης τοῦ α' προσώπου τῶν πληθυντικῶν, φημὶ δὴ τοῦ ἔδομεν, ἔθεμεν, ἕμεν (ὅπερ σημαίνει τὸ ἀπελύσαμεν)· τούτου οὖν χάριν τὸ μὲν δοῦναι τὸ υ προσέλαβε, τὸ δὲ θεῖναι καὶ εἶναι τὸ ῑ, ἵνα εὑρεθῇ ἐν ταὐτῷ καὶ φυλάττοντα τὸ φωνῆεν τῆς παραληγούσης τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ, καὶ μακρὰν ποιοῦντα τὴν παραλήγουσαν. τούτων οὕτως ἐχόντων, ζητοῦμεν διὰ τί ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικὸς καὶ ὁ μέσος ἔχοντες τὴν μετοχὴν εἰς ϲ̄ μετ' ὀξείας τάσεως οὐ φυλάττουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις· οὐδὲ γὰρ λέγομεν τετύφαμεν τετυφάναι καὶ τετύπαμεν τετυπάναι, ὥσπερ ἐτύφθημεν τυφθῆναι, καὶ ἐτύπημεν τυπῆναι ἀλλὰ τετυφέναι καὶ τετυπέναι διὰ τοῦ ε̄. καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης τοῦ α' προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρακειμένου διὰ τοῦ πρώτου (leg. ᾱ) βραχέος ὤφειλεν εἶναι τὸ

ἀπαρέμφατον οἷον τετυφάναι, τετύφαμεν γάρ ἐστι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρακειμένου, τῷ δὲ λόγῳ τῆς παραληγούσης τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τετυφεῖναι ὤφειλεν εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον διὰ τῆς $\overline{\text{ει}}$ διφθόγγου, ἐτετύφειμεν γάρ ἐστι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ· ἐπειδὴ δὲ ὁ παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς συνεζευγμένην ἔχουσι τὴν μετοχήν, ἀναγκάζονται καὶ τὰ ἀπαρέμφατα συνεζευγμένα ἔχειν, ὧν γὰρ αἱ μετοχαὶ συνεζευγμέναι εἰσί, τούτων καὶ τὰ ἀπαρέμφατα συνεζευγμένα ἐστί· συνεζευγμένου δὲ ὄντος τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, οὐ δύναται τὰ ἀπαρέμφατα τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον ἔχειν κατὰ τὴν παραλήγουσαν καὶ τὸ πρῶτον συνεσταλμένον. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον, τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ $\overline{\text{α}}$ συνεσταλμένον, τὰ τῆς ἀναλογίας ἀνεμερίσαντο, καὶ ὁ μὲν βραχὺς χρόνος ἐφυλάχθη τοῦ παρακειμένου, καὶ γὰρ τὸ $\overline{\text{ε}}$ βραχύ ἐστιν ὁμοίως τῷ $\overline{\text{α}}$ συνεσταλμένῳ, τὸ δὲ φωνῆεν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἐφυλάχθη, λέγω δὴ τὸ $\overline{\text{ε}}$, καὶ γὰρ ὁ ὑπερσυντελικὸς τὴν $\overline{\text{ει}}$ δίφθογγον ἔχει. εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ μὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου γέγονε τετυφᾶναι διὰ μακροῦ τοῦ $\overline{\text{α}}$, ἵνα ἡ μὲν ποιότης τῆς παραληγούσης τοῦ τετύφαμεν παρακειμένου φυλαχθῇ, τουτέστι τὸ $\overline{\text{α}}$, ὁ δὲ χρόνος τοῦ ἐτετύφειμεν ὑπερσυντελικοῦ, τουτέστιν ὁ μακρός, λέγομεν ὅτι εὐλόγως μᾶλλον τῇ παραληγούσῃ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἀκολουθεῖ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ εἰδέναι ἀπαρεμφάτου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τοῦ σημαίνοντος τὸ γινώσκειν, οὗ ἡ μετοχὴ ὁ εἰδώς. τοῦτο γὰρ οὐ τῇ ἀρχούσῃ τοῦ οἶδα μέσου παρακειμένου ἠκολούθησεν, ἀλλὰ τῇ ἀρχούσῃ τοῦ εἴδειν ὑπερσυντελικοῦ, ὅστις καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν διὰ τοῦ $\overline{\text{η}}$ καὶ $\overline{\text{ι}}$ γίνεται ᾔδειν.

35.

Il. Pr. Γ 236 ἰδέειν: οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν· οἱ γὰρ δεύτεροι ἀόριστοι καὶ μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστῶτες.

Il. Pr. Ξ 221 ἄπρηκτόν γε νέεσθαι: τούτεστι πορεύεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος. Δημήτριος δὲ γενέεσθαι ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάνυ. οὐδὲ γὰρ τὸ πυθέσθαι πυθέεσθαι γίνεται οὐδὲ λαβέσθαι λαβέεσθαι, ἵνα καὶ γενέσθαι γενέεσθαι γένηται.

Choer. 728, 32: ὤφειλε τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος διακεχωρισμένον εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἡ μετοχὴ τούτων διακεχωρισμένη ἐστίν, ὅτι ἡ μετοχὴ τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τῇ μὲν φωνῇ συνέπεσον, τόνῳ δὲ διεστάλησαν· ἡ μὲν γὰρ τοῦ δευτέρου ἀορίστου μετοχὴ ὀξύνεται, ἡ δὲ τοῦ δευτέρου μέλλοντος περισπᾶται οἷον τυπών ἡ τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τυπῶν ἡ τοῦ δευτέρου μέλλοντος· ὤφειλεν οὖν καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τῇ μὲν φωνῇ συμπεσεῖν, τῷ δὲ τόνῳ διιστάναι, καὶ ὤφειλεν τὸ μὲν ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου ὀξυνθῆναι ὁμοίως τῇ ἰδίᾳ μετοχῇ, τὸ δὲ ἀπαρέμφατον τοῦ β' μέλλοντος περισπασθῆναι παραπλησίως τῇ οἰκείᾳ μετοχῇ· ἀλλ' ἐπειδή, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐμάθομεν, τὰ ῥήματα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται. περιεσπάσθη οὖν τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου, καὶ συνέπεσε τῷ ἀπαρεμφάτῳ τοῦ δευτέρου μέλλοντος, καὶ λοιπὸν εὑρίσκεται τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος ἓν οἷον τυπεῖν· ὅτι δὲ τοῦτο ἀληθές ἐστι, καὶ ἡ τοῦ τόνου χρεία τὴν συνέμπτωσιν ἐποίησε γενέσθαι,

l. 47 τόνου χρεία scripsi pro ἡ τούτων εὐθεῖα.

δῆλον, εἴ γε καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ ἐν τοῖς μέσοις διάφορόν ἐστι τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος· τὸ μὲν γὰρ τοῦ δευτέρου μέσου ἀορίστου ἀπαρέμφατον τυπέσθαι καὶ νυγέσθαι ἐστί, τὸ δὲ τοῦ δευτέρου μέσου μέλλοντος τυπεῖσθαι καὶ νυγεῖσθαι. καὶ πάλιν τὸ μὲν τοῦ δευτέρου ἀορίστου παθητικοῦ ἀπαρέμφατον τυπῆναι καὶ νυγῆναί ἐστι, τὸ δὲ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τυπήσεσθαι καὶ νυγήσεσθαι.

(Περὶ προστακτικῶν).

36.

Herod. περὶ παθῶν in E. M. 478, 5: οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς ω̅ ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι̅ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παρατατικῶν δεύτερα γίνεται τῶν προστακτικῶν οἷον νόει, φίλει, βόα.

Choer. 740, 33: τὸ προστακτικὸν τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζεται τοῦτον τὸν τρόπον· πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ τοῦ ὁριστικοῦ, τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν ἀποβαλόν, τὸ προστακτικὸν ποιεῖ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τῆς βαρείας τάσεως φυλαττομένης οἷον ἔτυπτε τύπτε, ἔλεγε λέγε, ἔγραφε γράφε, ἔκοπτε κόπτε, ἐποίει ποίει, ἐνόει νόει, ἐβόα βόα, ἐγέλα γέλα, ἐχρύσου χρύσου, ἐστεφάνου στεφάνου.

37.

Apollonius ap. Choerobosc. 746, 4 ex duobus perfecti imperativis in ε̅ et θι̅ hunc posteriorem in θι̅ reiecit et solum exitum ε̅ perfecto assignavit: ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι εἰς ε̅ λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ ὁμοφώνως τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν ἑνικῶν τοῦ ὁριστικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ οἷον τέτυφε ἐκεῖνος τέτυφε σύ, τέτυπε ἐκεῖνος τέτυπε σύ· τότε γάρ, φησίν, εἰς θι̅ ἐστὶ τὸ προστακτικόν, ἡνίκα ἐστὶν οὐ μόνον εἰς σ̅ καὶ ὀξύτονος ἡ μετοχή, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ντ̅ κλινομένη οἷον τυπείς τυπέντος τύπηθι, νυγείς νυγέντος νύγηθι, δαρείς δαρέντος δάρηθι, σταλείς σταλέντος στάληθι, γνούς γνόντος γνῶθι· εἰ οὖν ἄρα ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος παρακείμενος οὐκ ἔχουσι τὴν μετοχὴν διὰ τοῦ ντ̅ κλινομένην, εἰ καὶ ἔχουσιν αὐτὴν εἰς σ̅ μετ' ὀξείας τάσεως οἷον τετυφώς τετυφότος, τετυπώς τετυπότος, δηλονότι οὐδὲ τὸ προστακτικὸν δύναται ἔχειν εἰς θι̅.

Herodianus contra finem θι̅ solum comprobavit propter eas, ut videtur, causas, quas Choerob. profert 745, 25: ἰστέον ὅτι λέγουσί τινες, ὡς εἰς θι̅ ἐστὶ τὰ προστακτικὰ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἐπειδὴ πᾶσα μετοχὴ εἰς σ̅ λήγουσα μετ' ὀξείας τάσεως εἰς θι̅ ἔχει τὸ προστακτικὸν οἷον τυπείς τύπηθι, νυγείς νύγηθι, δαρείς δάρηθι· εἰ οὖν τετυφώς ἡ μετοχὴ εἰς σ̅ μετ' ὀξείας τάσεως, δηλονότι καὶ τέτυφθι τὸ προστακτικὸν εἰς θι̅· προστιθέασι δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπειδὴ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ὁριστικὸν τοῦ παρακειμένου τὸ ἑνικὸν διὰ τοῦ α̅ ὤφειλεν εἶναι οἷον τέτυφας τέτυφα ἐκεῖνος, οὐκ ἐγένετο δὲ οὕτως, ἀλλ' ἔτρεψε τὸ α̅ εἰς τὸ ε̅, ἵνα μὴ ὁμοφωνήσῃ τῷ ἰδίῳ πρώτῳ, τέτυφα ἐγώ, τούτου χάριν ὡς μὴ γνησίαν κατάληξιν ἔχοντος τοῦ γ' προσώπου, οὐκ ἐγένετο ἐξ αὐτοῦ τὸ προστακτικόν, ἀλλ' εἰς θι̅.

Imperativum vero in ε̅ perfecto prorsus abrogavit: Choer. 746, 20: λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι ταῦτα τὰ εἰς ε̅ προστακτικὰ οὐκ ἔστι παρακειμένου ἀλλ' ἐνεστῶτός ἐστι καὶ παρατατικοῦ, τοῦ παρακειμένου εἰς

ἐνεστῶτα μετενεχθέντος, οἷον ἀπὸ τοῦ εὕρηκα γίνεται ὁ ἐνεστὼς εὑρήκω, καὶ ἐκ τούτου ὁ παρατατικὸς εὕρηκον εὕρηκες εὕρηκε καὶ λοιπὸν τὸ προστακτικὸν εὕρηκε σύ.

38.

Choer. 747, 17: λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εἰκότως εἰς ον ἐγένετο τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος· εἰς ε γάρ, φησίν, οὐκ ἠδύνατο γενέσθαι, ἐπειδὴ τὸ ε οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα γνήσιον τοῦ γ' προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ ἑνικοῦ· πᾶν γὰρ δεύτερον πρόσωπον εἰς ς λῆγον ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ γ' ποιεῖ οἷον τύπτεις τύπτει ἔτυπτες ἔτυπτε, ἔλεγες ἔλεγε, ἔμαθες ἔμαθε, χωρὶς τοῦ ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι· ἐπ' ἐκείνων γὰρ οὐκ ἀποβάλλεται τὸ ς, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ τὸ ι προσέρχεται οἷον τίθημι τίθης τίθησι, ἵστημι ἵστης ἵστησι, δίδωμι δίδως δίδωσι, ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυσι· εἰ οὖν εἰς ας ἐστὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον δηλονότι καὶ τὸ γ' ὤφειλεν εἶναι ἔτυψα ἐκεῖνος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἐνεδέχετο κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον ὁμοφωνεῖν τὸ γ' τῷ πρώτῳ, τούτου χάριν καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ α εἰς ε καὶ ἐγένετο ἔτυψε. ἐπειδὴ οὖν τὸ ε οὐκ ἔστι γνήσιον τοῦ γ' προσώπου τοῦ ἑνικοῦ τοῦ α' ἀορίστου, ἐμάθομεν γὰρ ὅτι διὰ τοῦ α ὤφειλεν εἶναι, τούτου χάριν οὐκ ἐκφέρεται δι' αὐτοῦ, φημὶ δὲ διὰ τοῦ ε, τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος. λέγει δὲ πάλιν ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι μὴ δυνάμενον γενέσθαι εἰς ε διατί οὐκ ἐγένετο εἰς α, ἵνα τὸ κεχρεωστημένον τῷ γ' προσώπῳ τῶν ἑνικῶν τοῦ α' ἀορίστου ἀναδέξηται τὸ προστακτικόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει πρῶτον ἵνα αὐτῷ συνεμπέσῃ, ὥσπερ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς. καὶ λέγει, ὅτι οὔτε εἰς α ἠδύνατο γενέσθαι τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος, ἐπειδὴ τὸ α τοῦ α' ἀορίστου συνεσταλμένον ἐστὶν οἷον ἔτυψα, ἐποίησα, ἐνόησα. οὐ δύναται δὲ τὸ προστακτικὸν διὰ τοῦ α συνεσταλμένου ἐκφέρεσθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς α λήγοντα προστακτικὰ μὴ ὄντα κατὰ ἀποκοπὴν μακροκαταληκτεῖν θέλει οἷον βόα, πέρα, γέλα, ὅρα, φύρα, σίγα, σιώπα, τίμα, κυβέρνα. εἰ οὖν ἐξηνέχθη τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος διὰ τοῦ α, συνεσταλμένον ἤμελλεν ἔχειν τὸ α· ὡς γὰρ εἴρηται τὸ α τοῦ α' ἀορίστου συνεσταλμένον ἐστίν, ὅπερ ἄτοπον. μὴ δυνάμενον οὖν τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος μήτε εἰς ε εἶναι, μήτε εἰς α, ὡς δέδεικται, μήτε εἰς θι, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην (εἰ γὰρ καὶ εἰς ς καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην αὐτὴν ἔχει, ἀλλ' οὐκ ὀξύτονον οἷον τύψας τύψαντος, ἐκεῖνα δὲ ἔχει προστακτικὸν εἰς θι, ὅσα ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην οἷον τυπείς τυπέντος τύπηθι, νυγείς νυγέντος νύγηθι, δαρείς δαρέντος δάρηθι, γνούς γνόντος γνῶθι), ἐξ ἀνάγκης γέγονεν εἰς ον κατὰ μίμησιν τῶν Συρα-

l. 32 quae post ὅπερ ἄτοπον in Choerob. de voce οὖτα tamquam imperativo in α συνεσταλμένον exeunte sequuntur, mira quadam confusione ex Choer. 563, 27 huc translata videntur.

κουςίων προςτακτικῶν τοῦ β΄ ἀορίςτου. οἱ γὰρ Cυρακούςιοι τὰ προςτακτικὰ τοῦ β΄ ἀορίςτου εἰς ον μεταποιοῦςι τὸ λάβε λάβον λέγοντες καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον καὶ τὸ νύγε νύγον, οὕτως οὖν καὶ τύψε τύψον.

39.

Choer. 753, 18: τὸ γ΄ πρόςωπον τῶν προςτακτικῶν τοῦ α΄ ἀορίςτου καὶ μέλλοντος διὰ τοῦ α ἐγένετο οἷον τυψάτω. ἔςτι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὸ α τὸ κεχρεωςτημένον τῷ γ΄ προςώπῳ τοῦ ἀορίςτου τοῦ ὁριςτικοῦ τὸ προςτακτικὸν γ΄ πρόςωπον ἀνεδέξατο. ἐκεῖ μὲν γάρ, φημὶ δὲ ἐν τῷ ὁριςτικῷ, διὰ τὴν ςυνέμπτωςιν τὴν πρὸς τὸ α΄ πρόςωπον τροπὴ παρηκολούθηςε τοῦ α εἰς ε, ὡς ἐν τῷ προςτακτικῷ ἀποςταλείςης τῆς ςυμπτώςεως τὸ κεχρεωςτημένον α προςῆλθε. τούτων οὕτως ἐχόντων δεῖ γινώςκειν ὅτι εὑρίςκονται παρὰ τῷ ποιητῇ τινες κινήςεις ὡς ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ετω κλίςεως· τὸ γὰρ «ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίαν» (Γ 105) καὶ «οἴςετε πῦρ (Ο 718)» ὡς ἀπὸ τοῦ ἀξέτω καὶ οἰςέτω ποιεῖ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀξάτω ἄξατε εἶχεν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ οἰςάτω οἴςατε. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς πάντα οὐ λέγει εἶναι προςτακτικὰ α΄ ἀορίςτου καὶ μέλλοντος, ἀλλ᾽ ἐνεςτῶτος καὶ παρατατικοῦ, τοῦ μέλλοντος κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν μετενεχθέντος εἰς ἐνεςτῶτα, καὶ λοιπὸν τοῦ ἐνεςτῶτος κλιθέντος εἰς παρατατικὸν καὶ ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ ἀκολούθως προενεχθέντος τοῦ προςτακτικοῦ.

40.

An. Par. III 332, 6 (Ep. Cr. I 262, 19, E. M. 562, 8): λεύςετε: Ἀρίςταρχος ἐν ε γράφει· ἐγὼ δὲ ἐνεςτῶτα αὐτὸ λέγω ὡς ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ὥςπερ καὶ τὸ «ἄξετε» καὶ «οἴςετε» καὶ «καταβήςεο δίφρου» (Є 109).

41.

E. M. 646, 20: τὸ «ὄψεςθε Τρῶες καὶ Τρῳάδες» (Ω 704) ἐνεςτῶτα εἶναί φηςιν Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ὄψομαι γενόμενον μέλλοντος· οὐ γὰρ μαντεύεται αὐτοῖς, φηςίν, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ ἴδετε καὶ πάλιν «ἀλλ᾽ ὄψεςθ᾽ ἵνα τώγε καθεύδετον» (θ 313).

Choer. 755, 34: τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν εἴτε παθητικὰ εἴτε μέςα τοῦ ἰδίου β΄ προςώπου ἀποβάλλοντα τὴν ἐν ἀρχῇ κλιτικὴν ἔκταςιν τὸ προςτακτικὸν ποιεῖ, τοῦ αὐτοῦ δηλονότι τόνου φυλαττομένου οἷον ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου, ἐγραφόμην ἐγράφου γράφου, ἐποιούμην ἐποιοῦ ποιοῦ, ἐβοώμην ἐβοῶ βοῶ, ἐχρυςούμην ἐχρυςοῦ χρυςοῦ, ἐτετύμμην ἐτέτυψο τέτυψο, ἐπεποιήμην ἐπεποίηςο πεποίηςο, ἐτυπόμην ἐτύπου τύπου, ἐνυγόμην ἐνύγου νύγου, ἐπυθόμην ἐπύθου πύθου, ἐλαβόμην ἐλάβου λάβου. ταῦτα δέ, φημὶ τὰ προςτακτικὰ τοῦ β΄ μέςου ἀορίςτου, οἱ Ἀθηναῖοι περιςπῶςιν οἷον τυποῦ καὶ λαβοῦ καὶ νυγοῦ καὶ πυθοῦ. ὑπεξαιρείςθω δὲ ὁ πρῶτος μέςος ἀόριςτος. ἐκεῖνος γὰρ εἰς μην λήγει καὶ

l. 20 cf. E. M. 619, 1: οἴςετε ῥῆμα προςτακτικὸν ἐνεςτῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔςτι γὰρ οἴςω μέλλων καὶ μετάγεται εἰς ἐνεςτῶτα. τοῦτο μεταγόμενον μέλλοντα οὐκ ἔχει. τὰ γὰρ ποιητικὰ ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεςτῶτα μεταγόμενα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· τούτου τὸ προςτακτικὸν οἶςε οἰςέτω καὶ οἴςετε ἀντὶ τοῦ ἄγετε. ἰςτέον ὅτι τοῦ φέρω μέλλων οὐκ ἔςτι. τοῦ δὲ οἴςω ἐνεςτὼς οὐκ ἔςτι· πλὴν ἔθος τῷ ποιητῇ μετάγειν ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεςτῶτα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἄξετε ἀντὶ τοῦ φέρετε. v. praeterea E. M. 472, 15.

ἔχει τὸ μ κλιτικόν, καὶ ὅμως οὐκ ἀποβάλλει τοῦ ἰδίου β' προσώπου τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν καὶ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω. οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν τύψω ἀλλὰ τύψαι, καὶ πάλιν ἐποιησάμην ἐποιήσω, οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν ποιήσω ποίησα, καὶ πάλιν ἐλουσάμην ἐλούσω, οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν λούσω ἀλλὰ λοῦσαι. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἔχον τὸ μ κλιτικὸν» διὰ τὸ ἐδάμην. τοῦτο γὰρ εἰς μην λήγει καὶ ὅμως εἰς θι ἔχει τὸ προστακτικὸν οἷον δάμηθι, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἰδίου β' προσώπου ποιεῖ αὐτὸ κατὰ ἀποβολὴν τῆς κατ' ἀρχὴν κλιτικῆς ἐκτάσεως· ἐδάμης γάρ ἐστι τὸ β' πρόσωπον καὶ οὐ γίνεται τὸ β' πρόσωπον δάμης· ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τοῦτο, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ μ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό. δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς καὶ ἔχει τὸ μ.

Choer. 758, 7: πᾶν β' πρόσωπον πληθυντικὸν ὁριστικὸν εἴτε ἐνεργητικὸν εἴτε παθητικὸν εἴτε μέσον τροπῇ τοῦ ε εἰς ω προστακτικὸν τρίτον ἑνικὸν γίνεται ἐνεργητικὸν ἢ παθητικὸν ἢ μέσον, δηλονότι καὶ τῆς ἐν ἀρχῇ κλιτικῆς ἐκτάσεως ἀποβαλλομένης χωρὶς τοῦ παρακειμένου· καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν ἁρμόζει ὁ αὐτὸς λόγος οἷον ἐτύπτετε τυπτέτω, ἐγράφετε γραφέτω, ἐποιεῖτε ποιείτω, ἐβοᾶτε βοάτω, ἐχρυσοῦτε ἐχρυσούτω, ἐτύψατε τυψάτω, ποιήσατε ἐποιησάτω, ἐλάβετε λαβέτω, ἐτύπετε τυπέτω, ἐνύγετε νυγέτω. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ μέσου, τετύφατε γὰρ καὶ τετύπατε τὸ ὁριστικὸν διὰ τοῦ α, τὸ δὲ προστακτικὸν τετυφέτω καὶ τετυπέτω διὰ τοῦ ε· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέτυφε σύ καὶ τέτυπε σύ γέγονε ταῦτα προσθέσει τῆς τω.

Choer. 760, 17: οἱ δύο ἀόριστοι οἱ παθητικοί, φημὶ δὲ ὁ α' καὶ ὁ β', κατὰ τὸ γ' ἑαυτῶν πρόσωπον προσλαμβάνοντες τὴν θι συλλαβήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν ἀποβάλλοντες, τὸ προστακτικὸν ποιοῦσιν ἑαυτῶν τε καὶ τῶν μελλόντων· ὁ α' ἀόριστος τοῦ α' ἀορίστου καὶ μέλλοντος α' καὶ ὁ β' ἀόριστος τοῦ β' ἀορίστου καὶ μέλλοντος οἷον ἐτύφθη τύφθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς τ τύφθητι, ἐλέχθη λέχθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς τ λέχθητι, ἐνύγη νύγηθι, ἐστάλθη στάλθητι, ἐδάρη δάρηθι· εἰς θι δὲ ταῦτα ἔχει τὸ προστακτικόν, ἐπειδὴ εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως ἔχει τὴν μετοχὴν οἷον τυφθείς τυφθέντος, δαρείς δαρέντος· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως οἷον ἱστάς ἱστάντος ἵσταθι, διδούς διδόντος δίδοθι, ζευγνύς ζευνύντος ζεύγνυθι, πηγνύς πηγνύντος πήγνυθι, στάς στάντος στῆθι, βάς βάντος βῆθι, γνούς γνόντος γνῶθι, οὕτως οὖν καὶ τυπείς τυπέντος τύπηθι, τυφθείς τυφθέντος τύφθηθι, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων τύφθητι κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς τ. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τότε τρέπεται τὸ θ εἰς τ ἐν τοῖς εἰς θι προστακτικοῖς ἡνίκα προηγεῖται ἕτερον θ οἷον τύφθηθι τύφθητι, λέχθηθι λέχθητι, νύχθηθι νύχθητι, ἡνίκα δὲ μὴ προηγεῖται ἕτερον θ, οὐ τρέπεται τὸ θ εἰς τ οἷον φάθι ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι (23) «αὐτὸ φάθι». σεσημείωται ἐν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι, ὅτι τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως εἰς θι ποιεῖ τὸ προστακτικόν, τὸ δός, θές, ἕς, σημαίνει δὲ τὸ πέμψον, ἐξ οὗ ἐν συνθέσει τὸ ἄφες καὶ πρόες καὶ πάρες καὶ μέθες· ταῦτα γὰρ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως οἷον δούς δόντος, θείς θέντος, εἵς ἕντος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀφείς ἀφέντος, οὐκ ἐγένετο εἰς θι ἐν τοῖς προστακτικοῖς, δός γὰρ καὶ θές καὶ ἕς τὰ προστακτικά. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι, «μετ' ὀξείας τάσεως οἷον τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς μετ' ὀξείας τάσεως», διὰ τὸ τύψας τύψαντος· αὕτη γὰρ εἰς ς λήγει, καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ὀξυνομένη, οὐ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν εἰς θι, τύψον γὰρ τὸ προστακτικόν.

---

l. 30 sqq. omisi ubique post τὴν μετοχὴν μετ' ὀξείας τάσεως **verba** διὰ τοῦ ντ κλινομένην, **quae a Choerobosco ex Apollonii sententia perfecto exitum** ε **tribuentis apposita sunt.**

42.

Choer. 765, 13: ἄξιόν ἐστι ζητῆσαι τοῦτο, εἰ ἄρα τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν εἴτε παθητικὰ εἴτε μέσα τοῦ ἰδίου δευτέρου προσώπου ἀποβάλλοντα τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ προστακτικὸν ποιεῖ οἷον ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου καὶ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, διατί ὁ α' μέσος ἀόριστος εἰς μην λήγων καὶ ἔχων τὸ μ κλιτικὸν οὐκ ἀποβάλλει τοῦ ἰδίου δευτέρου προσώπου τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν καὶ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω, καὶ οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν τύψω ἀλλὰ τύψαι, καὶ πάλιν ἐποιησάμην ἐποιήσω, καὶ οὐ λέγομεν τὸ προστακτικὸν ποιήσω ἀλλὰ ποίησαι; ἐν ταὐτῷ δὲ ζητοῦμεν καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ α' μέσου ἀορίστου καὶ μέλλοντος οἷον ποίησαι, λοῦσαι, κτῆσαι, ἄσπασαι, κατάδεξαι, ἁμίλλησαι, λόγισαι. καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι διὰ τοῦτο β' πρόσωπον τοῦ μέσου ἀορίστου πρώτου καὶ μέλλοντος ἀποβάλλων τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν οὐ ποιεῖ τὸ προστακτικὸν οἷον ἐτυψάμην ἐτύψω οὐ γίνεται τύψω, ἐπειδὴ τὰ εἰς μην ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν τότε ἔχει τὰ ἴδια προστακτικὰ ὁμοιοκατάληκτα τοῖς ἰδίοις δευτέροις προσώποις, ἡνίκα καὶ τὸ προστακτικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἢ ὁμοιοκαταληκτεῖ τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ ἢ εἰς θι λήγει οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε τύπτε ὁμοιοκαταλήκτως, ἀλλὰ καὶ ἐτυπτόμην ἐτύπτου τύπτου ὁμοιοκαταλήκτως. πάλιν ἔστιν ἔτυπον ἔτυπες τύπε ὁμοικαταλήκτως καὶ ἐτυπόμην ἐτύπου τύπου καὶ τυποῦ Ἀττικῶς ὁμοιοκαταλήκτως. πάλιν ἔστιν τέτυφα ὅθεν τετύφω ἐτέτυφον ἐτέτυφε καὶ τέτυφε σύ τὸ προστακτικὸν ὁμοιοκαταλήκτως, ἀλλὰ καὶ ἐτετύμμην ἐτέτυψο τέτυψο ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἐδίδων ἐδίδως ἐδίδω καὶ τὸ προστακτικὸν δίδοθι εἰς θι λήγει, ἀλλὰ καὶ ἐδιδόμην ἐδίδοσο δίδοσο ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἵστην ἵστης ἵστη καὶ τὸ προστακτικὸν ἵσταθι εἰς θι λήγει, καὶ ἱστάμην ἵστασο τὸ προστακτικὸν ὁμοιοκαταλήκτως. καὶ πάλιν ἐπήγνυν ἐπήγνυς ἐπήγνυ καὶ τὸ προστακτικὸν πήγνυθι εἰς θι λήγει, ἀλλὰ καὶ ἐπηγνύμην ἐπήγνυσο πήγνυσο ὁμοιοκαταλήκτως. εἰ οὖν τὸ προστακτικὸν τοῦ α' ἀορίστου ἐνεργητικοῦ οὔτε ὁμοιοκαταληκτεῖ τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ, οὔτε εἰς θι λήγει, ἔτυψε γὰρ τὸ ὁριστικὸν καὶ τύψον τὸ προστακτικόν, δηλονότι εἰκότως οὐ δύναται τὸ προστακτικὸν τοῦ α' μέσου ἀορίστου ὁμοιοκαταληκτεῖν τῷ β' προσώπῳ τοῦ μέσου α' ἀορίστου ὁριστικοῦ. διατί δὲ εἰς τὴν αι δίφθογγον λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ α' μέσου ἀορίστου, λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἡ αι δίφθογγος εὑρίσκεται ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις εὑρίσκεται οἷον τύψαι ποιῆσαι, καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οἷον ποιήσαιμι ποιήσαις ποιήσαι, καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς οἷον ἐὰν τύπτωμαι, καὶ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς οἷον τύπτομαι. ἐπειδὴ οὖν ἐν πάσαις

---

l. 23 ex Herodiani sententia τέτυφα ὅθεν τετύφω ἐτέτυφον ἐτέτυφε scripsi pro τέτυφα τέτυφας τέτυφε.

ταῖϲ ἐγκλίϲεϲιν εὑρίϲκεται ἡ αι δίφθογγοϲ, εἰκότωϲ καὶ τὸ προϲτακτικὸν τοῦ α΄ μέϲου ἀορίϲτου εἰϲ τὴν αι δίφθογγον λήγει οἷον ποίηϲαι κατάδεξαι ἄϲπαϲαι, ἵνα εὑρεθῇ καὶ ἐν τοῖϲ προϲτακτικοῖϲ ἡ αι δίφθογγοϲ.

(Περὶ εὐκτικῶν).

Choer. 771, 25: ἰϲτέον ὅτι πολλὴν ὁμοιότητα ἔχει τὰ εὐκτικὰ πρὸϲ τὴν δοτικήν· ὥϲπερ γὰρ τὸ ῑ χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῆϲ δοτικῆϲ οἷον τῷ καλῷ, τῷ Αἴαντι, τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ῑ χαρακτηριϲτικόν ἐϲτι τῶν εὐκτικῶν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. ἀλλ' ἐν μὲν τῇ δοτικῇ κατὰ τὸ τέλοϲ εὑρίϲκεται τὸ ῑ οἷον τῷ ϲοφῷ, ἐν δὲ τοῖϲ εὐκτικοῖϲ κατὰ τὴν παραλήγουϲαν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. ἄλλωϲ τε δὲ ἐν μὲν τῇ δοτικῇ οὐ πάντωϲ εὑρίϲκεται τὸ ῑ ἐν διφθόγγῳ οἷον Αἴαντι, βότρυϊ, ἐν δὲ τοῖϲ εὐκτικοῖϲ πάντωϲ ἐν διφθόγγῳ εὑρίϲκεται τὸ ῑ οἷον τύπτοιμι τυφθείη. πληϲιάζει δὲ καὶ κατ' ἄλλο τὰ εὐκτικὰ τῇ δοτικῇ· ὥϲπερ γὰρ ἐν ταῖϲ εἰϲ ω̄ ληγούϲαιϲ δοτικαῖϲ οὐ προϲγράφουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ τὸ ῑ οἷον Ὁμήρω, ἀνθρώπω, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν εὐκτικῶν πολλάκιϲ ἀποβάλλουϲι τὸ ῑ. ἔϲτι γὰρ λάχοιμι, λάχοιϲ, λάχοι· τοῦτο γίνεται Ἀττικῶϲ λαχοίην λαχοίηϲ λαχοίη, ὥϲπερ ἐτύφθην ἐτύφθηϲ ἐτύφθη, καὶ ἀποβάλλουϲιν οἱ Αἰολεῖϲ τὸ ῑ καὶ λέγουϲι λαχόηϲ.

Δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι τὰ εὐκτικὰ ἢ εἰϲ μι λήγει ἢ εἰϲ μην ἢ εἰϲ ην καθαρὸν οἷον τύπτοιμι τυπτοίμην τυφθείην. καὶ τὰ μὲν εἰϲ μι ἐνεργητικά ἐϲτιν ἢ μέϲα, οὐδέποτε δὲ παθητικά· ἐνεργητικὰ μὲν οἷον τύπτοιμι, βοῷμι, χρυϲοῖμι, τετύφοιμι, μέϲα δὲ οἷον τετύποιμι, δεδούποιμι, πεποίθοιμι. τὰ δὲ εἰϲ μην παθητικά ἐϲτιν ἢ μέϲα, οὐδέποτε δὲ ἐνεργητικά· παθητικὰ μὲν οἷον τυπτοίμην, λεγοίμην, χρυϲοίμην, μέϲα δὲ οἷον τυψαίμην λαβοίμην. τὰ δὲ εἰϲ ην καθαρὸν ἢ παθητικά ἐϲτιν ἢ ἐνεργητικά, οὐδέποτε δὲ μέϲα· ἐνεργητικὰ μὲν οἷον τιθείην, ἱϲταίην, γνοίην, δοίην, παθητικὰ δὲ οἷον τυφθείην, δαρείην, νυγείην. καὶ ἰϲτέον ὅτι ὅϲα μὲν ἔχει εἰϲ μενοϲ τὴν μετοχήν, εἰϲ μην ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τυπτόμενοϲ τυπτοίμην, τυφθηϲόμενοϲ τυφθηϲοίμην, τυψάμενοϲ τυψαίμην· ὅϲα δὲ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην, εἰϲ ην καθαρὸν ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τυφθείϲ τυφθέντοϲ τυφθείην, δαρείϲ δαρέντοϲ δαρείην, ἱϲτάϲ ἱϲτάντοϲ ἱϲταίην, δούϲ δόντοϲ δοίην, γνούϲ γνόντοϲ γνοίην. τὰ δὲ μηδὲν τούτων ἔχοντα [τουτέϲτι μήτε εἰϲ μενοϲ ἔχοντα τὴν μετοχὴν μήτε εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένην] εἰϲ μι ἔχει τὸ εὐκτικὸν οἷον τύπτων τύπτοντοϲ τύπτοιμι, βοῶν βοῶντοϲ βοῷμι, τετυφώϲ τετυφότοϲ τετύφοιμι. τοῦτο γὰρ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν διὰ τοῦ ντ κλινομένην, ἵνα ποιήϲωμεν εἰϲ ην τὸ εὐκτικόν. δεῖ δὲ γινώϲκειν ὅτι πολλάκιϲ εὑρίϲκομεν εἰϲ ην καθαρὸν εὐκτικὰ μὴ οὔϲηϲ τῆϲ μετοχῆϲ εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένηϲ, περιπατοίην, περιπατῶν γὰρ περιπατοῦντόϲ ἐϲτιν ἡ μετοχὴ [διὰ τοῦ ντ κλινομένη, μὴ οὔϲηϲ τῆϲ μετοχῆϲ, ἤγουν τῆϲ εὐθείαϲ, εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ]. τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιοϲ ϲχηματίζει οὕτωϲ, λέγων, ὅτι ἔϲτι περιπατοῖμι περιπατοῖϲ περιπατοῖ καὶ Ἀττικῶϲ γίνεται περιπατοίη κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ η· καὶ ἐπειδὴ πᾶν τρίτον πρόϲωπον εἰϲ η καταλῆγον προϲθέϲει τοῦ ϲ ποιεῖ τὸ β΄ πρόϲωπον, καὶ τροπῇ τοῦ ϲ εἰϲ ν ποιεῖ τὸ α΄ οἷον ἐτύφθη ἐτύφθηϲ ἐτύφθην, ἐδάρη ἐδάρηϲ ἐδάρην, ἐνύγη ἐνύγηϲ ἐνύγην, τούτου χάριν ἐγένετο τὸ β΄ πρόϲωπον προϲθέϲει τοῦ ϲ περιπατοίηϲ καὶ τροπῇ τοῦ ϲ εἰϲ τὸ ν περιπατοίην τὸ πρῶτον.

43.

Choer. 773, 13: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸϲ ἀλλοίωϲ ϲχηματίζει αὐτὸ λέγων, ὅτι ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ ην καὶ ἐκ τούτου τὸ

l. 15 pro Apollonii sententia: λαχοίη κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ η καὶ προϲθήκη τοῦ ϲ τὸ β΄ λαχοίηϲ καὶ τροπῇ τοῦ ϲ εἰϲ τὸ ν λαχοίην ὥϲπερ ἐτύφθη ἐτύφθηϲ ἐτύφθην **Herodianeam posui.**

β' πρόσωπον περιπατοίης τροπῇ τοῦ ν εἰς c καὶ τὸ γ' περιπατοίη ἀποβολῇ τοῦ c, ὥcπερ ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη, ἐδάρην ἐδάρης ἐδάρη· τούτων οὕτως ἐχόντων δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ τρέφοιν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (fr. 152 Dind.)

ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας

γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι τρεφοίην ὡς περιπατοίην καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ τρεφοίην κατὰ συγκοπὴν τοῦ η γέγονε τρέφοιν.

Choer. 773, 33 et 774, 10: πάντα τὰ εὐκτικὰ εἴτε εἰς μι λήγει εἴτε εἰς μην εἴτε εἰς ην καθαρὸν διφθόγγῳ θέλει παραλήγεσθαι τῇ μετὰ τοῦ ι· οἷον τύπτοιμι πεποιήμην τυπτοίμην τυψαίμην τυφθησοίμην τυφθείης νυγοίην γνοίην δοίην. καὶ φυλάττει τὴν δίφθογγον καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μι· ταῦτα γὰρ οὐ παραλήγεται τῇ διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὀμνύην χωρὶς τοῦ ι.

Formas ὀμνύην, ζευγνύην, πηγνύην ι destitutas eodem modo quo ab Apollonio, de quo cf. Skrzeczka Apollon. Lehre vom Verbum I 6, ab Herodiano explicatas arbitror: Choer. 774, 13: καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ταύτην τὴν ἀπολογίαν, ὅτι τὸ ζευγνύην καὶ τὸ πηγνύην καὶ τὸ ὀμνύην προσθέσει τοῦ μ παθητικὰ γίνεται οἷον ζευγνύμην, πηγνύμην, ὀμνύμην. εἰ εἶχον τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν, ἤμελλον ἀποβάλλειν αὐτὸ ἐν τοῖς παθητικοῖς, ἐπειδὴ μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον οὐχ εὑρίσκεται ἐπιφερόμενον οἷον ἅρπυια, μυῖα, υἱός· ὃ οὖν εἶχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. τούτου οὖν χάριν τὰ εὐκτικὰ ἐπὶ τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μι οὐ παραλήγεται διφθόγγῳ.

Choer. 777, 12: ἰστέον ὅτι τὰ εἰς μεν εὐκτικά, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀποβολῇ τοῦ μ τὸ γ' πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τύπτοιμεν τύπτοιεν, λέγοιμεν λέγοιεν, τύψαιμεν τύψαιεν, τύψοιμεν τύψοιεν, τετύφοιμεν τετύφοιεν, ποιοῖμεν ποιοῖεν, βοῷμεν βοῷεν, γελῷμεν γελῷεν, τρυγῷμεν τρυγῷεν, χρυσοῖμεν χρυσοῖεν. εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται, τροπῇ τῆς μεν εἰς σαν τὸ γ' πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον τυφθείημεν τυφθείησαν, δαρείημεν δαρείησαν, νυγείημεν νυγείησαν. ἀμέλει ἀπὸ τοῦ δοίημεν καὶ τὸ γ' πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν δοίησαν γίνεται, ἐπειδὴ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται· ἡνίκα δὲ γένηται κατὰ συγκοπὴν τοῦ η

δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην (Ν 378),

τότε τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν δοῖεν γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ἐπειδὴ διφθόγγῳ παραλήγεται οἷον

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν (Α 18).

Choer. 777, 29: κανονίζεται τὸ εὐκτικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ καὶ τοῦ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τοῦτον τὸν τρόπον· ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ καὶ ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς τοῦ μέσου παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ τρέπουσαι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μι καὶ πρὸ τοῦ μι δεχόμεναι τὸ ι τὸ εὐκτικὸν ποιοῦσιν ἡ ἐνεργητικὴ τὸ ἐνεργητικὸν καὶ ἡ μέση τὸ μέσον οἷον τετυφότος τετύφοιμι, πεποιηκότος πεποιήκοιμι, τετυπότος τετύποιμι, δεδουπότος δεδούποιμι, πεποιθότος πεποίθοιμι. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα, εἰ καὶ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς c μετ' ὀξείας τάσεως, ἀλλ' οὖν οὐκ ἔχει αὐτὴν διὰ τοῦ ντ κλινομένην οἷον τετυφώς τετυφότος, πεποιθώς πεποιθότος, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἔχει εἰς ην καθαρὸν τὸ εὐκτι-

---

l. 6 omisi verba τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η γέγονε τρεφοίη Ἀττικῶς ὡς περιπατοίη καὶ προσθέσει τοῦ c τὸ β' τρεφοίης καὶ τροπῇ τοῦ c εἰς τὸ ν τὸ α', quibus Apollonii sententia repetitur. cf. Lob. El. I 331 et II 140. l. 31 cf. Herod. Il. Pr. Γ 102.

κόν· ἐκεῖνα γὰρ εἰς η̅ν̅ καθαρὸν ἔχει τὸ εὐκτικὸν ὅσα ἔχει μετ' ὀξείας τάσεως τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ καὶ διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλινομένην οἷον τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην, δαρεὶς δαρέντος δαρείην, νυγεὶς νυγέντος νυγείην, γνοὺς γνόντος γνοίην. σεσημείωται τὸ εἰδείην, τοῦτο γὰρ εἰ καὶ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς̅ μετ' ὀξείας τάσεως οἷον εἰδὼς εἰδότος, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλινομένην, καὶ οὐκ ὤφειλεν εἰς ην καθαρὸν ἔχειν τὸ εὐκτικόν. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ περιπατοῖμι γέγονε περιπατοίην Ἀττικῶς κατὰ τροπὴν τῆς μ̅ι̅ εἰς η̅ν̅, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδὼς εἰδότος γέγονεν εἴδοιμι, ὥσπερ τετυφὼς τετυφότος τετύφοιμι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδοιμι γέγονεν εἰδοίην κατὰ τροπὴν Ἀττικὴν τῆς μ̅ι̅ εἰς ην καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ο̅ εἰς τὸ ε̅ εἰδείην.

Choer. 778, 28: ἰστέον ὅτι τύψαντος ἐστιν ἡ γενικὴ τῆς μετοχῆς, καὶ λοιπὸν τρέπουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μ̅ι̅ καὶ πρὸ τοῦ μ̅ δεχομένη τὸ ι̅ καὶ ἀποβάλλουσα τὰ μὴ δυνάμενα συνεκφωνηθῆναι στοιχεῖα, φημὶ δὲ τὸ ν, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ οἷον τύψαιμι· εἰ γὰρ καὶ εἶχε τὴν μετοχὴν τούτου εἰς ς̅ καὶ διὰ τοῦ ν̅τ̅ κλινομένην, ἀλλ' οὐκ ἔχει αὐτὴν ὀξύτονον, καὶ τούτου χάριν οὐκ ἔχει εἰς η̅ν̅ καθαρὸν τὸ εὐκτικόν. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὰ εὐκτικὰ τοῦ α' ἀορίστου ἐνεργητικοῦ οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ ε̅ι̅α̅ προφέρονται οἷον τύψαιμι τύψεια, ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. καὶ τῷ μὲν α' προσώπῳ οἱ Αἰολεῖς μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἷον τύψειας τύψειε, καὶ τύψειαν τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν· τίσειας τίσειε καὶ τίσειαν τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 42)

τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσι

καὶ πάλιν ὑποστρέψειας

μηδέτι σοῖσι πόδεσσι ὑποστρέψειας (Γ 407)

καὶ ὑποστρέψειαν τὸ πληθυντικόν.

44.

Il. Pr. Ψ 361: προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέῳτο· γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ι̅ τὸ ω̅. οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε̅ ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται ἐν Κύρου παιδείας πρώτῳ (6, 3) «ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῷτο». τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η̅ προσκειμένου τοῦ ι̅ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) «ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου» καὶ πάλιν προπερισπαστέον. ἐν ἑτέροις μέντοι ἐντελῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ διέλαβον.

(Περὶ ὑποτακτικῶν).

Choer. 794, 17: πᾶν ἐνεργητικὸν ἢ μέσον ἢ παθητικὸν ὑποτακτικὸν μὴ ἔχοντος τὸ μ̅ι̅ κλιτικὸν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ παρῳχημένου τοῦτον τὸν τρόπον κανονίζεται· πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς εἴτε ἐνεργητικὸς εἴτε μέσος εἴτε παθητικὸς μὴ ἔχων τὸ μ̅ι̅ κλιτικὸν τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς ω̅ μετὰ τοῦ ἀποβάλλειν τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ οἷον ἔτυπτον ἐὰν τύπτω, ἔλεγον ἐὰν λέγω, ἔγραφον ἐὰν γράφω, ἐποίουν ἐὰν ποιῶ, ἐβόων ἐὰν βοῶ, ἐχρύσουν ἐὰν χρυσῶ, ἔμαθον ἐὰν μάθω, ἔλαβον ἐὰν λάβω, ἔτυπον ἐὰν τύπω, ἔφαγον ἐὰν φάγω, ἔτυψα ἐὰν τύψω, ἐποίησα ἐὰν ποιήσω, ἐνόησα ἐὰν νοήσω, ἐλάλησα ἐὰν λαλήσω, ἐτετύφειν ἐὰν τετύφω, ἐπεποιήκειν ἐὰν πεποιήκω, ἐτετύπειν ἐὰν τετύπω, ἐδεδούπειν ἐὰν δεδούπω, ἐστάλκειν ἐὰν ἐστάλκω, ἐφθάρκειν ἐὰν ἐφθάρκω· ἐπὶ

---

l. 33 verbis ἐν ἑτέροις hic περὶ ῥημάτων liber significatus videtur. Schol. ad Aristoph. l. (cf. Suid. s. v.): μεμνῇτο ὁ Ἡρωδιανός φησι ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ. cf. Lob. El. II 42.

τούτων δέ, φημὶ δὴ ἐπὶ τοῦ ἐὰν ἐστάλκω καὶ ἐὰν ἐφθάρκω, ἐφυλάχθη ἡ ἐν ἀρχῇ κλιτικὴ ἔκτασις, ἐπειδὴ ἡ ἄρχουσά ἐστι τοῦ παρακειμένου [ἔφθαρκα καὶ ἔσταλκα]. ὁ δὲ παρακείμενος οὐδαμοῦ ἀποβάλλει τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν. εἰ οὖν ἀπεβλήθη ἐπὶ τούτων ἡ ἐν ἀρχῇ κλιτικὴ ἔκτασις, ηὑρίσκετο ἡ ἄρχουσα τοῦ παρακειμένου ἀποβαλλομένη, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. πάλιν ἐτύφθην ἐὰν τυφθῶ, ἐτύπην ἐὰν τυπῶ, ἐνύγην ἐὰν νυγῶ, ἐδάμην ἐὰν δαμῶ· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν.

Choer. 806, 5: πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς ἔχων τὸ μ̄ κλιτικόν, εἴτε παθητικὸς εἴτε μέσος, τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μαι̅ καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν εἰς ω̄ μετὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν, δηλονότι χωρὶς τοῦ παρακειμένου, οὗτος γὰρ οὐδαμοῦ ἀποβάλλει τὴν ἐν ἀρχαῖς αὐτοῦ κλιτικὴν ἔκτασιν, οὔτε ἐν ταῖς μετοχαῖς οὔτε ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι, τὸ ὑποτακτικὸν ποιεῖ· οἷον ἐτυπτόμην ἐὰν τύπτωμαι, ἐλεγόμην ἐὰν λέγωμαι, ἐποιούμην ἐὰν ποιῶμαι, ἐβοώμην ἐὰν βοῶμαι, ἐχρυσούμην ἐὰν χρυσῶμαι, ἐτυψάμην ἐὰν τύψωμαι ἐποιησάμην ἐὰν ποιήσωμαι, ἐτυπόμην ἐὰν τύπωμαι, ἐλαβόμην ἐὰν λάβωμαι, ἐτιθέμην ἐὰν τιθῶμαι, ἱστάμην ἐὰν ἱστῶμαι, ἐδιδόμην ἐὰν διδῶμαι, ἐδυνάμην ἐὰν δύνωμαι, ἐκρεμάμην ἐὰν κρέμωμαι, ἐπιστάμην ἐὰν ἐπίστωμαι, ἐπεποιήμην ἐὰν πεποιῶμαι, ἐκεκτήμην ἐὰν κεκτῶμαι, ἐμεμνήμην ἐὰν μεμνῶμαι. ἐὰν δὲ εὑρεθῇ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ πρὸ τοῦ μ̄ ἕτερον σύμφωνον, τότε τὸ ὑποτακτικὸν διὰ μετοχῆς ἀναπληροῦται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος οἷον τέτυμμαι ἐὰν τετυμμένος ὦ, λέλεγμαι ἐὰν λελεγμένος ὦ, ἔσπαρμαι ἐὰν ἐσπαρμένος ὦ, ἔφθαρμαι ἐὰν ἐφθαρμένος ὦ. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ἔχον τὸ μ̄ κλιτικὸν» διὰ τὸ ἐδάμην. τούτου γὰρ τὸ ὑποτακτικὸν οὐκ ἔστιν εἰς μαι̅, ἀλλ' εἰς ω̄ οἷον δαμῶ, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικόν, ἀλλὰ θεματικόν, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει αὐτό· δάμνω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς καὶ ἔχει τὸ μ̄ κλιτικόν.

(Περὶ μετοχῶν).

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙϹ μι.

Choer. 842, 24: τὰ εἰϲ μι ὑπέλαβον τινὲϲ Αἰολικὰ εἶναι, ἐπειδὴ πολλὰ παρ' αὐτῶν εὑρίϲκεται εἰϲ μι, τὸ γὰρ γελῶ γέλαιμι λέγουϲι καὶ τὸ δοκιμῶ δοκίμωμι· ἐπειδὴ γὰρ οἱ Αἰολεῖϲ βαρυντικοί εἰϲι (τὸ γὰρ Ἀτρεύϲ Ἄτρευϲ λέγουϲι), τὰ δὲ εἰϲ μι ἀποϲτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάϲιν, εἶμι ὃ ϲημαίνει τὸ πορεύομαι, χωρὶϲ τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ φημί καὶ τοῦ ἠμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ λέγω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ φημί γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φ, τούτου χάριν οἱ Αἰολεῖϲ τὰ εἰϲ ω περιϲπώμενα μεταποιοῦϲιν εἰϲ μι, ἵνα μεταδιώξωϲι χαρακτῆρα ἀποϲτρεφόμενον τὴν ὀξεῖαν τάϲιν. ἰϲτέον δὲ ὅτι ἐλέγχεται ἀπὸ πλείϲτων μὴ ὄντα Αἰολικά· καὶ γὰρ ἀπὸ τόνου καὶ ἀπὸ κλίϲεωϲ καὶ ἀπὸ γραφῆϲ καὶ ἀπὸ πνεύματοϲ καὶ ἀπὸ ποϲότητοϲ ϲυλλαβῶν καὶ ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ τόνου, ὅτι πᾶϲαν λέξιν ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον βαρύνουϲι, χωρὶϲ τῶν προθέϲεων καὶ τῶν ϲυνδέϲμων οἷον Ἀχιλλεύϲ, ϲοφόϲ, Ἀχίλλευϲ, ϲόφοϲ· τὸ δὲ ἠμί καὶ τὸ φημί ὀξύνεται, δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτι Αἰολικά. πρόϲκειται «χωρὶϲ τῶν προθέϲεων καὶ τῶν ϲυνδέϲμων», ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οἱ Αἰολεῖϲ φυλάττουϲι τὴν ὀξεῖαν τάϲιν οἷον ἀνά, κατά, ἀτάρ, αὐτάρ. ἀπὸ δὲ κλίϲεωϲ δείκνυται μὴ ὄντα Αἰολικὰ τὰ εἰϲ μι, ὅτι τὰ εἰϲ μι ἐν τῷ δευτέρῳ προϲώπῳ παρ' ἡμῖν προϲλαμβάνοντα τὸ ι τὸ τρίτον ποιεῖ οἷον τίθημι τίθηϲ τίθηϲι· τὰ δὲ Αἰολικὰ ἀποβολῇ τοῦ ϲ ποιεῖ τὰ τρίτα οἷον γέλαιμι γέλαιϲ γέλαι· δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά. ἀπὸ γραφῆϲ δέ, ὅτι τὰ εἰϲ μι οὐ θέλει παρ' ἡμῖν διφθόγγῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, δίδωμι· ϲεϲημειωμένου τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι· παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι πολλὰ εὑρίϲκεται διφθόγγῳ παραληγόμενα οἷον ἵϲταιμι, κίχραιμι, γέλαιμι διὰ τῆϲ αι διφθόγγου· δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἔϲτιν Αἰολικά. ἀπὸ πνεύματοϲ δέ, ὅτι οἱ Αἰολεῖϲ ψιλωτικοί ἐϲτιν οἷον ὔμμεϲ, ἄμμιν· τὸ δὲ ἵημι καὶ ἵϲτημι δαϲύνεται· ἄρα οὐκ ἔϲτι τὰ εἰϲ μι Αἰολικά. ἀπὸ ποϲότητοϲ δὲ ϲυλλαβῶν, ὅτι οὐδέποτε παρ' ἡμῖν τὰ εἰϲ μι ἁπλᾶ ὄντα ὑπερβαίνει τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ οἷον τίθημι, δίδωμι, ὄμνυμι, χωρὶϲ τοῦ ὀρέγνυμι καὶ κορέννυμι καὶ πετάννυμι καὶ ὀμόργνυμι καὶ ὀνίνημι ὃ ϲημαίνει τὸ ὠφελῶ· παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι πολλάκιϲ εὑρίϲκεται εἰϲ μι ὑπερβαίνοντα τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ οἷον ἐλευθέρωμι, δοκίμωμι· δῆλον οὖν οὐκ ἔϲτιν Αἰολικὰ τὰ εἰϲ μι. πρόϲκειται «ἁπλᾶ ὄντα» διὰ τὸ ἀποδίδωμι καὶ ϲυνίϲτημι καὶ ἀποτίθημι· ταῦτα γὰρ ὑπερβαίνει τὰϲ τρεῖϲ ϲυλλαβὰϲ ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἁπλᾶ. ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων δείκνυται, ὅτι οὐδέποτε παρὰ τοῖϲ Αἰολεῦϲιν ἀπὸ βαρυτόνων γίνεται τὰ εἰϲ μι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν περιϲπωμένων οἷον ἐλευθερῶ ἐλευθέρωμι, δοκιμῶ δοκίμωμι, γελῶ γέλαιμι· καὶ ἡ αἰτία δήλη ἐϲτίν· ἐπειδὴ γάρ, ὡϲ προείρηται, οἱ Αἰολεῖϲ βαρυντικοί εἰϲι, τὰ δὲ εἰϲ μι ἀποϲτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάϲιν, χωρὶϲ τοῦ φημί καὶ ἠμί καὶ εἰμί τὸ ὑπάρχω, τούτου χάριν τὰ εἰϲ ω περιϲπώμενα μεταποιοῦϲιν εἰϲ μι, ἵνα μεταδιώξωϲι χαρα-

κτῆρα ἀποστρεφόμενον τὴν ὀξεῖαν τάσιν· ἐπὶ γὰρ τῶν βαρυτόνων οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦσιν, ἐπειδὴ καὶ χωρὶς τοῦ ποιῆσαι ταῦτα εἰς μι τὸ σπουδαζόμενον ἔχουσι, φημὶ δὴ τὴν βαρεῖαν τάσιν· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων γίνεται τὰ εἰς μι ὡς τὸ ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι· ἄρα οὖν οὐκ ἔστιν Αἰολικά. δέδεικται οὖν διὰ πάντων, ὅτι τὰ εἰς μι οὐκ ἔστιν Αἰολικά.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς μι παραγωγά ἐστι. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ δίδωμι ἐπὶ τοῦ παρέχω τρίτης ἐστὶ συζυγίας τῶν εἰς μι· ἐπὶ γὰρ τοῦ δεσμεύω πρώτης ἐστὶ συζυγίας οἷον διδῶ διδεῖς δίδημι, ἀντὶ τοῦ δεσμεύω, ὅθεν δήσω ὁ μέλλων, ὡς θήσω, καὶ ἔδησα ἀόριστος, καὶ δέδεκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος, καὶ δέδεμαι ὁ παθητικὸς καὶ ἐδέθην ὁ πρῶτος ἀόριστος. ἰστέον ὅτι τῆς τρίτης ἐστὶ συζυγίας οὐδαμοῦ ὁ ἐνεστώς, πλὴν τοῦ δίδωμι. πρόσκειται «ἐνεστῶτος» διὰ τὸ ἐβίων καὶ ἥλων δευτέρου ἀορίστου· ταῦτα τρίτης συζυγίας ἐστὶ τῶν εἰς μι, ὡς ἀπὸ τοῦ βίωμι καὶ ἅλωμι, ἀλλ' οἱ ἐνεστῶτες οὗτοι, φημὶ δὴ ὁ βίωμι καὶ ἅλωμι, οὐχ εὑρίσκονται ἐν χρήσει· ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ ἔγνων δευτέρου ἀορίστου οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει ὁ ἐνεστὼς ὁ γνῶμι. ἡ δὲ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι μὴ ἔχουσα τετάρτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων, ἐξ ἧς ὤφειλε παραχθῆναι, ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων παράγεται, οἷον ἀπὸ τοῦ πηγνύω πήγνυμι· καὶ εὐλόγως ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, ἐπειδὴ καὶ αἱ τρεῖς συζυγίαι τῶν περισπωμένων ὅσον κατὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰσί. τὸ γὰρ τιθῶ ἀπὸ τοῦ τιθέω ἐστὶ καὶ τὸ ἱστῶ ἀπὸ τοῦ ἱστάω καὶ τὸ διδῶ ἀπὸ τοῦ διδόω· τὸ δὲ τιθέω καὶ ἱστάω καὶ διδόω ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἐστί. παράγεται δὲ ἐκ τῶν τριῶν συζυγιῶν τῶν περισπωμένων τὰ εἰς μι καὶ τούτου χάριν καὶ ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι· ἐπειδὴ γὰρ τὰ εἰς μι οὐ θέλει συμφώνῳ παραλήγεσθαι οἷον τίθημι, πλὴν τοῦ ἐσμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, ὅπερ οὐδὲ εὑρίσκεται ἐν χρήσει, ἀλλ' ὑπόμνησιν αὐτοῦ ἔχομεν τὸ ἐσσί. ἐπειδὴ οὖν ἡ μὲν ἕκτη συζυγία τῶν βαρυτόνων διὰ καθαροῦ τοῦ ω ἐκφέρεται, αἱ δὲ ἄλλαι συζυγίαι τῶν βαρυτόνων διὰ συμφώνων, εἰκότως ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων παράγεται τὰ εἰς μι οἷον ὀλλύω, ὄλλυμι καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν λοιπῶν συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων, οἷον ἀπὸ τοῦ λέγω καὶ φέρω τροπῇ τοῦ ω εἰς μι λέγμι καὶ φέρμι· ἤμελλε γὰρ συμφώνῳ παραλήγεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. Εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ μὴ ὡς ἐκ τοῦ τιθῶ καὶ διδῶ καὶ ἱστῶ γέγονε τίθημι καὶ δίδωμι καὶ ἵστημι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λέγημι, φέρω φέρημι, οὕτω γὰρ ἐὰν γένηται, οὐκέτι εὑρίσκηται συμφώνῳ παραληγόμενα; λέγομεν, ὅτι οὐ δύναται οὕτω γενέσθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς μι, ἐὰν μὲν ἀπὸ βαρυτόνων παραχθῇ, ἰσοσυλλαβεῖν θέλει τοῖς ἰδίοις πρωτοτύποις οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι· εἰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύει τῶν ἰδίων πρωτοτύπων οἷον τιθῶ τίθημι, ἱστῶ ἵστημι· ἐὰν οὖν ταῦτα γένηται λέγημι καὶ φέρημι, μέλλει περιττοσυλλαβεῖν τῶν ἰδίων πρωτοτύπων τοῦ λέγω καὶ φέρω, ἀπὸ βαρυτόνων παραχθέντα.

Choer. 846, 27: θέλει δὲ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγεσθαι. καὶ παραλήγονται ἡ μὲν α' καὶ β' συζυγία τῶν εἰς μι τῷ η οἷον τιθῶ τιθεῖς τίθημι, ἱστῶ ἱστᾷς ἵστημι, ἀλλ' ἐν τῇ συστολῇ διαφέρουσιν· ἡ μὲν γὰρ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι διὰ τοῦ ε συστέλλεται ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οἷον τίθεμεν, ἀφίεμεν· ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α συνεσταλμένου, ἵσταμεν, κίχραμεν· ἡ δὲ γ' παραλήγεται τῷ ω οἷον δίδωμι, ὅπερ συστελλόμενον διὰ τοῦ ο συστέλλεται ἐν τοῖς πληθυντικοῖς οἷον δίδομεν· ἡ δὲ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι, ὄλλυμι· συστελλομένη δὲ τὸ δίχρονον μόνον συστέλλει οἷον ζεύγνυμεν, πήγνυμεν, διὰ συνεσταλμένου τοῦ υ. εὐλόγως δὲ ἡ μὲν α' συζυγία τῶν εἰς μι τῷ η παρα-

---

l. 25 posui ἐσμί pro εἰμί, cui Gaisf. substituere vult ἐμμί. l. 45 οὐ post ὅπερ eieci.

λήγεται οἷον τίθημι, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ε ἔχει οἷον τιθέω τιθῶ· τὸ δὲ ε μεγεθυνόμενον ἐν τοῖς ῥήμασι διχῶς μεγεθύνεται· ἢ γὰρ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι μεγεθύνεται οἷον ἔχω εἶχον, ἢ διὰ τοῦ τρέπεσθαι εἰς τὸ η, ἐλέγχω ἤλεγχον· καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν εἰς μι οὐ δύναται τὸ ε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι μεγεθύνεσθαι, ὡς γὰρ μετ' ὀλίγον μαθησόμεθα, οὐ θέλει τὰ εἰς μι ὁριστικὰ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, εὐλόγως διὰ τοῦ τρέπεσθαι εἰς η μεγεθύνεται· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ β' συζυγία τῶν εἰς μι εὐλόγως τῷ η παραλήγεται οἷον ἵστημι, ἐπειδὴ τὸ ἐντελὲς τοῦ πρωτοτύπου τὸ α ἔχει οἷον ἱστάω ἱστῶ, τὸ δὲ α μεγεθυνόμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν εἰς η τρέπεται οἷον ἀκούω, ἤκουον· ἡ δὲ γ' τῷ ω παραλήγεται οἷον δίδωμι, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ο ἔχει οἷον διδόω, διδῶ, τὸ δὲ ο μεγεθυνόμενον εἰς ω τρέπεται οἷον ὀμνύω ὤμνυον· ἡ δὲ δ' συζυγία τῶν εἰς μι διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται οἷον ζεύγνυμι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ υ ἔχει οἷον ζευγνύω, τὸ δὲ υ μεγεθυνόμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν εἰς ἑαυτὸ μεγεθύνεται, τουτέστι φύσει μακρὸν γίνεται, καὶ οὐ τρέπεται εἰς ἄλλο φωνῆεν οἷον ὑδρεύω ὕδρευον, ὑφαίνω ὕφαινον.

1.

Choer. 847, 24: ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τὰ εἰς μι ἀεὶ φύσει μακρᾷ παραλήγεται οἷον τίθημι. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τὸν μακρὸν χρόνον ἔτρεψεν εἰς βραχύν (τροπῇ γὰρ τοῦ ω εἰς μι γίνεται) τούτου χάριν ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξατο τοῦ χρόνου, καὶ ἐποίησαν τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν, ἵνα τὸν μακρὸν χρόνον τὸν κεχρεωστημένον τῇ ληγούσῃ ἀναδέξηται ἡ παραλήγουσα.

Choer. 847, 32: ἰστέον δὲ ὅτι οὐ θέλει τὰ εἰς μι ὁριστικὰ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τίθημι, ὄλλυμι, ὅθεν σεσημείωται τὸ εἰμί τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ εἶμι τὸ σημαῖνον τὸ πορεύομαι διφθόγγῳ παραληγόμενα. πρόσκειται «ὁριστικὰ» διὰ τὰ εὐκτικὰ οἷον τύπτοιμι, λέγοιμι. καὶ περὶ τοῦ εἰμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω ἀπολογούμεθα οὕτως· ἔστιν ἔω τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχω· τοῦτο τροπῇ τοῦ ω εἰς μι γέγονεν ἐμί, ὥσπερ ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγεσθαι θέλει οἷον τίθημι, ἠναγκάζετο δὲ τοῦτο φύσει μακρᾷ παραλήγεσθαι, καὶ λοιπὸν ἠναγκάζετο ἢ τρέψαι τὸ ε εἰς η ἢ παραλαβεῖν τὸ ι, καὶ μᾶλλον ὤφειλε τρέψαι τὸ ε εἰς η ἤπερ προσλαμβάνειν τὸ ι, ἐπειδή, ὡς εἴρηται, τὰ εἰς μι ὁριστικὰ οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι οἷον τίθημι, ἵστημι· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ παραγωγοὶ λέξεις θέλουσι φυλάττειν λείψανόν τι τῆς φωνῆς τοῦ πρωτοτύπου οἷον τιθῶ τίθημι, ἄρδω ἀρδεύω, τούτου χάριν, ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἡ ἐμί φυλάξῃ λείψανόν τι τῆς φωνῆς τοῦ πρωτοτύπου, προσέλαβε τὸ ι καὶ γέγονεν εἰμί διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ ἐφύλαξε τὸ ε τοῦ πρωτοτύπου, φημὶ δὲ τοῦ ἔω· εἰ γὰρ ἔτρεψε τὸ ε εἰς η, οὐκ ἐφυλάττετο τῆς φωνῆς τὸ πρωτότυπον. τὸ δὲ εἶμι τὸ σημαῖνον τὸ πορεύομαι διὰ τοῦτο τῇ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ εἴω ἐστίν· ἔστι γὰρ εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὃ σημαίνει τὸ πορεύομαι· ἐκ τούτου οὖν τοῦ εἴω γέγονε τὸ εἶμι, τροπῇ τοῦ ω εἰς μι, ὥσπερ τὸ ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὴν ει δίφθογγον.

2.

Choer. 848, 24: δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος τὸ εἶμι διὰ μακροῦ τοῦ ι γράφει, ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι εἶναι οἷον ἴτον ἴτον ἴμεν ἴτε καὶ ἐν συνθέσει ἔξιτον

1. 34 παραγωγοί pro παράλογοι posui.

καὶ τὸ γ΄ τῶν πληθυντικῶν ἴϲι καὶ ἴαϲιν οἷον «καί τ' ἀγεληδὸν ἴαϲιν» (Π 160). οὐ ϲυνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοϲιϲ· φηϲὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἀεὶ τὴν παράδοϲιν γινώϲκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖϲ ἑνικοῖϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οἷον «εἶμι μέν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸϲ ἔϲϲεται» (β 318) καὶ τὸ δεύτερον εἶϲ οἷον «τῇ δ' εἶϲ, ᾗ ϲ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦϲαν» (Hesiod. op. 206) καὶ τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν εἶϲιν οἷον

μαχηϲόμενοϲ — εἶϲι περὶ πτόλιοϲ (Ρ 147).

τὰ μέντοι δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά, ὡϲ εἴρηται, διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ ῐ ἐϲτί. καὶ ἔϲτιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ εἴω διὰ τῆϲ ει διφθόγγου τὸ ϲημαῖνον τὸ πορεύομαι καὶ ἴω διὰ τοῦ ῐ κατὰ μὲν τὰ ἑνικὰ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ἐϲτί· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ῐ. δεῖ δὲ γινώϲκειν, ὅτι τὸ ἴϲι τρίτον πληθυντικῶν διὰ τοῦτο ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ῑ, τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν ϲυϲτελλόντων αὐτό, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ῑ λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεϲθαι οἷον τετύφαϲιν, ἱϲτᾶϲι, διδοῦϲι· ἀμέλει τὸ ἴαϲι «καί τ' ἀγεληδὸν ἴαϲιν» (Π 160), ἐπειδὴ τὸ ῑ οὐκ ἔϲτι κατὰ τὴν παραλήγουϲαν, ϲυϲτέλλεται.

Choer. 849, 19: ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ εἰϲ μι ἀποϲτρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάϲιν οἷον τίθημι, εἶμι ὃ ϲημαίνει τὸ πορεύομαι, χωρὶϲ τοῦ εἰμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω καὶ τοῦ φημί καὶ τοῦ ἠμί τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ λέγω. ἔϲτι δὲ ἀπολογήϲαϲθαι περὶ τοῦ εἰμί καὶ φημί, ὅτι διὰ τοῦτο ταῦτα ὀξύνεται, ἐπειδὴ ἐγκλιτικά ἐϲτι οἷον ἄνθρωπόϲ εἰμι, αἰδεῖϲθαί φηϲι· τὰ δὲ ἐγκλιτικὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ὄντα ἐν τῇ τελευταίᾳ ϲυλλαβῇ θέλει ἔχειν τὸν τόνον οἷον ἐϲτί, τινῶν, πῶϲ, τέ. πρόϲκειται «αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ὄντα», ἐπειδὴ ἐν τῇ ϲυντάξει ἀναπέμπει τὸν ἴδιον τόνον ἢ τῇ προηγουμένῃ λέξει οἷον ἄνθρωπόϲ ἐϲτιν, ὑπέρ τινων, καί πωϲ, Ἀρκεϲίλαόϲ τε, ἢ τῇ προηγουμένῃ ϲυλλαβῇ οἷον ἤκουϲαν ἧμων, δέδωκεν ἧμιν· οὕτωϲ οὖν καὶ τὸ εἰμί καὶ τὸ φημί ἐγκλιτικὰ ὄντα οἷον ἄνθρωπόϲ εἰμι, ἐγώ φημι, εἰκότωϲ ἐν τῇ τελευταίᾳ ϲυλλαβῇ ἔχει τὸν τόνον αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ὄντα· ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἔχοντα τὸν τόνον εὐλόγωϲ ὀξύνεται καὶ οὐ περιϲπᾶται, ἐπειδὴ βραχυκαταληκτεῖ· περιϲπωμένη οὔτε ἐπάνω βραχείαϲ τίθεται, οὔτε ἐπάνω θέϲει μακρᾶϲ· τὸ δὲ εἶμι τὸ ϲημαῖνον τὸ πορεύομαι οὐκ ἔϲτιν ἐγκλιτικόν, ὡϲ δηλοῖ ὁ τόνοϲ· βαρύνεται γάρ.

Ἰϲτέον, ὅτι τὰ εἰϲ μι οὐ θέλει ϲυμφώνῳ παραλήγεϲθαι οἷον τίθημι, ἵϲτημι, ὅθεν ἡμάρτηται ϲυμφώνῳ παραληγόμενον τὸ ἐϲμί, ϲημαίνει δὲ τὸ ὑπάρχω· τούτου χάριν, ὡϲ ἀνωτέρω εἴρηται, τὰ παραγόμενα εἰϲ μι ἀπὸ βαρυτόνων ἀπὸ τῆϲ ἕκτηϲ ϲυζυγίαϲ παράγεται οἷον ζευγνύω ζεύγνυμι, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἄλλων ϲυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων· εἰ γὰρ ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἄλλων ϲυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων, ἔμελλε παραλήγεϲθαι ϲυμφώνῳ, ἅτε δὴ τῶν ἄλλων ϲυζυγιῶν τῶν βαρυτόνων διὰ ϲυμφώνου ἐκφερομένων, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον. ἰϲτέον δὲ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τοῦτο ἡμάρτηται τὸ ἐϲμί, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέϲει μακρᾷ παραλήγεται, τῶν εἰϲ μι, ὥϲπερ εἴρηται, φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι θελόντων οἷον τίθημι, δίδωμι, ζεύγνυμι· τοῦτο δὲ τὸ ἐϲμί οὔτε ἔϲτιν ἐν χρήϲει, ἀλλ' ἐν ὑπομνήϲει. ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐϲϲί καὶ τὸ ἐϲτί.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ εἰϲ μι ἀναδιπλαϲιαζόμενα κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀναδιπλαϲιάζεται· εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον ἀπὸ φωνήεντοϲ ἄρχεται, διὰ τοῦ

l. 2 cf. Orthogr. fr. 27. l. 22 τινῶν ex cod. Barocc. inserui, l. 24 ὑπέρ τινων scripsi pro ὑπὲρ ἦν, caeterum in καὶ πῶϲ, ἤκουϲαν ἡμῶν, δέδωκεν ἡμῖν accentum mutavi et l. 28 οὐ ante περιϲπᾶται inserui.

ῑ γίνεται μόνου ὁ ἀναδιπλασιασμὸς ὦ, ἰῶ, ἵημι τὸ πέμπω· εἰ δὲ τὸ πρωτότυπον ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται ἑνός, τότε δι' αὐτοῦ τοῦ συμφώνου καὶ τοῦ ῑ γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμὸς οἷον δῶ διδῶ δίδωμι, βῶ βιβῶ βίβημι, θῶ τιθῶ τίθημι, τοῦ δασέως θ̄ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντος εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὴ εἰς τὸ τ̄· εἰ δὲ τὸ πρωτότυπον διὰ συμφώνων ἄρχεται, εἰ μὲν μή ἐστιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, διὰ τοῦ ῑ μόνου γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμὸς οἷον στῶ ἱστῶ ἵστημι, εἰ δέ ἐστιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, τότε δι' αὐτοῦ τοῦ συμφώνου, φημὶ δὴ τοῦ ἀφώνου, γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ ῑ οἷον πρῶ πιπρῶ πίπρημι, καὶ πίμπρημι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄, πλῶ πιπλῶ πίπλημι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄ πίμπλημι, χρῶ κιχρῶ κίχρημι, τοῦ δασέως χ̄ διὰ τὴν κακοφωνίαν τραπέντος εἰς τὸ ἀνίστοιχον τὸ ψιλόν, φημὶ δὴ εἰς τὸ κ̄. τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀποροῦσί τινες λέγοντες, διὰ ποίαν αἰτίαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θῶ γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τιθῶ τίθημι καὶ ἀπὸ τοῦ δῶ διδῶ δίδωμι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ γίνεται μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ πιφῶ καὶ πίφημι, ἀλλὰ φημί γίνεται ἄνευ διπλασιασμοῦ. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐ δύναται τὸ φημί ἀναδιπλασιασθῆναι, ἐπειδὴ ἐγκλιτικόν ἐστιν οἷον αἰδεῖσθαί φημι· κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλει ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν οἷον εἰμί τις, πῶς ἐστε, ἡμῖν ἐστι· εἰ οὖν ἀνεδιπλασιάσθη τὸ φημί, ἤμελλε τρισυλλαβεῖν ἐγκλιτικὸν ὄν, ὅπερ ἀδύνατον.

3.

Anecd. Ox. IV 338, 29:

περὶ τῶν εἰς μ̄ι.

Τῶν εἰς μ̄ι ληγόντων ἡ πρώτη συζυγία ῥήματα οὐκ ἔχει πολλά. τό τε γὰρ τίθημι ἐστὶ καὶ τὸ ἵημι κτλ.

Ἔστι δέ τινα δυνάμενα κατὰ συζυγίαν εἰς δευτέραν χωρεῖν ὡς τὸ πίπλημι καὶ πίπρημι. καὶ τὸ γηράς δὲ γηράντος καὶ τὸ γηράναι τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ δευτέρας τῶν εἰς μ̄ι. τὸ δὲ γήρησε (an γήρησι?) καὶ ἀνδρὸς γηρέντος ἀπὸ πρώτης. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐνδείκνυται σχήματα τὴν ἀπὸ τῶν εἰς μ̄ι κίνησιν ὥσπερ καὶ τὸ κεῖμαι καὶ τὸ ἧμαι. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δευτέρας συζυγίας· τὸ γὰρ ἔραμαι καὶ ἄγαμαι καὶ δύναμαι καὶ τὸ παρὰ Δωριεῦσι πέταμαι.

Τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τρίτη τῶν εἰς μ̄ι. καὶ γὰρ τὸ ἔγνων καὶ ἐβίων ἐξ αὐτῆς εἰσι κινήματα, ἀλλ' οὐ καὶ τὰ θέματα.

* Ep. Cr. I 101, 27: γνώτην (φ 36) ῥήματος β' ἀόριστος· τὸ θέμα ἄδηλον. οὐ γὰρ εὑρέθη ἐπὶ τρίτης συζυγίας εἰ μὴ τὸ δίδωμι, τὰ δ' ἄλλα καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν· ἄλωμι, βίωμι, τίτρωμί τε καὶ

l. 17 πῶς ἐστε scripsi pro πῶς τε [ὑμῶν]. l. 27 γηρέντος scripsi pro γηρόντος collat. E. M. 230, 50, qui locus fluxit ex Herodiani libro περὶ παθῶν; ibi Xenophanes pro teste participii γηρέντος citatur: ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. Alterum participium γηράς ἀπὸ τοῦ γήρημι δευτέρας συζυγίας ibidem profertur. cf. Buttm. II p. 138. — l. 29 ἔραμαι scripsi pro ῥέραμαι. inclinamentis secundae coniugationis accedunt et δίδη E. M. 273, 4: ἀπὸ τοῦ δέω διδῶ παραγωγὸν δίδημι τὸ δεσμῶ. ὁ παρατατικὸς ἐδίδην ἐδίδης ἐδίδη, ὅθεν καὶ «δίδη μόσχοισι λύγοισιν» Ἰλιάδος Λ (105) et γέλαν E. M. 225, 7. l. 31 cf. Mon. 23, 15 δίδωμι: οὐδὲν τῶν εἰς μ̄ι ληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσίν ἐστιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνον, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα (de quibus Choer. 844). l. 35—l. 4 pag. seq. inserui, quum

γίγνωμι. οὕτω Φιλόξενος καὶ Τρύφων. ἡμεῖς δὲ τὰ θέματα αὐτῶν καθ' ὑπόςταςιν λαμβάνομεν. οἱ μέντοι δεύτεροι ἀόριςτοι αὐτῶν εἰςιν ἐν χρήςει κατὰ πᾶςαν ἔγκλιςιν, ἔγνων γνῶναι γνῶθι καὶ γνῴην καὶ ἂν γνῷ καὶ γνούς.

Ἡ δὲ τετάρτη ὑπομνήςεις ἔςχεν ὥςπερ ἔχει ἔφυν ἔφυς ἔφυ κτλ. καὶ τὸ ἔδυν ἔδυς ἔδυ. τοιοῦτον δέ ἐςτι καὶ τὸ χύντο ἐκχύμενοι καὶ ὅςα ἄλλα τοιαῦτα ὑπόμνηςιν ποιούμενα οὐ κλίςεις δὲ διηνεκεῖς. — καὶ ὑπερςυντελικοὶ εὑρέθηςάν τινες ὡς τὸ πέπειςθι καὶ κέκραχθι καὶ ἄλλα πολλά. ἀπὸ μέντοι παρακειμένων οὐχ εὕρομεν χρῆςιν αὐτῶν εἰς ε̄. αὐταῖς δὲ φωναῖς μετατιθέντες τὸ νοηθὲν εἰώθαςιν οἱ παρακείμενοι τρέπειν τὸ ᾱ εἰς ω̄ καὶ ποιεῖν ἐνεςτῶτα. πολὺ δὲ τοιοῦτον ἔθος παρὰ Cυρακουςίοις· ὄλωλα ὀλώλω, δέδοικα δεδοίκω καὶ τὸ κέκλυκε δὲ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἀπὸ θέματος τοῦ κεκλύκω καὶ εὕρηκε ἀπὸ τοῦ εὑρήκω.

4.

Cram. III 269, 28: ςημείωςαι ὅτι τὸ ἐςςί ςχηματίζεται ὁ Τρύφων καὶ ὁ τούτου μαθητὴς Ἀπολλώνιος καὶ ὁ τοῦ Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἐςμί.

5.

Choer. 851, 14: ἰςτέον ὅτι τὰ εἰς μ̄ῑ λήγοντα τροπῇ τῆς μ̄ῑ εἰς ς̄ τὰ δεύτερα πρόςωπα ποιεῖ οἷον τίθημι τίθης, ἵημι ἵης, κίχρημι κίχρης, δίδωμι δίδως, ζεύγνυμι ζεύγνυς, ὄμνυμι ὄμνυς, δείκνυμι δείκνυς, εἰμί εἴς ὀξυτόνως οἷον

αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος (δ 611),

εἶμι εἶς περιςπωμένως, ὡς παρ' Ἡςιόδῳ (Op. 206)·

τῇδ' εἶς ᾗ ς' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦςαν.

καὶ ἀπὸ τοῦ φημί δὲ τὸ β' πρόςωπον φής ὤφειλεν εἶναι χωρὶς τοῦ ῑ,

---

origo Herodianea non dubia sit cf. Lehrs Herodian. p. 78. l. 6 de ἔδυν cf. E. M. 290, 1. ἐκχύμενοι scripsi pro ἐκχυνόμενοι, l. 8 πέπειςθι exhibui pro πέπειθι cf. Hermann. ad Aeschyl. Eum. 589 et Buttm. II 24. κέκραχθι pro κέχραθι scr., verbis καὶ ἄλλα πολλὰ intelleguntur κέκλυθι ἄνωχθι τέθναθι δείδιθι (E. M. 260, 25). — In cod. sunt: ἀπὸ μέντοι περιςπωμένων οὐχ εὕρομεν χρῆςιν αὐτῶν· ἑαυτοῖς δὲ φωνὰς περιτιθέντες τὸ νενοηθέν, emendavi ex Herodiani sententia, qui perfecti et plusquamperfecti imperativum in θ̄ι exire existimavit, in ε̄ finiri negat cf. περὶ ῥημάτων fr. 37. l. 11 Ahrensii emendationem πάθος pro ἔθος non necessariam arbitror, caeterum idem pro κέκλυςε et κεκλύκῳ scribendum esse κέκλυκε et κεκλύκω vidit de dial. Dor. p. 328. Ex hoc loco fluxerunt E. M. 253, 27 οἷον δέδοικα δεδοίκω ὡς ὄλωλα ὀλώλω; Zon. 186, ubi βέβρωθα βεβρώθω pro ὄλωλα ponitur; Epim. cod. Coisl. 387 in An. Par. III 295, 1 μεταβάλλει τὸ τέλος Cικελικῶς (sc. μέμονα μενοινῶ) ὡς τὸ λήθω λέληθα καὶ Ἰακῶς λέλαθα· τὸν οὖν λέλαθα παρακείμενον οὗτοι λελάθω λέγουςιν ὡς τὸ πεποίηκα πεποιήκω, ἀφ' οὗ καὶ «ἐκλέλαθον κιθαριςτύν» (B 600) καὶ ἀπὸ τοῦ βρώθω βέβρωθα μεταβάλλοντες λέγουςι βεβρώθω «ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον» (Δ 35); Ep. Cr. I 374, 23 ταῦτα ςυνεχῶς Cυρακουςίοις, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἕςτηκα καὶ ἑςτήκω, ὁ μέλλων ἑςτήξω «ἑςτήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοιςι θεμέθλοις» (Callim. hymn. in Apoll. 15) καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορα ἐγρηγορῶ. περὶ μον. 43, 33 δειδίω non a δίω duplicatum, sed ex δείδια transformatum dicitur; κεκλήγω, πεπλήγω affert Arcad. 151, 1. Il. Pr. M 125.

l. 22 de εἶς cf. Mon. 44, 23, de ἐςςί Mon. 44, 16; accuratissime forma ἐςςί explicatur in An. Paris. III 338, 37.

τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ ϲ, ἀλλ' ἡ παράδοϲιϲ καὶ ὁ Ἡρωδιανὸϲ cὺν τῷ ι οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον οἷον φῄϲ.

6.

Choer. 852, 33: δεῖ δὲ ζητῆϲαι, πόθεν ἐγένετο τὸ εἶ. ἔνιοι λέγουϲιν, ὅτι ἐκ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ ἐγένετο εἶ· πρὸϲ οὓϲ λέγει ὁ Ἀπολλώνιοϲ, ὅτι πρῶτον μέν, εἰ ἐγένετο ἐκ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ, ὤφειλε τρίτον πρόϲωπον εἶναι τὸ εἶ· τὰ γὰρ β' πρόϲωπα ἀποβάλλοντα τὸ ϲ τρίτα γίνεται· πῶϲ οὖν τὸ εἶϲ ἀποβάλλον τὸ ϲ καὶ γινόμενον εἶ δεύτερον ἔμεινεν; δεύτερον, εἰ ἐγένετο τὸ εἶ ἐκ τοῦ εἶϲ, ὤφειλε φυλάξαι τὸν αὐτὸν τόνον, τουτέϲτιν ὁμοίωϲ τῷ εἶϲ· τὰ γὰρ ἀποβάλλοντα τὸ ϲ ἐὰν φυλάξῃ τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει οἷον πολλάκιϲ πολλάκι, μέχριϲ μέχρι· δεῖ προϲθεῖναι, εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύϲῃ, διὰ τὸ χωρίϲ χῶρι· τὸ γὰρ χῶρι βαρύνεται πρὸϲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ νόϲφι, αὖθι, ἶφι, ἦχι. πρόϲκειται «ἐὰν φυλάξῃ τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον, φυλάττει καὶ τὸν αὐτὸν τόνον» διὰ τὸ ἄντικρυϲ ἀντικρύ· ἐνταῦθα, ἐπειδὴ οὐκ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον (τὸ μὲν γὰρ ἄντικρυϲ τὸ φανερῶϲ ϲημαίνει, τὸ δὲ ἀντικρύ τὸ ἐξ ἐναντίαϲ), τούτου χάριν οὔτε ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ ἐφυλάχθη· καὶ πάλιν βαϲιλεύϲ βαϲιλεῦ· ἰδοὺ γὰρ οὔτε ἐνταῦθα ἐφυλάχθη ὁ αὐτὸϲ τόνοϲ (τὸ μὲν γὰρ βαϲιλεύϲ ὀξύνεται, τὸ δὲ βαϲιλεῦ περιϲπᾶται), ἀλλ' οὐκ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον· τὸ μὲν γὰρ εὐθείαϲ ἐϲτί, τὸ δὲ κλητικῆϲ. ἀλλ' οὐκ ἀντιϲτρέφοντοϲ τοῦ λόγου· οὐδὲ γὰρ ἐὰν τοῦ ϲημαινομένου γένηται ἐναλλαγὴ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ϲ πάντωϲ καὶ ὁ τόνοϲ ἐναλλάϲϲεται· ἰδοὺ γὰρ λέγειϲ λέγει, ὁ Χρύϲηϲ τῷ Χρύϲῃ, ὁ Φιλητᾶϲ τοῦ Φιλητᾶ· ἰδοὺ ταῦτα μὴ φυλάξαντα τὸ αὐτὸ ϲημαινόμενον (τὸ μὲν γὰρ δευτέρου προϲώπου ἐϲτί, τὸ δὲ τρίτου, καὶ τὰ μὲν εὐθείαϲ, τὰ δὲ γενικῆϲ καὶ δοτικῆϲ), ὅμωϲ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε· τοῦτο οὖν τὸ εἶ φυλάξαν τὸ ϲημαινόμενον τοῦ εἶϲ, ἀμφότερα γὰρ τὸ ὑπάρχειϲ δηλοῖ καὶ ἀμφότερα δευτέρου προϲώπου ἐϲτὶ καὶ μὴ φυλάξαν τὸν αὐτὸν τόνον· τὸ μὲν γὰρ εἶ περιϲπᾶται, τὸ δὲ εἶϲ ὀξύνεται· δηλονότι οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ εἶϲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ. ϲχηματίζει οὖν ὁ Ἀπολλώνιοϲ τὸ εἶ τοῦτον τὸν τρόπον· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω· ἐκ τούτου γίνεται παθητικὸν ἢ μέϲον ἔομαι. ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ ἔομαι τὸ δεύτερον πρόϲωπον γίνεται κοινῶϲ μὲν ἔῃ διὰ τοῦ η καὶ ι, ὥϲπερ βούλῃ, Ἀττικῶϲ δὲ ἔει, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου, ὥϲπερ βούλει, ὡϲ παρὰ Μενάνδρῳ (frg. com. ed. Meinek. IV 457)

βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι,

καὶ λοιπὸν τοῦτο τὸ ἔει τὸ Ἀττικὸν τὸ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γίνεται κατὰ κρᾶϲιν τοῦ ε καὶ τῆϲ ει διφθόγγου εἰϲ τὴν ει δίφθογγον εἶ, ὥϲπερ ποιέειϲ ποιεῖϲ, καὶ εὐλόγωϲ περιϲπᾶται, ἐπειδὴ καὶ ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα

---

l. 1 καὶ ὁ Ἡρωδιανὸϲ huc retuli ex p. 857, 19, ubi eadem leguntur; cf. περὶ ὀρθογραφίαϲ fr. 49. l. 4 in Choer. p. 852, 33 post τὸ εἶ nonnulla deesse mihi videntur; ἔνιοι λέγουϲιν, ὅτι ἐκ τοῦ εἶϲ inserui.

εἰς περισπωμένην συνέρχονται οἷον ποιέεις ποιεῖς, πάϊς παῖς, Πηλέϊ Πηλεῖ, Ἡρακλέα Ἡρακλῆ. εἶτα μετὰ τὸ οὕτω σχηματίσαι τὸν Ἀπολλώνιον λέγειν, λέγει πάλιν ὁ αὐτός, ὅτι ἄμεινον λέγειν τὴν φωνὴν παρεφθάρθαι, τουτέστι παράλογον, ἢ μείζονι ἐγκλήματι περιπεσεῖν, φημὶ δὴ τὸ λέγειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω γίνεται τὸ παθητικὸν ἔομαι· οὐδέποτε γάρ, φησί, τὰ ὑπαρκτικὰ εἰς πάθος λαμβάνεται, ἤγουν οὐκ ἔχει παθητικόν· οὐδὲ γὰρ τὸ ὑπάρχω γίνεται ὑπάρχομαι· πῶς γὰρ δύναται ἔχειν τὰ παθητικά, ὅπου οὔτε ἐνέργειαν σημαίνει; τὸ γὰρ ζῶ, πλουτῶ, ὑπάρχω, οὐδέτερα καλοῦσι διὰ τὸ μήτε ἐνέργειαν σημαίνειν μήτε πάθος.

Choer. 854, 33: πᾶν δεύτερον πρόσωπον τῶν εἰς μι, ἐπὶ ἐνεστῶτος δηλονότι χρόνου, προσθέσει τοῦ ι τὸ τρίτον ποιεῖ οἷον τίθης τίθησι. ἀπὸ τοῦ εἰμί, τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω, τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν ὀφείλει γενέσθαι εἰσίν· ἵνα δὲ μὴ συνεμπέσῃ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, λέγω δὲ τῷ εἰσὶν ἐκεῖνοι, καὶ κατὰ τὴν γραφὴν καὶ κατὰ τὸν τόνον, τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε. τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐσμί τροπῇ τοῦ μ εἰς σ ὤφειλε γενέσθαι τὸ τρίτον τῶν ἑνικῶν ἐσσί, ἀλλ' ἐπειδὴ προελήφθη ἡ φωνὴ ἐπὶ τοῦ ἰδίου δευτέρου προσώπου, καὶ γὰρ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐσσί, τούτου χάριν τροπὴ Δωρικὴ παρηκολούθησε τοῦ σ εἰς τὸ τ, καὶ ἐγένετο ἐστί, ὥσπερ σύ τύ, εἴκοσι εἴκοτι. δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ τροπὴ ἡ ἐν τῷ ἐστί κυρίως Δωρική· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν εἰς τι ποιοῦσι, μὴ προηγουμένου συμφώνου οἷον φησί φατί, δίδωσι δίδωτι· εἰ οὖν ἐν τῷ ἐσσί προηγεῖται σύμφωνον, οὐκ ἐτράπη τοῦτο Δωρικῶς τὸ σ εἰς τὸ τ, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν Δωρικήν· τὸ δὲ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰς τι ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς προηγουμένου συμφώνου τοῦ ν οἷον δίδοντι, φάντι. ὅτι δὲ δυνάμει ἐν τῷ ἐστί ὑπάρχει τὸ σ, δηλοῖ τὸ ν προσερχόμενον αὐτῷ οἷον ἐστίν, ὅτε γάρ ἐστι τὸ σ πρὸ τοῦ ι ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ, τότε τοῦ ν ἐφελκυστικὸν γίνεται τὸ ι· οὕτως οὖν καὶ ἐστί· ἐνταῦθα γὰρ δυνάμει τὸ σ ἐστί· πολλάκις δὲ καὶ τοῦ φ προηγουμένου γίνεται τὸ ι ἐφελκυστικὸν τοῦ ν οἷον ναῦφιν, «ναῦφιν ἀμυνόμενοι» (Ν 700).

Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι τοῦτο, πάντων τῶν δευτέρων προσώπων τῶν εἰς σ ληγόντων ἀποβαλλόντων τὸ σ καὶ ποιούντων τὸ τρίτον πρόσωπον οἷον τύπτεις τύπτει, ἐτύφθης ἐτύφθη (περὶ γὰρ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ἀορίστου α' ἐμάθομεν, ὅτι καὶ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ α εἰς ε διὰ τὴν ὁμοφωνίαν τὴν πρὸς τὸ πρῶτον πρόσωπον), διὰ τί μόνα τὰ εἰς μι κατὰ τὸν ἐνεστῶτα οὐκ ἀποβάλλει τὸ σ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ τὸ ι προσλαμβάνει. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀναλογώτεροί εἰσιν οἱ Αἰολεῖς, ἀποβολῇ τοῦ σ τὰ τρίτα ἐπὶ τούτων ποιοῦντες οἷον τίθημι τίθης τίθη, ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυ, δίδωμι δίδως δίδω.

Choer. 857, 28: ἰστέον ὅτι τὰ εἰς μι ὁριστικὰ τροπῇ τῆς μι εἰς μεν ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν, μετὰ τοῦ συστέλλειν τὴν παραλήγουσαν εἰς τὴν παραλήγουσαν τὴν ἐν τέλει τοῦ πρωτοτύπου· καὶ ἡ μὲν πρώτη συζυγία εἰς τὸ ε συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον τίθημι τίθεμεν, ἵημι ἵεμεν καὶ ἀφίεμεν, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὸ ε οἷον τιθέω, ἱέω· ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὸ α συνεσταλμένον συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον ἵστημι ἵστα-

---

l. 3 λέγειν ante λέγει inserui, ita ut ὁ αὐτός non ad Apollonium referendum sit, sed ad Herodianum, qui Apollonii sententiam attulerat eique suam etiam ex Il. Pr. Z 336 notam opposuerat; sed nomen Herodiani in praecedentibus sive Choerobosci neglegentia, qui Herodianum in mente habens eius nomen ponere oblitus est, sive librarii intercidit. Sed licet ὁ αὐτός ad Apollonium pertineat, non dubito, quin idem senserit Herodianus. l. 11 de ἐστί cf. Mon. 23, 29.

μεν, κίχρημι κίχραμεν, φημί φαμέν, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ᾱ συνεσταλμένον ἔχει οἷον ἱστάω, κιχράω, φάω· ἡ δὲ τρίτη εἰς τὸ ō συστέλλει τὴν παραλήγουσαν οἷον δίδωμι δίδομεν, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ō ἔχει οἷον διδόω· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον συστέλλει οἷον ζεύγνυμι ζεύγνυμεν, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον συνεσταλμένῳ τῷ ῡ παραλήγεται οἷον ζευγνύω. τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω γίνεται τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἐμέν, ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον τῷ ε̄ παραλήγεται, ἔω γάρ, ὅπερ ἐμέν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄ γίνεται ἐσμέν· δύναται δὲ τὸ ἐσμέν ἀπὸ τοῦ ἐσμί εἶναι. τοῦ δὲ εἶμι τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ἴμεν ἐστὶ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῑ, περὶ οὗ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ἐμάθομεν, ὅτι τοῦτο ἐν μὲν τοῖς ἑνικοῖς διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται ἀπὸ τοῦ εἴω, τοῦ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γραφομένου καὶ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, ἐν δὲ τοῖς δυικοῖς καὶ πληθυντικοῖς διὰ συνεσταλμένου τοῦ ῑ, ἀπὸ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ῑ γραφομένου καὶ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι «ὁριστικά» οἷον «τὰ εἰς μι̅ ὁριστικὰ τροπῇ τῆς μι̅ εἰς μεν̅ ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν μετὰ τοῦ συστέλλειν τὴν παραλήγουσαν» διὰ τὰ εἰς μι̅ εὐκτικά· ταῦτα γὰρ τροπῇ τῆς μι̅ εἰς μεν̅ ποιεῖ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν, οὐ συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν οἷον τύπτοιμι τύπτοιμεν.

7.

Choer. 859, 10: εἴρηται ὅτι ἐπὶ ἐνεστώτων [καὶ μελλόντων] τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμόφωνον γίνεται τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τῆς ἰδίας μετοχῆς οἷον οἱ τύπτοντες τῶν τυπτόντων τοῖς τύπτουσι καὶ τύπτουσιν ἐκεῖνοι, οὕτως οὖν καὶ ἐν τοῖς τιθεῖσι καὶ τιθεῖσιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖς ἱστᾶσι καὶ ἱστᾶσιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖς διδοῦσι καὶ διδοῦσιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῖς ζευγνῦσι καὶ ζευγνῦσιν ἐκεῖνοι. σεσημείωται τὸ φασί καὶ εἰσίν, ὅτι τῆς μετοχῆς βαρυνομένης τὸ ῥῆμα ὠξυτονήθη· ἔστι γὰρ ἡ μετοχὴ τῶν φάντων τοῖς φᾶσι βαρυτόνως καὶ τὸ ῥῆμα φαμέν φατέ φασίν ὀξυτόνως· καὶ πάλιν ὁ εἷς τοῦ ἔντος τῷ ἔντι τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα «παῖδα ἔντα» ἀντὶ τοῦ παῖδα ὑπάρχοντα· καὶ λοιπὸν τὰ πληθυντικὰ οἱ ἔντες τῶν ἔντων τοῖς εἶσι βαρυτόνως καὶ τὸ ῥῆμα ἐσμέν ἐστέ εἰσίν ὀξυτόνως.

Choer. 859, 26: ἱστέον δὲ ὅτι ταῦτα, φημὶ δὴ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι̅, οἱ Ἀττικοὶ προσόδῳ τοῦ ᾱ καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης προφέρονται οἷον τιθεῖσι τιθέασι, διδοῦσι διδόασι, ζευγνῦσι ζευγνύασιν· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦσι διὰ τὴν κακοφωνίαν· ἀπὸ τοῦ ἱστᾶσι γὰρ εἰ ἐποίησαν προσόδῳ τοῦ ᾱ ἱστάασιν, ἀλλεπαλληλία τοῦ ᾱ ηὑρίσκετο, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τιθέασι καὶ διδόασι καὶ ζευγνύασι μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ῑ λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι οἷον τετύφασι. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἱεῖσιν ὃ σημαίνει τὸ πέμπουσι γίνεται ἱέασι προσόδῳ τοῦ ᾱ καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἀττικὴν τοῦ ε̄ καὶ ᾱ εἰς ᾱ μακρὸν ἱᾶσι προπερισπωμένως, καὶ ἐν συνθέσει ἀφιᾶσιν.

8.

Choer. 861, 15: ἱστέον δέ, ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς φησίν, ὅτι κυρίως

l. 8 de ἐσμέν et ἐμέν cf. Mon. 23, 32. l. 20 cf. περὶ ῥημάτων fr. 5.
l. 30 de «παῖδα ἔντα» v. Ahrens dial. dor. p. 324, qui propter παρέντων, quod apud Alcmanem erat, hoc fortasse eidem Alcmani tribuendum conicit.

διαίρεϲίϲ ἐϲτιν αὕτη ἡ ἐν τῷ τιθεῖϲι τιθέαϲι καὶ διδοῦϲι διδόαϲι καὶ ζευγνῦϲι ζευγνύαϲι, καὶ πιϲτοῦται τοῦτο ἐκ τῶν πληθυντικῶν αἰτιατικῶν. ἰδοὺ γάρ, φηϲίν, ἐν τῷ Δημοϲθένεαϲ Δημοϲθένειϲ τὸ εα εἰϲ τὴν ει δίφθογγον ϲυναιρεῖται, καὶ πάλιν ἐν τῷ ἰχθύαϲ ἰχθῦϲ τὸ υ καὶ τὸ α εἰϲ τὸ υ ϲυναιρεῖται, καὶ πάλιν ἐν τῷ βόαϲ βοῦϲ τὸ ο καὶ α εἰϲ τὴν ου δίφθογγον ϲυναιρεῖται· οὐκοῦν καὶ ἐν τῷ τιθεῖϲι τιθέαϲιν ἡ ει δίφθογγοϲ εἰϲ τὸ ε καὶ α διῃρέθη, καὶ ἐν τῷ ζευγνῦϲι καὶ ζευγνύαϲι τὸ υ εἰϲ τὸ υ καὶ α διῃρέθη, καὶ ἐν τῷ διδοῦϲι διδόαϲιν ἡ ου δίφθογγοϲ εἰϲ τὸ ο καὶ α διῃρέθη.

9.

Choer. 863, 20: ἰϲτέον δὲ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἄλλην ἀπολογίαν ἔχει. ἔχει δὲ οὕτωϲ· καθόλου τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ πρὸϲ τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ ἢ ἰϲοϲυλλαβεῖν θέλει ἢ πλεονοϲυλλαβεῖν· καὶ ἰϲοϲυλλαβεῖν μέν, ὅταν ἄρχηται ἀπὸ ϲυμφώνου οἷον τύπτουϲιν ἔτυπτον, βοῶϲιν ἐβόων, δῆλον ὅτι χωρὶϲ τῶν ἀπὸ προθέϲεωϲ ἀρχομένων, καταγράφουϲι γὰρ πενταϲυλλάβωϲ, καὶ κατέγραφον τετραϲυλλάβωϲ· πλεονοϲυλλαβεῖν δέ, ὅταν ἀπὸ φωνήεντοϲ ἄρχηται, οἷον ἄγουϲιν ἦγον, ἑρμηνεύουϲιν ἡρμήνευον· ἐνταῦθα οὖν ἐν τοῖϲ εἰϲ μι εἰ μὴ ἐγένετο αὕτη ἡ δοκοῦϲα διαίρεϲιϲ κατὰ τὸ τρίτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ, τὸ ἐναντίον ϲυνέβαινεν, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον· ἤμελλε γὰρ ἀπὸ ϲυμφώνου ἄρχεϲθαι τὰ τρίτα πρόϲωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ καὶ μὴ ἰϲοϲυλλαβεῖν τοῖϲ τρίτοιϲ προϲώποιϲ τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον, οἷον τιθεῖϲιν ἐτίθεϲαν, διδοῦϲιν ἐδίδοϲαν, ζευγνῦϲιν ἐζεύγνυϲαν· καὶ πάλιν ἤμελλεν ἀπὸ φωνήεντοϲ ἄρχεϲθαι τὰ τρίτα πρόϲωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ καὶ ἰϲοϲυλλαβεῖν τοῖϲ τρίτοιϲ προϲώποιϲ τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὅπερ ἐϲτὶν ἄτοπον, οἷον ἱεῖϲι τὸ πέμπουϲιν ἵεϲαν καὶ ἀφίεϲαν ἐν ϲυνθέϲει. τούτου οὖν χάριν γίνεται αὕτη ἡ δοκοῦϲα διαίρεϲιϲ, ἵνα φυλαχθῇ ἡ ἀκολουθία οἷον τιθέαϲιν ἐτίθεϲαν, διδόαϲιν ἐδίδοϲαν, ζευγνύαϲιν ἐζεύγνυϲαν, ὀλλύαϲιν ὤλλυϲαν. [ἰδοὺ γὰρ εὑρίϲκεται ἀπὸ ϲυμφώνου ἀρχόμενα τὰ τρίτα πρόϲωπα τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ ἰϲοϲυλλαβοῦντα τοῖϲ τρίτοιϲ προϲώποιϲ τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ ἀπὸ φωνήεντοϲ ἀρχομένων, δῆλον ὅτι τῶν τρίτων προϲώπων τῶν πληθυντικῶν τοῦ παρατατικοῦ, ὡϲ ἡ ἀκολουθία ἀπαιτεῖ].

l. 9 quod contra Choeroboscus dicit in illis accusativis non synaeresin locum habere, sed homophoniam cum nominativis et Apollonius citatur docens diphthongos non dissolvi nisi in eas vocales, ex quibus constarent, neque ει in τιθεῖϲι in εα dissolvi posse, quia ει non ex his contractum sit. Tum Choerob. 862, 22 περὶ γὰρ τῆϲ αἰτιατικῆϲ τῶν πληθυντικῶν ὧν παρέθετο ὁ Ἡρωδιανὸϲ εἰρήκαμεν, ὡϲ οὐκ ἐγένετο κατὰ ϲυναίρεϲιν, ἀλλ' ὁμοφωνία ἐϲτὶ τῆϲ εὐθείαϲ πληθυντικῶν. Sed Herodianus etiam aliam tuendarum distractarum specierum τιθέαϲι διδόαϲι ζευγνύαϲι rationem iniit.

10.

Choer. 865, 32: πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ ὁριϲτικὸϲ εἰϲ μι λήγων τρέπων τὴν μι εἰϲ ν καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἐκτείνων χρονικῶϲ ἢ ϲυλλαβικῶϲ τὸν παρατατικὸν ποιεῖ· ἵημι τὸ πέμπω ἵην, δίδωμι ἐδίδων, ὄλλυμι ὤλλυν, ὀμόργνυμι ὠμόργνυν. ἰϲτέον δὲ ὅτι, ὡϲ ὁ Ἡρωδιανὸϲ λέγει, τὸ ἐδίδων ἡ παράδοϲιϲ διὰ τῆϲ ου διφθόγγου οἶδεν οἷον ἐδίδουν, ὡϲ ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖϲ ὥϲπερ χρυϲῶ χρυϲοῖϲ ἐχρύϲουν· τὸ δὲ ἐτίθην καὶ ἵην, ϲημαίνει δὲ τὸ ἔπεμπον, διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οἷον ἐτίθειν καὶ ἵειν, ἐξ οὗ τὸ ἐτίθει καὶ ἵει, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 25) «ἀλλὰ κακῶϲ ἀφίει»· τὸ δὲ «ἦν ἐγώ» ὃ ϲημαίνει τὸ ὑπῆρχον γέγονεν οὕτωϲ· ἔϲτιν εἰμί ὃ ϲημαίνει τὸ ὑπάρχω, τούτου ὁ παρατατικὸϲ εἶν διὰ τῆϲ ει διφθόγγου τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ ν καὶ λοιπὸν Ἀττικῶϲ ἐπεκτείνεται τὸ ε εἰϲ τὸ η ὥϲπερ ἔμελλον ἤμελλον, ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, τὸ δὲ ι ἀπεβλήθη, ἐπειδὴ τὰ εἰϲ ην ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον ἐτύφθην, καὶ καθόλου τὰ εἰϲ ν λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τί ποτε ἀνεκφώνητον οἷον βοῶν, γελῶν, περῶν. ἔχομεν δὲ τὴν χρῆϲιν τοῦ «ἦν ἐγώ» παρὰ Ἀριϲτοφάνει ἐν Πλούτῳ (28)

ἐγὼ θεοϲεβὴϲ καὶ δίκαιοϲ ὢν ἀνὴρ
κακῶϲ ἔπραττον καὶ πένηϲ ἦν,

καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ (Com. ed. Mein. IV 98)

ἦν δὲ οὐ πονηρόϲ, οὐδ᾽ ἐδόκουν,

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. τοῦτο δὲ τὸ ἦν κατὰ διάλυϲιν Ἰωνικὴν τοῦ η εἰϲ ε καὶ α γίνεται ἔα ὥϲπερ Ξέρξην Ξέρξεα, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (ξ 222) «τοῖοϲ ἔ᾽ ἐν πολέμῳ» καὶ πάλιν (Ε 887) «ἤ κεν ζὼϲ ἀμενηνὸϲ ἔα». τὸ δὲ ν ἀπεβλήθη τοῦ ἦν ἐν τῷ ἔα, ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητικόν ἐϲτι τοῦ ν οἷον Ξέρξην Ξέρξεα, ἐτετύφειν ἐτετύφεα· τὸ γὰρ μοῦϲα μοῦϲαν καὶ ἔτυψα ἔτυψαν ἀπὸ κλίϲεωϲ ἔχει τὸ ν καὶ οὐ κατὰ πάθοϲ ἐϲτὶν ὥϲπερ ταῦτα. καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἔα κατὰ κρᾶϲιν ποιοῦνται οἱ Ἀττικοὶ τοῦ ε καὶ α εἰϲ η ὥϲπερ τείχεα τείχη καὶ λέγουϲιν ἦ, ὡϲ παρ᾽ Ἀριϲτοφάνει ἐν Ὄρνιϲιν (97)

ἦ γάρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωποϲ,

ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. ταῦτα περὶ τοῦ ἦν ἐγώ· τὸ δὲ «ἦν ἐκεῖνοϲ» οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τῶν εἰϲ μι ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν εἰϲ ω· ὅϲον γὰρ κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἦν πρώτου προϲώπου καὶ τοῦ ἦϲ δευτέρου ὤφειλε τὸ τρίτον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϲ εἶναι ἦ, ὥϲπερ ἐτύφθηϲ ἐτύφθη. ἀλλ᾽ ἔτι τὸ «ἦν ἐκεῖνοϲ», ὥϲπερ εἴρηται, ἀπὸ τῶν εἰϲ ω γέγονεν οὕτωϲ· ἔϲτιν ἔω τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω, τούτου ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ ἦα, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (ξ 212)

l. 5 praeceptum de ἐδίδουν transiit in E. M. 316, 20 cf. etiam An. Paris. III 312, 10 ἰϲτέον ὅτι τοῦ τίθημι καὶ ἵημι καὶ δίδωμι οἱ παρῳχημένοι μᾶλλον ἀπὸ τῶν εἰϲ ω εἰϲὶν ἐν χρήϲει ἤπερ ἀπὸ τῶν εἰϲ μι οἷον «ὣϲ εἰπὼν ἐν χερϲὶ τίθει» (Υ 51) καὶ «ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίϲματα» (Ev. Joh. 19, 3) l. 24 de ἦα et ἔα Ionicis

«ἦα φυγοπτόλεμοϲ», ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἦον ἦεϲ ἦε· τὸ δὲ ε γίνεται πολλάκιϲ ἐφελκυϲτικὸν τοῦ ν οἷον ἔλαβε ἔλαβεν· οὕτωϲ οὖν ἦε καὶ ἦεν μετὰ τοῦ ν, ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (θ 232)

ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆαϲ
ἦεν ἐπηετανόν.

καὶ λοιπὸν κρᾶϲιϲ παρακολουθεῖ τοῦ η καὶ τοῦ ε εἰϲ τὸ η καὶ γίνεται ἦν· τὸ γὰρ ἦον δευτέρου ἀορίϲτου ἐϲτίν, ὡϲ δηλοῖ ἡ μετοχὴ ἐὼν οὖϲα ὀξύτονοϲ· αἱ γὰρ εἰϲ ων ὀξύτονοι μετοχαὶ δευτέρου ἀορίϲτου εἰϲὶν οἷον ἔτυπον τυπών, ἔλαβον λαβών.

Choer. 867, 29: πᾶν πρῶτον πρόϲωπον εἰϲ ν λῆγον μετὰ φυϲικῆϲ μακρᾶϲ μὴ ἔχον τὸ μ κλιτικὸν τροπῇ τοῦ ν εἰϲ ϲ ποιεῖ τὸ δεύτερον πρόϲωπον οἷον ἐτύπην ἐτύπηϲ, ἐτύφθην ἐτύφθηϲ, ἐδάμην ἐδάμηϲ· τὸ γὰρ μ οὐκ ἔϲτι κλιτικὸν ἀλλὰ θεματικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ ἔχει αὐτό· δαμνῶ γάρ ἐϲτιν ὁ ἐνεϲτώϲ [καὶ ἔχει τὸ μ]· οὕτωϲ οὖν καὶ ἐτίθην ἐτίθηϲ τροπῇ τοῦ ν εἰϲ ϲ καὶ ἵϲτην ἵϲτηϲ καὶ ἐδίδων ἐδίδωϲ καὶ ἐζεύγνυν ἐζεύγνυϲ καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἦϲ καὶ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ θα ϲυλλαβῆϲ ἦϲθα, ὥϲπερ ἔφην ἔφηϲ ἔφηϲθα· τοιοῦτόν ἐϲτι καὶ τὸ οἶϲθα, τὸ γὰρ οἶδα οἴδημι φαϲὶν οἱ Αἰολεῖϲ, εἶτα τούτου τὸ δεύτερον οἴδηϲ καὶ κατ' ἐπέκταϲιν τῆϲ θα ϲυλλαβῆϲ οἴδηϲθα καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν οἶϲθα.

Choer. 868, 17: πᾶν πρῶτον ἑνικὸν εἰϲ ν λῆγον μὴ ἔχον τὸ μ κλιτικὸν πρὸ τοῦ ν λαμβάνον τὸ με τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ οἷον ἔτυπτον ἐτύπτομεν, ἐχρύϲουν ἐχρυϲοῦμεν, ἐβόων ἐβοῶμεν, ἐτύφθην ἐτύφθημεν, ἔγνων ἔγνωμεν· ἐπὶ δὲ τοῦ παρατατικοῦ τῶν εἰϲ μι καὶ ϲυϲτολὴ παρακολουθεῖ τῆϲ παραληγούϲηϲ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον ἐτίθην ἐτίθεμεν, ἵϲτην ἵϲταμεν, ἐδίδων ἐδίδομεν, ἐζεύγνυν ἐζεύγνυμεν, ἔφην ἔφαμεν· τὸ γὰρ ἔφημεν δευτέρου ἀορίϲτου ἐϲτὶν ὥϲπερ ἔϲτην ἔϲτημεν καὶ ἔβην ἔβημεν· τὸ ἦν ἦμεν λόγῳ ἀρχούϲηϲ ἐφύλαξε τὸ η, ἐπειδὴ γὰρ τοῦτο διϲύλλαβόν ἐϲτι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ἄρχουϲαν καὶ παραλήγουϲαν, τούτου χάριν τῷ λόγῳ τῆϲ ἀρχούϲηϲ ἐφύλαξε τὸ η καὶ οὐ τῷ λόγῳ τῆϲ παραληγούϲηϲ ϲυνέϲτειλεν αὐτό. διὰ τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ τῶν εἰϲ μι καὶ ϲυϲτολὴ παρακολουθεῖ τῆϲ παραληγούϲηϲ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ, ἐπειδὴ ὁ παρατατικὸϲ ϲυγγένειαν ἔχει πρὸϲ τὸν ἐνεϲτῶτα· παρῳχημένοϲ γάρ ἐϲτιν αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲ ἐξ αὐτοῦ κανονίζεται. ἐπειδὴ οὖν ἐπὶ τῶν εἰϲ μι ὁ ἐνεϲτὼϲ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον τίθημι τίθεμεν, ἵϲτημι ἵϲταμεν, δίδωμι δίδομεν, ζεύγνυμι ζεύγνυμεν, καὶ ἡ αἰτία προείρηται, ὅτι τοῦτο γίνεται πρὸϲ τὴν παραλήγουϲαν τῆϲ γενικῆϲ τῆϲ μετοχῆϲ (ταῦτα γὰρ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν, ἤγουν θέϲει μακράν), τούτου χάριν καὶ ὁ παρατατικὸϲ ἐπὶ τῶν εἰϲ μι πρὸϲ ἀναλογίαν τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν αὐτοῦ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ. ἰϲτέον δὲ ὅτι ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ ἐπὶ τῶν εἰϲ μι οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν αὐτοῦ ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον ἔϲτην ἔϲτημεν, ἔβην ἔβημεν, ἔγνων ἔγνωμεν, ἥλων ἥλωμεν, ἐβίων ἐβίωμεν, ἔφην ἔφημεν· τὸ γὰρ ἔφαμεν παρατατικόϲ ἐϲτι. ϲεϲημείωται τὸ ἔδων ἔδομεν καὶ ἔθην ἔθεμεν καὶ ἧν ἕμεν, ὅτι δευτέρου ἀορίϲτου ὄντα ϲυνέϲτειλε τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ.

Choer. 870, 5: ἐπὶ τῶν εἰϲ μι ἐκ τοῦ μέλλοντοϲ κανονίζεται ἡ ἄρχουϲα τοῦ παρακειμένου. ἔϲτιν οὖν θήϲω ὁ μέλλων καὶ τέθηκα ὁ παρακείμενοϲ διὰ τοῦ η ὥϲπερ ποιήϲω πεποίηκα καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰϲ τὴν ει δίφθογγον

---

imperfecti formis cf. Il. Pros. E 887 τὸ ἔα Ἰωνικόν ἐϲτιν ἐκ τοῦ ἦν γεγονόϲ. διὸ ϲυϲταλτέον τὸ α ὁμοίωϲ τῷ «τοῖοϲ ἔα ἐν πολέμῳ» (Ξ 222) ὃ καὶ διὰ τοῦ η λέγεται «οὐκ ἀποφώλιοϲ ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμοϲ» (ξ 213). l. 33 supra Choer. 870, 14 = περὶ ῥημ. fragm. 31, not. δάμνω scriptum est l. 19 cf. περὶ ῥημάτων fr. 6.

γέγονε τέθεικα διὰ τῆς ει διφθόγγου ὥςπερ ἥρωες, εἵρωες· οὕτως δὲ καὶ ἐπεκράτηςε γράφεςθαι· ὁ μέντοι τέθειμαι παρακείμενος παθητικὸς οὐ κατὰ Βοιωτοὺς ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ὥςπερ ὁ τέθεικα ἐνεργητικὸς παρακείμενος· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐν τῇ παραληγούςῃ τὸ η, ἵνα τραπῇ Βοιωτικῶς τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ τέθεικα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέθεμαι ἀναλόγως κατὰ πλεοναςμὸν τοῦ ι γέγονε τέθειμαι. τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀπὸ τοῦ ἵςτημι ςτήςω ὤφειλεν εἶναι ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἕςτηκα διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων τὸ η ἔχει οἷον ςτήςω ὥςπερ ποιήςω πεποίηκα· οὐ λέγομεν δὲ οὕτως ἀλλὰ ἕςτακα διὰ τοῦ α. ἔςτι δὲ εἰπεῖν τὴν ἀπολογίαν ταύτην· ἔςτιν ἑςτήκω ὁ ἐνεςτώς, ὅςτις φωνὴν μὲν ἔχει ἐνεργητικήν, πάθος δὲ cημαίνει (οὐδὲν γὰρ cημαίνει τὸ ἑςτήκω ἄλλο ἀλλὰ τὸ ἵςταμαι ἐγώ), ἐξ οὗ ὁ μέλλων ἑςτήξω καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑςτήξειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (H. Ap. 15)

ἑςτήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοιςι θεμέθλοις.

τούτου τοῦ ἑςτήκω ὁ μέςος παρακείμενος ἕςτηκά ἐςτι, διὰ μὲν ςυμφώνου τοῦ ἐνεςτῶτος ἀναλόγως ἐκφερόμενος (τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν μέςων παρακειμένων), ἡμαρτημένος δὲ κατὰ τὴν ἄρχουςαν, καθὸ οὐκ ἐμεγεθύνθη χρονικῶς· τὸ γὰρ ε διχῶς πέφυκε μεγεθύνεςθαι· ἢ γὰρ διὰ τῆς προςθήκης τοῦ ι οἷον ἔχω εἶχον, ἕλκω εἷλκον, ἢ διὰ τοῦ τρέπεςθαι εἰς η οἷον ἐλεῶ ἠλέουν. ἵνα οὖν μὴ ςυνεμπέςῃ τῷ ἕςτηκα μέςῳ παρακειμένῳ, τῷ ὄντι ἀπὸ τοῦ ἑςτήκω ἐνεςτῶτος, ὁ ἕςτηκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ὁ ὢν ἀπὸ τοῦ ἵςτημι ἐνεςτῶτος τούτου χάριν πρὸς ἀντιδιαςτολὴν ἐκείνου διὰ τοῦ α ἐξενέχθη κατὰ τὴν παραλήγουςαν.

Choer. 871, 9: ἰςτέον ὅτι ἐν τοῖς εἰς μι οὐκ ἔςτι μέςος παρακείμενος, καὶ ἡ αἰτία ἐςτὶν αὕτη· ἡνίκα ὁ πρῶτος ἀόριςτος ὁ ἐνεργητικὸς περιττοςυλλαβεῖ τοῦ δευτέρου ἀορίςτου τοῦ ἐνεργητικοῦ, τότε καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος περιττοςυλλαβεῖ τοῦ μέςου παρακειμένου οἷον κτυπῶ κτυπήςω ἐκτύπηςα ἔκτυπον ἐκτύπηκα ἔκτυπα, δουπῶ δουπήςω ἐδούπηςα ἔδουπον καὶ δεδούπηκα δέδουπα· ὅτε δὲ ὁ α' ἀόριςτος ὁ ἐνεργητικὸς ἰςοςυλλαβεῖ τῷ δευτέρῳ ἀορίςτῳ τῷ ἐνεργητικῷ, τότε καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἰςοςυλλαβεῖ τῷ μέςῳ παρακειμένῳ, ἔςτειλα ἔςταλον ἔςταλκα ἔςτολα. ἐνταῦθα οὖν ἐν τοῖς εἰς μι, ἐπειδὴ ἀεὶ περιττοςυλλαβεῖ ὁ πρῶτος ἀόριςτος ὁ ἐνεργητικὸς τοῦ δευτέρου ἀορίςτου τοῦ ἐνεργητικοῦ, ἔςτηςα γὰρ καὶ ἔςτην, ἔδωκα ἔδων, ἔθηκα ἔθην, ἧκα ἧν, εἰ ἐγένετο ὁ μέςος παρακείμενος, ἤμελλε περιττοςυλλαβεῖςθαι ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, τοῦ βέβηκα τοῦ δέδωκα καὶ τοῦ ἔγνωκα καὶ τοῦ ἕςτακα τριςυλλαβούντων, αὐτός, φημὶ δὴ ὁ μέςος παρακείμενος, εἰς διςυλλαβίαν περιπίπτων· ὅπερ ἐςτὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ ὁ μέςος παρακείμενος δικύλλαβος εὑρίςκεται ἐν χρήςει, χωρὶς τοῦ οἶδα καὶ τοῦ εἶκα ὃ cημαίνει τὸ ὁμοιῶ, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι

εἶκας μὲν ὡραίῳ λίνῳ

ἀντὶ τοῦ ὡμοίωςαι· καὶ χωρὶς τοῦ ᾖα, ὃ cημαίνει τὸ ἐπορευόμην, ὅπερ κατὰ διάλυςιν γίνεται ἤϊα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (δ 433)

ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος,

ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην, ἐξ οὗ ὁ ὑπερςυντελικὸς ᾔειν διὰ τοῦ η καὶ ι κατὰ τὴν ἄρχουςαν καὶ ἐν ςυνθέςει παρῄειν καὶ ἐξῄειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ (Com. ed. Mein. IV 322)

ἀπῄειν τῶν τόκων τόκους ἔχων.

τούτου οὖν χάριν ἐν τοῖς εἰς μι οὐκ ἔςτι μέςος παρακείμενος· μέςου δὲ παρακειμένου μὴ ὄντος, εἰκότως οὔτε μέςος ὑπερςυντελικός ἐςτιν, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μέςου παρακειμένου κανονίζεται ὁ μέςος ὑπερςυντελικός.

Choer. 872, 33: ἰςτέον ὅτι πᾶς μέλλων ἀπὸ τῶν εἰς μι τρέπων τὴν ςω εἰς

---

l. 10 ἄλλο ante ἀλλὰ inserui, potui etiam scribere ἄλλο τοῦ. l. 37 potius οἶκας; cf. Bergk, frg. Alcm. 76, Lehrs ad Hdn. Mon. 24, 9. l. 44 Bekker. Anecd. p. 1294 edidit τόκων ἔχων τόκους.

ν̅ καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἐκτείνων χρονικῶϲ ἢ ϲυλλαβικῶϲ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον ποιεῖ οἷον θήϲω ἔθην, βήϲω ἔβην, φήϲω ἔφην, δώϲω ἔδων, γνώϲω ἔγνων, βιώϲω ἐβίων, ἥϲω ἧν, φύϲω ἔφυν, δύϲω ἔδυν, κλῦμι κλύϲω ἔκλυν, ἐξ οὗ τὸ προϲτακτικὸν κλῦθι, ἄλωμι ἀλώϲω ἥλων ἥλω καὶ κατὰ διάλυϲιν τοῦ η̅ εἰϲ ε̅ καὶ α̅ ἑάλων καὶ ἑάλω, ὥϲπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἤγη γίνεται ἐάγη κατὰ διάλυϲιν τοῦ η̅ εἰϲ ε̅ καὶ α̅. πάλιν ἵϲτημι ϲτήϲω καὶ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ ἔϲτην· οὗτοϲ ἐνεργητικὴν μὲν ἔχει φωνήν, παθητικὴν δὲ ϲημαϲίαν καὶ ϲύνταξιν· οὔτε γὰρ λέγομεν ἔϲτην ϲε, ἀλλ' ἔϲτην ὑπὸ ϲοῦ, ὥϲπερ ἐϲτάθην ὑπὸ ϲοῦ.

11.

An. Ox. III 269: ϲημείωϲαι, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ ἐπὶ δευτέρου ἀορίϲτου φυλάττεται ἡ λήγουϲα αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου, ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ παραλήγουϲα ἡ αὐτὴ οἷον ἵϲτημι· ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἔϲτην ἔϲτημεν ἔϲτητε. γνῶμι· ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἔγνων ἔγνωμεν ἔγνωτε. πλὴν τοῦ ἔθην ἔθεμεν ἔθετε, ἔδων ἔδομεν ἔδοτε, ἧν ἕμεν ἕτε. καὶ διὰ τί πλὴν τούτων; διότι, φηϲὶν ὁ τεχνικόϲ, τὰ ἑνικὰ οἷον ἔθην ἔδων ἧν οὐχ εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει· τούτου χάριν τὰ πληθυντικὰ αὐτῶν εὑριϲκόμενα ἐν χρήϲει ἐναλλάϲϲεται κείμενα ὡϲ ἔτυχεν.

Choer. 875, 12: πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ εἰϲ μ̅ι̅ λήγων τρέπων τὴν μ̅ι̅ εἰϲ ω̅ καὶ τὴν ἄρχουϲαν ἀποβάλλων, ἐὰν ἔχῃ ὥϲπερ ἀναδιπλαϲιαϲμὸν διὰ τοῦ ι̅, μέλλων γίνεται οἷον κίχρημι χρήϲω, πίμπλημι πλήϲω, βίβημι βήϲω (τὸ πορεύομαι)· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ διπλαϲιαϲμὸν διὰ τοῦ ι̅, οὐκ ἀποβάλλει τὴν ἄρχουϲαν ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ μόνον τροπῇ τῆϲ μ̅ι̅ εἰϲ ω̅ γίνεται οἷον φημί φήϲω, δῦμι δύϲω, φῦμι φύϲω, ἐξ οὗ τὸ ἔφυν, κλῦμι κλύϲω, ἐξ οὗ τὸ ἔκλυν, καὶ τὸ προϲτακτικὸν κλῦθι, βίωμι βιώϲω, ἡ γὰρ β̅ι̅ ϲυλλαβὴ ἐνταῦθα οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ διπλαϲιαϲμοῦ, ἀπὸ γὰρ τοῦ βιῶ βιοῖϲ γέγονε.

Ἰϲτέον δὲ ὅτι τὰ τῆϲ δ' ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ οὐ κλίνεται, εἰ μὴ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ· ὁ δὲ λόγοϲ περὶ τῶν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ οἷον ζεύγνυμι, ὄμνυμι· τὰ γὰρ διϲύλλαβα κλίνεται καὶ μετὰ τὸν παρατατικὸν οἷον δῦμι δύϲω ἔδυν.

Choer. 875, 28: ἰϲτέον ὅτι ὥϲπερ ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̅ι̅ καθόλου ὁ μέϲοϲ παρακείμενοϲ ἐπιλιμπάνει δι' ἣν εἰρήκαμεν αἰτίαν, οὕτω καὶ ὁ δεύτεροϲ μέλλων ὁ ἐνεργητικὸϲ ὁριϲτικὸϲ καθόλου ἐπιλιμπάνει ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἡνίκα ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ πρώτου ἀορίϲτου, τότε καὶ ὁ δεύτεροϲ μέλλων ἐνδεῖ τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου οἷον ἐμύκηϲα ἔμυκον μυκήϲω μυκῶ, ἐβλάϲτηϲα ἔβλαϲτον βλαϲτήϲω βλαϲτῶ· ἰδοὺ ἐπὶ τούτων ἐπειδὴ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ α' ἀορίϲτου, τούτου χάριν ὁ β' μέλλων ἐνδεῖ τοῦ β' ἀορίϲτου. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̅ι̅ ἀεὶ ὁ β' ἀόριϲτοϲ ἐνδεῖ τοῦ α' ἀορίϲτου οἷον ἔϲτηϲα ἔϲτην, ἔγνωϲα ἔγνων, ἔδωκα ἔδων. ἀναγκάζεται οὖν ὁ δεύτεροϲ μέλλων ἐνδεῖν τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου· καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖϲ εἰϲ μ̅ι̅ ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ οὐχ ὑπερβαίνει τὴν διϲυλλαβίαν οἷον ἔϲτην, ἔγνων, (πρόϲκειται «ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον» διὰ τὸ ἐβίων δευτέρου ἀορίϲτου, ὁ γὰρ ἑάλων ἀπὸ τοῦ ἥλων διϲυλλάβου ἐϲτίν) ὁ δεύτεροϲ μέλλων εὑρεθήϲεται εἰϲ μονοϲυλλαβίαν περιϲτάμενοϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον· οὐδέποτε γὰρ δύναται μέλλων μονοϲύλλαβοϲ εὑρίϲκεϲθαι. καὶ καθόλου δὲ οὐδέποτε μονοϲύλλαβον ῥῆμα ὁριϲτικὸν εἰϲ ω̅ λῆγον εὑρίϲκεται ἐν χρήϲει, χωρὶϲ εἰ μὴ εὑρεθῇ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ, ϲμῶ. πρόϲκειται «ὁριϲτικὸν» διὰ τὸ ἐὰν θῶ, ἐὰν δῶ. πρόϲκειται «εἰϲ ω̅ λῆγον» διὰ τὸ κλεῖϲ καὶ χεῖϲ καὶ ῥεῖϲ· διὰ τοῦτο γὰρ ταῦτα κατὰ τὸ τρίτον

---

l. 8 cf. Il. Pr. Δ 222 πᾶϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐπὶ τῶν εἰϲ μ̅ι̅ μακροκατάληκτόϲ ἐϲτιν ἔγνων ἑάλων ἐξέτρων ἔτλην ἔϲτην ἔδην ἔφην· ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. de ἔκτην cf. Il. Pr. Δ 319. l. 10 cf. Choer. 873, 21 seqq.

πρόϲωπον καὶ δεύτερον ϲυναιρούμενα κατὰ τὸ πρῶτον οὐ ϲυναιρεῖται, ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰϲ ω λήγοντα καὶ μονοϲυλλαβοῦντα ὁριϲτικὰ ὄντα καὶ μὴ ὄντα δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων.

Choer. 876, 28: ἰϲτέον ὅτι πᾶϲ ἐνεϲτὼϲ ὁριϲτικὸϲ εἰϲ μι λήγων, τροπῇ τῆϲ μι εἰϲ μαι παθητικὸϲ γίνεται μετὰ τοῦ ϲυϲτέλλειν τὴν παραλήγουϲαν πρὸϲ τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τῶν ἐνεργητικῶν. καὶ δεῖ γινώϲκειν, ὅτι ἡ μὲν πρώτη ϲυζυγία τῶν εἰϲ μι ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν διὰ τοῦ ε οἷον τίθεμαι, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α ϲυνεϲταλμένου, ἡ δὲ τρίτη διὰ τοῦ ο, ἡ δὲ δ' τὸ δίχρονον μόνον ϲυϲτέλλει· εὐλόγωϲ ἡ μὲν πρώτη ϲυζυγία διὰ τοῦ ε ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν οἷον τίθημι τίθεμαι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ ε ἔχει· ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον ἔχει τὸ α· καὶ ἡ τρίτη διὰ τοῦ ο, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον τὸ ο ἔχει· ἡ δὲ τετάρτη τὸ δίχρονον μόνον ϲυϲτέλλει, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον διὰ διχρόνου ϲυνεϲταλμένου ἐϲτί. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι τὸ παθητικὸν ὤφειλεν εἶναι ἵμαι διὰ τοῦ ι, ἐπειδὴ καὶ τὸ πληθυντικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἴμεν ἐϲτὶ διὰ τοῦ ι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα οὐδὲν πλέον ἤμελλε ϲημαίνειν τὸ παθητικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ (καὶ τὸ παθητικὸν γὰρ ὁμοίωϲ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι ἤμελλε δηλοῦν), τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε τὸ παθητικόν, ὡϲ τὴν αὐτὴν τῷ ἐνεργητικῷ μέλλον ἔχειν ϲημαϲίαν· καὶ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ ὑπάρχω τὸ παθητικὸν ἕμαι ὤφειλεν εἶναι διὰ τοῦ ε, ἐπειδὴ καὶ τὸ πληθυντικὸν τὸ ἐνεργητικὸν ἕμεν ἐϲτὶ διὰ τοῦ ε, ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ γίνεται ἐϲμέν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ὑπαρκτικὰ οὐκ ἔχει παθητικά, τὸ γὰρ ὑπάρχω οὐ κλίνεται εἰϲ παθητικὸν καὶ γίνεται ὑπάρχομαι, τούτου χάριν ἐπιλέλοιπε τὸ ἕμαι.

Choer. 877, 29: Ζητεῖται δὲ περὶ τοῦ ἐπίϲταμαι, ὅτι πόθεν γέγονε; καὶ λέγει ὁ Ἀπολλώνιοϲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἵϲτημι γίνεται ἵϲταμαι, καὶ προϲερχομένη ἡ ἐπὶ πρόθεϲιϲ ὤφειλε τρέψαι τὸ π εἰϲ φ, ἵνα ᾖ ἐφίϲταμαι, καὶ γὰρ τὸ ἵϲταμαι δαϲύνεται οἷον καθίϲταμαι, ὑφίϲταμαι, ἀλλὰ γέγονεν ἐπίϲταμαι, τοῦ π φυλαχθέντοϲ Ἰωνικῶϲ· καὶ γὰρ τὸ ἥλιοϲ δαϲύνεται, καὶ ὅμωϲ ἀπηλιώτηϲ Ἰωνικῶϲ ἐπεκράτηϲε λέγεϲθαι διὰ τοῦ π καὶ οὐκ ἀφηλιώτηϲ διὰ τοῦ φ· καὶ πάλιν ὁ Ἥφαιϲτοϲ δαϲύνεται, καὶ ὅμωϲ «ἐπ' Ἡφαίϲτοιο θύρηϲιν» Ἰωνικῶϲ εἶπεν ὁ ποιητήϲ· οὕτωϲ οὖν, ὡϲ εἴρηται, καὶ τὸ ἐπίϲταμαι Ἰωνικῶϲ ἐφύλαξε τὸ π, εἰ οὖν οὕτωϲ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἵϲταμαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰϲῶ ἴϲημι ὃ ϲημαίνει τὸ γινώϲκω γέγονεν ἴϲαμαι καὶ ἐν πλεοναϲμῷ τοῦ τ ἵϲταμαι καὶ ἐκεῖθεν ἐπίϲταμαι, καὶ εὐλόγωϲ ἐφύλαξε τὸ π τῆϲ ἐπὶ προθέϲεωϲ, ἐπειδὴ τὸ ἴϲημι ψιλοῦται. ὁ δὲ Φιλόξενοϲ λέγει, ὅτι ἔϲτιν εἴδω εἰϲῶ ὃ ϲημαίνει τὸ γινώϲκω, ἀφ' οὗ τὸ ἰϲτόϲ ὃ ϲημαίνει τὸ ἐπιϲτήμων· γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι τὸ ἰϲτόϲ, ἐπειδὴ τὸ εἴδω ἐν ταῖϲ ϲυνθέϲεϲι ταῖϲ ὀνοματικαῖϲ καὶ ταῖϲ παραγωγαῖϲ ταῖϲ ὀνοματικαῖϲ ἀποβάλλει τὸ ε οἷον ἴδμων, ἱϲτορία, νῆϊϲ (ὁ ἄπειροϲ, ὁ τοῦ εἰδέναι ἐϲτερημένοϲ), Πολύϊδοϲ (ἔϲτι δὲ ὄνομα μάντεωϲ)· τὸ γὰρ εἰδήμων γραφόμενον διὰ τῆϲ ει διφθόγγου οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔϲτιν ἀπὸ τοῦ εἴδω βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ περιϲπωμένου τοῦ εἰδῶ εἰδῆϲ εἰδήμων. ἐκ τοῦ οὖν ἰϲτόϲ ὃ ϲημαίνει τὸ ἐπιϲτήμων γέγονεν ἰϲτῶ ἰϲτήϲω ἰϲτήμων καὶ ἐπιϲτήμων, ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἰϲτῶ τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ γινώϲκω γέγονεν ἵϲτημι καὶ ἵϲταμαι καὶ ἐκεῖθεν ἐπίϲταμαι, καὶ εὐλόγωϲ ἐφυλάχθη τὸ π, ἐπειδὴ ψιλοῦται αὕτη ἡ κίνηϲιϲ, ὡϲ ἐκ τοῦ εἴδω γεγενημένη, ὅπερ ψιλοῦται.

Choer. 878, 30: τὰ ἔχοντα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ τροπῇ τοῦ τ τοῦ ἐν τῷ τρίτῳ προϲώπῳ εἰϲ ϲ ποιεῖ τὰ δεύτερα πρόϲωπα οἷον πεποίηται πεποίηϲαι, πεποιηκὼϲ γὰρ ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ, καὶ δύναται δύναϲαι ὅτι δυνάϲ, καὶ ἐπίϲταται ἐπίϲταϲαι, ὅτι ἐπιϲτάϲ· εἰ

l. 30 ἐπ' Ἡφ. θύρηϲιν etiam ap. Apollon. d. adv. p. 562 affertur; homericus quidem locus non est.

καὶ μὴ εὕρηται ἐν χρήσει τὸ δυνάς καὶ ἐπιστάς· εἰσὶ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ δύνημι καὶ ἐπίστημι, καὶ δύναμαι καὶ ἐπίσταμαι· τὸ δὲ δύνῃ καὶ ἐπίστῃ κατὰ πάθος λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι, δύνααι ἐπίστααι καὶ Ἰωνικῶς δύνεαι καὶ ἐπίστεαι, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον.

12.

Herod. Il. Pr. Z 336: ἤμην τὸ σημαντικὸν τοῦ ὑπάρχειν σπανίως εὑρίσκεται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι. ὁ μέντοι ποιητὴς οὐκ ἐχρήσατο.

Choer. 882, 3: ἰστέον ὅτι τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἤμην «ἦν ἐγώ» λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης (Plut. 28)

ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν·

εὕρηται γὰρ τὸ ἤμην τὸ ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει (v. Hel. 931)

ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἤμην τέκνον.

Choer. 883, 17: πᾶς ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἐπὶ τῶν εἰς μι τρέπων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν εἰς μαι καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλων παθητικὸς γίνεται οἷον δέδωκα δέδομαι, πέπωκα πέπομαι (ἐξ οὗ τὸ ἐπόθην καὶ κατεπόθην), βέβηκα βέβαμαι (ἐξ οὗ τὸ ἐβάθην καὶ παρεβάθην), ἕστηκα, ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στῶ, καὶ ἕσταμαι ὁ παθητικὸς παρακείμενος. πρόσκειται «ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν», ἐπειδὴ ἕστακά ἐστιν ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τοῦ ἵστημι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἕστηκα μέσου παρακειμένου τοῦ ὄντος ἀπὸ τοῦ ἑστήκω ἐνεστῶτος, ὡς ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἴρηται. τέθεικα τέθεμαι καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι τέθειμαι διὰ τῆς ει διφθόγγου· οὐ γὰρ δυνάμεθα τὸ τέθειμαι Βοιωτικὸν λέγειν, ὥσπερ τὸ ἐνεργητικὸν τὸ τέθεικα τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἐπειδὴ τὸ μὲν τέθεικα ἐνεργητικὸν τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀπὸ τοῦ τέθηκα κοινοῦ γέγονε τοῦ διὰ τοῦ η κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον ὥσπερ Λάχης Λάχεις· τὸ δὲ παθητικὸν οὐκ ἔστι τέθημαι διὰ τοῦ η, ἵνα τὸ τέθειμαι τὸ διὰ τῆς ει διφθόγγου Βοιωτικὸν εἴπωμεν κατὰ κρᾶσιν (leg. τροπὴν) τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Choer. 884, 11: ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθειμαι παρακειμένου, ὁ γὰρ τέθειμαι κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ι, γέγονεν ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος ἐτέθην τροπῇ τῆς μαι εἰς θην καὶ ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου· δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθειμαι παρακειμένου τραπείσης τῆς μαι συλλαβῆς εἰς θην ἐθέθην ὤφειλεν εἶναι ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος· ἀλλὰ διὰ τὴν κακοφωνίαν τῆς ἐπαλληλίας τοῦ δασέως θ τροπὴ παρηκολούθησε τοῦ πρώτου θ εἰς τ καὶ γέγονεν ἐτέθην ὥσπερ τὸ τέθυμαι ἐθύθην καὶ ἐτύθην. εἰ δέ τις εἴποι, διὰ τί γὰρ τὸ πρῶτον θ ἐτράπη, καὶ μὴ τὸ τελευταῖον; λέγομεν ὅτι οὐκ ἠδύνατο τὸ τελευταῖον θ τραπῆναι, ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀόριστος ὁ παθητικὸς εἰς θην θέλει λήγειν οἷον ἐτύφθην. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἐγνώσθην καὶ ἠδυνάσθην καὶ ἐδυνήθην, μακρᾷ παραληγόμενα, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ω· εἰ γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν εἰς μι οὕτως ἤμελλον εἶναι· γνῶμι γνώσω ἔγνωκα ἔγνομαι ἐγνόθην διὰ τοῦ ο ὥσπερ δίδωμι δώσω δέδωκα δέδομαι ἐδόθην, πῶμι πώσω πέπωκα πέπομαι ἐπόθην, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ δύνημι δυνήσω δεδύνηκα εἶχεν εἶναι δεδύναμαι ἐδυνάθην ὥσπερ βίβημι βήσω βέβηκα βέβαμαι καὶ ἐβάθην, ἐξ οὗ τὸ παρεβάθην· ἀλλ', ὡς εἴρηται, ἀπὸ τῶν εἰς ῶ ἐστίν· καὶ τὸ μὲν ἐγνώσθην γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι γνώω τῆς ἕκτης συζυγίας, ἐξ οὗ τὸ ὑποτακτικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ (A 302)

ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·

---

l. 3 codd. habent Ἰωνικῶς, καὶ. l. 10 cf. Il. Pr. O 10, Ω 84.

καὶ τούτου ὁ μέλλων γνώϲω· εἶτα ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικὸϲ ἔγνωκα, ὁ παθητικὸϲ ἔγνωϲμαι, καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸϲ πρῶτοϲ ἀόριϲτοϲ ἐγνώϲθην. τὸ δὲ ἠδυνάϲθην γέγονε τοῦτον τὸν τρόπον· ὡϲ ἀπὸ τοῦ δυνάζω δυνάϲω δεδύνακα δεδύναϲμαι ἐδυνάϲθην, ὥϲπερ φράζω φράϲω πέφρακα πέφραϲμαι ἐφράϲθην καὶ κατὰ ἔκταϲιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰϲ τὸ η ἠδυνάϲθην ὥϲπερ ἔμελλον ἤμελλον· πάλιν ὡϲ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷϲ περιϲπωμένου τῆϲ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ γίνεται δυνήϲω δεδύνηκα δεδύνημαι ἐδυνήθην, καὶ κατὰ ἔκταϲιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰϲ τὸ η ἠδυνήθην.

Choer. 885, 15: ἀόριϲτοϲ δεύτεροϲ ἐν τοῖϲ παθητικοῖϲ τῶν εἰϲ μι οὐκ ἔϲτιν, ἐπειδὴ προελήφθη ὁ χρόνοϲ ἐν τοῖϲ ἐνεργητικοῖϲ· καὶ γὰρ ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ παθητικὸϲ μακροκαταληκτεῖν θέλει. ἐπειδὴ οὖν ὁ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ἐνεργητικὸϲ μακροκαταληκτεῖ ἐν τοῖϲ εἰϲ μι οἷον ἔϲτην, ἔγνων, ἔδων, τούτου χάριν ὡϲ προληφθέντοϲ τοῦ χρόνου, ἤγουν τῆϲ μακροκαταληξίαϲ, ἐν τοῖϲ ἐνεργητικοῖϲ, ἐπιλέλοιπε τὸ παθητικόν.

13.

Mon. 24, 26 δοῦναι· οὐδὲν εἰϲ ναι λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ, τῇ ει παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δαϲυνόμενον ἀορίϲτου χρόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐϲτι τὸ λέγειν δῶναι ὡϲ γνῶναι βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆϲ χρήϲεωϲ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ «κέλεαι δέ με τῆνδ' ἀποδοῦναι» (Α 134), δῆλον δὲ ἔϲται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματοϲ ἐν ἑτέροιϲ.

Choer. 888, 33: τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ εἰϲ ναι ποιεῖ τὸ ἀπαρέμφατον ἐπὶ τῶν εἰϲ μι καὶ ϲυϲτολὴ παρακολουθεῖ δηλονότι τῆϲ παραληγούϲηϲ κατὰ τὰ ἀπαρέμφατα ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι καὶ παρατατικῷ οἷον ἐτίθην τιθείϲ τιθέναι καὶ ἵϲτην ἱϲτάϲ ἱϲτάναι, ἐδίδου διδούϲ διδόναι, ἐζεύγνυ ζευγνύϲ ζευγνύναι. πρόϲκειται «ἐν τῷ ἐνεϲτῶτι καὶ παρατατικῷ» διὰ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον, τὰ γὰρ ἀπαρέμφατα τῶν εἰϲ μι τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου τοῦ ἐνεργητικοῦ οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν· ἔϲτη ϲτάϲ ϲτῆναι, ἔγνων γνούϲ γνῶναι, ἥλω ἁλούϲ ἁλῶναι, βιούϲ βιῶναι· ϲεϲημείωται τὸ δοῦναι, θεῖναι, εἶναι (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀπολῦϲαι, ἐξ οὗ τὸ ἀφεῖναι), ὅτι ἀπαρέμφατα ὄντα δευτέρου ἀορίϲτου ἐνεργητικοῦ οὐκ ἐφύλαξε τὸ φωνῆεν τοῦ ἀορίϲτου, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου ἐγένετο, ἔδων γὰρ διὰ τοῦ ω καὶ δοῦναι διὰ τῆϲ ου διφθόγγου, καὶ πάλιν ἔθην καὶ ἧν (ϲημαίνει δὲ τὸ ἀπέλυϲα), θεῖναι, εἶναι διὰ τῆϲ ει διφθόγγου. διὰ τοῦτο δὲ τὰ ἀπαρέμφατα τῶν εἰϲ μι κατὰ μὲν τὸν ἐνεϲτῶτα καὶ παρατατικὸν ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν, κατὰ δὲ τὸν β' ἀόριϲτον τὸν ἐνεργητικὸν οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν, ἐπειδὴ καὶ ἐν τοῖϲ ὁριϲτικοῖϲ ὁ μὲν ἐνεϲτὼϲ καὶ ὁ παρατατικὸϲ τῶν εἰϲ μι ϲυϲτέλλουϲι τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον τίθημι τίθεμεν, δίδωμι δίδομεν· ὁ δὲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ ὁ ἐνεργητικὸϲ οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ πληθυντικοῖϲ οἷον ἔϲτην ἔϲτημεν, ἔγνων ἔγνωμεν, ϲεϲημειωμένου τοῦ ἔδομεν καὶ ἔθεμεν καὶ ἕμεν (ὃ ϲημαίνει τὸ ἀπελύϲαμεν). θέλει δὲ τὰ εἰϲ ναι ἀπαρέμφατα τὴν παραλήγουϲαν φυλάττειν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ οἷον ἐτύφθημεν τυφθῆναι· οὕτωϲ οὖν καὶ ἐτίθεμεν τιθέναι καὶ ἵϲταμεν ἱϲτάναι καὶ ἐδίδομεν διδόναι καὶ ἐζεύγνυμεν ζευγνύναι διὰ ϲυνεϲταλμένου τοῦ υ καὶ ἔϲτημεν ϲτῆναι καὶ ἔβημεν βῆναι καὶ ἔγνωμεν γνῶναι καὶ ἥλωμεν ἁλῶναι καὶ ἐβίωμεν βιῶναι· περὶ γὰρ τοῦ ἔδομεν δοῦναι καὶ ἔθεμεν θεῖναι καὶ ἕμεν εἶναι, ὅτι οὐκ ἐφύλαξε τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου ἐγένετο καὶ ὑπὲρ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερϲυντελικοῦ, τετύφαμεν γὰρ διὰ τοῦ α τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ὁριϲτικοῦ καὶ τετυφέναι διὰ τοῦ ε, ἐν τοῖϲ εἰϲ ω μεμαθήκαμεν.

---

l. 48 cf. περὶ ῥημάτων in sectione περὶ ἀπαρεμφάτων.

Choer. 890, 8: ἰϲτέον δὲ ὅτι τὸ εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν ὤφειλεν εἶναι ἕναι διὰ τοῦ ε̄ καὶ οὐ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ, φημὶ δὲ τοῦ εἰμί, ἐμέν ἐϲτίν, ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ̄ γίνεται ἐϲμέν. ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν ὅτι εὕρηται καὶ εἰμέν διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ῑ «ἡμεῖϲ δ' εἰμὲν τοῖοι» (Η 231). οὐκ ἄτοπον οὖν ἐκ τοῦ εἰμὲν τοῦ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γενέϲθαι τὸ εἶναι ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου. τὸ δὲ εἶναι ἀπαρέμφατον τὸ ἐπὶ τοῦ πορευθῆναι, ἐξ οὗ τὸ ἀπεῖναι, καὶ αὐτὸ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ἔχει τὴν παραλήγουϲαν, ὀφεῖλον διὰ τοῦ ῑ εἶναι πρὸϲ τὸ ἴμεν πρῶτον πρόϲωπον τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ.

Choer. 893, 9: ἰϲτέον ὅτι τὰ προϲτακτικὰ τῶν εἰϲ μι̅ τοῦ ἐνεϲτῶτοϲ καὶ παρατατικοῦ διχῶϲ κανονίζεται· κανονίζεται γὰρ ἐκ τοῦ παρατατικοῦ τῷ κοινῷ λόγῳ, τουτέϲτιν ὥϲπερ τὰ εἰϲ ω̅ τοῦ τρίτου προϲώπου τὴν ἐν ἀρχαῖϲ κλιτικὴν ἔκταϲιν ἀποβάλλοντα οἷον ἐτίθει τίθει ϲύ, ἵϲτη ἵϲτη ϲύ, ἐμπίπλη πίπλη ϲύ, γίνεται δὲ καὶ τῷ λόγῳ τῆϲ μετοχῆϲ εἰϲ θι̅· καθόλου γὰρ πᾶϲα μετοχὴ εἰϲ ϲ̄ λήγουϲα μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ εἰϲ θι̅ ποιεῖ τὸ προϲτακτικὸν οἷον ἐτύφθη τυφθείϲ τυφθέντοϲ τύφθηθι καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δαϲέων κατὰ μετάθεϲιν τοῦ θ̄ εἰϲ τὸ τ̄ τύφθητι· τὰ δὲ εἰϲ μι̅ κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα καὶ παρατατικὸν καὶ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ προϲτακτικοῖϲ πρὸϲ τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ οἷον ἱϲτάϲ ἱϲτάντοϲ ἵϲταμεν ἵϲταθι, διδούϲ διδόντοϲ δίδομεν δίδοθι· τὸ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ (γ 380)

δίδωθι δέ μοι κλέοϲ ἐϲθλὸν

ποιητικῶϲ ἐξέτεινε τὸ ο̄ εἰϲ τὸ ω̅. πρόϲκειται «κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα καὶ παρατατικὸν» διὰ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον· τὰ γὰρ προϲτακτικὰ τῶν εἰϲ μι̅ τοῦ δευτέρου ἀορίϲτου οὐ ϲυϲτέλλει τὴν παραλήγουϲαν τῶν πληθυντικῶν οἷον ϲτάϲ ϲτάντοϲ ἔϲτημεν ϲτῆθι, βάϲ βάντοϲ ἔβημεν βῆθι, γνούϲ γνόντοϲ ἔγνωμεν γνῶθι. ϲεϲημείωται δὲ δόϲ, θέϲ, ἕϲ (ὃ ϲημαίνει τὸ πέμψον καὶ ἀπόλυϲον, ἐξ οὗ τὸ ἄφεϲ καὶ πρόεϲ), ὅτι ταῦτα ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰϲ ϲ̄ μετ' ὀξείαϲ τάϲεωϲ οἷον δούϲ δόντοϲ, θείϲ θέντοϲ, εἵϲ ἕντοϲ, ἐξ οὗ τὸ ἀφείϲ ἀφέντοϲ, οὐκ ἔχει εἰϲ θι̅ τὸ προϲτακτικόν, δόϲ γὰρ καὶ θέϲ καὶ ἕϲ τὰ προϲτακτικὰ [τούτων]· τὸ δὲ ἕϲ ὡϲ παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 127)

ἀλλὰ ϲὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόεϲ.

---

l. 7 de infinitivo εἶναι i. q. ἰέναι, quem veteres sumpserunt, cf. Hauptium in Herme I p. 251. l. 10 de imperativo ἵϲτη cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 447, 56, de ectasi vocalis in δίδωθι Schol. HMQR ad Od. γ 380: ἵληθι. ἀπὸ τοῦ ἵλημι. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἡ παραλήγουϲα ὡϲ ἐν τῷ «δίδωθι δέ μοι κλέοϲ ἐϲθλόν». ὑγιῶϲ οὖν Καλλίμαχοϲ ἔκλινεν «ἵλαθί μοι, φαλαρῖτι πυλαιμάχε». E. M. 749, 50 ἐκ τοῦ θνῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλαϲιαϲμὸν τεθνῶ, ἐξ οὗ τέθνημι ϲυζυγίαϲ δευτέραϲ τῶν εἰϲ μι̅, ἡ μετοχὴ τεθνάϲ τεθνάντοϲ καὶ τὸ εὐκτικὸν τεθναίην τεθναίηϲ. τὸ προϲτακτικὸν ἐνεϲτῶτοϲ τέθναθι. ὅτι δὲ ἐνεϲτώϲ ἐϲτι τὸ τέθναθι, δείκνυται ἐκ τοῦ εἶναι βραχὺ τὸ ᾱ· εἰ γὰρ ἦν δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ, ὤφειλεν εἶναι μακρόν. — De imperativo ἴθι cf. Schol. BAL ad Il. Β 8 βάϲκ' ἴθι: ὁ Ἡρωδιανὸϲ μέν φηϲι τὸ ἴθι ἐνεϲτῶτοϲ νῦν, Ἐπαφρόδιτοϲ δὲ ἀορίϲτου. — De ἔϲθι cf. Ep. Cr. I 207, 15, ubi Hecataeus pro teste huius formae citatur. Verisimile est hoc loco Herodianum etiam alteram imperativi ἴθι formam, εἶ, protulisse eo fere modo, quo in E. M. 347, 57 ἔξει ἀντὶ τοῦ ἔξιθι. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι παραγωγὸν εἶμι. ὁ παρατατικὸϲ εἶν, τὸ δεύτερον εἶϲ, τὸ τρίτον εἶ. καὶ ὥϲπερ ἀπὸ τῶν εἰϲ ω̅ γίνεται προϲτακτικὸν ἐκ τοῦ τρίτου προϲώπου τοῦ παρατατικοῦ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰϲ μι̅ ϲχήματοϲ Αἰολικὸν καὶ Ἀττικὸν οἷον ἵϲτη ἀντὶ τοῦ ἵϲταθι καὶ ἐμπίπλη ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τρίτου προϲώπου τοῦ παρατατικοῦ γίνεται εἶ, ἐν ϲυνθέϲει δεύτερον προϲτακτικοῦ «ἔξει τὸν ἀϲκάντην λαβών» (Aristoph. Nubb. 633) ἢ ἐκ τοῦ ἔξειμι ϲυνθέτου ϲχήματοϲ τῷ εἰρημένῳ τρόπῳ.
l. 15 διὰ τοῦ ντ̅ κλινομένη verba omisi ut ab Herodiano aliena, qui etiam perfecto, propter quod a Choerobosco haec verba adduntur, exitum θι attribuit.

διὰ τί δὲ οὐκ ἔχει ταῦτα εἰϲ θι τὸ προϲτακτικόν; ἔϲτιν εἰπεῖν οὕτωϲ· τὰ εἰϲ θι προϲτακτικὰ ἀορίϲτου ὄντα φύϲει μακρᾷ θέλει παραλήγεϲθαι, ϲτῆθι, γνῶθι, τύπηθι. πρόϲκειται «ἀορίϲτου ὄντα» διὰ τὸ δίδοθι καὶ ζεύγνυθι· ταῦτα γὰρ βραχείᾳ παραλήγεται, ἀλλ' οὐκ ἔϲτιν ἀορίϲτου ἀλλ' ἐνεϲτῶτοϲ καὶ παρατατικοῦ. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ εἰ ἐγένετο εἰϲ θι τὰ προϲτακτικὰ τούτων, φύϲει μακρᾷ ὤφειλε παραλήγεϲθαι ἀορίϲτου χρόνου ὄντα· ἀλλὰ μὴν φύϲει μακρᾷ οὐκ ἠδύναντο παραλήγεϲθαι, ἐπειδὴ ἕτερόϲ ἐϲτι κανὼν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰϲ θι προϲτακτικὰ παραλήγουϲαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν τοῦ πρώτου προϲώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ οἷον ἐτύπημεν τύπηθι, ἔϲτημεν ϲτῆθι, ἵϲταμεν ἵϲταθι, ἐδίδομεν δίδοθι, ζεύγνυμι ζεύγνυθι· εἰ οὖν τὰ ὁριϲτικὰ τούτων κατὰ τὸ α' πρόϲωπον βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουϲαν οἷον ἔδομεν ἔθεμεν ἕμεν, δηλονότι οὐ δύναται τὰ προϲτακτικὰ τούτων εἰϲ θι ὄντα φύϲει μακρᾷ παραλήγεϲθαι. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν ἑνὸϲ φύϲει μακρᾷ ἀπαιτοῦντοϲ παραλήγεϲθαι τὰ εἰϲ θι προϲτακτικά, τοῦ δὲ ἑτέρου βραχείᾳ, ἐπιλέλοιπε τὰ εἰϲ θι προϲτακτικὰ τούτων καὶ οὐκ ἐγένοντο εἰϲ θι τὰ προϲτακτικὰ αὐτῶν. τούτων οὕτωϲ ἐχόντων, τὸ ἴθι (ὃ ϲημαίνει τὸ πορεύου οἷον

ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, ϲαώτεροϲ ὥϲ κε νέηαι (Α 32)

ἀπὸ τοῦ εἶμι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ πορεύομαι γέγονεν· ἔϲτι γὰρ ἵμεν τὸ πληθυντικὸν διὰ τοῦ ῑ, καὶ λοιπὸν ἐκεῖθεν τὸ προϲτακτικὸν τροπῇ τῆϲ μεν εἰϲ θι γίνεται ἴθι, ὥϲπερ ἵϲταμεν ἵϲταθι, δίδομεν δίδοθι. τὸ δὲ ἴϲθι τὸ ϲημαῖνον τὸ ὕπαρχε γέγονεν οὕτωϲ· ἔϲτιν εἰμί τὸ ϲημαῖνον τὸ ὑπάρχω, τούτου τὸ πληθυντικὸν ἐμέν, ὅπερ κατὰ πλεοναϲμὸν τοῦ ϲ γίνεται ἐϲμέν· ἀπὸ τοῦ ἐμέν ἀναλόγωϲ γέγονε προϲτακτικὸν ἔθι καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ ἐτράπη τὸ ε εἰϲ τὸ ι καὶ γέγονεν ἴϲθι, ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε, ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ ἔχω, καὶ πλεοναϲμῷ τοῦ ϲ καὶ τρέπεται τὸ ε εἰϲ τὸ ι καὶ γίνεται ἴϲχω· πολλάκιϲ γὰρ πλεονάζοντοϲ ϲυμφώνου τρέπεται τὸ ε εἰϲ ι ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ μένω μίμνω, τέκω τίκτω· τοῦτο δὲ τὸ ἴϲθι τὸ ϲημαῖνον τὸ ὕπαρχε κατὰ τὸ τρίτον πρόϲωπον τὸ ὀφειλόμενον ε ἀναδέχεται καὶ γίνεται ἔϲτω. τὸ δὲ ἴϲθι τὸ ϲημαῖνον τὸ γίνωϲκε γέγονεν οὕτωϲ· ὥϲπερ ἀπὸ τοῦ ἵϲτημι γέγονεν ἵϲταμαι καὶ ἵϲταθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴϲημι τοῦ ϲημαίνοντοϲ τὸ γινώϲκω, ὅπερ Δωρικῶϲ γίνεται ἴϲαμι, ὡϲ δηλοῖ ὁ Θεόκριτοϲ λέγων (5, 119)

καλῶϲ μάλα τοῦτό γ' ἴϲαμι,

καὶ γίνεται τὸ πληθυντικὸν ἴϲαμεν καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ α ἴϲμεν· ἐκ δὲ τούτου γίνεται τὸ προϲτακτικὸν ἴϲαθι καὶ κατὰ ϲυγκοπὴν τοῦ α ἴϲθι καὶ λοιπὸν τροπῇ τοῦ θι εἰϲ τὸ τω ἴϲτω.

14.

Theodos. in Bekk. Anecd. 1059, 2 ἐὰν τεθῶμαι: Ἀπολλώνιοϲ δὲ ἐὰν τεθείκωμαί φηϲιν αὐτὸ ἀμαρτύρωϲ, ὥϲ φηϲιν Ἡρωδιανόϲ.

Choer. 900, 32: ἐλέγχει δὲ αὐτὸν (sc. Apollonium) ὁ Ἡρωδιανόϲ, λέγων, ὅτι οὐ καλῶϲ δοξάζει· οὐδὲ γάρ, φηϲίν, εὕρηται παντελῶϲ ἐν χρήϲει τὸ ἐὰν τεθείκωμαι καὶ ἐὰν δεδώκωμαι, ἀλλ' ἐὰν τεθῶμαι καὶ ἐὰν δεδῶμαι· ἄλλωϲ τε εἰ ὑπῆρχεν ἀληθὴϲ ὁ λόγοϲ τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερϲυντελικοῦ ἐγίνετο τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν προϲθέϲει τῆϲ μαι, ὤφειλεν ἐὰν τετύφωμαι εἶναι καὶ μὴ ἀναπληροῦϲθαι διὰ μετοχῆϲ, διὰ τὸ τὸν τέτυμμαι παθητικὸν παρακείμενον ἔχειν πρὸ τοῦ μ ϲύμφωνον·

l. 1 inserui verba διὰ τί δὲ οὐκ ἔχει — l. 15 καὶ οὐκ ἐγένοντο εἰϲ θι τὰ προϲτακτικὰ αὐτῶν ex p. 874, 22—875, 8.

καὶ πάλιν ἐὰν μεμνήκωμαι ὤφειλεν εἶναι καὶ οὐχὶ ἐὰν μεμνῶμαι ἀπὸ τοῦ μέμνημαι.

Choer. 901, 28: ἰϲτέον δὲ ὅτι ἐν τοῖϲ εἰϲ μι κατὰ τὸν ἐνεϲτῶτα καὶ παρατατικὸν καὶ τὸν δεύτερον ἀόριϲτον τὸν ἐνεργητικὸν ἐπὶ μὲν τῆϲ πρώτηϲ ϲυζυγίαϲ διὰ τῆϲ ει διφθόγγου ἐκφέρεται ἡ μετοχὴ οἷον ἐτίθην τιθείϲ, ἵην τὸ ἔπεμπον ἱείϲ καὶ ἀφιείϲ, ἧν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ϲημαινομένου εἵϲ καὶ ἀφείϲ. ἐπὶ δὲ τῆϲ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ εἰϲ αϲ ἐϲτὶν ἡ μετοχὴ διὰ ἐκτεταμένου τοῦ α οἷον ἵϲτην ἱϲτάϲ, ἔϲτην ϲτάϲ, ἔπτην πτάϲ. ἐπὶ δὲ τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ εἰϲ ουϲ ἐϲτὶν ἡ μετοχὴ οἷον ἐδίδων διδούϲ, ἥλων ἁλούϲ. ἐπὶ δὲ τῆϲ δ' ϲυζυγίαϲ εἰϲ υϲ ἐϲτὶν ἡ μετοχὴ διὰ ἐκτεταμένου τοῦ υ, ἔδυν δύϲ καὶ ὑποδύϲ. εὐλόγωϲ δὲ ἐπὶ τῆϲ πρώτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μι διὰ διφθόγγου ἐϲτὶν ἡ μετοχή, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ ε ἔχει οἷον τιθέω· τὸ δὲ ε διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ ι πέφυκε μεγεθύνεϲθαι οἷον τυφθέντοϲ τυφθεῖϲα, οὐκ ἠδύνατο γὰρ τὸ η τοῦ ἰδίου ὁριϲτικοῦ, φημὶ δὴ τοῦ τίθημι, καὶ γενέϲθαι εἰϲ ηϲ διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ θέλουϲιν ἔχειν αἱ μετοχαὶ κατάληξιν ἁρμόζουϲαν τριγενείᾳ καὶ κλίϲιν τὴν διὰ τοῦ ντ· εἰϲ ηϲ δὲ οὐκ ἔχομεν ὀνόματα, φημὶ δὲ διὰ τοῦ η κλινόμενα διὰ τοῦ ντ καὶ ποιοῦντα τριγένειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ διὰ τοῦ τοϲ κλινόμενα οὐκ ἔχει τριγένειαν οἷον λέβηϲ λέβητοϲ· τὰ γὰρ εἰϲ ηϲ διὰ τοῦ εοϲ κλινόμενα ἔχει μὲν τριγένειαν οἷον ὁ εὐϲεβὴϲ ἡ εὐϲεβὴϲ τὸ εὐϲεβέϲ· οὐκ ἔχει δὲ κλίϲιν ἁρμόζουϲαν μετοχαῖϲ, φημὶ δὴ τὴν διὰ τοῦ ντ· τὰ γὰρ εἰϲ ηϲ οὐδέποτε κλίνεται διὰ τοῦ ντ· τὸ γὰρ φθογγῆϲ φθογγῆντοϲ καὶ τιμῆϲ τιμῆντοϲ πεπονθότα ἐϲτίν. ἡ δὲ δευτέρα ϲυζυγία εἰκότωϲ διὰ τοῦ α ἔχει τὴν μετοχὴν οἷον ἵϲτημι ἱϲτάϲ, ἐπειδὴ ἡ ἐντέλεια τοῦ πρωτοτύπου τὸ α ἔχει· ἔχομεν δὲ καὶ εἰϲ αϲ ὀνόματα κλινόμενα διὰ τοῦ ντ καὶ ποιοῦντα τριγένειαν οἷον ἅπαϲ ἅπαντοϲ ἅπαϲα ἅπαν. περὶ δὲ τῆϲ μετοχῆϲ τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μι λέγομεν, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἐφύλαξε τὸ ω τοῦ δίδωμι, ἐπειδὴ οὐκ ἔχομεν εἰϲ ωϲ ὀνόματα κλινόμενα διὰ τοῦ τοϲ καὶ ποιοῦντα τριγένειαν οἷον ἱδρώϲ ἱδρῶτοϲ· μὴ δυναμένη οὖν ἡ μετοχὴ τῆϲ τρίτηϲ ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μι γενέϲθαι εἰϲ ωϲ, ἐφύλαξε τὸ ο τὸ ὑπάρχον ἐν τῇ ἐντελείᾳ τοῦ πρωτοτύπου, φημὶ δὴ τοῦ διδόω, καὶ προϲέλαβε τὸ υ καὶ ἐγένετο διὰ τῆϲ ου διφθόγγου διδούϲ. τὸ γὰρ ο διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ τοῦ υ πέφυκε μεγεθύνεϲθαι οἷον τύπτοντοϲ τύπτουϲα. ἡ δὲ μετοχὴ τῆϲ δ' ϲυζυγίαϲ τῶν εἰϲ μι εἰκότωϲ ἔχει τὸ υ ἐκτεταμένον, ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον ἔχει αὐτό. ἄξιον δέ ἐϲτι ζητῆϲαι, εἰ ἄρα τὰ εἰϲ ουϲ καὶ τὰ εἰϲ υϲ ὀνόματα οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, πλὴν τοῦ ὀδούϲ ὀδόντοϲ, οἷον βοῦϲ βοόϲ, ἡδύϲ ἡδέοϲ (τὸ γὰρ πλακοῦϲ πλακοῦντοϲ καὶ Ϲιμοῦϲ Ϲιμοῦντοϲ πεπονθότα ἐϲτίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ πλακόειϲ καὶ Ϲιμόειϲ γέγονε)· πῶϲ αἱ εἰϲ ουϲ καὶ εἰϲ υϲ μετοχαὶ ἐκλίθηϲαν διὰ τοῦ ντ οἷον διδούϲ διδόντοϲ, πηγνύϲ πηγνύντοϲ; ἔϲτιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι κατὰ ϲυνεκδρομὴν ἐγένοντο τῶν ἄλλων μετοχῶν· ἐπειδὴ πᾶϲα μετοχὴ περιττοϲυλλάβωϲ κλινομένη διὰ τοῦ ντ κλίνεται, χωρὶϲ τῶν εἰϲ ωϲ μετοχῶν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερϲυντελικοῦ· αὗται γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ τοϲ κλίνονται.

---

1. 1 μεμνῶμαι scripsi pro μέμνωμαι collato Arcadio 170, 23. cf. Macrob. XVII 5, Uhlig. Mus. Rhen. XIX p. 46.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

1.

Il. Pros. Ε 219: περὶ τῆϲ τάϲεωϲ τοῦ μονοϲυλλάβου (sc. νώ), διὰ τί οὐ περιεϲπάϲθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται.

2.

Il. Pros. Ι 392 ὅϲτιϲ οἷ: εἰϲ ἁπλῆν μεταλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, ὅϲτιϲ αὐτῷ, ὅμωϲ δὲ ὠρθοτονήθη. περιϲπαϲθήϲεται οὖν. δείκνυται ἐν τοῖϲ περὶ ἀντωνυμιῶν ὡϲ ὅτι ἡ ἐμοί ἐπὶ δοτικῆϲ καὶ ἔτι ἡ ϲοί ὀξύνονται. ἡ δὲ οἷ περιεϲπάϲθη ἀνακολούθωϲ.

3.

Priscian. I 61, 18 (Hertz) sed incongruum videtur, quum illi antiquorum non recusaverint Graecorum etiam errores imitari, nos Apollonii et Herodiani vestigia linquere et non inter nomina haec (sc. talis tot tantus similia) potius ponere.

*4.

E. M. 496, 18 κατ' ἐμαυτόν: ἰϲτέον ὅτι ἡ εὐθεῖα ἐμαυτόϲ καὶ ἐγαυτόϲ οὐ δύναται εἶναι· ὅτι πᾶϲα ϲύνθετοϲ ἀντωνυμία θέλει εἶναι καὶ ὁμοιόπτωτοϲ καὶ ὁμοιοπρόϲωποϲ καὶ ἰϲάριθμοϲ οἷον τὸ ἐμαυτοῦ καὶ ἰϲαριθμόν ἐϲτι καὶ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοπρόϲωπον ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ τό τ' ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ ἑνικά ἐϲτι καὶ τρίτου προϲώπου καὶ πτώϲεωϲ γενικῆϲ. ἐὰν οὖν γένηται ἡ εὐθεῖα τούτων ἐμαυτόϲ, ἔμελλεν εἶναι ἀνομοιόπτωτοϲ, ὅπερ ἐϲτὶν ἀδύνατον ἐπὶ ϲυνθέτου ἀντωνυμίαϲ. τὸ γὰρ αὐτόϲ ἐϲτὶν εὐθεῖα, τὸ δὲ ἐμέ αἰτιατικὴ καὶ οὐκ ἔϲτιν εὐθεῖα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐμόϲ οὐκ ἠδύνατο γενέϲθαι, ἐπειδὴ οὐδέποτε κτητικὴ ἀντωνυμία ποιεῖ ϲύνθετον ἀντωνυμίαν. ἀπὸ γὰρ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν γίνονται αἱ ϲύνθετοι ἀντωνυμίαι οἷον ἐμοῦ αὐτοῦ ἐμαυτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ ἐμαυτῷ, ἐμὲ αὐτόν ἐμαυτόν. ἐγαυτόϲ οὐ δύναται εἶναι, ἐπειδὴ αἱ ϲύνθεται ἀντωνυμίαι πρότερον ἐν τῇ ἁπλότητι τὰϲ δύο ϲυνθέϲειϲ ἐπιδέχονται, τήν τε αὐτοπαθῆ καὶ τὴν ἀλλοπαθῆ καὶ οὕτω ϲυντίθενται οἷον ἐμοῦ ἤκουϲαϲ καὶ ἐμοῦ ἤκουϲα. διὰ τοῦτο γὰρ ἐπενοήθηϲαν αἱ ϲύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἵνα διάκριϲιν ποιήϲωϲι τῆϲ ἀλλοπαθοῦϲ καὶ ϲχῶϲι τὸ αὐτοπαθὲϲ μόνον, αἱ δὲ ἁπλαῖ τὸ ἀλλοπαθέϲ. τὸ οὖν ἐγὼ αὐτόϲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἁπλότητι οὐκ ἐπιδέχεται τὰϲ δύο ϲυντάξειϲ τήν τε ἀλλοπαθῆ καὶ τὴν αὐτοπαθῆ, εἰκότωϲ οὐ δύναται ποιῆϲαι ϲύνθετον ἀντωνυ-

l. 3 cf. Prosod. Cathol. p. 475, et περὶ παθῶν.   l. 11 cf. II p. 492, 14; 501, 13.

μίαν. ὅτι γὰρ ἡ ἐγὼ αὐτός τὴν ἀλλοπαθῆ μόνον ἔχει καὶ οὐχὶ τὴν αὐτοπαθῆ, δῆλον ἐντεῦθεν· λεγόντων ἡμῶν ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα, λέγοντος τίνος; ἆρα Σωκράτους; οὐκ, ἀλλὰ Ἀλκιβιάδου· ὥστε οὖν ἀλλοπαθής ἐστιν, αὐτοπαθὴς δὲ οὐ δύναται εἶναι ἡ ἐγὼ αὐτός, ἐπειδὴ οὐδέποτε εὐθεῖα εἰς εὐθεῖαν δρᾷ ἤγουν ἐνεργεῖ. οὐδεὶς γὰρ λέγει Σωκράτης Πλάτων ἤκουσεν, ἀλλὰ Σωκράτης Πλάτωνος ἤκουσεν. ἐπειδὴ οὖν ἐγὼ αὐτὸς εὐθεῖαί εἰσι δύο, ἡ ἐγώ καὶ αὐτός, τούτου χάριν οὐ δύναται εἶναι αὐτοπαθής. τοιαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν καὶ περὶ τοῦ μὴ δύνασθαι στῆναι τὸ ἐγὼ αὐτός καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά. Ζήτει.

*5.

Cram. An. Ox. I 399, 31 τευ: «ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ« (γ 348). τὸ τευ ὄνομα νῦν ἀόριστον· τὸ δὲ «τεῦ δμώς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον» (ω 257) πυσματικόν ἐστι. τὸ μὲν οὖν πρῶτόν ἐστι τοῦ, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς, ὃ κατὰ διάλυσιν τέο «τέο μέχρις ὀδυρόμενος;» (Ω 128)· συναλειφόμενον δὲ γίνεται τεῦ ὡς ἐμοῦ ἐμεῦ, σοῦ σεῦ ἐκ τοῦ ἐμέο καὶ σέο. τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος «τεοῦ χολούμενος» εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος. ἡ δοτικὴ τέῳ καὶ τὸ ἀόριστον αὐτοῦ ὅτεῳ καὶ ἐπὶ γενικῆς «ὅττεό σε χρή» (α 124). τοῦτο τὸ ὄνομα αἰτιατικὴν καὶ ὀρθὴν οὐκ ἔχει. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν «ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνω» (κ 39) καὶ «ὀτέοισιν» (Ο 491).

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

1.

Il. Pros. Ε 100: ἀντικρύ: ὀξύνεται καὶ ἐκτείνεται· ὅταν δὲ ἔχῃ τὸ σ̄, συστέλλεται καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρήματος ἐροῦμεν.

2.

Mon. 26, 10: ὀψέ: ἤδη μέντοι οἱ Αἰολεῖς καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ῑ ἀποφαίνονται — ἴσως ἀναλογώτερον, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

3.

Mon. 27, 3 χαμαί: τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

---

l. 9 subscriptio Ζήτει orta esse videtur ex male intellecto compendio nominis Ζηνόδοτος, quem saepissime Herodianum exscripsisse scimus. Gaisfordius confert MS. Paris. 2638 in Bekk. Anecd. p. 1446: ἰστέον ὅτι ἡ εὐθεῖα τούτων ἢ ἐμαυτὸς εἶχεν εἶναι ἢ ἐγαυτός. ἀλλ' ἔστιν ἀσύστατον· οὔτε γὰρ ἐμαυτὸς δύναται εἶνα ιοῦτε ἐγαυτός. καὶ ἐμαυτὸς μὲν ὅτι πᾶσα σ. κτλ.; cf. Apoll. de pron. p. 94 et 114 seqq., Priscian. I p. 554 Kr. ἐμαυτοῦ σαυτοῦ deficiunt nominativo, An. Ox. III 271, 19. l. 14 cod. Ἀττικῆς, em. Lehrsius ad Herod. p. 63. l. 17 cod. τέ χολούμενος, τεοῦ suspicatus est Lehrsius ex E. M. 755, 35 τεῦ ὄνομα ἀόριστον γενικῆς ἀντὶ τοῦ τίνος. λέγεται καὶ τεοῦ. Nunc ipse integer versus legitur E. M. 752, 15 in cod. Voss. l. 19 καὶ ante ὀρθὴν inseruit Ls. Herodianum τέο non a τίς τίνος derivasse patet ex Mon. 19, 21, sed τοῦ, τέο pro vocabulo a τίς diverso habuit et quidem nominativo destituto, quare in hoc adnotamento iure Lehrsius sibi visus est Herodianeae doctrinae vestigia habere.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

1.

Il. Pros. I 502 παραβλῶπες: προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὀξυνομένης εὐθείας ἐγένετο τῆς παραβλώψ. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ βαρυνόμενα εὑρέθη καὶ ὀξυνόμενα, ὥσπερ τὸ ἑλικῶπες καὶ κύκλωπες, περὶ ὧν ἐντελέστερον λέγεται ἐν τοῖς περὶ σχημάτων.

2.

Schol. BL ad Il. Γ 391 δῖνος: ὁ τόρνος, ὃ καὶ διὰ τοῦ ῑ φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

3.

E. M. 137, 32: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ σχημάτων λέγει, ὅτι γίνονταί τινες συνθέσεις καὶ ἀπὸ μονοσυλλάβου ῥήματος οἷον ἀπὸ τοῦ βῶ κάραβος καὶ ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω Αἴγισθος· καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ οὖν τοῦ σημαίνοντος τὸ φαίνω ἄργυφος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἀργύφεος «αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο» (κ 543), «τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος» (Σ 50), «ἀργυφέῃ ἐσθῆτι» Ἡσίοδος (Theog. 574).

*4.

Ep. Cr. I 59: τινὲς οὐχ ὡς τὸ πρόθυμος καὶ εὔθυμος ἀπὸ τοῦ θυμός, οὕτως ἀπόθυμος, ἀφ' οὗ ἀποθύμιος, ἀλλ' ὥσπερ πολλαχοῦ οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις διεζευγμένας μίαν παραγωγὴν πεποίηνται οἷον Νέα πόλις Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, πρὸ ἔργου προὐργιαίτερον, Λεὼ κόραι Λεωκόριον, Διὸς πόλις Διοσπολίτης, παρὰ ποταμὸν Παραποτάμιος, ἐπὶ Ταινάρῳ Ἐπιταινάριος, ἐπὶ γῆς ἐπίγειος, ἐπ' οὐρανοῦ ἐπουράνιος· οὕτως «ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοί» (Α 562) παράγεται ἀποθύμιος· οὕτως ἔχει καὶ τὸ σκορακίζειν· ἐς κόρακας, ἐσκορακίζειν καὶ ἀποβολῇ τῆς ἀρχῆς σκορακίζειν.

*5.

E. M. 278, 25: τὸ Διόσκορος οἱ μὲν ἐν παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ̄· εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ σ̄, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. δεῖ σημειώσασθαι διόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. ἐν συνθέσει γὰρ ὂν ἐφύλαξε τὸ σ̄· ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. οἱ δὲ ἐν συνθέσει λέγουσιν, ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων εἴτε ἐν συνθέσει εἴτε ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνονται αἱ παραγωγαί, οἷον Ἱερά-

---

l. 12 μονοσυλλάβου scr. pro μόνου. l. 13 φῶ scr. pro ἀργῶ. l. 14 in codd. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀργύφεον. l. 15 post σπέος verba σημαίνει δὲ τὸ μέγα σπήλαιον ἢ λαμπρὸν ut epitomatoris eieci. Ex Herodiano igitur deprompsit Orion adnotamentum de Αἴγισθος E. Orion. 24, 14 (E. M. 27, 25) Αἴγισθος παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω καὶ αἴξ Αἴγιθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ Αἴγισθος· ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν αἰγείῳ γάλακτι τροφῇ χρήσασθαι τὸ πρῶτον, nisi, quum in sede etymologiarum Philoxeni reperiatur, cum Philoxeno Herodianus hic ut saepius consentit.
l. 26 cf. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 719, 5 σκορακισμός, Steph. Byz. 707, 4 ὥσπερ παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ Κηφισόν καὶ παρά γίνεται ἐκ δύο εἰς ἓν παραγωγὴ Παραποτάμιοι καὶ Παρακηφίσιοι, οὕτως καὶ ἐκ τῶν πρὸς Ὠκεανῷ προσωκεάνιοι et 268, 13 Ἑλλήσποντος: Ἑλλησπόντιοί ἐστι ἀπὸ δύο παρηγμένον ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανῖτις, παρὰ ποταμῷ παραποτάμιος.

πολις Ἱεραπολίτης, Νεάπολις Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγὴ τεμενικοῦ οἷον Θέτιδος Θετίδειον, Ἡρακλῆς Ἡράκλειον, Αἰακός Αἰακεῖον. εἰ οὖν ἐστι Διοσκορεῖον τεμενικόν, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. ἄρα οὖν τὸ Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστίν.

*6.

Steph. Byz. s. Παρθένου ἱερόν: ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἀπὸ δύο ἓν παραγωγόν· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ «Μόψου» καὶ «ἑστία» παρήχθη τὸ Μοψεάτης, ἀπὸ μόνου τοῦ Μόψου, οὕτως καὶ ἀπὸ τῆς «παρθένου» καὶ «ἱερόν» ἢ «ἄκρα» ἢ «ξόανον» ὁ οἰκήτωρ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιος ἀπὸ τοῦ παρθένου μόνου ὀνόματος.

*7.

E. M. 245, 7: τὰ ἐκ δύο τελείων συγκείμενα ὀνόματα ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται οἷον ἕως ἑωσφόρος, ἢ ἀπὸ γενικῆς ὡς τὸ οὐδείς οὐδενός καὶ τὸ ὥρα ἡ φροντίς οὐδενόσωρα καὶ Ἕλλη Ἑλλήσποντος. ἢ ἀπὸ δοτικῆς ὡς Ἄρηϊ Ἀρηΐφιλος καὶ δουρί δουρικλυτός ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς ὡς τὸ νοῦν νουνεχής καὶ πόδα Ποδαλείριος· ἀπὸ δὲ κλητικῆς μόνον οὐ συντίθεται.

*8.

E. M. 810, 53 χηναλώπηξ: ἰστέον, ὅτι τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείας συντίθεται, ἀλλ' ἢ ἀπὸ γενικῆς ἢ ἀπὸ δοτικῆς ὡς ἐπὶ τοῦ πυρίβλητος· καὶ εἰ μὲν ἡ ἐπιφερομένη λέξις ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ἡ γενικὴ τὸ $\bar{c}$ οἷον φρήν φρενός φρενοβλαβής, χήν χηνός χηνοτρόφος· ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται, ἀποβάλλεται καὶ τὸ $\bar{o}$ καὶ τὸ $\bar{c}$ οἷον φρήν φρενός φρεναπάτης, χήν χηνός χηναλώπηξ. δεῖ προσθεῖναι «εἰ μὴ ἄρχηται ἀπὸ τοῦ $\bar{η}$ ἢ τοῦ $\bar{ε}$». τότε γὰρ τὸ $\bar{c}$ μόνον ἀποβάλλεται οἷον χείρ χειρός χειροήθης, χειροεργός καὶ χειρουργός, λιμήν λιμένος λιμενοειδής. δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τοῦ «χειροάναξ». τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ κρᾶσιν χειρῶναξ ὡς Ἱππῶναξ. διὰ γὰρ τὴν κρᾶσιν ἠμαυρώθη τὸ παράλογον.

*9.

An. Ox. IV 329, 31: σύνθετον πολλάκις καὶ ἀπὸ πλειόνων λέξεων

---

l. 6 hucusque Herodianus aliorum sententiam retulerat cum causis, quibus utrique eam fulserunt; omisit excerptor, quae Herodianus contra dixerat: non recte se habere eam opinionem, quae a duabus vocibus parathetis temenicum derivari neget; nam etiam Λεωκόριον a Λεὼ κόραι propagari atque pronunciandum esse (id quod Apoll. de Syntax. III 1, 298 [303] dixerat), Διόσκορος si accentum in antepaenultima habeat, esse syntheton, si in paenultima Διὸς κόρος, paratheton. Sic optime procedit haec disputatio, paucis emendatis (l. 32 praec. p. εἴτε ante ἐν συνθέσει et verba εἴτε ἐν παραθέσει inserui, l. 3 scripsi τεμενικοῦ pro οὔτε τεμένιον), quum Lobeckius El. I 552 ut probam sententiam eliceret, ad atrociorem medelam confugere cogeretur. l. 8 τοῦ ἐθνικοῦ inseruit Meinek. cf. Πιτάου πόλις. τὸ ἐθνικὸν Πιταεῖς. ἔστι δὲ οὕτω ἀπὸ δυοῖν ἐθνικὸν ὡς τοῦ Μόψου ἑστία Μοψεᾶται.

γίνεται, ὡς τὸ χρυσεολευκόλιθος, εὐσυνήγορος. καὶ τὸ σαρκασμοπιτυοκάμπτης (Arist. Ran. 966) καὶ ὅσα ἄλλα παρὰ τοῖς κωμικοῖς πέπαικται.

*10.

E. M. 131, 48 (Choer. Epim. in Psalm. 11, 4, Anecd. Paris. III 298, 26): ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγεται τὰ ῥήματα οἷον μόνος μονῶ, χρυσός χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ. ἡνίκα δὲ πάλιν ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, βαρύνεται δὲ καὶ τὰ ῥήματα, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγεται τὰ ὀνόματα οἷον λέγω λόγος, φέρω φόρος· εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχεται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγεται τὰ ῥήματα οἷον ἵππος ἱππεύω, δίφρος διφρεύω. εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι, τότε ἐκ ῥημάτων παράγεται τὰ ὀνόματα οἷον μαρτυρῶ μαρτυρία, εὐδοξῶ εὐδοξία.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΥΜΩΝ.

1.

Il. Pros. N 102 φυζακινῆς: ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ ἐαρινῆς. πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.

2.

Schol. ad Dionys., Bekk. An. 850, 28: τὰ εἰς δης ἀποβάλλοντα τὴν δη ποιεῖ θηλυκόν, Ταντάλίδης Ταντάλίς, Πηληϊάδης Πηληϊάς, Αἰνειάδης Αἰνειάς — καὶ τὸ μὲν Χρυσηΐς καὶ Νηρηΐς ἀπὸ τοῦ Χρυσεύς Νηρεύς· τὸ δὲ Εὐξαντιάς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α. τὸ Ἑλικωνιάς πλεονάζει. οὕτως ἀπὸ τῶν εἰς δης ἀρσενικῶν σχηματίζουσι τὰ θηλυκὰ πατρωνυμικὰ οἱ περὶ Ἀπολλώνιον. Ἡρωδιανῷ δὲ τοῦτο οὐ δοκεῖ φάσκοντι μὴ δύνασθαι τοιοῦτον παρασχηματισμὸν εἶναι διὰ τὴν κατάληξιν, διὰ τὸν χρόνον, διὰ τὴν γένεσιν. τὰ γὰρ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς ἀπὸ τῆς γενικῆς κανονίζεται. ἐκ μὲν μακροκαταλήκτου γίνεται μακροκατάληκτα οἷον φίλου φίλη καὶ

---

l. 13 post διφρεύω omisi verba χωρὶς τῶν ἀπὸ μελλόντων γινομένων ἀποβολῇ τοῦ ω οἷον ἐλπίζω ἐλπίσω ἐλπίς, ἰσχύω ἰσχύσω ἰσχύς, quae ab Herodiani, qui potius verba ex nominibus propagavit, doctrina abhorrent. Reliqua ab Herodiano profecta esse demonstrari potest, de μόνος μονῶ cf. Arcad. 149 περισπᾶται τὰ ἔχοντα προυπάρχοντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ, a qua norma declinasse Herodianum in Schol. Dionys. 649 ὅρος ab ὁρῶ ducentem monuit Lobeck. Rhemat. p. 288. De λέγω λόγος, φέρω φόρος cf. Arcad. 68, 17. l. 18 cf. περὶ ποσότητος p. 297, 28 τὰ εἰς νος ὀξύτονα παρώνυμα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται εἰ μὴ καιρὸν σημαίνει οἷον ἐλεεινός, ὀρεινός, φωτεινός, τὸ δὲ χειμερινός θερινός ἐπὶ καιροῦ διὰ τοῦ ι — p. 298, 9 τὸ φυζακινός λεπτακινός διὰ τοῦ ι γραφόμενα οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. ἀπὸ οὖν τοῦ φύζα τοῦ σημαίνοντος τὴν φυγήν γέγονε φυζεινός διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ακ γέγονε φυζακινός διὰ τοῦ ι· τὸ λεπτακινός καὶ αὐτὸ γέγονεν ἀπὸ τοῦ λεπτός λεπτεινός διὰ διφθόγγου καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ακ λεπτακινός διὰ τοῦ ι.
l. 21 cf. Lobeck. Proll. p. 48.

βραχυκαταλήκτου ὁμοίως μέλανος μέλαινα. εἰ οὖν Πριαμίδου, πῶς μὴ εἰς η̅ τὸ θηλυκόν; οὐ γὰρ καθαρὸν ἢ τὸ ρ̅ ἔχει ὡς τὸ ῥοδιά φοβερά. πῶς καὶ εἰς ι̅ς̅ καὶ βραχύ; πῶς δὲ καὶ τὸ νοητὸν ἔχει; Πριαμίς γὰρ οὐχ ἡ Πριαμίδου. οὐκοῦν ἀπὸ γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου καὶ τὸ Πριαμίδης καὶ τὸ Πριαμίς καὶ τὸ Θησηΐς ἡ Θησέως θυγάτηρ.

*3.

Steph. Byz. 3, 12, Mein.: δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς, Δήλιος Δηλιάς. τὸ δὲ Ἀβαντίς ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γενικῆς ὡς Ἑλικωνίς τῆς Ἑλικῶνος, Βίστονος Βιστονίς, Αὔσονος Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιάς ἀπὸ τοῦ Ἀβαντίς παρήχθη ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λεσβίς Λεσβιάς, Ἀχαιΐς Ἀχαιιάς «Ἀχαιιάδων εὐπέπλων» (Ε 424. φ 160). μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς τὸ Ἀβαντία θηλυκόν, ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β̅ εἰς μ̅ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει.

4.

E. M. 175, 30: Ἀφαρεύς: ὁ ἥρως «Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε (Ι 83). ὁ δὲ Ἀπολλώνιος (I 151) καὶ Πίνδαρος (Nem. 10, 65) Ἀφάρης ὑποτιθέασι τὴν εὐθεῖαν. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ φάρος τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συστελλόμενον καὶ ἐν παραγωγῇ Ἀφαρεύς. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης συγκεῖσθαι, Τυνδάρης Ἀμφιάρης καὶ Ἀμφιάραος. γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάρης οὕτως. εἶτα παρώνυμον Ἀφαρεύς. ὁ δὲ Κράτης παρὰ τὸ ἄφαρ ἐπίρρημα.

*5.

E. M. 387, 44 ἐτώσιον: ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω ἐτός ὁ ἀληθής. μετὰ τοῦ στερητικοῦ α̅ ἄετος, τὸ πληθυντικὸν ἄετοι ἀέτων ἀετώσιος καὶ ἀφαιρέσει ἐτώσιος. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, αἱ διὰ τοῦ ι̅ο̅ς̅ γινόμεναι παραγωγαὶ ἀπὸ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν διχῶς σχηματίζονται καὶ διὰ τοῦ σ̅ καὶ διὰ τοῦ ν̅· ἡ μὲν τῶν Ῥηγίνων διάλεκτος διὰ τοῦ σ̅ ὡς ἐτώσιος. ἡ δὲ τῶν Αἰολέων διὰ τοῦ ν̅ ὡς Ἑλικώνιος.

Περὶ τῶν εἰς ν̅ παρωνύμων.

Arcad. 10, 24: τὰ ἀπὸ συνθέτων εἰς ο̅ς̅ παραχθέντα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου βαρύνεται ἄπειρος ἀπείρων, ἀγκύλος ἀγκύλων.

---

l. 7 cf. Steph. B. s. Καβειρία· ἔστι ἡ μὲν Καβειρίς παρὰ τὸ Κάβειρος, ἡ δὲ Καβειριάς παρὰ τὸ Καβείριος. l. 17 Apollonius patronymicum Ἀφαρητιάδαι et Pindarus Ἀφαρητίδαι proferunt a nominativo Ἀφάρης Ἀφάρητος. De eo patronymico variae fuerunt sententiae: ap. Favorin. 130, 24 Ἀφαρητιάδαι: ἀπὸ τοῦ Φέρης Φέρητος γίνεται Φερητιάδης καὶ πλεονασμῷ τοῦ α̅ καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς α̅ Ἀφαρητιάδης, ap. Steph. Byz. p. 658, 3 Φαραί, πόλις Μεσσήνης, ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. De nominum ab Ἄρης compositione haec Lobeck. in Proll. 270 not. 37 adnotat: quod de primo et secundo qui dici potuerit non intelligo neque decernam utrum ille ἀπὸ τῆς ἀρῆς (γενικῆς) scripserit an τῆς Ἄρης (εὐθείας).

l. 25 prior pars est Herodiani in Epim. Cr. I 73, altera inde a κανὼν γάρ ἐστιν exstat etiam in Anecd. Ox. IV p. 329.

Theogn. 28, 16: τὰ εἰς ων παραγωγὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκ πρωτοτύπου φωνῆς ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον ταύτην φυλάττει καὶ ἐπὶ τοῦ παραγωγοῦ, Καδμεῖος Καδμείων, Βακχεῖος Βακχείων, Ἀργεῖος Ἀργείων.

Theogn. 29, 22: τὰ εἰς ων παρώνυμα μὴ κοινωνοῦντα θηλυκῷ γένει κατὰ τὴν φωνὴν διὰ τοῦ ω κλίνεται, Φίλων, Ἀγάθων, Μελίτων, Νίκων. πρόσκειται «μὴ κοινωνοῦντα κτλ.» διὰ τὸ ἄπειρος ἀπείρων, ἀσχήμων, εὐσχήμων, λευχείμων, μελανείμων, χαιρήμων, p. 31, 21 κατάπυγος καταπύγων, ἔγκυμος ἐγκύμων.

Theogn. 30, 22: Ἅβρων Ἅβρωνος παρώνυμον.

Theogn. 32, 30: Κελάδων παρώνυμον ἀπὸ τοῦ κέλαδος; 33, 1 κόρυδος Κορύδων, κίναδος Κινάδων; 33, 18 καύσων καύσωνος παρώνυμον (sc. ἀπὸ τοῦ καῦσος); 35, 4 Τίμων Σίμων παρώνυμα.

Περὶ τῶν εἰς ρ.

An. Ox. IV 329, 19: τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς

ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις.

γράφεται καὶ εὔειρας.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 47, 14: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν εἰς ης γινόμενα βαρύτονα μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον λέσχη Λέσχης, ἀράχνη ἀράχνης, κόμη ἀκειροκόμης, δίκη ἑλλανοδίκης, γυνή ὁ μισογύνης, χαίτη κυανοχαίτης, τέχνη κλυτοτέχνης, κόμη Κόμης, γύη γύης. τὸ δὲ Εὐτυχής Εὐτυχοῦς παρὰ τὸ τύχη ἐστὶν ὀξύτονον, τὸ δὲ τανυήκης τανυήκους παρὰ τὸ ἄκη ἔχει οὐδέτερον εἰς ες.

Choer. 51, 9: τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος εἰς ης γινόμενα βαρύτονα εἴτε ἁπλᾶ εἴτε παρασύνθετα εἰς τὴν ου δίφθογγον ἔχει τὴν γενικὴν οἷον Ἄραξος Ἀράξης Ἀράξου, Λάπιθος Λαπίθης, εἴσπνηλος εἰσπνήλης, ἑπτάπους ἑπτάποδος ἑπταπόδης, εὔπατρις εὐπάτριδος εὐπατρίδης, Οἰδίπους Οἰδίποδος Οἰδιπόδης.

Arcad. 27, 1: τὰ εἰς της.ἀρσενικὰ παρώνυμα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχείᾳ παραληγόμενα βαρύνεται ἀγρότης, δημότης καὶ τὰ δὲ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα κομήτης, πεδήτης, πλανήτης, ἀλήτης, ὑπηνήτης, κορυνήτης, νικήτης κτλ., πολίτης, τεμενίτης, εὐρρείτης, βαθυρρείτης, πρεσβύτης, Ἀρχύτης.

Arc. 27, 17: τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων σύνθετα βαρύνεται, Δημοσθένης, Διογένης καὶ τὰ ἔχοντα η ἐν τῇ παραληγούσῃ ἀπὸ δισυλλάβου συνήθης, κακοήθης. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἐπίθετα ὀξύνεται, εὐγενής, ἀγενής, εὐμενής, εὐτυχής.

---

l. 18 cf. St. B. s. Ἀνιαράκη πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀνιαράκης ὡς λέσχη Λέσχης καὶ ἀράχνη ἀράχνης. l. 24 cf. St. B. s. Ἀσκάλων: λέγεται Ἄσκαλος καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς δάμαλος «δαμάλης ἔρως» (Anacreon. frg. 2), Ἄραξος Ἀράξης ὡς ἀπὸ τοῦ χαράξω Χάραξος Χαράξης, Λάπιθος Λαπίθης.

Arc. 27, 22: τὰ εἰς ης παρὰ τὸ ἔτος καὶ ἔργον ὀξύνεται διετής, τριετής, λεπτουργής, Ναξιουργής.

Arc. 27, 24: τὰ εἰς ης ἀπὸ τῶν εἰς υς ὀξυτόνων μὲν ὀξύνεται, βριθύς ἐμβριθής, βαρύς ἀβαρής, βαρυτόνων δὲ βαρύνεται πῆχος τριπήχης, τετραπήχης.

E. M. 435, 43: τὰ διὰ τοῦ ηθης σύνθετα παρώνυμα βαρύνεται οἷον ἦθος εὐήθης, συνήθης, κακοήθης, ἀληθής φιλαλήθης, παναλήθης.

Περὶ τῶν εἰς ις.

Epim. Cr. I 224, 31: τὰ εἰς ις παρώνυμα ὀξύνεται, δρυμός Δρυμίς, λόγος Λογίς, φορμός φορμίς, Κάδμος Καδμίς· τὸ ἄσις ἀντιπίπτει, ὑπόκειται γὰρ ἑτέρῳ κανόνι· τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γένους παραλαμβανόμενα καὶ ταὐτὰ σημαίνοντα ὁμοτονεῖ φήμη φῆμις, ἄση ἄσις.

Arc. 28, 24: τὰ εἰς ις πατρωνυμικὰ ἢ τύπον ἔχοντα πατρωνυμικῶν ὀξύνεται Πριαμίς, Ταντaλίς, Τυνδαρίς.

Arc. 29, 13: τὰ εἰς βις ὑπερδισύλλαβα παρώνυμα ὀξύνεται Νιοβίς, Λυκαμβίς, Περραιβίς. σεσημείωται τὸ κάνναβις.

Arc. 31, 19: τὸ κάβαλλις ἐπιθετικὸν παρώνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ης βαρύνεται τῶν ἄλλων εἰς αλλις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνομένων.

Arc. 31, 24: τὰ εἰς λις παρώνυμα τῷ ω ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, Πακτωλίς, Αἰτωλίς, Ἰουλίς.

Arc. 32, 27: τὰ παρώνυμα εἰς ξις ὀξύνεται ἅμαξα ἁμαξίς, πύξος πυξίς, ὄξος ὀξίς.

Arc. 33, 16: τὰ εἰς ις δισύλλαβα ὑποκοριστικὰ ἢ πατρωνυμικῆς ἐννοίας ἐχόμενα ὀξύνεται, Τευκρίς, χειρίς. — Dichr. 299, 12: καρίς παρὰ τὸ κάρη.

E. M. 476, 46: τὸ θοῦρις παρὰ τὸ θοῦρος γίνεται.

Arc. 34, 5: τὰ εἰς ρις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ α, εἰ εἴη ὡς ὑποκοριστικὰ ἢ πατρωνυμικά, ὀξύνεται, Μεγαρίς, βλεφαρίς, θεαρίς ἡ θεωρίς.

Arc. 34, 22: τὰ εἰς σις παρώνυμα χαίρει τῇ ὀξείᾳ Χρύσης Χρυσίς, νῆσος νησίς. σεσημείωται τὸ ἄσις ὁ ῥύπος ἀπὸ τοῦ ἄση γεγονός.

Arc. 35, 24: τὰ εἰς ις θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν γινόμενα πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον ὁ κυνηγέτης ἡ κυνηγέτις, ὁ δεσπότης ἡ δεσπότις, ὁ πολίτης ἡ πολῖτις χωρὶς τῶν ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ πωλῶ. ταῦτα γὰρ προπαροξύνεται ἄκοιτις, παράκοιτις, ἀρτόπωλις, λαχανόπωλις. τὸ Σκυθίς δὲ δισυλλαβοῦν ὀξύνεται ὡς τὸ Περσίς.

Περὶ τῶν εἰς ος.

Arc. 38, 14: τὸ γόαος ἐκ τοῦ γόης γέγονε.

E. M. 75, 23: πολὺς ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ sc. in διος: παυρίδιος, νυμφίδιος Arc. 39, 19.

Arc. 40, 5: ὅcα ἀπὸ τῶν εἰc ξ ἢ ρ γίνεται διὰ τοῦ ι βραχέος, προπαροξύνεται, Θρήϊκιος, Κιλίκιος, Φαιάκιος, μακάριος, cωτήριος.

Arc. 40, 11: τὰ διὰ τοῦ ιος ἐθνικὰ ἢ τοπικὰ προπαροξύνεται θαλάccιος, ἐντόπιος, ἐνδάπιος. τὸ δὲ χλωριός ὀξύνεται καὶ θαλαμιός ὁ κωπηλάτης.

Arc. 40, 14: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc οc διὰ τοῦ ιοc προπαροξύνεται cυνεcταλμένου τοῦ ι, πολέμιος, ποτάμιος, μίcθιος, ῥύθμιος, δέcμιος. Φρυγίος δὲ τὸ κύριον παροξύνεται.

Arc. 42, 28: πᾶν εἰc οc καθαρὸν ὑπὲρ δύο cυλλαβὰc τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενον, εἰ ἀπὸ ὀξυτόνου θηλυκοῦ γένοιτο, προπεριcπᾶται, ἀρχή ἀρχαῖος, ἀλκή ἀλκαῖος, κορυφή κορυφαῖος.

Il. Pr. Λ 301: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc α ληγόντων μακρᾷ παραληγομένων παραγόμενα διὰ τοῦ αιοc προπεριcπᾶcθαι θέλει, μοῦcα Μουcαῖος, γενναῖος, Πιcαῖος, ἐρcαῖος, Ἀcαῖος. παρὰ γὰρ τὸ αἶcα γέγονεν καὶ ἐξέcτη πρότερον τὸ ι· οὐ μάχεται τὸ Ἥραιος προπαροξύτονον. πρὸc γὰρ ἀντιδιαcτολὴν τοῦ προπεριcπωμένου ἐπιθετικοῦ ἐγένετο.

Theogn. 52, 22, E. M. 7, 42 et 198, 54: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc α ἢ η ἢ εἰc οc παραγόμενα προπεριcπᾶται ὥρα ὡραῖος, θύρα θυραῖος, Πέλλα Πελλαῖος, ὕλη ὑλαῖος, πύλη πυλαῖος, ἀγέλη ἀγελαῖος· τὸ δὲ Ἀγέλαιος κύριον προπαροξύνεται· δρόμος δρομαῖος. τὸ δὲ φύλαιος καὶ δείλαιος προπαροξύνονται καὶ τὸ δίκαιος δὲ καὶ βίαιος προπαροξύνονται, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ θηλυκῶν παραγόμενα καὶ τὸ ι ἐν τῇ ἀρχῇ ἔχοντα προπαροξύνεcθαι θέλει.

Arc. 44, 3: τὰ παρώνυμα παρ' οὐδετέρων γινόμενα ὀξύνεται, γῆρας γηραιός, κράτοc κραταιός, (E. M. 539, 18) εἰ μὴ ἔχοι κτητικὴν cημαcίαν ὡc τὸ κνέφας κνεφαῖος, οὖδας οὐδαῖος.

Choer. Orth. 174, 27, Arc. 44, 15, Steph. Byz.: τὰ διὰ τοῦ ειοc κτητικὰ προπαροξύνεται, θήρειος, μήλειος, χήνειος, κήλειος ὁ καυcτικός, ἄρνειος, ἀνθρώπειος· τὰ δὲ τοπικὴν ἔννοιαν ἔχοντα προπεριcπᾶται οἰκεῖος, ἀcτεῖος, ἀγρεῖος.

Il. Pr. B 269, Choer. Orth. 173, 26: τὰ εἰc ειοc ἐν τῇ πρώτῃ cυλλαβῇ ἔχοντα τὸ α μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο cυμφώνων μὴ cημαίνοντα μέρος cωματικὸν προπεριcπᾶται, ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος, Καδμεῖος, Βακχεῖος.

Il. Pr. Φ 471: τὰ ἀπὸ τῶν εἰc οc οὐδετέρων παραγόμενα διὰ τῆc ει γράφεται καὶ προπαροξύνεται, εἰ μὴ τὸ α παραλήγοι ἐν τῷ εἰc οc λήγοντι οὐδετέρῳ ἢ δύο cύμφωνα, ὧν τὸ μὲν ληκτικὸν εἴη τῆc πρώτηc cυλλαβῆc, τὸ δὲ ἀρκτικὸν τῆc δευτέρας οἷον ἕλος ἕλειος διὰ τῆc ει διφθόγγου ἡ παραγωγὴ καὶ προπαροξύνεται· οὐ γὰρ ἦν ἐν τῷ οὐδετέρῳ τὸ α. τέλος τέλειος, ὄρος ὄρειος, ὄνειδος ὀνείδειος. παρεφυλαξάμην δὲ τὰ δύο cύμφωνα διὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ ἑρκεῖος, καὶ τὸ α, ἐπεὶ φιλεῖ διὰ τοῦ ι γράφεcθαι ἡ παραγωγὴ πελάγιος, ἅγιος, Θάλπιος.

Steph. Byz. 325, 1 coll. Arc. 51, 8; 71, 9; 67, 15; 65, 1 et

l. 4 pro χλωριόc supra Cath. p. 119, 25 χαραδριόc scriptum est. l. 6 pro Φρυγίοc Cath. p. 119, 31 Κλυτίοc scriptum est.

Il. Pr. B 847 et 672: ἀπὸ τῆς Ἴβηρος γενικῆς Ἴβηρος εὐθεῖα ὡς τῆς φύλακος ὁ Φύλακος «αὐτὸς Ἴβηρος τραγοπώγων» (Com. ed. Mein. II 78) ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου. καὶ Ἀπολλώνιος μὲν ἐν τοῖς παρωνύμοις φησίν· «ἀπὸ γενικῶν εὐθεῖαι παράγονται, τῶν μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ κατὰ τὸν τόνον προπαροξυνόμεναι καὶ ἢ ἐν ἁπλῷ σχήματι ἢ ἐν συνθέτῳ· ἁπλοῦν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρος ὁ μάρτυρος, Χάροψ Χάροπος ὁ Χάροπος «Χαρόποιό τ' ἄνακτος» (B 672), Τροίζην Τροίζηνος ὁ Τροίζηνος «υἱὸς Τροιζήνοιο» (B 847), Ἴβηρ Ἴβηρος ὁ Ἴβηρος». τὸ αὐτὸ καὶ Ἅβρων ἐν παρωνύμοις φησίν· ἀλλὰ τὰ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα κατὰ τὸν τόνον συνομοιοῦται τῷ χαρακτῆρι τῆς εὐθείας. τὸ γὰρ φυλακός προσηγορικὸν ὀξύνεται τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς ακος ὑπερδισυλλάβων προσηγορικῶν, τὸ δὲ μάρτυρος ἠκολούθησε τῷ ἄργυρος, τὸ δὲ Ἴβηρος τῷ Ὅμηρος, σίδηρος, τὸ Χάροπος τῷ Ἄροπος, Ἀστέροπος. τὸ δὲ Τροίζηνος ἀπὸ Τροιζήν ὀξυτόνου εἰς ἰδιότητα βαρύνεται ὡς καὶ τὸ Φύλακος κύριον.

Il. Pr. O 705 ὠκυάλου: ἐψίλωσαν τὸ α παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται. ἡ δὲ ἁλός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, ἀμφίαλος, ἀγχίαλος, ὕφαλος, ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται ψιλούμενον.

Arc. 57, 21: τὸ ἕωλος ὁ χθεσινὸς προπαροξύνεται ὡς παρώνυμον καὶ τὴν τρίτην βραχεῖαν ἔχει.

Il. Pr. Ω 228: τὸ φωριαμός τὸ κιβώτιον ἢ παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ φάρη φυλάσσειν παρῆκται. ἔστι φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός.

E. M. 261, 40: δεῖμος ὁ φόβος· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄνθος γίνεται ἄνθιμος καὶ ἀπὸ τοῦ κῦδος κύδιμος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέος δέϊμος καὶ δεῖμος ὁ δέος ἐμποιῶν, ὄνομα πρέπον Ἄρεος παιδί. Ὅμηρος «Δεῖμός τε Φόβος τε» (Λ 37).

E. Orion. 89, 4: ὄρχαμος παρὰ τὴν ἀρχὴν ἄρχαμος καὶ ὄρχαμος.

Arcad. 65, 2, Theogn. 67, Il. Pr. B 847 et St. B. Γερηνία et p. 203, 22 et 325, 6: τὰ εἰς ηνος παρώνυμα κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν εἰς ος κατάληξιν γενόμενα προπαροξύνεται, Ὑπήνη Ὕπηνος, Μυκήνη Μύκηνος, Κυλλήνη Κύλληνος καὶ τὰ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα, Τροίζηνος «υἱὸς Τροιζήνοιο». ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζῆνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῷ. οὕτω καὶ ὁ Γέρην τοῦ Γέρηνος ὁ Γέρηνος. Ἡσίοδος ἐν α' καταλόγων «κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς ἕνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις». καὶ αὖθις «Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ». τὰ δὲ παρὰ Συρακουσίοις παραγόμενα καθ' ὁμοιωματικὴν σημασίαν προπερισπᾶται τοσσῆνος, τοιῆνος.

E. M. 793, 45: τὰ εἰς ινος κύρια ἢ ἐθνικὰ ἢ προσηγορικὰ εἰ ἀπὸ

ὀνόματος παραχθῶσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἢ γενικῆς παράγονται, φίλος Φιλῖνος, ἀγαθός Ἀγαθῖνος, πάλλακος Παλλακῖνος.

Arc. 65, 24: τὰ διὰ τοῦ εινος ὑπερδισύλλαβα ἁπλᾶ παρώνυμα ὀξύνεται, φαεινός, σκοτεινός, ἀλγεινός, βορεινός, ταπεινός.

Arc. 66, 4: τὸ Μόσυνος ἀπὸ γενικῆς μετήχθη.

E. Orion. 167, 15: παρὰ τὸ ψύχος ψυχρός. — E. Or. 57, 29: παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρός καὶ συγκοπῇ ἐχθρός ἢ ὡς κῦδος κυδρός.

Arc. 76, 14: τὸ γλωσσός ὁ λάλος παρὰ τὸ γλῶσσα γέγονε παρωνύμως.

Arc. 77, 5: τὸ Μάρπησσος βαρύνεται ὡς παρώνυμον ἀπὸ τοῦ Μάρπησσα.

Arc. 77, 14: τὰ εἰς σος ὑπὲρ δύο συλλαβὰ: ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ῑ ἐκτεταμένον λήγουσαν ὀξύνεται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, τοῦτο παρώνυμον ὤφθη ἀπὸ θηλυκοῦ. Ἄρνισος Ἄρνισα, Λάρισος Λάρισα.

Arc. 80, 20: τὸ πλατάνιστος ἀπὸ τοῦ πλάτανος βαρύνεται.

Arc. 81, 17: τὰ διὰ τοῦ ετος τρισύλλαβα προσηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ παρωνύμως τετυπωμένα προπαροξύνεται ἄσχετος, ἄσπετος, γνύπετος ὁ χαῦνος.

E. M. 37, 31: ὡς εὐρύς Εὔρυτος, οὕτως αἰπύς Αἴπυτος coll. St. B. s. Ἐρέτρια et Arc. 82, 19.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Il. Pr. N 246: ὅτι δεῖ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκειν «θεράπων ἐῢς» καὶ οὐχ ὑφ' ἓν ὡς Ἐτεωνεύς παρωνύμῳ τύπῳ, διδαχθησόμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς. ἐγίνετο γὰρ ἂν θεραποντεύς. ἀπὸ γὰρ γενικῶν φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τύπος παράγεσθαι, εἴγε καὶ παρὰ τὴν λέοντος ὁ λεοντεύς, οὐχὶ λεωνεύς, παρά τε τὴν Αἰθίοπος Αἰθιοπεύς.

Steph. Byz. 23, 5: ἔστιν τὸ ἀγυιεύς ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις «πᾶν εἰς ᾱ θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον, Μοψοπιά Μοψοπιεύς, Ἐρετριεύς, Φωκαιεύς, Θεσπιεύς».

Περὶ τῶν εἰς ους.

St. B. s. Σχοινοῦς Ἁγνοῦς Τρεμιθοῦς: Σχοινοῦς Ἀρκαδίας χωρίον· ἑλώδης ὢν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων τὴν προσηγορίαν εἴληφεν. ἐπιπολάζει τοῦτο τὸ εἶδος παρ' Ἕλλησιν ἀπὸ τῶν ἐν τόποις πλεοναζόντων φυτῶν οἷον Σκιλλοῦς πόλις Τριφυλιακή, Τρεμιθοῦς κώμη Κύπρου ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερεβίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσι, Δαφνοῦς, Σελινοῦς, Φοινικοῦς, Θριοῦς, Μυρικοῦς, Οἰνοῦς, Πυξοῦς, Ῥιζοῦς, Ἀνθεμοῦς. ὁμοίως καὶ τὸ Πιτυώδης, Ἐρικώδης, Κυπάρισσος, Θρύον, Ἐλαία. καὶ τῶν Ἀθηναίων δήμων τινὲς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυομένων Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Μαραθοῦς, Ἁγνοῦς.

l. 2 Παλλακῖνος ut E. Gud. testatur apud Sophronem erat.

Περὶ τῶν εἰϲ ᾰ.

Arc. 95, 18: τὰ εἰϲ εια ἀπὸ τῶν εἰϲ ευϲ προπαροξύνεται, βασιλεύϲ βαϲίλεια, ἱερεύϲ ἱέρεια.

Περὶ ποϲότητοϲ Cr. II 300, 8 coll. Theogn. 99: τὰ διὰ τοῦ εια παρώνυμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ ϲημαινομένου παρηγμένα θηλυκὰ προπαροξύνεται, Πηνελόπη Πηνελόπεια, χαλκοβαρήϲ χαλκοβάρεια, ἠριγενήϲ ἠριγένεια, Τριτογένεια, ἱπποδάϲεια, ἀμφιδάϲεια.

Arc. 95, 25: τὰ εἰϲ να ϲυνεϲταλμένον ἔχοντα τὸ α ἀπὸ τῆϲ γενικῆϲ τοῦ ἀρϲενικοῦ ϲχηματιζόμενα προπαροξύνεται, μέλανοϲ μέλαινα, τάλανοϲ τάλαινα, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα.

Arc. 96, 1: ἔτι τὰ εἰϲ ρα βραχὺ παρεϲχηματιϲμένα, ϲωτήρ ϲώτειρα, μάκαρ μάκαιρα.

Arc. 96, 3: τὰ εἰϲ ϲα ὑπερδιϲύλλαβα παρεϲχηματιϲμένα προπαροξύνεται, εἰ μὴ κατὰ ϲυναλοιφὴν εἴη ἀπὸ ὀξυτόνων εἰϲ ηϲ δαφνήεϲϲα, φωνήεϲϲα, τὸ δὲ τεχνῆϲϲα ἀπὸ τοῦ τεχνήεϲϲα. καὶ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰϲ ηϲϲα χερνήϲ χερνῆϲϲα.

Theogn. 103, 14, Arc. 98, 6: τὰ διὰ τοῦ αια παρώνυμα προπαροξύνεται, ϲεληναία, ἁμαξαία, θυραία, εὐναία, γαληναία κτλ.

Theogn. 109, 28: ϲοφόϲ ϲοφία, κακόϲ κακία, μωρόϲ μωρία — περὶ ποϲότητοϲ p. 304 φιλόϲοφοϲ φιλοϲοφία, κακουργόϲ κακουργία κτλ., βοηθόϲ βοήθεια, εὔεροϲ εὐέρια.

Choer. Orth. 269, 23: ἄλουτοϲ ἀλουϲία, ἀθάνατοϲ ἀθαναϲία.

Choer. Orth. 182, 10: αὐθάδηϲ αὐθαδία αὐθάδεια. — 179, 9: ἀληθήϲ ἀλήθεια, εὐγένεια, εὐπάθεια, ἀμαθία.

St. B.: Καυκώνεια χώρα ἀπὸ τῆϲ Καύκωνοϲ γενικῆϲ ὡϲ Μαρώνεια.

Arcad. 100, 8: τὰ εἰϲ ια παραγόμενα ἀπὸ τῶν εἰϲ ξ ληγόντων βαρύνεται, Φρυγία, Βεβρυκία. ϲεϲημείωται τὸ ἀνθρακιά ὀξυνόμενον.

Περὶ τῶν εἰϲ η.

E. M. 87, 35: Ἀμυμώνη ἡ θυγάτηρ Δαναοῦ ἀπὸ τῆϲ ἀμύμονοϲ γενικῆϲ. πολλὰ γὰρ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἰϲ η λήγοντα γίνεται ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ γενικῶν τῶν ἑνικῶν οἷον πέρατοϲ περάτη, κάλυκοϲ Καλύκη, ἅρπαγοϲ ἁρπάγη (βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου, τὸ δὲ ἁρπαγή ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω Arcad. 102, 7), ϲώφρονοϲ Σωφρόνη, χιόνοϲ Χιόνη ὄνομα ἡρωΐδοϲ. οὕτω καὶ ἀμύμονοϲ Ἀμυμόνη καὶ κατὰ ἔκταϲιν Ἀμυμώνη.

Arc. 102, 9: τὰ εἰϲ η παρώνυμα βαρύνεται ἀμφίρυτοϲ ἀμφιρύτη, δορύκτητοϲ δορυκτήτη, ἀμφίλυκοϲ ἀμφιλύκη.

---

l. 26 cf. St. B. τὸ Ἀμβρακία ἡ χώρα ἀπὸ τῆϲ Ἄμβρακοϲ γενικῆϲ, οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀμβράκιοϲ. ἦν γὰρ Ἀμβρακιακόϲ. l. 29 cf. St. B. s. v. Καλύκη κύριον ἀπὸ τῆϲ κάλυκοϲ γενικῆϲ. l. 31 ἑνικῶν pro ἀρϲενικῶν coniecit Lobeck. Parall. p. 140.

Arc. 104, 11: τὰ εἰς βη ἰαμβικὰ παρώνυμα βαρύνεται βλάβη (sc. a βλάβος).

Arc. 104, 23: τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ παρώνυμα ὄντα βαρύνετα, πάγη, τρύγη, στέγη.

Eustath. ad Dionys. 566: τὸ παταγὴ κοινότερον μὲν ὀξύνεται ὡς τὸ ἀλαλαγή, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει αὐτό, λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ πατάσσω γίνεται, ὠξύνετο γὰρ ἂν ὡς τὸ ἀλαλαγή, ἀλλ' ἐκ τοῦ πάταγος, οὗ τὸ θηλυκὸν πατάγη.

E. M. 678, 39: τὰ εἰς οϲ διϲύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα ποιοῦντα θηλυκὰ ὀξύτονα αὐτὰ ποιοῦϲιν οἷον ϲτρόφοϲ ϲτροφή, νόμοϲ νομή, ῥόοϲ ῥοή, χόλοϲ χολή, πόθοϲ ποθή.

Arc. 106, 17: κρόκη βαρύνεται ἀπὸ τοῦ κροκόϲ.

Arc. 110, 11: τὸ κόμη παρώνυμον παρὰ τὸ κόϲμοϲ κόϲμη καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ κόμη βαρύνεται.

Theogn. 112, 13: γέγονε τὸ εὐνὴ ἀπὸ τοῦ εἷϲ ἑνόϲ ἑνή καὶ εὐνή ψιλουμένηϲ τῆϲ ευ διφθόγγου, ἐπεὶ τὸ υ πλεονάζον ψιλοῖ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ φωνήεντα, ἔκηλοϲ εὔκηλοϲ, ἕαδε εὔαδε.

Arcad. 112, 10: τὰ εἰϲ ονη ὑπερδιϲύλλαβα παρώνυμα κύρια βαρύνεται, Ἀντιγόνη, Ἠριγόνη. St. B. Ἡγεμόνη ἀπὸ τῆϲ ἡγεμόνοϲ γενικῆϲ.

Il. Pr. N 29: τὰ διὰ τοῦ ϲυνη θηλυκὰ εὑρέθη οὐκ ἐπιθετικῶϲ κατά τινοϲ θηλείαϲ, κατηγορικὰ δὲ πράγματοϲ. οὐ γὰρ ἀγαθοφροϲύνη γυνή.

Ep. Hom. 291, 14 coll. Arc. 115, 6: ϲκάφη τὸ πλοῖον βαρύνεται παρώνυμον ὂν ἀπὸ τοῦ ϲκάφοϲ ὡϲ κάρφη ἀπὸ τοῦ κάρφοϲ.

St. B.: παρὰ τὸ Κρήϲ Κρητόϲ Κρήτη ὡϲ Θρᾴκη καὶ Χιτώνη καὶ εὐφρόνη.

Περὶ τῶν εἰϲ ον.

E. M. 451, 45: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ ευϲ διὰ τοῦ ειον γινόμενα μονογενῆ προπεριϲπᾶται βαλανεῖον, βαφεῖον πλὴν τοῦ Θηϲεύϲ Θήϲειον καὶ τὸ Φύτειον πόλιϲ ἀπὸ Φυτέωϲ τοῦ κτίϲαντοϲ αὐτήν.

E. M. 230, 25: τὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ διϲυλλάβων οὐδετέρων διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα μόνα διὰ τῆϲ ει διφθόγγου γράφεται οἷον δάνοϲ δάνειον, γένοϲ γένειον, βρένθοϲ βρένθειον.

Περὶ πατρωνυμικῶν.

Τα εἰϲ δηϲ πατρωνυμικὰ ἢ τῷ ι παραλήγεται μόνῳ ἢ καὶ ἐν διφθόγγῳ ἢ τῷ α. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν εἰϲ οϲ γενικῶν γένηται ἡ πα-

---

l. 1 cf. περὶ παθῶν E. M. 747, 25. l. 3 cf. Lob. Rhem. 265. l. 11 χόλοϲ — ποθή addidit cod. V. l. 13 Theogn. 112, 8. l. 34 An. Ox. I 346—347. An. Paris. III 300. cf. E. M. 210, 1 (similia E. M. 109, 6 cod. V.), E. Gud. 465. Verba ἢ ἀπὸ τοῦ Δεύκαλοϲ — Ὕλλοϲ Ὑλλίδηϲ addita sunt ex E. M. 109, 7. Verba τὸ δὲ Δημάδηϲ ex Herod. in An. Ox. IV 336, 10 cf. Cathol., Orthogr. et Patholog.

τρωνυμία, τῷ ῑ μόνῳ παραλήγει ἐν βραχείᾳ, ὁποίας ἂν εἴη καταλήξεως, χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ης οἷον Ἀγαμέμνονος Ἀγαμεμνονίδης, Νέστορος Νεστορίδης, Βίαντος Βιαντίδης. τὸ γὰρ Βιαντιάδης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. καὶ παρὰ τὴν Δευκαλίωνος γενικὴν καὶ Ἀνθεμίωνος, ὤφειλε Δευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης. ἀλλὰ συγκοπὴν πέπονθε ἐν τῷ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης. ἢ ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος Δευκαλίδης καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης ὡς Κρόνος Κρονίδης Ὕλλος Ὑλλίδης. καὶ τὸ Χαλκωδοντιάδης καὶ Τελαμωνιάδης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾱ.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ους γενικῆς διὰ τοῦ ειδης γίνεται ἡ παραγωγὴ οἷον Ἡρακλῆς Ἡρακλεΐδης Ἡρακλείδης καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν διὰ τοῦ ειδης οἷον Πηλεύς Πηλεΐδης Πηλείδης. ἐν τούτοις γὰρ γίνεται ἡ συναίρεσις εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἐπείπερ ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῇ γενικῇ τῶν πρωτοτύπων.

Εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν ἐστιν, εἰ μὲν καθαρῶν ὄντων, διὰ τοῦ ᾱ ἐκφέρεται, Ἥλιος Ἡλιάδης, Θέσπιος Θεσπιάδης. τὸ Πάνθοος Πανθοΐδης καὶ Πανθοίδης ἡμάρτηται. εἰ δὲ μὴ καθαρῶν, διὰ τοῦ ῑ, Ὕλλος Ὑλλίδης, Κόδρος Κοδρίδης.

Εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου, διὰ τοῦ αδης ποιεῖ τὸ πατρωνυμικόν, Βορέας Βορέου Βορεάδης, Ἱππότης Ἱππότου Ἱπποτάδης. τὸ δὲ Δημάδης ἐκ τοῦ Δημεάδης ἐστίν.

Τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ τὴν παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τοῖς εἰς δης πατρωνυμικοῖς οἷον Πριαμίδης Πριαμίων, Κρονίδης Κρονίων, Ἀτρείδης Ἀτρείων, Πηλείδης Πηλείων, Ἡρακλείδης Ἡρακλείων, Χαρικλείδης Χαρικλείων. οὗτος δὲ ὁ εἰς ων τύπος Ἰωνικός.

Τὰ διὰ τοῦ αδιος Αἰολικά. εὔθετος δὲ ὁ διὰ τοῦ αδιος τύπος Αἰολεῦσι καὶ πρὸς τόνον καὶ πρὸς χρόνον· καὶ γὰρ πρὸς τῷ συστέλλεσθαι καὶ προπαροξύνεσθαι, ὅπερ ἐκεῖνοι φιλοῦσιν. Ὑρράδιος δέ ἐστιν ὁ τοῦ Ὕρρα παῖς. Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακὸς εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων.

Περιστεριδεύς ὁ υἱὸς τῆς περιστερᾶς.

Περὶ ὑποκοριστικῶν.

Νενόηται τὸ ὑποκοριστικὸν ἢ διὰ παιδιὰν ἢ διὰ κολακείαν ἢ διὰ τὸ πρέπον ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι εὕρομεν τὰς παρθένους ὑποκοριστικοῖς

---

l. 22 Theogn. 27, 20 et 46, 26. l. 25 verba οὗτος sqq. ex Bekk. Anecd. 850, 15. An. Ox. IV 326, 27. l. 26 An. Ox. l. c. et Bekk. An. l. c. l. 31 An. Ox. IV 328, 32. cf. Schol. Aristoph. Acharn. 866 Χαιριδεῖς βομβαύλιοι: τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. — Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Eustath. 753, 58 ὥσπερ χηνιδεῖς λέγονται καὶ περδικιδεῖς καὶ κορωνιδεῖς καὶ ἱερακιδεῖς καὶ περιστεριδεῖς οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ χελιδονιδεῖς οἱ τῶν χελιδόνων. De femin. fr. 2. l. 33 Anecd. Ox. IV 329, 9 et Schol. ad Dionys. 857, 20.

χρωμένας. πρέπον γὰρ τοῦτο παρθένοις. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικὸν παρὰ τοὺς κόρους ἤγουν τοὺς μικροὺς νέους ἢ τὰς κόρας. τούτους γὰρ ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασι ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον ἢ ὅταν τὸν Πρίαμον Πριαμύλλιον εἴπωμεν καὶ τὸ μικρὸν παιδίον παιδάριον.

Τύπους δὲ ἔχει ἡ φωνὴ τῶν ὑποκοριστικῶν διαφόρους.

Ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὰ εἰς ων οἷον Βακχυλίδης Βάκχων, Σιμωνίδης Σίμων, Σικελίδης Σίκων, Λακεδαιμόνιος Λάκων, Μιτυληναῖος Μίτων, πίθηκος πίθων, δραπέτης δράπων, Κάλλων.

Καὶ εἰς εων ὀξύτονα λυμεών, ἀπατεών.

Καὶ εἰς ιων βαρύτονα Ἡφαιστίων, Ξενίων, Μοσχίων, Ἠμαθίων, Μελανίων, Πορφυρίων, Τυραννίων. οὕτω καὶ Ἠετίων ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ἀνδρομάχης· παρὰ τὸ ἀετός Ἀετίων καὶ Ἰωνικῶς Ἠετίων, Ἁρπαλίων ὄνομα κύριον παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ τὸ ἁρπάζω ἅρπαλος ὡς ἵζω ἴζαλος καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτως Ἅρπαλος Ἁρπαλίων. Γοργυθίων παρὰ τὸ γοργός Γόργυθος καὶ Γοργυθίων.

Ἔστι δὲ καὶ εἰς ας ὑποκοριστικὰ περισπώμενα, Θευδᾶς ὁ Θεόδωρος, Μητρᾶς ὁ Μητρόδωρος, Ζηνᾶς, Πυθᾶς.

Καὶ εἰς ις βαρύτονα ὡς Παρθένιος Πάρθις, Χαλδαῖος Χάλδις, λάσταυρος λάστρις, Ἀμφιάραος Ἄμφις, ἀστράγαλος ἄστρις καὶ Ἰφιάνασσα Ἶφις.

Ἔτι καὶ εἰς ισκος παροξύτονα ὡς γραμματίσκος ὁ γραμματεύς καὶ πυργίσκος ὁ πύργος, σατυρίσκος, νεανίσκος, παιδίσκος.

Καὶ εἰς υλλος Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Θρασυκλῆς Θράσυλλος, Βαθυκλῆς Βάθυλλος ὄνομα κύριον ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος.

Καὶ εἰς ινος προπερισπώμενα οἷον Φιλῖνος.

Ἔστι καὶ εἰς υς περισπώμενα, [ἃ ἔχει ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν οἷον ἀπφῦς, ὅπερ δοκεῖ παρὰ τὸ ἀπφάς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἀπὸ τοῦ Διονύσου.

Τῶν δὲ θηλυκῶν τύποι τρεῖς ὁ εἰς ω Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδόθεα Εἰδώ, κερδαλέα κερδώ ἡ ἀλώπηξ, Τιτανίς Τιτώ.

Καὶ ὁ εἰς ις θεραπαινίς, ἑταιρίς, λυρίς, φωνίς, βλεφαρίς, κιστίς, φυλλίς παρὰ τὸ φύλλον· ὀξύνεται δέ. τὸ δὲ Ἶφις ἡ Ἰφιάνασσα καὶ ὄλπις ἡ ὄλπη βαρύνεται.

---

l. 7 Choer. Dict. 285, 11 et 289, 10. πίθηκος πίθων Arc. 11, 24, δράπων Choer. Dict. 78, 21. Κάλλων ex Mon. 12, 8. l. 10 Theogn. 28, 27. l. 11 Theogn. 27, 25. Arcad. 17, 25, E. M. 420, 52; 148, 3; 238, 48. l. 17 Arc. 21, 7, E. M. 448, 30 cf. Schol. ad Dionys. 857, 1. l. 19 E. M. 159, 28; 654, 12; 93, 50. l. 22 Schol. ad Dionys. l. c. collato Arcadio p. 52, 13. l. 24 Herod. in E. M. 142, 56. l. 27 Arcad. 65, 20 collato E. M. 793, 45 v. Lob. Proll. p. 210. l. 28 Mon. 31, 8 cf. Schol. ad Dionys. l. c. l. 32 Schol. ad Dionys. l. c. E. M. 263, 48; 505, 34; Choer. Orth. 263, 30, E. M. 760, 52. l. 34 Arc. 29, 3; 30, 18; 34, 7; 35, 15; φυλλίς Herod. in E. M. 802, 40, de Ἶφις cf. supra, de ὄλπις Arc. 33, 10.

Καὶ ὁ εἰς ισκη λεκανίσκη ἡ λεκάνη, παιδίσκη ἡ παῖς.

Τὰ διὰ τοῦ ιον τριβράχεα ὑποκοριστικὰ προπαροξύνεται κτένιον, πτύχιον, πόδιον, θρόνιον. εἰ μέντοι ἡ πρώτη τούτων μακρὰ ὑπάρχοι, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ διον παρηγμένων, παροξύνεται κλειδίον, παιδίον, ᾳδίον. οὐ γὰρ διὰ τοῦ διον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ δ τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. ἔτι σφηκίον, χαρτίον, ὠτίον. τὰ δὲ διὰ τοῦ διον ἀπὸ παραγωγῆς ἔχοντα τὸ δ προπαροξύνεται μύδιον, κώδιον, βοΐδιον, βιβλίδιον.

Περὶ περιεκτικῶν.

Τῶν περιεκτικῶν εἰς ων ὀξύτονος ἡ κατάληξις, κροκών, πευκών, χαλκών, χαρακών, ἀνθρακών, φαρμακών, γυναικών, Ἑλικών, Μαραθών, αὐλών, μυλών, ἀμπελών, καμηλών, καλαμών, πλαταμών, κεραμών, δαφνών, πλατανών, ξενών, ἱππών, πεπών, ἀντρών, λουτρών, ἀνδρών, οἰρών, σφαιρών, προθυρών, ἀχυρών, κισσών, κοιτών, ἱστών, προβατών, ἀγών.

Τὸ πτερύξ Ἀρίσταρχος ὀξύνει διὰ τὸ περιεκτικῆς ἐννοίας εἶναι.

Τὸ θησαυρός ὡς περιεκτικὸν ὀξύνεται.

Τὸ ἀχυρός ὁ ἀχυρών παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν.

Τὸ ῥοδωνιά καὶ ἰωνιά περιεκτικὴν τοπικὴν ἔννοιαν δηλοῖ. καὶ τὸ Χελιδονιαί ὡς πυρκαϊαί.

Περὶ κτητικῶν ὀνομάτων.

Τύποι τῶν κτητικῶν εἰσι δύο ὅ τε εἰς κος καὶ ὁ εἰς ος ὡς ἀνθρώπειος, ἄρνειος, Ἀριστάρχειος, Πλατωνικός, Δημοσθενικός. παραλήξεις δὲ τῶν εἰς κος αὗταί εἰσι· ἢ γὰρ τῷ ι παραλήγεται ὡς τὸ Ἑλληνικός, Ῥωμαικός, Γαλατικός, Ἰταλικός, Πυθαγορικός, Αἰγινητικός ὁ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος καὶ δοῦλος, ἢ τῷ α ὡς τὸ Ῥοδιακός, Δηλιακός, Φρυγιακός, Ἰλιακός, ἢ τῷ υ ὡς τὸ Λιβυκός, ἁλυκός, θηλυκός, ἢ τῇ ει διφθόγγῳ, Κεραμεικός, βοεικός, Δαρεικός καὶ Δεκελεικός. τῶν δὲ εἰς ος καθαρὸν αὗται· ἢ τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται ὡς τὸ Ὁμήρειος, Ἑκτόρειος, λεόντειος, δρακόντειος, Ἀνακρεόντειος, Λαομεδόντειος, Ξενοφώντειος, Δημοφώντειος, Θεώνειος, Τρυφώνειος, ἢ τῷ ι ὡς Παφλαγόνιος, Καλυδώνιος, ἢ τῇ αι διφθόγγῳ ὡς Αἰγιναῖος ὁ ἔποικος ἢ κέ-

---

l. 1 Schol. ad Dionys. Arc. 107, 15. l. 2 Arc. 119, 8 et 120, 12. cf. Catholic. et Orthograph. l. 10 Herod. ap. Eust. 1698, 35. Arc. 12, 11 et 19 et 34; 13, 3 et 19; 14, 8 et 13 et 20 et 24; 15, 9 et 14 et 20 et 18, 9. l. 16 Eustath. 229, 40 cf. Lehrs Arist. 312. l. 17 Arcad. 72, 33. l. 18 Arc. 72, 5. l. 19 Arc. 99, 13, Eust. ad Dionys. 504. l. 22 ex Choer. in E. M. 29, 33 collato Arcadio p. 51 et 52, unde addidi Γαλατικός — Πυθαγορικός et Δηλιακός — Ἰλιακός et θηλυκός, Αἰγινητικός ex St. B.; ex Herod. in E. M. 226, 49 adieci λεόντειος — Τρυφώνειος. Exitum ιος, quem Choer. omisit, explevi consultis An. Ox. II 321, 31, ubi huiuscemodi vocabula diserte κτητικὰ appellantur: terminationem αιος habet quidem Choer., sed cum parum apto exemplo ταλαντιαῖος, pro quo ex St. B. Αἰγιναῖος posui et ex eodem, ubi Apollonii praeceptum profertur, s.

ραμος ἢ ὀβολὸς ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης καὶ τὸ θηλυκὸν Αἰγιναία· λέγεται καὶ γυνὴ Αἰγιναία ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας· κηπαῖος, Νειλαῖος, ἢ τῇ ῳ διφθόγγῳ ὡς πατρῷος, ἡρῷος. τὰ δὲ εἰς εος κτητικὰ Ἰωνικῶς ἐνδείᾳ τοῦ ι γίνεται, τέλεος, κήλεος, δαιδάλεος, κονισάλεος, Ἀγαμεμνόνεος, Ἑκτόρεος, Νεστόρεος, χάλκεος, χρύσεος.

Ἰστέον μέντοι ὅτι τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ τεθνηκότων θέλει λαμβάνεσθαι οἷον βοεία κεφαλή ἢ τοῦ τεθνηκότος βοός, οὐ γὰρ ἂν ἐπὶ ζῶντος εἴποι τις τοῦτο· διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ζηνόδοτον, ἐπειδὴ τὸ «ἀρνέων ἐκ κεφαλέων» (Γ 273) κτητικὸν ἔλεγε, καὶ τὸν Καλλίμαχον «χεὶρ ἡ Πολυδευκείη» καὶ «σφυρὸν Ἰφίκλειον» ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. περὶ οὗ φαμεν ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο ὥσπερ τὸ «βίη Ἡρακληείη».

Περὶ ἐθνικῶν.

Steph. Byzant. s. Αἱμονία: Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι τοῖς συνοικισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικὰ δηλονότι καὶ γραφῇ καὶ τόνῳ. τὸ Τευκρός ὡς τριγενὲς ὠξύνθη. Αἵμων κύριον καὶ ἐθνικὸν ὡς Αὔσων καὶ Ἀρκάς καὶ Μαίων καὶ Ἴων. Κίλιξ τὸ κύριον καὶ τὸ ἐθνικόν, Φρύξ, Ἀχαιός καὶ τὰ ὅμοια (Βερεκύντης, Βισάλτης, Θυνός, Θετταλός, Ἰταλός, Ἴθακος, Μάγνης, Μακεδών, Μῆδος, Πανοπεύς, Πελασγός, Σικελός, Σουματεύς, Τρώς, Δαναός, Φοῖνιξ). — εὑρίσκεται καὶ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κτιστῶν ὀνόματα· Καμικός καὶ ὁ κτιστὴς καὶ ἡ νῆσος, ὁμοίως Τροιζήν, Κολοφών, Κόρινθος, Κῶς, Σικυών, Κύρνος, Λέσβος. ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα, κτιστοῦ, πόλεως καὶ ἔθνους ὡς τὸ Δάρδανος (cf. Φανοτεύς· πόλις Φωκίδος, οἱ πολῖται Φανοτεῖς, ὡς Δελφοί καὶ Θούριοι τῷ οἰκιστῇ παραπλησίως, — Ἀμφίδολοι πόλις τῆς Τριφυλίας καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως ὡς Θαύμακοι καὶ Λεοντῖνοι, Γελωνός πόλις Σαρματίας ἀπὸ Γελωνοῦ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ οἰκήτωρ ὁμοφώνως, Γόμφοι, Δεντάλιοι, Δίφροι, Ἐπιλευκάδιοι, Ἐρευάτης, Ἐρινιάτης κώμη Μεγαρίδος· ὁ οἰκήτωρ Ἐρινιάτης διὰ τὸ προκατειληφός, Ἐρυθῖνοι, Ἐταιεῖς, Καφηρεύς, Κύρτωνες, Λαμητῖνοι, Λοκροί, Ὀδυσσεῖς, Πατριαργάδαι, Πεδιεῖς, Περραιβός, Πολήσιοι, Σαγγάριος ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας· τὸ ἐθνικὸν Σαγγάριος· προὔφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ πρωτοτύπου καταληφθείς, Σηκοανός πόλις Μασσαλιωτῶν· ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν Σηκοανοί ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ, Σκάροι, Τάβιοι πόλις Ἰταλίας· τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Τάβιοι διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, Τιταρήσιος, Φωρμανοί, Ψυκτήριος τόπος ἐν Θρᾴκῃ· τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως διὰ τὸ προκατειλῆφθαι τὸ πρωτότυπον ἔχον αὐτοῦ τὸν τύπον).

Steph. Byz. s. Σικελία: τὸ ἐθνικὸν Σικελοί καὶ Σικελιῶται. καὶ οἱ

Νεῖλος, nomina κηπαῖος, Νειλαῖος. Finem οιος cum παντοῖος ἀλλοῖος exemplis ap. Choer. ut a possessiva potestate alienum omisi; sed retinui ῳος. Tum consultis Arc. 38, 19; 39, 3 et Il. Pr. Θ 217, Mon. 4, 14 apposui τὰ δὲ εἰς εος usque ad finem. l. 6 An. Ox. IV 329, 1 cf. Epim. Cr. I 139.

μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς Κίλικες τοῦ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία, ὡς Θετταλοί ἀπὸ Θετταλοῦ, οὗ ἡ Θετταλία, καὶ Φρύγες Φρυγός, οὗ ἡ Φρυγία· οἱ δ' ἐπιγενόμενοι καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας Ἰταλιῶται καὶ Σικελιῶται.

Steph. Byz. 160, 22: Βατή· δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς Βατῆθεν. οὐ δεῖ γὰρ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιρρήματι χρῆσθαι ὡς ἐπὶ τῶν δήμων ἢ τῇ γενικῇ μετὰ προθέσεως ἢ τῷ ἀναλόγῳ ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας.

St. B. 345, 4 Καβησσός: ἐθνικῶς ἀρκεῖ τὸ Ὁμηρικὸν Καβησσόθεν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, ὡς τὸ Καμειρόθεν, τὰ τοπικὰ ἐθνικῶς.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{\text{αν}}$.

St. B. 51, 2: Αἰνία πόλις Περραιβῶν καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες καὶ Αἴνιος ὁ ποταμὸς αὐτῆς. — τὸ ἐθνικὸν Αἰνιάν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος γέγονεν, εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ ὡς τὸ Τρώς καὶ Ἀχαιός, μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τευκρός καὶ Γραικός. εἰ δὲ παρὰ τὴν πόλιν, εὑρεθήσεται πρότερον Αἴνιος, ὡς τῆς Λυκίας Λύκιος, εἶτα διὰ τὴν ὁμοφωνίαν τοῦ ποταμοῦ πρὸς διάκρισιν Αἰνιάν γενέσθαι ὡς μέγιστος μεγιστάν.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{\text{ην}}$.

E. M. 586, 40, Eustath. ad Dionys. 431 et ad Hom. 1396, 7: Κεφαλλήν γίνεται παρὰ Κέφαλος ὡς κῶλος κωλήν, μέγιστος μεγιστήν καὶ μεγιστάν.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{\text{ων}}$.

Steph. Byz. 113, 11. Theogn. 29, 11: Ἀργείωνες λέγονται οἱ Ἀργεῖοι ὡς Καδμείωνες παρὰ τὸ Ἀργεῖος.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{\text{ας}}$.

St. B. 113, 6: ὁ Ἀργεῖος λέγεται καὶ Ἀργόλας κτλ.

St. B. 211, 2: Γόννοι πόλις Περραιβίας. τὸ ἐθνικὸν Γονατᾶς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον.

Περὶ τῶν εἰς $\overline{\text{ης}}$.

St. B. 113, 14: λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς οἱ Ἀργεῖοι ὡς οἱ πολλοὶ καὶ Ἡρόδωρος· ἐν μὲν τῷ νῦν χρόνῳ Ἡρακλεῖδαι, πρὸ δ' Ἡρα-

---

l. 25 cf. Αἰολίωνες St. B. 53, 12 et Βουπρασίωνες 182, 18. l. 29 cf. Σκότινα, τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ τιμᾶται Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας τρίτῳ (10, 6).

κλέους Περσεῖδαι, πρὸ Περσέως δὲ Λυγκεῖδαι καὶ Δαναῖδαι, πρὸ δὲ Δαναοῦ Ἀργειάδαι καὶ Φορωνεῖδαι, ἃς Ἄβρων ποιηταῖς ἀνατίθησιν.

Περὶ τῶν εἰς ᾱτης.

Ἀγκαρία πόλις Ἰταλίας ὡς Ἀντία Ἀδρία. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκαριάτης ὡς Πολύβιος ὀγδόῃ.

Αἴπεια πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Αἰπεάτης ὡς Κορσεάτης Ὑδρεάτης· ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐνίοτε μένοντος τοῦ ῑ ὑφαιρεῖται τὸ ᾱ ὡς Δικαιαρχείτης Σαμαρείτης Ζελείτης, ἔσθ' ὅτε μένοντος τοῦ ε̄ ὑφαιρουμένου τοῦ ῑ τὸ ᾱ εἰς ω̄ ἀμείβεται ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης καὶ Ῥαφεώτης.

Ἀλλαρία πόλις Κρήτης. Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ, τὸ ἐθνικὸν Ἀλλαριάτης ὡς αὐτός φησιν.

Ἀμφιγένεια πόλις Μεσσηνιακή. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα ἢ καὶ Ἀμφιγενεύς.

Βοιαί Κρήτης πόλις. ὁ πολίτης Βοιάτης ὡς Καρύαι Καρυάτης, Πιτάναι Πιτανάτης, Θαλάμαι Θαλαμάτης. λέγεται καὶ Βοιαῖος ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιίτης φησίν, ἴσως παρὰ τὸ Βοιόν ὡς λίκνον λικνίτης.

Βρέα πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεάτης. ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ τῷ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ τρίτῳ.

Γαθεαί πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεᾶται. Παυσανίας ὀγδόῳ (34, 6) «Γαθεάτᾳ τῆς Κρωμίτιδος χώρας».

Γεράνθραι πόλις Λακωνικῆς. ὁ πολίτης Γερανθράτης, ὡς Παυσανίας.

Ζέλεια· τὸ ἐθνικὸν Ζελείτης. Ἡρωδιανὸς δὲ Ζελειατῶν φησιν. ἔστι γὰρ Ζελειάτης καὶ Ζελείτης.

Ἰάμνια πολίχνιον Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης. ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ ᾱ. τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τοῦ ᾱ διὰ διφθόγγου ἐστὶ πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης καὶ τοῦ Δαυνίτης.

Ἱππώνιον πόλις Βρεττίων. τὸ ἐθνικὸν Ἱππωνιάτης. τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἱππωνία. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἱππώνιον ἔδει Ἱππώνιος ἢ Ἱππωνιεύς.

Κραναή νῆσος Λακωνική. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττική. τὸ ἐθνικόν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης ὡς Καρυάτης, εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς Κραναῖος ὡς Ἀθηναῖος.

Κράνεια χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης ὡς Μαλειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.

Μαῖα πόλις Ἑλλησποντία. τὸ ἐθνικὸν Μαιάτης κατὰ πρόσθεσιν τοῦ τ̄η̄ς̄.

---

l. 21 Meinek. post Γαθεᾶται excidisse arbitratur ἔστι καὶ ποταμὸς Γαθεάτης.

Μόψου ἑστία πόλις Κιλικίας. ὁ πολίτης Μοψεάτης κατὰ παραγωγὴν μιᾶς τῶν λέξεων.

Οἶνα πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν Οἰνάτης. οὐκ ἀλλότριος γὰρ ὁ τύπος.

Ῥάβεννα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ῥαβεννάτης, παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Ῥαβεννήσιος.

Ῥέσινα πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν. καὶ εἰ μὲν ὡς τὸ Αἴγινα τονωθείη, τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης, εἰ δὲ ὡς Τερῖνα, Ῥεσιναῖος. Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον.

Ῥόβεια Πιερίης. τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης καὶ Ῥοβείτης καὶ κατὰ διάλυσιν Ῥοβεΐτης.

Τύρας πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. καὶ ἔδει παρὰ τὸν Τύραν Τυράτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. ἔστι καὶ Τυρίτης ἀπὸ τοῦ Τύρις. ὁ δὲ πολυίστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, τοὺς δὲ πολίτας Τυρανούς.

Ὕλη πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων (448) «καὶ Σέτραχον βλώξαντες Ὑλάτου τε γῆν».

Φύτειον πόλις Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν Φυτεάτης ὡς Γυθεάτης. ὁ γὰρ τύπος Ἀρκάσι συνήθης.

Χάλκεια πόλις Καρίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκεάτης, ὡς Κρατερῷ δοκεῖ.

Περὶ τῶν εἰς ετης.

St. B. s.: Αὐλαί. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η δισυλλάβων θηλυκῶν ὀξυνομένων μὲν διὰ τοῦ ε ὡς τὸ φυλέτης, βαρυνομένων δὲ διὰ τοῦ η ὡς κωμήτης Σιδήτης. ἐπιστατέον τὸ Καρνίτης ἀπὸ τῆς Κάρνης.

Περὶ τῶν εἰς ητης.

Αἴγινα. ὁ πολίτης Αἰγινήτης. σπάνια δὲ τὰ εἰς της ἐθνικὰ τῷ η παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. ἔστι δὲ ταῦτα Αἰγινήτης «Μαλειήτης τρύπανον αἰπολικόν». Κεραμιήτης. τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η ὡς τὸ μυθιήτης, ὅπερ οὐδ' ἐθνικόν, καὶ τὸ Ἰουλιήτης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης, τὸ δὲ Βαργυλιήτης καὶ Μασσαλιήτης τέτραπται. τὸ δὲ κωμήτης Σιδήτης λιμνήτης τρισύλλαβα.

Δεκίητον πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Δεκιῆται, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν α' γεωγραφουμένων.

Διοσκούρων κώμη Λιβύης. ὁ κωμήτης Διοσκουροκωμήτης ὡς Μεγαλοκωμήτης, ἐκ δύο ἓν παραγωγόν.

Μαλέα ἄκρα πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ καὶ Μάλεια. Μαλειήτης ὡς Αἰγινήτης λέγεται καὶ Μαλεάτης.

Νινόη ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς. τὸ ἐθνικὸν Νινοήτης ὡς τὸ πύλη πυλήτης, ὅθεν «Πυλάτιδες ἀγοραί» (Sophocl. Trach. 639) καὶ λίμνη λιμνήτης.

---

l. 28 versus est Callimachi, ut patet ex Schol. Theocr. 7, 103.

Cίδη πόλις Παμφυλίας. ὁ πολίτης Cιδήτης. τὴν δευτέραν cυλλαβὴν ἔχει διὰ τοῦ η̄ διὰ τὸν βαρὺν τοῦ πρωτοτύπου τόνον. τὰ γὰρ εἰς η̄ λήγοντα διcύλλαβα πρωτότυπα ὀξυνόμενα μὲν διὰ τοῦ ε̄ τὸ παραγωγὸν ἐκφέρει, φυλή φυλέτης, βαρυνόμενα δὲ διὰ τοῦ η̄, κώμη κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης.

Περὶ τῶν εἰς ιτης.

Ἄβαρνος: τὰ εἰς ις φιληδεῖ τῷ εἰς ιτης τύπῳ ὡς Μέμφις Μεμφίτης. τὸ δὲ Μακριεύς καὶ Χαλκιεύς καὶ Χαλκιδεύς ἀπὸ γενικῆς προῆλθον.

Ἄβδηρα. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ γὰρ τοῦ Δίολκος Διολκίτης καὶ τοῦ Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης. Ἔφορος καὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρόν φηcιν. καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ οὐδετέρων εὑρίcκεται ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης. τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων καὶ Παυσανίας ἕκτῃ περιηγήcεως (c. 5, 4) καὶ Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (c. 120) καὶ πολλαχοῦ Ἑκαταῖός τε καὶ πολλοί.

Ἄβοτις πόλις Αἰγυπτία. ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον Ἀβοτίτης ὡς Ναύκρατις Ναυκρατίτης, κατὰ δὲ Ἑκαταῖον Ἀβοτιεύς ὡς Μάκρις Μάκριος Μακριεύς, Χάλκις Χάλκιος Χαλκιεύς, Ἄβοτις Ἀβότιος Ἀβοτιεύς.

Ἀγκυρῶν πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους. ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις Λυκοπολίτης, Λάτων πόλις Λατοπολίτης, οὕτως Ἀγκυρῶν πόλις Ἀγκυροπολίτης.

Ἀδράνη πόλις Θρᾴκης. Πολύβιος δὲ Ἀδρήνη. τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης ὡς Cυήνη Cυηνίτης, Cελήνη Cεληνίτης. δύναται δὲ καὶ Ἀδρηναῖος ὡς Κυρηναῖος Πελληναῖος Μιτυληναῖος. δίδωcιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀδρηνεύς ὡς Πελληνεύς.

Ἄζιλις πόλις Λιβύης. Χάραξ δὲ Ἄζιρον λέγει αὐτήν. ὁ πολίτης Ἀζιλίτης, ὅτι πρωτότυπον εἰς ις, τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι καὶ Αἰγυπτίῳ, καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. εἰ δὲ οὐδετέρως Ἄζιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἀζιρεύς ὡς Cουνιεύς.

Αἰγίμορος νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιμορίτης. δι' ἔθους γὰρ Λίβυcιν ὁ χαρακτήρ.

Ἀκμονία πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκμονίτης λέγεται ἀπὸ τῆς Ἄκμονος γενικῆς. Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι εἴρηται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίνεται, Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς, ἢ ἀπὸ ἰcοcυλλάβου γενικῆς Ἀπάμας Ἀπαμεύς, Ὑρίας Ὑριεύς.

Ἄμβαcον μητρόπολις τῶν Φρυγῶν. ὁ πολίτης Ἀμβαcίτης, ὡς ὁ πολυίcτωρ Ἀλέξανδρος.

Ἀμφάξιον. δύο μέρη λόγου. τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης. Cτράβων ἑβδόμῃ (p. 330).

ἄντρον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης ὡς λίκνον λικνίτης. εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ.

Ἄργιλα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β΄.

Ἀρσινόη. τὸ ἐθνικὸν Ἀρσινοΐτης καὶ Ἀρσινοεύς ἐπὶ τῆς Αἰτωλικῆς, ὡς Πολύβιος ἐνάτῳ. ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

Ἀσκάλων πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης καὶ Ἀσκαλώνιος παρὰ τὸ Ἀσκαλώνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός, καὶ Ἀσκαλωνίς θηλυκόν. παρὰ δ' Εὐδόξῳ διὰ τῆς α̅ι̅ ἐν τῷ α΄. καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν Ἀσκαλωναῖα κεράμια.

Ἄσκλος πόλις Ἰταλίας. ἔστι καὶ οὐδέτερον. τὸ ἐθνικὸν Ἀσκλίτης ὡς λίκνον λικνίτης καὶ ὁπλίτης.

Ἀσπίς πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν δύναται Ἀσπιδίτης τῷ ἔθει τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυσσῶν.

ἄστυ. ὁ πολίτης ἀστός καὶ ἀστή καὶ ἀστόν. ἀπὸ τοῦ ἀστός ὁ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ «οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει». καὶ «βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. τί γάρ;» ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προαστίτης. οὐ γὰρ παρὰ τὸ προάστιον. ἦν γὰρ προαστιεύς ὡς Δουλιχιεύς, ἢ προάστιος ὡς Βυζάντιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται προαστία γῆ ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους «ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας».

Αὔγιλα οὐδετέρως πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης διὰ τὸ ἐπιχώριον ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

Ἀφάκη πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Ἀφακίτης διὰ τὸ ἴδιον τῆς χώρας.

Βέμβινα κώμη τῆς Νεμέας. ὁ πολίτης Βεμβινίτης ὡς Σταγειρίτης. παρὰ δὲ Ῥιανῷ Βεμβινάτης. ἔοικεν οὖν ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπήν, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ «δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος». καὶ ἄλλως «καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος».

Βιθυόπολις. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης. εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτης παρὰ Ἀρριανῷ ἐν πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. δεῖ δὲ τοῦ Βιθυνόπολις Βιθυνοπολίτης.

Βορυσθένης. ὁ πολίτης Βορυσθενίτης καὶ τὸ θηλυκὸν Βορυσθενῖτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. βούλεται δὲ τὴν ε̅ι̅ δίφθογγον ἔχειν ἐν τῇ παραληγούσῃ. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς ο̅σ̅ εὐθείας ἢ διὰ τοῦ ι̅τ̅η̅σ̅ παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς τόπος τοπίτης, Κανωπίτης ὁ Ἄδωνις παρὰ Παρθενίῳ. τὸ δὲ Ἰήτης ἀπὸ τῆς Ἴου διὰ τὸ ι̅ ἐξηνέχθη διὰ τοῦ η̅. καὶ ἀπὸ γενικῆς Ἀσκάλωνος Ἀσκαλωνίτης, Ἕλεος Ἑλεῖτης καὶ Ἑλείτης ὁ τὸ Ἕλος οἰκῶν, Ὠρεός Ὠρεῖτης καὶ Ὠρείτης. ἔδει οὖν καὶ Βορυσθενείτης διὰ διφθόγγου· οὐ γὰρ ὅμοιον τῷ τεμενίτης οὐδὲ τῷ ἑρκίτης. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ο̅σ̅ εὐθείας ταῦτα καὶ εἰκότως ἔχει τὸ ι̅· τὸ δὲ Βορυσθένης οὐκ εἰς ο̅σ̅ λήγει. τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆρι διὰ

τοῦ ῑ. τὰ γὰρ διὰ διφθόγγου ὀλίγα, Ζελείτης, Σαμαρείτης, Δικαιαρχείτης, Μαρωνείτης.

Βούβαστος πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Βουβαστίτης. λέγεται καὶ Βουβάστιος παρὰ Θεοπόμπῳ.

Βυζακίς χώρα περὶ τὰς Σύρτεις. τὸ ἐθνικὸν τῷ τύπῳ Βυζακίτης ἂν εἴη, νῦν δὲ Βυζακηνοί λέγονται τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι καὶ ἱμάτια δ' ἐκεῖθεν Βυζακηνά.

Γάβαλα πόλις Φοινίκης. ὁ οἰκήτωρ Γαβαλίτης, ἀλλὰ καὶ Γαβαλεύς ὡς Μεγαρεύς.

Γάβιοι πόλις Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται. δυνατὸν καὶ Γαβίους, ὡς Διονύσιος ἐν τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφότερα καὶ τὴν πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας καλεῖ.

Διὸς ἱερόν πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Διοσιερίτης ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδων.

Ἔλβονθις πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἐλβονθίτης ὡς Φλέγων.

Ἑλληνικόν καὶ Καρικόν τόποι ἐν Μεμφίδι, ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται καὶ Καρομεμφῖται, ὡς Ἀρισταγόρας.

Ἔλωρος πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Ἐλωρίτης. Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ (c. 80) καὶ Ἐλωρίνην ὁδόν φησιν.

Ἑσπερίς πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν.

Εὔτρησις κώμη Βοιωτίας. ὁ κωμήτης Εὐτρησίτης. τὸ γὰρ Εὐτρήσιοι πόλις Ἀρκαδίας καὶ οὐκ ἐθνικόν.

Ἠλεκτρίδες νῆσοι. τὸ ἐθνικὸν Ἠλεκτρίτης πρὸς τὸν τόπον τῶν εἰς ῑς, Ἠλεκτρῖνοι δὲ διὰ τὸ ἐπιχώριον.

Θίς πόλις Αἰγυπτία. ὁ πολίτης Θινίτης. Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

Ἰαγξούατις πόλις Λιβύων. ὁ πολίτης Ἰαγξουατίτης. Αἰγυπτίων γὰρ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ.

Ἴδυρος πόλις Παμφυλίας, ἣ καὶ Ἰδυρίς. τὸ ἐθνικὸν Ἰδυρίτης τῷ τύπῳ τῶν εἰς ῑς.

Ἰώνη ἡ Ἀντιόχεια ἡ παρὰ Δάφνην. τὸ ἐθνικὸν Ἰωνίτης ἢ Ἰωναῖος ὡς Κλεωναῖος «Κλεωναίοιο χάρωνος».

Καλὴ ἀκτή πόλις Σικελῶν. ἔστι δὲ ὡς Μεγάλη κώμη. ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγή, Μεγαλοκωμήτης, Καλακτίτης ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ῑ, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτή Ἀκτίτης, ἢ Καλοακταῖος ἢ Καλοάκτιος ὡς Πανάκτιος καὶ ἐπάκτιος.

Κάμαρα πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης Καμαρίτης ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν.

---

l. 12 verba καὶ — καλεῖ ab epitomatore omissa monente Meinekio adieci.
l. 34 cf. Mein. Anal. Alex. p. 85.

Κάρνη πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Καρνίτης. Λυκόφρων (1291) «ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες». Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν «ἔστι Κάρνος καὶ συνεχῶς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις». καὶ ἀναλογεῖ τὸ Καρνίτης.

Καρὸς κῆποι χωρίον Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης ὡς Θεόπομπος.

Κατακεκαυμένη χώρα τῆς Ἐφεσίας. τὸ ἐθνικὸν Κατακεκαυμενίτης «ἄδενδρος ἅπασα πλὴν τῆς ἀμπέλου τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον. εἰκάζουσι δέ τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι» (Strab. p. 628).

Κορησσός πόλις τῆς Ἐφεσίας. τὸ ἐθνικὸν Κορησσίτης. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κόρησσις. λέγεται καὶ Κορησσεύς.

Κύρου πόλις ἣ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται. ὁ πολίτης καθ' ἡμᾶς Κυροπολίτης, κατὰ δὲ Πέρσας Κυρεσχατηνοί ὡς Ἀραξηνοί καὶ Καμβυσηνοί.

Κῶπαι πόλις Βοιωτική. ὁ πολίτης Κωπαΐτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος· ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος ὡς Ἀθηναῖος Ἀθηναΐτης· καὶ Κωπαιεύς.

Λάεια πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Λαΐτης ὡς Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ (24, 6).

Λίηβρις πόλις Φοινίκων. τὸ ἐθνικὸν Λιηβρίτης ὡς Συβαρίτης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου.

Μαριαμμία πόλις Φοινίκης. οἱ πολῖται Μαριαμμῖται, ὡς Παυσανίας ἐν κτίσει αὐτῆς.

Μαχαιροῦς φρούριον τῆς Ἰουδαίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν ὡς Ἱεριχούντιος. Ἰώσηπος δὲ Μαχαιρίτας αὐτούς φησι (B. I. II 36).

Μέσσωγις ὄρος Λυδίας. τὸ τοπικὸν Μεσσωγίτης. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ (p. 648) «ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρομεύς».

Μιλητούπολις πόλις περὶ τὸν Ῥύνδακα. ὁ πολίτης Μιλητοπολίτης. Στράβων δωδεκάτῃ (p. 575).

Μυλαί πόλις Σικελίας· ὁ πολίτης Μιλαΐτης ὡς τῶν Θηβῶν Θηβαΐτης, Ἀθῆναι Ἀθηναΐτης. εἰσὶ γὰρ οἳ οὕτω λέγονται.

Νάρβων πόλις Κελτική. τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης ὡς Ἀσκαλωνίτης. Ἑκαταῖος καὶ Ναρβαίους αὐτούς φησι.

Νέον τεῖχος πόλις τῆς Αἰολίδος ὡς Χωλὸν τεῖχος. τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης ὡς Χωλοτειχίτης.

Νικόπολις πόλις Ἠπείρου. ὁ πολίτης Νικοπολίτης, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ (c. 8, 3).

Σεθρόη πόλις Αἰγύπτου. ὁ πολίτης Σεθροΐτης ὡς Ἀρσινοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

Σελευκόβηλος πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Σελευκοβηλίτης καὶ

---

l. 19 unde iure Meinekius restituendum indicat Ἐλαία πόλις Ἀσίας **et** Ἐλαΐτης.

Σηλευκοβηλαῖος. λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ. οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί.

σπήλαιον τὸ ἄντρον. οἱ οἰκοῦντες σπηλαῖται. εἰσὶν οὖν «ἀγάλματα Ἡρακλέους Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος σπηλαῖται καλούμενοι» (Pausan. X 32, 5).

Τομεύς πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ. ὁ πολίτης Τομίτης. ὤφειλε δὲ ὡς Ἀταρνείτης διὰ διφθόγγου γράφεσθαι.

Φᾶρις πόλις τῆς Λακωνικῆς. οἱ πολῖται Φαρῖται ὡς Παυσανίας (III 2, 6) καὶ Φαριάτης ὡς Σπαρτιάτης.

Φασηλίς πόλις τῆς Ἰουδαίας. τὸ ἐθνικὸν Φασηλίτης ὡς Ἰώσηπος ἐν α´ τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου (c. 16).

Φελλός καὶ Ἀντίφελλος πόλεις Λυκίας. ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Λυκίας καὶ Πολύχαρμος.

Χυτρόπολις Θρᾴκης χωρίον. τὸ ἐθνικὸν Χυτροπολίτης. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ «εἰσδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν».

χώρα. ἀπὸ τοῦ χῶρος χωρίτης ὡς τοῦ μέσος μεσίτης τόπος τοπίτης ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ «κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ᾽ ὁρῶ». καὶ ἐν Ἡρακλεῖ «τρέφουσι κρήνης φύλακα, χωρίτην ὄφιν». καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι σατυρικῷ «ὁδοιπόρων δήλημα, χωρίτης δράκων». καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ

τέρψει δὲ νηῶν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
πλόος κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου.

καὶ χώριος μὲν οὐ λέγεται, ἀλλὰ τὸ σύνθετον τὸ ἐγχώριος καὶ ἐπιχώριος σύνηθες ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ καὶ ἐπὶ χώρας, ὡς τοῦ ἐν τόπῳ ἐντόπιος καὶ τοῦ ἐκ τόπου ἐκτόπιος. τὸ ἐγχώριος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κεῖται. τὸ δὲ ἐπιχώριος καὶ ἐπιχωριάζειν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς (c. 1) φησι Πλάτων.

Ψίλιον ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. τὸ τοπικὸν Ψιλίτης. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἐπεκράτησεν ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τοὺς οἰκήτορας Ψιλιανοὺς καλεῖν.

Περὶ τῶν εἰς ειτης.

Ἀγνώνεια πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Ἁγνωνείτης ὡς Μαρωνείτης τοῦ Μαρώνεια καὶ Καυκωνείτης τοῦ Καυκώνεια κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ᾱ.

Αἰθάλη νῆσος. λέγεται καὶ Αἰθάλεια. τὸ ἐθνικὸν ἐκ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλείτης ὡς Ζελείτης, ἐκ δὲ τοῦ Αἰθάλη Αἰθαλίτης ὡς Σινωπίτης Ἰοππίτης. δύναται τὸ Αἰθαλίτης ἀντὶ τοῦ Χῖος. οὕτω γὰρ ἡ Χίος ἐλέγετο. καὶ οἱ πολῖται Αἰθαλεῖς.

ἀκρώρεια ἄκρον ὄρους, ἐν ᾧ ἐνοικοῦντες ἀκρωρεῖται. οὕτω δὲ

l. 19 Sophoclis versum corr. Mein.

παρὰ Cικωνίοις ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος «ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Cικυωνίοις Ἀκρωρείτης, παρὰ δὲ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος», Ἀπολλόδωρός φησιν.

Καυκώνεια. τὸ ἐθνικὸν Καυκωνείτης ὡς Ζελείτης. ὤφειλε δὲ Καυκώνιος ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς ὡς Ἀντρώνιος.

Ὠρεός πόλις Εὐβοίας. τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει γράφεται Ὠρείτης ὡς Ζελείτης Cαμαρείτης Μαρωνείτης. μέμνηται τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ις' «Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Μεγαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὠρεὸν Φιλιστίδην τὸν τύραννον ἀπέκτειναν καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν». Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησίν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ διὰ τοῦ ι Ὠρεΐτας «οὕτω δὲ τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν νυκτὸς αἱροῦσιν πόλιν». καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιτης παραγόμενα μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Cτάγειρος Cταγείρου Cταγειρίτης, Ἄβδηρος Ἀβδήρου Ἀβδηρίτης, Πεντάσχοινος Πεντασχοίνου Πεντασχοινίτης, Δίολκος Διόλκου Διολκίτης· οὕτως Ὠρεός Ὠρεοῦ Ὠρεΐτης καὶ κατὰ σύνοδον τοῦ ε καὶ τοῦ ι Ὠρείτης. οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης καὶ Cαμαρείτης· ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καθαρὸν ληγόντων παρῆκται.

Περὶ τῶν εἰς οιτης.

Κύβος ἢ Κυβώ πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων. ὁ πολίτης Κυβοίτης ὡς Cαβοίτης τῆς Cαβοῦς. ἢ Κυβίτης ὡς τῆς Βούτου Βουτίτης.

Περὶ τῶν εἰς ουτης.

Μαντύη καὶ Μάντυα πόλις Ῥωμαίων. γράφεται καὶ Μάντουα τῷ τῶν Ῥωμαίων ἔθει. Μαντούτης. ἔστι δὲ κατὰ συγκοπὴν ὡς Ζελείτης.

Περὶ τῶν εἰς υτης.

Αἶγυς πόλις Λακωνικῆς. οἱ πολῖται Αἰγῦται, ὡς Παυσανίας (III 2, 5). Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτως (v. 903) «καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνός, τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης». Θεόπομπος δὲ Αἰγυέας αὐτούς φησιν.

Κῶβρυς πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης ὡς Αἶγυς Αἰγύτης.

Μῶλυς, Λίβυσσα πόλις. τὸ ἐθνικὸν Μωλύτης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων καὶ Μωλυάτης.

Περὶ τῶν εἰς ωτης.

Ἀργέου νῆσος, νῆσος Αἰγύπτου. οἱ οἰκήτορες Ἀργεῶται ὡς τῆς Νικίου Νικιῶται καὶ τῆς Χαιρέου Χαιρεῶται. καὶ αὗται γὰρ Αἰγύπτου πόλεις.

Αὐλαί ἐπίνειον Κιλίκων. οἱ οἰκοῦντες Αὐλεῶται πρὸς τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζονται. τῶν δὲ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ωτης τύπος,

ἀλλ' ἔοικεν ὡς ἀπὸ τοῦ Ῥάφεια Ῥαφειώτης Ῥαφεῶται. εἰ δὲ ἑνικῶς ἐλέγετο, ὤφειλεν Αὐλέτης ἢ Αὐλίτης. τὰ γὰρ κτλ.

Ζεφύριον. τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης συγκοπῇ τοῦ ω̄ ὡς τὸ Θρονίτης.

Καρπασία πόλις Κύπρου. λέγεται καὶ Καρπάσεια. ὁ πολίτης Καρπασεώτης ὡς Μαρεώτης. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Καρπασεῖς αὐτούς φησιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρπασος ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, ἀφ' οὗ Καρπάσεια.

Κασταλία πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Κασταλιώτης. ὁ τύποις τοῖς Κίλιξι συνήθης.

πατρίς. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε πατρίτης. ἄμεινον δὲ πατριώτης.

Ῥαφάνεια πολίχνιον Συρίας. ὁ πολίτης Ῥαφανεώτης. τῶν δὲ εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ῑ πρὸ τοῦ ω̄ ἔχει, Πηλιώτης, Φθιώτης. σπάνια δὲ τὸ ε̄ καὶ σχεδὸν ἀπὸ τῆς ει συσταλέντα, Ἡρακλεώτης. οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης.

Περὶ τῶν εἰς αιος.

Ἀγάθυρνα πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθυρναῖος. οὐ γὰρ ἀήθης ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσιν· Ἱμεραῖος γὰρ καὶ Ἐνναῖος καὶ Καταναῖός φασιν.

Ἄγυλλα πόλις Τυρρηνίας. ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος. Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.

Ἀθῆναι. ὁ πολίτης Ἀθηναῖος. ἐλέγοντο δὲ καὶ πατρωνυμικῷ τύπῳ, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ὅτι εἰσὶ διτταὶ προσηγορίαι παρὰ ποιηταῖς, ἀπό τε τῆς πατρίδος καὶ τοῦ συνοικιστοῦ. Ἁλικαρνασσεῖς γὰρ Ἀνθεάδαι καὶ Φαλαντιάδαι οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς, Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι καὶ Κεκροπίδαι Θησεῖδαι Ἐρεχθεῖδαι. καὶ ταύτας γε κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον.

Ἀθύρας ἐπίνειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς αι διφθόγγου Ἀθυραῖος ὡς Ῥήβας Ῥηβαῖος.

Αἴβουρα πόλις Ἰβηρίας. ὁ πολίτης Αἰβουραῖος ὡς ἀρουραῖος, Κόλουρα Κολουραῖος, Ἄργουρα Ἀργουραῖος, Ἴουρα Ἰουραῖος, καὶ σχεδὸν πάντα τὰ εἰς ρα. δύναται καὶ Αἰβουράτης ὡς Αἴγειρα Αἰγειράτης, Κίβυρα Κιβυράτης.

Ἀκάνναι ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκανναῖος ὡς Σαβαῖος καὶ Γερραῖος καὶ Ἐρυθραῖος παρ' αὐτοῖς.

Ἀκραιφία πόλις Βοιωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφιαῖος καὶ Ἀκραίφιος (οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται) καὶ Ἀκραιφιεύς καὶ Αἰκραιφιάς ὡς Σουνιεύς Σουνιάς καὶ Ἀκραιφὶς λίμνη. Ἔφορος δὲ Ἀκραιφνίους καὶ Ἀκραιφνιώτας. Θεόπομπος δὲ τὰ Ἀκραίφνια φησὶ καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφνιεύς.

---

l. 2 cf. sub ετης terminatione. l. 36 Mein. παρὰ τοῖς Ἄραψιν.

Ἀκτή ἡ Ἀττική. τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία καὶ Ἀκταιίς καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, ὡς αὐλή αὐλίτης. ἔστι καὶ «Ἄκτιος Αἰγεύς», ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ἔστι καὶ Ἀκτιάς καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ᾿ οὗ τὸ Ἀκτιώτης, ὡς Πηλιώτης Ζεφυριώτης. ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἀκτία τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία Πελασγιώτης. ἔστι καὶ Ἀττικός καὶ Ἀττική κατὰ τροπὴν διὰ τὴν εὐφωνίαν.

Ἀλθαία πόλις Ὀλκάδων. τὸ ἐθνικὸν Ἀλθαῖος ὡς Αἰαῖος ἢ Ἀλθαιάτης ἢ Ἀλθαιανός. εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς συγγραφαῖς Δημητρίου Ἀλθαιέα.

Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀμύκλαι Ἀμυκλαῖος καὶ Ἀμυκλαιεύς ἐξ αὐτοῦ ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς. λέγεται καὶ Ἀμυκλαΐτης ὡς Θηβαΐτης.

Ἀναία πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀναῖος. Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ (c. 19) Ἀναΐτας φησὶ τοὺς πολίτας.

Ἄναυα πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος ἢ Ἀναυεύς, ἐπειδὴ χαίρουσι τοῖς εἰς $\overline{\text{ευς}}$ Φρύγες.

Ἀνητοῦσσα πόλις Λιβύης· ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς ὁ πολυίστωρ φησίν.

Ἄνθυλλα πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλαῖος ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος. καὶ Ἀνθυλλίτης διὰ τὸν τύπον.

Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος, ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν ἢ Ἀργαντηνός ἢ Ἀργαντίτης.

Ἄρρα πόλις Ἰλλυρική. τὸ ἐθνικὸν Ἀρραῖος. καὶ γὰρ ὁ τύπος συνήθης, ὡς Πελλαῖος καὶ Βεροαῖος.

Ἀρταία Περσικὴ χώρα. οἱ οἰκοῦντες Ἀρταῖοι. ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, ἥρωας καλοῦσι. τάχα δὲ καὶ ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξαι καὶ Ἀρτάβαζοι, ὥσπερ ἐν Αἰγυπτίοις καὶ Νειλάμμωνες καὶ Παναπόλλωνες. Ἡρόδοτος Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ διὰ τοῦ $\overline{\text{ε}}$ ψιλοῦ.

Ἀσίνη. τὸ ἐθνικὸν Ἀσιναῖος καὶ Ἀσινεύς, καθὼς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου.

Βάρκη πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Βαρκαῖος καὶ Βαρκαῖον τὸν Λίβυν φασί. «Βαρκαῖον αἶπος»· οἳ τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον.

Βάτναι πόλις τῆς Ὀσροηνῆς. τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα Βατνηνός ὡς Ἐδεσσαῖος Ἐδεσσηνός καὶ Καρραῖος Καρρηνός.

Βέννα μία φυλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε, ἧς οἱ φυλέται Βενναῖοι, ὡς Ἔφορος.

---

l. 9 Mein. Ἀλθαιαῖος? l. 30 cf. paullo post Ἀρτεᾶται γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ (c. 125, ubi ἀρτέαται legitur). l. 35 cf. Hesych. Βαρκαίοις ὄχοις. l. 35 cf. Mein. Anal. Alex. p. 289.

Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Βουραῖος. Λυκόφρων (v. 591) «Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου».

Γάζα. ὁ πολίτης Γαζαῖος. λέγονται καὶ Γαζηνοί παραλόγως ὡς Παυσανίας. λέγονται καὶ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. καί ἐστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται καὶ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφοράν, ἐναντίον δὲ τὸ τῶν τύπων· οἱ μὲν γὰρ πολῖται Αἰγινῆται καὶ Γαζαῖοι, οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται καὶ Αἰγιναῖοι. εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται καὶ διὰ τοῦ ᾱ Γαζᾶται, ὡς πολυίστωρ.

Γαλάδραι πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Γαλαδραῖος. Λυκόφρων «καὶ Γαλαδραῖον πέδον» (v. 1342).

Γενέση πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Γενεσαῖος ὡς Τεμεσαῖος. ἄμεινον δὲ διὰ τὴν χώραν Γενεσάτης.

Δεξαμεναί μέρος τῆς Ἀμβρακίας. τὸ ἐθνικὸν Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

Δίνδυμα ὄρη τῆς Τρῳάδος. τὸ ἐθνικὸν Δινδυμαῖος καὶ Δινδυμναῖος. εἴη δ' ἂν καὶ Δινδυμηνός, ὅτι καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην λέγουσι.

Δολίχη νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ καὶ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. τὸ ἐθνικὸν Δολιχαῖος Ζεύς. οἱ δ' ἐπιχώριοι Δολιχηνοί λέγουσι· τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολίχης Δολιχεύς. ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις, τῆς δὲ Δολιχίστης Δολιχιστεύς.

Δύμη πόλις Ἀχαΐας. ὁ πολίτης Δυμαῖος. Ἔφορος κδ' «παραγινομένης δὲ τῆς στρατιᾶς εἰς τὴν Δύμην, πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες». καὶ Παυσανίας ζ' (17, 6) «Οἰβώτᾳ ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην» καὶ πάλιν (17, 9) «Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα». καὶ ἐν τῷ η' (1, 2) «τὰ δὲ πρὸς Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν ὅμοροι». καὶ Ἀπολλόδωρος ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος «τὴν δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι». καὶ Φίλιστος Σικελικῶν α' «ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος ἧν Οἰβώτας ὁ Δυμαῖος ἐνίκα στάδιον». καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α' «πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις ὅθεν...» καὶ Θεόπομπος μ' «προστάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἄθηνις καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος». τὸ θηλυκὸν Δυμαία. Εὐφορίων «ἤ τις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης» διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον κεῖσθαι λέγων. λέγεται καὶ Δύμιος ὡς Βοίβη Βοίβιος. Ἀντίμαχος ἐν ε' Θηβαΐδος

ἐν δέ νυ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβέων
ὡμίλησ', εἵως διεπέρσατε Δύμιον ἄστυ.

Δωδώνη. τῆς Δωδώνης τὸ ἐθνικὸν Δωδωναῖος. Ἑκαταῖος Εὐρώπη «Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίης οἰκέουσι Δωδωναῖοι». καὶ Ὅμηρος «Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε» (Π 233) καὶ Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις (Com. ed. Mein.

l. 18 sic Lob. Proll. 196. l. 35 κεῖσθαι λέγων add. Mein.

II 20) «Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ, τίτθη, γεράνῳ προςέοικας». Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν α΄ περὶ θεῶν τὸν Δωδωναῖον οὕτος ἐτυμολογεῖ «καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες ὅτι δίδωςιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά, Πελαςγικὸν δὲ ὅτι τῆς γῆς πέλας ἐςτίν».

Ἑλένη νῆςος τῆς Ἀττικῆς. τὸ ἐθνικὸν Ἑλεναῖος ὡς Καςμεναῖος ἢ Ἑλενίτης ἢ Ἑλένειος.

Ἐπιπολαί χωρίον προςεχὲς Συρακούςαις. τὸ ἐθνικὸν Ἐπιπολαῖος τῷ κοινῷ τύπῳ.

Ἐρυςίχη πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Ἐρυςιχαῖος, περὶ οὗ Ἡρωδιανός φηςιν ὅτι ςεςημαίωται τὸ Ἐρυςίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκεῖςθαι, ὅ ἐςτιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος καὶ τὸν ἐρύςω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔςται, ὡς ἐςτι δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν παρθενείων ᾀςμάτων· φηςὶ γάρ

οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
ςκαιὸς οὐδὲ παρὰ ςυφοῖςιν, οὐδὲ Θεςςαλὸς γένος,
οὐδ' Ἐρυςιχαῖος οὐδὲ ποιμήν.

εἰ γὰρ τῷ «Θεςςαλὸς γένος» ςυναπτέον, ἐθνικόν ἐςτι καὶ προπεριςπάςθω.

Εὐθηναί πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Εὐθηναῖος, κατ' ἐκείνους δὲ Εὐθηνεύς. Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φηςίν.

Ἐχῖναι νῆςοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν. λέγονται καὶ Ἐχινάδες. τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἐχῖναι Ἐχιναῖος, τοῦ δ' Ἐχινάδες Ἐχιναδεύς ὡς Ἀρκαδεύς ἢ Ἐχινάδιος.

Ἐχῖνος πόλις Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης Ἐχιναῖος ὡς χέρςος χερςαῖος, Ἄπρος Ἀπραῖος, Κύφος Κυφαῖος. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐχιναῖος Ἐχιναιεύς ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς.

Θύμβρα πόλις Τρῳάδος. Ἀπόλλων Θυμβραῖος. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ̄ Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φηςι διὰ τοῦ δ̄ καὶ Δυμβριεύς.

Ἰθώμη πόλις Μεςςήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἰθωμαῖος καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η̄ καὶ Δωρικῇ τροπῇ Ἰθωμάτας, ἀφ' οὗ ὁ πολίτης Ἰθωμάτας καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας.

Ἰτέα δῆμος. ὁ δημότης Ἰτεαῖος. Ἀνδροτίων δὲ τριςυλλάβως ἔφη.

Κάλυδνα νῆςος. ὁ πολίτης Καλυδναῖος καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων καὶ Καλύδνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος.

Καρήνη πόλις Μυςίας. τὸ ἐθνικὸν Καρηναῖος, ὡς Κρατερὸς γ΄ περὶ ψηφιςμάτων «Γρυνεῖς Πιταναῖοι Καρηναῖοι».

Κορόπη πόλις Θεςςαλίας. ὁ πολίτης Κοροπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (613) «ᾗ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν». λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ̄ Ὀροπαῖος.

Κρῆςςα πόλις Παφλαγονίας. Δημοςθένης γράφει .... τὸ ἐθνικὸν Κρηςςαῖος.

---

l. 1 προςέοικας Meinek. l. l.

Κρηστώνη πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτούς φησιν. Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ.

Κύφος πόλις Περραιβίας. ὁ πολίτης Κυφαῖος. Λυκόφρων (v. 897) «ἐν ᾧ Κυφαίων δύςμορον στρατηλάτην».

Λάμπη πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτούς φησι.

Λῆνος χωρίον τῶν Πισατῶν. ὁ πολίτης Ληναῖος. Φλέγων μη´ ὀλυμπιάδι.

Λίγγος φρούριον Κασσανδρέων. τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῳ. ἔστι δὲ καὶ Λίγγιος καὶ Λίγγιος κόλπος.

Λίμναι πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο· Καλλίμαχος «Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς».

Λογγώνη Σικελίας πόλις. ὁ πολίτης Λογγωναῖος. Φίλιστος δεκάτῳ.

Νακόνη πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Νακοναῖος. Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

Νεῖλος πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως Νειλοπολίτης. εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, ὀφείλει ἕπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν «ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν παράγεται διὰ τοῦ ῑ ἢ παρὰ τὴν γενικὴν τοῦ πρωτοτύπου ἢ τὴν εὐθεῖαν, ταῦτα μόνον διὰ τοῦ ῑ ἐκφέρεται, Ποσειδώνιος, Ἑλικώνιος, Σάκιος. τὰ δὲ φύσει μακρᾷ ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα οὐδέποτε τὸ προκείμενον σχῆμα ἀποτελεῖ. οὐδὲ γὰρ τὸ κηπαῖος καὶ Νηλαῖος ἐθνικὸν αὐτὸ ἀναλόγως παραλαμβάνει».

Νίψα πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Νιψαῖος. Ἡρόδοτος τετάρτῃ (c. 93).

Νόαι πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος. ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν.

Νώνυμνα πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Νωνυμναῖος ὡς Φίλιστος.

Ξιφήνη χώρα Παλαιστίνης. Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας (c. 13) τὸ ἐθνικὸν Ξιφηναῖός φησι.

Οἰνώνη νῆσος τῶν Αἰακιδῶν. οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρθένιος Ἡρακλεῖ.

Οἴτη ὄρος περὶ Τραχῖνα. οἱ οἰκοῦντες Οἰταῖοι. Σοφοκλῆς (Philoct. 453) «ἐγὼ μὲν ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός».

Σκέμψα πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Σκεμψαῖος καὶ «Σκέμψιοι, Δαυνιοτειχῖται».

Σκίθαι πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Σκιθαῖος, ὥς φησι Θεόπομπος.

Στῆλαι πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος ὡς Λάμπη Λαμπαῖος. ἀλλὰ καὶ Στηλίτης ὡς παρὰ τὸ ἄγαλμα ἢ τὸν λίθον, ἀφ᾽ οὗ τὸ στηλιτεύω.

Στράμβαι πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν «Σταγειρῖται, Στραμβαῖοι».

---

l. 1 Mein. Πεισάνδρῳ? l. 19 cf. Philol. XXII p. 344.

Cυκαί. ὁ πολίτης ὤφειλε Cυκαῖος. ἔςτι δὲ νῦν Cυκαΐτης, ὅπερ ἐςτὶν ἀπὸ τῆς Cυκαῖος ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης.

Τραγαςαί χωρίον ἐν ἠπείρῳ. ὁ οἰκήτωρ Τραγαςαῖος. Ἀριςτοφάνης Ἀχαρνεῦςι (v. 853).

Τυρόδιζα πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Τυροδιζαῖος ὡς Γαζαῖος. νῦν δὲ Τυροδιζηνοί λέγονται ὡς Κρατερὸς ἐν θ′ περὶ ψηφιςμάτων.

Φαλάκραι ἄκρα τῆς Ἴδης. ὁ ἐκ τόπου Φαλακραῖος. Λυκόφρων (1170) «ςτερρὰν κύβηλιν ἢ Φαλακραῖον κλάδον» καὶ θηλυκῶς «Φαλακραῖοι κόραι» (Lycophr. 24) καὶ οὐδέτερον.

Φιδήνη πόλις Ἀλβανῶν. τὸ ἐθνικὸν Φιδηναῖος. ἔοικε καὶ Φίδηνα λέγεςθαι ὡς Ῥάβεννα καὶ Φιδηνάτης ὡς Ῥαβεννάτης· οὕτω γὰρ Χάραξ ιβ′ κέχρηται Φιδηνάτης.

Χάλαςτρα πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Χαλαςτραῖος. Λυκόφρων (1441) «Θεςπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαςτραῖος λέων».

Χάραδρα πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Χαραδραῖος. ἐπάγει γὰρ Χαραδραίοις (Pausan. X 33, 3).

Περὶ τῶν εἰς ιος.

Ἀγηςςός πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Ἀγήςςιος ὡς [Ἀςςήςιος] Ταρτήςςιος. ἢ Ἀγαςςίτης ὡς Ὀδηςςίτης διὰ τὸ ὁμοεθνές.

Ἀγκύριον πόλις Ἰταλίας. δύναται ὁ πολίτης Ἀγκύριος ὡς Βυζάντιος ἢ Ἀγκυριεύς ὡς Κιτιεύς, Δουλιχιεύς, Cιγριεύς, Cουνιεύς. ἀλλ᾽ ἄμεινον διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἀγκυριανός ὡς Ἀδριανός, εἰ μὴ ὡς παρὰ τὸ Ῥήγιον Ῥηγῖνος, Μεταπόντιον Μεταποντῖνος. Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα τούτῳ φιληδοῦςι τῷ τύπῳ.

Ἀγκών πόλις Πικεντίνων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος ὡς Ἀντρώνιος ὄνος ἡ παροιμία, Καλυδώνιος. λέγεται δὲ καὶ Ἀγκωνίτης ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Ἀγνοῦς δῆμος. ὁ δημότης Ἀγνούςιος ὡς Ῥαμνούςιος. ἀπὸ γενικῆς προςόδῳ τοῦ ι τοῦ τ φυλαςςομένου, ὡς ἐν τῷ Cελινούντιος, Ὀπούντιος, Ἱεριχούντιος, τρεπομένου δὲ εἰς c καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου, Ἁλιμούςιος, Φηγούςιος. διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦςι. παρ᾽ αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις ἢ Φηγόεις ἢ Μυρρινόεις. ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Cιμούντιος, ἀλλὰ διὰ τοῦ c μετὰ τῆς ὑφέςεως τοῦ ν. τὸ δὲ Cιμοῦς Cιμόεις διαιρεῖται καὶ Ὀποῦς Ὀπόεις. τάχα δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα διαιρεῖςθαι κυριώτερα καθέςτηκεν, ὅθεν μετὰ τοῦ τ λέγεται Cιμούντιος. οὐ γὰρ Ἀττικὰ ταῦτα.

Ἀδρανόν πόλις Cικελίας. λέγεται καὶ ἀρςενικῶς. ὁ πολίτης Ἀδράνιος. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φηςὶ τὸ ἐθνικόν.

Αἰγίλιψ. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιλίπιος ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀράβιος, Φρυγός Φρύγιος καὶ τῶν ὁμοίων.

Αἴγυπτος. τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος. ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον «δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι».

Ἀκέλης, Ἀκέλητος πόλις Λυδίας. οἱ πολῖται Ἀκέλητες. Ἡρωδιανὸς δ' Ἀκελήσιός φησιν ὡς Μενδήσιος.

Ἀκυληΐα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκυλήϊος ὡς Μεσσαπία Μεσσάπιος, Λευτερνία Λευτέρνιος καὶ Λυκία Λύκιος. λέγεται καὶ Ἀκυλεήσιος Ἰταλικῷ τύπῳ.

Ἀμάρυνθος νῆσος Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος ὡς Τρικορύσιος. οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ (31, 5). ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ σ̄.

Ἄμφρυσος πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων (v. 900) «Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων». ἔστι καὶ Ἀμφρυσεύς.

Ἀναγυροῦς δῆμος. ὁ δημότης Ἀναγυρουντόθεν· λέγεται καὶ Ἀναγυράσιος. ἐζήτηται δὲ πῶς ἔχει τὸ ᾱ, ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος. ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ̄ αἴτιον εἶναι, φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ ᾱ.

Ἀπαισός. Παῖσος πόλις τῆς Δαυνίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παίσιος ὡς Ῥωσοῦ Ῥώσιος ἢ ὅπερ ἄμεινον Παισῖνος, διὰ τοῦ ῑ καὶ προπερισπωμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας. τῆς δὲ Ἀπαισός πόλεως κατὰ τὴν Τρωάδα Ἀπαισηνός.

Ἀρία Περσικὴ χώρα ὡς Ἑλλάνικος. τὸ ἐθνικὸν Ἄριοι, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀριεύς.

Ἀρμενία χώρα. οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι ὡς Εὔδοξος πρώτῃ γῆς περιόδου «Ἀρμένιοι δὲ τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι. παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν καὶ τρυπῶσαν τὰς σφραγῖδας». καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκὸν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἄσβωτος πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀσβώτιος. Εὐφορίων Θρᾳκί

τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες
ὑστάτιον ῥώσαντο κονισαλέῃσιν ἐθείραις
ἵπποι καλὰ νάουσαν ἐπορνύμενοι Φυσάδειαν.

περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου.

Ἄσπενδος. ὁ πολίτης Ἀσπένδιος. Θεόπομπος τετάρτῃ Ἑλληνικῶν «ἀποτυχὼν δὲ τῶν Ἀσπενδίων».

Ἀσσησός πόλις Μιλησίας γῆς. ὁ οἰκήτωρ Ἀσσήσιος. καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ παρ' Ἡροδότῳ (I 19).

Αὐενιών πόλις Μασσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Αὐενιωνήσιος τῷ ἐπιχωρίῳ καὶ Αὐενιωνίτης τῷ Ἕλληνι τύπῳ.

Αὔσων ὁ Ἰταλός — καὶ Αὐσόνιος καὶ Αὐσονία ἡ χώρα, ἀφ' οὗ Αὐσονιεύς. καὶ Αὐσόνειος, Λυκόφρων (1047) «ὁ δ' Αὐσονείων

---

l. 3 versus Aeschyli ap. schol. Arist. Nub. 1128. l. 16 cf. Φλιοῦς.

ἄγχι Κάλχαντοϲ τόπων». καὶ Αὐϲονίτηϲ, ὁ αὐτόϲ (593) «παρ' Αὐϲονίτην Φύλαμον δομήϲεται». καὶ Αὐϲονῖτιϲ θηλυκὸν καὶ Αὐϲόνιοϲ κτητικόν.

Ἀχραδοῦϲ δῆμοϲ. ὁ δημότηϲ Ἀχραδούϲιοϲ. Ἀριϲτοφάνηϲ Ἐκκληϲιαζούϲαιϲ (361) «νῦν μὲν γὰρ οὗτοϲ βεβαλάνωκε τὴν θύραν, ὅϲτιϲ πότ' ἐϲτ' ἄνθρωποϲ Ἀχραδούϲιοϲ», ἀντὶ τοῦ Ἀχερδούϲιοϲ.

Βηρυτόϲ πόλιϲ Φοινίκηϲ. ὁ πολίτηϲ Βηρύτιοϲ ὡϲ Αἰζώτιοϲ Αἰγύπτιοϲ. ϲεϲημείωται τὸ Μιλήϲιοϲ ἐν τοῖϲ τοπικοῖϲ, ὅτι ἐτράπη ὡϲ τὸ Θεοδόϲιοϲ Ἀθανάϲιοϲ Ἀμβρόϲιοϲ. τὸ γὰρ θεόδοτοϲ καὶ ἀθάνατοϲ καὶ ἄμβροτοϲ ϲύνθετα. τὸ δὲ χαρίϲιοϲ οὐ τοπικόν.

Βίεννοϲ πόλιϲ Κρήτηϲ. ὁ πολίτηϲ Βιέννιοϲ «οἱ δὲ τιμὰϲ ἀποπέμπειν τῷ τε μιλίῳ Διῒ καὶ Βιεννίῳ». ἔϲτι καὶ ἑτέρα πόλιϲ ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἐθνικὸν ὁμοίωϲ Βιέννιοϲ, εἰ μὴ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήϲιοϲ ὡϲ Λουγδουνήϲιοϲ. τῆϲ δὲ Βιέννηϲ Βιενναῖοϲ.

Βολιϲϲόϲ. τὸ ἐθνικὸν τῇ τέχνῃ Βολίϲϲιοϲ ὡϲ Λυρνήϲϲιοϲ, Βολιϲϲεύϲ ὡϲ Ἁλικαρναϲϲεύϲ καὶ Βολιϲϲίτηϲ ὡϲ Ὀδηϲϲίτηϲ. χρηϲτέον δὲ τῷ προτέρῳ διὰ τὸ ϲύνηθεϲ.

Βουβών πόλιϲ Λυκίαϲ. ὁ πολίτηϲ ὤφειλε Βουβώνιοϲ, εἴρηται δὲ Βουβωνεύϲ. χαίρουϲι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.

Βοῦννοϲ πόλιϲ Ἰλλυρίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Βούννιοϲ, ὡϲ Ἀρτεμίδωροϲ ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων.

Βρέττοϲ πόλιϲ Τυρρηνῶν. οἱ οἰκοῦντεϲ Βρέττιοι καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶϲϲα. Ἀριϲτοφάνηϲ «μέλαινα δεινὴ γλῶϲϲα Βρεττία παρῆν».

Βυβαϲϲόϲ πόλιϲ Καρίαϲ. τὸ ἐθνικὸν Βυβάϲϲιοϲ. Ἔφοροϲ δὲ Βύβαϲτόν φηϲι καὶ Βυβάϲτιον.

Βύβλοϲ πόλιϲ Φοινίκηϲ. τὸ ἐθνικὸν Βύβλιοϲ ἢ Βυβλίτηϲ τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ.

Βυζάντιον. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Βύζαϲ Βυζάντιοϲ διὰ τοῦ ῑ, τὸ δὲ κτητικὸν διὰ διφθόγγου. τὸ δὲ Βυζάντιοϲ ἐθνικὸν τριγενέϲ. ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιοϲ Βυζαντία Βυζαντιανόϲ καὶ Βυζαντειανόϲ δεῖ διφθόγγου ὡϲ Ἡρακλειανόϲ. ἔϲτι γὰρ καὶ Βυζάντεια διὰ διφθόγγου ἐπὶ τῆϲ χώραϲ.

Βόϲποροϲ. τὸ ἐθνικὸν Βοϲπόριοϲ καὶ Βοϲποριανόϲ καὶ Βοϲπορανόϲ καὶ Βοϲπορηνόϲ. διχῶϲ γὰρ καὶ διὰ τοῦ ᾱ καὶ διὰ τοῦ η̄ ὡϲ Τιβαρανόϲ καὶ Τιβαρηνόϲ. Ἔφοροϲ ἐν πέμπτῳ «Τιβαρηνοὶ καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἰϲιν ἐζηλωκότεϲ καὶ μεγίϲτην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουϲιν. ὅμοροι δὲ τούτοιϲ Χάλυβεϲ καὶ τὸ τῶν Λευκοϲύρων ἔθνοϲ».

Γέα πόλιϲ ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γέϊοϲ. κατὰ ἀναλογίαν δ' ἔδει Γεάτηϲ ὡϲ Τεγεάτηϲ.

Γέργιϲ Γέργιθοϲ πόλιϲ Τροίαϲ. λέγεται καὶ ἡ Γέργιθοϲ. ὁ πολίτηϲ Γεργίθιοϲ. ἔϲτι καὶ ἄλλο Γεργίτηϲ. ἔϲτι καὶ Γεργιθεύϲ.

---

l. 5 ἀντὶ τοῦ Ἀχερδούϲιοϲ Mein. l. 11 Mein. τῷ τε Μιληϲίῳ? l. 22 pro γλῶϲϲα Mein. scribi vult πίϲϲα. l. 34 Ἔφοροϲ — l. 36 ἔθνοϲ adieci ex articulo Τιβαρηνία.

Γρηcῖνοc πόλιc Χερρονήcου. τὸ ἐθνικὸν Γρηcίνιοc, ὡc Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδοc.

Δαύνιον πόλιc Ἰταλίαc. τὸ ἐθνικὸν Δαύνιοι καὶ Δαυνῖται κατὰ cυγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται.

Δῆλοc. Δήλιοc. καὶ Δηλίτηc ὁ εἰc Δῆλον ἐρχόμενοc χορόc, Καλλίμαχοc τρίτῳ.

Δριλώνιοc πόλιc Κελτική. τὸ ἐθνικὸν Δριλώνιοc ὡc Θεόπομποc μγ΄.

Δρυμία πόλιc Φωκίδοc. Παυcανίαc ι΄ (c. 33, 12) «Δήμητροc δὲ θεcμοφόρου Δρυμίοιc ἱερόν ἐcτιν ἀρχαῖον». τὸ ἐθνικὸν Δρυμιεύc ἐκ τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου.

Δυρράχιον πόλιc Ἰλλυρική. λέγεται καὶ ἡ χώρα τῆc Ἰλλυρίαc Δυρραχία. Εὐφορίων «ἄcτεα Δυρραχίηc τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων». καὶ δῆλον ὅτι Δυρράχιοc τὸ τούτου ἀρcενικόν, ὡc τοῦ Ἀνακτόριον τὸ Ἀνακτόριοc, Βυζάντιον Βυζάντιοc, Θούριον Θούριοc, Κούριον Κούριοc. ὅμωc δὲ νῦν Δυρραχηνοί λέγονται. οὕτω γὰρ καὶ Βάλακροc ἐν Μακεδονικοῖc φηcι «καὶ τούτων αἱ πόλειc Δυρραχηνοῖc τε καὶ Ἀπολλωνιάταιc ἐπιδιῄρηνται». καὶ Ἑρέννιοc Φίλων ἐν τοῖc Ἰατρικοῖc «Ἀcκληπιάδηc ἀκουcτὰc ἔcχε Τίτον Αὐφίδιον Cικελὸν καὶ Φιλωνίδην Δυρραχηνὸν καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον». καὶ πάλιν «Φιλωνίδηc δὲ ὁ Δυρραχηνὸc ἤκουcε μὲν Ἀcκληπιάδου, ἰατρεύcαc δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξωc cυνετάξατο βιβλία με΄».

Δώριον πόλιc. τὸ ἐθνικὸν Δώριοc καὶ Δωριεύc καὶ Δωριάν.

Ἑλίκη πόλιc Πελοποννήcου. ὁ πολίτηc Ἑλικώνιοc ἀπὸ τοῦ κτιcτοῦ Ἑλικῶνοc. ἴcωc δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρουc γέγονεν. ἔcτω οὖν Ἑλικεύc ἢ Ἑλικωνίτηc. ἴcωc ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιοc. ἢ Ἑλικήcιοι.

Ἐπίδαμνοc πόλιc Ἰλλυρίαc. τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιοc. εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου.

Ἐπίδαυροc πόλιc πρὸc τῷ Ἄργει. ὁ πολίτηc Ἐπιδαύριοc.· καὶ Ἐπιδαυριώτηc φαcίν.

Εὐρύαμποc πόλιc Μαγνηcίαc. ὁ πολίτηc Εὐρυάμπιοc. Λυκόφρων (900) «Ἀμφρυcίων cκηπτοῦχον Εὐρυάμπιον».

Εὐρυμέδων ποταμὸc Παμφυλίαc. τὸ ἐθνικὸν Εὐρυμεδόντιοc. ἀπὸ δὲ Εὐρυμηδοῦντοc Εὐρυμηδούντιοc.

Ἔφεcοc. τὸ ἐθνικὸν Ἐφέcιοc. εὕρηται καὶ Ἐφέcεια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Cοφοκλῆc. λέγεται καὶ Ἐφεcίτηc, ὡc Ἅβρων φηcί, καὶ Ἐφεcεύc ὡc Ταρcόc Ταρcεύc, Ἁλικαρναccόc Ἁλικαρναccεύc.

Ζάρηξ πόλιc Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν Ζαρήκιοc ἀπὸ τῆc γενικῆc ὡc Θρᾴκιοc.

Ἡccόc πόλιc Λοκρίδοc. τὸ ἐθνικὸν Ἥccιοc. Θουκυδίδηc τρίτῃ (101).

Θράμβοc ἀκρωτήριον Μακεδονίαc. τὸ τοπικὸν Θραμβούcιοc. ὁ γὰρ διὰ τοῦ cιοc τύποc δύο cυλλαβαῖc, εἰ μή τιc βραχεῖα παραγωγὴ γέ-

l. 33 Εὐρυμηδοῦντοc scripsi pro Εὐρυμήδουc, quod apud Meinekium legitur.

νοιτο, τοῦ πρωτοτύπου περιττεύει. σεσημείωται τὸ Περκώσιος καὶ Κριθώσιος ἀπὸ τοῦ Περκώτη καὶ Κριθώτη.

Θριοῦς πόλις Ἠλείας. τὸ ἐθνικὸν Θριούντιος καὶ Θριάσιος.

Ἰθάκη νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἰθακήσιος καὶ «Ἴθακος Ὀδυσσεύς» ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ.

Ἴκαρος νῆσος. ὁ πολίτης Ἰκάριος «πόντου Ἰκαρίοιο» (Β 145).

Ἰξίαι χωρίον τῆς Ῥόδου. Ἴξιος Ἀπόλλων ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

Ἱστός νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Ἵστιος τῷ λόγῳ τῶν εἰς ος̄ δισυλλάβων ἐπὶ νήσων Ἴμβριος, Ἄνδριος.

Καβελλιών πόλις Μασσαλίας. τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον Καβελλιωνήσιος ὡς Ταρρακωνήσιος, κατὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν Καβελλιωνίτης ὡς Ταρρακωνίτης.

Καοῦς κώμη Ἀρκαδίας. ὁ πολίτης Καούσιος. ἐκεῖ γὰρ οὕτως Ἀσκληπιὸς τιμᾶται Καούσιος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ (25, 1).

Καρία. Κάρ. λέγεται καὶ Κάριος καὶ Καριάτης.

Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Καρύστιος «ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων».

Κάστνιον ὄρος τῆς Παμφυλίας. τὸ ἐθνικὸν Κάστνιος καὶ Κάστνιον, ἐξ οὗ καὶ Καστνιήτης. ἔδει δὲ Καστνιώτης ὡς Πηλιώτης.

Κόριον τόπος ἐν Κρήτῃ ἀπὸ κόρης τινός. ὁ πολίτης Κορήσιος. καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας. ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ κόρη γέγονεν. ἀπὸ δὲ τοῦ Κόριον τὸ ἀνάλογον Κοριεύς.

Κυτώνιον πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ.

Λιθήσιος ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ Μαλέα λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ. Ῥιανὸς Ἠλιακῶν τρίτῳ. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μάραθος Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο.

Λυρνησσός πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις (324) ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα ἢ Λύρνη Λυρναῖος.

Μεσσαπία χώρα Ἰαπυγίας. τὸ ἐθνικὸν Μεσσάπιος. Παυσανίας δεκάτῳ (7, 8).

Μίλκωρος Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ. ὁ πολίτης Μιλκώριος. Θεόπομπος κε΄ Φιλιππικῶν.

Μυκάλη πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυκαλήσιος ὡς Ἰθακήσιος. Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν ἐν παρωνύμοις.

Νίνος πόλις Ἀσσυρίων. οἱ πολῖται Νίνιοι. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ (p. 737).

Νοστία κώμη Ἀρκαδίας. Θεόπομπος. Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Νεστάνιος ἔφη, ὥστε κατ' αὐτὸν Νεστανίαν λέγεσθαι. ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ προτέρᾳ, ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων.

l. 4 Sopatri verba apud Athen. IV p. 160, c. l. 26 Μαλέα Mein. Anal. Alex. p. 185. An ὁ τῷ Μαλέα λίθῳ προσιδρυμένος ἐν Κρήτῃ?

Νῶλα πόλις Αὐσόνων. τὸ ἐθνικὸν Νώλιος. Πολύβιος δὲ Νωλανοὺς αὐτούς φησιν.

Ξάνθος πόλις Λυκίας καὶ ἐν Λέσβῳ. ὁ πολίτης Ξάνθιος ὡς Εὐριπίδης.

Ὀγχηστός ἄλσος. ὁ πολίτης Ὀγχήστιος. Παυσανίας ἐνάτῳ (28, 6).

Οἰκοῦς Καρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Οἰκούσιος «Οἰκούσιον ἄστυ» (Nicaenet. ap. Parthen. Erot. 11).

Παρπάρων χωρίον ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικόν. ὁ πολίτης Παρπαρώνιος ἀπὸ τῆς Παρπάρωνος γενικῆς. Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος Παρπαριώτας φησίν. ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ Παρπαρία ὡς Θεσσαλία Θεσσαλιώτης, Ἑσπερία Ἑσπεριώτης.

Σκίρφαι πόλις Φωκική. τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος καὶ Σκιρφαῖος, ὡς Διευχίδας φησί.

Ταίναρος πόλις. Ταινάριος. εἰσὶ δὲ καὶ Ταινάριοι θῆβαι, ὡς Χάραξ ἐν Ἑλληνικῶν δευτέρῳ.

Τένεδος νῆσος τῶν Σποράδων ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τενέδιος. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους.

Τευθρανία Μυσίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος ὡς τῆς Παρρασίας Παρράσιος. λέγεται καὶ Τευθράντιος Εὐριπίδης Λικυμνίῳ «Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός» ἀπὸ τῆς Τεύθραντος γενικῆς.

Τέως πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Τήϊος. ἔστι γὰρ πρῶτον Τέϊος καὶ Τεῖος καὶ Ἰωνικῶς Τήϊος.

Τολοφών πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. τὸ ἐθνικὸν Τολοφώνιος. Θουκυδίδης τρίτῃ (c. 101).

Τόπαζος νῆσος Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ φησὶν ὡς εὑρίσκεσθαι καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ καὶ ὅμοιον εἶναι τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. διὰ τοῦ ξ δ' ἐγράφετο πρότερον.

Τρικόρυνθον. ὁ δημότης Τρικορύσιος καὶ Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ (1032) «οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;».

Τυλησσός ὄρος Ἰταλίας. τὸ τοπικὸν Τυλήσσιος. Λυκόφρων (993) «ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησσίων».

Τύμνος πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Τύμνιος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ.

Τυφρηστός πόλις τῆς Τραχῖνος. τὸ ἐθνικὸν Τυφρήστιος. καὶ τὸ οὐδέτερον Παρθένιος «Τυφρήστιον αἶπος».

Ὑπερδέξιον χωρίον Λέσβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος, οὕτω παρὰ τὸ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικόν. Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φησί.

---

l. 14 Mein. θῆκαι?

Φαλάcαρνα πόλιc Κρήτηc. ὁ πολίτηc Φαλαcάρνιοc, ὡc Ξενίων φηcίν.

Φλιοῦc πόλιc Πελοποννήcου. τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιοc ἢ Φλιούcιοc, πλεοναcμῷ δὲ τοῦ ᾱ Φλιάcιοc.

Φυλάκη πόλιc Θεccαλίαc. τὸ ἐθνικὸν δύναται μὲν διὰ περιφράcεωc ἐκ Φυλάκηc, εἴρηται δ' ὅμωc Φυλακήcιοc ὡc Ἰθακήcιοc.

Χαδιcία πόλιc Λευκοcύρων. οἱ πολῖται Χαδίcιοι καὶ Χαδιcία τὸ θηλυκόν. Ἀπολλώνιοc β' (1002) «νόcφι δ' ἀκοντο—».

Χαλία πόλιc Βοιωτίαc. τὸ ἐθνικὸν Χάλιοc ὡc Θεόπομποc «ὕcτερον δὲ οἱ Χαλκιδεῖc πολεμήcαντεc Αἰολεῦcι τοῖc τὴν ἤπειρον ἔχουcι, Χαλίοιc καὶ Βοιωτοῖc καὶ Ὀρχομενίοιc καὶ Θηβαίοιc».

Χαλκηδών πόλιc Βιθυνίαc. ὁ πολίτηc Χαλκηδόνιοc. Cτράβων (VII p. 320) «Χαλκηδόνιοι ἐπὶ τῆc περαίαc ἱδρυμένοι πληcίον οὐ μετέχουcι τῆc εὐπορίαc ταύτηc».

Χαονία μέcη τῆc Ἠπείρου. οἱ οἰκήτορεc Χάονεc. λέγεται καὶ Χαόνιοc. Εὐφορίων χιλιάcι «Ζηνὸc Χαονίοιο προμάντιεc ηὐδάξαντο». καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδροc ὁ Ἐφέcιοc ἐν Ἀcίᾳ καὶ Λιβύῃ «οἱ δὲ κάτω Πελαcγίδα Χαονίην». καὶ Χαονῖται, Λυκόφρων (1046) «τοῦ Χαονίτου νᾶμα Πολυανθέοc δρέπων» ὡc ἀπὸ τοῦ Χάονοc, ὡc Αὔcονοc Αὐcονίτηc ὁ αὐτόc (593) «τὸν Αὐcονίτην Πύραμον δομήcεται». λέγεται καὶ Χαονεύc.

Χερρόνηcοc. ὁ πολίτηc Χερρονήcιοc. Ἑκαταῖοc «Ἀψινθίοιcι πρὸc μεcημβρίην ὁμουρέουcι Χερcονήcιοι». Ἡρόδοτοc δὲ (IX 118) «Χερcονηcῖται ἀπὸ τῶν πύργων ἐcημήναντο τοῖcι Ἀθηναίοιcι τὸ γεγονόc». ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδηc (Hec. 8) «ὃc τὴν ἀρίcτην Χερcονηcίαν πλάκα».

Χίοc. τὸ ἐθνικὸν Χῖοc. Θουκυδίδηc ὀγδόῃ (c. 5) «Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ἀποcτῆναι καὶ αὐτοὶ ἕτοιμοι ὄντεc» καὶ Ἡρόδοτοc πρώτῃ (c. 142) «Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τὠυτὸ διαλέγονται».

Χοραcμίη πόλιc Πάρθων. αὐτοὶ δὲ Χοράcμιοι, ὡc Ἑκαταῖόc φηcι «Πάρθων πρὸc ἥλιον ἀνίcχοντα Χοράcμιοι οἰκέουcι». καὶ Ἡρόδοτοc τρίτῃ (c. 93) «Πάρθοι δὲ καὶ Χοράcμιοι καὶ Cόγδοι». καὶ πάλιν «τοῦτο τὸ πεδίον ἦν ποτε Χοραcμίων».

Χύτροι Κύπρου πόλιc. ὁ πολίτηc Χύτριοc. Ἀλέξανδροc ἐν τῷ περὶ Κύπρου «τὴν δὲ Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοιc». καὶ πάλιν «Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων βαcιλεὺc ἔγημεν». ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸc τὸ Χύτροc ἑνικόν, ὡc Κύπριοc πρὸc τὸ Κύπροc.

Ψιττάκη πόλιc παρὰ τῷ Τίγριδι. ὁ πολίτηc Ψιττάκιοc ὡc ἀπὸ τοῦ ψιττακίαc καρποῦ. τὸ κυριώτερον δὲ ἐθνικὸν Ψιττακηνόc διὰ τὸ ἐπιχώριον.

Ψωφίc πόλιc Ἀρκαδίαc. ὁ πολίτηc ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτηc τῷ

---

l. 8 cetera apud Stephanum perierunt, ita ut nescias, utrum ἀκοντοβόλοι Χαδίcιαι scripserit, an, ut nunc apud Apollonium legitur, Χαcδήcιαι.

τύπῳ τῶν εἰς ῑϲ ληγόντων. ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκάδιος καὶ τῆς Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφῖδος Ψωφίδιος. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ «κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρεϊ καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλὰ ἔοργεν».

Ὤλερος Κρητικὴ πόλις. ὁ πολίτης Ὠλέριος καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ, τὸ οὐδέτερον Ὠλέριον. φησὶ γὰρ Ξενίων ἐν Κρητικοῖς «τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλέρια προσαγορεύουσιν».

Ὠρύχιον τόπος τῆς Ἀττικῆς. τὸ τοπικὸν Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ «ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἕρκεσιν ὀκλάσσαιντο».

Περὶ τῶν εἰς ειος.

Αἰόλειον τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. τὸ ἐθνικὸν Αἰόλειος ὡς Ῥοίτειος καὶ Αἰολήϊος. δύναται δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰολεύς εἶναι, ὅθεν καὶ τὸ Αἰόλειον, ὥστε γενικὸν εἶναι τοῦ ἔθνους καὶ ἰδικὸν τῆς πόλεως, ὡς ὁ ἠπειρώτης καὶ ὁ πόντιος τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἰδικῶν.

Ἀντιόχεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀντιοχεύς καὶ Ἀντιόχειος.

Ἄργος. τὸ ἐθνικὸν Ἀργεῖος. λέγεται καὶ Ἀργόλας. καὶ Ἀργείωνες λέγονται ὡς Καδμείωνες καὶ Ἀργειώνη ὡς Ἀντίμαχος, καὶ Ἀργειώτης παρὰ τὸ Ἀργεῖος καὶ Ἀργειῶτις τὸ θηλυκόν.

Ἀρεία κρήνη ἐν Θήβαις καὶ τόπος ὃν οἱ κατοικοῦντες Ἄρειοι καλοῦνται. καί ἐστιν ἀπὸ δύο ἓν ἐθνικόν, ὡς τοῦ Μόψου ἑστία Μοψεάτης καὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν τὸ μητρῷον.

Ἄρεος νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἑνὸς τῶν δυοῖν παρηγμένον.

Ἕρμος δῆμος. ὁ δημότης Ἕρμειος.

Ἠετιώνεια ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα. τὸ ἐθνικὸν Ἠετιώνειος.

Ἦλις. ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος κτητικῷ τύπῳ καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ̄ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος. ἀφ' οὗ «Ἀλεῖος ὁ Ζεύς» (Callim. fr. 99). Τρύφων δέ φησιν ὅτι Ἠλίεος καὶ Ἠλέϊος καὶ Ἠλεῖος. Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι.

Ἦτις δῆμος Λακωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις, ὅθεν ἦν Μύσων εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (p. 343a) Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἠτεῖον αὐτὸν καλεῖ.

Λυκόζεια πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Λυκόζειοι, ὡς Πείσανδρος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

Μηδία. τὸ ἐθνικὸν Μῆδος ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ. καὶ Μήδειοι λέγονται.

Μοψοπία ἡ Ἀττική. ὁ πολίτης Μοψόπειος διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ῑ. Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν α' Λέσχῃ Μοψοπίτης φησί, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω̄.

Νεμέα χώρα τῆς Ἀργολίδος. τὸ ἐθνικὸν Νέμεος καὶ Νεμεαῖος.

---

l. 24 Mein. Ἠετιωνεύς?

Στράβων ὀγδόῃ (p. 377) καὶ Νεμέα λέγεται καὶ Νεμεήτης ὁ Ζεύς καὶ Νεμεῆται. οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως Νέμειοι.

Ὄγκειον χωρίον Ἀρκαδίας. ὁ οἰκήτωρ Ὄγκειος.

Σίγειον πόλις Τρῳάδος. ὁ πολίτης Σιγειεύς. ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος.

Περὶ τῶν εἰς υος.

Δίρφυς ὄρος Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Δίρφυος καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται.

Περὶ τῶν εἰς ωος.

Ἄθως ὄρος. τὸ τοπικὸν Ἄθωος χωρὶς τοῦ ι καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας, τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ι ἐκ τῆς θῳῆς. ἔστι καὶ Ἄθως πόλις ἐπὶ τῷ Ἄθῳ. ὁ πολίτης Ἀθωΐτης.

Γέλα πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Γελῷος, οὐ Γελαῖος, ὡς Ἅβρων καὶ ἡ συνήθεια. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως τὸ Γελῷος.

Ἐλβώ νῆσος. τὸ ἐθνικὸν Ἐλβῷος ὡς Σαρδῷος.

Ἡρώ πόλις Αἰγυπτία. ὁ πολίτης Ἡρῷος ὡς Κῷος.

Κῶς. τῆς Κῶ μονοσυλλάβου Κῷος καὶ Κώϊος ὡς Μινῷος.

Λῶς νῆσος περὶ Θεσσαλίαν. Λῷος ὁ νησιώτης.

Πυθώ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις. τὸ ἐθνικὸν Πυθῷος ὡς Λητώ Λητῷος καὶ Πύθιος. καὶ παρὰ τὴν Πυθώ Πυθεύς ὡς Ἐνυώ Ἐνυεύς. καὶ Πυθαιεύς καὶ Πυθαεύς ὡς Κρηταεύς.

Περὶ τῶν εἰς ανος.

Ἄγκυρα. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκυρανός. τὰ εἰς νος ἐθνικά, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου γένοιτο καθαρευούσης, τῷ α παραλήγει μακρῷ καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῆς γενικῆς περιττεύει, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου. οὐ γὰρ ὅσα τὸ α κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχει, ταῦτα ἐκ θηλυκῶν παρῆκται. τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματα ταῦτα, Ἀσιανός, Καρδιανός, Ὀλβιανός, Φασιανός ἀπὸ τῆς Φάσιος πόλεως, Τράλλιος Τραλλιανός, Σάρδιος Σαρδιανός, τοῦ δὲ δευτέρου Πάριον Παρίου Παριανός, Βοσπορίου Βοσποριανός (ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ἐθνικά, ὡς τοῦ Ῥοδίου τὸ Ῥοδιακός κτητικὸν καὶ Σαμίου τὸ Σαμιακός), Κίου πόλεως Μυσίας Κιανός, Τίου Τιανός, Καρίου Καριανός, Σηλυμβρίου Σηλυμβριανός. ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ Βότρυος γέγονεν. ἐντεῦθεν δὲ ὁ τύπος μιᾷ περιττεύει, σπανίως δὲ δυσίν, ὡς τὸ Ταυριανός καὶ Σκορπιανός καὶ Ζυγιανός, ἅπερ ἀπὸ τῶν Σκόρπων καὶ Ταύρων καὶ Ζυγῶν παράγεσθαι δοκοῦσι, δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τῶν προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. πρόσκειται «οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ λόγου» διὰ τὸ Ἱσπανός, Καρμανός, Καμπανός, Γερμανός, Βρεττανός, Ὠρητανός, Ἀφρικανός, Ἀλβανός, Ὑρκανός. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καθαρευούσης.

l. 2 Mein. Νεμεῆτις? l. 33 ἐπεὶ pro ἐὰν Mein..

Ἄμαστρις πόλις Παφλαγονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαστριανός. Στράβων δωδεκάτῃ (p. 545) «πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύεται πύξος κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον». ὡς Κάλλατις Καλλάτιος Καλλατιανός καὶ Φᾶσις πόλις Φασιανός καὶ Σάρδις Σαρδιανός. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἢ ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{\text{ος}}$ εὐθειῶν ὡς Βάκτριος Βακτριανός ἢ ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{\text{ος}}$ γενικῶν.

Ἀργύριππα πόλις τῆς Δαυνίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀργυριππανός. Στράβων Ἀργυριππηνός φησιν.

Ἄτελλα πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν οὐκ Ἀτελλαῖος ὡς Ἀγυλλαῖος, ἀλλὰ Ἀτελλανός, ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ «Ἀτελλανοὶ παρέδοσαν αὑτούς».

Ἀτρία πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀτριανός καὶ Ἀτριεύς καὶ Ἀτριάτης. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. συνήθης γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ $\overline{\text{ανος}}$.

Αὔγουσται πόλεις ἐν Κιλικίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ. οἱ πολῖται Αὐγουστιανοί. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων η΄.

Βέλιτρα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανός τῷ ἔθει τῆς χώρας.

Βρεττία νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανός ὡς Πολύβιος τὸ θηλυκὸν «ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπων». νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται.

Ἐχέτρα πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης Ἐχετρανός. Διονύσιος δεκάτῳ τῆς Ῥωμαϊκῆ ς ἀρχαιολογίας.

Καλησία πόλις Αὐσονική. τὸ ἐθνικὸν Καλησιανός ὡς Διονύσιος.

Κάλλατις πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου. ὁ πολίτης Καλλατιανός ὡς Τραλλιανός Σαρδιανός. ἔοικε δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ Καλλατία ὡς Ὀλβιανός, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς γενικῆς γέγονε τῆς Καλλάτιος.

Κορίολλα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Κοριολλανός κατὰ πρόσθεσιν τῆς $\overline{\text{νος}}$ ὡς Μύρλεια Μυρλεανός καθ' ὕφεσιν τοῦ $\overline{\text{ι}}$.

Μάντυα πόλις Ῥωμαίων. τὸ ἐθνικὸν Μαντυανός. Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ.

Μασσία χώρα παρακειμένη τοῖς Ταρτησσίοις. τὸ ἐθνικὸν Μασσιανός. Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ.

Μαστία πόλις. Μαστιανός ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Μύρλεια πόλις Βιθυνίας. ὁ πολίτης Μυρλεανός. Στράβων δὲ (XII p. 551) Μυρλεᾶτιν καλεῖ τὴν χώραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Μυρλεάτης.

Νωμεντός πόλις οὐ πόρρω Ῥώμης. τὸ ἐθνικὸν Νωμεντανός. Διονύσιος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Ὀκρίκολα πόλις Τυρρηνῶν. τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός, ὡς Διονύσιος.

Σατρία πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Σατριανός, ὡς Διονύσιος.

Σκίδρος πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανός, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου.

l. 19 legendum videtur «ἐπὶ Βρεττιανὴν . . .» κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον.

Ταῦρος ὄρος. τὸ ἐθνικὸν Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὡς Ζυγιανός.

Τίνδιον πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν Τινδανός. ἐχρῆν δὲ Τινδιεύς ὡς Σουνιεύς. ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα Τινδανός. τοῦ δὲ Τίνδα τὸ Τίνδιον.

Φερέντιον πόλις Σαυνιτῶν. τὸ ἐθνικὸν Φερεντανός. λέγεται καὶ Φερέντιοι, ὡς Διονύσιος ιζ' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Φοῦνδα πόλις Ἰταλίας. οἱ πολῖται Φουνδανοί, Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Φουρνίτα πόλις Λιβύης. οἱ οἰκήτορες Φουρνιτανοί. Φλέγων ιε' τῶν Ὀλυμπιάδων.

Φρέγελλα πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Φρεγελλανός ὡς Διονύσιος ιϛ' τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας καὶ ἄλλοι πλεῖστοι.

Φρεντανόν πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Φρεντανοί. Στράβων πέμπτῃ (p. 241).

Ὠριςία πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Ὠριτανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων «ἀμφότεροι γὰρ κατοικοῦσι τὴν παραλίαν καί τινα τῆς μεσογείου, πρῶτον μὲν Ὠριτανοί, πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι Ὀρσία καὶ Καστάλων».

Ὠστία πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Ὠστιανός καὶ Ὠστιάτης. συνήθης γὰρ ὁ τύπος τοῖς Ἰταλοῖς. Φλέγων δ' Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ λέγων «παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν».

Περὶ τῶν εἰς ηνος.

Ἀβασηνοί ἔθνος Ἀραβίας. ὁ τύπος ὀξὺς καὶ ἐπιχώριος τοῖς Ἄραψιν ὡς Μηδαβηνοί, Ὀβοδηνοί, Ἀδριηνοί, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασιν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ περὶ παρωνύμων φησί «δι' ἔθους εἰσὶ ταῦτα τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσιν, ἀλλότρια δὲ τῶν Εὐρωπαίων. οὐ γὰρ ἀπὸ πόλεως ἢ δήμου κατὰ τοῦτον ὠνόμασται τὸν τύπον».

Ἀβρεττηνή χώρα Μυσίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀβρεττηνός, ὡς Ἀρριανός φησιν.

Ἄβυδος. Τένεδος Τενέδιος καὶ Τενεδεύς καὶ Λέβεδος Λεβέδιος. τοῦ δὲ Ἄβυδος Ἀβυδηνός. ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνός καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀγβάτανα. Ἀγβατανηνός. τοῖς Πέρσαις γὰρ συνήθης ὁ τύπος. λέγουσι γὰρ Καμβυσηνούς, Παραιτακηνούς, Σωφηνούς· καθ' Ἕλληνας δὲ Ἀγβατανεύς.

Ἀμισός πόλις ἐν Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμισηνός. λέγεται καὶ Ἀμίσιος, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων.

Ἀρτάκη πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀρτακεύς εἶπε «τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι;» καὶ Ἀρ-

l. 6 Φερέντιον pro Φερεντῖνος Mein. l. 16 Ὠρία Casaubonus.

τάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν «νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσιν».

Ἀρτεμίτα νῆσος Τυρρηνική. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δ' Ἀρταμιτηνός φησι διὰ τοῦ ᾱ. ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτεμίτα. τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό, ἢ Ἀρτεμιταῖος διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.

Ἀστακός πόλις Βιθυνίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀστακηνός ὡς Ῥυνδακηνός Πριαπηνός καὶ Ἀστάκιος καὶ Ἀστακία, ἀφ' οὗ Ἀστακιεύς ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιεύς καὶ Ἀστακιήτης.

Βάργασα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Βαργασηνός, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσηνός, Γερασηνός, Ἐμεσηνός.

Βόρσιππα πόλις Χαλδαίων. οἱ πολῖται Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δὲ Βορσιππεῖς αὐτούς φησιν.

Βότρυς πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Παυσανίας, παραλόγως. ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η̄ ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ ᾱ ὡς Ὀλβιανός Καρδιανός.

Γάβα πόλις Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν Γαβαηνός ὡς Ἰώσηπος (A. I. V 11).

Γάββα πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Γαββηνός, ὡς Παυσανίας φησί.

Γάγγρα πόλις Παφλαγονίας. τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός ὡς Βοστρηνός. ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα. τὸ ἐθνικὸν δεῖ Γαγγραῖοι ὡς Σαβαῖοι. δυνατὸν δὲ καὶ ἀμφοτέρων ἀμφότερα, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσαῖος καὶ Ἐδεσσηνός, τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης.

Δῖον πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Διηνός, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα

νᾶμα τὸ Διηνὸν γλυκερὸν ποτόν, ἠνιδὲ πίῃς,
παύσει μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Δούμαθα πόλις Ἀραβίας. ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἔδεσσα πόλις Συρίας. τὸ ἐθνικὸν κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους Ἐδεσσηνός, παρὰ δὲ πλείοσιν Ἐδεσσαῖος.

Ζεβέκη πόλις τῆς Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν Ζεβεκηνός, ὡς Ἰώσηπος (A. I. V 2).

Ζόαρα φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ. οἱ πολῖται τοῦ χωρίου Ζοαρηνοί διὰ τὸν ἐγχώριον τύπον καὶ Ζοαρᾶται. οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀράβιοι.

Κορομάνη πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν Κορομανηνός διὰ τὸν τύπον τῶν Περσῶν. Παραιτακηνοί γὰρ τῆς Παραιτάκης.

Κύζικος. τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός. ἡ ποίησις δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον Δολίονάς φησιν ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κίκονας. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνός ἁπλῷ ἀντὶ κτητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ δεσμοὶ ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοί, οἱ χαλεποί, διὰ τὸ ληστρικοὺς εἶναι τοὺς Τυρρηνούς.

Νίσιβις πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. τὸ ἐθνικὸν Νισιβηνός. ἔδει Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτιος καὶ Λίβυς,

1. 24 pro ἠνιδὲ πίῃς Meinek. proponit ἢν δὲ πίῃς νιν.

ὁ δὲ διὰ τοῦ ηνος παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὴν ἕω, ὡς Σωφηνός Ταβηνός Καμβυσηνός.

Χαράκμωβα πόλις Παλαιστίνης. Χαρακμωβηνός, Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ «ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωβηνοί».

Χαττηνία χώρα τρίτη Γερραίων. οἱ πολῖται Χαττηνοί ὡς Πολύβιος «τούτοις μὲν γὰρ παρήγγειλε φείδεσθαι τῆς τῶν Χαττηνῶν χώρας».

Περὶ τῶν εἰς ινος.

Ἀβάκαινον, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνος ὡς Ἀκραγαντῖνος, ὃ οὐκ ἄηθες Σικελῶν, Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος, Βρεντεσῖνος, Τερεντῖνος, Ἀρρητῖνος, Ἀσσωρῖνος, Ἐρυκῖνος.

Ἀγάθη πόλις Λιγύων ἢ Κελτῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθῖνος ὡς Ἀκραγαντῖνος. Ἅβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτὸ συνέμιξεν. εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη τὸ Ἀγαθῖνος, οὐκ ἀπεικὸς σημαίνειν ἀμφότερα. Σχοινεύς γὰρ καὶ κύριον καὶ ποταμοῦ καὶ ἐθνικόν, καὶ Λίξος, ὁμοίως Θεσσαλός καὶ Σικανός καὶ Σικελός καὶ μυρία. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνος ἐκλήθη, τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ, ἢ Ἀγαθεύς ὡς Θεσσαλονικεύς καὶ Σινταρεύς καὶ Βερενικεύς, ἐπεὶ καὶ Ἀγάθεια τῆς Ἀγάθης εὑρίσκεται παραγωγή, ὡς Βερενίκεια καὶ Θεσσαλονίκεια.

Ἄδρυξ ὡς Ἔρυξ. τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυκῖνος ὡς Ἐρυκῖνος τῆς Ἔρυκος γενικῆς, καὶ Ἀδρυκίνη ὡς Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη.

Ἀκράγας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνος ὡς Ἰναχῖνος Ταραντῖνος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

Ἀμοργός νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. Ἀμοργῖνος ὡς Ἐρυκῖνος. λέγεται καὶ Ἀμόργιος, ὥς φησι Χάραξ. Νικόλαος δ' Ἀμοργίτην αὐτὸν καλεῖ. τὸ δ' ἀμόργινος χιτὼν χρώματος ἴδιον.

Ἄμπελος πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης Ἀμπελῖνος ὡς Ἀσσωρῖνος Ἀβακαινῖνος. τῶν δὲ λοιπῶν (sc. πόλεων) δυνατὸν Ἀμπελῖται εἶναι.

Ἀπέννιον ὄρος. τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνος ὡς Ῥηγῖνος, ὃ παρὰ Πεισάνδρῳ κεῖται ιγ'.

Ἐρβησσός πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἐρβησσῖνος. Φίλιστος Σικελικῶν β'.

Ἴνυκον πόλις Σικελίας. Ἰνυκῖνος οἶνος. ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν.

Κανύσιον πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Κανυσῖνος ἢ Κανυσίτης.

Καύδιον πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Καυδῖνος, ὡς Διονύσιός φησι.

Κυρτώνιος πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῷ τῆς χώρας ἔθει Κυρτωνῖνος ὡς Σατορνῖνος.

Μυτισέρατος φρούριον Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Μυτισερατῖνος ὡς Φίλιστος.

Νέπετος πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Νεπεσῖνος. ἡ τροπὴ δὲ τοῦ τ εἰς σ ἰδιάζουσα καὶ σεσημείωται.

Πολλεντός ἢ Πολλέντιον. τὸ ἐθνικὸν Πολλεντῖνος. τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ τύπον ἕνα διὰ τοῦ ινος ἔχουσιν ὡς Ῥηγῖνος Σωρεντῖνος.

Τερβητία πόλις Σικελίας. οἱ πολῖται Τερβητῖνοι ὡς Πλακεντῖνοι ἀπὸ Πλακεντίας. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων ιε΄.

Τίβυρις πόλις Ἰταλίας. λέγεται καὶ Τίβυρα. τὸ ἐθνικὸν Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου Τίβουρα ταύτην καλεῖ καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνον, ὃ καὶ ἀναλογώτερον· «ἐν ᾗ Τιβουρῖνον τέμενος».

Περὶ τῶν εἰς υνος.

Μαριανδυνία. Μαριάνδυνος βαρυτόνως κατὰ τοὺς Αἰολεῖς.

Περὶ τῶν εἰς ευς.

Ἀβρότονον. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἡ τέχνη δ' ἐπινοεῖ ἐξ ὁμοιότητος. ὡς γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς καὶ Γάργαρον Γαργαρεύς καὶ Σούνιον Σουνιεύς καὶ Σιγειεύς καὶ Ἰλιεύς καὶ Λευκωνιεύς καὶ Παντικαπαιεύς καὶ Δουλιχιεύς, οὕτως Ἀβροτονεύς. ὁ δὲ τῶν οὐδετέρων τύπος ἔσθ' ὅτε τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος ἔχει, ὡς Πέργαμον Περγαμηνός, εἰ μὴ ἀπὸ θηλυκοῦ τοῦ Πέργαμος ὡς Κύζικος Κυζικηνός. δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴου δημότης καὶ ἐκ Κηδῶν.

Ἀγάθη νῆσος Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ευς τύπῳ χαίρει, ὡς Παταρεύς, Τλωεύς, Τελμισεύς, Κρυεύς.

Ἀγάμμεια, λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμμη. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμμεύς ὡς τῆς Μαντινείας Μαντινεύς. λέγεται καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν παρ' Ἑκαταίῳ. καὶ Ἀγαμμείτης ὡς Ζελείτης. εἴρηται γὰρ ἡ Ζέλεια καὶ Ζέλη. ὥστε εἶναι τοῦ Ἀγάμμεια Ἀγαμμειάτης ὡς τὸ Ζελειάτης.

Ἀγορησός πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγορησεύς ὡς Τελμισεύς, Τυμνησός Τυμνησεύς. δύναται καὶ Ἀγορήσιος ὡς Λυρνήσιος.

ἀγυιά. ὁ τοπίτης ἀγυιεύς. λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς Εὔπολις. λέγεται δὲ κίων ἀγυιεύς εἰς ὀξὺ ἀπολήγων ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (v. 489). καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεύς καὶ ἀγυιάτης. καὶ θηλυκὸν ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ἀγυιέως ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι λέγονται. τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ «ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον». ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεύς ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις «πᾶν εἰς ᾱ θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον, Μοψοπία Μοψοπιεύς, Ἐρετριεύς Φωκαιεύς Θεσπιεύς». τὸ δὲ ἀγυιάτης ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρυάτης, Καυλωνειάτης. τὸ δὲ ἀγυιαῖος ὡς ἀρουραῖος.

Ἄδανα Κίλισσα πόλις, οὐδετέρως. ὁ πολίτης Ἀδανεύς ὡς Γάργαρα Γαργαρεύς, Τύανα Τυανεύς. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ἀραβίας. ὁ ταύτης πολίτης οὐ δύναται Ἀδανεύς εἶναι. οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων,

l. 2 Mein. mavult Συῤῥεντῖνος. l. 12 Mein. scribit Ἄθμονον.

ἀλλὰ τῶν διὰ τοῦ ᾱ οὐδετέρων ὁ διὰ τοῦ ηνος, Ζόαρα Ζοαρηνός, Μήδαβα Μηδαβηνός, Τάρφαρα Ταρφαρηνός, Αὔαρα Αὐαρηνός. οὕτως καὶ Ἀδανηνός. ἢ Ἀδανίτης ὡς Ἄϊλανα Ἀϊλανίτης.

Ἀδράστεια μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου. τὸ ἐθνικὸν Ἀδραστεύς. οἱ δὲ ἐπιχώριοι Ἀδραστηνός ὡς Κυζικηνός φασι.

Ἄδροττα οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ. οἱ οἰκήτορες Ἀδροττεῖς. τῶν γὰρ εἰς ᾱ οὐδετέρων τὰ πολλὰ παρά τε τοῖς Λυδοῖς καὶ τὴν Καρίαν οἰκοῦσι χαίρει τῇ εἰς ευς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν. δύναται καὶ Ἀδροττηνός, καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν. καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν.

Ἄθυμβρα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

Αἰγείρουσα πόλις τῆς Μεγαρίδος. λέγεται καὶ Αἴγειρος. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειρεύς ὡς τῆς Φιλίππου Φιλιππεύς, Ταρσοῦ Ταρσεύς. τῆς δὲ Αἰγειρούσης Αἰγειρουσαῖος ὡς Σκοτουσαῖος ἢ Αἰγειρούσιος ὡς Πιτυούσιος.

Αἴγιον πόλις Ἀχαΐας. ὁ πολίτης Αἰγιεύς, ὡς ὁ χρησμός «ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι».

Αἰγόσθενα πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Αἰγοσθενεύς ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δὲ Αἰγοσθενίτην φησὶν ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

Αἴθαια πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Αἰθαιεύς, Θουκυδίδης πρώτῃ (c. 101).

Αἰλία. παρὰ μίαν συλλαβὴν εὑρίσκεται τὰ τοιαῦτα, τῆς Ἀντιοχείας τὸ Ἀντιοχεύς. ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικά, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς καὶ τοῦ Σέλευκος Σελευκεύς, ὡς Ἅβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων. εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦν, Ἀλεξανδρειεύς ἂν ἦν. ἀμφοῖν δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή.

Αἴνεια τόπος Θρᾴκης ἀπὸ Αἰνείου. τὸ ἐθνικὸν Αἰνειεύς. ὃ καὶ παράσημόν ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου. ἔστι καὶ Αἰνεάτης ὡς Κόρσεια Κορσεάτης, Ὕδρεια Ὑδρεάτης, Ὀρνειαί Ὀρνεάτης, Κεγχρεαί Κεγχρεάτης, τοῦ ῑ σιγηθέντος. ἔστι καὶ πόλις Τυρρηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνεῖοι.

Αἰραί πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Αἰρεύς. ἔστι καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Αἰραῖος. ἔστι καὶ παρ' Ἑλλησπόντῳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν Αἰράτης παρ' Ἀνδροτίωνι ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος.

Ἁλαί Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες δῆμοι. ἑκατέρου ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ῑ Ἁλαεύς. Τρύφων δ' ἐν παρωνύμοις Ἁλαῖος τρισυλλάβως καὶ Ἁλαιαῖος τετρασυλλάβως. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἁλαῖος λέγεται Ἁλαιεύς ὡς Ληναῖος Ληναιεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς κατ' ἔθος Ἀττικὸν ἐνδεῖν φησι τοῦ ῑ.

Ἀλεξάνδρεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς.

---

l. 7 τὰ πολλὰ ins. Mein. l. 23 supplendum ἐνδέοντα τοῦ πρωτοτύπου; cf. infra p. 892. 41. l. 31 Mein. Κεγχρειαί.

τὸ θηλυκὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Cινωπεύς Cινωπίς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεύς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησὶ παρὰ τὴν .... Ἀλεξανδρειανός ὡς Μύρλεια Μυρλειανός, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. λέγεται καὶ Ἀλεξάνδρειος κτητικόν. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ ταῦτα πάντα κυροῖ, καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος καὶ τὸ Ἀλεξανδρίνης, οὐ μέντοι τὸ Ἀλεξανδρεώτης.

Ἁλικαρνασσός. ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς ὡς Ἀψυρτεύς, Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος Ἁλικαρνάσσιός φησι.

Ἄλος πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς, Σοφοκλῆς δὲ Ἀλούσιος, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἀλίους.

Ἀμαξιτός πολίχνιον τῆς Τρωάδος. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν χρονικῶν τρίτῃ Ἀμαξιτηνούς φησιν.

Ἀμβρακία πόλις Θεσπρωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμβρακιεύς καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακῖνός φησι Cικελικῷ τύπῳ. εὕρηται καὶ διὰ τοῦ $\overline{\pi}$ ἀντὶ τοῦ $\overline{\beta}$, ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης. τὰ γὰρ εἰς $\overline{\iota\alpha}$ θηλυκὰ καὶ εἰς $\overline{\iota o \nu}$ οὐδέτερα διὰ τοῦ $\overline{\omega\tau\eta\varsigma}$ ποιεῖ τὰ ἐθνικά, Cικελιώτης, Πηλιώτης. λέγεται καὶ Ἀμβράκιος καὶ Ἀμβρακία γυνή.

Ἄμυρος πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεύς ὡς Κάμειρος Καμειρεύς. Εὔπολις δὲ Ἀμυρίους αὐτοὺς λέγει. ἐκ τούτου καὶ Ἀμυραῖοι λέγονται.

Ἄμφεια πόλις Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφεύς. καὶ ὁ τύπος γὰρ Ἀρκάς, ὡς τὸ Ἡραιεύς.

Ἀμφιτροπή δῆμος. ὁ δημότης Ἀμφιτροπαιεύς. δοκεῖ δὲ τὸ Ἀμφιτροπαιεύς ἐξ ἄλλου εἶναι, τοῦ Ἀμφιτροπαῖος. τὰ γὰρ εἰς $\overline{\varepsilon\upsilon\varsigma}$ ἀπὸ τῶν εἰς $\overline{\eta}$ θηλυκῶν ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις, Cινώπη Cινωπεύς.

Ἀνδανία πόλις Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεύς ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανός.

Ἀξία πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Λοκρίδος Ἀξιεύς, τῆς δ' Ἰταλικῆς Ἀξιάτης διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα.

Ἀπολλωνία. τὸ ἐθνικὸν Ἀπολλωνιάτης. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τὸ ἐθνικὸν εἶπεν Ἀπολλωνιεύς. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον ὡς Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

Ἄρειον πεδίον ἐν Ῥώμῃ. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. ἔσται οὖν τοῦ πεδίον πεδῖνος ἢ πεδιανός καὶ Ἀρειοπεδῖνος ἢ Ἀρειοπεδιανός.

Ἀρκεσίνη μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκεσινεύς. Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος «Ἀμοργίοις Μινωίταις καὶ Ἀρκεσινεῦσιν».

---

l. 4 Mein. suspicatur παρὰ τὸ Ἡρακλειώτης, fort. ὡς Ἡράκλεια Ἡρακλειώτης.
l. 21 Ἀμυρίους pro Ἀμύρους Mein.

Ἅρμα πόλις Βοιωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ἁρματεύς. ἔστι καὶ Ἅρματα πόλις πληθυντικῶς Ἰνδικῆς. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ ἢ διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἁρματηνός ἢ Ἁρματίτης.

Ἄρωμα πόλις Αἰθιόπων. ὁ πολίτης Ἀρωμεύς. ἔστι καὶ Ἀρόματα κατοικία Λυδίας. Στράβων (XIV p. 650) «ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀροματεύς».

Βοίβη πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Βοιβεύς. εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει.

Βολογεσσιάς πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσσιεύς ὡς Ἀφροδισιεύς, ἀλλ' ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. λεκτέον οὖν Βολογεσσιηνός.

Βολογεσίφορα πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν Βολογεσιφορηνός. λεκτέον δὲ Βολεγεσιφορεύς.

Βοὸς Κεφαλαί. οἱ κατοικοῦντες Βουκεφαλεῖς, ἐπειδὴ ὁ δημότης Κεφαλεύς τοῦ Κεφαλή.

Βουπράσιον πόλις Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν Βουπρασιεύς καὶ Βουπράσιος ἀπὸ Βουπρασίου τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν καὶ Βουπρασίωνες ὡς Καδμείωνες.

Βωμοί λόφοι Αἰτωλίας. οἱ κατοικοῦντες Βωμιῆς. Θουκυδίδης τρίτῃ (c. 96) «Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν». ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ Βώμιος ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσιος Χησιεύς.

Γάδειρα καὶ ἡ Γάδειρος. ὁ πολίτης Γαδειρεύς. λέγεται καὶ Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. λέγεται καὶ Γαδειραῖος ὡς ἀπὸ τῆς ἡ Γάδειρα εὐθείας καὶ Γαδειρανοί.

Γάμαλα κατοικία Συρίας. ὁ οἰκήτωρ Γαμαλεύς. Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Γάμβρειον πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Γαμβρειεύς ὡς Σιγειεύς. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον.

Γεράνεια πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Γερανεύς ἢ Γερανειάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

Γερηνία πόλις Μεσσηνίας. ἐκ τῆς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος τὸ Γερηνεύς ὡς Ἅλος Ἀλεύς καὶ ἐξ αὐτοῦ Γερήνιος.

Γλαυκία πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Γλαυκιεύς καὶ Γλαυκιώτης. βέλτιον δὲ Γλαύκιος ὡς τῆς Πλακίας Πλάκιος.

Γορδίειον πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Γορδιεύς ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς, Δορυλάειον Δορυλαεύς. ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβον. ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυξὶ σημειώδη.

Γρῦνοι πολίχνιον Μυριναίων. τὸ ἐθνικὸν Γρυνεύς. λέγεται καὶ «Γρύνειος Ἀπόλλων» ὡς Παρθένιος Δήλῳ, καὶ Γρυνήϊος.

Δαρίειον πόλις τῆς Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων παρὰ μίαν συλλαβὴν (sc. ἐνδεῖ τοῦ πρωτοτύπου) Δαριεύς ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς, ἢ τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον Δαριειεύς.

Δέραια πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν Δεραιεύς ὡς Ἡραιεύς ἢ Δεραιάτης. Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότερα.

Διοβούλιον, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. τὸ ἐθνικὸν Διοβουλιεύς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικά.

Δοκίμειον πόλις Φρυγίων. τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεύς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός.

Δουλίχιον μία τῶν Ἐχινάδων νήσων. ὁ πολίτης Δουλιχιεύς καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη κατὰ τροπὴν καὶ Δουλιχιήτης.

Δυσπόντιον πόλις Πισαίας. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις γράφων οὕτως τὸ ἐθνικὸν «οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται (ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντιεῖς), παρὰ δὲ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον».

Δώτιον πόλις Θεσσαλίας. ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισαίοις «καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι». καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις «Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κόρωνος».

Ἐλευθεραί πόλις Βοιωτίας. ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς ἢ Ἐλευθεραῖος, ὡς Ἡρακλείδης.

Ἐρύθεια νῆσος. ὁ νησιώτης Ἐρυθεύς ὡς Μαντινεύς ἢ Ἐρυθείτης ἢ κατὰ περίφρασιν ὁ κατοικῶν τὴν Ἐρύθειαν.

Ἑστίαια πόλις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιεύς. λέγεται καὶ τρισυλλάβως. ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης Ἑστιαιεύς καὶ Ἑστιαιώτης.

Εὔβοια. τὸ ἐθνικὸν Εὐβοιεύς καὶ Εὐβοεύς χωρὶς τοῦ ῑ, καίτοι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ παραγόμενα εἰς ευς φυλάττει τὴν παραλήγουσαν· διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύς, ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσός Ταρσεύς.

Εὐκάρπεια δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἔστι καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Εὐκαρπεύς. δυνατὸν δὲ τὸ τῆς Σικελίας Εὐκαρπιανός καὶ Εὐκαρπιάτης καὶ Εὐκαρπίτης.

Εὐπατρία πόλις Λυδῶν. οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι, μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς. Ξάνθος ἐν γ′ Λυδιακῶν.

Εὔρωμος πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν.

Ζοίτειον πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν παρὰ τὸ Ζοίτειον Ζοιτειεύς, παρὰ δὲ τὴν Ζοίτειαν Ζοιτεύς.

Ἠλακαταῖον ὄρος Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἠλακαταιεὺς Ζεύς. καὶ Ἠλακατεύς.

Θύμβραρα πόλις Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν Θυμβραρεύς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ (Cyrop. VI 2, 11) Θυμβραραῖός φησι.

Θύριον Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Θυριεύς ὡς Σουνιεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θύριός φησι.

---

l. 2 ἢ Δεραιάτης addit Mein. l. 41 Θύριος pro Θούριος Mein.

Ἴλιον πόλις Τρῳάδος. τὸ ἐθνικὸν Ἰλιεύς «Ἰλιεὺς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ».

Ἱστίαια πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖός φησι. καὶ Ἱστιώτης ὁ τῆς Θεσσαλικῆς.

Καλλίαι πόλις Ἀρκαδίας. ' ὁ πολίτης Καλλιεύς, ὡς Παυσανίας.

Κάλυνδα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Καλυνδεύς. Ἡρόδοτος ὀγδόῃ (c. 87).

Καρίς καὶ Καρίδες πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Καριδεύς ὡς Ἀρκαδεύς, τὸ ἀπὸ τῆς τέχνης Καρίτης.

Κρουσίς μοῖρα τῆς Μυγδονίας. τὸ τοπικὸν ἔδει Κρουσιδεύς ὡς Χαλκιδεύς. ἔστι δὲ Κρουσιεύς.

Κρύα πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς «εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις καὶ Ἄλινα».

Κυδαθήναιον δῆμος. ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς. καὶ «κύων Κυδαθηναιεύς» (Arist. Vesp. 890).

Κυνέτεια πόλις Ἄργους. οἱ πολῖται Κυνετεῖς καὶ Κυνετειᾶται. οἱ τύποι γὰρ οὐκ ἀήθεις τῶν Ἀργείων.

Κυνόσσημα τόπος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ γενικῆς Κυνοσσηματεύς.

Λάρανδα πόλις Λυκαονίας. ὁ πολίτης Λαρανδεύς. Χάραξ τρίτῳ χρονικῶν.

Ληψίμανδος πολίχνιον Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Κρατερὸς ἐνάτῳ περὶ ψηφισμάτων Ληψιμανδεύς.

Μελίβοια πόλις Θετταλίας. τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς ὡς Θεόπομπος.

Μεσσαπέαι χωρίον Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν Μεσσαπεεύς. οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἑβδόμῳ.

Μύλασα πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς — ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

Νάρμαλις πόλις Πισιδίας. οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορός φησι.

Ναυπλία πόλις Ἄργους. οἱ οἰκοῦντες Ναυπλιεῖς ὡς Στράβων (VIII p. 373).

Νεάνδρεια πόλις Τρῳάδος. ὁ πολίτης Νεανδρεύς ὡς Στράβων (XIII p. 606).

Νῦσα. Νυσεύς. λέγεται καὶ Νυσαῖος καὶ ἐξ αὐτοῦ Νυσαιεύς τρισυλλάβως καὶ Νυσαεύς ἄνευ τοῦ ῑ.

πόλις. ὁ οἰκήτωρ πολίτης καὶ πολιεύς. Πολιεύς γὰρ ὁ Ζεὺς τιμᾶται ἀπὸ τῆς πόλιος γενικῆς καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ $\overline{\text{ος}}$ εἰς $\overline{\text{ευς}}$.

---

l. 5 Pausan. X 18, 7 et 22, 3 Callienses memorans de Callio urbe Aetoliae dicit; quare Meinek. excidisse suspicatur ἔστι καὶ Αἰτωλίας πόλις Κάλλιον.
l. 21 cf. Πάσσα, ubi excidit Πάσσανδα πόλις Καρίας, ad quam pertinent verba: τὸ ἐθνικὸν Πασσανδεύς τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος «ὀλίγοι δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον».

Πύρινδος πόλις Καρίας. τὰ εἰς ος καὶ εἰς α εἰς ευς ἔχει τὸ ἐθνικόν.

Σαμάρεια πόλις τῆς Ἰουδαίας. καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεύς εἶπε καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν, ὁ δ' Ἀντίοχος Σαμαρείτης.

Σέστιον πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνωτρῶν. τὸ ἐθνικὸν Σεστιεύς, ὡς τὰ εἰς ον οὐδέτερα.

Σκόλις Ἀχαΐας πόλις. ὁ πολίτης Σκολιεύς ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Ἀχαϊκῶν.

Σύμαιθα πόλις Θετταλίας. ὁ πολίτης Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ.

Σχοῖνος χώρα τῆς Θηβαϊκῆς, καὶ Σχοινεύς ποταμὸς ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὧδέ φησι «τὰ εἰς ευς λήγοντα παρώνυμα οὐδέποτε τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει. ὁ γοῦν Φωκαεύς οὐ παρὰ τὸν Φῶκον γέγονε, παρὰ μέντοι τὴν Φώκαιαν, καὶ ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐλλοπιεύς παρὰ τὴν Ἐλλοπίαν, οὐ παρὰ τὸν Ἔλλοπα. ὁ δὲ παραρρέων τὸν Σχοῖνον ποταμὸς Σχοινεύς καλεῖται ἤτοι παρὰ τοὺς σχοίνους ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα». ὁ πολίτης μέντοι Σχοινεύς (ὁ γὰρ ποταμὸς καὶ ὁ οἰκιστὴς Σχοινεύς) ὡς Ταρσοῦ Ταρσεύς.

Τάμυνα πόλις Ἐρετρίας. τὸ ἐθνικὸν Ταμυνεύς. λέγεται καὶ Ταμυναῖος. οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται.

Ταξίανα νῆσος τῆς Σουσιανῆς. τὸ ἐθνικὸν Ταξιανεύς ὡς Ἀδανεύς· .... ὀγδόῳ. τῷ τύπῳ τῆς χώρας Ταξιανηνός.

Τελμισσός πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Τελμισσεύς. καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς ὡς αὐτός «πῶς ἄν τις ἂν οὖν, ἢ τί ποιήσας ... ὦ Τελεμισσῆς;» καὶ πάλιν «φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσῆς;». καὶ Τελμίσσιος ὡς Λυρνήσσιος.

Τέρμερα πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ ἐν τῷ πρώτῳ (c. 173). ὁ δὲ χρησμὸς ὁ περὶ αὐτῶν Τερμιλέας αὐτούς φησι.

Τετράπολις τῆς Ἀττικῆς. οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς καὶ Τετραπολῖται, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς.

Τρεμίλη. ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως. οἱ κατοικοῦντες Τρεμιλεῖς. Ἀλέξανδρος «τελευτήσας τὰς δὲ τοὺς Τρεμιλέας Λυκίοις Βελλεροφόντης μετωνόμασεν». Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ ἐν τετάρτῳ τῶν γενεαλογιῶν.

Τρινακρία ἡ Σικελία. τὸ ἐθνικὸν Τρινακριεύς. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων α' Τρινάκριον πόντον φησίν.

Τρῳάς ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου. τὸ ἐθνικὸν Τρῳαδεύς. «Ἡγησίαναξ

l. 11 Σχοῖνος — Θηβαϊκῆς inser. Mein. l. 24 de forma Τελμισσός cf. supra ad Orthograph. p. 589, 6. l. 32 Mein. proponit Τετραπολιεῖς. l. 35 locum sanare nec Meinekio vel hic vel Anal. Alex. p. 368 contigit.

γραμματικός, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἓν καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων. ἦν δὲ Τρῳαδεύς».

Τυμνησσός πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Τυμνησσεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν.

Ὑδισσός πόλις Καρίας. ὁ πολίτης Ὑδισσεύς, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν.

Ὑλλεῖς ἔθνος Ἰλλυρικὸν ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δ' ὡς Φῶκος Φωκεύς, Αἴολος Αἰολεύς, οὕτως Ὕλλος Ὑλλεύς. ἔστιν Ὑλλίς φυλὴ Ἄργους καὶ Δωριέων καὶ Τροιζηνίων. ὁ φυλέτης Ὑλλεύς. Χάραξ θ' «καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖς».

Ὑπερασία πόλις Ἀχαΐας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑπερασιεύς. Φλέγων κγ' ὀλυμπιάδι καὶ Θεόπομπος.

Φαναγόρεια πόλις. τὸ ἐθνικὸν ἐχρῆν Φαναγορεύς ὡς Ἀλεξανδρεύς τῷ πλείονι λόγῳ. ἐκράτησε δ' ὅμως Φαναγορείτης.

Φιλαδέλφεια πόλις Λυδίας. ὁ πολίτης Φιλαδελφεύς. τὸ δὲ Φιλαδελφηνός ἐπιχώριον. οὕτω γὰρ Ἰώσηπος κ' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας (c. 1).

Φίλιπποι πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Φιλιππεύς, Φιλιππηνός δὲ παρὰ Πολυβίῳ.

Φοιτίαι πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύς καὶ Φοίτιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς.

Φορίεια κώμη Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν Φοριεύς, ὡς Ἔφορος ἐν τῇ ϛ' τῶν ἱστοριῶν.

Χαλκητόριον πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος τετάρτῳ χρονικῶν «μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς». Κρατερὸς δ' ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων Χαλκήτορας αὐτούς φησι.

Χήν πόλις τῆς Λακωνικῆς. ὁ πολίτης Χηνιεύς, ἀλλὰ καὶ Χηνεύς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ (p. 343) «τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦν Θαλῆς καὶ Πιττακὸς καὶ Βίας καὶ Κλεόβουλος καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος καὶ Μύσων ὁ Χηνεὺς καὶ ἕβδομος ἐξ αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος Χίλων».

Χρυσαορίς πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Χρυσαορεύς, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν Καρικοῖς «Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν καὶ Χρυσαορεῖς καὶ Πλαρασεῖς».

Ὠρωπός πόλις Βοιωτίας. τὸ ἐθνικὸν Ὠρωπεύς ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγου πρώτῃ «ἔστι δ' ἡ Γραῖα τόπος, τῶν Ὠρωπέων πόλις». Στράβων δ' ἐν τῇ ἐνάτῃ (p. 391) φησίν «ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν» ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠρώπιος· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιεύς, Ὠρωπιάς ἂν εἶπε. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ (c. 11, 4) φησὶν τὸ ἐθνικὸν οὕτως «καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι».

---

l. 12 **καὶ Θεόπομπος ex articulo Ὑπερησία huc retuli, ubi τὸ ἐθνικὸν τῆς** Ὑπερησίας Ὑπερησιεύς. **Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φησι διὰ τοῦ ᾱ. l. 24 Φο**ριεὺς pro **Φοριαεύς Mein.**

καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ (c. 23) «παριόντες Ὠρωπὸν τὴν γῆν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωσαν». καὶ Θεόπομπος ἐν ς΄ Ἑλληνικῶν «ἀνακοινοῦνται τῶν Ὠρωπίων Τηλέφῳ καὶ τοῖς μετ᾽ ἐκείνου βουλομένοις καὶ τὸν Ὠρωπὸν ὑπάρχειν αὐτοῖς».

Περὶ τῶν εἰς ως.

Ἕλος πόλις Λακωνική. οἱ πολῖται Εἵλωτες. τῇ ἐκτάσει καὶ τῷ γένει καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ῑ διαφέρει. λέγονται καὶ Εἱλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Ἑλεῖται.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Mon. 6, 13 τὸ αἴτιον τοῦ μονοσυλλαβῆσαι τὸ Ζεύς ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν.

Περὶ τῶν εἰς ων.

Schol. Arist. Acharn. 4: ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλγήσω μέλλοντος ἀλγηδών ἀλγηδόνος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χαίρω χαιρήσω χαιρηδών.

Theogn. 34, 34: τὰ εἰς ημων δισύλλαβα ἐκ τρίτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων παρηγμένα — μνήμων, κτήμων, στήμων, γνώμων.

Theogn. 37, 4: οἰκτίρμων, ἐλεήμων παρὰ ῥῆμα.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Choer. 47, 1: τὰ εἰς ης ἰαμβικὰ ἔχοντα ῥῆμα ὁριστικὸν χρόνου ἐνεστῶτος παρακείμενον αὐτοῖς καὶ φυλάττοντα τὸ σύμφωνον ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ τος κλίνεται οἷόν ἐστι Λάχης, παράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λάχω, λείβω λέβης, δαίρω Δάρης, χαίρω Χάρης, πλανῶ πλάνης, πένω πένης, τρέμω Τρόμης, κρατῶ Κράτης. τὸ δὲ δότης δότου, πλύτης πλύτου, θύτης θύτου οὐκ ἔχει ἀπὸ ἐνεστῶτος τὸ τ, διὸ οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος. ὁ γὰρ ἐνεστὼς διδῶ καὶ πλύνω καὶ θύω ἐστίν.

Choer. 176, 22: τὰ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ φύσει δισύλλαβα βαρύνεται οἷον δότης, πλύτης, θύτης, πράτης· διὰ τοῦτο τὸ ψάλτης ἀνα-

---

l. 10 caussa autem nulla alia videtur nisi quod a verbo monosyllabo Ζῶ, unde etiam Plato Cratyl. p. 396 repetit, propagatum sit. cf. Cram. Ep. I 182, E. Gud. 230, 16. Similiter qui θεός a θῶ τὸ κατασκευάζω duxerunt, primigeniam formam θός esse voluerunt, quae in θεός mutata esset, quia praeter τίς nullum nomen consona finitum esset breve. Choer. Ep. in Psalm. 99, 1. l. 13 cf. Eust. ad Hom. 1741, 26 ubi Herodianus ἀλγηδών ἀηδών dicit ῥηματικὰ εἰς δων λήγοντα et de ἀηδών Theogn. 32, 18.

λογώτερόν ἐστι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον βαρυνόμενον τοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀξυνομένου. τὸ δὲ ληστής ἀπὸ τρισυλλάβου ληϊστής ἐγένετο.

E. M. 436, 8: τὰ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ καθαρὸν ἔχοντα τὸ τ βραχείᾳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται καὶ ἁπλᾶ ὄντα, ἀρότης, ἐργάτης. σεσημείωται τὸ εὑρετής. τὸ μέντοι λυριστής, λεπιστής, χλευαστής ὀξύνεται, ὅτι οὐ καθαρὸν τὸ τ· τὸ ἀθλητής, μαχητής, μαθητής, ὅτι οὐ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν.

Arc. 26, 22: τὰ εἰς ατης τὸ α μακρὸν ἔχοντα ῥηματικὰ θεατής, πειρατής ὀξύνεται.

Arc. 27, 4: τὰ εἰς υτης τὸ υ μακρὸν ἔχοντα ῥηματικὰ ὀξύνεται κωλυτής, μηνυτής.

Arc. 27, 11; 117, 9, E. M. 628, 2, Choer. Dict. 54, 10: τὰ εἰς ης ἐπίθετα παρὰ ῥῆμα σύνθετα εἰς ους ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται εὐσεβής, εὐλαβής, θεοφιλής, αὐτοσφαγής, πολυδευκής, Πολυδεύκης δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. βαρύνεται δὲ τὰ παρὰ τὸ ὄλω πανώλης, ἐξώλης, προώλης καὶ τὰ παρὰ τὸ ἀρκῶ αὐτάρκης καὶ τὰ παρὰ τὸ ἀντῶ προσάντης καὶ τὰ παρὰ τὸ ἅδω αὐθάδης. τὰ μέντοι παρὰ ῥῆμα σύνθετα εἰς ου ἔχοντα τὴν γενικὴν βαρύνεται οἷον πωλῶ παντοπώλης, μετρῶ γεωμέτρης, παιδοτρίβης, χρεωφείλης, ναυβάτης, ἐργομίσης, προτύπτης.

Περὶ τῶν εἰς ις.

Arc. 29, 7: τὰ εἰς ις ἐσχηματισμένα ἀπὸ βαρυτόνων μελλόντων ἢ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνεται καὶ συστέλλει τὸ ι, ποιήσω ποίησις, γνώσω γνῶσις, πράξω πρᾶξις, πέφανσαι φάνσις, μεμίανσαι μίανσις. τὸ δὲ ἀψίς σεσημείωται μακρὸν ἔχον τὸ ι.

Eustath. 1339, 19 et 620, 14: τὸ τροφαλίς εἴρηται παρὰ τὸ τρέφεσθαι ὅ ἐστι πήγνυσθαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρόφι κῦμα εἴρηται.

Arc. 31, 25: τὰ εἰς ξις καὶ ψις ἀπὸ μελλόντων ἐσχηματισμένα βαρύνεται, ἕξω ἕξις, λέξω λέξις, ψύξω ψύξις. σεσημείωται ἀψίς ὀξυνόμενον.

E. M. 475, 45, Choer. Orth. 221, 7: τὰ εἰς ρις θηλυκὰ ῥηματικὰ δισύλλαβα βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι οἷον χαίρω χάρις, εἴρω Ἶρις, δαίω δῆρις, τὸ δὲ κουρίς τὸ ἐργαλεῖον τοῦ κουρέως ὀξύνεται. τὸ δὲ Χαῖρις Χαίριδος ὄνομα κύριον ἀρσενικόν ἐστι.

Arc. 34, 19: τὰ εἰς σις ἀπὸ μέλλοντος γινόμενα ἢ ἀπὸ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνεται ποιήσω ποίησις, λύσω λύσις, κέκρισαι κρίσις.

Περὶ τῶν εἰς ος.

Ep. Cr. I 77: παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι ἀλαός ὁ περιπλανώμενος.

Il. Pr. Ψ 160: τὰ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα παρὰ ῥῆμα γινόμενα καθαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, φωλεύω φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ὀσχεός. καὶ παρὰ τὸ σωρεύω δὲ ὁ

cωρεόc, τὸ δὲ cωρόc κατὰ cυγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεόc ἔcται κατ' ὀξεῖαν τάcιν. ἀλλ' οὖν γε βαρυτόνωc οἱ πλείουc ἀνέγνωcαν πλεοναcμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε̄ ὥcτε παρὰ τὴν λόχου γενικὴν λόχοιο γενέcθαι καὶ λοχέοιο. παρὰ κηδεύω δὲ κηδεόc. κελεύω Κελεόc ὄνομα κύριον, ὠρεύω Ὠρεόc.

Suid. s. ῥωγαλέοc, E. M. 261, 56: τὰ διὰ τοῦ αλεοc ἀπὸ τριῶν παράγεται μερῶν, ἀπὸ ὀνόματοc δεῖμα δειμαλέοc, ἀπὸ ῥήματοc οἰδῶ οἰδαλέοc, ἀπὸ ἐπιρρήματοc ῥίμφα ῥιμφαλέοc.

E. Orion. 57, 12, E. M. 380, 30: ὥcπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιοc τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ε̄ καὶ ἐκτάcει τοῦ ο̄ εἰc ω̄ ἐρῳδιόc καὶ μένει τὸ ῑ προcγεγραμμένον.

Arc. 41, 8, Choer. Orth. 173, 26: τὰ ἀπὸ ἐνεcτώτων γενόμενα εἰc ιοc προπαροξύνεται αἰτῶ αἴτιοc, ἁρμόζω ἁρμόδιοc, ἀρκῶ ἄρκιοc, ἀρτῶ ἄρτιοc. τὸ δὲ ἀντῶ ἀντίοc cεcημείωται παροξυνόμενον.

Arc. 41, 12: τὰ εἰc ιοc ἀπὸ μέλλοντοc γινόμενα προπαροξύνεται, ὀρθώcομαι Ὀρθώcιοc, ἀcπάcομαι ἀcπάcιοc, φυλάξομαι φυλάξιοc, ἀλέξω ἀλέξιοc, κτήcω κτήcιοc, αἰνήcω Αἰνήcιοc, ἀρκέcω ἀρκέcιοc καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ Ἀρκείcιοc, ἄρcω ἄρcιοc καὶ ἀνάρcιοc, ἄξω ἄξιοc, θαυμάcω θαυμάcιοc. τὸ μέντοι πλήcω πληcίοc καὶ τὸ δέξομαι δεξιόc καὶ ἕψομαι ἀνεψιόc.

Arc. 43, 2: τὸ ἐπιπόλαιοc οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆc παρῆκται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐπιπολάζω. οἱ πλείουc αὐτὸ περιcπῶcιν.

Il. Pr. Λ 301: τὸ Πείραιοc προπαροξυνόμενον παρὰ ῥῆμα τὸ πειρῶ ὡc παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιοc καὶ παρὰ τὸ βέβηκα βέβαιοc.

Arc. 43, 10, Il. Pr. Є 69: τὸ Τίμαιοc προπαροξυνόμενον ἔχει ἀφορμήν, ὅτι ῥῆμα αὐτοῦ προκατάρχει.

Il. Pr. Є 69: πολλάκιc τὰ εἰc αιοc τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχοι ὥcπερ ἔχουcι τὸ βέβαιοc (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα) ὡc τὸ Φίλαιοc, τὸ Νίκαιοc, τὸ Τίμαιοc. τοιοῦτον καὶ τὸ Πήδαιοc. οὐ γάρ, ὡc οἴεται ὁ Ἅβρων, παρὰ τὴν πῆδον (?)· ἐοικὸc γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐcχηματίcθαι.

Arc. 57, 19: τὰ διὰ τοῦ ωλοc ὑπερδιcύλλαβα ῥηματικὰ ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν ὀξύνεται, φειδωλόc, Αἰτωλόc, ἁμαρτωλόc.

Il. Pr. Φ 575: κυνυλαγμόc: τὰ εἰc γμοc ῥηματικὰ μετὰ προθέcεωc πέφυκε cυντίθεcθαι τῆc αὐτῆc τάcεωc μενούcηc, μετ' ἄλλου δὲ οὐδενόc. καὶ τὸ ὑλαγμόc οὖν παρὰ τὸ ὑλάccειν γεγονὸc οὐ cυντεθήcεται μετ' ἄλλου μέρουc λόγου. cύνδεcμοc οὖν ἐcτιν ὁ κέν.

Ep. Hom. 349, 3: Πρίαμοc ἐκ τοῦ πρίαμαι. ἐπράθη γὰρ καὶ ταύτηc τῆc ἐπωνυμίαc ἔτυχεν, ὡc ἱcτορεῖ Λυκόφρων (v. 338) «ὠνητὸc αἰθαλωτόν».

E. M. 447, 18, Choer. Ep. in Psalm. 162, 13: ποταμόc παρὰ τὸ ποτάζω ποτάcω ποταcμόc καὶ ποταμόc. οὕτωc Ἡρωδιανόc.

E. M. 194, 33: ἔϲτι ῥῆμα βέλλω, παρ' ὃ βέλεμοϲ ὡϲ ἔχω Ἔχεμοϲ, Τήλεμοϲ· πλεοναϲμῷ τοῦ ν̄ βέλεμνοϲ καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸϲ περὶ παθῶν.

E. M. 793, 45: τὰ εἰϲ ῑνοϲ ὀνόματα εἰ ἀπὸ ῥήματοϲ παραχθῇ, ἢ ἀπὸ ἐνεϲτῶτοϲ ἢ ἀπὸ μέλλοντοϲ παράγεται, ἔχω Ἐχῖνοϲ, πράξω Πραξῖνοϲ.

St. B. Νάξοϲ νῆϲοϲ ἀπὸ τοῦ Νάξου. τινὲϲ δὲ παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φαϲι θῦϲαί τινεϲ.

St. B. Ὄαξοϲ πόλιϲ Κρήτηϲ ἀπὸ Ὀάξου. τινὲϲ δὲ διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. καλοῦϲι γὰρ τοὺϲ τοιούτουϲ τόπουϲ ἄξουϲ καθάπερ καὶ ἡμεῖϲ ἀγμούϲ.

St. B. s. Ἀϲκάλων. Ἄραξοϲ Ἀράξηϲ ὡϲ ἀπὸ τοῦ χαράξω Χάραξοϲ Χαράξηϲ.

E. Or. 77: ἶποϲ παρὰ τὸ ἴπτω καὶ ἰάπτω ὡϲ κόπτω κόποϲ. Ἡρωδιανόϲ.

Arc. 66, 24: τὰ εἰϲ ποϲ διϲύλλαβα μὴ ἐπιθετικὰ ἔχοντα τὸ ο̄ ἐν τῇ παραληγούϲῃ, εἰ μὴ ὑποϲτρέφει εἰϲ ῥῆμα τῷ ε̄ παραληγόμενον, βαρύνεται, τρόποϲ ὁ τρέπων, τροπόϲ ὁ τετραμμένοϲ.

Arc. 68, 16: τὰ εἰϲ ροϲ διϲύλλαβα παραληγόμενα τῷ ο̄ βαρύνεται, ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῷ ε̄ ἢ ει ἢ αι διφθόγγῳ ῥημάτων, εἰ μή τιϲ διαϲτολὴ γένοιτο, ϲπόροϲ ὅτι ϲπείρω, πτόροϲ ὁ πταρμόϲ ὅτι πταίρω, φθόροϲ ὅτι φθείρω, μόροϲ ὅτι μείρω, κόροϲ ὅτι κείρω, φόροϲ ὅτι φέρω, φορόϲ δὲ ὁ ἄνεμοϲ ὀξυτόνωϲ, ὅροϲ, εἴρω γάρ. — τὸ μέντοι βορόϲ ὁ πολλὰ ἐϲθίων καὶ τὸ χορόϲ καὶ ϲορόϲ ὁ τάφοϲ καὶ τορόϲ ὀξύνεται. οὐ γὰρ γίνεται ἀπὸ τοιούτων ῥημάτων. ϲεϲημείωται τὸ δορόϲ ὁ δεδαρμένοϲ, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται.

E. Or. 100, 4: τὰ εἰϲ ροϲ ῥηματικὰ τῇ ει διφθόγγῳ θέλει παραλήγεϲθαι οἷον ἀΐϲϲω αἴγειροϲ, μάϲϲω μάγειροϲ, ὀνῶ ὄνειροϲ.

Arc. 75, 8: τὸ Ϲῶϲοϲ ἀπὸ τοῦ ϲώϲω βαρύνεται, ὡϲαύτωϲ καὶ Βλῶϲοϲ παρὰ τὸν βλώϲω μέλλοντα γεγονόϲ.

St. B. Ταρϲόϲ τινὲϲ παρὰ τὸ τερϲανθῆναι, οἱ δὲ παρὰ τὸ τερϲῆναι, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸν ταρϲόν.

Herod. in E. M. 714, 34: ὥϲπερ παρὰ τὸ ἐργάζομαι γίνεται ἐργαϲτήϲ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ ἐργάτηϲ βαρυνόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ δεϲποϲτήϲ δεϲπότηϲ, οἰϲτόϲ οἶτοϲ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ϲέϲειϲται ϲειϲτόϲ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϲ̄ καὶ ε̄ ϲῖτοϲ.

Arc. 87, 5: τὰ εἰϲ τοϲ ῥηματικὰ πρὸ τοῦ τ̄ τὸ κ̄ ἢ τὸ π̄ ἔχοντα ὀξύνεται, πλεκτόϲ, ἑλκτόϲ, πνικτόϲ, θελκτόϲ, πεμπτόϲ, ἑκτόϲ ὁ ἐχόμενοϲ.

Arc. 80, 25: τὰ διὰ τοῦ ατοϲ ῥηματικὰ ἀπὸ τῶν εἰϲ μι ἢ ἀπὸ δευτέραϲ ϲυζυγίαϲ τῶν περιϲπωμένων προπαροξύνεται, ἐρατόϲ, ἐλατόϲ, περατόϲ, θεατόϲ, φυρατόϲ, ἰατόϲ.

---

l. 29 Theogn. 74, 5.

Arc. 83, 10: τὰ εἰς τος ἁπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ τ ψιλὸν κατ' ἐπιπλοκὴν ἐπιθετικὰ ὄντα καὶ ῥηματικὰ ὀξύνεται, ἑλικτός, ἀμελκτός, χαρακτός, ὀρεκτός. — 83, 8: ὀξύνεται ἱμερτός, ἐγερτός, ὑφαντός ῥηματικά.

Arc. 83, 22: τὰ εἰς στος ἐπιθετικὰ ἁπλᾶ ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ληϊστός, μεριστός, ὀνομαστός. τὰ δὲ σύνθετα προπαροξύνεται κτλ.

Περὶ τῶν εἰς α.

Mon. 12, 25: τὰ εἰς σα λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁρᾶται. σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν, αἴθουσα αἴθουσσα, Φέρουσα, Κρέουσα, Μέδουσα, Ἀρέθουσα. οὐδὲν δ' ὅ τι οὖν ὤφθη δισύλλαβον εἰς α λῆγον τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον ὁμοίως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ ἐν κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα.

Eustath. 1766, 29 et 1819, 39: κνῖσα γίνεται ἀπὸ μέλλοντος τοῦ κνίζω κνίσω. διὸ καὶ δι' ἑνὸς γράφεται σ καὶ ἔκτασιν ἔλαβε τοῦ ι.

St. B. s. v. et Eustath. ad Dionys. 409: Πῖσα παρὰ τὸν πίσω μέλλοντα, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ. Πίνδαρος δὲ κατὰ συστολὴν τὴν πόλιν εἶπε Πίσαν.

E. Gud. 330, 59: τὸ κνύζα ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐρρυπωμένου ἀπὸ τοῦ κνύω, ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά οἷον «κατὰ κνύος — ἔχευεν, ψίλωτο δὲ — κάρηνα» (Hes. frg. XLII) γίνεται ὡς παρ' Ἀνακρέοντι «κνύζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γενομένη σὴν διὰ μαργοσύνην».

Choer. 181, 1: τὰ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω, εἰ μὴ ᾖ ἀπὸ τῶν εἰς μων ὀξυτόνων ὡς ἡγεμών ἡγεμονεύω ἡγεμονία, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ παροξύνεται, ἀλαζονεύω ἀλαζονεία κτλ.

Arc. 99, 3, Theogn. 105, 16: τὰ διὰ τοῦ ια παρὰ μελλόντων γινόμενα παροξύνεται, ὀρέξω ἀνορεξία, πέψω ἀπεψία, προδώσω προδοσία.

περὶ ποσότητος 300, 12: τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων παρηγμένα θηλυκὰ εἰς εια προπαροξύνεται, ἀπόλω ἀπώλεια, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια, θάλλω Θάλεια, ἀνθῶ Ἄνθεια.

St. B. s. ἀγυιά: Ἡρακλέων ὁ Γλαύκου παρὰ τὸ ἄγω φησίν. ἔστι δὲ ὡς παρὰ τὸ ἅρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια.

Περὶ τῶν εἰς η.

Ep. Cr. I 94, 33: τὰ εἰς η καθαρὸν τῷ ο παραληγόμενα ὧν προκατάρχῃ ῥῆμα τῷ ε παραληγόμενον πάντα ὀξύνεται, ζέω ζοή, πνέω πνοή, χέω χοή.

E. M. 50, 10: τὰ εἰς ω καθαρὸν λήγοντα βαρύτονα ῥήματα τὴν

l. 40 cf. Arc. 103, 21 et 25.

παραλήγουϲαν ἐν τοῖϲ ῥηματικοῖϲ ὀνόμαϲι βραχεῖαν ἔχει, κονίω κονία, φύω φυή, ἀκούω ἀκοή.

Il. Pr. Є 202, Arc. 104, 4: τὰ εἰϲ η̅ λήγοντα θηλυκὰ μετὰ ϲυμφώνου διϲύλλαβα ὀξύνεται τῷ ο̅ παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε̅ παραληγομένων μόνῳ οἷον τρέπω τροπή, τρέφω τροφή, νέμω νομή, ϲτρέφω ϲτροφή, ῥοπή, ϲπονδή, ὁλκή, πλοκή, φορβή. προϲέθηκα τῷ ε̅ παραληγόμενα μόνῳ, ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη. τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ πείρω.

Arc. 104, 12: τὰ εἰϲ βη̅ ἰαμβικὰ ῥηματικὰ ὀξύνεται, λαβή, τριβή.

Choer. Ep. in Psalm. 81, 12: τὰ εἰϲ γη̅ διϲύλλαβα προϲηγορικὰ ὄντα καὶ ῥηματικὰ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ ϲύμφωνον καταλήγουϲαν ὀξύνεται οἷον φθογγή, κλαγγή, ὀργή καὶ εἴ τι ὅμοιον.

Arc. 104, 22: τὰ εἰϲ γη̅ ἰαμβικὰ ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται, ταγή ἀπὸ τοῦ τάϲϲω, φυγή, ϲφαγή.

Arc. 106, 15: τὰ εἰϲ κη̅ ἰαμβικά, εἰ μὲν τῷ ο̅ παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικὰ ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή ἡ ὑπόνοια, πέκω ποκή τὸ ἔριον.

Arc. 107, 2: ἡ φυλακή ἀπὸ τοῦ φυλάϲϲω ὡϲ ἰακή ἀπὸ τοῦ ἰάζω. — E. M. 95, 50: τὸ δὲ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματοϲ τοῦ ἀνάϲϲω, ὀξύνοιτο ἂν ὡϲ ϲτενάχω ϲτεναχή.

Il. Pr. Ο 709: τὸ ἀϊκή ὠξυτονήθη ἴϲωϲ ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ ἀΐϲϲω ὡϲ φυλάϲϲω φυλακή, ὑλάϲϲω ὑλακή.

Theogn. 110, 22: τὰ διὰ τοῦ ολη̅ ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται, ϲτέλλω ϲτολή, βάλλω βολή, χέω χολή.

Arc. 108, 23: τὸ ἀλαλή ὁ θόρυβοϲ παρὰ τὸ λαλῶ.

Choer. Orth. 280, 30: ὠτειλή ἀπὸ τοῦ οὐτήϲω οὐτηλή τροπῇ τῆϲ ου̅ διφθόγγου εἰϲ ω̅ καὶ τοῦ η̅ εἰϲ τὴν ει̅ δίφθογγον Βοιωτιακῶϲ ὡϲ πένηϲ πένειϲ. λέγεται δὲ παρ' Αἰολεῦϲιν ὠτέλλη.

An. Ox. II 394, 26, Arc. 110, 9: τὰ εἰϲ μη̅ καθαρὸν ἰαμβικὰ τὸ ο̅ παραληγόμενα ὀξύνεται, ὁπότε προϋπάρχει ῥῆμα διὰ τοῦ ε̅ κατὰ τὴν παραλήγουϲαν οἷον νομή, ἀνατομή, προνομή.

E. M. 40, 29: Αἴτνη ὄροϲ Cικελίαϲ. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω αἴτνη ὡϲ φάγω φάτνη, πήϲϲω πάχνη.

Arc. 112, 21: τὸ φωνή ἀπὸ τοῦ φωνῶ καὶ ὠνή ἀπὸ τοῦ ὠνῶ ὀξύνεται.

Arc. 113, 9: τὸ μολπή ἀπὸ τοῦ μέλπω καὶ πομπή ἀπὸ τοῦ πέμπω ὀξύνεται.

Περὶ τῶν εἰϲ ω̅.

St. B.: Χορταϲώ πόλιϲ Αἰγύπτου. ἀπὸ μέλλοντοϲ ὁ ϲχηματιϲμόϲ. ὡϲ γὰρ τοῦ καλύψω ἡ Καλυψώ, οὕτω καὶ τοῦ χορτάϲω Χορταϲώ.

Περὶ οὐδετέρων.

Il. Pr. O 76: ἴκρια ὡϲ δέμνια. ἔϲτι γὰρ ῥηματικόν, ὡϲ ἐν ἑτέροιϲ εἴρηται.

E. M. 135, 5: παρὰ τὸ ἀράϲϲω ἀράχνιον ὡϲ δέμω δέμνιον, παίζω παίγνιον. p. 480, 49 τὸ ἴχνιον προπαροξυτονητέον ὁμοτόνωϲ τῷ ἀράχνιον· οὐ γάρ ἐϲτιν ὑποκοριϲτικόν, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματοϲ ἐϲχημάτιϲται.

E. M. 520, 15: τὸ κλιϲίον παρὰ τὸ κλείω ἐϲτίν, ὃ ϲημαίνει τὸ περιέχω.

Mon. 22, 2, Theogn. 19, 20: ὕψοϲ γέγονε παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψω ὄψοϲ καὶ τροπῇ Αἰολικῇ ὕψοϲ.

Ep. Hom. 63, 21: γίνεται ἀπὸ μελλόντων ὀνόματα οὐδέτερα ὡϲ παρὰ τὸ ἅψω ἅψοϲ, πίϲω πίϲεα.

Eustath. 1446, 9: κνύοϲ ἡ φθορά παρὰ τὸ κνύω παρ' Ἡϲιόδῳ ὡϲ παρὰ τὸ θύω θύοϲ καὶ φλύω φλύοϲ παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ φλυαρίαϲ.

Περὶ μονοϲυλλάβων.

E. Gud. 565, 52: χθών· γίνεται παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα χών καὶ χθών.

E. M. 638, 54: οὖϲ. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ γίνεται αὖαϲ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰϲ ο̄ οὖαϲ. ἐκ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ ὄαϲ καὶ κατὰ κρᾶϲιν οὖϲ καὶ κατὰ Δωριεῖϲ ὦϲ.

ΠЄΡΙ ΜΟΝΟϹΥΛΛΑΒΩΝ.

*1.

Choer. 182, 27: πᾶν ὄνομα μονοϲύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει εἴτε φύϲει εἴτε θέϲει· φύϲει μὲν οἷον Γρᾶϲ, πᾶϲ, Κρήϲ, Τρώϲ, ϲήϲ ὁ ϲκώληξ, νοῦϲ, παῖϲ, βοῦϲ, θέϲει δὲ οἷον νύξ, Ϲτύξ, φλόξ, Φρύξ, ἅλϲ χωρὶϲ τοῦ τίϲ· τοῦτο γὰρ ϲυϲτέλλει τὸ ῑ, καὶ χωρὶϲ τοῦ πόϲ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πούϲ γέγονε κατ' ἀποβολὴν τοῦ ῡ «ὦ πὸϲ ἄγ' ἱεμένοιϲι» καὶ τοῦ ἕν καὶ τοῦ δέν, ὅπερ ἰϲοδυναμεῖ τῷ τί, ὅπερ ϲυνεχῶϲ εὑρίϲκεται μετὰ τῆϲ οὐ ἀποφάϲεωϲ καὶ τῆϲ μή ἀπαγορεύϲεωϲ οἷον οὐδέν, μηδέν, καὶ χωρὶϲ τοῦ ὅϲ «ὃϲ ἂν ἐθέλῃ, μεινάτω με» καὶ χωρὶϲ τοῦ πάν παρ' Αἰολεῦϲιν (οἱ γὰρ Αἰολεῖϲ τοῦ πᾶν τὸ ᾱ ϲυϲτέλλουϲι) καὶ χωρὶϲ τοῦ Δί, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονε κατ' ἀποκοπήν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νή ἐπιρρήματοϲ γίνεται νὴ Δί.

2.

Theogn. 134: τὰ εἰϲ ει̅ϲ̅ μονοϲύλλαβα διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γραφόμενα ϲπάνιά ἐϲτιν, ἔϲτι γὰρ τὸ δείϲ ὀξύτονον, ὅπερ ἀεὶ μετὰ τῆϲ οὐ ἀποφάϲεωϲ ἢ τῆϲ μή ἀπαγορεύϲεωϲ ϲύνεϲτιν, οὐδείϲ καὶ μηδείϲ.

---

l. 32 cf. Arc. 193, 1, Dichron. 282, 12, Mon. 19, 1, Lob. Parall. 70 et 86 et de νὴ Δί El. II 273. fragmentum prius sic restituit Lobeck. l. c.; in altero, ficticio ut videtur, E. M. 635, 19 cod. V habet ἔλθῃ.

ἔcτι δὲ καὶ τὸ κλείc θηλυκὸν καὶ τὸ εἷc ἀρcενικὸν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ περιcπώμενον ὑγιῶc. αἱ γὰρ εἰc εις ὀξυνόμεναι καὶ ἔχουcαι εἰc εν οὐδέτερον μετοχαί εἰcιν οἷον τιθείc τιθέν, νυγείc νυγέν. βαρυνόμενα δὲ ὀνόματά ἐcτιν οἷον τιμήειc, ἐρόειc. ἐπεὶ οὖν τὸ εἷc εἶχεν οὐδέτερον τὸ ἕν, ἐχρῆν βαρύνεcθαι· οὐκ ἦν δὲ τοῦτό πωc διὰ τὴν μονοcυλλαβίαν. ἀναγκαίωc περιcπᾶται, ἵνα δυνάμει βαρύνηται· ἀμέλει εἰc διcυλλαβίαν μετελθὸν βαρύνεται ἐν τῷ «ὀφθαλμὸc ἔειc ἐπέκειτο μετώπῳ» (Hes. Theog. 145), ἵνα τὴν ὀνοματικὴν cημαcίαν ἀποφήναι. οὕτωc Ἡρωδιανὸc περὶ μονοcυλλάβων.

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ CΥΜΒΙΩCΕΩC.

E. M. 149, 41: ἄρcην· παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω καὶ τὸ μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει. ἄρδω ἄρcω ἄρcην ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο πόcιc λέγεται ὁ ἀνὴρ παρὰ τὸ ποτίζειν τῇ γονῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρδω τὸ πράττω· ὁ μέλλων ἔρcω καὶ ἄρcην ἐξ αὐτοῦ, τουτέcτιν ὁ πρακτικόc. οὕτωc Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ cυμβιώcεωc.

CΥΜΠΟCΙΟΝ.

1.

E. Gud. 111, 15: βολβόc ἐπὶ τοῦ ἐcθιομένου παρὰ τὸ βίᾳ ἀναβάλλεcθαι. οὕτωc Ἡρωδιανὸc ἐν Cυμποcίῳ.

2.

An. Ox. III 399 (E. M. 420, 35, Anecd. Par. III 277, Eustath. 154, 38): Ἡρωδιανὸc ἐν τῷ αὐτοῦ Cυμποcίῳ δαcύνεcθαι τὸ ἦθοc λέγει πρὸc τινῶν ὡc ἀπὸ τοῦ ἥδω καὶ τῆc ἡδονῆc. ἐκρίναμεν δέ, φηcί, μᾶλλον δὲ ψιλοῦcθαι αὐτό. φέρεται δὲ καὶ κανὼν τοιοῦτοc· τὰ εἰc οc οὐδέτερα διcύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύcει μακρᾶc ψιλοῦται τὸ κατ' ἀρχὰc φωνῆεν οἷον εὖχοc, ἦθοc. ὅλωc δὲ πάντα τὰ τροχαϊκὰ ψιλοῦται ὡc καὶ τὸ ἦχοc ἦμοc ἀντὶ τοῦ ἡνίκα· οὕτω δὲ καὶ τὸ ἦμαρ μεταcχηματιcθὲν ἀπὸ τοῦ ἡμέρα ὡc καὶ τὸ ἦδοc Αἰολικῶc ἀπὸ τῆc ἡδονῆc· ὥcπερ καὶ ἀπὸ τῆc μηχανῆc μετεcχηματίcθη τὸ μῆχοc, ὅπερ καὶ μῆχαρ λέγεται ὡc ἦμαρ καὶ ὡc μῶμαρ ὁ μῶμοc παρὰ Λυκόφρονι, προcφυέcτερον δὲ εἰπεῖν ὡc ἀλκή ἄλκαρ. cεcημείωται ἐν τῷ ῥηθέντι κανόνι

---

l. 16 in E. Gud. 81, 5, ubi pro Ἡρωδιανόc scriptum est Ἡρώδηc, Epaphroditus, quem Herodianus saepius commemorat, originationem ab ἄρcαι amplecti dicitur; Ἐπαφρόδιτοc δὲ παρὰ τὸ ἄρcαι. πρακτικὸc δὲ λέγεται ὁ ἄρcην κατὰ διάλεκτον.
l. 19 ex E. Orion. 37, 16, E. M. 204, 21, ubi eadem auctore et libro tacitis traduntur, βολβόc pro βολμόc et ἀναβάλλεcθαι pro ἀναβάλλειν recepi.

τῶν τροχαϊκῶν τὸ ἧλος δασυνθὲν καὶ τὸ ἦχι, ἐφ' ὧν ἐστι καὶ ἀπολογία εὔλογος τοῦ δασύνεσθαι αὐτά.

3.

E. Orion. 68, 3: ἧπαρ: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαί φησιν ἔπαρ τι ὂν καὶ ἧπαρ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄ ἢ παρὰ τὸ ἥδω ἧδαρ καὶ ἧπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας.

4.

E. Orion. 89, 2: κάραβος παρὰ τὸ κάρᾳ βαίνειν τῆς κεφαλῆς προηκούσης ἐπὶ τῷ ἐδάφει. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

*5.

E. Orion. 85, 17: καρκίνος παρὰ τὸ κάρη κινεῖν συνεχῶς.

*6.

E. Orion. 85, 18: καρίς παρὰ τὸ σκαίρειν σκαρίς τις οὖσα.

7.

E. Orion. 124, 12 ὀθόνη: παρὰ τὸ ὄθω τὸ δηλοῦν τὴν κίνησιν. ἔνθεν «οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος» (Α 181) καὶ «ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη» (Β 219) ἐνόθω ἤνοθεν ἐνήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐκινεῖτο. ὀθόνη οὖν εὐκίνητος διὰ λεπτότητα. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

*8.

E. Or. 118, 11 ὄξος: ἐπεὶ τέμνει καὶ κεντίζει ὡς εἰπεῖν τὴν γεῦσιν. καὶ ὀξεῖαν σταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν ἡμῶν τὴν γεῦσιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἧδος λέγουσι κατ' ἀντίφρασιν. δύναται δὲ παρὰ τὸ ὀξύ ὄξος ὁ εἰς ὀξὺ μεταβεβληκὼς οἶνος εἰρῆσθαι ὀξύς ὄξος ὡς ταχύς τάχος, εὐρύς εὖρος. οὕτω Φιλόξενος.

9.

E. Orion. 124, 12 πελωρίς: παρὰ τὸ πέλωρον. μεῖζον γάρ ἐστι τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

10.

E. Orion. 138, 3 πηλός: ὁ οἶνος. παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. Ἐν Συμποσίῳ οὕτως Ἡρωδιανός.

---

l. 2 proposui adnotamentum, ut servatum est in An. Ox., nam hic et accuratius et retentis Herodiani propriis verbis (e. g. προσφυέστερον) quam in E. M. ἧλος scripsi pro ἢ δασυνθὲν ex Arc. 198, 16. cf. Il. Pr. A 576; I 6.
l. 8 κάρᾳ ante βαίνειν ex E. M. 490, 29 addidi, ἐπὶ a τῆς κεφαλῆς ad τῷ ἐδάφει transmisi. cf. περὶ σχημάτων fr. 3. l. 13 haec duo fragmenta (5 et 6) quamvis titulo destituta, ex hoc libro sumpta videntur. l. 17 ἤνοθεν scripsi ex E. M. 354, 48 pro ἔνοθεν, ἐκινεῖτο pro ἔκειτο. — Secutus est Herodianus Philoxenum in Schol. ad Il. B 219, Anecd. Paris. III 279, 17: ἐπενήνοθεν: κατὰ Φιλόξενον ἐκ τοῦ ὄθω τοῦ σημαίνοντος τὸ κινῶ μετὰ τῆς ἐν ἐνόθω, ἐνόσω ὁ μέλλων, ὅθεν Ἐνοσίχθων καὶ ἐνοσίφυλλος. ἤνοκα καὶ ἤνοθα ὁ μέσος καὶ ἀναδιπλασιασμὸς Ἀττικὸς ἐνήνοθα. cf. E. M. l. c. (maxime cod. V) et 616, 2.
l. 20 videtur haec Philoxeni notatio ex Herodiani Symposio in Etym. Orionis translata esse. cf. E. M. 626, 49, ubi falso Ὦρος pro Ὠρίων subscriptum est.
l. 26 cf. E. M. 659, 54, E. Gud. 485, 55, ubi χείμης pro χήμης scriptum est.
l. 30 cf. E. M. 670, 36, lex. Cyrill. in Cram. Anecd. Paris. IV 188.

11.

E. Orion. 151, 16: τάριχος παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι ἢ παρὰ τὸ γάρρον ἴσχειν ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. καὶ ἔστι τροπὴ τοῦ γ̄ εἰς τ̄.

12.

E. Orion. 162, 18: φάτνη παρὰ τὸ φάγνη καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

13.

Eustath. 1300, 9 ad Il. Ψ 270: ὡς φιάλη ἀμφίθετος, ἧς ἔστι πάντοθεν πίνειν ἐπιθέντα τὸ στόμα, ὡς Ἡρωδιανὸς λέγει, ὦτα γάρ, φησίν, οὐκ ἔχει ἢ κατ' ἄμφω τιθεμένη, ἵνα σημαίνῃ, φησίν, ἐκπέταλον.

14.

E. Orion. 168, 17 (E. Gud. 573, 35, Choer. Ep. in Psalm. 1, 13): ψάλλειν ἐπὶ τῶν χορδῶν παρὰ τὸ ψῶ, οὗ παραγωγὸν ψαύω καὶ ψάλλω. παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐφάπτεσθαι αὐτῶν. οὕτω Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

15.

E. Orion. 168, 4: ψεδνός παρὰ τὸ ψῶ, οὗ μέλλων ψήσω, ῥηματικὸν ὄνομα ψεδνός ὁ μαδαρός παρὰ τὸ ἀπεψῆσθαι. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι δηλοῖ τὸ ψῶ τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας καθιστάμενον.

16.

E. Gud. 573, 35: ψηνός ὁ μαδαρός καὶ φαλακρός παρὰ τὸ ἐψῆσθαι. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν ὅτι δηλοῖ τὸ ψῶ τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας μέρος καθιστάμενον.

17.

E. Orion. 167, 18: ψωμοί παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ παρὰ τὸ ψῶ. δηλοῖ καὶ ἐκ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου τὸ ἐλάχιστον, φησί.

---

l. 2 cum Sturzio pro παρὰ τὸν γάρρον scripsi παρὰ τὸ γάρρον et pro καὶ εἰς χ̄ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι scr. ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι. cf. E. M. 746, 48: Ἀλεξίων φησίν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι· γελοίως κτλ. (cod. Sorb.). An. Ox. II 413, 8 τάριχος γίνεται παρὰ τὸ γάρον γάριχον καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ τάριχος. l. 11 quae posterior explicatio congruere videtur cum Aristarchea p. 1299 extr. proposita: ἢ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον. cf. Hesych. ἀμφίθετος φιάλη· ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη. ἢ ἀμφοτέρωθεν τετορευμένη. ἢ κύκλον ἔχουσα. ἢ πυθμένα ἄνευ ὤτων. ἢ διὰ τὸ μέγεθος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αἱρουμένη καὶ τιθεμένη. priora apud Eust. parum aperta. l. 23 cf. E. Orion. 168, 7 ψηνός ὁ φαλακρός εἴρηται. Σιμωνίδης. παρὰ τὸ ψῶ ψήσω ψηνός. cf. Epim. Hom. 445, 7 ἐκ τοῦ ψῶ γίνεται ὁ μέλλων ψήσω, ῥηματικὸν ὄνομα ψηνός καὶ πλεονασμῷ τοῦ συμφώνου γίνεται ψεδνός. ὁ γὰρ πλεονασμὸς τοῦ συμφώνου τὴν φύσει μακρὰν μετέβαλε εἰς τὴν θέσει μακρὰν ὥσπερ πένης πενιχρός καὶ μῆκος μικρός. l. 29 cf. de his omnibus a ψῶ derivatis Eustath. 1071, 5. Ep. Cr. I 445, 12, Choer. Ep. in Psalm. 1, 18 ψῶ τὸ κόπτω, ἐξ οὗ καὶ ψωμός ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος ἄρτος.

ΠΡΟΤΑϹΕΙϹ.

1.

Il. Pr. Ψ 604: νεοίη ὡϲ ὁμοίη. λέγει δὲ τὴν νεότητα. οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον τὴν ἄνοιαν λέγουϲιν. περὶ δὲ τῆϲ λέξεωϲ εἰ ὑγιῶϲ ἐϲχημάτιϲται, ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτηϲα.

2.

Il. Pr. Ω 657: ποϲϲῆμαρ ὑφ' ἕν. προείρηται δὲ ἤδη περὶ τῆϲ λέξεωϲ, ἀλλὰ καὶ ἐζήτητο ἐν ταῖϲ προτάϲεϲι.

Alterum Scholium Codicis A ad h. l. Herodiani in protatico propositam solutionem servasse in Praefat. CXVI dixi, quare hic subiicio: ἐν ἑτέροιϲ ὁ Ἡρωδιανόϲ φηϲι, πόϲα μέρη ἐϲτὶ τὸ ποϲϲῆμαρ; ἓν γὰρ οὐ δύναται εἶναι, διότι οὐδέποτε πυϲματικὸν μέροϲ λόγου προτάϲϲεται ἐν ϲυνθέϲει. δύο δὲ πάλιν οὐ δύναται εἶναι. εἰρήκει γὰρ ἂν πόϲα ἤματα. ἀπορουμένου τοίνυν αὐτοῦ, κάλλιόν ἐϲτι λέγειν ἓν εἶναι μέροϲ λόγου ὅμοιον τῷ ἐννῆμαρ.

ΕΙϹ ΤΗΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΙϹΑΓΩΓΗΝ.

E. M. 143, 3: Ἀρίϲτυλλοϲ ὄνομα παρὰ Ἀριϲτοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριϲτικῶϲ ὁ Ἀριϲτοκλῆϲ. ὡϲ γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆϲ Ἥρυλλοϲ καὶ παρὰ τὸ Θραϲυκλῆϲ Θράϲυλλοϲ καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆϲ Βάθυλλοϲ ὄνομα κύριον ὁ ἐρώμενοϲ Ἀνακρέοντοϲ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριϲτοκλῆϲ Ἀρίϲτυλλοϲ. οὕτωϲ Ἡρωδιανὸϲ εἰϲ τὴν Ἀπολλωνίου εἰϲαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν.

---

l. 3 recepi Lehrsii emendationem huius loci. l. 13 verba ab epitomatore post ἐν ϲυνθέϲει inserta ἐξηρημένου τοῦ ποδαπόϲ· ἐπέγκειται γὰρ τὸ ποῖοϲ τῷ δαπέδῳ expuli. l. 22 extremis verbis nihil aliud significari nisi idem in utroque libro ab Herodiano dictum esse probat Lehrsius.

ΑΙΛΙΟΥ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΟΝΗΡΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ.

Τῶν λέξεων αἱ μὲν πλήθουσι καθ' ὁμοιότητα, οἱ δὲ οὔ. καὶ τῶν [3] μὲν πληθουσῶν ἤτοι τὸ τέλος μόνον παραφυλάττομεν τὸ αὐτὸ ὄν, ἢ καὶ ποσότητα συλλαβῶν καὶ τόνον· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἔστι δὲ καὶ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ἐφ' ὧν οὐδὲ δύναταί ποτε λέξις μονοσυλλαβῆσαι ἢ δισυλλαβῆσαι. εἰ γὰρ τρεῖς εἰσιν αἱ παραφυλασσόμεναι συλλαβαί, πῶς ἂν ἐκ τούτων μείωσις γένοιτο; ἐκστήσεται γὰρ τῆς ποσότητος τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὁμοιότητος. ὥσπερ ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ αλεος παραγομένων, νηφαλέος, δειμαλέος, ἀργαλέος. πάντα γὰρ ταῦτα ἔχει τὰς ἐν τῷ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τύπον μόνον ἐμφαινούσας, τοῦ δηλουμένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχῇ. οἷον τὸ δειμαλέος τετύπωται μὲν ἀρσενικῷ χαρακτῆρι καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν· τὸ μέντοι δηλούμενον ἔχει ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ μ̄ συμφώνῳ. ὁμοίως καὶ τὸ νηφαλέος, οὐ παρ' ὄνομα παραχθέν, ὡς τὸ προκείμενον, παρὰ μέντοι τὸ νήφω ῥῆμα ὁμοίως παροξυνθέν, ἔχον τὰς ἐπὶ τέλει τρεῖς συλλαβὰς τῆς παραγωγῆς, τοῦ σημαινομένου αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἐν τῇ ἀρχούσῃ συλλαβῇ καὶ ἐν τῷ φ̄. καὶ τὸ αὐτὸ εὑρήσεις ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἐλέγξαι τινὰ περὶ ποσότητα συλλαβῶν πεπλανημένην λέξιν. δύναιτο δ' ἄν τις ἐπιζητῆσαι τόνον πιθανευόμενος, ὡς τὰ τοιαῦτα πάντα τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπάρχοντα [4] παραγωγὰ καθεστῶτα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς παροξύνεσθαι θέλει, ὡς ἔχει πάντα τὰ τοιαῦτα, νηφαλέος, σκωπαλέος, δειμαλέος, σμερδαλέος, κερ-

---

l. 4 ταυτὸ Taurinensis. l. 5 δὲ abest ab Havniensi, ἔτι καὶ Havn. l. 10 παραγωμένων Havn. ἀργαλέος Blochius, ἀρβαλέος Havn. omissum in Taurin. l. 11 ἐν τέλει Taur. l. 12 δηλωμένου Havn. αὐτῷ cod., αὐτῶν Bl., αὐτοῦ Lehrsius. l. 13 ἀρσενικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἔστιν εὐθείας πτώσεως ἑνικόν Havn., ἀρσενικῷ χαρακτῆρι εὐθείας ἑνικῆς Taur. l. 14 συλλαβῇ om. Taur. l. 16 νήφειν Taur. l. 18 εὑρήσῃς Havn. l. 19 πεπλανωμένην Havn. ἢ inter συλλαβῶν et πεπλανημένην om. Lehrs. l. 21 πειθανευόμενος Havn. ὑπάρχοντα παράγωγα καθεστῶτα om. Taur., accentum in παραγωγά mutavi. l. 22 τὰς τρεῖς Taur. l. 23 σμερδαλέος om. Taur.

δαλέος, φρικαλέος, θαρςαλέος, ἀργαλέος, αὐαλέος, φοιταλέος, γηραλέος, λευγαλέος, ὀπταλέος, ἰκμαλέος, ῥωμαλέος, ῥωγαλέος· τὸ μέντοι δαιδάλεος τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ἔνθεν αἰτιατικὴ «δαιδάλεον θώρηκα» παρὰ τῷ ποιητῇ (Θ 195). καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονιςάλεος

τὼ δ' αὖτ᾽ ἀμφὶ κονιςάλεον πεπονήατο δίφρον.

καὶ δῆλον ὅτι ἡ ἀναλογία ἀνιωμένη τῷ τοιούτῳ διαφόρου κινήςεως παρίςτηςι τὰς λέξεις, ὡς ὅτι τὸ δαιδάλεος καὶ κονιςάλεος κτητικῇ Ἰωνικῇ ἐςτιν ἐνδείᾳ τοῦ ῑ ὁμοίως καὶ Ἑκτόρεος καὶ Νεςτόρεος. ὡριςάμην διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς ςυλλαβὰς ὄντα, ἐπεί ἐςτί τινα τριςύλλαβα οὐχ ὁμοίως παρηγμένα, ἅπερ διαλλάξαντα καὶ τῷ μὴ ὁμοίως παρῆχθαι καὶ ποςότητι ςυλλαβῶν καὶ νοητῷ διήλλαςςε καὶ τόνῳ. ἐπὶ γὰρ τοῦ τέλους λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει τὸ γαλεός, ἀλεός, παλεός. Τῶν μέντοι μὴ πληθουςῶν λέξεων, ἀλλὰ ςπανίως δρωμένων ἤτοι κατὰ τὴν λήγουςαν ςυλλαβὴν ἢ τὴν πρὸ αὐτῆς, ἢ κατὰ ποςότητα μεμειωμένων ἐν ςτοιχείοις τε καὶ ςυλλαβαῖς, ἢ διαφόρῳ τόνῳ κεχρημένων καὶ οὐχ ὁμοίως τοῖς ὁμοιοκαταλήκτοις ἔλεγχον ἀπεργάζεται ἡ ἀναλογία, οὐκ ἀποδοκιμάζουςα χρῆςθαι, ἀλλὰ ςημειουμένη τὸ ςπάνιον· εἴ γε εἴςεται τὰς παρὰ τοῖς Ἕλληςι λέξεις πῇ μὲν καθ' ὁμοιότητα ἐν πλήθει ἐκφερομένας ποικίλας καθεςτώςας ἢ ςπανίους ἡ πάςης λέξεως Ἑλληνικῆς πρόνοιαν ποιοῦςα ἀναλογία καὶ ὥςπερ εἰ ἐν δικτύῳ ςυνέχουςα τὸ πολυςχιδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων γλώςςης φθέγμα τῇ τέχνῃ, κατορθοῦν ἐπιχειροῦςα τὰς τῶν ληγόντων ςτοιχείων φύςεις καὶ τῶν παραληγόντων ἢ ἀρχομένων τά τε ςπάνια καὶ δαψιλῆ ἐν ςυντόμῳ παραδιδοῦςα. οὐδὲ οὖν πρόκειται ἡμῖν περὶ πάςης λέξεως λέγειν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐκφυγούςης τὸ πλῆθος, καὶ οὐδὲ ταύτης καθολικῶς, ἀλλ' ἐπὶ ποςόν· οὐδὲ κατηγορεῖν τῆς λέξεως εἰ ςπάνιοι εἶεν· ἐπεί τοί γε εἰ τὸ μὴ πληθύον

---

l. 1 αὐαλέος om. Taur., οὐαλέος Havn., correxit Bl. l. 2 λευγαλέος om. Taur., λουδαλέος Havn., correxit Bl. l. 2 ῥωγαλέος ῥωμαλέος inverso ordine Taur. l. 4 παρὰ τῷ ποιητῇ Havn., Ὅμηρος Taur. παρὰ Ἀντιμάχῳ Havn., παρ' Taur. l. 5 τῷ δ' αὖτ' Havn., αὖτ' om. Taur., τὼ correxit Welcker cf. Dübner fr. Antimachi XXXVIII in Hesiodi Carm. ap. Didot. l. 6 ἰωμένη Havn., εἰωμένη Taur., ἀνιωμένη Ls. τῶν τοιούτων Taur. l. 7—9 ὡς ὅτι — ἐπεί ἐςτι in brevius contracta habet Taur. sic: ὡς τὸ δαιδάλεος καὶ κονιςάλεος ἰωνικῶς ἐνδεῖ τῷ ῑ κατὰ τὸ νεςτόρεος. εἶπον ὑπὲρ τὰς τρεῖς ςυλλαβάς· ἐπεὶ ἔςτι.
l. 7 τοῦ Havn., τὸ Ls. κτητικὴ Ἰωνικὴ Havn., em. Ls. Nunc Lehrsius quaerit, an κτητικὰ scribendum sit. l. 10 διηλλάξαντο Havn., emend. Ls. l. 11 νοητῶν Taur. διήλλαξε Taur. l. 12 λαμβάνει τὴν ὀξεῖαν ὡς ἔχει τὸ γαλεός, ἀλεός, παλαιός Havn., em. Ls. ὀξύνεται γαλαιός, παλαιός ¦. Taur. l. 13 πληθουςῶν τῶν λέξεων Havn., τῶν om. Taur. l. 14 ἢ τῶν Havn., em. Ls. ἢ ante κατὰ ποςότητα inseruit Ls. Quum μεμειωμένα h. l. non possit esse „decurtata", sed aut „quae rariora sunt" aut „quae non omnes numeros (canonis) implent", Ls. quaesivit, an μεμονωμένων dederit Herod. l. 17 ςπάνιον |. εἴγε Taur. εἴςεται inseruit Ls. l. 19 ἢ πάςης codd., em. Ls. l. 20 ποιοῦςι Taur. ἀναλογίας codd., em. Ls. ςυνέχουςι Taur. πολυςχεδὲς Taur. l. 22 ἐπιχειροῦςι Taur.
l. 23 παραδιδοῦςι Taur. οὐ δεῖ οὖν uterque cod., correxit Bl. l. 24 πρόςκειται Taur. l. 26 κατηγορεῖ Havn. ἐπεί τοι — πλῆθος l. 5 pag. seq. absunt ab libro Taurinensi, lacunae indice hoc †. Unde Peyronus suspicatur lineolam | ad 4, 18 et 4, 26 enotatam nonnullorum versuum defectum indicare. τὸ ante μὴ πληθύον inseruit Ls.

πανταχοῦ ὡϲ ἡμαρτημένον ἐλέγχειν ἐπιχειρήϲαιμεν, οὐκ ἂν ἐξαρκέϲαιμεν μυρίον ἀριθμὸν εὐδοκιμωτάτων λέξεων ὡϲ παρὰ τοὺϲ τῆϲ φύϲεωϲ νόμουϲ ἐξενεχθειϲῶν κακίζοντεϲ· ἀλλ' ἅϲπερ ἐγεννήϲατο ἡ φύϲιϲ ἡμῖν ταύταϲ παρ' αὐτῆϲ εὐμενῶϲ προϲδέχεϲθαι, ἀλλαχοῦ μὲν μίαν εἰϲηγηϲαμένηϲ, ἑτέροθι δὲ δύο, καὶ νὴ Δία ἀλλαχοῦ τρεῖϲ, ἔπειτα τέϲϲαραϲ, μέχριϲ εἰϲ ἄπειρον χωρήϲει πλῆθοϲ. κρίϲιϲ δὲ ἔϲτω τῆϲ προκειμένηϲ λέξεωϲ μονήρουϲ ἡ πολλὴ χρῆϲιϲ παρὰ τοῖϲ παλαιοῖϲ καὶ ἡ ϲυνήθεια ἔϲθ' ὅτε ὁμοίωϲ τοῖϲ παλαιοῖϲ Ἕλληϲιν ἐπιϲταμένη χρῆϲιν. ὁποῖόν ἐϲτι τὸ πῦρ· τούτῳ γὰρ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίωϲ λεγόμενον οὐδέτερον, ἀλλ' οὖν γε πάντεϲ ἐχρήϲαντο τῇ φωνῇ. περὶ δὴ τοῦ τοιούτου εἴδουϲ ἔϲται ἡμῖν ὁ λόγοϲ. οὐ μὴν ὅτι καὶ Ϲῦρ τί ἐϲτιν· οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη. τοῦτο γὰρ ἀπεξενωμένον ἐϲτὶ καὶ ἐν ἱϲτορίᾳ κείμενον ἀγνοούμενόν τε καὶ τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων χρήϲει καὶ τῇ ϲυνηθείᾳ. διὸ καὶ τὰ οὕτω λεγόμενα καθ' ἱϲτορίαν οὐκ ἀναϲκευάϲει τὸ ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον μονῆρεϲ. παραλαμβανέϲθω δέ μοι μονήρηϲ λέξιϲ εἴτε ἐν ὀνόμαϲιν εἴτε ἐν ῥήμαϲιν εἴτε ἐν ἐπιρρήμαϲιν, ἐπεὶ ταῦτα τὰ μέρη λόγου ἔϲθ' ὅτε πλήθει ἐν ὁμοιώμαϲιν, ὅπωϲ διὰ τοῦ πληθύοντοϲ τὸ παρηλλαγμένον καὶ ϲπάνιον ἐλέγχωμεν. τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ϲχεδὸν ὡϲ ἐπὶ τὸ πλεῖϲτον προτίθεται, αἱ δὲ μετοχαὶ ἀεὶ δεύτεραι τῶν ῥημάτων τὴν κίνηϲιν ἔχουϲιν, ὡϲ δείκνυται ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. τὸ μὲν οὖν πρότερον βιβλίον περιέξει τὰϲ μονήρειϲ λέξειϲ τὰϲ γινωϲκομέναϲ ὑπό τε τῆϲ ϲυνηθείαϲ καὶ τῶν παλαιῶν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τὰϲ ἐν ἀγνοίᾳ τῇ ϲυνηθείᾳ. ἀρκτέον δὲ τῶν κανόνων ἐντεῦθεν, καὶ πρῶτοϲ ἡμῖν θεὸϲ παρέϲτω. δίκαιον γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀπ' αὐτοῦ ποιήϲαϲθαι, ὡϲ καὶ ὁ Ϲολεὺϲ ἀρχόμενοϲ ἔφη «ἐκ Διὸϲ ἀρχώμεϲθα».

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ζεύϲ. τὰ εἰϲ ευϲ λήγοντα ἀρϲενικὰ ἐπ' εὐθείαϲ ἀεὶ ὑπὲρ μίαν 6
ἐϲτὶ ϲυλλαβήν, ἀριϲτεύϲ, βαϲιλεύϲ, Περϲεύϲ, Πορθεύϲ, Πρωτεύϲ, ἁλιεύϲ, Οἰνεύϲ, Λυγκεύϲ, Ἀχιλλεύϲ, Τηρεύϲ, Θηϲεύϲ, Ὀδυϲϲεύϲ, Πηλεύϲ, Βριϲεύϲ, Ἀτρεύϲ. δικαίωϲ ἄρα ὁ Ζεὺϲ μονοϲυλλαβήϲαϲ καὶ ἐκφεύγων τὴν

---

l. 1 ἐξαρκήϲαιμεν Havn., em. Ls. l. 2 γὰρ inter μυρίον et ἀριθμὸν Havn., om. Ls. l. 8 τοῖϲ παλαιοῖϲ ἄλλοιϲ codd., ἄλλοιϲ om. Ls. Ἕλληϲι Havn. ὁποῖ ἐϲτί. τὸ πῦρ Havn., ὁποῖον τὸ πῦρ Taur. l. 10 ἀλλ' οὔ γε Taur. περὶ δὴ — l. 20 περὶ μετοχῶν om. Taur. l. 11 ϲυρτή Havn., ϲῦρ τί Bl. l. 12 ἀπεξεωμένον et paullo post ἀνοούμενον cod., em. Dindorf. l. 14 καὶ ἱϲτορία cod., em. Ls. l. 15 παραλαμβάνεϲθαι δέ μοι μονήρειϲ λέξειϲ cod., em. Ls. l. 16 εἴτε ἐν ἐπιρρήμαϲιν addit Lehrs coll. p. 27, 18. l. 18 τὸ ante παρηλλαγμένον inseruit Bl. l. 19 αἱ μετοχαὶ cod., δὲ inseruit Bl. l. 23 τῇ ϲυνηθείᾳ Havn., καὶ ϲυνηθείᾳ Taur. Caetera absunt ab Taurinensi. l. 25 ἀρχόμεθα cod., em. Ls. l. 29 Πηρεύϲ cod., Τηρεύϲ scr. Ls. praeeunte Dindorfio, qui tamen Πηρεύϲ retineri posse ut alteram formam nominis Πειρεύϲ sive Περεύϲ credidit.

ποcότητα τῶν cυλλαβῶν τοῦ ευc χαρακτῆροc μονῆρεc. τὸ γὰρ Νεὺc ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον, ὥc φηcι Φιλέαc, ἀπεξενωμένον ἐcτί· τὸ δὲ θεὺc ἐκ cυναλοιφῆc ἐcτι ποιητικόν· τὸ δὲ cεὺc ἀπὸ ἀναλογίαc πλαccόμενον· τὸ δὲ Φλεὺc ἐπὶ τοῦ Διονύcου κείμενον, ὡc ἐν ταῖc ἐπικλήcεcιν εὕρομεν, καθ' ἱcτορίαν ἐcτὶν εἰρημένον. τὸ δὲ «μὴ Δνεὺc χίμαιραν, ἄγριον ὀφλήcειc» ἐθνικόν. τὸ αἴτιον τοῦ μονοcυλλαβῆcαι τὸ Ζεὺc ἐν τῷ περὶ ῥηματικῶν ὀνομάτων λέγομεν. Ὅτι δὲ ποικίλωc εἴρηται ὑπὸ παλαιῶν ὁ θεὸc οὐκ ἀγνοῶ. καὶ γὰρ Δὶc καὶ Ζὴν καὶ Δὴν καὶ Ζάc, καὶ Ζὴc παρὰ Φερεκύδει κατὰ κίνηcιν ἰδίαν, καὶ ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ Δεὺc καὶ Δάν.

Γῆ. τὰ εἰc η λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ἐπ' εὐθείαc περιcπώμενα κατὰ τὴν cυνήθειαν καὶ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆcιν ἀεὶ θέλει ὑπὲρ μίαν cυλλαβὴν εἶναι ἔχειν τε καὶ ἐντελέcτερα προυποκείμενα. cυκέα cυκῆ, λεοντέα λεοντῆ, φακέα φακῆ Ἐπίχαρμοc

χύτρα δὲ φακέαc ἥψετο,

παγῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ Εὔπολιc Βάπταιc

ἀλλ' ἐξολεῖc με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν,

κωλῆ Ἀμειψίαc Κόννῳ

ἐντευθενὶ δίδοται μάλιcθ' ἱερώcυνα,
κωλῆ, τὸ πλευρόν, ἡμίκραιρ' ἀριcτερά.

cηcαμῆ Ἀριcτοφάνηc (Pac. 857)

πλακοῦc πέπεπται, cηcαμῆ cυμπλάττεται.

χαιρέτω ἄρα ἡ γῆ μονοcύλλαβοc οὖcα καὶ cυνήθηc τῇ νῦν χρήcει καὶ τῇ τῶν παλαιῶν πάντων. εἰ δέ τιc λέγει, καὶ ἡ Ῥέα Ῥῆ κέκληται ὑπὸ τοῦ Cυρίου, ἴcτω ὅτι αὐτοῦ ἴδιοc ἡ χρῆcιc καὶ οὐ πᾶcιν ἴcωc ἡ

---

l. 1 τοῦ pro τοῦ δὲ em. Ls. simul monens etiam τοῦδε τοῦ scribi posse. l. 3 cεύc pro εὐc scr. Ls. collato Choer. 209, 9. l. 4 Φλεύc pro Φεύc idem em. ex Choer. l. c. l. 5 μὴν Δνεὺc χείμερραν cod., em. Ls. coll. Lobeck. Parall. p. 92. l. 8 Ζάc pro Ζεύc em. Ls. ex Eust. 1387, 26, idem Φερεκύδει pro Φερεκύδῃ et κατὰ κίνηcιν ἰδίαν καὶ pro κατὰ κίνηcίν τινα ὑπὸ Βοιωτῶν. Nunc Lehrsius dubitat, num hoc κίνηcιc rectum sit. Inserendum fortasse ex Aristoph. Av. 570 censet καὶ Ζάν. cf. Ahrensius Philol. XXIII p. 206, qui rectius Ζῆc scribendum esse putat pro Ζήc, sed accentus Herodianeus est acutus, ut ex Theogn. 134, 28 περιcπᾶται τὸ Δρῆc καὶ Τρῆc, ὡc δέ τινεc βούλονται καὶ τὸ Ζῆc, quae verba ex Herodiano exscripta sunt, intellegitur. Herodianus docuerat Ζήc acuendum esse, sed esse quosdam, quibus non adstipulandum iudicat, qui Ζῆc circumflecterent. l. 14 λεκέαc ἥψατο cod. Bl. suspicatus erat φακέαc ἥψετο, quod confirmaverat Dindorfius allato Athenaeo IV p. 158: Ἐπίχαρμοc δ' ἐν Διονύcοιc «χύτρα δὲ φακέαc ἥψετο». recepit Ls l. 16 ἀλλ' ἐξομέλειc με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆ. cod. Dindorf. allato Athenaeo II p. 53 A ἀπολεῖc με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν suspicatus erat ἀλλ' ἐξαπολεῖc με κτλ., Meinek. fragm. Com. p. 169 min. ἀλλ' ἐξολεῖc. l. 17 in cod. scriptum est ἀμειψίαc κοινῷ· ἐντεῦθεν ὅcαι μάλιcτα ἱερωcανακωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶc ἀριcτερᾶc. Athen. IX p. 368 E Ἀμειψίαc Κόννῳ·

δίδοται μάλιcτα ἱερωcύνα
κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριcτερά

unde Hermanno corrigendum videbatur

ἐντεῦθεν ἐδίδοθ' ὅcα μάλιcθ' ἱερώcυνα
κωλῆ, τὸ πλευρὸν κτλ.

Quae cum Lehrsio exhibui, sunt Meinekii p. 404 ed. min., qui Fritzschii emendationem ἐντευθενὶ recepit. l. 21 cod. πλακόεccα ἕπεται, apud Aristoph., cuius locum indicavit Dindorf, legitur πλακοῦc πέπεπται.

καὶ Ἀττικοῖϲ ἡ γνῶϲιϲ ἐϲτί. τὸ δὲ πλῇ εἰρημένον παρὰ Διογένει τῷ Ἀπολλωνιάτῃ ἀντὶ τοῦ πλέῃ θηλυκοῦ ἐπιθετικῶϲ ἄγνωϲτον τοῖϲ ἄλλοιϲ. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Ϲαμίων ὥροιϲ· «τῇ δὲ νῇ τῶν Πυθιογειτόνων τιϲ ϲυγκυρέων ἐλάμβανε». καὶ παρὰ Ἀριϲτοφάνει ἐν Αἰολοϲίκωνι

καί κ' ἐπιθυμήϲειε νέοϲ νῆϲ ἀμφιπόλοιο.

ἡ δὲ γῆ κοινὴ ϲυνήθηϲ. ἔτρεψάν τε τὸ η̅ εἰϲ α̅ Δωριεῖϲ καὶ Αἰολεῖϲ καὶ Βοιωτοὶ γᾶ λέγοντεϲ, ὡϲ ἀϲυναλείπτου αὐτοῦ ὑπάρχοντοϲ. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κατὰ ποιητὰϲ εἴρηται καὶ γέα καὶ γαῖα καὶ αἶα.

Οὐρανόϲ. τὰ εἰϲ ν̅ο̅ϲ̅ λήγοντα ὀνόματα τριϲύλλαβα ὀξύνομενα καὶ ἔχοντα τὸ α̅ ϲυνεϲταλμένον πρὸ τέλουϲ μὴ καθαρεῦον οὐδέποτε τὴν ἄρχουϲαν ἔχει φύϲει μακράν, οἷον ἱκανόϲ, καίτοιγε τὸ ῥῆμα ἐξέτεινε τὸ ῑ, πείθω πιθανόϲ, εἴδεται ἰδανόϲ,

ϲὰϲ ἰδανὰϲ χάριταϲ.

ἀγανόϲ, τραγανόϲ, ϲφεδανόϲ, ἑδανόϲ, ὀρφανόϲ, πεδανόϲ, ῥοδανόϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ οὐρανόϲ, ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύϲει μακρᾶϲ. Ἀλκαῖοϲ δὲ καὶ εἰϲ ω̅ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, ὠρανὸϲ λέγων κατὰ τροπὴν τῆϲ ο̅υ̅ διφθόγγου εἰϲ τὸ ω̅, καὶ ἄνευ τοῦ υ̅ ὀρανόϲ, ὥϲτε τὸ ἐπιζητούμενον παρ' αὐτῷ λελύϲθαι. καὶ Ϲαπφώ·

ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυϲαπάχεα.

προϲέθηκα μὴ καθαρεῦον, ἵνα μὴ ζητῶμεν περὶ τοῦ «εἰανοῦ ἁπτομένη» (Π 9) καὶ «ἑανοῦ καϲϲιτέροιο» (Ϲ 613).

Ἀθηνᾶ. οὐδὲν εἰϲ ν̅α̅ λῆγον ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν θηλυκὸν περιϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀθηνᾶ οὕτωϲ ἔϲθ' ὅτε ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγόμενον καὶ ὑπὸ τῆϲ ϲυνήθουϲ λέξεωϲ. εἰ δέ τιϲ λέγοι καὶ ἡ Δανᾶ οὕτωϲ εἴρηται παρ' Ἑκαταίῳ, «τῇ Δανᾷ μίϲγεται Ζεύϲ», ἴϲτω ὅτι 8 τοῦτο παρ' Ἑκαταίῳ ἐϲτὶ καὶ ἐν τῇ χρήϲει τῶν Φοινίκων, ὡϲ αὐτόϲ φηϲι, οὐκ ἔτι μέντοι Ἀττικοῖϲ καὶ τῇ ϲυνηθείᾳ γνωϲτόν. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὴν θεὸν ποικίλωϲ λεγομένην κατὰ τὴν εὐθεῖαν. προϲέθηκα δὲ ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὸ ϲύνηθεϲ τὸ μνᾶ Ἀττικοῖϲ τε καὶ τῇ

---

l. 2 Ἀπολλωνίτῃ cod., em. Ls. l. 3 ὥροιϲ pro ὅροιϲ em. Ls. Πυθογειτονίων cod., em. Ls. l. 4 τὸν φυρτὸν cod., Ls. scripsit ϲυγκυρέων explicans: «incidens prendebat vel potius deprendebat» nescio quid molientem. l. 5 διvϲίλλωνι cod., em. Dind., qui etiam κ' in versu post καί inseruit. cf. Mein. p. 242. l. 8 ἀϲυναλήπτου cod., em. Bl. l. 9 cod. καὶ ἡ γάϲ εἴρηται, em. Lehrs, et formam ipsam γάϲ ut monosyllabum breve et articulum vitiosa esse monens; Lob. in γάϲ aut δᾶ aut γάνα latere opinatus est Parall. p. 81. l. 14 εἴδαται cod., em. Ls. τὰϲ ante ϲὰϲ om. Ls., etiam τὰϲ retineri et ϲὰϲ omitti posse monens. Callimachi verba esse adnotavit Dind. laudato Heynio ad Hom. Vol. VI p. 557. l. 15 τράγοϲ cod., em. Dind. ἐδανόϲ cod., em. Ls. l. 16 cod. Ἀλκαῖοϲ δὲ εἰϲ ω̅ et versu insequente καὶ ὠρανόϲ, particulam καὶ transposuit Ls. l. 20 cod. ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὠρανῶ δυϲπαχέα. secutus sum Lehrsium, qui recepit emendationem Hermanni Opusc. VI p. 113, nisi quod cum Ahrensio de dial. Dor. p. 547 δοκίμωμ' scripsit. Ahrens h. l. (cf. de dial. Aeol. p. 271) suspicatur ψαύην δ' οὐ δοκίμωμ' ὀράνω δυϲεπαύχεα i. e. δυϲαυχέα. Bergk lyr. poet. ed. II fr. 37 scribit: ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύϲι πάχεϲιν. l. 21 αἰανοῦ ἁπτομένοιϲ cod., em. Dind. l. 22 ἑανοῦ cod., em. Dind. l. 25 ὑπό τινοϲ cod., em. Ls.

νῦν χρήϲει καὶ ἀπεξενωμένον τὸ Χνᾶ· οὕτω γὰρ πρότερον ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.

Μοῖρα. οὐδὲν εἰϲ ρα λῆγον ϲυνεϲταλμένον θηλυκὸν διϲύλλαβον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ μοῖρα ἀπηνέγκατο τῆνδε τὴν παράληξιν. τὸ γὰρ Χοίρα ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἐπώνυμον, ὥϲπερ καὶ παρὰ Δεινίᾳ· «λέγεται δὲ τοὺϲ Λακεδαιμονίουϲ καθ᾽ ὃν ἐν Τεγέᾳ χρόνον ἦϲαν αἰχμάλωτοι δεδεμένουϲ ἐργάζεϲθαι διὰ τοῦ πεδίου τὸν Λαχᾶν ποταμόν, Περιμήδαϲ ἐν Τεγέᾳ δυναϲτευούϲηϲ, ἣν οἱ πλεῖϲτοι καλοῦϲι Χοίραν».

Ἄρτεμιϲ. οὐδὲν εἰϲ μιϲ λῆγον θηλυκὸν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ βαρυνόμενον τῷ ε θέλει παραλήγεϲθαι. μονάζει ἄρα τὸ Ἄρτεμιϲ κατὰ τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβήν. εἰ δέ τιϲ λέγοι, ὅτι τὸ Χρυϲόθεμιϲ πρὸ τέλουϲ ἔχει τὸ ε, εἴϲεται ὡϲ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ θέμιϲ ϲυντεθειμένον ἐϲτί, τὸ δὲ Ἄρτεμιϲ οὐχ οὕτωϲ ἔχει. μήποτε οὖν Δωριεῖϲ διὰ τοῦ α προφερόμενοι αὐτὸ κατά τι κατορθοῦϲιν. Ἄρταμιϲ γὰρ λέγουϲιν, ὡϲ τὸ δύναμιϲ καὶ Ϲεμίραμιϲ.

Παρθένοϲ. τὰ εἰϲ νοϲ λήγοντα ὀνόματα ἐπ᾽ εὐθείαϲ πτώϲεωϲ τῷ ε παραληγόμενα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ ἤτοι τρίτην ἀπὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἢ ἐπὶ τέλουϲ. καὶ τῶν μὲν ἐχόντων τρίτην ἀπὸ τέλουϲ τὴν ὀξεῖαν παράδειγμά ἐϲτι ταῦτα· Ὄρμενοϲ, ἔβενοϲ, Ἕλενοϲ, Τήμενοϲ, Ὤλενοϲ, Ἰάλμενοϲ· τῶν δὲ ἐπὶ τέλουϲ ταῦτα· Τιϲαμενόϲ, Δεξαμενόϲ, Ἀκεϲαμενόϲ, Κλαυϲαμενόϲ· καταλέγεται δὲ ἐν μαλακοῖϲ. Ἀγχομενόϲ,

γενναία,
Βοιωτὶϲ δ᾽ ἦν, ἐξ Ἀγχομενοῦ,

---

l. 3 monuit Lehrsius hoc de μοῖρα occurrere in Excerptis Grammat. Codicis Barocc. Ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ, unde edidit Cram. An. Ox. III p. 263 «λέγει ὁ Ἡρωδιανὸϲ ἐν τῷ περὶ μονήρουϲ λέξεωϲ, ὅτι οὐδὲν εἰϲ ρα κτλ.» usque ad finem. l. 5 τὴν post τῆνδε ex Barocc. inseruit Ls. l. 6 in cod. Havn. ἐν τῇ γαίᾳ Barocc. ἐντελέα, l. 8 Havn. ἐν τῇ γαίᾳ Barocc. ἐν Τεγαιᾷ, utroque loco ἐν Τεγέᾳ correxit Dind. Lehrsius adnotat Cramerum philol. Mus. p. 635 ostendere non uno modo Diniae narrationem discrepare ab Herodoto I 66 et Pausan. VIII 48, 3. 47, 2, neutrum fluvium Lachan commemorare. cf. etiam Müller fragm. hist. Graec. III p. 26. l. 13 cod. ϲυντεθημένον, correxit Dind. l. 14 cod. διὰ τὸ α em. Ls. l. 20 παράδειγμά ἐϲτι ταῦτα in παραδείγματα mutandum censuit Dind., sed Lehrsius singularem firmavit exemplis Mon. 26, 16, Steph. Byz. s. Ἄγκυρα. ἔμενοϲ cod., em. Ls. l. 22 καλεῖται δὲ ἐν μαλακοῖϲ cod. Th. Bergk. Comment. p. 129 ἐν Μαλθακοῖϲ (sc. Cratini) cum Blochio scripsit, quod recepit Meinek. p. 27. Lehrsius, quem secutus sum, potius pro καλεῖται scribendum indicavit καταλέγεται libenter concedens luxuriosorum recensum fuisse in ipsis Cratini Malthacis. l. 23 verba Aristophanis quae in cod. γενναῖα βοιώτιοϲ ἐν ἀγχομενοῦ scripta sint, sic emendanda censuit Lehrsius

γενναία,
Βοιωτὶϲ δ᾽ ἦν ἐξ Ἀγχομενοῦ,

Ἀγχομενόϲ loci nomen esse ut Ὀρχομενόϲ putans. Nunc mecum communicavit sic, ut exhibui, scribendum esse γενναία, | Βοιωτὶϲ δ᾽ ἦν, ἐξ Ἀγχομενοῦ se opinari, ita ut Ἀγχομενόϲ pro nomine proprio accipiendum sit. Videri enim coenam collaticiam esse (nostro versu festivus sermo fit de anguilla) et ἐξ Ἀγχομενοῦ significare ex domo Anchomeni, cuius rei exemplum ex Aristoph. Pac. 1141. 1146 profert:

κἀξ ἐμοῦ δ᾽ ἐνεγκάτω τιϲ τὴν κίχλην καὶ τὼ ϲπίνω·
μυρράναϲ τ᾽ αἴτηϲον ἐξ Αἰϲχινάδου τῶν καρπίμων.

Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι

ξυνετὸς
Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς.

τὸ τοίνυν παρθένος ἀκοινώνητον καθέστηκε τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι, μό- 9 νον παροξυνόμενον ἐπ' εὐθείας καὶ ὄνομα ὑπάρχον.

Ποσειδῶν. οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ $\bar{ω}$ κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ $\bar{υ}$, ὡς τὸ Καλυδών, Ἀμυδών· τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ $\bar{ω}$ εἰς $\bar{ο}$, οἷον χελιδών χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον, εἴτε ὁ περὶ τελετῶν γράψας, Σαρπηδών Σαρπηδόνος, εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται

Σαρπηδὼν ἀκτή·

ἐν Τυμπανισταῖς

ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα·

καὶ ἡ νῆσος ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·

τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἳ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆσον πετρήεσσαν·

Τενθρηδών, Πρόθου πατήρ, Φαρκηδών, Ἀπιδών, Μυρμιδών, Ἰσσηδών, Ἀσπληδών, Μακεδών, καὶ καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ $\bar{ο}$ τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα
λεσχαίνεις —

ἕνεκα μέτρου τὸ $\bar{ω}$ ἐφύλαξεν. εἴ πως οὖν τὸ Ποσειδών ὀξύνεται, ὀφείλει διὰ τοῦ $\bar{ο}$ κλίνεσθαι.

---

l. 1 cod. Μάντεσσι, quod in Μάντεσι ut titulus esset fabulae Sophocleae, mutandum iudicavit Bergk comment. p. 129, ubi etiam pro corrupto ξουθὸς scribendum proposuit ξανθός; cf. Nauck frag. tragic. p. 172. Lehrsius scripsit ξυνετός. l. 4 signum, quod in codice est, Blochius τῆς καταλήξεως, Lehrsius, cui adstipulor, τοιούτῳ significare putat. l. 6 Lehrsius adnotat articulum valde corruptum in An. Ox. III 240, 3 niti in Herodiano sed commixtum esse cum recentiorum commentis idemque sentit Ahrensius in doctissima disputatione de nomine Ποσειδῶνος in Philol. XXIII p. 1 seqq., quam accurate cum Lehrsio contuli. l. 8 κλυδών cod., quod non aptum est, quia de hyperdisyllabis agitur, quare recte emendavit Ls. Καλυδών. l. 9 περὶ τελευτῶντος cod., Lehrsius recepit emendationem Lobeckii Aglaoph. 1352. l. 11 Αἰχμαλωτῆσιν cod., correxit Dind., est frag. 42 ap. Nauck. p. 111. l. 14 cod. ἄστροις, Bergk. ἄντροις, est fr. 575 ap. Nauck. p. 215. l. 17 cod. ὑποκυσσαμένη et δεινά, l. 18 καὶ et ἐπ', ὑποκυσαμένη, αἰνά Dind. em., αἳ Heinrichsen carm. Cypr. p. 71, ἐν Ls., l. 19 ἣ ante νῆσον delevit Dind. cf. Homeri Carmina ap. Didot. p. 594 fr. 18. l. 20 τεθρηδών πρόθος πατήρ emend. Dind. adnotans inter Τευθρηδών, Τερθρηδών et Τεθρηδών fluctuare libros scriptos Hom. Il. B 756 et Tzetz. ad Lycophr. 899. Φαρκιδών cod., em. Lobeck. ad Ai. p. 170. ἀσπιδών cod., Ἀπιδών restituit Lehrs coll. St. B. s. Ἀπία et Theogn. 32, 23. μυρμηδών cod., corr. Dind. ἀσσιδών cod., em. Lob. ad Ai. p. 170. l. 23 τὸ γὰρ cod., em. Ls. l. 25 pro codicis scriptura εἴ πως, quam tuetur Ls., Blochius et Dind. posuerunt εἴπερ.

Οὐδέν τε τῶν εἰϲ δων ὀξυτόνων διὰ τοῦ εων καὶ αων λέγεται· τὸ μέντοι προκείμενον εἴρηται καὶ Ποϲειδέων καὶ Ποϲειδάων.

Ἴϲωϲ περιϲπᾶται. ἀλλ' οὐδὲν εἰϲ ων λῆγον περιϲπώμενον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ φύϲει μακρὰν παραλήγεται. Ἀντιφῶν, Ξενοφῶν, Εὐρυφῶν, Ὁμήρου υἱόϲ, Νικοφῶν ὁ κωμικόϲ, Ἀριϲτοφῶν, Ἀγλαοφῶν, ὁ Βελλεροφόντηϲ κατά τιναϲ Βελλεροφῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα· Χαρναβῶν, Ϲοφοκλῆϲ Τριπτολέμῳ

καὶ Χαρναβῶντοϲ, ὃϲ Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν,

Εὐρυπῶν· Λακεδαιμονίοιϲ Εὐρυπωντίδαι· Ϲυλοϲῶν, Δεξικρῶν Ϲιμωνίδηϲ (?), Ἑρμοκρῶν παιδοτρίβηϲ τιϲ ἱϲτορεῖται, Καλλικῶν, Δηικῶν ὁ Ἡρακλέουϲ, Ἡρακλῶν ὁ περὶ Ἰλιάδοϲ γράψαϲ καὶ Ὀδυϲϲείαϲ, Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Ϲαμοθρᾴκια γράψαϲ, Λαοκῶν, ἄλλο πλῆθόϲ ἐϲτι τοιοῦτον ὀνομάτων περιϲπωμένων μὴ ἐχόντων πρὸ τέλουϲ φύϲει μακράν.

Πάντα τε τὰ προειρημένα διὰ τοῦ ντ κλίνεται· τὸ δὲ Ποϲειδῶν οὐχ οὕτωϲ ἐκλίθη.

Τὰ περιϲπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοϲι ϲυλλαβαῖϲ, διὰ τοῦ ο λέγεται. Δημοφόων, Καλλίμαχοϲ

νυμφίε Δημοφόων, ἄδικε ξένε,

Καλλικόων, Εὐφορίων

κακώτερε Καλλικόωντοϲ,

Ἱπποθόων,

Εὔμολποϲ Δόλιχόϲ τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμοϲ.

τὸ μέντοι Ποϲειδῶν ἢ Ποϲειδέων ἢ Ποϲειδάων.

Οὐδὲν περιϲπώμενον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τρέπει τὸ ω εἰϲ α παρ'

---

l. 1 τῶν εἰϲ λων cod., correxit Dind. l. 4 φύϲει μακρὰν cod. Dind. scripsit μακρᾷ, quod non necessarium esse demonstravit Ls. ad Mon. 14, 18. l. 5 ὁ Βελλεροφόντηϲ inseruit Ls., l. 6 βελοροφῶν cod., em. Dind. l. 8 ὅτι τῶν ὅϲ γε ἄρχει τὰ νῦν cod., em. Lob. Aglaoph. p. 215 collato Hygino Astron. XIV cf. Nauck frag. tragg. p. 210 fr. 543. l. 9 ἀλκμοῖϲ ἧδε ῥυπῶν cod., em. Ls. ἧδε ex supra scripto ἰδαι ortum ratus. Δεξικρῶν tuetur Lehrsius conferens Arcadium 14, 26, a Lobeckio ad Ai. p. 172 emendatum et Choer. Dict. 298, 34. ἑρμονίδηϲ cod., Ϲιμωνίδηϲ substituit Meinekius Com. I p. 500, qui propter subsequens Ἑρμοκρῶν corruptum putat; secutus Lehrsius, sed dubitanter, quum possit etiam scribi ἑρμοκοπίδηϲ, Ἐροιάδηϲ, νεμεονίκηϲ. l. 10 ἱϲτορεῖ cod., ἱϲτορεῖται Lehrsius cum Mein. l. c. ὁ ante Ἡρακλέουϲ inseruit Ls. l. 11 Ἡρακλῶν quod propter antecedens simile Ἡρακλέουϲ excidit, inserui monente Lobeckio Proll. 317, qui profert Suidae testimonium Ἡρακλέων ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰϲ Ὅμηρον. Ἡρακλέων commemoratur etiam a Choer. Dict. 298, 23. — ὅπερ cod., ὁ περὶ Bl., qui etiam post γράψαϲ inseruit καί. De Ἀθηνακῶν cf. Lobeck. l. l. l. 17 Callimachi verba afferri etiam a Choer. 298, 14 (Bekk. 1361) monuit Dind. l. 19 de Euphorionis loco cf. Mein. Anall. Alex. p. 154. l. 22 Εὐμόλοποϲ cod., em. Dindorf. coll. hymn. Cer. 154, Mein. l. c. etiam hunc versum fortasse Euphorionis esse suspicatur. l. 24 cod. τὸ εω, corr. Ls. monens recte scribi in An. Ox. III 240, 9.

Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσι· τὸ δέ γε Ποσειδῶν ἐτράπη. Ποσειδάν γὰρ λέγεται.

Οὐδὲν περισπώμενον ἐπὶ κλητικῆς εἰς ον περατοῦται. πῶς οὖν Πόσειδον λέγεται ἡ κλητική;

Οὐδὲν περισπώμενον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶσιν· ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν

— Αἰγαίου Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμὸς —

Οὐδὲν περισπώμενον εἰς δων λήγει· τὸ δὲ Ποσειδῶν ἔχει δ πρὸ τοῦ ω.

Δῆλον οὖν ὅτι κατὰ ταῦτα πάντα μονῆρές ἐστι τὸ ὄνομα, οὔτε τοῖς ὀξυνομένοις τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν σῶζον οὔτε τοῖς περισπωμένοις. τὴν δὲ τούτων λύσιν ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων δηλοῦμεν. εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ α μένοντος τοῦ ς Ποσείδαν

οὐδέπω Ποσείδαν

ἄλμυρον ἐστιφέλιξε πόντον,

παρὰ δὲ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ ς εἰς τ Ποτειδάν κατ' ὀξεῖαν τάσιν, ἔνθεν γενικὴ παρ' Ἐπιχάρμῳ . . . . . δευτέρῳ

τοῦ Ποτειδᾶνος δὲ χρηστὸν υἱὸν Ἱπποκάμπιον.

---

l. 1 verba ἢ Δωριεῦσι quae desunt An. l. c. ex sequentibus falso huc illata esse censet Ahrens l. c. 4 et 5, qui regulam hic propositam non rectam esse iudicat, quum Dores e. g. participium μελετῶν in μελετᾶν mutarent (dial. Dor. II 196), Aeoles vero in μελέταις. Sed etiam Choer. de dialectis loquitur p. 299 τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε γίνεται παρὰ τοῖς διαλέκτοις εἰς αν· τὸ δὲ Ποσειδῶν γίνεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς αν· οἱ μὲν γὰρ Δωριεῖς Ποτιδάν λέγουσι ὀξυτόνως, οἱ δὲ Αἰολεῖς Ποτίδαν καὶ Ποσείδαν λέγουσι βαρυτόνως, unde ἢ Δωριεῦσι potius in Anecd. excidisse putes. Caeterum Herodianus canonem suum fortasse ad nomina tantum extendit, Ἀλκμάν vero non ex Ἀλκμάων contractum, sed syncopatum opinatus est. Ποσειδάν codicis Ahrens. verbis ἢ Δωριεῦσι exturbatis in Aeolicum Ποσείδαν sive potius Ποσίδαν mutare vult; ex Choer. loco citato concludi potest ap. Herodianum post Ποσειδάν excidisse καὶ Ποσείδαν nisi Herodianus hic, ubi cardo rei in trope vocalis vertitur, accentus distinctionem non necessariam habuit. l. 5 κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν cod. Dind. ad h. l. scribendum proposuerat κατὰ γενικὴν πτῶσιν, quod recepit Lehrs; in Thesaur. VI c. 1516 post πτῶσιν lacunam esse sic fere explendam: κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· [τὸ δὲ Ποσειδῶν ἀπεκόπη· Ποσειδῶ γὰρ λέγεται. οὐδὲν εἰς ων λῆγον ἀποκόπτεται κατὰ γενικὴν πτῶσιν· τὸ δὲ Ποσειδῶνος] ἐξεκόπη suspicatus erat. Ahrens l. c. hanc Dindorfii sententiam, quam et Lehrsius admittendam censuit, probat, lacunam tamen coll. Choer. 299, 11 sic potius expleri vult: κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· [τὸ δὲ Ποσειδῶν ἀπεκόπη· Ποσειδῶ γὰρ λέγεται· κατὰ δὲ γενικὴν πτῶσιν] ἐξεκόπη παρ' Ἀριστίᾳ, librarium ab priore πτῶσιν ad alterum πτῶσιν aberrasse arbitratus. Equidem cur a Lehrsio discederem, non habui. l. 6 Ἀνταῖος post φησὶν om. Ls., Ahrensius retinuit trahens ad versum, ita ut Antaeo natus loquatur. l. 11 τὴν ante αὐτὴν inseruit Dind. l. 12 Ahrensius, ut servetur memoria formae per ι scriptae, quam, quum haec scriptura in quibusdam nominis speciebus certis testimoniis firmetur cf. p. 20, Herodianum praetermisisse non verisimile sit, pro codicis verbis παρὰ Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ α μένοντος τοῦ υ Ποσειδᾶν scribendum proponit παρὰ Ἀλκαίῳ διὰ τοῦ ι καὶ τοῦ α μένοντος τοῦ ς Ποσίδαν. — pro τοῦ υ Dindorf. Thes. correxerat τοῦ ς, Lehrsius, quem secutus sum, pro Ποσειδᾶν exhibuit Ποσείδαν et in verbis Alcaei pro Ποσειδᾶν ἁλμυρὸν scripsit Ποσείδαν ἄλμυρον. l. 16 τρέπομεν οὐ τὸ ς cod., τρεπομένου Bl., τοῦ Ls. Ποσειδὰν κατ' ὀξύαν τάσιν cod., correxit Dind., Ahrensius Ποτιδάν a Choer. 299, 5 confirmatum scribendum censet. l. 17 lacunam inter Ἐπιχάρμῳ et δευτέρῳ statuit Dind. Thes. his verbis: «ante δευτέρῳ excidit nomen fabulae aliquod velut Ἀμύκῳ». Locum ipsum cod. sic exhibet: τοῦ Ποσειδάνος δὲ χρη-

εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς ὡς Κερκιδᾶς· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι

ναὶ τὸν Ποτιδᾶν, κοιλότερος ὀλμοῦ πολύ.

Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη «Ποτιδᾶ δροσοχαῖτα». ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας τὴν γενικήν φησι

τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω.

11 ἴσως δέ ἐστί τι καὶ Ποσιδέης, ἔνθεν ὡς τὸ Ἡράκλειον παρὰ τὸ Ἡρακλέης οὕτω Ποσίδειον καὶ

Ποσιδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος.

ὁμοίως δὲ καὶ ἀρσενικῶς κτητικῶς Ποσίδειος, ὡς Ἡράκλειος ἆθλος. Σοφοκλῆς ποιμέσι

τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους
ἀποσεισαμένη θριγκοὺς —

Ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσι λέγεται ὁ θεός. ὀξυτονηθὲν τὸ ὄνομα μῆνα δηλοῖ. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ διηνεκῶς μένοντος τοῦ c̄ καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ᾱ ὑπάρχοντος. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ c̄ εἰς τ̄. Κόριννα Βοιωτῷ

τοὺ δέ, μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάωνος,
ἄναξ Βοιωτέ.

Ὅτι πολλοὺς ἐποίησε σχηματισμοὺς καὶ ἐν ἑτέροις εἴρηται.

Νῆσος. τὰ εἰς c̄ōc̄ λήγοντα δισύλλαβα τῷ η̄ παραληγόμενα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι, Κτῆσος, Θῆσος, Δρῆσος, Ῥῆσος, Μνῆσος. πεπλάνηται ἄρα ἡ νῆσος παρὰ τὸ γένος.

στὸν υἱὸν ἱππόκαμπτον, Ποσειδᾶνος scr. Dindorf., ἱπποκάμπετον Ahrens p. 6 comparans ἀπευκτός ἀπεύχετος, Dind. Thes. quem cum Lehrsio secutus sum, ἱπποκάμπιον. l. 1 ποτείδας ὡς κερκίδας cod., Ποτιδᾶς ὡς Κερκιδᾶς Ls. em., de accentu cf. Ahrens dial. Dor. p. 246 et Philol. l. c. p. 12 not. et quem laudat, Meinek. Anall. Alex. p. 388. l. 2 αἰνετὸν ποτίδαν et ὀλμοῦ cod., em. Dind. thes., Meinek. l. 3 ποτίδα δραστοχαῖτα cod., πρασιοχαῖτα (vel πρασοχαῖτα) em. Ahrens dial. Dor. p. 466, Lehrsius quem secutus sum recepit coniecturam Crameri δροσοχαῖτα. εἰλώτας cod., spiritum mutavit Ls. l. 5 τεμενεποτιδᾶ ποντίῳ cod., em. Dindorf. in praefat. ad Hom. Iliad. ed. Lips. 1824 II τέμενος Ποτίδα ποντίω et postea Meinek. τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω fragm. com. p. 183 ed. min. adnotans: «publicavit haec etiam Aldus Inst. gramm. p. 19, ubi Eupolidis verba ita scripta sunt: τέμενος Ποτιδᾶ ποντίου». l. 6 ποτιδίης cod., Ls. Ποσιδέης, Ahrens p. 7 Ποσιδῆς. ἡρακλίης cod., Ἡρακλέης Dind. et Ls., Ἡρακλῆς Ahrens. l. 7 ποσείδειον cod., ποσίδειον Dind. l. 8 ποσειδήϊον cod., ποσιδήϊον Dind. l. 9 ποσείδιος et ἡράκλιος cod., Ποσίδειος et Ἡράκλειος Dind. l. 11 τυχῶν cod., τειχέων Dind. et Ls., Nauck. p. 193 fr. 463 τοίχων. ποσειδίους cod., ποσιδείους Dind. ante θριγκοὺς (cod. θρίγκους) ἀποσεισαμένη Nauck. cum Dind. lacunam sumsit, Ls. verba transposuit. Ahrensius scribendum suspicatur: καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους | τοίχων θριγκοὺς ἀποσεισαμένη. l. 13 Ποσειδέων tuetur Lehrsius Arcad. 18, 8, Theogn. 28, 1, Ahrensius Ποσιδέων scribendum censet p. 26 propter constantem mensis Ποσιδεών formam, a qua Ποσειδέων accentu tantum differre dicat Herodianus. l. 15 Ποτειδάων et l. 17 Ποτειδάωνος retinet Ls. obloquente Ahrensio, qui Boeoticam formam omnino per ῑ scribendum esse asseverat. Lehrsius monet, in inscr. thebana (Keil, syll. inscr. boeot. p. 73, epigr. Excurse p. 383) Ποτειδάονι legi. l. 16 Βοιωτοί cod., Ahrens Βοιωτῷ em. de dial. Aeol. 277. verba poetriae in codice sic scripta sunt: τοῦδε μάκαρ κρονίδη· τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ Βοίωτε, quae Ahrens l. c. sic emendanda putavit τοὺ δὲ, μάκαρ Κρονιδῆϊε, τοὺ Ποτιδάωνος, ϝάναξ Βοιωτέ, nunc in Philol. l. c. τοὺ δὲ μάκαρ Κρονίδα' (i. e. nepos Croni) οὑιὲ (fortasse οὑέ coll. Doric. ὑός) Ποτιδάωνος ϝάναξ Βοιωτέ. Bergkius fr. Corinnae 1 scripsit τοὺ δὲ μάκαρ Κρονίδα, τοὺ Ποτειδάων ἄναξ Βοιωτέ. Equidem hic Lehrsii scripturam deserere nolui.

Κάλλος. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα δισσὸν τὸ λ οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα. Ὕλλος, Κύλλος τό κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, Σκύλλος ὁ κολυμβητής, Ψύλλος, Ἀγροίτας α′ Λιβυκῶν· «ἀνδρωθέντα δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις καὶ γεννῆσαι παῖδας Ἀδυρμαχίδαν, Ἀραραύκηλα, Ἀσβύταν, Βάκαλα, Μάκαν, Ψύλλον»· ἀφ᾽ οὗ Ψύλλοι τὸ ἔθνος. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, Ἡρόδοτος α′ (30), Φέλλος τὸ κύριον, Ἡσίοδος

Φέλλον ἐϋμμελίην τηλεκλειτὴ Μελίβοια,

Φίλλος (†), παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα, σίλλος, Γρύλλος καθάρας τοὺς Διοσκούρους ὡς Φιλοστέφανος, Κόλλος Δημόγνητος ἐν τῷ περὶ Κνίδου· «καὶ Κόκκυγα τὸν Τελέστορος καὶ Κόλλον τὸν Σκίρου καὶ Λώγασον τὸν Αὐτονόμου καὶ Κτῆσιν τὸν Μνησιθέου». Γάλλος, ὁ ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνος, Ἴλλος, Γίλλος, Ἡρόδοτος γ′ (138). ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τούτοις ἐμφερῆ, ἅπερ παραιτεῖται τὸ οὐδέτερον γένος. δῆλον οὖν ὡς τὸ κάλλος πεπλάνηται ἢ περὶ ποσότητα τοῦ λ ἢ περὶ τὸ γένος. ὅσα γὰρ οὐδέτερά ἐστιν εἰς ος λήγοντα ταῦτα παραιτεῖται ἔχειν ἕτερον λ, 12
ὡς τὸ ἕλος, μέλος, βέλος, θάλος, φάλος (†).

Ἀπόλλων. τὰ εἰς λων λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόματα, εἰ διπλασιάζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι, ὡς ἔχει τὸ Χέλλων, Καλλίμαχος

---

l. 2 ὕλλος τὸ κύριον cod., Ὕλλος, Κύλλος τὸ κύριον Ls. praeeunte Dindorfio Aristoph. fr. p. 129 cf. Meinek. fr. com. p. 27 ed. min. l. 3 σκῦλλος σκύλλου πατήρ cod., Schneidewinus in Bergkii rel. com. Att. 439 Κύλλου πήρα emendare voluit, proverbium antecedentibus verbis significatum hic disertis verbis afferri arbitratus; Lehrsius collato Athen. 296 f. Αἰσχίων δ᾽ ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι scripsit Σκύλλος ὁ κολυμβητής. l. 4 ψάλλος ἀγροιῶτας ἀπὸ λιβυκῶν· ἀνδρωθέντα δὲ τὸν ἀμφιθέμιν πλησιάσαι ταῖς νύμφαις καὶ γεννῆσαι παῖδα μυρμαδάναρ· αὐδακήνας· βυγάνμα· καλομάκαν ψῦλλον, ἀφ᾽ οὗ ψῦλλοι τὸ ἔθνος cod., Ἀγροίτας α′ Λιβυκῶν Dindorfius in praef. ad Homeri Iliadis ed. Lips. 1824 II emendavit et post eum Lob. Aglaoph. 988; nomina propria in ipso Agroetae loco restituere conatus est Cram. Mus. phil. Cantabr. I p. 633 invenitque maxime Herodoteo catalogo usus IV 175, ex quo etiam Lobeckius l. c. nomina restitui posse indicaverat, Adyrmachidam, Asbytam, Bacala, Macam, quibus Meinekius Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft 1845 N. 133 p. 1064, qui Crameri inventa non cognita habens, in eadem incidit, addidit Ararauceles. cf. Müller frag. hist. Graec. IV p. 294. l. 8 versus Hesiodi (Goettling. fr. CXXXIV, Didot. XCVI) sic in cod. scriptus est: φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ Μελιβοίᾳ, em. Ls. l. 9 nomine Φίλλος signum corruptelae addidi cum Lehrsio, Dindorfius aut βίλλος (τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον Arc. 53, 1) aut Βίλλος (Hippocrat. 1162 A) proposuit; utrumque enim admittit vox ὄνομα. cf. Bergk. fragm. lyr. p. 806 ed. II.

l. 10 φίλος στέφανος cod., em. Bl. pro Δημόγνητος Nauckium velle Διόγνητος (sic enim cum Meinek. spec. in Athen. I p. 30 dicit, ubi hunc locum citat) aut Δημάγητος adnotat Lehrs. cod. Κνιδίου, em. Lehrs. Locum ipsum cod. sic exhibet: καὶ κοκκυνα τὸν τελέστερον καὶ κόλλον τὸ σκίρου καὶ λωγάων, τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ κτῆσιν τὸν μνησιθέου, emendavit Meinek. Anall. Alex. 365 praeter λωγάων, pro quo Λαγωόν scribendum suspicatur, Lehrsius posuit Λώγασον commendatum appellativo λώγασος (Lob. Parall. 81) et patronymico Λωγασίδης (Nonn. XXXVI 282). l. 13 Ἴλλος Ls. substituit pro ἄλλος ab hoc loco alieno coll. Theogn. 17, etiam κίλλος vel Κίλλος proponens. πάλλος cod., Ls. scripsit quod exstat in Herodoti libro tertio Γίλλος. l. 17 φάλος neutrum ignotum est neque simile, quod substitui possit, se offert, quare Ls. suspicatur in hoc vocabulo contineri testimonium praecedentis θάλος «φίλον θάλος» Χ 87.

δημεχθέα Χέλλωνα,

Τρέλλων, παρὰ Cώφρονι τὸ ὄνομα, Θάλλων ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι (de venat. 7, 5), Cίλλων· Ἐπίχαρμος Χορευταῖς, Κάλλων ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν· σημειῶδες δὲ τὸ Ἀπόλλων ὡς περισσοτέραν ἔχον τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. οὐ μάχεται δὲ τὸ Ἀτιτάλλων, κατὰ τὴν συνήθειαν ἐν ἀγνοίᾳ ὂν καὶ τῇ χρήσει τῶν παλαιῶν. ἄλλως τε καὶ τῶν μετοχῶν ἐφύλαξε τὴν κλίσιν, ὡς Ἀτιτάλλοντος. ὁ γὰρ τοιοῦτος χαρακτὴρ μετοχῶν ἐστιν, ἰάλλων, ἰνδάλλων, ἀτασθάλλων, ἀγάλλων. ἐχρῆν οὖν καὶ τὸ Ἀπόλλων, εἰ μὲν ὄνομά ἐστι, δισυλλαβεῖν, εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἐστι, μετοχὴν εἶναι καὶ τὰ παρεπόμενα τῇ μετοχῇ ἔχειν κατὰ τὴν κίνησιν.

Πῦρ. οὐδὲν εἰς $\overline{υρ}$ λῆγον οὐδέτερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Cιμωνίδης καὶ ἕνεκα μέτρου δισυλλάβως ἀπεφήνατο·

τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύϊρ.

Τὸ δὲ Cῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν, ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον, ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Φοινίκη.

Μοῦσα. τὰ εἰς $\overline{σα}$ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα τῇ $\overline{ου}$ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὁρᾶται· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μετατίθεται ἀπὸ μετοχῶν, αἴθουσα, ὅπερ ἔχει δισσὸν μὲν τὸ $\overline{σ}$ ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ κυρίου κατά τινας ἕν, λέγω δὲ ὅτε σημαίνει θυγατέρα Ποσειδῶνος γενομένην καὶ Ἀλκυόνης. Φέρουσα, καὶ τοῦτο ἐπὶ μιᾶς τῶν Νηρηΐδων,

Φέρουσά τε Δυναμένη τε (C 43).

θυγάτηρ τε Ἡλίου ὀνομάζεται Φαέθουσα. Ἴωνος δὲ τοῦ Ξούθου ἀνα-
13 γράφεται μήτηρ Κρέουσα, ὁμωνύμως δὲ ταύτῃ καὶ Αἰνείου γυνή. Μέδουσα μία τῶν Γοργόνων,

Cθεινώ τ' Εὐρυάλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα (Hes. theog. 276).

Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρῆναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὅ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' Περσικῶν

παρὰ δὲ κρήνας ἀρεθούσας
μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις —.

οὐδὲν δ' ὅτι οὖν ὤφθη δισύλλαβον εἰς $\overline{α}$ λῆγον τῇ $\overline{ου}$ διφθόγγῳ παρα-

---

l. 1 cod. δὲ μέλθα χελλῶνας, em. Dindorf. ex Choer. Bekk. 1188, Gaisf. 134, 26, ubi δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα (ubi Bekk. Χελλῶνα, Gaisf. Χελῶνα). l. 4 περὶ δευτέραν cod., περισσοτέραν ἔχον Ls. l. 6 ἀλλ' ὥστε cod., em. Bl. l. 8 τοῦτος cod., correxit Dind. ἐστι cod., ἐστιν Ls. l. 11 ἔχει cod., corr. Bl. καὶ τὴν cod., em. Ls. l. 13 πῦρ. ὁ Cιμωνίδης cod., πῦρ, ὃ Bl., πῦρ ὅπερ Ls. l. 14 φηρὲς ἐς τύγε πύϊρ cod., em. Lob. Parall. p. 76. l. 17 εἰς $\overline{α}$ cod., em. Ls. l. 20 δὲ post λέγω inseruit Ls. l. 21 Ἀλκυόνης γενομένης cod., γενομένης, quod ex praecedente γενομένην ortum est, delendum esse suspicatus est Bl., delevit Ls. l. 24 ἰλίου cod., em. Ls. coll. Od. μ 133. l. 27 σθένω τ' εὗροι ἄλη cod., em. Dind. l. 29 ἄρδην cod., em. Ls. l. 30 Χοίριλος cod., Χοιρίλος Dind. l. 31 παρὰ δὲ «παρὰ in codice ita scriptum ut non satis appareat utrum hoc an περὶ dare voluerit librarius». Dind. l. 32 cod. φιλεδονεῖτο, em. Dind.

ληγόμενον ὁμοίως ἐν χρήσει τῇ τῶν παλαιῶν καὶ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, εἰ μὴ μόνον τὸ μοῦσα. Τὸ γὰρ Δοῦσα κύριον καθ' ἱστορίαν ἐστὶ λεγόμενον ἥ τε Χοῦσα πόλις Αἰγυπτίων.

Ἄρουρα. οὐδὲν εἰς ρα λῆγον θηλυκὸν συνεσταλμένον ἁπλοῦν προσηγορικὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ου διφθόγγῳ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνως ἄρουρα. πρόσκειται δὲ προσηγορικόν, ἵνα ἐκφύγωμεν τὰ κύρια, ὡς ἔχει τὸ Κόλουρα, ἔστι δὲ πόλεως ὄνομα, ὡς Ἑκαταίῳ· «δοκέω δὲ μάλιστα παρὰ Κόλουραν, ἵνα Πριηνέες ἕζοντο». Ἄργουρα πόλις Εὐβοίας, μέμνηται Δημοσθένης λέγων· «ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας». Ἴουρα, μέμνηται Μνασέας. Ὄλουρα, μέμνηται Ἐρατοσθένης. τό τε Κυνόσουρα ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ φυλακῇ, ἀλλὰ καὶ ἄκρα Μαραθῶνος οὕτως καλεῖται, καὶ κύριον καὶ σύνθετόν ἐστιν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἄρκτου

οἳ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσιν (Arat. Phaen. 36).

ἐφυλάξατο δὲ ταῦτα πάντα ὁ κανών.

Κάνωβος. οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Ἰόβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα Ναβωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.

Δίκη. τὰ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα μονογενῆ βαρύτονα, **14** ὅτε ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι, ἤτοι συνεσταλμένον ἔχει αὐτό, ἢ ἐκτεταμένον. καὶ τότε μὲν συνεσταλμένον ὁπότε σύμφωνον ὁρᾶται πρὸ τοῦ κ καταλῆγον, τότε δὲ ἐκτεταμένον ὁπότε οὐχ οὕτως ἔχει. οἷον Κίρκη, Δίρκη, Τρίκκη· συνέσταλται δὲ τούτων τὸ ι, ἐπεὶ σύμφωνον ἦν πρὸ τοῦ κ· τοῦ δὲ ἑτέρου νίκη, φρίκη. ἡ τοίνυν δίκη σημειῶδες. λείπει γὰρ ἢ χρόνῳ ἢ συμφώνῳ.

Νεῖλος. οὐδὲν εἰς ος λῆγον δισύλλαβον βαρύτονον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ Νεῖλος. Νῆλος γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον. τὸ δὲ πῖλος, σπῖλος, Ἶλος, ἔτι φορτικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενον διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χαρίεις. οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται, ἀλλ' ἢ τῷ α, ὡς ἔχει τὸ ἀντάεις, αὐλάεις, ἢ τῷ η, ὡς φωνήεις, αὐδήεις, παχνήεις, ἢ κατὰ συστολὴν ποιητικὴν

---

l. 1 οὕτως cod., ὁμοίως Ls. l. 8 Κολοῦραν cod., em. Ls. πρηνῆς cod., Πριηνεῖς Lob. Proll. 278, formam Ionicam restituit Ls. ἄγουρα cod., Dind.: «Midiana p. 558, 16, ubi Ἀργούρας scriptum. ἄργουρα etiam Arcad. 97, 4. 10». l. 10 Κυνὸς οὐρὰ cod., em. Dind. collato Arcad. 97, 10. l. 13 οἱ cod., οἳ Ls. l. 16 παρὰ τοῦ ἰώβᾳ cod., em. Bl. Lehrsius potius Νάβωμος scribendum putat. l. 25 οὐδεὶς cod., corr. Bl. l. 26 cod. νόϊλος τε, Ls. Νέϊλος, Ahrens de dial. Dor. 162 not. Νέϊλός τε γὰρ ἦν καὶ Νῆλος λέγεται; equidem non dubito, quin Νῆλος scribendum sit, nam Choer. Orth. 240, 27 Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ γὰρ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσι, unde derivata sunt quae Etym. M. cod. Havn. 1971 in E. Gud. 978 habet: Νεῖλος διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἐπεὶ Νῆλος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η. ἔθος γὰρ ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς η μετατρέπειν. l. 27 cod. πίλος, σπίλος, ἤϊλος ἔτι φορτικόν. τὰ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα, em. Ls. Cui de τῖλος Herodianus nimis decenter locutus esse videtur, ei licet putare excidisse φημὶ δὲ τὸ τῖλος.

τὸ ε̄, ἠχέειϲ, βρωμέειϲ, ἢ τὸ ο̄, ὡϲ ἀϲτερόειϲ, ἁρματόειϲ, ἢ τὸ ω̄, ὡϲ εὐρώειϲ, κητώειϲ. τὸ τοίνυν χαρίειϲ ϲημειῶδεϲ τῷ ῑ χρηϲάμενον πρὸ τέλουϲ. ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόειϲ εἶπεν, ἀποδοὺϲ τὸ ἐντελὲϲ τῇ λέξει.

Οὖϲ. τὰ εἰϲ ουϲ λήγοντα ὀνόματα μονοϲύλλαβα ἀρϲενικὰ πέφυκεν εἶναι, ἔϲθ᾽ ὅτε δὲ καὶ κοινωνεῖ θηλυκῷ γένει. φλοῦϲ [φηϲὶ], χλοῦϲ, Γλοῦϲ ὁ ληϲτήϲ, χνοῦϲ παρὰ Ϲοφοκλεῖ, βοῦϲ, ῥοῦϲ, θροῦϲ, νοῦϲ, ϲοῦϲ, πολὺ παρὰ τοῖϲ Ἴωϲι χροῦϲ. δῆλον ὅτι πεπλάνηται περὶ τὸ γένοϲ τὸ οὖϲ οὐδέτερον ὑπάρχον,

Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖϲ ἔλαϲε ξίφει (Λ 109).

οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθοϲ τῆϲ λέξεωϲ καθότι ποικίλωϲ λέγεται. οὖαϲ γὰρ καὶ ἡ γενικὴ οὔατοϲ· καὶ ὄαϲ, ἔνθεν ὄατοϲ· καὶ ὦαϲ, ἔνθεν ὤατοϲ· καὶ ὦϲ, ἔνθεν ὠτόϲ· καὶ ὦοϲ οὐκ εἰρημένον, ϲυνεϲχηματιϲμένον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ (I 28) ἀμφωέϲ. τοῦ μέντοι οὖϲ οὐ ζητητέον τὴν κλίϲιν.

Πούϲ. τὰ εἰϲ ουϲ λήγοντα ὀνόματα μονοϲύλλαβα περιϲπᾶται, χνοῦϲ, κνοῦϲ, χροῦϲ, Γλοῦϲ, θροῦϲ, φλοῦϲ, πλοῦϲ, ῥοῦϲ· ϲημειωτέον τὸ πούϲ ὀξυνόμενον· μετοχῆϲ γὰρ ἐδέξατο τόνον.

Ποδόϲ. τὰ εἰϲ δοϲ λήγοντα διϲύλλαβα τῷ ο̄ παραληγόμενα εὐθεῖαν ὑπιϲχνεῖται πτῶϲιν, ὁδόϲ, ϲποδόϲ· οὐ δόκιμοϲ ἄρα οὐδὲ ἡ γενικὴ ποδόϲ.

Φρήν. οὐδὲν εἰϲ ην λῆγον ὄνομα μονοϲύλλαβον μόνωϲ θηλυκόν. ἀλλ᾽ εἰ ἐπιδέχοιτο καὶ τὸ θηλυκὸν γένοϲ, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται. Ὁποῖόν ἐϲτι τὸ χήν. θηλυκὸν γὰρ αὐτὸ οἶδεν ὁ ποιητήϲ,

ὡϲ ὅδε χῆν᾽ ἥρπαξ᾽ ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ (ο 174),

καὶ

αἰετὸϲ ἀργὴν χῆνα φέρων (ο 161),

ἀρϲενικὸν δὲ οὕτωϲ,

χῆνέϲ μοι κατὰ οἶκον ἐείκοϲι πυρὸν ἔδουϲι
ἐξ ὕδατοϲ (τ 535),

εἶτα ἐπιφέρει

ἐλθὼν δ᾽ ἐξ ὄρεοϲ μέγαϲ αἰετὸϲ ἀγκυλοχείληϲ
πᾶϲι κατ᾽ αὐχέναϲ ἦξε καὶ ἔκτανεν, οἱ δὲ κέχυντο.

---

l. 1 βρομέειϲ cod., corr. Ls. l. 2 εὐώειϲ cod., em. εὐρώειϲ Dind. Ahrens. l. 6 φηϲι ut a grammatico exscribente appositum seclusit Ls. hunc usum posteriorum grammaticorum fuse explicans. l. 10 cod. ἄντιφον δ᾽ οἱ παρὰ οὖϲ ἐφύλαξε ξίφει, versum Homericum restituit Meinek. ad Theocr. I 28, recte scriptus est ap. Choer. 385, 15. l. 11 οὔαϲ cod., l. 12 ἠώαϲ — ἠώατοϲ, l. 13 καὶ ὠτὸϲ καὶ ὀὸϲ et l. 14 ἄμφω ἔϲτω μέντοι οὖϲ· ζητέον (Dind. em. ζητητέον), hunc totum locum emendavit Mein. ad Theocr. I 28, et Lob. Rhem. 314; Lehrsius pro ἀμφῶεϲ scripsit ἀμφωέϲ collatis quaest. ep. 152 et 148 seqq. et ante ζητητέον inseruit οὐ. Caeterum τῷ quod apposuit Lehrsius ante ἀμφωέϲ omisi, nam ἀμφωέϲ ipsum est ϲυνεϲχηματιϲμένον, non ὦοϲ, velut ab Herodiano in loco a Lehrsio citato Cr. An. Ox. IV 334, 31 χαλκοκράϲ, νεοκράϲ ἐκ παρακειμένου ϲυνεϲχηματιϲμένα vocantur. l. 24 χὴν ἥρπαξε τιταλλομένην cod. l. 26 cod. οἴελοϲ pro αἰετόϲ. l. 32 cod. αὐχέν᾽ ἔηξεν et οἶδε.

καὶ τοῦτο μὲν ἐν κοινότητι. ᾧ ὅμοιον δύναιτο ἂν εἶναι καὶ τὸ ῥήν, εἴ τις βούλοιτο. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς Νίκανδρος (Ther. 453)

αὐτὰρ ὁ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγωόν.

ἐν συνθέσει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι·

ἀλλ᾽ ὃ μὲν οὖν ἀπάνευθε θαλάσσης εὐρυπόροιο
οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβοώτης.

τούτου καὶ πληθυντικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ (Ι 154)

ἐν δ᾽ ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται.

ὁπότε δὲ λέγει ὁ ποιητής (Κ 216) 16

θῆλυν, ὑπόρρηνον,

ἀπ᾽ εὐθείας τῆς ὑπόρρηνος κλίνει, ἥτις ἀπὸ γενικῆς ἀπεδέξατο τὴν σύνθεσιν. ὡς παρὰ τὴν μηνός τὸ δίμηνος ἢ τρίμηνος, οὕτως ῥηνός ὑπόρρηνος. ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὰ παραδείγματα, Ζήν, μήν, σπλήν, σφήν, ψήν. Ἀριστοφάνης (Av. 593)

εἶθ᾽ οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται.

εἴπερ οὖν ἀληθές ἐστι τὸ μηδὲν εἰς ην λῆγον μονοσύλλαβον θηλυκὸν γένος σημαίνειν, δῆλον ὅτι πεπλάνηται τὸ φρήν περὶ τὸ γένος. διὸ καὶ ἐξηλλάγη αὐτοῦ ἡ κλίσις ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μονοσύλλαβα. φρενός γάρ, τῶν ἄλλων φυλασσόντων τὸ η. οὐκ ἀντιθήσει τις ἡμῖν τὸ παρὰ τῷ Ἑρμησιάνακτι ἐν Λεοντίου α΄

δερκόμενος πρὸς κῦμα, μόνη δὲ οἱ ἐφλέγετο γλήν.

οὐ γὰρ ἐντελές, ἀποκεκομμένον δὲ ἐκ τοῦ γλήνη.

Σειρήν. οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξυνόμενον θηλυκόν, μόνον δὲ τὸ Σειρήν. ὁπότε δὲ καὶ μελίσσης εἶδος σημαίνει, ἀρσενικῶς ἁπλῶς λεγόμενον οὐ κεκοινώνηκε. διὸ καὶ οἱ ἀδένες ἀρσενικῶς λεγόμενοι παρ᾽ Ἱπποκράτει ἀναλόγως λέγονται.

Γαστήρ. τὰ εἰς τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, Δημήτηρ, οὐδὲν δὲ θέλει ὀξύνεσθαι. σημειώδης ἡ γαστὴρ ὀξυνομένη. καὶ γὰρ ἄλλως τὰ εἰς τηρ ὀξυνόμενα ἀρσενικά, ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους εἴη, ἀστήρ, πρηστήρ, καυστήρ, πληκτήρ, ἀλκτήρ. προσέθηκα δὲ ὁπότε μὴ κατὰ μεταβολὴν γένους διὰ τὸ

ῥαιστῆρα κρατερήν (Σ 477),
ὕλην στεγαστῆρα.

τοιαῦτα γάρ ἐστιν ὁποῖον ἡ αἰθήρ, ἡ ἀήρ.

---

l. 4 ἀντιθέσει cod., corr. Bl. l. 5 ἐπινευσὶ cod., ἀπάνευθε Lob. Parall. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; Cramerus proposuerat ἐπὶ θινί. l. 6 οἰκίαν cod., corr. Dind. πολυβοώτης cod., corr. Bl. l. 8 cod. ἐν δὴ ἄνδρες ναιετάουσι πολύρρηνες, πολυβοῶται. l. 13 Ζήν — ψήν in codice cum circumflexo scripta sunt. l. 15 cod. ἤτοι κνῆπες et σίκας, correxit Dind. l. 16 ὅπερ cod., εἴπερ Bl. μηδὲ cod., μηδὲν Bl. l. 20 cod. ἐμησιάνακτι, em. Dind. l. 24 ποτὲ cod. ὁπότε Ls. σίας cod., σημαίνει Bl. l. 25 ἀδένες cod., sed scripsi ἀδένες, ad quem spiritum restituendum etiam Ls. propensus erat. l. 34 ὕλης τε γαστῆρα cod., emend. Lob. Parall. 216 not. l. 35 ἔστι cod., ἐστιν Ls. αἰτήρ cod., corr. Bl.

Cκηνή. τὰ εἰc $\overline{\text{νη}}$ λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ τῷ $\overline{\text{η}}$ παραληγόμενα βαρύνεται, Ῥήνη, κρήνη, φήνη,

φήνῃ ἐειδομένη (γ 372),

γλήνη, μήνη. cημειώδηc ἄρα ἡ cκηνή.

17 Δοθιήν. οὐδὲν εἰc $\overline{\text{ην}}$ λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει κατὰ χρῆcιν Ἑλλήνων, ἀλλ᾽ ἀεὶ πρὸ τοῦ $\overline{\text{η}}$ cύμφωνον ἔχει ἢ cύμφωνα· οἷον cωλήν, λειχήν, κηφήν, αὐχήν, Πειρήν καθ᾽ Ἡcίοδον πατὴρ Ἰοῦc, Αἰζήν Ταντάλου παῖc. cτελήν (?), cειρήν, βαλλήν, οὕτωc ὁ βαcιλεύc, ἐccήν ὁ οἰκιcτήc,

Μυρμιδόνων ἐccῆνα

Καλλίμαχοc, πυθμήν, λιμήν, ἀτμήν, καμαcήν ἰχθῦc τιc λέγεται, Ἀραφήν εἷc τῶν ἑκατὸν ἡρώων, ἠλακατήν, καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύοc κητώδουc, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον. δῆλον ὅτι cημειώδηc ὁ δοθιὴν παρ᾽ Ἀττικοῖc λεγόμενοc καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ $\overline{\text{η}}$ cύμφωνον. Τηλεκλείδηc

ὅδ᾽ ἀπ᾽ Αἰγίνηc νήcου χωρεῖ δοθιῆνοc ἔχων τὸ πρόcωπον,

καὶ Ἕρμιπποc ἐν Θεοῖc

φήμηc ἱερᾶc ἐξοιγνυμένηc ὥcπερ πέπονοc δοθιῆνοc.

εἰ δέ τιc λέγοι, ὅτι καὶ τὸ Ζαήν καθαρεύει, οὗ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ κατ᾽ ἔκθλιψιν τοῦ $\overline{\text{α}}$,

ὦρcε δ᾽ ἐπὶ Ζαῆν᾽ ἄνεμον (μ 313),

πρῶτον μὲν εἴcεται, ὡc οὐχ ὑγιῶc τὸ τοιοῦτο παραλήψεται, οὐ πίcτιν ὀφείλει ἐξ ἄλλων πτώcεων παραθέcθαι. προείπομεν δέ, ὅτι κατὰ χρῆcιν τῶν Ἑλλήνων, οὐχὶ καθ᾽ ὑπόcταcιν λέγομεν ἅπαντα. ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ Ζαῆνα. φυλακτέον δὲ ὡc πολλοὶ ἐν τῇ cυνηθείᾳ διὰ τοῦ $\overline{\text{ω}}$ λέγουcι τὸ δοθιών, cυναποφερόμενοι τῷ Κνακιών καὶ Ἀcιών καὶ ἀνθεcτηριών καὶ τοῖc τοιούτοιc.

Πυρά. τὰ εἰc $\overline{\text{ρα}}$ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ $\overline{\text{υ}}$ παραληγόμενα ἢ τρίτην ἀπὸ τέλουc ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὡc τὸ ἄγκυρα, ὄλυρα, Κέρκυρα, γόργυρα, ἢ παροξύνεται, ὡc τὸ Ἐφύρα, πορφύρα, κολλύρα, Ζεφύρα, λύρα, θύρα, ἢ προπεριcπᾶται, ὡc τὸ cφῦρα, οὐδ᾽ ὅτι οὖν ἐcτιν ὀξυνόμενον. cημειῶδεc ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ

---

l. 3 in Odysseae loco nunc editum esse φήνῃ εἰδομένη monuit Dind., l. 4 cμήνη cod., Ls. emendavit ob similem Theognosti locum p. 113, ubi μήνη ἡ cελήνη. l. 5 δοθειήν cod., item ll. 13, 15, 17, corr. Dind. l. 7 πηρὴν — υἱόc cod., corr. Lud. Dind. ad fragm. XCI Hesiodi. l. 8 cτελήν ignotum est cf. Lob. Parall. 192. οὗτοc cod., em. Dind. ἐcπήν, l. 10 μυρμυδόνων cod., em. Bl. l. 11 ἰχθύc cod., em. Ls. l. 15 ὅδ᾽ ἀπ᾽ αἰγιύνηc οὐ χωρεῖ cod., em. Dind. l. 17 ὥcπερ πέπονθε δοθειῆνοc cod., em. Lud. Dind. l. 18 locum corruptissimum egegrie sanavit Lehrsius ad h. l. et in quaest. ep. 155 not. Ζάην cod., Ls. scripsit Ζαήν, οὗ inseruit. l. 20 verba Homerica in cod. sic scripta sunt ὦρcε δ᾽ ἐπὶ Ζάην ἄνεμον. l. 21 ἕπεται cod., Ls. scr. εἴcεται, ante πίcτιν inseruit οὐ. l. 22 ante κατὰ χρῆcιν inseruit ὅτι. l. 23 pro λεγόμενον πάντα scripsit λέγομεν ἅπαντα et tum, ne alterum argumentum, quod excidisse indicant verba πρῶτον μὲν, desideraretur, addidit ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁμολογούμενον τὸ Ζαῆνα. l. 29 κόρκυρα cod., γόργυρα Lob. Proll. 274 not. 48.

Γυρῇϲίν μιν πρῶτα Ποϲειδάων ἐπέλαϲϲε,
πέτρῃϲι μεγάλῃϲι (δ 500)

εἰ καὶ ἰδίωϲ λέγεται, ἀλλ' ὅμωϲ ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ 18 περὶ τούτων μοι πάντων ἐν τοῖϲ περὶ καθολικῆϲ προϲῳδίαϲ.

Ἐρῳδιόϲ. τὰ διὰ τοῦ διοϲ ὀνόματα πάντα προπαροξύνονται, χωρὶϲ εἰ μὴ τριβράχεα εἴη ἐπὶ κυρίων, ὥϲπερ ἔχει τὸ Ϲχεδίοϲ,

Ϲχεδίον δ' ἕλε Λήϊτοϲ ἥρωϲ,

καὶ

Κάρηϲόϲ τε Ῥοδίοϲ τε (Μ 20).

προπαροξύνονται οὖν ταῦτα· ἀΐδιοϲ, μαψίδιοϲ, φωρίδιοϲ, ἐπιμαϲτίδιοϲ, ῥηΐδιοϲ, θνητάδιοϲ, κρυπτάδιοϲ, παυρίδιοϲ, Μυϲάδιοϲ, διχθάδιοϲ, ὑρράδιοϲ, Μολπάδιοϲ, Ὑϲϲάδιοϲ, μινυνθάδιοϲ, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθοϲ. διὸ ϲημειωτέον ἐρῳδιόϲ ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸϲ τὸ ω̄ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔϲθ' ὅτε καὶ τριϲυλλάβωϲ, ὥϲπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι (fr. 63 Bergk)

ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην
κνεφαῖοϲ ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίϲθην.

τὴν δὲ λύϲιν τούτων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ καθολικῆϲ προϲῳδίαϲ ἐποιηϲάμην.

Μηχανή. τὰ διὰ τοῦ ανη ἐκφερόμενα θηλυκᾷ μονογενῆ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ πάντα βαρύνεται, πτιϲάνη, δρεπάνη, ϲαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη· ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανή ϲημειοῦται ὀξυνόμενον. προϲέθηκα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ διὰ τὸ φανή παρ' Ἡϲιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημένον·

οἳ πρόϲθε φανὴν ἔντοϲθεν ἔκευθον.

τὸ γὰρ παρὰ Κορίννῃ βανά οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰϲ νη λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν ταϲϲόμενον ἀντὶ τοῦ γυνή.

Εἶϲ. οὐδὲν ἀρϲενικὸν εἰϲ ειϲ λῆγον περιϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶϲ. ἀναλογώτερον ἄρα ἕνεκα τόνου τὸ ἕειϲ βαρυνόμενον,

ὀφθαλμὸϲ δὲ ἕειϲ μέϲϲῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.

---

l. 1 πυρῆϲι μὶν cod. l. 6 ἢ post εἴη om. Ls. l. 7 ἐλελήϊϲτοϲ cod., Dindorf. monuit Herodianum confudisse Ζ 35 Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτοϲ ἥρωϲ et Ο 515 ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Ϲχεδίον. l. 9 κάρηϲ ὅϲτ' ἐρωδιόϲ τε cod., corr. Bl. l. 11 θνητάδιοϲ, quod hoc uno loco legitur, pro ἠθάδιοϲ obrepsisse suspicatur Lob. Proll. 352, idem Parall. 77 Μυϲάδιοϲ pro μουϲάδιοϲ emendavit collato Steph. Byz. s. Μυϲία. cod. μιχθάδιοϲ, διχθάδιοϲ Lob. Proll. 351, qui tuetur Μολπάδιοϲ ut proprium, Ὑϲϲάδιοϲ ut gentis nomen, quo dicti sint accolae Hyssi (Arrian. Peripl. Euxin. p. 115 [p. 9]), nisi forte Ὀϲϲάδιοϲ ex Arrian. Alex. VI 15, 3 substituendum sit. De ὑρράδιοϲ praeter Lobeck. cf. Ahrens de dial. p. 157. l. 13 ἐρωδιόϲ hic ut supra 5 et infra 17 ῥωδιῷ cod. sine ῑ, quod subscripsit Ls.

l. 16 παρὰ ῥητὴρ cod., Schneidewin. παρ' Ἀρήτην. l. 17 κναιφέωϲ cod., Bl. κνεφαῖοϲ ex E. M. 380, 40. l. 21 βρυκάνη, cum quo Dind. in thes. contulit Hesychii βρυχάνᾳ ϲάλπιγγι καμπύλῃ, retinuit Ls. Lobeckio Proll. 176 not. 4 aut ῥυκάνη aut βυκάνη scribendum censente. l. 23 ἐν δευτέρῳ intellegendum esse καταλόγῳ· vel καταλόγων monuit Ls. cf. Lud. Dind. fr. XCII. l. 24 οἱ cod., οἳ Ls. l. 24 et 25 ἐκεύθοντο γὰρ παρὰ Κορίννην βάνδου κοινόν cod., correxit Bloch., praeterquam quod βάνα scripsit, cui Lud. Dindorfius concinente Lehrsio βανά substituendum censuit. l. 25 ἀλλ' ἀΐδιον θέμεν cod., corr. Bl. l. 28 ἕειϲ cod., em. Ls. item in versu sequente. l. 29 ὀφθαλμὸϲ δὲ ἕειϲ ἐν μέϲῳ ἔκειτο μετώπῳ cod. qui videtur versus Hesiodi theog. 143 ubi nunc editum μοῦνοϲ δ' ὀφθαλμὸϲ μέϲϲῳ

προϲέθηκα δὲ ἕνεκα τόνου, ἐπεὶ οὐχ ὑγιαίνει ἐν τῇ πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβῇ. οὐδὲν γάρ ἐϲτιν ὅμοιον τῷ ἠχέειϲ καὶ βρωμέειϲ.

19 Τίϲ. οὐδὲν εἰϲ ιϲ λῆγον ϲυνεϲταλμένον μονοϲυλλαβεῖ, πάντα δὲ ἐκτείνεται, ὡϲ τὸ λίϲ, κίϲ, ῥίϲ, ἴϲ, ἔνθεν καὶ ἡ ἰνόϲ γενική. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ τίϲ ϲυϲτέλλον τὸ ῑ. τὸ Ἶϲ ἐπὶ ποταμοῦ κείμενον παρ' Ἡροδότῳ (I 179) ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ ῑ. οὕτω καὶ Ϲκύμνοϲ ἐν τῷ ι´ τῆϲ Ἀϲίαϲ περίπλῳ παρέθετο «Ἔχεται Κελένδεριϲ πόλιϲ Ϲαμίων, καὶ ἱερὸν παρὰ τῇ πόλει Ἥρηϲ καὶ ἄλϲοϲ· Ἶϲ ποταμὸϲ παρὰ θάλαϲϲαν ἔξειϲιν». ἔϲτιν Ἶϲ τῆϲ Ἰταλίαϲ, ὡϲ Πάρθαξ ἐν τῷ β´ τῶν Ἰταλικῶν· «ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰϲ τὴν Ποϲειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆϲ. ἔϲτι δὲ ποταμὸϲ Ἶϲ καλούμενοϲ μέγαϲ». εἰ δέ τινεϲ ϲυϲτέλλουϲι τὸ ῑ εἰϲ ἀποφυγὴν τούτου

οὐ γὰρ ἐμοὶ ἲϲ
ἔϲθ' οἵη πάροϲ ἔϲκεν (Λ 668) —

πταίουϲι καὶ περὶ τὸν λόγον καὶ περὶ τὴν ἱϲτορίαν.

Τὰ πύϲματα ὀνοματικὰ ὄντα εἰϲ οϲ θέλει καταλήγειν, ποῖοϲ, πόϲοϲ, πηλίκοϲ, ποδαπόϲ, πόϲτοϲ· τὸ δὲ τίϲ οὐ παρεδέξατο τὴν εἰϲ οϲ κατάληξιν.

Ἀπαιτεῖ τὰ πύϲματα κατὰ τὴν εὐθεῖαν πτῶϲιν τὸ π, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖϲ ἐπιρρήμαϲιν ἡ αὐτὴ ἀρχή, πόϲωϲ, ποίωϲ, ποδαπῶϲ, ποῦ, πῶϲ, πηλίκωϲ, πῇ, πόθεν, πόϲε, πόθι, πῆμοϲ· μόνον δὲ τὸ τίϲ ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο. πρόϲκειται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶϲιν ἵν' ἐκφύγωμεν τὸ κατὰ γενικὴν τοῦ λεγόμενον ἢ τέο ἢ τεῦ.

Ὀλίγοϲ. οὐδὲν εἰϲ γοϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῷ ῑ παραλήγεται καὶ παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγοϲ. μή τι οὖν Ταραντῖνοι χωρὶϲ τοῦ γ προφερόμενοι τὴν λέξιν ἀναλογώτερον ἀποφαίνονται, ὥϲπερ Ῥίνθων ἐν δούλῳ Μελεάγρῳ

ὀλίοιϲιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία,

καὶ ἐν Ἰοβάτῃ

χρῄζω γὰρ ὀλίον μιϲθὸν αὐτὸϲ λαμβάνειν.

πολλὰ γάρ ἐϲτιν εἰϲ οϲ λήγοντα καθαρῷ τῷ ῑ παραληγόμενα καὶ παροξυνόμενα, ὡϲ τὸ πληϲίοϲ, ἀντίοϲ, νυμφίοϲ ἐπὶ διαφόρου ϲημαινομέ-

---

ἐπέκειτο vel ἐνέκειτο μετώπῳ; alii Herodianum confudisse v. 143 cum v. 145 κυκλοτερὴϲ ὀφθαλμὸϲ ἔειϲ ἐνέκειτο μετώπῳ putant. Lehrsius qui hoc praeeunte Dindorf. admonuit, adnotat Theognostum 134, 15 ex Herodiano περὶ μονοϲυλλάβων hunc versum sic citare: ὀφθαλμὸϲ ἔειϲ ἐπέκειτο μετώπῳ. l. 1 ἐν τῷ cod., corr. Dind. l. 2 ἀχέειϲ cod., ἠχέειϲ Ls. l. 3 εἰϲ τιϲ cod., Ls. em. l. 4 ἴνοϲ cod., em. Dind. l. 5 cod. τίϲ, Dind. τό τ' Ἶϲ indicato Herodoti loco, Ls. τ' omisit. l. 7 cod. εὑρέθη, Ls. παρέθετο. κέλενδε ῥὶϲ cod., corr. Bl. l. 8 νήρηϲ cod., corr. Bl. l. 10 Ποϲειδονίαν cod., em. Ls. εἶϲ cod., em. Dind. l. 13 Homeri versum significari indicavit Dind., cod. habet ἴϲχοι ᾗ. l. 18 κατὰ et paullo post τὸ π inseruit Ls. l. 20 πῆ in cod. sine ῑ, quod subscripsit Ls. l. 22 cod. τὸ ῡ et bis ἡ, em. Ls. l. 23 εἰϲ οϲ cod., εἰϲ γοϲ Lob. Proll. 305. l. 24 μητ' οὖν cod., μή τι οὖν Ls. collato Herodiano ap. St. B. s. Ἀγβάτανα· μή τι ἄρα παρακινδυνεύει, Dind. μήποτε. Ταραντινοὶ cod., corr. Dind. l. 27 λιοίοιϲιν cod., corr. Dind. l. 28 εὐνιοβάται cod., Dind. «ἐν Ἰοβάτῃ Hermannus. Iobates fuit Sophoclis fabula. Hanc igitur more suo imitatus videtur Rhintho». l. 29 ὄλιον cod., corr. Dind. l. 30 ἔϲτι cod.. ἔϲτιν Ls.

νου, μυρίος, καὶ τοῦτο ὁμοίως· οὔ γε μήν ἐστί τι εἰς γος λῆγον παραληγόμενον τῷ ι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον καὶ προπαροξυνόμενον. Πλάτων μέντοι ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἄνευ τοῦ γ χρῆσιν ὡς βάρβαρον, λέγων οὕτως·

ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν,
ἔφασκε δητώμην, ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον ὀλίον.

Καρκίνος. οὐδὲν εἰς νος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι συνεσταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται, ἀλλ' ἤτοι προπαροξύνεται ὡς τὸ δρύϊνος, λίθινος, φήγϊνος καὶ ὅσα ἐστὶ τούτοις ἐμφερῆ, ἢ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἐαρινός, θερινός, πυκινός, οὐδὲν δέ ἐστι παροξυνόμενον. διὸ ἐπιστατέον τὸ καρκίνος. καὶ μόνον γὰρ παροξύνεται καὶ ὁ αὐτὸς τόνος καὶ ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τοῦ ἐν οὐρανῷ ὁμοίως καὶ τοῦ θαλασσίου ἢ ἐπιγείου καὶ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ἐργαλείου· οὐ γὰρ ὑγιῶς τινες τοῦτο προπαροξύνουσι. περὶ δὲ τούτου ἐντελῶς εἴρηται ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

Πηλίκος. τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὁπότε τῷ ι παραλήγει συνεσταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται, ἀνθέρικος, Κύζικος, Ὤρικος, Ἀσφόδικος, ἢ ὀξύνεται, ὡς τὸ κλωπικός, Τρωϊκός, οὐδὲν δὲ ὁτιοῦν παροξυνόμενόν ἐστιν. ἐπιστατέον τῷ πηλίκος παροξυνομένῳ. τούτῳ δὲ ἀκόλουθον καὶ τὸ ἡλίκος, τηλίκος παρὰ ποιηταῖς, καὶ ὁπηλίκος· μία γὰρ αὐτῶν ἡ συζυγία ἐστὶ καὶ ὁ αὐτὸς τόνος τοῖς πυσματικοῖς καὶ τοῖς ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβήν. τὰ εἰς κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι καὶ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ τὸ σ ἔχει, ἀστερίσκος, ὀβελίσκος, πανίσκος, Κωραλίσκος. ἐρχῆν οὖν

---

l. 1 οἵ γε μὴν, ἐστὶ τὸ cod., em. Ls. l. 5 ὁδοῦ γὰρ ἥπτη κιζεῦν cod., em. Bl.; pro Μοῖραι suspicabatur Meinek. (fr. com. p. 386 ed. min.) Μοῦσαι, quoniam ubi de elegantia in dicendo ageretur Musarum quam Parcarum aptior videretur esse antestatio. l. 6 διιωμὴν cod., em. Bl. l. 7 δὴ τῷ μὴν cod., Dind. em. l. 8 ὀλίγον, ἔλεγεν cod., ὀλίγον ὀλίον, ἔλεγεν Bloch. et Mein., Ls. ὀλίγον ὀλίον. l. 9 συνεσταλμένον cod., corr. Bl. l. 11 φήϊνος cod., corr. Bl. l. 13 ἐπιστατέον τὸ καρκίνος cod., quod retinuimus propter exempla a Lehrsio, qui ipse τῷ scripsit, proposita Theogn. 53, 10; 28, 8 et St. B. s. Αὐλαί: ἐπιστατέον τὸ Καρνίτης ἀπὸ τῆς Κάρνης, ad quem l. Meinekius interpretatur vocabulum per σημειωτέον. l. 14 τοῦ θαλασσίου καὶ τοῦ κυρίου ἐπιγείου cod., Ls. ἐπιγείου transposuit. l. 20 cod. τὸ ᾠδικός, Ls. consultis Theogn. 60, 6 et iis, quae de Theognosti et hoc loco Herodiani Lobeckius disputavit in Proll. 324 seqq. substituit Ὤρικος; idem pro ἀσφοδελικός posuit Ἀσφόδικος nomen herois Thebani (Pausan. IX 18, 4), quod ap. Theogn. Ἀσφάδικος (falso accentu Ἀσφαδικός) scriptum est; particulam ἢ ante ὀξύνεται inseruit Ls., quem defectum neglegens Lobeckius reponere voluit pro τὸ ᾠδικός, ἀσφοδελικός ex Hesychio ἑλικός ὁ ἀσφόδελος. πελωπικός cod., Dindorf. voluit Πελοπικός, Lehrsius κλωπικός scripsit, proxime πελασγικός a πελωπικός abesse neque tamen verisimile esse alterum quoque adiectivum a regione ductum fuisse pronuncians et etiam ὡς τὸ ᾠδικός, Πελασγικός, Τρωϊκός scribi posse concedens. l. 21 ἐστι cod., Ls. ἐστιν. l. 22 τὸ ἡλίκος, τηλίκος, πηλίκος παρὰ Δωριεῦσι καὶ ὁπηλίκος cod., Lehrsius τὸ ἡλίκος τηλίκος παρὰ ποιηταῖς καὶ ὁπηλίκος scripsit. l. 26 cod. μανίσκος, Bl. μηνίσκος, Ls. πανίσκος; cod. κωρακίσκος, Dind. antea

τὸ πηλίκος, εἰ παροξύνοιτο, πρὸ τοῦ κ̄ τὸ c̄ ἔχειν, ὡς τὸ ἀςτερίςκος, ἢ μὴ παροξύνεςθαι. πάντων δὲ λύςεις δίδωμι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προςῳδίας.

Κοῖλος. οὐδὲν εἰς λος λῆγον διςύλλαβον βαρύτονον τῇ οι διφθόγγῳ
21 παραληγόμενον, ὅτι μὴ μόνον τὸ κοῖλος. ἀνάλογον οὖν ἐςτι τριςυλλαβοῦν καὶ λεγόμενον κόϊλος. μεμίμηται γὰρ τὸ αἴγιλος, μύτιλος, πύτιλος, νύκτιλος (?).

Ἑταῖρος. οὐδὲν εἰς ρος λῆγον ὑπὲρ δύο ςυλλαβὰς ἁπλοῦν προπεριςπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑταῖρος. ἴςως οὖν ἀναλογώτερον τὸ «ἑτάρους τε» χωρὶς τοῦ ῑ λεγόμενον. πολλὰ γάρ ἐςτι τοιαῦτα, μάρμαρος, βάρβαρος, τάλαρος, κύλλαρος, φλύαρος· τούτου δέ τινες ἐκτείνουςι τὸ ᾱ, καὶ μάλιςτα παρ' Ἀττικοῖς. ἔςτι μέντοι τινὰ προπαροξυνόμενα ἔχοντα τὴν αι δίφθογγον, ἅπερ ςύνθετά ἐςτιν ἢ κύρια, ἄκαιρος, εὔκαιρος, Πάλαιρος· ἔςτι δὲ χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας· μέμνηται καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ

οὔτ' ὦν Πάλαιρος οὔτε βοιαυτοῦ (†).

Ὕςτερος· τὰ εἰς τερος ςυγκριτικά, εἰ ἔχει πρὸ τῆς τερος παραγωγῆς τὸ ῡ, οὔτε τριςυλλαβεῖν θέλει οὔτε ἔχειν προηγούμενον τοῦ τ̄ τὸ c̄. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς υς ὀνομάτων θέλει παράγεςθαι, ταχύτερος, πλατύτερος, βραχύτερος, ἡδύτερος. ςημειῶδες ἄρα τὸ ὕςτερος, μήτε ἀπὸ τῶν εἰς υς ληγόντων παραχθὲν τριςύλλαβόν τε ὑπάρχον καὶ ἔχον τὸ c̄ προηγούμενον τοῦ τερος. ἀλλ' ἴςως αἴτιον τὸ πάθος, ὡς δείκνυται ἐν ἑτέροις, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ «κύντερον ἄλλο γυναικός» (λ 427), εἰ καὶ ἔςτι ςυγκριτικόν· τό τε ἰθύντερος ὑπὲρ τρεῖς ἐςτι ςυλλαβάς, ῥήματι παρακείμενον τῷ ἰθύνω. τὸ δὲ ἐπαςςύτερον

κορακίςκος, nunc in thes. cum Th. Bergkio Rell. com. Att. 431 Κωραλίςκος, quod Ls. recepit. l. 6 cod. μέμνηται γὰρ τὸ αἰγιαλός, μυττιλός, πυτιλός, νυκτιλός. Lobeck. Proll. 114 emendavit, αἴγιλος et μύτιλος servavit etiam Arcadius p. 55 πύτιλος Hesych., atque cur horum accentus a norma declinaverit, ex Arcadio coniectari potest, sed cur Νύκτιλος, quod Lobeck. ex Calpurn. VI 1 confirmat, non eundem accentum habeat, quem Τρωῖλος, Πενθίλος, non liquet. l. 9 ὅςως cod., em. Dind. ἑτάρος τε cod., formulam Homericam restituit Dind. l. 11 de κύλλαρος cf. Lob. Proll. 255, posse etiam Κύλλαρος scribi (ἵππος Κάςτορος E. M.) monet Ls. l. 13 ἀπέραντά ἐςτιν, ἄκαιρος cod., Lobeck. pro ἀπέραντα corrigere voluit Proll. 258 ἀπαράθετα δὲ hoc est incomparabilia, quia aut syntheta aut locorum hominumque propria. Ls. ἅπερ ςπάνιά ἐςτι ςύνθετα ἢ κύρια, equidem quum ςπάνια non necessarium sit propter praegressum τινά, scripsi ἅπερ ςύνθετά ἐςτιν ἢ κύρια. l. 13 εὐπάλαιρος cod., correxit praeter Cram. Mus. Cant. p. 637 etiam Ahrens de dial. Dor. p. 439 not. 22. l. 14 idem pro ἀκαρίας Ἀκαρνανίας. Ἐπίχαρμος ὡς ἐν ἐλπίδι πλούτῳ cod., em. Dind. l. 16 cod. οὔτουν Παλαιρὸς οὔτε βοιαυτοῦ. cod., οὔτ' ὦν Ahrens l. c., qui pro βοιαυτοῦ scribendum suspicatur Βοιωτοῦ πέδον. Locum desperatum cum Lehrsio cruce significavi. l. 19 τὸ ὄνομα cod., em. Ls. l. 20 μήποτε cod., em. Ls. l. 21 ἔχον τὸ ῡ cod., em. Ls. l. 23 οὐκ ἔςτι ςυγκριτικὸν cod., em. Ls. nolens scribere ὅτι οὐκ ἔςτι, quia Philoxenum quidem constet talia non pro comparativis habuisse, Herodianum vero eo non inclinasse, ita ut sumendum sit eum quum et ipse formam prorsus singularem haberet, quaesivisse an omnino esset comparativus.

ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν (Δ 427)

οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ ῡ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη,

ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί (ρ 572).

Ἀνήρ. οὐδὲν εἰς ηρ λῆγον ὀξυνόμενον ἔχει τὸ ν πρὸ τοῦ η, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνήρ. τὸ δ' αἴτιον πρόδηλον. προσέθηκα δὲ ὀξυνόμενον διὰ τὸ σύνηθες (†) βαρυνόμενον κύριον καὶ δηλοῦν ποταμὸν ἐν Σικελίᾳ.

Ὀδούς. τὰ εἰς δους λήγοντα ὀνόματα ἁπλᾶ περισπᾶται, ὑϊδοῦς, θυγατριδοῦς, τηθαλλαδοῦς· ἀλλὰ μόνον τὸ ὀδούς ὀξυνόμενον ὁμοίως ταῖς μετοχαῖς καὶ κλίσιν μετοχῶν ἀνεδέξατο· ὀδόντος γὰρ ὡς διδόντος. 22 λέγεται δὲ καὶ ὀδὼν πρὸς Ἰώνων.

Ὕψος. οὐδεμία λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ῡ ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν, ἀλλὰ μόνον τὸ ὕψος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γεγονότα. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Αἰολεῖς δ' ἴψος λέγουσιν αὐτὸ οἰκειότερον. ἔστι γὰρ εὑρέσθαι τὸ ῑ πρὸ διπλοῦ, ἴζω, ἰξός,

μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν (Α 454).

Περὶ μονήρους λέξεως τῆς ἐν ῥήμασι καὶ ἐπιρρήμασι.

Ἄγω. οὐδὲν εἰς γω ὁριστικὸν καθαρὸν δισύλλαβον βαρύνεται καὶ πρὸ τέλους ἔχει δίχρονον συνεσταλμένον κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, τὰ δὲ ὄντα περισπᾶται, τραγῶ, στυγῶ, σφριγῶ. σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς. ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας,

εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἀνδρός.

πρόσκειται καθαρὸν διὰ τὸ μίσγω, συστελλόμενον δίχρονον διὰ τὸ πνίγω, κατὰ χρῆσιν δὲ λεγόμενον Ἑλλήνων διὰ τὸ θίγω. τοῦ γὰρ θίξω ἔσται τὸ θέμα τοῦτο, ἀλλ' οὐ λέγεται, λέγεται δὲ ὑποτακτικῶς κατὰ τὸν ἀόριστον χρόνον ἐὰν θίγω· διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικόν.

Μίσγω. οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βαρύτονον, ἔχον πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν μέσων, κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει τὸ σ· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῆς ἡμετέρας

---

l. 1 ὡς τότ' ἐπασσύτερα cod., corr. Dind. l. 4 τῶν post οὐδὲν delevit Bl. l. 6 signum corruptelae posui cum Lehrsio. l. 8 υἱδοῦς cod., υἱιδοῦς antea Dind. et Ls., ὑϊδοῦς nunc Dind. quem secutus sum. l. 10 τὸ ante ὀδόντος delevit Ls. l. 11 ὀδῶν cod., em. Ls. l. 14 δίψος cod., Ls. compluribus praeeuntibus δ' ἴψος. l. 16 cod. μετὰ et ἀχαιόν. l. 19 ἄγω supplevit Blochius. l. 23 cod. εὖτ' ἂν τῇδ' ἄγε χρέος ἄνδρας. Ls. emendavit collatis Ep. Cr. I 55, ubi τὸ ἀγάζω παρὰ τὸ ἀγῶ· ἔστιν δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι (?) «αὐτὸν (?) ἀγᾷ», ἀφ' οὗ καὶ ἄγημι καὶ ἄγαμαι, locum potius Callimachi esse ratus propter significatum vocis χρέος i. q. χρῆμα. l. 26 τοῦτο ἄλλου. λέγεται cod., em. Bl. κατὰ τὸν ὁριστικὸν cod., em. Ls. l. 28 verba μίσγω· οὐδὲν ῥῆμα δισύλλαβον βηρύτονον, quae desunt in cod., in quo uno tenore διὸ προσεθήκαμεν ὁριστικὸν ἔχον πρὸ τοῦ ω, supplevit Bl.; Nauckio ὁριστικόν addendum videtur, ut librarius ab uno ὁριστικὸν ad alterum aberraverit.

διαλέκτου· φέρβω, τρίβω, λείβω, ἥδω, ἕδω, τέγγω, στέργω. μονῆρες ἄρα τὸ μίcγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ c̄.

Ἐλαύνω. οὐδὲν εἰc νω̄ λῆγον ῥῆμα ὁριcτικὸν βαρύτονον τῇ αῡ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω παρὰ τὸ ἔλω βαρύτονον παρ' ἐνίοιc, ὃ καὶ παρ' ἄλλοιc περιcπᾶται.

Παίζω. οὐδὲν εἰc ζω̄ λῆγον ῥῆμα ἔχει πρὸ τέλουc τὴν αῑ δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω.

Κράζω. τὰ εἰc ζω̄ λήγοντα ῥήματα ὁριcτικά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουc
23 μόνον τὸ ᾱ, ἔχει αὐτὸ cυνεcταλμένον, ὑπεcταλμένηc τῆc Αἰολίδοc διαλέκτου· οἷον cφάζω, cτάζω, λάζω, χάζω, εὐάζω, ἐκκληcιάζω, cκεπάζω, ἀνιάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου cημαινομένου θέλουcιν ἐπιτείνειν, ὥcπερ καὶ τοπάζω (?). ἀλλ' οὖν γε ταῦτα Ἀττικά ἐcτι. cημειῶδεc οὖν τὸ cύνηθεc πᾶcι τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ, εἰ μὴ ἄρα τῷ κρώζω ἰcοχρονῆcαι ἠθέληcαν αὐτό. πρόcκειται μόνον τὸ ᾱ διὰ τὸ cφαδᾴζω, τερᾴζω, ματᾴζω, πρὸc τὸ ᾱ τὸ ῑ γραφόμενον ἔχοντα. παρῃτηcάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ πτάζω,

ἔπταζον ὥcτ' ὄρνιθεc ὦκυν
αἴετον ἐξαπίναc φάνεντα.

ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτηccον. τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω·

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελέδωνα,

ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήccοντα.

Δίδωμι. οὐδὲν τῶν εἰc μῑ ληγόντων ῥημάτων τῆc τρίτηc cυζυγίαc κατὰ χρῆcίν ἐcτιν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεcτῶτοc χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι. νῦν γὰρ τοὺc Αἰολεῖc παραιτούμεθα.

Εἰμί. οὐδὲν εἰc μῑ λῆγον ὁριcτικὸν ῥῆμα κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἰμί, ὃ cημαίνει τὸ

l. 4 παρὰ τὸ ἔλω post ἐλαύνω et ὃ post παρ' ἐνίοιc inseruit Ls. l. 12 ὥcπερ τὸ πλάζω cod., quod aperte corruptum neque certo restituendum est. Lehrsio in mentem venit τοπάζω: cuius inter significationes, inquit, cum Hesychius ponat etiam ἱδρύω, fortasse putes Atticum aliquem poetam, sive serio sive ioco, ita usum, grammaticos aliquos locali significationi in hoc ut in ἀγοράζω longum attribuisse. ταῦτα τὰ Ἀττικά cod., articulum om. Ls. l. 13 cod. ἀcύνηθεc, Lob. Rhem. 88 τὸ cύνηθεc. l. 14 τὸ κράζω cod., em. Lob. l. l. ἐπὶ τὸ cod., corr. Bl. l. 15 παραcτηcόμεθα cod., em. Bl. l. 17 cod. ἔπταζον· ὡc τὸ, ὄρνιθεc ὠκὺν αἰετὸν ἐξαπτήναc φανέντα, correxit Bergkius, qui hoc quamvis poetae nomen omissum sit, Alcaeo probabiliter tribui opinatur (fr. 27 p. 711 ed. 2) pariter atque Dind. ad h. l. l. 19 ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ, ἔπτηcαν δὲ αὐτό, ἐπὶ τοῦ πλάζω cod., ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τὸ ἔπτηcαν. τὸ δ' αὐτό Dind., ἐκ δὲ τοῦ κοινοῦ ἦν τοῦ ἔπτηccον· τὸ δὲ αὐτό Lehrsius. l. 20 cod. τὸν δὲ ἐπιπλάζοντεc ἂν ἐμοὶ φέροιεν καὶ μελεδῶναι, pars fragmenti servata est cum auctoris nomine in E. M. 335, 38 τὰ δύο c̄c̄ εἰc ζ̄ τρέπουcιν Αἰολεῖc· τὸ γὰρ ἐπιπλήccω ἐπιπλάζω. Cαπφώ· τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν. Lehrsius versus exhibuit, ut a Dindorfio correcti erant recepta Seidleri emendatione μελέδωνα i. e. custodem. Bergkius fr. 18 p. 671 ed. II sic scribendum censuit:

τὸν δ' ἐπιπλάζοντεc ἄμοι φέροιεν
καὶ μελεδώναιc.

si ἐπιπλάζοντα in versu ponitur, pro ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήccοντεc codicis scribendum fuit ἐπιπλήccοντα.

ὑπάρχω. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἡ παράδοϲιϲ διὰ τῆϲ ει̅ διφθόγγου γράφει· οὐχ ὑγιῶϲ μέντοι οὔτε κατὰ τὸ κίνημα αὐτοῦ οὔτε κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ὡϲ δέδεικταί μοι ἐν τοῖϲ περὶ ὀρθογραφίαϲ. πρόϲκειται δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐπεὶ Αἰολεῖϲ πάλαιμι καὶ γέλαιμί φαϲι καὶ πλάναιμι, Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίειμι καὶ φίλειμι.

Ἐϲτί. οὐδέποτε ῥῆμα γ′ προϲώπῳ εἰϲ τι̅ λήγει, λέγω δὲ πρὸ τοῦ τ̅ ἔχον τὸ ϲ̅, οὔτε κατὰ τὰϲ ἄλλαϲ διαλέκτουϲ, οὔτε κατὰ τὴν ϲυνήθειαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐϲτί.

Ἐϲμέν. τὰ εἰϲ μεν̅ λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ θέλει καθαρὸν ἔχειν τὸ μ̅, δίδομεν, τίθεμεν, λέγομεν, νοοῦμεν· εἰ μέντοι ϲύμφωνον εὑρεθείη, ϲυγκοπὴ πρὸ αὐτοῦ ὁρᾶται γινομένη, ἴϲαμεν ἴϲμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν· τὸ μέντοι ἐϲμέν οὐχ οὕτωϲ 24 ἔχει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ἐμέν λέγεται,

γρῆέϲ ἐμεν,

καὶ εἰμέν,

ἡμεῖϲ δ' εἰμὲν τοῖοι (Η 231).

Οἶδα. οὐδεὶϲ παρακείμενοϲ διϲύλλαβοϲ κατὰ τὴν ϲυνήθειαν καὶ τὴν παλαιὰν χρῆϲιν ἀπὸ τῆϲ οι̅ διφθόγγου ἄρχεται, ἀλλὰ μόνοϲ ὁ οἶδα. οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον ὄϊδα λέγουϲι τριϲυλλάβωϲ. προϲέθηκα δὲ «κατὰ τὴν παλαιὰν χρῆϲιν», ἐπεὶ οὐ παρ' Ἀττικοῖϲ ἐϲτιν ἔϲθ' ὅτε οἶκα λεγόμενον διϲυλλάβωϲ.

Ἔπεϲον. οὐδεὶϲ δεύτεροϲ ἀόριϲτοϲ εἰϲ ον̅ λήγων πρὸ τοῦ ο̅ ἔχει τὸ ϲ̅, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔπεϲον. ὁ γὰρ κατέχεϲον παρ' Ἀλκαίῳ τῷ κωμικῷ ἐν Γανυμήδει εἰρημένοϲ οὔτε τῆϲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χρήϲεώϲ ἐϲτιν οὔτε κατά τινα ἀναλογίαν ἐξενηνεγμένοϲ ἢ μόνον κωμικῶϲ πεποιημένοϲ.

Αἰνῶ. τὰ διὰ τοῦ αινω̅ διϲύλλαβα βαρύτονά ἐϲτι, βαίνω, δραίνω, ῥαίνω, καίνω, κραίνω (?), ϲαίνω, χραίνω, αἴνω τὸ δαϲυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖϲ Ἀττικοῖϲ· Φερεκράτηϲ

αἴνειν, πτίϲϲειν.

---

l. 5 Lob. ad Buttm. p. 71 πάλαιμι, si a παλαίω propagatum esset, unicum esse reliquis a contractis provenientibus, sed facile in χάλαιμι mutari posse dicit. l. 13 δέδεγμεν cod., δέδοιγμεν Dind. in thes. οὐχ ante οὕτωϲ addidit Bl. l. 14 ἐϲμέν cod., ἐμέν Dind. l. 15 γρῆεϲ ἔμεν cod., Lehrsius γρῆέϲ ἐμεν; sunt verba Callimachi in Ernestii fragm. 294 p. 541 ex Eustath. 1457, 50. l. 16 καὶ ἡμῖν· ἡμεῖϲ δειμέντοιο cod., correxit Dindorf. indicans esse verba Homeri. l. 21 οὐ ante παρ' Ἀττικοῖϲ inseruit Ls.; ἐϲτιν pro ἐϲτί· scripsit et οἶκα pro ὤϊδα collatis Epim. Hom. 287 πᾶϲ μέϲοϲ παρακείμενοϲ ὑπερβαίνειν θέλει τὴν διϲυλλαβίαν ϲεϲημειωμένων τριῶν, οἶδα — καὶ οἶκα ὃ ϲημαίνει τὸ ὁμοιῶ «οἶκαϲ μὲν ὡραίῳ λίνῳ» παρ' Ἀλκμᾶνι (de quo cogitasse Herodianum probat Ls.), καὶ εἶα, ὅπερ ἐν διαλύϲει ἔϊα καὶ ἐπαυξήϲει «ἤϊα πολλὰ θεοὺϲ γουνούμενοϲ». l. 25 Γανυμέδει cod., corr. Dind. l. 26 ἐϲτι cod., Ls. ἐϲτιν. l. 29 pro κταίνω, quod Heraclides ap. Eustath. 1648, 6 apud Alcaeum legi dicit, Lehrsius proposuit κραίνω, quod recepi. Nam dialecticum verbum ab hoc recensu verborum in αἰνῶ alienum iure videtur Lehrsio. l. 31 πτήϲϲειν cod., Lehrsius ab aliis correctum πτίϲϲειν recepit.

ϲεϲημείωται τὸ αἰνῶ περιϲπώμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ ὄνομα αὐτοῦ προκατῆρξε· διὸ περιεϲπάϲθη.

Δόϲ. τὰ εἰϲ ϲ̄ λήγοντα προϲτακτικὰ μονοϲύλλαβά τέ ἐϲτι καὶ τὸ ε̄ ἔχει, ἕϲ, ἔνθεν τὸ ἄφεϲ, πρόεϲ, θέϲ, ϲπέϲ, φρέϲ,

ἐνθάδ' εἴϲφρεϲ μ' ὡϲ τὸ μειρακύλλιον.

ϲημειῶδεϲ τὸ δόϲ μόνον τὸ ο̄ϲ̄ ἔχον. αἰτία δὲ ἡ ϲυζυγία.

Δοῦναι. οὐδὲν εἰϲ ν̄ᾱῑ λῆγον ἀπαρέμφατον τῇ ο̄ῡ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλ' εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ, τῇ ε̄ῑ παραλήγεται, εἶναι, εἴτε δαϲυνόμενον ἀορίϲτου χρόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ δοῦναι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐϲτι τὸ λέγειν δῶναι ὡϲ γνῶναι, βιῶναι, δῆλον μὲν ἐκ τῆϲ χρήϲεωϲ τῆϲ Ὁμηρικῆϲ (Α 134),

κέλεαι δέ με τῆνδ' ἀποδοῦναι,

δῆλον δὲ ἔϲται ἐκ τοῦ κατ' ἀναλογίαν κινήματοϲ ἐν ἑτέροιϲ.

Τὰ τῇ ο̄ῡ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἀπαρέμφατα πρὸ τῆϲ ᾱῑ διφθόγ-
25 γου τὸ ϲ̄ ἔχει, ἀκοῦϲαι, ὀροῦϲαι, λοῦϲαι. πῶϲ οὖν τὸ δοῦναι ἔχει τὸ ν̄; τοῦτο γὰρ

ὦ τέκοϲ ἦρ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίϲιμα δῶρα διδοῦναι (Ω 425)

ποιητικόν· τινὲϲ δὲ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ ω̄ ἔγραφον.

Περὶ ἐπιρρημάτων.

Ἅπαξ. τὰ εἰϲ α̅ξ̅ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεϲθαι θέλει, ὀκλάξ, ὀδάξ, ἐναλλάξ, εὐράξ, αὐτοδάξ, ἐπιτάξ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἅπαξ βαρύνεται. ὅπερ ἐν ϲυντάξει τοῦ ἅπαντεϲ ἢ τοῦ ἁπλῶϲ ἐκκλίνει τὸν τόνον ὡϲεὶ ὀξύνοιτο τὸ ἅπαξ. ἁπαξάπανταϲ γὰρ λέγομεν καὶ ἁπαξάπλῶϲ ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ.

Ὧδε. οὐδὲν εἰϲ δ̄ε̄ λῆγον ἐπίρρημα διϲύλλαβόν ἐϲτι τῷ ω̄ παραληγόμενον, ἀλλὰ μόνον τὸ ὧδε.

Ἔνδον. οὐδὲν εἰϲ δ̄ο̄ν̄ λῆγον ἐπίρρημα βαρύνεϲθαι θέλει, πάντα δὲ ὀξύνεται, ὡϲ ἔχει τὸ ϲχεδόν, ταυρηδόν, ἑλκηδόν, παραϲταδόν, παρακλιδόν, «ῥυδὸν ἀφνειοῖο» (ο 426), ἀμφαδόν, ἄφθονοϲ ἡ ἐν ἀκολουθίᾳ παράθεϲίϲ ἐϲτι τῶν ὀξυνομένων. ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδον βαρύνεται. τῆϲ διαλλαγῆϲ ἐν ἑτέροιϲ δίδοται ἡ αἰτία.

Πάρεξ. οὐδὲν εἰϲ ε̄ξ̄ ἐπίρρημα βαρυνόμενον ἐκ δύο προθέϲεων

---

l. 4 ἓϲ cod., em. Ls. φρέϲ ϲπέϲ cod., transposuit Ls. cod. ἔνθα ταθεὶϲ φρέϲ μ' ὡϲ, Dindorf. emendavit, Meinekius fr. comic. anon. p. 1222 ed. min. ϲταθεὶϲ proposuit. l. 9 τοῦ δοῦναι cod., em. Bl. l. 12 τῆνδε cod., em. Ls. l. 13 τοῦ ante κατ' addidit Bl. l. 17 ἢ ρ' cod., ἦρ' Ls. δοῦναι cod., Dind. διδοῦναι indicato versu Homeri. l. 21 εὐθράξ cod., em. Bl. ἐπιδάξ cod., em. Bl. l. 22 τοῦ πάντωϲ cod., em. Ls. l. 23 ἅπαντεϲ cod., Ls. ἁπαξάπαντεϲ hyphen et ἁπαξάπλῶϲ pro ἁπαξαπλῶϲ. l. 28 παϲταδόν cod., Bl. παραϲταδόν. cod. ῥυδόν, ὀμφαδόν, ἀφνειοῖο. Bloch. ἀφνειοῖο traxit ad ῥυδὸν Odysseae locum significari intellegens et ἀμφαδόν scripsit. l. 29 ἄφθονοϲ ἀκόλουθα ἡ παράθεϲιϲ cod., em. Ls.

ϲυνεϲτηκόϲ, ὅπερ καὶ γενικῇ θέλει ϲυντάττεϲθαι, ἀλλὰ μόνον τὸ πάρεξ. καὶ γὰρ ἡ ϲυνήθεια οὕτωϲ ἔϲθ' ὅτε φηϲὶ «πάρεξ Ἀπολλωνίου». ὃν τρόπον καὶ Ἡρόδοτοϲ ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 46) ἔφη «πάρεξ τοῦ Ϲκυθικοῦ ἔθνεοϲ». παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ ἕτερόν ἐϲτι τὸ ὀξυνόμενον

ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆϲον ἐλαύνετε (μ 276),
παρὲξ περιμήκεα δοῦρα (μ 443).

εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προϲῳδίᾳ (I 7).

Ὧϲ, τώϲ. οὐδὲν εἰϲ ωϲ λῆγον ἐπίρρημα ὀξυνόμενον, ὑπεϲταλμένηϲ Δωρίδοϲ διαλέκτου, ἀλλὰ μόνον τὸ ὥϲ, καὶ τώϲ ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ ὑπάρχον. οὐκ ἀγνοῶ μέντοι ὅτι ἐν διαφόρῳ ϲημαινομένῳ καὶ 26 διαφόρῳ ϲυντάξει ἔϲθ' ὅτε περιϲπᾶται.

Ὀψέ. οὐδὲν εἰϲ ψε λῆγον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀψέ, ὅπερ ἐν ϲυνθέϲει φιλεῖ τρέπειν τὸ ε εἰϲ τὸ ι, ὥϲπερ ἐπὶ τοῦ ὀψιμαθήϲ, ὀψίτυχοϲ, ὀψιτέλεϲτον, «ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ» (Δ 161), ὀψίγονοϲ. διὸ καὶ τὸ

δείελοϲ ὀψὲ δύων

παρὰ τῷ ποιητῇ (Φ 233) τό τε

ὀψὲ δύοντα Βοώτην

παρὰ τῷ ποιητῇ (ε 272) καὶ Ἀράτῳ οὐ ϲύνθετον· ἐπεὶ κἂν ἔτρεπε τὸ ε εἰϲ ι. ἤδη μέντοι Αἰολεῖϲ καὶ ἐν ἁπλῇ προφορᾷ διὰ τοῦ ι αὐτὸ ἀποφαίνονται,

ὄψι γὰρ ἄρξατο,

ἴϲωϲ ἀναλογώτερον, ὡϲ δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

Μᾶλλον. οὐδὲν ὅμοιον τῷ μᾶλλον κατὰ χρόνον. τὸ γὰρ α, εἰ ἔχοι ἐν ἐπιφορᾷ διπλαϲιαζόμενον τὸ λλ ἐν μιᾷ λέξει, ϲυϲτέλλεϲθαι φιλεῖ, χωρὶϲ εἰ μὴ τροπή τιϲ εἴη τοῦ η εἰϲ α παρὰ διαλέκτῳ. τὸ παράδειγμα πῶϲ ἔχει; ἄλλοϲ, γάλλοϲ, θαλλόϲ, θάλλω, πάλλω, ἅλλομαι, ἀγάλλομαι, καὶ ἄλλο πλῆθοϲ λέξεων τοιούτων ἀδιάπτωτον. ϲημειωτέον ἄρα περὶ χρόνον τὸ μᾶλλον. τὸ γὰρ ὀτράλλιϲ (†) ϲυνεϲταλμένον ἔχει τὸ α. ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτουϲ διὰ τὸ

ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι

καὶ

ἄλλαν, μή τι κατ' ἀμμετέραν φρένα

καὶ

ἄβρα δηὖτε πάχῃ ϲπόλᾳ ἀλλόμαν

ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην.

l. 3 cod. πάρεξ τοῦ τε Ϲκυθίου em. Ls. indicato Herodoti loco. l. 14 ἔκ τε ὀψὲ τελεῖ cod., Ls. inseruit καὶ indicato versu Homeri. l. 16 δύνων cod., corr. Dind. indicato Homeri loco; idem καὶ ante παρὰ τῷ ποιητῇ et ὅτε post τό τε delevit et δύοντα pro δύνοντα ex Homeri loco correxit et Arati locum Phaenom. 585 indicavit. l. 19 ϲύνθετον pro ϲύνηθεϲ scripsit Ls., coll. Il. Pr. Φ 232. l. 21 ὄψι γὰρ ἀρξάτω cod., emendavit Ls. ex Apoll. de adv. 573 ἀνάλογοϲ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦϲι βαρεῖα τάϲιϲ, λέγω δὲ τοῦ ὄψι γὰρ ἄρξατο. l. 23 α post τὸ γὰρ inseruit Ls. l. 25 τρέπειν post φιλεῖ delevit Bl. l. 26 cod. θάλλοϲ, Ls. θαλλόϲ, fortasse φαλλόϲ potius scriptum fuisse suspicatus. l. 28 pro corrupto ὀτράλλιϲ nihil certi substituere habet Ls. l. 29 cod. διὰ τόδ', ἀλλ' ἂν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι καὶ ἄλλαν μὴ καμεϲτέραν φρένα καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγχηϲ πάλαι ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Primum versum exhibuit Ls. ex emendatione Bergkii

† Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰϲ ουν λήγει ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν. ὅπερ καὶ ἐπεκτάϲεϲι ποιητικαῖϲ κέχρηται καὶ παραθέϲει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. παραιτοῦμαι δὲ τὸ αἰϲχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺϲ Εἵλωταϲ· — ἀλλὰ μιϲχοῦν καθήμενοι. ἐπεὶ ὀνοματικά ἐϲτι.

Δεῦρο. οὐδὲν εἰϲ ο λήγει ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβήν, ἀλλὰ μόνον τὸ δεῦρο. ὅπερ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ἅπαξ κατ᾽ ἐπέκταϲιν εἰϲ ω ἐν τῷ (Γ 243)

ἦ δεύρω μὲν ἕποντο.

παραιτοῦμαι γὰρ τὴν διάφορον ἀνάγνωϲιν. παρὰ δὲ τοῖϲ Αἰολεῦϲι καὶ
27 δεῦρυ διὰ τοῦ υ· παρὰ δὲ Ἀττικοῖϲ ἔϲθ᾽ ὅτε καὶ δευρί λέγεται διὰ τοῦ ι. τετόλμηται δὲ αὐτοῦ καὶ θεματιϲθῆναι πληθυντικὸν τὸ δεῦτε· ὅτι δέ ἐϲτιν ἐπίρρημα ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων λέγεται.

Ἐκεῖθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν λῆγον ἐπίρρημα τοπικὸν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ· ὁ γοῦν Ἀλκαῖοϲ κεινόθεν ἐϲτὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτό.

αἲ γάρ κ᾽ ἄλλοθεν ἔλθῃ, τί δὲ φῇ κήνοθεν ἔμμεναι;

τὸ δὲ εἶθε ἐπέκταϲιϲ καὶ οὐ τοπικόν.

Χαμαί. οὐδὲν εἰϲ αι λῆγον ἐπίρρημα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ὀξύνεται, λέγω δὲ μὴ ϲχετλιαϲτικόν. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὀξύνεται, εὐαί, βαβαί, καὶ περιϲπᾶται, ἀτταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ. τὸ δὲ πάλαι βαρύνεται. λέγεται τὸ αἴτιον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.

Αὐτάρκηϲ ἡ παράθεϲιϲ τῆϲ μονήρουϲ λέξεωϲ ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ, ὅπωϲ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ϲχεδὸν ἴϲην παράθεϲιν ποιηϲώμεθα. εἰ δέ τιϲ

---

fr. 35 Sapph., qui etiam pro διὰ τόδ᾽ scribendum διὰ τὸ vidit (Ahrens fr. 86 ἀλλᾶν [Cram. ἄλλαν] μοι μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι); alterum ex Ahrensii emendatione fr. 87, praeterquam quod pro ἀλλᾶν scripsit ἄλλαν; tertium secundum Bergk. in ed. I, qui in ed. II fr. 55 sic restituit: ἄβρα δηὖτε παχήᾳ ϲπόλᾳ ἀλλόμαν adnotans Cramerum Alcaeo tribuentem scribere Ἀβραδάτῃ ἐπ᾽ ἐγχεϲπάλῳ ἀλλόμαν, Ahrensius, qui item Alcaeo assignat fr. 101, corrigit Ἀβραδάτᾳ ᾽π᾽ ἐγχεϲπάλῳ ἀλλόμαν. Equidem Lehrsium secutus sum, quamquam mihi non minus quam ipsi cognitum est, quam incerta sint omnia; sed etiamsi in his aliquid praestare possem (scio autem me non posse), tamen praeceptoris vestigia non relicturus fui, ne mea editio, quae in rebus certis eum sequitur, eius in incertis deserendi gloriam sibi quaerere videretur. De ἄλλοϲ pro ἠλεόϲ cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 57.

l. 1 hunc articulum intactum reliqui ut Lehrsius, nisi quod cum Blochio παρὰ τῷ τοὺϲ Εἵλωταϲ, quam emendationem etiam Ls. pro certa habet, scripsi pro τοὺϲ εἵλω ταϲαίμην. cf. etiam Meinek. fr. com. p. 183 ed. min. l. 8 ἢ cod., correxit Ls., qui suspicatur alteram lectionem, quam Herodianus deprecetur, esse fortasse ἦ δεῦρ᾽ οἱ μὲν —. l. 9 καὶ δεῦρα καὶ δευρύ cod., em. Ls. καὶ δεῦρα dittographiam esse putans. l. 11 θεματιϲθῆναι pro θέμα τιϲ θεῖναι scripsit Ls. collatis Epim. Hom. 118, 25 ἀλλὰ πῶϲ ἐγένετο τὸ δεῦτε; τεθεμάτιϲται, οὐ κέκλιται. l. 15 κείνοθεν cod., Ls. κεινόθεν. ἀπεφήνατο τὸ αὐτό cod., em. Ls. l. 16 αἱ γὰρ κ᾽ ἀλλόθεν ἔλθῃ δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι cod., Ls. secutus est Seidlerum, nisi quod pro ὁ δὲ hiatus vitandi causa τί δὲ scripsit, in quod incidit etiam Ahrens de dial. Dor. p. 539. l. 17 cod. αἶθε, correxit Ls. l. 18 hunc de χαμαί articulum Ls. violentius quidem, sed egregie emendavit consulta Catholica ap. Io. Al. 36, 12 et Arcad. 183, 13. l. 19 cod. λέγω δὴ τό χαμαί, Ls. λέγω δὲ μὴ ϲχετλιαϲτικόν; post τοιαῦτα Lehrsius inseruit καὶ ὀξύνεται οὐαί (ex Arcad., pro quo posui ex Io. Al. εὐαί), βαβαί καί. l. 22 ἐν τούτῳ βιβλίῳ cod., τῷ inseruit Ls. l. 23 ποιηϲόμεθα cod., ποιηϲώμεθα Ls.

ἐπιζητοίη, διὰ τί ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων τὴν παράθεσιν ἐποιησάμεθα, εἴσεται μὲν ἐκ τοῦ προοιμίου· ἀλλὰ καὶ νῦν δηλώσω, ὡς ἀντωνυμιῶν μὲν οὐκ ἐμνήσθην, ἐπεὶ σχεδὸν μονήρεις εἰσὶ πᾶσαι, καὶ μάλιστα αἱ πρωτότυποι· ἀλλ' οὐδὲ μετοχῶν, ἐπεὶ ἀεὶ δεύτεραί εἰσι καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ κινοῦν αὐτὰς ῥῆμα. εἰ δὲ καὶ περὶ μίαν καὶ δευτέραν ἐγένετό τις ζήτησις, τοῦτο οὐ μονήρους ἐστὶ λέξεως ἰδίωμα. οὔτε μὴν ἄρθρων οὔτε προθέσεων ἐμνήσθην, ἀλλ' οὐδὲ συνδέσμων. ἐπεὶ τούτων τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἐξηριθμέναι πῶς εἰσιν αἱ φωναί, τῶν δὲ προειρημένων μερῶν λόγου, λέγω δὲ ὀνόματός τε καὶ ῥήματος καὶ ἐπιρρήματος, πολλὴ μὲν χρῆσις φωνῶν, παραγωγή τε αὐτοῖς ποικίλη πρόσεστι καὶ σχεδὸν ἴση. ὄνομα μὲν γὰρ εἰς ὄνομα παράγεται, ὡς λεπτὸς Λεπτίνης, ἄριστος ἀριστεύς. παράγεται δὲ καὶ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὴν μάστιγος γενικὴν τὸ μαστιγῶ καὶ παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ. παράγεται δὲ καὶ εἰς ἐπίρρημα, ὡς παρὰ τὸ ἀκόνιτος ἀκονιτί, ἀθεώρητος ἀθεωρητί, Λεσβόθεν τε καὶ οὐρανόθεν. τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ 28 καὶ τὸ ῥῆμα. ἤτοι γὰρ αὐτὸ καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, ἵζω ἱζάνω, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς παρὰ τὸ ποιῶ ποιητής, ποίημα, ἢ εἰς ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχός φησιν

ἦλθον ἐσόβδην,

πλέκω πλέγδην,

μέσφα περιπλέγδην,

ἄρδω ἄρδην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπίρρημα τὴν αὐτὴν ποσότητα ἔχει τῆς παραγωγῆς. ἢ γὰρ πάλιν εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἐγγὺς ἐγγύθεν, ἢ εἰς ὄνομα, ὡς τὸ ἐγγύτερον, ἀνώτερον, ἢ εἰς ῥῆμα, ὡς παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψίζω. σχεδὸν οὖν ταῦτα τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις προσπέπονθε. διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν πεποίημαι τοὺς κανόνας. εἰ δέ τις λέγοι ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία ποικίλην παραγωγὴν ἔχει· εἴς τε γὰρ ἑαυτὴν παρῆκται καὶ εἰς ἐπίρρημα· ἴστω ὅτι ἐνέλειψαν τοῖς κυριωτάτοις, λέγω δὲ ῥήματι καὶ ὀνόματι· τὸ γὰρ ἡμετέρειος καὶ τὸ σφετεριζόμενος τῶν παραλόγων. ἡ μέντοι πρόθεσις παρῆκται μὲν εἰς ὄνομα καὶ ἐπίρρημα, οὔτε γε μὴν εἰς αὐτὴν οὐδὲ εἰς ῥῆμα. τά τε προκείμενα μόρια, λέγω δὲ ὄνομα καὶ ῥῆμα, οὐκ ἀπέδωκεν ἀφ' ἑαυτῶν παραγωγήν, οὔτε εἰς ἀντωνυμίαν, οὔτε εἰς πρόθεσιν, ἐπειδή περ θεματικώτερα ὑπῆρχεν. ἡ μέντοι μετοχή, εἰ καὶ μέρος λόγου ἐστίν, ἐκεῖνό γε ἔχει ἐξαίρετον τὸ μήποτε πρωτότυπον εἶναι. διὸ δὴ οὐδὲ αὐτῇ τὰ αἴτια ἀνατίθεμεν, ὅτι

---

l. 1 καὶ ῥημάτων inseruit Bl. l. 2 ἴσεται cod., corr. Dind. l. 7 ἐπὶ τούτων cod., ἐπεὶ Ls. l. 8 ὧν εἰσιν cod., Ls. πῶς εἰσιν. l. 15 ἀθεώριτος ἀθεωριτί cod., corr. Dind. l. 17 παρὰ ποιητὴς cod., Ls. τὸ ποιῶ inseruit. l. 18 εἰς ὄβδην cod., Ls. ἐσόβδην indicato Callimachi fragm. in E. M. s. ὄβδην, Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην. l. 25 ἢ ὡς ὄνομα cod., εἰς Bl. l. 30 ἡμετέροισι cod., ἡμετέρειος Ls. l. 30 τῶν παραγώγων cod., em. Ls. l. 31 ἤτοι cod., Ls. ἡ μέντοι. l. 34 δὲ post ἐπειδή περ delevit Bl. l. 36 αὐτὴ cod., αὐτῇ Bl.

μὴ ϲπανίωϲ, ἐφ' ὧν καὶ ζητοῦμεν εἰ καὶ μετοχαὶ ὑπάρχουϲιν, ὥϲπερ καὶ ἐπὶ τῆϲ ἄϲμενοϲ, καὶ τὸ κρέων καὶ τὸ ἀκέων καὶ κτίμενοϲ. τοϲαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ περὶ μονήρουϲ λέξεωϲ.

---

29 ## ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ, ἄριϲτε φιλολόγε, περὶ μονήρουϲ λέξεωϲ ἥτιϲ ἐϲτὶν ἐν τῇ χρήϲει τῶν παλαιῶν ἑωρᾶτο καὶ τῇ νυνὶ ϲυνηθείᾳ· νυνὶ δὲ ϲτρέψομαι καὶ ἐπὶ τὰϲ γνωριζομέναϲ μὲν ὁμοίωϲ καὶ τῇ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίᾳ καὶ τῇ παλαιῶν χρήϲει, πειράϲομαι δὲ καὶ ἄλλαϲ παραθέϲθαι λέξειϲ, αἵτινεϲ οὐκ εἰϲὶν ἐν τῇ νυνὶ ϲυνηθείᾳ, παρὰ μέντοι τοῖϲ παλαιοῖϲ. ἔϲτω δέ μοι ἡ παράθεϲιϲ ὁμοίωϲ ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων. ἐπεὶ δέ τινεϲ ἐπεζήτηϲαν, εἰ δύναται τὸ τοιοῦτο εἶδοϲ καὶ ἐν προθέϲεϲιν ὀφθῆναι, κατὰ τοῦτο ἐπειράθην ὀλίγαϲ προθέϲειϲ ἐλέγξαι ἐν εἴδει τινὶ μονήρειϲ ὑπαρχούϲαϲ.

Ὄνομα. οὐδὲν εἰϲ μα λῆγον οὐδέτερον ἁπλοῦν ἐν τοῖϲ πρὸ τέλουϲ δύο ϲυλλαβαῖϲ διϲϲὸν ἔχει ο, ὡϲ δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ποίημα, νόημα, δόνημα, φίλημα, ἀνάθημα, φώνημα, ϲτεφάνωμα, χρύϲωμα, κώλυμα, ἔλυμα, ἔρυμα, καὶ ἄλλο μυρίον πλῆθοϲ τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον ποιεῖ τὸν κανόνα. δῆλον ὡϲ τὸ ὄνομα μονῆρέϲ ἐϲτι· καὶ γὰρ ἥ τε τρίτη ἀπὸ τέλουϲ τὸ ο ἔχει καὶ ἡ πρὸ τέλουϲ. Αἰολεῖϲ δὲ ὄνυμα λέγοντεϲ αὐτὸ ἀπολύουϲι τοῦ προκειμένου ἐλέγχου. πρόϲκειται τῷ κανόνι «ἁπλοῦν», ἵνα μή τιϲ ταῦτα ϲύνθετα ὄντα ὡϲ ἀντιπίπτοντα παρατάξῃ ϲυνεχῶϲ ἐν τῇ ϲυνηθείᾳ λεγόμενα, λέγω δὲ τὸ πρόδομα ἢ πρόπομα, ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται.

Δέμαϲ. τὰ εἰϲ μα λήγοντα οὐδέτερα ἐναντία ἐϲτὶ τοῖϲ εἰϲ αϲ λήγουϲι. τὰ μὲν γὰρ εἰϲ αϲ λήγοντα παραιτεῖται τὸ μ ἔχειν πρὸ τοῦ
30 α, ὡϲ ἔχει τὸ ϲέβαϲ, οὖδαϲ, κνέφαϲ, ψέφαϲ, κέραϲ, τέραϲ, γῆραϲ, γέραϲ, βρέταϲ, δέπαϲ, ϲκέπαϲ, καὶ ἄλλα μυρία ἐϲτὶ τοιαῦτα μὴ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α· τὰ δὲ ἔχοντα τὸ μ πρὸ τοῦ α παραιτεῖται τὴν εἰϲ ϲ κατάληξιν, ὡϲ ἔχει τὸ δόμα, θέμα, ϲτόμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. πῶϲ οὖν τὸ δέμαϲ καὶ τὸ μ ἔχει πρὸ τοῦ α καὶ τὴν εἰϲ ϲ κατάληξιν; ὥϲτ' ἐϲτὶν οὕτωϲ ὁρίϲαϲθαι· οὐδὲν εἰϲ μαϲ λῆγον οὐδέτερον, μονῆρεϲ ἄρα τὸ δέμαϲ,

ϲτήτην ἐγγὺϲ ἰόντε, δέμαϲ δ' ἄνδρεϲϲιν ἐΐκτην (Φ 285).

---

l. 1 καὶ τά τε ante ϲπανίωϲ delevit Ls. l. 2 κτημένοϲ cod., em. Dind. thes. l. 9 καὶ παρὰ μέντοι cod., καὶ delevit Ls. l. 11 καὶ ἐπιρρημάτων inseruit Ls. ἐπειδὴ cod., ἐπεὶ δὲ Bl. l. 16 ἀνάθερμα cod., em. Ls. l. 17 ϲόλυμα cod., ἔλυμα restituit Ls. ex simili loco Ep. Cr. I 327, 39; idem τῶν inter τοιούτων et ὀνομάτων delevit. l. 21 παραλλάξῃ cod., em. Ls. l. 26 οὗδαϲ cod., accentum corr. Ls. l. 29 ϲτάμα cod., ϲτόμα Ls. l. 31 ὥϲ ἐϲτι cod., em. Ls. l. 33 cod. ἴοντο, corr. Dind.

Πεῖραρ. οὐδὲν εἰς α̅ρ̅ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ α̅ ἔχει ρ̅, ἀλλ' ἤτοι καθαρεύει ἢ ἄλλο τι σύμφωνον ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἔαρ, κέαρ, οὖθαρ, εἶδαρ, μῶμαρ, ἧπαρ, νέκταρ. μονῆρες ἄρα τὸ «πεῖραρ ἐπαλλάξαντες» (Ν 359). οὐδέτερον δὲ προσέθηκα ἐπεὶ Ἄραρ τις λέγεται ποταμός, ὡς παρ' Ἐρατοσθένει (?). καὶ ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως·

μισγόμεθ' ἀλλήλων ὡς Ἄραρος Ῥοδανός.

Κρέας. οὐδὲν οὐδέτερον εἰς α̅ς̅ λῆγον καθαρὸν τῷ ε̅ παραλήγει κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνον τὸ κρέας. τὰ δ' ἔχοντα καθαρὸν τὸ α̅ καὶ ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ε̅ εἰς ρ̅ θέλει καταλήγειν, ἔαρ, στέαρ, κέαρ, φρέαρ. τὸ τοίνυν κρέας ἢ εἰς ρ̅ ὤφειλε καταλήγειν ἢ εἴπερ εἰς ς̅ καταλήγοι ὀφείλει μεταξὺ τοῦ ε̅ καὶ α̅ σύμφωνον ἔχειν, ὥσπερ τὸ λέπας, σκέπας, κνέφας, βρέτας. προσέθηκα δὲ κατὰ τὴν ἑνικὴν εὐθεῖαν ἐν χρήσει Ἑλλήνων, ἐπεὶ παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ «τὰ δέατα περιτεταμένοι». ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. ὅ τε Σοφοκλῆς ἐν Κηδαλίωνι σατυρικῷ φησι

καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος

ἀντὶ τοῦ δέους. ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. ὅ τε Ξενοφάνης φησὶ

ἁγνὸν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. ἡ γὰρ ἀναλογία ὡς ἀπὸ τοιούτων εὐθειῶν τὰς κλίσεις λαμβάνει, οὐκ οὐσῶν μέντοι ἐν χρήσει Ἑλλήνων. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ (α 218) κτεάτεσσιν

ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε

μεταπλασμοῦ ἔχεται ἐκ τῆς κτεάτοις δοτικῆς.

Ἰχθῦς. οὐδὲν εἰς υ̅ς̅ λῆγον ἀρσενικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, μὴ ἔχον ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν, περισπᾶσθαι θέλει. σημειῶδες ἄρα ὁ ἰχθῦς. προσέθηκα δὲ «μὴ ὑποκοριστικὴν ἔννοιαν» διὰ τὸ ἀπφῦς· δοκεῖ γὰρ παρὰ τὸ ἀπφάς παρωνομάσθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον, παρηγμένον ἀπὸ τοῦ Διονύσου. ὧν οὐδὲ αἱ γενικαὶ παρόμοιαι τῷ προκειμένῳ· ἰχθύος γὰρ λέγεται· οὐ μεμελέτηκε δὲ ἀπφύος λέγεσθαι. μόνον δὲ διὰ δύο δασέων ἐκφέρεται ὁ ἰχθῦς,

---

l. 3 μάκαρ cod., em. Ls. l. 5 ὡς παρατιθέναι cod., Ls. ὡς παρ' Ἐρατοσθένει (?), equidem volui ὃν παρατίθεται sed Lehrsius dubitat, num Herodianus ἐπίγραμμα παρατίθεται τοῦτο dixerit, ita ut ἐπίγραμμα sic positum sit ut nomen viri, et iudicat librarium rudem et inscium ex textu mali scripto παρ' Ἐρατοσθένει in παρατιθέναι facilius pervertere potuisse quam ὃν in ὡς. l. 9 καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ε̅ cod., emendavit Ls. τὰ omittens et pro τοῦ scribens αὐτοῦ.
l. 11 ε̅ καὶ α̅ inseruit Bl. l. 14 περιτετημένοι cod., em. Ls. l. 15 κηδεμόνι cod., em. Dindorf. allato Hesychio δέατος δέους Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι.
l. 16 τῷ ἀρτυμάτῳ cod., em. Lud. Dind. in thes. l. 19 καὶ μὴν cod., Ls. ἁγνόν; idem σπεάτεσσι pro σπεάτεσι. l. 21 οὔσας cod., Ls. οὐσῶν. l. 23 ἐν cod., corr. Dind. ὃν. l. 24 μετὰ πελαμοῦ cod., em. Dind. l. 28 an ἀπφάς recte habeat incertum est Lehrsio. E. M. 134, 53 ἀπφῦς ὁ πατὴρ εἴρηται ὑποκοριστικῶς. ἀπὸ τοῦ πάππα ὃ σημαίνει τὸν πατέρα ἀφαιρέσει τοῦ π̅ ἄππα ἀππῦς καὶ τροπῇ τοῦ π̅ εἰς φ̅ ἀπφῦς ὡς Διονῦς ὁ Διόνυσος. l. 29 ἐπὶ τὸν Διόνυσον cod., em. Ls.

τῶν ἄλλων εἰς ῡϲ ληγόντων οὐχ οὕτως ἐχόντων. πρόσκειται δὲ τῷ κανόνι «ἀρσενικὸν» διὰ τὸ ὀφρῦς περισπώμενον θηλυκόν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀσφῦς. ὥστε εἰ περισπᾶται τὸ ἰχθῦς, ἔστω θηλυκόν· εἰ δὲ ἀρσενικόν ἐστιν, ὀφείλει ὅμοιον εἶναι τῷ στάχυς, βότρυς.

Μᾶζα. τὰ εἰς ζᾱ λήγοντα θηλυκά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς τὸ ῥίζα, σχίζα, σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ

κάτω κρέμανται, σπίζα τέτατ' ἐν ἕρκεσι.

Δούριζα λίμνη παρὰ τὸν Λίζαν ποταμόν. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας· «τῇ δὲ λίμνῃ Δούριζα οὔνομα». Βόρυζα πόλις Περσική, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης· «μετὰ δὲ Βόρυζα πόλις Περσέων, μετὰ δὲ Θυνιάς». Ἀράβυζα τῆς Καυκωνίδος πόλις. ἄζα, γάζα, χάλαζα. σημειῶδες ἄρα ἡ μᾶζα ἐκτείνουσα τὸ πρὸ τέλους ᾱ.

Ἀγαυός. οὐδὲν εἰς ο̅ϲ̅ λῆγον καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενον τῇ α̅υ̅ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀγαυός.

32 Χθών. τὰ εἰς ω̅ν̅ μονοσύλλαβα φιλεῖ ἀρσενικὰ εἶναι καὶ φυλάττει τὸ ω̅ ἐν τῇ γενικῇ, πρών, Χών τὸ ἐθνικόν, κλών, Θων εἴτε Θῶνος εἴτε Θῶντος. ἀλλὰ μόνον τὸ χθών θηλυκόν ἐστι καὶ διήλλαξε κατὰ τὴν κλίσιν.

Δαμήν. τὰ εἰς μ̅η̅ν̅ λήγοντα ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐπὶ γενικῇ τὸ η̅ εἰς ε̅ τρέπει, ποιμένος, λιμένος, πυθμένος, ἀλλὰ μόνον τὸ Δαμήν ἐφύλαξε τὸ η̅. Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀγρολικά. ἴσως δὲ ἐπεὶ κύριόν ἐστι παραλλαγὴν ἐποιήσατο. τὸ δὲ Ἀλλαμήν παραιτοῦμαι· οὐ γὰρ γνήσιον ὄνομα ὑπὸ Διοδώρου παραπεποιημένον.

Ἰχώρ. οὐδὲν εἰς ω̅ρ̅ λῆγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαί θέλει, ἀλλὰ πάντα βαρύνεσθαι· ῥήτωρ, κλήτωρ, ἵστωρ, Ἕκτωρ, πέλωρ, κέλωρ, ἄκτωρ, Σπέρχωρ, Ἀννίχωρ, ἄχωρ, ἀναῦζωρ (†). ἡ δὲ ἱστορία τῶν ὀνομάτων εἴρηταί μοι ἐν δευτέρῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. σημειῶδες ἄρα τὸ ἰχώρ μόνον ὀξυνόμενον. τὸ δὲ αἴτιον εἴρηται ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας.

---

l. 1 τῶν δὲ ἄλλων cod., δὲ delevit Bl. l. 4 ἐστι cod., ἐστιν Ls. l. 7 ἐν ἀΰπνῳ cod., dudum correctum (cf. Nauck fr. trag. p. 179). l. 8 σπίζα τέως cod., Ls. σπίζα τέτατ', Dindorf. σπίζ' ὅπως, Bergkius pro κάτω suspicatus est ἄκατοι. l. 9 δουρὶ ζαλίμνην cod., em. Dind.; pro Λίζαν Ls. suspicatur Λίξον scribendum. l. 10 ὄνομα cod., οὔνομα Ls. l. 11 εὐρώης cod., corr. Dind.

Θυνίας cod., accentum correxit Ls. l. 12 παρὰ Βυζάντης cod., emendavit Meinekius ex St. B. Ἀράβυζα πόλις τῆς Καυκωνίδος. l. 17 Θὼν cod., accentum omisit Ls., quia Herodianus dicere voluit: Θων sive illud unde ex nonnullorum quidem sententia Θῶνος sive illud cuius genetivus est Θῶντος. l. 22 ἀργολικαῖς cod., em. Ls. De Diodoro Crono, qui dicitur, cf. quem attulit Lehrsius, Ammonium ad Aristot. de interpr. p. 103 Brand. l. 24 παρατεθειμένον cod., Ls. scripsit παραπεποιημένον. l. 27 cod. Ἀνίχωρ, cf. Cath. p. 49. pro ἀναῦζωρ codicis Lehrsius Γανύκτωρ vel ἀνάκτωρ substituendum proposuit, mihi Herod. in E. Gud. 32, 35 ἀλάστωρ ὁ Ζεύς in mentem venit.

Τέκμωρ. οὐδὲν εἰϲ ωρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν ἔχει ϲυμπλοκὴν δύο ϲυμφώνων πρὸ τοῦ ῶ·

Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖϲιν ἐάϲῃϲ (Ε 684),

νίκωρ παρὰ Cώφρονι τῷ μιμογράφῳ, ὕδωρ, ἔλδωρ· οὐ γὰρ ϲυμπλοκὴ ἐνθάδε, ἀλλὰ διάϲταϲιϲ· ὁ δὲ Ἴβυκοϲ ἔϲθ᾽ ὅτε καὶ θηλυκῶϲ προφέρεται

οὔτι κατὰ ϲφετέραν ἐέλδω

καὶ

ἐϲθλὰν ποτιδεγμένων ἐέλδω.

ϲημειῶδεϲ οὖν τὸ τέκμωρ ἔχον ἐπιπλοκὴν δύο ϲυμφώνων. ἢ ἴϲωϲ ἀναλογώτερον ἐκδεκτέον τὸ τέκμαρ. ἴϲον γὰρ ἐγένετο τῷ νέκταρ καὶ ἔχθαρ· οὐ φιλεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα προϋπάρχειν τῶν εἰϲ ωρ. τοῦ δὲ ϲημειοῦϲθαι τὸ τέκμωρ αἴτιον ὁ πλεοναϲμὸϲ τοῦ μ.

Πολύϲ. τὰ εἰϲ λυϲ λήγοντα καθαρὸν ἔχοντα τὸ ῠ ϲυνεϲταλμένον βαρύνεϲθαι θέλει, θῆλυϲ, φόλυϲ.

φόλυεϲ κύνεϲ

παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ, ἔπηλυϲ, νέηλυϲ, ὄλολυϲ τὸ προϲηγορικὸν εἴτε τὸ κύριον, Ζῆλυϲ ὁ ποταμόϲ, ἔγχελυϲ, μόλυϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ πολύϲ 33 ὀξυνόμενον. πρόϲκειται δὲ καθαρὸν διὰ τὸ ἀμβλύϲ, ϲυνεϲταλμένον δὲ τὸ ῠ διὰ τὸ ἰλύϲ.

Ἐρῆμοϲ. οὐδὲν εἰϲ μοϲ λῆγον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ προπεριϲπώμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἐρῆμοϲ,

ὡϲ ἴδε χῶρον ἐρῆμον (Κ 520).

Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουϲι τὴν λέξιν.

Ἑτοῖμοϲ. οὐδὲν εἰϲ μοϲ λῆγον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενόν προπεριϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμοϲ. καὶ τοῦτο δὲ παρ᾽ Ἀττικοῖϲ τοῖϲ νεωτέροιϲ φαϲὶ προπαροξύνεϲθαι.

Πλυνόϲ. τὰ εἰϲ νοϲ λήγοντα διϲύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ϲύμφωνον κατ᾽ ἐπιπλοκήν, παραληγόμενα δὲ τῷ ῡ, πάντωϲ ἐκτεταμένῳ παραλήγεϲθαι θέλει, φρυνόϲ, θυνόϲ, γρυνόϲ, ϲημαίνει δέ, ὡϲ καὶ Ἀπολλώνιόϲ φηϲι, τὰϲ τῶν ξύλων ξηρὰϲ καὶ παχείαϲ ῥίζαϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ πλυνόϲ κατὰ χρόνον· καίτοι γε τὸ πλύνω ἐκτεινόμενον τὸ ῡ.

Ἑνότηϲ. τὰ εἰϲ τηϲ λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῆϲ ειϲ καταλήξεωϲ παρήχθη. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ἑνότηϲ ὄνομα.

---

l. 3 cod. omisit δή, em. Dind. l. 4 παρ᾽ ἀϲώτῳ cod., em. Dind. παρὰ Cώφρονι τῷ. cod. ἕλδωρ, spiritum mutavit Ls. l. 6 cod. in utroque Ibyci loco ἐέλδωρ, Schneidewinus ἐελδώ emendavit, Lehrsius ἐέλδω. l. 8 item Schneidewin. pro ἐϲθλὸν προδεδεγμένον scripsit ἐϲθλὰν ποτιδεγμένων. cf. Bergk fr. 18 et 19 et Lob. Parall. p. 219. l. 10 cod. τέκμωρ, em. Ls. cod. ἴχθαρ, Ls. ex Theogn. 79, 30 ἔχθαρ. l. 15 cf. Duebner fragm. XCI et Hesych. φόλυεϲ κύνεϲ, οἳ πυρροὶ ὄντεϲ μέλανα ϲτόματα εἶχον. οἱ δὲ φύλακαϲ. l. 16 ad ὄλολυϲ cf. Lehrsius Anaxandridis versum (Mein. III 178, ed. min. p. 582) λαμπρόϲ τιϲ ἐξελήλυθ᾽. . . ., ὄλολυϲ οὗτόϲ ἐϲτιν. l. 17 Ζήλυϲ cod., accentum restituit Ls. ἐγχέλυϲ cod., em. Ls. l. 20 προπαροξυνόμενον cod., et l. 21 et 22 ἔρημοϲ et ἔρημον, em. Ls. l. 30 ξυρὰϲ cod., em. Bl. l. 33 cod. hic et paullo infra l. 34 et 5 pag. seq. αἰνότηϲ, Ls. ἑνότηϲ in Arist. stud. p. 261 ed. II et ad hunc locum, et εἰϲ ειϲ καταλήξεωϲ pro εἰϲ νοϲ καταλήξεωϲ. Aliter locum restituendum putavit Lobeckius ad Buttm. II 418.

Ἀνδροτής. τὰ εἰς τηc̄ λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῶν εἰς ρ̄ ληγόντων παράγεται. cημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδροτής ὄνομα. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς οc, ὡς κοῦφος κουφότης, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς υc, ὡς ταχύς ταχυτής, ἢ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἰότης, οὐδέποτε μέντοι ἀπὸ τῶν εἰς ρ̄ ληγόντων. διὸ δὴ καὶ τὸ ἑνότης παράσημον· παρὰ γὰρ τὴν εἰς εις̄ εὐθεῖαν, οὐ τὴν εἰς οc̄ ἢ εἰς υc̄.

Φερνή. τὰ εἰς νη̄ λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ θηλυκὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ρ βαρύνεσθαι θέλει, πέρνη, πτέρνη, Τάρνη πόλις, Κέρνη ὁμοίως, Ἄρνη, ἀλλὰ μόνον τὸ φερνή ὀξύνεται. Αἰολεῖς δὲ φέρεναν αὐτὴν λέγουσιν ὁμοίως τῇ Ἔλεναν.

Ἀρνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νοc̄ λήγοντα πρὸ τοῦ ν ρ̄ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ

οὐ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος
πληγαί

οὐκ ἀντίκειται. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸς λέγει σκέπαρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Ἀνδρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ροc̄ λήγουσα πρὸ τοῦ ρ̄ ἔχει τὸ δ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀνδρός. αἴτιον δὲ τὸ πάθος. ἐν τοῖς περὶ καθολικωτέρας προσῳδίας εἴρηται.

Ἀνδριάς. τὰ εἰς αc̄ λήγοντα καθαρόν, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ᾱ, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φωνῆεν ἢ φωνήεντα, βαρύνεσθαι θέλει, δρακοντίας, ὀνοματίας, κοππατίας, Λοξίας, Ἐρυξίας, Βορέας, Ἡρέας, Θαρσέας, Κρατέας, Μινύας, Φλεγύας, Ἀνδρέας· μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. σημειῶδες ἄρα τὸ ἀνδριάς ὀξυνόμενον. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Ἡλιόδωρος ἐβούλετο αὐτὸ περισπᾶν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱμάς. τὸ δ' αὐτὸ ἠξίου καὶ Δράκων ὁ Στρατονικεύς, ἔτι δὲ καὶ Τυραννίων. οὐκ ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

Γουνός. οὐδεμία γενικὴ εἰς νοc̄ λήγουσα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ γουνός·

γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Λ 547).

αἴτιον δὲ τὸ πάθος. οὐ γὰρ εὐθεῖά τις προκατάρχει μονοσύλλαβος ἡ γοῦν, ὡς οἴονται οἱ πρὸ ἐμοῦ. τὰ δὲ εἰς νοc̄ λήγοντα ὀνόματα δισύλ-

l. 5 Lehrsius διὸ δὴ pro δεῖ δὲ scripsit et post ἑνότης ante παρὰ inseruit παράσημον. l. 6 cod. habet παρὰ τὴν εἰς οc̄ εὐθεῖαν, οὗ τινος ἡ εἰς υc̄, Ls. scripsit παρὰ γὰρ τὴν εἰς εις̄ εὐθεῖαν, οὐ τὴν εἰς οc̄ ἢ εἰς υc̄. l. 8 pro πέρνη si forte non verum sit, Lehrsius πόρνη scribi posse dicit, potest etiam ex St. B. Πέρνη πόλις Θρᾴκης. l. 9 φέρναν cod., Lehrsius coll. Herod. περὶ παθῶν in E. M. 790, 43 scripsit φέρεναν et l. 10 pro ἀλέναν Ἔλεναν, quod Aeoles dixisse probat ut Ἀφρόδιτα coll. Io. gramm. 244 ἔθος ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βραχύνειν, εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα, καὶ τὰ κύρια, Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα. l. 12 ἡ παρὰ cod., em. Ls. l. 13 ὁ cod., οὐ Bl. l. 15 οὐκ ἀντίκειται inseruit Ls. l. 22 cod. καππατίας, Ls. κοππατίας. εὐρυξίας cod., em. Ls. ἠρέας cod., em. Dind. thes. s. Ἡρᾶς. l. 23 μηνύας cod., corr. Bl. l. 25 cod. ἡμάς, corr. Ls. l. 26 Στρατονίκου cod., em. Ls. Τυραννίκων cod., corr. Bl. l. 27 οὐκ ante ἐδήλωσα delevit Bl. l. 29 ἡ ante γουνός inseruit Ls. l. 30 cod. γοῦνι, Dind. γόνυ. l. 31 ἤγουν cod., Bl. corr. ἡ γοῦν.

λαβα ὀξυνόμενα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπ' εὐθείας ὁρᾶται, γουνός, ὅθεν δοτικὴ ἡ

γουνῷ ἀλωῆς (Ι 530),

βουνός, κρουνός. δῆλον οὖν ὅτι ἡ γουνός γενικὴ οὐχ ὑγιαίνει· εὐθείας γὰρ χαρακτῆρα ἀπεδέξατο. ἔϲτι δὲ καὶ ἐπὶ παϲῶν τῶν ἠλογημένων γενικῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὡς ὅτι παραβαίνουϲι καὶ τοὺς χαρακτῆρας παθοῦϲαι.

Δουρός. οὐδεμία γενικὴ εἰς ροϲ̅ λήγουϲα τῇ ου̅ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός. αἴτιον δὲ πάλιν τὸ πάθος. ϲυγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ δούρατος·

τόφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν (Λ 357).

οὐ γάρ, ὥϲπερ οἴεται ὁ Τρύφων, εὐθεῖά τίς ἐϲτι δούρ, κωλυούϲης καὶ 35 τῆς ἀναλογίας καὶ τῆς χρήϲεως τῶν Ἑλλήνων. ἄμεινον οὖν ἐκδέχεϲθαι τὸ πάθος. ποικίλαι δὲ αἱ φωναί. καὶ γὰρ δορὸς καὶ δουρὸς εἴρηται καὶ δόρατος καὶ δούρατος καὶ δόρεος, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδήλωϲα.

Ῥᾶρος. οὐδέποτε τὸ ρ̅ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δαϲύνεται. ϲημειῶδες ἄρα τὸ Ῥᾶρος. τὸ γὰρ

Ῥαρίδος

Δηοῦς

παρ' αὐτὸ γέγονε.

Cεϲημείωται τὸ Ῥᾶρος κατὰ χρόνον. τὰ γὰρ εἰς ροϲ̅ δισύλλαβα τῷ α̅ παραληγόμενα ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α̅, ψαρός, ναρός· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Cοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ϲατυρικῷ

ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροὰς
ἐπώμοϲα.

λαρός,

λαρὸς ἄμης,

ἔνθεν τὸ οὐδέτερον

λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον (μ 283).

βαρυνόμενα δέ, εἰ καὶ ἀρϲενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκά, ϲυϲτέλλειν θέλει τὸ ᾰ,

λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς (ε 51).

φάρος, λέγω δὲ τὸ ἀρϲενικὸν ἢ καὶ τὸ θηλυκόν, Κλάρος, Νίκανδρος (Ther. 958)

l. 11 in Homeri loco ὄφρα scriptum est, quod, ut Ls. dicit, necessarium videtur. l. 12 cod. δουρί, em. Ls. l. 13 ἄμειβον cod., corr. Dind. l. 14 ποικίλαι δὲ αἱ φωναί et l. 15 καὶ δόρατος inseruit Ls. l. 16 cod. Ῥάρος et semper hoc accentu. l. 19 δηιοῦς, in quo ῑ subscripti memoriam delere nolui. In E. M. 263, 48 Δηώ — διφορεῖται, ὥς φηϲιν ὁ τεχνικός. οἶδε γὰρ ἡ παράδοϲις τὸ η̅ μετὰ τοῦ ῑ καὶ χωρίς. Fragmentum ex Soph. Triptolemo esse Lsio videtur. l. 22 λαρός cod., Ls. ναρός. l. 23 cod. ἐν ἰνάχῳ, καὶ ϲαϲχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοϲα λαρὸς ἀνήρ. In verbis καὶ ϲαϲχυτρίνων Dindorfius ϲατυρικῷ latere suspicatus erat; verba poetae nondum emendata esse pronunciat Nauckius p. 153; equidem, ne intellectu carentia verba exhiberem, Lehrsii emendationem, quae licet ab ipso pro incertissima habeatur, sensum certe praebet, immutatam recepi, in eo viro clarissimo assentiens pro adiectivi ναρός, non λαρός teste Sophoclem citari et ante λαρὸς ἄμης inserendum esse λαρός. l. 32 φάρος δὲ λέγω cod., δὲ transposuit Ls.

μνῆϲτιν ἔχοιϲ, τὸν ἔθρεψε Κλάροϲ νιφόεϲϲα πολίχνη,

γάροϲ, Αἰϲχύλοϲ Πρωτεῖ ϲατυρικῷ

καὶ τὸν ἰχθύων γάρον,

Πάροϲ νῆϲοϲ, ϲπάροϲ, ϲκάροϲ. εἰ δέ τι βαρυνόμενον ἀρϲενικὸν ἔχει τὸ ᾱ ἐκτεινόμενον, πάντωϲ ἔχει κοινὸν διὰ τοῦ η̄, ὥϲπερ τὸ κλᾶροϲ ἐκ τοῦ κλῆροϲ. τὸ δὲ Ῥᾶροϲ, εἰ μή ἐϲτι Δώριον βαρυνόμενον, ϲυϲτελλέϲθω κατὰ τὴν παραλήγουϲαν· εἰ δὲ ἐκτείνεται ὑγιῶϲ ἡ παραλήγουϲα, ὀξυνέϲθω, ἵνα μιμήϲηται τὸ ψαρόϲ, ναρόϲ, λαρόϲ. ἢ περὶ τόνον ἄρα ϲημειῶδεϲ ἢ περὶ χρόνον. ἀλλὰ δῆλον ὅτι περὶ χρόνον. τὰ γὰρ ὀξυνόμενα ἐπιθετικὰ ὑπῆρχον, τοῦτο δὲ κύριον ὄνομα βαρύτονον. ἀλλ' οὖν γε ἔχομεν καὶ τὸ βᾶροϲ ὁμοίωϲ Ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ ᾰ πρὸϲ ἀντέμφαϲιν τοῦ οὐδετέρου.

Φᾶροϲ. τὰ εἰϲ ο̆ϲ λήγοντα οὐδέτερα διϲύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ τὸ ᾰ, ϲυνεϲταλμένον πάντωϲ αὐτὸ ἔχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥϲπερ τὸ πᾶροϲ·

36 ἐπὶ γὰρ πᾶροϲ ὀνιαρὸν ἱκνεῖται

Ἀλκαῖόϲ φηϲι. τοιοῦτο δέ ἐϲτι καὶ τὸ μᾶκοϲ, δᾶνοϲ. τὸ δὲ πρᾶγοϲ ἤδη καὶ τὸ ῥῆμα δοκεῖ ἔχειν μεταβολήν. ἔϲτω οὖν τῶν ϲυϲτελλόντων τὸ ᾱ παραδείγματα πάθοϲ, τάφοϲ. ὅπερ καὶ ἀρϲενικόν ἐϲτι,

ὣϲ οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτοροϲ ἱπποδάμοιο (Ω 804),

καὶ θηλυκὸν ἐπὶ τῆϲ νήϲου. ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆϲ ἐκπλήξεωϲ παραλαμβάνεται γένοϲ ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον·

ἣ δ' ἄνεω δὴν ἧϲτο, τάφοϲ δέ οἱ ἦτορ ἵκανε (ψ 93).

ἀλλ' ἴϲωϲ τοῦτο ἀμφίβολον. ὁ μέντοι Ἴβυκοϲ διέϲτειλε τὸ γένοϲ ἐν τῷ πρώτῳ, ϲχεδὸν τὸν Ὁμηρικὸν μεταλαβών· φηϲὶ γὰρ

δαρὸν χρόνον ἧϲτο τάφει πεπηγώϲ·

οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡϲ βέλει. ἀναδράμωμεν δὴ ἐπὶ τὰ παραδείγματα· θάλοϲ, δάοϲ, φάοϲ, πάθοϲ, μάθοϲ, Ἀλκαῖοϲ

ἀππατέρων μάθοϲ,

νάποϲ, γάνοϲ, ϲάκοϲ, δάκοϲ, βάροϲ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ φᾶροϲ ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ·

---

l. 1 μηϲτὺν et τὸ cod., corr. Dind. l. 4 πάρνοϲ cod., Πάροϲ Bl. l. 5 κανόνα cod., κοινὸν Ls., κλάροϲ cod., corr. Dind. l. 6 τὸ δηράδοϲ cod., em. Bl. l. 11 βάροϲ cod., corr. Ls. l. 12 ἀντέμφραϲιν cod., em. Ls. l. 13 φάροϲ cod., em. Ls. τὰ εἰϲ ρ̄οϲ̄ cod., em. Ls. l. 15 ὥϲπερ τὸ πάροϲ· ἐπὶ γὰρ τὸ πάροϲ ὀνειαρὸν ἱκνεῖται, emendavit Seidlerus. cf. Bergk fr. 98 p. 727 ed. II.

l. 17 μάκοϲ, δάνοϲ, πράγοϲ· τοιοῦτο δὴ καὶ τὸ ῥῆμα, emendavit Lehrsius collato loco περὶ διχρόνων 295, 15. l. 23 ἤνδανε δὴν ποτὲ cod., em. Dind. versum Homericum indicans. l. 25 μεταβαλών cod., Ls. μεταλαβών significatu: «transtulit in sua» cf. Arist. p. 19 ed. II. l. 26 δαρὸν δάραοι cod., δάραοι ut dittographiam eiecit Ls., Bergk. fr. 21 ed. II p. 767, qui in priore editione δαρὸν δαρῷ χρόνον scripserat, exhibuit δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἧϲτο τάφει πεπηγώϲ, ut prorsus Ibycus cum Homero consentiret. τάφειϲ codicis iam Bl. emendavit. l. 28 κάλοϲ cod., Lob. Rhem. 306 θάλοϲ. ψάοϲ cod., Lob. φάοϲ. πάγοϲ cod., Ls. πάθοϲ. l. 30 τάνοϲ cod., Lob. γάνοϲ. τάκοϲ cod., Ls. δάκοϲ, Lob. voluit ῥάκοϲ. φάροϲ cod., em. Ls.

φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα (π 173).

οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος τὸ ᾱ καὶ συστέλλουσι, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον ἐν οὐρανῷ·

ἀλλὰ κατὰ συστολὴν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τηρεῖ·

σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει,

καὶ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

παραφυλακτέον ὅτι τὸ φάρος τυχὸν συστελλομένου τοῦ ᾱ ἀναδέχεται πάλιν ἐν διαφόρῳ σημαινομένῳ τὰ τρία γένη ὥσπερ καὶ τὸ τάφος. ἔστι γὰρ ἀρσενικόν· οὕτω γὰρ ὁ Μενελάου ἐκαλεῖτο πρωρεύς. ἀλλὰ καὶ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα λαβούσης, ὥς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ οὐδέτερον, ὁπότε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ

ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἑκόντες. 37

οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὕρηται.

Θάσσων. τὰ εἰς σων λήγοντα συγκριτικὰ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ ᾱ, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει. βράσσων

ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος (Κ 226),

πάσσων

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα (ζ 229—230).
τοσσοῦτον ὀΐομαι ἢ ἔτι μάσσον (θ 203).

ἔνθεν παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάσσον. σημειῶδες ἄρα τὸ θάσσων ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ,

θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους (Ν 819)·

πρόσκειται δὲ «δισύλλαβα» διὰ τὸ ἐλάσσων.

Λουτρόν. τὰ εἰς ρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ἢ σύμφωνον ἢ σύμφωνα, βαρύνεσθαι θέλει, σεῖστρον, δένδρον, δέρτρον,

δέρτρον ἔσω δύνοντες (λ 578),

φέρτρον,

κείμενον ἐν φέρτρῳ (Σ 236),

---

l. 1 φάρος μέν οἱ πρῶτον ἔπλυνεν cod., em. Ls. indicans versum Homericum. l. 4 ἶσον cod., Ls. cum Hermanno ἴσον. l. 5 κατὰ στολὴν ἐν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐντείνει σπεύδουσαν αὐτήν· ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει τῷ δ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι. συστολήν em. Bl., reliqua ex Dichron. restituit Dind. l. 9 συστελλόμενον τὸ ᾱ cod., em. Ls. l. 11 ἐπὶ Μενελάου cod., Ls. ὁ Μενελάου. l. 15 χατεύουσιν ἔχων cod., χατέουσιν iam alii emendaverant, ἑκόντες Ls. cf. Duebner fr. Antimachi p. 48. l. 16 εἴρηται cod., εὕρηται Stollius, Duebnerus voluit κεῖται. l. 21 τὸ μέντοι cod., corr. Dind. l. 23 in codicis verbis τοσοῦτον ὀνομάση ἔτι μάσσων, μᾶσσον indagavit Lehrsius versum Homericum. l. 26 cod. θάσσονα σιρήκων ἤμεναι, corr. Dind. l. 29 ρ̄ σύμφωνον cod., Ls. ἢ σύμφωνον. l. 31 in cod. δύντες, corr. Ls.

πλῆκτρον, καὶ ἄλλο πλῆθος τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀδιάπτωτον. ἀλλὰ μόνον τὸ λουτρὸν ὀξύνεται· ὅπερ καὶ τριϲύλλαβον λέγεται λοετρόν,

εἰϲ ὅ κε θερμὰ λοετρά (Ξ 6)·

ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα διϲϲόν, λοέω καὶ λούω,

ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον (δ 252).

Οἶμα. οὐδὲν εἰϲ μα λῆγον καθαρὸν διϲύλλαβον οὐδέτερον πρὸ τέλουϲ ἔχει τὴν οι δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ οἶμα· τὸ γὰρ οἶδμα οὐ καθαρεῦον. δύναται γὰρ καὶ ἀπὸ ϲυμφώνου ἄρχεϲθαί τινα ἢ ἀπὸ ϲυμφώνων, ἵνα μή τιϲ λέγῃ ὅτι ἄλλο οἶμα ἐπιζητῶ· διὸ ἔθηκα πρὸ τέλουϲ.

Ὀϲτέον. οὐδὲν εἰϲ ον λῆγον καθαρὸν οὐδέτερον μονογενὲϲ ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῷ ε παρεδρευόμενον παροξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ὀϲτέον. αἴτιοϲ δὲ ὁ πλεοναϲμόϲ. τὰ δὲ τοιαῦτα ἤτοι ὀξύνεται, ὡϲ ἔχει τὸ κο-
38 λεόν, ϲτελεόν, ἐλεόν

βάλλον δ᾽ εἰν ἐλεοῖϲιν (ξ 432),

αἰτία δὲ τῆϲ ὀξείαϲ ἡ πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴ ἔχουϲα πρὸ τοῦ ο τὸ ε· ἢ προπαροξύνεται, ὁπότε μὴ τὸ λ πρὸ τοῦ ε ἐϲτίν, ὄρνεον, κάνεον, ὄϲτρεον. δῆλον οὖν ὡϲ καὶ τὸ ὄϲτεον ἐχρῆν λέγειν. διὸ μονῆρεϲ κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡϲ καὶ ὀϲτοῦν λέγεται, ὡϲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ

ἀλλ᾽ οὐδὲ λάχανον οὐδὲν οὐδ᾽ ὀϲτοῦν ἔτι
δρῶ.

τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ κάνεον κανοῦν.

Φηρά. τὰ εἰϲ ρα λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ θηλυκά, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, βαρύνεϲθαι θέλει, πήρα, χήρα, θήρα. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ Φηρά ὀξυνόμενον.

Λιβυαφιγενήϲ. ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκταϲιϲ οὐδέποτε θέλει κατ᾽ ἀρχὴν ϲυντίθεϲθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθηϲεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ ἶφι τὸ τοιοῦτο, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆϲ, Ἰφιάναϲϲα καὶ ὅϲα ἄλλα ἐϲτὶ τοιαῦτα. πεπλάνηται οὖν Ἴβυκοϲ εἰπὼν Λιβυαφιγενήϲ.

Πρῶτοϲ. τὰ εἰϲ τοϲ λήγοντα καθαρὰ διϲύλλαβα παραληγόμενα τῷ ω τριγενῆ ὑπάρχοντα ὀξύνεϲθαι θέλει, γνωτόϲ, τρωτόϲ, πλωτόϲ, πτωτόϲ, ἀλλὰ καὶ ὁ πρωτόϲ· τὸ δὲ πρῶτοϲ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ὄνομα βαρύνεται. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι κανόνεϲ κατέϲχον τέϲϲαρεϲ τὴν βαρεῖαν ταύτην.

Χρυϲόϲ. τὰ εἰϲ ϲοϲ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξυνόμενα φύϲει μακρά, εἰ παραλήγοιτο τῷ υ, ἢ κύρια θέλει εἶναι ἢ ἐπίθετα, οὐ μὴν προϲη-

l. 5 in cod. λόευν, unde suspicatur Ls. scriptum fuisse ἐλόευν, ut in margine Harl. notatum: ἐγὼν ἐλόευν. l. 9 ἐπιζήτω cod., corr. Dind. l. 13 ϲτερεόν cod., ϲτελεόν Ls. collato Theogn. 121. l. 16 ἐϲτὶ cod., ἐϲτίν Ls. l. 17 ὄϲτρεον cod., ὄϲτεον Dind. μόνηρεϲ cod., μονῆρεϲ Dind. l. 20 οὐδὲ cod., οὐδὲν Dind. ἔϲτι cod., ἔτι Dind. l. 24 πεῖρα, γῆρα, θῆρα, em. Ls. l. 26 et 29 Λεβυαφιγενήϲ cod., em. Bl. l. 26 τοῦ φ cod., corr. Dind. l. 27 τῷ φι τοϲοῦτον cod., em. Ls. l. 29 ἴβευκοϲ cod., corr. Dind. l. 32 πρωτόϲ· τὸ δὲ inseruit Ls. collato Arcad. 78, 17. l. 35 εἰϲ οϲ cod., Ls. εἰϲ ϲοϲ; totum hunc locum sic Lehrsius

γορικά. κύρια μὲν οὖν ἐϲτι τοιαῦτα· Βρυϲόϲ, ... πολὺϲ γὰρ ὁ ϲοϲ χαρακτὴρ ἐπὶ πόλεων, ὡϲ καὶ τὰ τοιαῦτα· Λιϲόϲ πολίχνιον Κρήτηϲ, Παιϲόϲ,

ὅϲ ῥ' ἐνὶ Παιϲῷ (Ε 612),
οἳ Γνωϲόν τ' εἶχον (Β 644),

Ῥωϲόϲ, καὶ ταῦτα ἐπὶ πόλεων. ἐπίθετα δὲ τοιαῦτα· τρυϲόϲ, ῥυϲόϲ, Μυϲόϲ. τὸ τοίνυν χρυϲόϲ ὀξυνόμενον μονῆρέϲ ἐϲτιν· οὔτε γὰρ κύριον οὔτε ἐπιθετικόν ἐϲτι.

Μύρον. τὰ εἰϲ ρον λήγοντα διϲύλλαβα καθαρὰ προϲηγορικά, εἰ παραλήγοιτο τῷ ῡ, ὀξύνεϲθαι θέλει, ξυρόν, ϲφυρόν, πυρόν. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ μύρον βαρυνόμενον. τὸ γὰρ Ψύρον ἢ Ϲτύρον ἢ Μύρον, κύρια ὄντα, ὑγιῶϲ βαρύνεται.

Κεφαλή. τὰ διὰ τοῦ αλη ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ μονογενῆ βαρύνε- 39
ϲθαι θέλει, χωρὶϲ εἰ μὴ ϲυναληλιμμένα εἴη, Μυκάλη, φιάλη, ξυάλη, Μυρτάλη, Πετάλη, ἀγκάλη, δαμάλη. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ κεφαλή ὀξυνόμενον ἐπὶ τοῦ μερικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ κυρίου. τὸ γὰρ ἀλαλή οὐ φύϲει τριϲύλλαβον,

κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θυγάτηρ.

τὸ δὲ μυγαλῆ περιϲπᾶται, ἐπεὶ παρὰ τὸ γαλῆ ϲυντέθειται ϲυναληλιμμένον καὶ περιϲπώμενον. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Κηφιϲόδωροϲ ἐν Ὑῒ

ᾧ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ ϲκορπίοϲ.

Φυλή. τὰ εἰϲ λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τῷ ῡ παραληγόμενα βαρύνεϲθαι θέλει· τύλη, ὅπερ ϲύνηθεϲ Ἀττικοῖϲ κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμωϲ τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουϲαν. Ἀριϲτοφάνηϲ Ἀμφιάρεῳ

καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προϲκεφάλαιον τῶν λινῶν.

ὠνομάϲθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφου, ἥτιϲ ϲημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπεταννύντεϲ τὰϲ ἐϲθῆταϲ ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰϲ ἐϲθῆταϲ

---

restituit, ut post κύρια μὲν οὖν ἐϲτι τοιαῦτα (l. 1) insereret Βρυϲόϲ ..... πολὺϲ γὰρ ὁ ϲοϲ χαρακτὴρ ἐπὶ πόλεων ὡϲ καὶ τὰ τοιαῦτα. Quam emendationem et ipse recepi, quamquam verba (l. 35 pag. praec.) φύϲει μακρά offendunt, pro quibus exspectes φύϲει μακρᾷ παραληγόμενα. l. 2 cod. λιϲϲόϲ, Ls. ex Arcad. 75, 12 Λιϲόϲ restituit. l. 3 cod. παρνόϲ, ὅϲ ῥ' ἐν παίω οἰγνῶϲϲον τεῖχοϲ, recepit Lehrsius emendationem Cram. Mus. Cant. p. 638 et Meinekio Del. Anthol. 111. l. 6 τραυϲόϲ cod., em. Lob. Proll. p. 419. l. 9 cod. μῦρον ut et l. 11 bis, em. Ls. l. 14 ϲυναλημμένα cod., em. Bl. l. 18 Lehrsius adnotat fragmentum aliunde ut ab Athen. I 19a paullo plenius traditum esse: κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θύγατερ Ἐγχέων προοίμιον. Quin Pindari sit, post Hauptium non dubitari potest: cf. Bergk frg. Pind. 55 A ed. II. l. 19 μυγδαλῆ hic et in versu (l. 21) cod., em. Meinek. παρὰ τὸ ἁλόϲ cod., em. Ls. cod. ϲυναλυμμένον, em. Bl. l. 20 ἐν ὑπείνῳ καὶ cod., em. Mein. (ed. min. p. 485, qui tamen ἐν Ὑῒ εἰπών). cod. ϲκόρπιοϲ, em. Mein. l. 24 cod. Ἀριϲτοφάνει ἀμφιάρεῳ· καινὴ διὲκ τοῦ δωματίου γένων φέρε κνέφαλλον ἅμα καὶ προϲκεφάλαιον ἐκ τῶν λινῶν, emendavit Dindorfius observans secundum versum etiam a Polluce afferri X 20. l. 27 ἀπὸ τοῦ κνέφον cod., Dind. thes. κνέφοϲ, Mein. II 2 p. 650 (ed. min. p. 375) κνάφοϲ, Ls. κνάφου. Mein. etiam ὅϲτιϲ scribit, sed Lehrsius tuetur ἥτιϲ supplens λέξιϲ. cod. ἢ περιπεταννῦντεϲ, corr. Mein.

χνοῦ, ᾧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥςπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλομένου Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Πεισάνδρῳ

ὥςπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος.

ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ ᾱ εἰς ε̄· ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσί μέντοι οἳ καὶ διὰ τοῦ γ̄ γράφουσιν. ἔν τισιν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος.

Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς· ἀλλὰ μέμνηται Σαπφὼ ἐν δευτέρῳ

ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν κασπολέω μέλεα

καὶ

ἀσάμενον
τύλᾳ κασπολέω·

οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος. μύλη, πύλη, σύλη ἐν Σαμίων ὥροις· «καὶ οὐδένα κατέδησεν ὧν τῆς σύλης μετασχεῖν». μονῆρες ἄρα τὸ φυλή ὀξυνόμενον.

Σίνος. τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας τῷ ι̅ παραληγόμενα συνεσταλμένῳ οὐ θέλει οὐδέτερα εἶναι, οἷον πίνος, λίνος, σπίνος,

καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων καὶ ὄρνεα πάντα

παρ' Ἀράτῳ (Dios. 292). πῶς οὖν τὸ σίνος οὐδετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται.

Ἰότης. τῶν εἰς της ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων γένεσις προκατάρχει ὀνοματική, ταχυτής, βραδυτής, ἰσότης, κουφότης, κακότης, δηϊοτής· σημειῶδες τὸ ἰότης

μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων (Ο 41).

οὐ γὰρ πρόδηλον ἔχει ὄνομα, παρ' ὃ γέγονεν, ἀλλὰ ῥῆμα. τὸ μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανότης εἰρημένον

ἐν ᾧ παύσεθ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ
δανότητος

l. 1 cod. οἷς, Mein. ᾧ. l. 3 νεφάλλων et πτιλῶν cod., corr. Mein. l. 5 μαλακροῖς Κρατύνου περιεφύλαξε cod., em. Bl. l. 9 ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθακὰν τύλαν σπολέω μέλεα· κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. exhibui Lehrsii scripturam, qui in priore parte Hermannum (opusc. VI p. 130) secutus est (Bergk fr. 50 p. 678 ed. II

ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα),

sed in altera parte, quam Hermannus neglecta Herodiani observatione οὐ γὰρ ὁ τέ σύνδεσμος cum priore in unum fragmentum coniunxit, proprio Marte lusit, ut ipsius verbo utar, id pro certo habens eo modo scribendum esse, ut aliquo modo potuerit dubitatum esse, utrum τύλᾳ an τ' ὕλᾳ intellegi debeat. Bergkius fr. 79 ed. II p. 685 scripsit: κὰμ μὲν τετύλαν κασπολέω, ratus τετύλαν formam esse reduplicatione auctam, alios vero videri divisim scripsisse τε τύλαν. Ahrens καὶ ἐν α'· ἔν τε τύλᾳ κασπολέοισα. l. 14 ὕλη ἐν σαμίων ὅροις — τῶν — ὕλης cod., em Ls. l. 19 καὶ σπίνος ἐπινοήσω ἀσπίζων καὶ ὄρνεα πάντα, παρ' αὐτῷ, em. Bl. indicato Arati loco. l. 23 in cod. ταχύτης βραδύτης et l. 24 δηΐότης scriptum, em. Ls. l. 26 ἔχον, Ls. ἔχει. cod. γέγονε ῥῆμα, Bl. inseruit ἀλλά. l. 27 cod. δανοτής et l. 28 δανοτῆτος, em. Ls. l. 28 cod. ἢ παύσετ', Ls. ᾧ παύσεθ' cf. Nauck fr. trag. p. 168, qui Bergkii emendationem παύσεται recepit, sed ab eodem propositum ἀδρανότητα respuit. Lehrsius tuetur δανότης sumens quosdam

ὑγιῶϲ ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα ϲχηματιϲθείη. τὸ δὲ παρὰ Κριτίᾳ ἐν ταῖϲ Ὁμιλίαιϲ ὀρϲότηϲ ἀντὶ τοῦ ὁρμή παράϲημον.

Κριτήϲ. οὐδὲν εἰϲ ΤΗϹ λῆγον διϲύλλαβον ἀρϲενικὸν ὀξύνεϲθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτήϲ. τὸ γὰρ ληϲτήϲ ἀπὸ τοῦ ληϊϲτήϲ τριϲυλλάβου ἐϲτί· διὸ ἔχει προϲκείμενον τὸ ῑ. τὸ δὲ ψαλτήϲ Ἀττικόν ἐϲτιν ὀξυνόμενον, ὡϲ ἱϲτορεῖ Ἀπολλόδωροϲ.

Κρείϲϲων. τὰ εἰϲ ϹϹΩΝ λήγοντα ϲυγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλουϲ ἔχει τὴν ΕΙ δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείϲϲων. λέγεται δὲ καὶ κρέϲϲων μὴ πλεονάζοντοϲ τοῦ ῑ,

κρέϲϲων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνοϲ (Pind. Pyth. I 85),

καὶ

ἦν θεὸϲ ᾖ κρέϲϲον· τί ὀνηϲόμεθα;

[ὁ κανών· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο ϹϹ εὑρίϲκεται δίφθογγοϲ, πλὴν τοῦ κρείϲϲων, καὶ λεύϲϲω, καὶ γλαύϲϲω τὸ φωτίζω.]

Ἥϲϲων. τὰ εἰϲ ΩΝ λήγοντα ϲυγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλουϲ ἔχει τὸ η̄, ἀλλὰ μόνον τὸ ἥϲϲων.

Ἀμείνων. οὐδὲν εἰϲ ΩΝ λῆγον ϲυγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω̄ τὸ ν̄ ἔχει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμείνων.

Χείρων. οὐδὲν εἰϲ ΩΝ λῆγον ϲυγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω̄ τὸ ρ̄ ἔχει, 41 ἀλλὰ μόνον τὸ χείρων. αἴτιον δὲ τὸ πάθοϲ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Γλύϲϲων. οὐδὲν τῶν εἰϲ ΩΝ ληγόντων ϲυγκριτικῶν ἔχει πρὸ τέλουϲ τὸ ῡ. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ παρὰ Ξενοφάνει γλύϲϲων·

εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυϲε θεὸϲ μέλι, πολλὸν ἔφαϲκον
γλύϲϲονα ϲῦκα πέλεϲθαι.

Μείζων. οὐδὲν εἰϲ ΖΩΝ λῆγον διϲύλλαβον ϲυγκριτικόν, ἀλλὰ μόνον τὸ μείζων. διϲύλλαβον δὲ προϲέθηκα διὰ τὸ ὀλίζων.

Ϲτρυφνόϲ. τὰ εἰϲ ΝΟϹ λήγοντα διϲύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ν̄ ἐπιπλοκῇ ϲύμφωνον, εἰ ἔχει πρὸ τέλουϲ τὸ ῡ, ϲυνεϲταλμένον αὐτὸ ἔχει, γυμνόϲ, πρυμνόϲ, ϲυχνόϲ, πυκνόϲ, ϲτυγνόϲ· ϲημειῶδεϲ οὖν

---

vocem a δάν adverbio derivasse explicantes χρονιότητα «perpetuitatis molestiam», alios a nomine δανόϲ intellectu aestus vel sitis. Atque haec Herodiani sententia fuisse potest, ut diceret δανότηϲ recte habere, si a nomine, non item, si ab adverbio propagaretur, licet adverbii mentio diserta non fiat. Lobeckius ad Buttm. p. 419 putavit hic necessario vocabulum intellegendum esse, quod et a nomine et a verbo derivari possit et scribendum proposuit παύϲεϲθ' ἀργαλέων μόχθων τότε καὶ πλανότητοϲ, quod non necessarium. l. 1 cod. Κρατίᾳ, corr. Ls. l. 2 cod. περάϲιμον, corr. Bl. l. 4 ληϊϲτὴϲ τριϲύλλαβόν ἐϲτι cod., Ls. ληϲτήϲ ἀπὸ τοῦ ληϊϲτήϲ τριϲυλλάβου emendavit, etiam ληϲτήϲ φύϲει τριϲύλλαβόν ἐϲτι scribi posse adnotans. l. 5 cod. προκείμενον, em. Bl. l. 7 cod. εἰϲ ΩΝ, εἰϲ ϹϹΩΝ scripsi cum Lsio. l. 12 cod. ἦν θεόϲ· ᾖ κρέϲϲων δέ τι ὀνηϲόμεθα. Bl. κρέϲϲον corr., reliqua emendavit Lehrsius adnotans Herodianum ὀνηϲόμεθα, etiamsi ὀνηϲόμεθ' significet, plene scripsisse. l. 13 ὁ κανών κτλ. Dindorfius, qui verba inde ab ὁ κανών usque ad finem uncinis inclusit, adnotavit haec: «Quae uncinis circumdedimus, in margine scripta sunt, nec videntur ab Herodiano profecta». Lehrsius addit nostro quidem loco haec alienissima videri. Ceterum l. 14 cod. γραύϲα, em. Bl. l. 22 παρὰ Ξενοφῶντι cod., em. Dindorf. ex E. Gud. 301, 15 γλύϲϲων· κέχρηται δὲ Ξενοφάνηϲ τῷ ὀνόματι οἷον γλύϲϲονα ϲῦκα. l. 23 cod. πολλῶν, em. Ls. l. 27 ϲτυφνόϲ cod., em. Ls. l. 28 δὲ ante πρὸ delevit Bl.

τὸ ϲτρυφνόϲ ἐκτεῖνον τὸ ῡ. οὕτω γὰρ ἀνέγνωμεν παρ' Ἀριϲτοφάνει ἐν Ϲφηξί (877)·

παῦϲόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν ϲτρυφνόν.

Προίξ. οὐδὲν εἰϲ οιξ λήγει ὄνομα, ἀλλὰ μόνη ἡ προίξ.

Γλαῦξ. οὐδὲν ὄνομα εἰϲ αυξ λῆγον θηλυκόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ. προϲέθηκα δὲ θηλυκόν, ἵνα μή τιϲ τὸ Ταῦξ ἀντιθῇ. ἱϲτορεῖται γὰρ οὗτοϲ ποταμὸϲ περὶ Ϲικελίαν.

Ἀϲκόϲ. οὐδένα τῶν εἰϲ κοϲ ληγόντων διϲύλλαβα ὀξύνεϲθαι θέλει, Κέϲκοϲ, Φύϲκοϲ, Ἑκαταῖοϲ «ἐὼν δὲ πρεϲβύτεροϲ Λοκρὸϲ ἦν Φύϲκου παῖϲ». Ζύϲκοϲ ποταμὸϲ Μακεδονίαϲ, ὥϲ Ἀντιγένηϲ φηϲί. δίϲκοϲ. ἀλλὰ μόνον τὸ ἀϲκόϲ διϲύλλαβον ὑπάρχον.

Θοόϲ. τὰ εἰϲ οϲ καθαρὰ διϲύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα φιλεῖ βαρύνεϲθαι, κόοϲ, ϲόοϲ, νόοϲ, χνόοϲ, γόοϲ, πλόοϲ, ῥόοϲ, θρόοϲ. διὸ καὶ τὸ Ζόοϲ παρ' Ἐπιχάρμῳ οἱ πλείουϲ ἐβάρυναν

τρὶϲ ἀπεδόθη Ζόοϲ

ὁμοίωϲ καὶ τὸ ϲόοϲ. τὸ μέντοι θοόϲ ἄντικρυϲ ὀξυνόμενον μονῆρεϲ. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροιϲ δηλοῦμεν.

42 Βαϲιλεύτεροϲ. οὐδὲν εἰϲ τεροϲ λῆγον ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰϲ τῇ ευ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ «βαϲιλεύτερόϲ εἰμι» (I 160).

Ϲτρουθόϲ. τὰ εἰϲ θοϲ λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ διϲύλλαβα παραληγόμενα φύϲει μακρᾷ βαρύνεϲθαι θέλει, κῶθοϲ, οὕτωϲ ὁ κωβίοϲ [κωμικόϲ], μῦθοϲ, Ζῆθοϲ, Ϲῆθοϲ ποταμὸϲ Ϲκυθίαϲ ὥϲ Φιλοϲτέφανοϲ, Ξοῦθοϲ τὸ κύριον,

Δῶρόϲ τε Ξοῦθόϲ τε,

Βοῦθοϲ Πύθια νικήϲαϲ· παροιμία «Βοῦθοϲ περιφοιτᾷ», Κρατῖνοϲ Χείρωϲι· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυρίνων· Νοῦθοϲ κύριον, καὶ ψόφοϲ, ἣν οἶδεν Ἡϲίοδοϲ ἐν τρίτῳ

νοῦθοϲ δὲ ποδῶν ὑπόδουποϲ ὀρώρει.

ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ϲτρουθόϲ ὀξυνόμενον. Χαῖριϲ δέ φηϲιν Ἀττικοὺϲ βα-

l. 3 cod. παύϲοντα τούτου τὸ, corr. Dind. l. 4 προῖξ bis cod. cum circumflexo, equidem acutum scripsi coll. Arcadio 125, 6. l. 6 cod. τιθῇ, ἀντιθῇ Lob. Parall. p. 100. l. 9 ἴων cod., ἐὼν Lb. l. 10 Ἀντιγένηϲ cod., Ls. nescio an typothetae errore Ἀντιγενίδηϲ. cf. Carol. Mueller scriptores de rebus Alexandri Magni p. 157. l. 13 cod. τόοϲ νόοϲ, Ls. νόοϲ χνόοϲ, adnotans Τόου πόλιν occurrere in Ptolem. Geogr. IV 5 p. 289 Wilb. (§ 73 p. 264 Nobbe). l. 16 cod. τὸ ζωόϲ, Ls. ϲόοϲ. l. 21 cod. θῶκοϲ' οὕτωϲ ὁ κήβιοϲ κωμικόϲ· μῦθοϲ· γῆθοϲ, emendavit Mein. hist. com. p. 530 collatis Athen. 309, c et Arcad. 49, 1, in κωμικόϲ dittographiam agnoscens. l. 23 et 24 cod. Ζοῦθοϲ, corr. Dind.; verba Δῶρόϲ τε Ξοῦθόϲ τε Hesiodi (fragm. XXXII Goettl.) esse indicavit Dind.

l. 25 ἐνίκηϲα cod., em. Mein. Com. fr. I p. 158 (ed. m. p. 52). περιφοίτα cod., em. Mein. l. 26 τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ cod., καὶ delevit Mein. l. 26 cod. νοῦθοϲ κύριον· ψόψοϲ ἐν οὔδει· Ἡϲίοδοϲ. Lobeckio in Proll. 107 collato Hesychio νωθήϲ νωθρόϲ — νωφαιόϲ ἀφανήϲ — νυθόϲ ἄφωνοϲ ϲκοτεινόϲ pro νυθόϲ Herodianus hic νουθόϲ afferre visus est et tale quid excidisse putabat καὶ ψόφοϲ νουθὸϲ εἴρηται; sententiam Lobeckius indagavit, Lehrsius verba egregie restituit. l. 28 cod. ὕπο δοῦποϲ, Ls. ὑπόδουποϲ. l. 29 cod. ἰϲίχαριϲ, Lehrsius ex Schol. ad Il. B 311 loco nostro simillimo substituit Χαῖριϲ, Cramerus ex Schol. ad Aristoph. Av. 876 Χάρηϲ.

ρύνειν τὸ ὄνομα, ὡϲ καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆϲ προϲῳδίαϲ. ἴϲωϲ μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων ἐπεὶ καὶ ἀρϲενικῶϲ λέγεται

καλοὶ δέ ϲ' ἆγον
ὠκέεϲ ϲτρουθοί

καὶ θηλυκῶϲ

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε ϲτρουθοῖο καὶ αὐτήν (Β 326).

Ἄτη. τὰ εἰϲ τ̅η̅ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ καθαρά, εἰ ἔχοι πρὸ τέλουϲ τὸ α̅, ϲυνεϲταλμένον αὐτὸ ἔχει, πλάτη, μάτη, ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ

οὔτι τοι μέτρον μάταϲ,

Βατή δῆμοϲ Ἀττικοῖϲ. ἀδιάφορα γὰρ τὰ τοῦ τόνου. ϲημειῶδεϲ ἄρα τὸ ἄτη ἐκτεῖνον τὸ α̅. λέγεται δὲ καὶ τριϲυλλάβωϲ ἐν ϲυϲτολῇ τοῦ α̅, ὡϲ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ

εἴτε μιν Ἀργείων χρὴ καλέειν Ἀάτην.

τὸ δὲ αἴτιον τῆϲ ἐκτάϲεωϲ ἐν τῇ διϲυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροιϲ εἴπομεν.

Βλαύτη. τὰ εἰϲ τ̅η̅ λήγοντα διϲύλλαβα μονογενῆ, εἰ παραλήγοιτο διφθόγγῳ, πάντωϲ τῇ διὰ τοῦ ι̅, βαίτη, δαίτη, λοίτη, δροίτη, κοίτη. ϲημειῶδεϲ οὖν τὸ βλαύτη τῇ α̅υ̅ διφθόγγῳ παραληγόμενον.

Ἀμῶ. οὐδέποτε τὸ α̅ πρὸ τοῦ μ̅ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτε- 43
ταμένον ἐϲτὶν ἐν ἀρχῇ, οἷον ἅμα, ἄμυϲτιϲ, ἀμύϲϲω, ἄμεινον, ἅμιλλα, ἀμίϲ, ἀμύνω, ἄμαθοϲ. τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα ϲημειῶδεϲ,

εἰϲ ὥραϲ ἀμῷεν (ι 135),

ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά,

οἱ δ' ὥϲτ' ἀμητῆρεϲ (Λ 67)

καὶ

ὀλίγοϲ δ' ἀμητὸϲ ἔην.

ὅϲα γὰρ εἶχεν οὕτω τὸ α̅ ἐκτεταμένον πρὸ τοῦ μ̅ ἐν ἀρχῇ, ἐκ τροπῆϲ τοῦ η̅ εἰϲ α̅ ἦν, ὡϲ ἔχει τὸ ἀμέρα, ἆμοϲ, ἆμαρ.

Ἔρρω. οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰϲ ρ̅ διϲύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆϲιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλουϲ ϲυλλαβὴν εἰϲ ρ̅ καταλήγουϲαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρρω,

ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔρρων,

καὶ

ἔρρ' ἐκ νήϲου θᾶϲϲον ἐλέγχιϲτε ζωόντων (κ 72).

---

l. 4 cod. καλοὶ δὲ ἐϲάγον, correxit Bloch. indicato Sapphonis loco I 9. l. 12 cod. βάτη, accentum restituit ex Arcad. 113 Ls. l. 15 εἶτε μὶν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην cod., em. Ls. l. 16 εἴπωμεν cod., em. Ls. l. 18 pro λοίτη Blochius voluit χαίτη, sed tuetur Dind. thes. ex Hesych. λοιτεύειν θάπτειν et λοιτή (?) τάφοϲ et Theogn. 117, 27. l. 21 ἐϲτὶ cod., Ls. ἐϲτὶν. cod. ἄμυδιϲ, Ls. ἄμυϲτιϲ. l. 25 ἀμητέρεϲ cod., corr. Dind. l. 27 cum verbis ὀλίγοϲ δ' ἀμητὸϲ ἦεν comparavit Dind. Hom. Τ 223 ἄμητοϲ δ' ὀλίγιϲτοϲ, Ls. pro ἦεν scripsit ἔην. l. 28 cod. ἐκ τροπῇ, em. Bl. l. 29 ἄμερα cod., corr. Bl. l. 35 ἔρρε νήϲου cod., corr. Dind.

τὰ δὲ τοιαῦτα Αἰολικὰ ἦν ἔχοντα κοινά, ἱμέρρω, ἀγέρρω, οἰκτίρρω, ὀλοφύρρω. εἴπερ οὖν Αἰολικόν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω, ὡς οἴονταί τινες.

Δήω. οὐδὲν εἰς ω̄ λῆγον ῥῆμα βαρύτονον καθαρὸν διϲύλλαβον τῷ η̄ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ δήω, δήεις

δήεις τόν γε ϲύεϲϲι παρήμενον (ν 407).

τὸ γὰρ ἔκηα οὐ πάντως ἐνεϲτῶτα τὸν κήω αἰτήϲει, ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος. ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περιϲπωμένη ἐϲτίν, ὥϲπερ τὸ θηῶ, νηῶ, ἢ εἴπερ βαρυνόμενα εἴη, πάντως κατὰ διάλεκτον, ὡς τὸ παίω πήω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, τὸ παλαίω παλήω, καὶ παρ' Αἰολεῦϲιν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰς ἀδικήω, ποθήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλείω γενόμενον.

Ἐϲθίω. τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα ὁριϲτικὰ ἐνεϲτῶτος χρόνου, εἰ λάβοι ἐπέκταϲιν τοῦ ῑ, περιϲπᾶϲθαι θέλει, χαίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, φλέγω φλεγιῶ, κνήθω κνηθιῶ, κνίφω κνιφιῶ· ἀλλὰ μόνον τὸ
44 ἐϲθίω βαρύνεται, τὸ γὰρ δείδιε οὐχ' ὥϲ τινες οἴονται, ἀπαιτεῖ θέμα τὸ δειδίω· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήϲῃ, ἐκ παρακειμένου ἂν εἴη γενόμενον.

Πιέζω. τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰς βαρύτονα οὐδέποτε τῷ ε̄ παραλήγεϲθαι θέλει, εὐάζω, ϲκεδάζω, ϲκεπάζω, ἁρπάζω, λυρίζω, ϲαλπίζω, βαΰζω, χαιτίζω, κιθαρίζω, ἑρπύζω. ϲημειῶδες ἄρα παρ' Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωϲι λεγόμενον διὰ τοῦ ε̄ τὸ πιέζω, ὥϲπερ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. προϲέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ α̅,

τῷ δέϲποινα θεὰ κατὰν κάραν
ἀμβᾶϲ' ἐπίαζε.

καὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἀναλογωτέρα ἡ χρῆϲις ἡ διὰ τοῦ α̅. πρόϲκειται ὑπὲρ δύο ϲυλλαβὰς τῷ κανόνι, ἐπεὶ διϲύλλαβά ἐϲτι παραληγόμενα τῷ ε̄, ὡς τὸ ἕζω, χέζω, ῥέζω· βαρύτονα δὲ διὰ τὸ τραπεζῶ περιϲπώμενον παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐϲϲί. οὐδὲν εἰς ϲι̅ λῆγον ῥῆμα δεύτερον πρόϲωπον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐϲϲί·

---

l. 1 γέρρω cod., Ls. ἀγέρρω. cod. οἰκτέρρω, em. Ls. l. 7 ἐκήου cod., ἔκηα οὐ Lehrsius cum Lob. Rhem. 17. l. 8 cod. ἡ, Ls. ἢ. ἐϲτὶ ὡς πρὸς cod., Ls. ἐϲτὶν ὥϲπερ, idem l. 9 ante εἴπερ inseruit ἤ. καὶ διαλέκτου cod., em. Ls. l. 10 τὸ παλαίω Ls. inseruit cum Dind. et Ahrens de Dial. Aeol. p. 187. l. 11 cod. κλαίω, Ls. cum Lob. Rhem. p. 17 κλείω. l. 16 post τὸ ἐϲθίω Lob. Rhem. p. 19 inseruit verba βαρύνεται. τὸ δὲ (Ls. γάρ) δείδιε. l. 17 cod. διδειῶ, em. Lob.

l. 19 ἑάζω cod., em. Ls. l. 20 βαρύζω cod., em. Bl. ἀτυχίζω cod., Lehrsius, qui cogitaverat de τυκίζω scripsit χαιτίζω coll. Epim. Cr. I 291, 4 καὶ τὸ πελεμίζει ἀπὸ τοῦ παλάμη παλαμίζω ὡς χαίτη χαιτίζω καὶ τὸ πιάζω οἱ Ἴωνες πιέζω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Αἰολεῖς —. Δωριεῖς πιάζω ἀναλογώτερον. l. 24 cod. τῷ δὲ ϲκομύνθεα κατ'αν κάρραν μάβως ἐπίαζε, recepi Lehrsii emendationem deam Aphroditen vel Aten intellegentis, cf. Bergk fr. 35 p. 642 ed. II qui ipse suspicatur τῷ δὲ ϲκόλον θεὰ | καττὰν κάραν ἀβρῶς πίαζεν et Nauckium coniecisse dicit: τῷ δὲ κόρυν θεὰ καττὰν κάραν λαβῶϲ' ἐπίαζε. l. 29 δὲ post περιϲπώμενον delevit Ls.

ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι (Α 176).

ἡ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ Συρακουσίοις· διὸ καὶ Σώφρων φησί·

ὀδαῖός γέ ἐσσι.

Εἷς. οὐδὲν εἰς εις λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ εἷς·

αἵματός εἰς ἀγαθοῖο (δ 611).

τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ.

Ὑφήφασται. οὐδεὶς Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ υ ἄρχεται, ἀλλὰ μόνος ὁ ὑφήφασται.

Οἶσθα. ὅσα εἰς θα λήγει δεύτερα πρόσωπα ἐπεκτεταμένα, ταῦτα ἀποβολῇ τῆς θα συλλαβῆς καταλείπει ῥητὸν τὸ ῥῆμα, οἷον λέγῃσθα λέγῃς, βάλῃσθα βάλῃς, ἦσθα ἦς. μόνον δὲ τὸ οἶσθα τοιοῦτον οὐκ ἀνεδέξατο. αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Ἦν. οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. ἦν γὰρ ἐγὼ 45 Ἀττικοὶ λέγουσι καὶ ἦν ἐκεῖνος· καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν·

ἦν ἑκατὸν φιάλαι, δίχα δέ σφισιν

ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν.

τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί (Hes. Theog. 321).

καὶ

κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν.

οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα.

Ἐδάμην. οὐδὲν εἰς μην λῆγον ῥῆμα τρέψαν τὸ ν εἰς σ δεύτερον πρόσωπον ἀποτελεῖ· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδάμην ἐποίησε τὸ ἐδάμης καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ τρίτον ἐδάμη. τὸ δὲ αἴτιον λέγεται ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων.

Εἶξασι. οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶξασι·

τοῖς βιβλίοις εἶξασι.

Ἡγῶ. τὰ εἰς γω λήγοντα ῥήματα ὁριστικὰ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοιτο τῷ η, θέλει βαρύνεσθαι, θήγω, λήγω, τμήγω· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται· ἔνθεν τὸ ἡγοῦμαι. τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον.

Ἀμφί. οὐδεμία πρόθεσις διὰ δασέος συμφώνου ἐκφέρεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφί· λέγεται δ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀμπί ἐν συνθέσει διὰ τοῦ π, καὶ ἴσως ἀναλογώτερον.

l. 4 cod. ἧς et εἰς ης λῆγον et τὸ ἧς et αἵματος ἧς, em. Ls.; in verbis Homeri iam Dind. scribi αἵματος εἶ vel αἵματός εἰς monuerat. l. 8 et 9 ὑφήσφασται cod., em. Ls. l. 19 δίχα σφίσιν cod., δέ inseruit Ls. l. 23 κωφὸν cod., κωφοὶ Bl. l. 31 versus incerti comici: Mein. IV p. 651 (ed. min. p. 1222). l. 34 cod. ἡγούμην, em. Ls.

Διά. αἱ εἰϲ α λήγουϲαι προθέϲειϲ ϲύμφωνον ἔχουϲι πρὸ τοῦ α· ἀλλὰ μόνη ἡ διὰ τὸ α καθαρεύει.

Ὑπέρ. οὐδεμία πρόθεϲιϲ διϲύλλαβοϲ εἰϲ ϲύμφωνον καταλήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ὑπέρ· τὸ γὰρ

οἵπερ νέρτεροί εἰϲι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶϲ ἐόντεϲ (Ο 225)

οὐ γνήϲιον ἔχει τὸ τέλοϲ, ἢ ἴϲωϲ ἐνήλλακται μέροϲ λόγου.

Πρό. οὐδεμία πρόθεϲιϲ μονοϲύλλαβοϲ εἰϲ φωνῆεν λήγει, ἀλλὰ μόνον ἡ πρό.

Ἐξ. οὐδεμία πρόθεϲιϲ εἰϲ διπλοῦν λήγει, ἀλλὰ μόνη ἡ ἐξ.

Πρίν. οὐδὲν εἰϲ ιν μονοϲύλλαβον ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ πρίν· 46 τὰ δὲ εὑρεθέντα ὑπὲρ μίαν ϲυλλαβὴν εὑρέθη, ὡϲ τὸ πάλιν, πέρυϲιν, τὸ ἀεὶ παρ' Ἀττικοῖϲ αἰὲν παρὰ Δωριεῦϲιν, αἶιν παρ' Αἰολεῦϲι· λέγεται ταῦτα καὶ ἄνευ τοῦ ν.

Πέριξ. τὰ εἰϲ ιξ λήγοντα ἐπιρρήματα φιλεῖ πωϲ ὀξύνεϲθαι, κουρίξ, ἀπρίξ, ἀναμίξ. ἀλλὰ τὸ πέριξ μόνον βαρύνεται.

Βοτρυδόν. τὰ εἰϲ δον λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰϲ υϲ ληγόντων ὀνομάτων παράγεϲθαι καὶ πρὸ τέλουϲ ἔχειν τὸ ῡ· μονῆρεϲ ἄρα τὸ βοτρυδόν·

βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεϲιν εἰαρινοῖϲι (Β 89).

ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰϲ υϲ παραγωγὸν ποιήϲαϲ ἐπίρρημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλουϲ τὸ υ, ἀλλὰ τὸ η,

πάντα δέ οἱ νεκυηδὸν ἐλευκαίνοντο πρόϲωπα.

Ἀμφουδίϲ. οὐδὲν εἰϲ διϲ λῆγον ἐπίρρημα τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀμφουδίϲ.

Ψό. οὐδὲν ἐπίρρημα μονοϲύλλαβον εἰϲ ο λήγει, ἀλλὰ παρὰ Ϲοφοκλεῖ ἐν Ποιμέϲι εἴρηται τὸ ψό.

Χαμᾶζε. οὐδὲν εἰϲ ζε λῆγον ἐπίρρημα τῷ α παραληγόμενον προπεριϲπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ χαμᾶζε· παραιτοῦμαι δὲ τοὺϲ προπεριϲπῶνταϲ τὸ θύραζε.

Μέταζε. οὐδὲν ἐπίρρημα διὰ τοῦ αζε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνου τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ

μέταζε χατίζων (Hes. op. 396).

Ἐγγύθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν λῆγον ἐπίρρημα τῷ υ παραλήγει, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐγγύθεν.

Πάροιθεν. οὐδὲν εἰϲ θεν ἐπίρρημα λῆγον τῇ οι διφθόγγῳ παραλήγειν θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ πάροιθεν.

---

l. 5 ὑπέρτεροί εἰϲι cod., Ls. coll. Epim. Hom. 66, 30 ex versu Homerico emendavit. l. 11 ὡϲ τὸ πάλιν ἱεροῖϲιν. παρ' Ἀττικοῖϲ αἰέν, παρὰ Δωριεῦϲιν αἶιν, παρ' Αἰολεῦϲι λέγεται. ταῦτα ἄνευ τοῦ ν, emendavit Ahrens de dial. Aeol. p. 157, Dor. 379. 513, quem secutus est Lehrsius quamvis dubitanter de αἰέν παρὰ Δωριεῦϲιν. l. 14 cod. πῶϲ, em. Ls. l. 22 πάντα δὲ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόϲωπα, correxit Cram. Mus. phil. 638. l. 23 et 24 cod. ἄμφουδιϲ, ego oxytonos scripsi cf. Cathol. p. 512, 13. l. 28 ἀλλὰ ante μόνον et παραιτοῦμαι ante δὲ inseruit Dind. cum Blochio. l. 32 χατίζον cod., corr. Dind.

Νύκτωρ. οὐδὲν εἰς ωρ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ νύκτωρ. δείκνυται γὰρ ἐπίρρημα.

Ἄτερ. οὐδὲν εἰς τερ ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄτερ. τὸ γὰρ 47 Δάματερ κλητική, ὡς τὸ Ἡρακλες.

Ἐχθές καὶ χθές. οὐδὲν εἰς ες λῆγον ἐπίρρημα κοινόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐχθές καὶ χθές. τὸ γὰρ ἄληθες καὶ ἐπίτηδες καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπὸ ὀνομάτων μετατεθειμένα. πρόσκειται δὲ «κοινὸν» διὰ τὸ ἀές Δώριον.

Τοσαῦτα περὶ μονήρων λέξεων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐπειράθημεν δὲ ἐν τῷδε τῷ βιβλίῳ καὶ προθέσεων παράθεσιν ποιήσασθαι, ἐπεὶ καὶ αὐταὶ ὀλίγαι οὖσαι ὁμοιότητα ἔσχον.

l. 5 κοινόν ins. Ls. l. 7 μόνον κοινὰ cod., Ls. κοινὸν. διὰ τὸ θὲς cod., Ls. διὰ τὸ ἀές.

INDICES

AB ARTHURIO LUDWICH CONFECTI.

Numeri asterisco * notati ad *Annotationem* spectant.

I.

INDEX LITERARUM ET SYLLABARUM INITIALIUM.

II.

INDEX LITERARUM ET SYLLABARUM FINALIUM.

τὰ εἰϲ ᾱ.

τὰ εἰς ξ̄.

τὰ εἰς ō.

τὰ εἰς ρ̄.

III.

INDEX VERBORUM.

A.

Γ.

Δ.

Ε.

66*

Ζ.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

C.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

IV.

INDEX AUCTORUM ET DIALECTORUM.

Numeros locorum, quibus auctor non nominatus est, praeter Homericos omnes uncis inclusi.

*) Hanc illam huius indicis particulam non plenam esse iis dictum, qui ex indicibus sapiunt.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Lob. Quae hoc signo in his notata leguntur, prodeunt ex Arcadii (ed. Barker.) exemplari, quod inter alios *Lobeckii* libros nunc in bibliotheca regia Regimontana asservatur. Sed eas tantum dedi immortalis viri adnotationes, quae vel ineditae videbantur esse vel ad emendationes aliorum muniendas conferunt.

Pl. Sic significavi omnia, quae praeter correctionem singularum plagularum *Eugenius Plew* huic operi vel supplendo vel emendando praestitit, imprimis Milleri libro Mélanges de littérature grecque diligenter exhausto. Idem Gaisfordii editionem Etymologici Magni, qua Lentzius non usus erat, fere a pag. 529 tomi II huius operis consuluit.

Reliqua mea sunt maximam partem in indicibus conficiendis raptim collecta. Accedunt quae ex codice Veneto bibliothecae Marcianae nr. DCXIII. nuper a me collato ad Herodiani Odyssiacam Prosodiam pertinere videbantur. Qui codex, a scholiorum Homericorum editoribus et a Lentzio litera M signatus, praeter textum Batrachomyomachiae et Odysseae non solum „usque ad quartum librum" (sic Lentzius in praef. p. LXXXIII secutus Dindorfium, qui a C. G. Cobeto et in hunc et in alios errores videtur esse inductus), sed ad totam Odysseam larga continet scholia, quorum de amplitudine ac pretio aliquanto rectius iudicabitur, si lectores edocuero, omnia fere scholia ab Aldo Manutio primum edita et a Dindorfio litera V (i. e. Scholia Vulgata) notata in codice illo inveniri. Non huius loci est rem pluribus persequi; de reliqua codicis praestantissimi condicione hoc satis habeo commemorasse: textus a pluribus manibus (M^1 M^2 etc.) scriptus est; scholia autem longe plurima ad omnes Odysseae libros una eademque manus (M^a) adscripsit, quam, quamvis multum similitudinis habeat cum M^1, tamen aliam esse persuasum habeo. Pauca occurrunt scholia vel ab ipsis M^1 et M^2 scripta vel ab aliis (M^b etc.).

Arthurius Ludwich.

AD TOM. I.

p. XXV l. 6 scr. *vocalis* ᾱ *in* ō
LXIX l. 26 scr. *Anecd. Ox. I.*
CXII l. 24 scr. *appellet*
CXIV l. 15 scr. *ex duobus parathetis*
CLXXXVII l. 13 scr. *tenendum est*
CCIX l. 23 post Ψ insere *ubi*
9, 15 pro προπαροξύνονται lege παροξύνονται
10, 16 lege κόϊλος pro κοῖλος
15, 4 verba (μὴ) παραληγόμενον τῇ ου διφθόγγῳ uncis inclusit *Lob.*
15, 10 Κάμικος lege Καμικός
17, 11 ἐπιπρητήν in marg. *Lob.*

p. 17, 16 Τραχὶν καὶ Τραχὶς pro τριχὶν καὶ τριχὶς *Lob.*
19, 20 ξυνήων pro ξενήων *Lob.*
21, 1 scr. Καλύκη (item in indice) et Χιτώνη
22, 16 scr. περιώσιον
24, 1 Πηλέγων Οὐκαλέγων pro ἐλέγων λάγων *Lob.*
25, 2 scr. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ
25, 15 Ἀσπληδών pro ἀσπιδών *Lob.*
25, 23 χαιρηδών pro ἀριδών *Lob.*
28, 24 κώθων pro ὤθων *Lob.*
29, 23 εἰκών pro ἐρκών *Lob.*
29 not. l. 9 scr. Εὔμολπος
30, 11 pro Τέλλων scr. Τρέλλων
31 not. l. 25 scr. *quia repetitio*
32 not l. 7 scr. κρέμω ῥῆμα
33, 4 ἐθνυμών et 34, 15 δούπων signo dubitationis notavit *Lob.*
35, 10 Τρήρων pro τήρων *Lob.*
36, 8 Ὀλο(ος)σών pro λοσών *Lob.*
39, 21 Μηλεών pro μηδεών *Lob.*
39, 25 αἰσάλων pro ἀσσάλων *Lob.*
44, 15 scr. κῶδυξ
45, 2 scr. φεψάλυξ
47, 21 scr. ἐνταῦθα
48, 24 πάνθηρ καὶ σατυρόφηρ] citat haec Salmas. Plinian. exercit. in Solin. p. 149. b. E. *Lob.* Habet vero σατυρόθηρ.
49, 3 ἄκτωρ (vel) ἄχωρ pro ἄπωρ *Lob.*
49, 22 εἰνάτειρ pro ἐλάτειρ *Lob.*
52, 13 cf. Miller Mélanges de littérature grecque p. 47 s. v. Ἀσίω. *Pl.*
53, 16 ὀκρ- pro ἀκριβᾶς *Lob.*
53, 27 scr. Καμάριναν coll. p. 258, 14 cum adnot.
56 not. l. 7 ab infer. marg. scr. Δισοραί
60, 5 Λάβης pro altero κάβης *Lob.*
60, 15 scr. βαρύνει ὡς „Μέσθλην
61, 23 ὥσπερ καὶ τὸ ἀγής σύνθετον ἀπὸ ἀαγής pro ἀπὸ τῆς γῆς *Lob.*
62, 2 Μένδης pro μέδης *Lob.*
63, 4 ubi in Corrigendis ad tom. I μὴ ὄντα τοπικὰ ἢ συναληλιμμένα scribendum proposui ἐπιθετικὰ συναληλιμμένα, nunc placet corrigere μὴ ὄντα προσηγορικὰ (sc. κασῆς) ἢ ἐπιθετικὰ (sc. Κισσῆς) συναληλιμμένα. *Lentzii ms.*
65, 4 διχήρης pro λιγήρης *Lob.*
72, 6 scr. *hymn. Apoll.* 19.
74, 2 λιπερνήτης: hoc loco Herodianum puto versum cuiusdam poëtae, in E. M. 566, 50 a codice V et a Millero p. 207 servatum, attulisse: „οὐ γάρ μοι πενίη πατρώϊος οὐδ' ἀπὸ πάππων· | εἰμὶ λιπερνήτης· βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη (?).“ Millerus versum ex Callimachi Hecale repetit. Fortasse etiam alio loco Herodianus (cf. orth. II 543, 20 not.) de ι littera in prima syllaba huius vocabuli disseruit ibique nostrum versum attulit. *Pl.*
74, 6 fortasse Γαιζήτης scribendum coll. locis a Meinekio Anal. Alex. p. 68 allatis.
77, 1 scr. Ἰοπίτης
78, 11 scr. χήρωσας

p. 79, 13 scr. δαμάληϲ ἔρωϲ (Anacreon. fr. 2 v. 1)
81, 22 scr. τριακονταέτηϲ τριακονταέτου
82, 14 et in indice corr. Ναξιουργήϲ, quod Arcadius habet (cf. II 852, 2). *Pl.*
82, 31 not. scr. ὀνειροκρίτηϲ -κριτήϲ
85, 12 scr. νῆϊϲ ἀέθλων (Hom. Θ 179)
87, 28 αἶθιϲ καὶ κρόθιϲ] Κάλαιθιϲ in marg. *Lob.*
v
88, 7 ταμίθιϲ] θαμουθ. (sic) *Lob.*
88, 32 Ἁγνοῦϲ] hoc Ἀγνοῦϲ scribendum erit, v. ind. et Steph. B. 19, 1.
90, 8 μαῦλιϲ pro μάλυβδιϲ *Lob.*
90, 11 ἔτι βαρύνεται καὶ τὸ βάλιϲ καὶ μάμιϲ καὶ μάλιϲ Arcad.] χάλιϲ pro μάμιϲ *Lob.*
90, 15 scr. πετρήεϲϲαν
91, 9 πέλεκυϲ pro πέλυξ *Lob.*
93, 22 scr. Πόλιν
93, 31 scr. (p. 548)
94, 30 φινιϲ pro νῖνιϲ et ζωνίϲ pro φωνίϲ *Lob.*
95, 18 post λίμνην insere ὡϲ Ἀλέξανδροϲ ἐν Ἀϲίᾳ ex Steph. B.
95, 29 Λυκαονίϲ Ἀμαζονίϲ pro λυκαωνὶϲ ἀμαξωνίϲ *Lob.*
95, 29 not. scr. Ἁθμονίϲ. idem spiritus cum Meinekio restituendus II 398, 5. 889, 12 et in indice vocabulis Ἁθμονεύϲ et Ἁθμονίϲ.
97, 25 Ϲάλπιϲ πόλιϲ voluisse videtur *Lob.*
99, 15 signo dubitationis notavit *Lob.*
99, 17 ἢ δαϲέοϲ] ἶθριϲ e. gr. affert *Lob.*
102, 20 post Μοῦϲαι Ἰλιϲϲίδεϲ adde ὡϲ Ἀπολλόδωροϲ ex Steph. B.
103, 23 scr. Ἰαγξούατιϲ
104, 4 τορύνη pro τρυγών *Lob.*
104, 5 παιτέττιϲ] „πεταιτα Hes." adscripsit *Lob.*
106, 19 scr. Ἀρδαλιῶτιϲ
108, 34 scr. *Alcm. fr.* 26
109, 12 Arcad. ὀξύνεται habet, quod iam Ahrens. de dial. Dor. p. 502, ut *Lob.* adnotavit, in βαρύνεται mutavit
114, 17 et in adn. scr. ϲκωπαλέοϲ
114, 25 scr. Ἀγαμεμνόνεοϲ
116, 12 scr. θνητάδιοϲ
119, 31 pro δήμιοϲ fortasse δέϲμιοϲ ex Arcadio retinendum erat (cf. II 853, 6). *Pl.*
121, 18 scr. Ἀπολλόδωροϲ pro Ἀρτεμίδωροϲ
122, 14 post πεδίον insere (Hom. Ζ 201)
123, 19 αἰγωλιόϲ pro ἐγολιόϲ *Lob.*
131, 3 scr. παρθενείων
131, 27 scr. Αἰχμαλωτίϲι
131 not. l. 7 scr. *Alcm.* 25
135, 6 scr. Ἀζειῶται (coll. p. 75, 3) et in indice Ἀζειώτηϲ
136, 28 scr. „Ϲολύγειοϲ λόφοϲ" (Thucyd. IV 42)
138, 10 λέμβοϲ pro λίβοϲ et Θράμβοϲ pro θάμβοϲ *Lob.*
141, 11 Ἄμοργοϲ pro ἄμολγοϲ *Lob.*
141, 16 ad Hes. s. ὀμαρέϲ. *Lob.*
141, 27 βάδοϲ (vel) κλάδοϲ pro ἄδοϲ *Lob.* (in Barkeri editione λάδοϲ ἄδοϲ κάδοϲ est.)

p. 142, 6 σκοῖδος pro κοῖδος *Lob.*
142, 15 λύγδος pro ὄγδοος *Lob.*
144, 26 ἴονθος pro γόνθος *Lob.* sed de bisyllabis agitur
148, 23 πλόκος pro πλάκος *Lob.*
150, 2 παλλακός et παρδακός (Aristoph.) in marg. *Lob.*
150, 11 Βουριακός delendum, quum apud Steph. B. 183, 3 legatur Βουραϊκός
150, 21 Ἀλέξανδρος Lentzius hic et p. 360, 4 ex Meinekii coniectura scripsit pro Μένανδρος
155, 20 χηλός δῆλος in marg. *Lob.*
158, 7 ὄτλος pro ὅπλος *Lob.*
160, 6 scr. Θρᾴκης Αἰγιαλὸς
160, 14 Βάταλος pro τάβακος *Lob.*
161, 11 κεφελός] *Lob.* in marg.: οβο οδ i. e. ὀβολός ὀδελός
162, 13 scr. Στράβων Ζ′ (p. 331 fr. 48)
164, 18 cf. schol. Theocrit. III 7 (Ziegler. p. 28).
164, 24 ἀσφόδελος βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος „οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ.“ ἀσφοδελὸς δὲ [ὁ] τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. Ὅμηρος „βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.“ Schol. Theocrit. VII 68 (Ziegler p. 56).
165, 25 scr. καὶ Τουρτυτανούς
173, 17 μόρφνος ἀετός, ὁ μέλας pro μόρφνος ἰσχνὸς ὁ μέγας *Lob.*
173, 31 φωνηέντων pro ἀντιστοίχων *Lob.*
174, 16 ῥάμνος pro τέμνος *Lob.*
176, 14 Λίνος pro νῖνος *Lob.*
177, 15 scr. Στράβων Ζ′ (p. 331 fr. 52)
178, 15 fortasse γλύφανος addendum ex Schol. Theocrit. I 28 ὡς τὸ στέφω στέφανος, λείβω λίβανος, οὕτω καὶ γλύφω γλύφανος. (Ziegler. p. 8.)
179, 13 Ἰάρδανος pro ἰόρδανος *Lob.*
179, 28 scr. Ἱσπανός
181, 2 scr. κλύμενος
184, 9 scr. Διόφαντος
185, 13 μόσυνος ἀπὸ γενικῆς μετήχθη pro ὁμόσυνος ἀπὸ μετοχῆς μ. *Lob.*
188, 6 κύρια in marg. *Lob.*
188, 7 Ἀέροπος pro ἄροπος *Lob.*
190, 18 τῆρος ἧρος] Τρῆρος Οὐῆρος *Lob.* (Βῆρος?)
190, 21 ἀπὸ δύο συμφώνων et μηρός pro φηρός *Lob.*
192, 26 βλωρός uncis inclusit *Lob.*, qui etiam ζωρός ὁ πικρὸς et infra μὴ κεκραμένος pro ζ. ὁ μικρός
193, 17 κατά uncis inclusit *Lob.*, voluit εἰ μή τις εἴη διαστολή
193, 19 λοῦρος] γοῦρος *Lob.*
199, 14 μὴ inseruit ante ἔχοντα *Lob.*
200, 34 ἀσχέδωρος pro ἀσχέωρος *Lob.*
207, 9 Μάρσος pro μόρσος *Lob.*, idem θύρσος pro θάρσος
207, 28 Ἄβγαρος Μέγαρσος pro βάγαρος μέγαρος *Lob.*
208, 16 ante Λίσσος insere Νέσσος ἐπὶ τοῦ Κενταύρου καὶ. *Lentzii ms.*
215, 19 Δάτος pro λάτος *Lob.*
215, 23 σύνταγμα pro σύναγμα *Lob.*
218, 4 Γρύττος pro ῥύττος *Lob.*
218, 14 ἄκατος pro ἄατος *Lob.*

p. 218, 25 ὁρατός pro φρατός *Lob.*
218, 32 ἄρκετος pro ἄργετος *Lob.*
219, 4 εἰ μὴ παρωνύμως τετύπωται] ut πάχος πάχετος? *Lob.*
219, 7 προπαροξύνεται] ὡς σύνθετα *Lob.*
219, 13 scr. εἴπερ
221, 8 scr. Ἄφυτις
222, 5 ἄμωτα Athen. *Lob.*
224, 2 ἄλαστος ὁ ἄδικος ἀπὸ τοῦ λαμβάνω] λανθάνω *Lob.*
225, 24 κόγχοι pro κόχλος *Lob.*
226, 8—27 huc fortasse illud ex Etymologico 432 praeceptum de compositis verbi ἔχω inserendum est, quod ex Miller. p. 324 describam: τὰ παρὰ τὸ ἔχω συντιθέμενα ὀνόματα, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγει, προπερισπᾶται, δᾳδοῦχος, κλειδοῦχος· εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι παραλήγει, προπαροξύνεται, γαιήοχος, αἰγίοχος. *Pl.*
226, 29 Ἴψος pro Τίψος *Lob.*
234, 10 ἀγάστονος pro ἀγάτονος *Lob.*
236, 13 ἄρπυς pro ἕρπυς *Lob.*
237, 11 Πάλαμυς delendum, quum apud Choer. Dict. 232, 3 cum Dindorfio Πάλμυς corrigendum esse II 707, 10 not. recte dictum sit
241, 9 scr. ὡς Διονύσιος
241, 35 scr. Αἰολικῶς
243, 9 scr. Ἀπολλόδωρος pro Ἀρτεμίδωρος
243, 32 et in indice ὑϊδοῦς scribendum coll. II 928, 8 not.
245, 10 scr. Τηλεβόας
250, 32 scr. ψῷζα coll. II 609, 3 not.
252, 20 Αἰγᾶν accentus rectus est in accusativo fluminis Αἰγᾶς, cf. Meinek. ad St. B. s. Αἰγά. *Lentzii ms.*
254, 31 scr. A. I. 6, 13, 9
259, 9 εἱρά pro ἡρά *Lob.*
259, 12 δορά φθορά φορά σπορά add. *Lob.*
262, 2 scr. IX p. 404
263, 6 scr. Ἱρήν
264, 8 scr. καλουμένη (Strab. 16 p. 759)
268, 24 scr. Καππαδόκισσα
270, 21 scr. Ἀρτεμίδωρος pro Ἀπολλόδωρος
276, 20 scr. (p. 152)
282, 8 θυραία] θηροαῖα Arcad., Βεροαία *Lob.*
295, 11 scr. περιηγήσεως
298, 12 ἢ ante τοπικὴν inseruit *Lob.*
299, 32 scr. (p. 803)
301, 4 scr. (12 p. 571)
301, 27 συνηθείᾳ pro συνθέσει *Lob.* (cf. Arcad. p. 183, 26 οὐ τὸ ἀρνητικόν. τοῦτο καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξύνεται.)
304, 4 et in indice scr. Ἡγεμόνη
304, 6 et in indice scr. *Καλύκη* coll. p. 317, 15
304, 18 παντοκύκη pro παντογκύνη *Lob.*
306, 2 Φολόη pro χολόη *Lob.*
307, 20 Ἄλβη pro ἄλμη *Lob.*
309, 7 Θίβη add. *Lob.*
309, 21 Πέργη pro πάργη *Lob.*
310, 4 εἰ μὴ διαστολή τις εἴη] cf. Αὔγη κρίγη *Lob.*

p. 310, 9 Γύγη] Γυγαία Hom. *Lob.*
310, 15 ἠλύγη πανάγη pro ἀλέγη πακάγη *Lob.*
310, 20 Ἰλούργη pro λιβύργη *Lob.*
311, 1 χόνδη μένδη ἄλδη signo dubitationis notavit *Lob.*
311, 9 verba μὴ εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν uncis inclusit *Lob.*
311, 19 scr. Ἀσίας περιηγήσει
314, 24 Ἀφάκη pro ἀτάρκη *Lob.*
316, 8 scr. (11 p. 525)
316, 19 post λεγομένην insere (Strab. p. 331 fr. 58)
318, 14 fortasse *Πέλλη* scribendum, quum II 752, 24 legatur: Ἕλλη καὶ Πέλλη. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα δύο λλ ἔχοντα εἰς η̄ καταλήγει (ἔστι δὲ τὸ μὲν Ἕλλη ὄνομα κύριον γυναικός, τὸ δὲ Πέλλη ὄνομα πόλεως).
318, 27 ἴλη (sic) pro ἥλη *Lob.*
320, 30 scr. τῆς αὐτοῦ πατρίδος
323, 20 post μετέχουσα insere (Strab. 6 p. 276)
324, 7 ἐριώλη pro ἐρυμώλη *Lob.*
327, 13 πέρνη pro πάρνη *Lob.*
327, 24 scr. λέγουσιν ὁμοίως τῇ Ἕλεναν
328, 11 στασάνη pro σωσάνη *Lob.*
333, 8 Βίνη: si Milleri codex b. E. M. 197, 44 recte Ἡρωδιανός pro Ἡρόθεος habet, haec ad nostrum locum (aut ad orthographiam cf. II 414, 7) referenda sunt. Locus est: Βίνη, πόλις. μέμνηται ταύτης Ἡρωδιανός, καί φησιν ὠνομάσθαι, ὑπὸ Φιλίππου κτισθεῖσαν, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ συνοικισθέντων μοιχῶν. (Cf. Wichers. ad Theopompum p. 191. 2.) *Pl.*
335, 2 παρώνυμα uncis inclusit *Lob.*
335, 15 scr. κορύνη
336, 2 χώνη pro μνώνη *Lob.*
337, 1 scr. Ἀπολλόδωρος pro Ἀρτεμίδωρος
338, 10 scr. Ῥυπαίη
343, 27 κηρωτή pro κερωτή *Lob.*
345, 20 Τάρφη pro κάρφη *Lob.*
347, 22 Εἰδοθέα et hoc loco et II 592, 11. 859, 33 legendum esse patet ex regula de nominibus in -εα I 283, 25
349, 22 καὶ Ἀττικῶς ἄχρειως ἄχρειων] ἄχρεως ἄχρεων *Lob.*
354, 2 scr. ὀξύμελι
355, 13 post ἐλεοῖσιν insere (Hom. ξ 432)
356, 11 cf. Schol. Theocrit. I 50 (Ziegler. p. 11): παίδιον· οὕτω Θεαίτητος, ὡς τὸ παίγνιον. Ἀττικῶς δὲ παραπλήσιον τὸ κλείδιον, φέρνιον λέγουσι.
356, 19 βύριον pro βούριον *Lob.*
357, 9 ῥᾳδίον ἐκ παραγωγῆς] οὐκ ante ἐκ inser. *Lob.*
358, 15 Σέρριον pro δέριον *Lob.*
361, 4 ὅρκιον pro φόρκιον *Lob.*
361, 20 Μοργάντιον add. *Lob.*
364, 5 Ἀργύννειον Lentzius II 478, 2 recte videtur scripsisse pro Ἀργύνειον Meinekii.
367, 3 scr. Μεσσαπίοις
370, 11 Χαλαστραῖον ἰατρικόν pro χαλκουστραῖον ἰατρὸς *Lob.*
371, 32 κώνειον pro κόνειον *Lob.* (cf. ad 372, 1.)
378, 6 scr. χαρτότομον

p. 379, 29 scr. (p. 570)
383, 10 post πύλας insere (Strab. 12 p. 537)
384, 22 pro (c. 22) scr. (ibid.)
403, 1 versus ᾧ πὸς κτέ. a Lobeckio Parall. p. 86 restitutus est. *Pl.*
404, 25 Φνᾶ] fortasse Φλᾶ (Herodot. IV 178). *Pl.*
415, 7 θεῦν: versum Callimachi esse censet Meinekius, Hermes III p. 453. *Pl.*
417, 2 scr. Κλειώ
418, 5 scr. ἐν τοῖς εἰς ης propter εὐρύοπα. *Lentzii ms.*
433, 23 εἰς ταῦτα δὲ προκατάρχεται ὄνομα Arcad.] εἰ τούτων δὲ κτλ. *Lob.*
435, 13 τρώγω, φάγω, τμήγω Arcad.] τρώγω τὸ φάγω, τμ. *Lob.*
436, 11 ἐπιφλοίσκω] ἐπιφώσκω *Lob.*
438, 19 καὶ σκέδω delendum videtur, quum Lentzius II 427, 10 (cf. 531, 22) ex Crameri Epim. Hom. p. 235, 14 περισπώμενα δέ εἰσι πεδῶ μεδῶ σκεδῶ dederit; sed apud Theogn. p. 140, 31 est τὰ διὰ τοῦ εδω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφονται, οἷον σκέδω πέδω ἕδω κτλ.
444, 6 pro χρώζω corrigendum erit χρῴζω: cf. II 571, 31.
449, 11 περνῶ pro πορνῶ *Lob.*
454 not. l. 3 ab i. m. scr. *Herod. p.* 151
455, 12 post δίενται insere (Hom. Ψ 475)
461, 13 not.: disputationis de affectis μυθέαι et similibus fragmentum quamvis mutilum apud Miller. p. 218 habere videmur: μυθέαι· δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστῶτος. τοιοῦτον . . (lacuna) . . παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι· „λευκίππων ἐπιδινέαι". *Pl.*
471, 10 εἰ μὴ πάθωσι κτλ.: huc pertinet locus E. M. 200, 10, secundum Miller. p. 66 Herodianeus: βλήμενος· ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου, οὕτω καὶ τὸ βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν. Οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*
506, 14 (511, 23) ἐγκυτί: post Callimachi versum Miller. p. 97 etiam haec habet: εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κύτος, ὃ καὶ σκύτος καλεῖται. Ἡρωδιανός. *Pl.*
509, 4 post εἰαρινοῖσι insere (Hom. Β 89)
516, 20 Miller. p. 259 locus de voc. δαί (πῶς δαί Κ 408) exstat cuius auctores dicuntur Ἡρωδιανὸς καὶ Ἰωάννης ἐκ Θηβῶν Οὐηστῖνος. Articulus valde decurtatus et corruptus est ita ut certo scire non liceat, num quid aut quid Herodianeae doctrinae tribuendum sit. Locus hic fere est: „Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων" (Κ 408). ἰστέον ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος λέγει, ὁτὲ (Miller. scr. p. ὅσοι) μὲν πληρωματικὴν λέξιν εἶναι διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ δή, ὅτε παρέλκει, οἷον „ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;" (Κ 407). ὁτὲ δὲ συμπλεκτικὸν διὰ τοῦ ᾱ καὶ ῑ. Διόπερ (*Qua* de causa?) οὐ πειθόμεθα, εἶναι τὸν δέ σύνδεσμον διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ καὶ τὸ αἰ ἄρθρον (sic scr. pro τοῦ — ἄρθρου) [revera Apollonius d. synt. p. 83. 84 Sylb. Homerico loco δ' αἱ legendum esse exposuit], ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος ἐλλειπτικὸς τῶν ἄρθρων ἐστί. — Ἰστέον δέ, ὅτι ὅτε προηγεῖται ὁ „μέν" σύνδεσμος, δέ γράφεται διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ (δέ usque ad ψιλοῦ addidi). ἀλλ' ὁ δέ (δαί) μόνος γράφεται διὰ διφθόγγου, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα ἐρωτήσεως· μετὰ τοιούτων γὰρ συντάσσεται. Ἡρωδιανὸς καὶ Ἰωάννης ἐκ Θηβῶν Οὐηστῖνος. Posterior articuli pars „ἰστέον δὲ ὅτι κτλ." valde

puerilis est, prior maxime decurtatus et corruptus esse videtur; hanc tamen ex aliquo Herodianeae orthographiae loco demanasse, nescio an veri non dissimile sit. *Pl.*

p. 522, 2 scr. ἀμητῆρες
522, 3 scr. (T 223)
523, 18 Φόρκυν pro φόρην *Lob.*
528, 28 scr. χειμερινός
537, 2 addendum fortasse: Αἱ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι δασύνονται πλὴν τῆς αὐτός· Miller. p. 55. *Pl.*
538, 12 scr. ὁρμαθός coll. p. 145, 24
553, 5 scr. ἔσθ' ὅτε
559, 12 addendum fortasse: Μετὰ προθέσεως ἡ ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται εἰ μὴ ἡ πρόθεσις τῷ ἐπιφερομένῳ ῥήματι συντάσσεται, ὡς τό· „κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις". (Arist. Acharn. 295) καὶ „σύν μοι γενέσθαι". Miller. p. 215. Cf. Π. Pros. A 368. *Pl.*

AD TOM. II.

p. 7, 30 scr. *Hes. theog.* 521
10, 24 scr. Μαρυανδυνός
15, 30 huc fortasse inserendum: ἀκολουθήσας· „Ἑρμῆς δὲ Σιμώνακτος ἀκολουθήσας —" ἐκτάσει τοῦ ᾱ. οὕτως Ἡρωδιανός. Miller. p. 19. Meinekius Hermes III 451 de his, quae feruntur, productionibus conferri iubet Poët. choliamb. p. 95; pro Σιμ. coni. Τιμώνακτος. *Pl.* Ἑρμῆς δ' ἐς Ἱππώνακτος? *Lehrs.*
16, 30 ἄνυε μοίρας: διχῶς τὸ μοίρας. εἰ μὲν γὰρ ἐκτείνομεν, σημαίνει γενικήν, εἰ δὲ συστέλλομεν, αἰτιατικὴν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι̅ διφθόγγου διὰ τοῦ ε̅ς̅ ἐκφέρουσιν. Schol. Theocrit. I 93 (Ziegler. p. 15). Cf. p. 668, 29.
22, 14 scr. ἡ σύνθεσις
28, 2 post κάη inserendum: μεταπλασμὸν γὰρ λέγει ἐκ τοῦ μῆρα μῆρε, ὡς τὰ ὄσσα ὄσσε καὶ ὀψά ὀψέ (?). *Pl.*
28, 23 scr. ὁρμαθός coll. I 145, 24
41, 17 scr. αἶξ
48, 22 scr. πιθανώτερον
51, 31 scr. ἐνεστῶτος
56, 9 scr. ἑδριάασθαι
65, 25 monendum iam Bekkerum Scholl. in Hom. Il. p. 830 scripsisse: „ante διὸ desunt quae v. 7—9 leguntur, νομίζων — ἀντωνυμίᾳ".
79, 31 scr. συγκατατίθεμαι
85, 17 scr. φησὶν ὅτι Ἀρίσταρχος
96, 13 in cod. est ἡ ὑμέων ἀντωνυμία
111, 24 pro 355 scr. 357
130, 3 habet M[a] eadem quae in H leguntur, sed in textu et in lemmate vocabulum τηλεκλυτός cum signo, quod dicunt hyphen, et lin. 6 τὸ γὰρ δουρικλυτὸς κτέ.
130, 7 ad α 37 ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς M[1]] ἐγκλίνεται ὡς τὸ „ξύ μοι λαβέσθαι". M[a]. Lege ξύμ μοι λάβεσθε Plat. Phaedr. p. 237 a. Cfr. locus a Plewio ad I 559, 12 allatus, ubi fort. ξύμ μοι λάβεσθε scribendum pro σύν μοι γενέσθαι. Ceterum lemmata a scholiorum scriptoribus omissa e textu codicis Veneti supplevi et uncis inclusi.

p. 130, 10 ὀλοόφρονος: τοῦ περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντος ἢ ὀλεθρίου ἢ τὸν περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντα ἴλιον (sic pro ἴδιον) οὕτως εἰρῆσθαι. ἄμεινον δὲ ψιλοῦντας ἀκούειν, ἵν' ᾖ τοῦ ὀλέθρια καὶ δεινὰ φρονήσαντος. εἷς γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Ἄτλας ἱστορεῖται. Haec M[a], sed postrema in rasura. Erat sine dubio longius schol. a M[1] scriptum, cuius nunc posterior tantum pars superest: ἐπεὶ πολέμιος τοῖς θεοῖς. οἱ δὲ τὸ ἑξῆς, θαλάσσης ὀλοόφρονος. οἱ δὲ ἐδάσυναν, ἵν' ᾖ (haec duo verba M[a] add.) περὶ τῶν ὅλων φρονοῦντος. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἄτλας τὸν κόσμον βαστάζων παραδίδοται. ἢ ἐγέγραπτο (sic) κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφήν· εἶτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. Ex his valde confusis fragmentis tamen lacuna codicis H suppleri potest.

130, 20 ad α 75 πλάζει δ' ἄπο πατρίδος αἴης M[1]] γρ'. καὶ ... ἀπὸ τῆς πατρίδος. οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπο. M[a]. Lacunam indicavit *Lehrsius*.

— ad α 79 ἀέκητι M[1]] τὸ ε δασυντέον ἐν τῷ ἕκητι. M[a].

— ad α 83 ὅνδε δόμονδε M[1]] ὅν δε (scr. ὃν δέ, cf. ad Π 445) δύο μέρη λόγου καὶ παρέλκει ὁ δε. M[a].

130, 23 non recte mihi videtur Lentzius scripsisse (cf. etiam ad γ 10), Herodianum hoc loco Aristarchi scripturam et sententiam secutum esse. Nam quum codices omnes consentiant, Herodianum προτίθεντο ἰδὲ (ut γ 10 κατάγοντο ἰδ') scripsisse, iniuria Buttmannum Dindorfium Lentzium πρότιθεν, τοὶ δὲ ut Herodianeum dedisse persuasum habeo. De Aristarcho nostro quidem loco nihil certi: diserte ad γ 10 Ἀρίσταρχος „κάταγον", εἶτα „τοὶ δ' ἱστία". Sed ex initio scholii α 112 ἄμεινόν φησιν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκειν κτέ. etiam hoc loco Herodianum ab eo dissensisse et scriptorem horum scholiorum ex libris Aristarcheorum fere hoc compilasse colligo: ἄμεινόν φησιν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκειν „καὶ προτίθεντο [ἰδέ"· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος „πρότιθεν, τοὶ δέ"·] καὶ γὰρ τὸ ὅλον μᾶλλον ἀκόλουθον· οἱ μὲν οἶνον ἔμισγον, οἱ δὲ σπόγγοισι νίζον, οἱ δὲ κρέα ἐμέριζον. καὶ ἄλλως τὸν παρατατικὸν τοῦ τίθημι ἐνεργητικῶς οἶδε λεγόμενον ὁ ποιητής, οὐ παθητικῶς, „παρὰ δέ σφι τίθει" (α 142), [ᾧ] ἀκόλουθον πληθυντικὸν [τὸ] „νίζον καὶ πρότιθεν". EMD. Praeter ea, quae ex coniectura addita uncis inclusi (ᾧ ante ἀκόλουθον iam Dindorfius inseruit: cf. ad Δ 319), haec a codicum scriptura discrepant: τὸ ὅλον] ὅλος τὸ M, ὅλως ED (ὁ λόγος Cobet. ὁ λόγος οὕτω Dindorf.). ἀκόλουθον solus E, -θος ceteri. In fine scholii προτίθεντο EMD, corr. Dindorf. Denique moneo, M[1] in textu νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ habere, glossa προετίθεσαν a M[a] superscripta; quae Dindorfius p. 28, 18 de lectione codicis nostri dicit, falsa sunt: literas το verbi προτίθεντο non m. rec. adscripsit, sed, quod saepissime in hoc cod. factum est, M[c] renovavit tantum alacriore atramento.

131, 4 ὑπολῖτα (sic et in hoc lemmate et in textu): ἢ λινὸν ὕφος (λεπτὸν περιβόλαιον M[a] superscripsit). προπερισπαστέον τὸ λῖτα· ἑνικὸν κτέ. M[1].

131, 6 ἀηδήσειεν (sic etiam in textu, sed, ut mihi videtur, ex corr. a M[a]; literam η priorem duobus punctis subnotatam esse non recte dixit Dindorfius): γρ'. καὶ ἀδήσειεν. ἀλλὰ ψιλωτέον. ὅταν

γὰρ ἐν cυναλοιφῇ τὸ ψιλούμενον κατ' ἀρχὴν φωνῆεν κτέ. et lin. 8 οἷον ὦ ἑταῖρε, ᾧ ἑταῖρε (sic). M[1].

p. 131, 14 habet etiam M[a].

131, 22 ad α 183 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον M[1]] οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ἐπί. M[a] superscripsit.

132, 1 παρτιθεῖ: τὸ παρτιθεῖ ἐνεcτώc ἐcτιν ἀπὸ κτέ. M[1].

— ad α 203 φίληc ἄπο πατρίδοc αἴηc M[1]] οὐκ ἀναcτρεπτέον τὴν ἀπό. M[a] superscripsit.

132, 9 habet etiam M[a].

— ad α 226 ἦε γάμοc: περιcπαcτέον τὸ ἦε. διαπορητικὸc γάρ ἐcτι cύνδεcμοc. M[a].

132, 10 corr. κατακοιρανέουcιν

— κατακοιρανέουcι M[1]] ἢ. κατὰ πρὸc τὸ κοιρανέουcιν. M[a] superscripsit.

132, 20 scholium bis legitur in codice Veneto et a M[1] et a M[a]; variae lectiones hae sunt: lin. 20 τὸ ἐπαλαcτήcαcα δηλοῖ τὸ om. M[1] (et V), l. 21 ὡc om. M[a], ἐὰν δὲ ἐcτὶ M[1], l. 22 παλαcτήcαcα om. M[1], παλαcτήcαcα ἔcτη τῷ παλαcτῇ κτέ. M[a], ἔcται ἀντὶ τοῦ παλαcτοῦ ὅ ἐcτι τῇ ἀγκῶνι νύξαcα M[1].

132, 23 ad α 260 ᾤχετο γὰρ καὶ κεῖcε M[1]] ὁ (quod vel οὕτωc scribendum vel omnino delendum) ἐκ πλήρουc ὁ καὶ cύνδεcμοc. M[a] superscripsit.

132, 24 hoc schol. in marg. superiore habet M[a] partim deletum; lin. 25 post αὐλὸc αὖρα (sic) leguntur haec: ἀμέλει τὸ αὔω (sic) τὸ δηλοῦν τὸ ξηραίνω δαcύνεται, τὸ δὲ φλογίζω ψιλοῦται.

132, 27 scr. 277

— M[a] non ἔεργον habet, sed ἔεργα, quo Friedlaenderi coniectura etiam magis commendatur.

132, 30 habet M[a], sed pro οἶδε δὲ αὐτοῦ τὴν κλίcιν vitiose οὐδὲν δὲ αὐτὸν τὴν κλῆcιν et pro οἶδε δὲ καὶ τὸ δίδωμι haec: εἰ μὲν γὰρ δῶρα διδοῖ οὐδὲν δὲ καὶ τὸ δίδωμι.

133, 8 ad α 391 ἢ φῇc (sic): περιcπαcτέον, ἢ (scr. ἦ) ἄρα λέγειc. M[a].

133, 13 ad α 409 ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖοc M[1]] τὸν δὲ (hoc delendum) ἢ περιcπαcτέον. ὡcαύτωc καὶ τὰ (ὁ? sc. v. 413) ἑξῆc. M[a].

133, 14 habet M[a], sed lin. 14 μήτηρ om., l. 15 ἄμεινον δὲ εἰc τὴν λ.... (lacuna).

133, 16 δαΐδαc (sic): παροξυτόνωc (sed hoc linea directa deletum) δαΐc ὀξυτόνωc κτέ. M[a].

133, 18 Ὦποc περιcπαcτέον (sic) διὰ κτέ. M[1].

133, 22 ad β 6 αἶψα δὲ κηρύκεccι sic M[1]] φύcει μακρὸν τὸ ρυ, κῆρυξ δὲ θέcει. M[1] superscripsit. Hoc schol., iam ex cod. S notum, Lentzius iniuria neglexit: cf. περὶ διχρ. II 9, 25 et ad Κ 258.

133, 29 ἠὲ νέων ἀνδρῶν: οὗτοι γὰρ ἐγκλίνονται κτέ. M[a].

133, 31 erat etiam in M[a], sed in superiore margine nunc valde lacero et detrito.

134, 10 cf. ὡc τρίετεc: ὁ μὲν χρόνοc βαρέωc, τὸ δὲ μετεcχηματικὸc (sic) τοῦ χρόνου ὀξυτόνωc. M[a].

134, 17 ad β 121 pertinere videtur hoc schol., quod sine lemmate in

M[1] exstat e regione versuum 110 et 111: οἱ (μεταγενέστεροι inser.?) Ἀττικοὶ ὅμοια καὶ γέλοια γράφουσιν, ὁμοῖα δὲ καὶ γελοῖα κοινόν. Cf. II 91, 32.

p. 134, 18 δαῖτας: εἴτε ἀπὸ τοῦ δαίς (cod. δαῖς) δαιτός προπερισπωμένως, εἴτε κτέ. M[a], quod retinendum.

134, 20 habet M[a], sed τῶ i. e. τῷ in lemmate et τὸ τῶ in schol.

134, 27 initium scholii sic exstat in M[a]: ᾧδ' ἀνιείης: ἀναπείθοις. δασυντέον. ἡ δὲ μεταφορὰ τῆς λέξεως εἴληπται ἀπὸ τῶν κυνηγετῶν κτέ., tum lin. 29 ἐκδεχομένου τὸ λυπήσεις. ἐχρῆν δὲ γράφειν ἀνιῴης· τοιαύτη γὰρ ἡ α' συζυγία.

134, 30 ad β 204 ἶσα: ἐκτέταται τὸ ῑ διὰ τὸ μέτρον. M[a].

135, 6 ex Herodiano, qui περὶ μον. II 929, 4 de ἑλω dicit βαρύτονον παρ' ἐνίοις, ὃ καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται, fortasse etiam haec, ut videtur, ad ἐξελάσαι β 248 pertinentia fluxerunt: τὸ ᾱ τῆς δευτέρας συζυγίας„ εἰ μὲν καθαριεύει ἢ καὶ τὸ ῥῶ ἐπάγοιτο, ἐκτείνεται· εἰ δὲ τὸ λάμβδα ἢ ἕτερον τῶν συμφώνων, συστέλλεται. M[a]. ἢ ante ἕτερον emendavi, quum in cod. compendium verbi ἐστὶν scriptum sit, quod multum similitudinis habet cum particula ἤ. Idem vitium in codicem S irrepsit, qui, si editori fides tribuenda, initio quoque vitiose τὰ τῆς δευτέρας κτέ. Ceterum dignum mihi videtur, quod commemoretur hoc loco, tantam intercedere similitudinem inter codices M et S, ut hic nihil fere diversi habeat, ne vitia quidem.

135, 7 ad β 293 ἀμφιάλῳ: δασέως τὸ ἀμφιάλῳ, τὸ δὲ κύριον (θ 114. 128) ψιλοῦται. M[a]. Cf. ad θ 114.

135, 16 ad β 420 ἴκμενον οὖρον: ὅταν ἔχῃ τὸ οὖρον, οὐ δεῖ γράφειν τὸ ἴκμενον εἰς τὸ ῑ δασεῖαν. οὖρος γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ κατ' οὐρὰν τοῦ πλοίου πνέειν. γραπτέον οὖν ψιλὴν, ἵνα σημαίνῃ τὸν δίυγρον. M[1]. δίυγρον· ἀλλαχοῦ „ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων" (ε 478). τὸ γὰρ ἴκμενον ψιλωτέον. M[a]. Haec ex Herodiano fluxisse puto, quamvis similem notam ad A 479 inter Herodianea iure non receptam esse haud ignorem. Cf. notam ad λ 7. Ceterum initium primi scholii aliter fortasse ab aliis et rectius legetur: codex hoc loco valde detritus et verborum ὅταν — γράφειν frustula tantum nunc supersunt.

135, 17 πεῖρε (δὲ) ἀντὶ τοῦ διεπέρα διήρχετο. M[a].

135, 26 τὸ ante ὅμοιον delendum, quum H κατάγοντο ὅμοιον habeat, M κατάγον τὸ ὅμοιον. De Lentzii annotatione cf. ad 130, 23.

136, 27 adde M[a].

136, 28 habet M[a], sed lin. 29 ῥωννύειν et ἀναστροφὴ νοεῖται, reliqua omittens.

136, 31 ad γ 164 ἐπί: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἐπί. H. apud Dindorf. praef. p. XLIX.

137, 3 ad γ 188 φάς' M[1]] Ἀττικὴ ἔκτασις. M[a].

137, 4 habet M[a], sed περισσὴ ὡς ἐν τῷ κτλ.

137, 6 habet M[1].

137, 17 habet M[a].

137, 22 H M[a]QR.

137, 30 καὶ μετὰ τῆς προθέσεως εἴρηται ἐπιβουκόλος. M[a].

138, 8 habet M[a].

138, 18 υἱέϊ τρισυλλάβως, ὡς τῶ (leg. τὸ) „υἱέϊ σῷ ἑπόμην". M[a].

p. 138, 18 ad δ 16 γείτονες μέν (sic pro γ. ἠδὲ ἔται): νῦν ἀστυγείτονες. ἔται δὲ ψιλῶς, ἵν' ᾖ οἱ πολῖται. οὕτως γὰρ ἔσται μεγαλοπρεπὴς ὁ γάμος κτλ. M[a]. Verba ἔται — πολῖται ex Herodiano mihi videntur excerpta esse (cf. schol. EQ et ad δ 3).

139, 4 not. corr. ὡς Ἡρωδιανός φησιν.

139, 5 annotatio litera V signata ex his cod. Veneti scholiis compilata videtur esse: v. 81 ἐπαληθείς M[1]] πλανηθείς M[a] superscripsit, v. 83 ἐπαληθείς M[1]] τοὺς μὴ ψευδομένους διὰ τὴν μαντικὴν M[a] superscripsit; ab eadem manu ad v. 83 in margine annotatum: καὶ Αἰγυπτίους: ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ἀληθεῖς, διότι μαντικῆς ἔμπειροι. Verba ἐπ' ἀληθεῖς post οἱ δὲ Lentzius e coniectura addidit. Cf. schol. T apud Dindorf. append. p. 756.

139, 9 not. corr. ἐπειρήσαιτο.

139, 14 in M[a] haec exstant: ἀοσσητῆρες: σῶσται. τρίτη ἐπὶ (sic) τέλους ἡ ὀξεῖα. ἢ (hoc corruptum ex compendio verbi σημαίνει) γὰρ τὸ ὑπάρχωσιν. — ἀπὸ τοῦ ἔω ἐᾶς κέκλιται· προπερισπαστέον.

139, 19 habet M[b], sed lin. 19 περισπᾷ, l. 20 παροξύνει, l. 21 τὰ προκείμενα ὀνοματικὰ ἐπίθετα νηπενθές κτλ. — Post προκείμενα insere ὀνόματα.

139, 28 de nomine Θῶνος valde corrupta tradit M[a], quod satis habeo commemorasse.

140, 18 ad δ 380 πεδάα: πεδῶ πεδεῖς (sic) πεδᾶ καὶ πεδάα, ὡς βοάα. M[a].

140, 23 scr. πιέζευν pro πιέζειν.

140, 30 πεῖρα: πείραζε. πεῖρα βαρυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ ἰῶτα. προστακτικὸν γάρ ἐστι, πεῖρον (sic), ἀπόπειραν ποιοῦ. M[1].

141, 25 ad δ 733 τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε M[1]] γρ'. ἤ κ' ἐνέμεινε. M[a].

141, 31 habet M[a], sed lin. 31 τοῖς τροπωτῆρσι, l. 32 στρέφονται ἢ ἱμᾶσι.

142, 4 et 8 habet M[a].

142, 10 habet M[a], qui lin. 11 ἐπιφερόμενον μετὰ δασέως ψιλοῦται, ἀσχάλω, ἆσθμα, ἐσθλός, ὀσχέος, ἐσθής.

142, 13 ἐκ Τροΐης: διαιρετέον· τὸ γὰρ ἑξῆς Τροΐης ἀπὸ ληΐδος (sic), ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς λείας. M[a], sed utroque loco τροίης.

142, 20 ἄλλυδις ἄλλη: ἄλλη ἀλλαχοῦ. τὸ ἄλλη εὐθέως ἐστίν, ὅθεν ἄνευ τοῦ ι γραπτέον. M[a].

142, 22 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες (adde μαλακοὶ ἴου): κακῶς τινὲς περιέπεσαν (scr. περιέσπασαν), ἵν' ᾖ μαλακοὶ ἁπαλοί. ἀλλαχοῦ γὰρ λέγει ὑδρηλοὶ μαλακοί. M[a] et fere idem V, de quo v. Buttmann. et Dindorf.

142, 24 ἐρέχθων: καταπίνων ἐν ἑαυτῷ, στένων, λυπούμενος βαρέως (δαμάζων τὴν ψυχήν M[b] superscripsit), ἢ καταμένων, διασχίζων. παροξυτόνως. M[a].

143, 8 habet M[b], qui ὑποκεκαυμένα.

143, 13 ad ε 277 τὸ (δὲ) ἐπ' ἀριστερὰ δύο μέρη λόγου. M[a].

143, 14 totam describo scholiorum farraginem, quae ad hunc locum in cod. Veneto servata est, omnibus vitiis sedulo relictis: εἴσατό δ' ὡς: ἑρ (ἑρμηνεία?). ὡμοίωσε (μ' superscr.) καὶ ἀπείκασε τὴν γῆν ἢ ὡς ῥινὸν ἢ ὡς ἐρινέον. εἴσατο ὑπέλαβεν ἀπὸ τοῦ εἴδω, ὡς τὸ „εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι" (— τύχωμι χ 7) καὶ εἴσατο τὸ ὡμοιώθη, ὡς τὸ

„εἴσατο φθογγὴν ἀνδρέμονος“ (εἰσάμενοϲ φ. Ἀνδραίμονος N 216), καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ὡς τὸ „εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά“ (M 118). τὸ δὲ εἴσατο ἐστὶν ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτωσις, ἐξ οὗ γίνεται καὶ τὸ „ὅθι οἱ κατὰ εἴσατο γαίῃ“ (ὅθι οἱ καταείσατο γαίης Λ 358). ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη. — εἴσατό δ' ὡς ὅτε ῥινόν: εἰ μὲν ῥινὸν ἀναγνωστέον, ἔσται ἐφάνη ὡς ἀσπὶς ὅ ἐστι βύρσα· εἰ δὲ ἐρινεόν, ἔσται συκῄω. οἱ δὲ λέγουσιν Ἰλλυριοὺς ῥινὸν λέγειν τὴν ἀχλύν· ἐφάνη οὖν ὡς ἀχλὺς ἡ γῆ (cf. Dindorf. p. 272, 3—6). — ῥινόν: τὴν βύρσαν, ὡς τὸ „ὑποδέστρωτο ῥινὸν βοός“, ὡσανεὶ δέρμα βοὸς ἐφηπλωμένον τοῖς ὕδασιν οὕτως εἶδεν τὰ ὄρη. τινὲς δὲ φασὶ τὴν ἀσπίδα κακῶς· οἱ δὲ ἐρινὸν τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας συκῆς. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἐρινὸν αὐτὴν τὴν συκὴν κατὰ μεταβολὴν γένους, ὡς ὁ δίφρος τὸ δίφρον. οὐδετέρως δὲ λέγεται ὁ καρπός, ἀρσενικῶς δὲ τὸ δένδρον ἐρινόν· ὥσπερ ἡ κέδρος θηλυκῶς τὸ φυτόν, τὸ δὲ κέδρον οὐδετέρως τὸν καρπόν. Ἀρίσταρχος δὲ ὁ ῥινὸν αὐτὴν τὴν συκὴν κατὰ μεταβολὴν γένους· τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖσθαι, ἐπεὶ βραχύς ἐστι πάνυ (cf. Dindorf. p. 272, 7—19). M[a]. Denique M[b] scripsit: εἴσατο δ' ὡς ὅτ' ἐρινόν: πολλάκις ἀπὸ διαφόρων συμπτώσεων συνέκπτωσις γινομένη κτλ. apud Dindorf. p. 272, 23 usque ad p. 273, 6 τῶν Φαιάκων, sed 273, 2 verba καὶ τὸ ἴσος — τὸ δὲ ἐπορεύθη om., 4 τοῦ ἔω et ὁμοιώθη, 5 ὅτ' ἐρινὸν, omittens verba ἀντὶ τοῦ.

p. 143, 21 habet M[a], qui προπαροξύνεται.

144, 6 habet M[a], sed τοῦ ἀλόω.

144, 13 τὸ (δὲ) παραπλὴξ ὀξυτόνως. M[a].

144, 14 ὦς ὑπάλυξε: τινὲς τὸ ὦς περιέσπασαν, ἵνα σημαίνῃ τὸ ὅμως. M[a].

145, 1 ᾧ ἔνι κούρῃ: ... δῆλον ὅτι ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν ἔν, ἐστι γὰρ ἐν νῷ (sic pro ἔνι, ἔστι γὰρ ἐν ᾧ). M[a].

145, 2 ... ἡ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τῆς παρὰ. M[a].

145, 4 habet M[b]: lin. 4 corrigendum προπερισπωμένου. l. 5 τινὲς τῇ Ναυσικλειτοῖ ὡς τῇ Καλυψοῖ M[b].

145, 17 ῥύπα πάντα: τὸν (sic) ῥύπον τὰ ῥύπα. οἱ μὲν αἰτιατικὴν ἐν μεταπλασμῷ φασιν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥυπόωντα (sic). βαρύνεται δὲ ὡς τὰ λύχνα καὶ δίφρα. M[a].

145, 20 habet M[b].

145, 21 ad ζ 115 μετ' ἀμφίπολον βασίλεια M[1]] οὕτως ἐστὶν ἐνδεχόμενον γράφ^ε· ὡς τὸ ἱερεὺς ἱέρεια καὶ βασιλεὺς βασίλεια· οὐ γὰρ ἔστιν ἱερεὺς ἱέρισσα, ὡς τὸ εἶναι καὶ βασιλεὺς βασίλισσα. M[b]. (?)

146, 13 ad η 56 Ναυσίθοον idem scholium M[a] habet, quod codd. HPQT ad v. 39 afferunt: ναυσικλυτὸς ὡς ἀγακλυτὸς ἐν συνθέσει κτλ., sed lin. 9 ὅτε et λέγεται, l. 10 ὡς οἱ μὲν περὶ νηυσ^θ θοήσιν· ὅτε δὲ ἐν συνῄ (sic pro συνθέσει) διὰ τοῦ ᾱ, Ναυσιθόος (sic), Ναυσικάα.

146, 26 ἄλλο τι M[1]] οὐ κατὰ μίαν ὀξεῖαν Ἡρωδιανός. M[a] sine lemmate ad v. 202 refert.

148, 1 οὐκ' ἀρετᾷ: οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐθύνειαν ἄγει τὰ κακὰ ἔργα. καὶ ἀλλαχοῦ ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτῷ τουτέστιν εὐθυνοῦσιν. ἢ τὰ

κακὰ τῶν ἔργων οὐκ ἄγει ἀρετήν: — ἔστι δὲ τὸ ἀρετᾶ ῥῆ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· ἀρετῶ ἀρετᾶς ἀρετᾶ. σημαίνει δὲ δοξάζει αὔξει. Sic M[a].

p. 148, 20 Κικόνεσσι M[1]] διὰ τὸ μέτρον συστέλλει τὸ κō. τὰ γὰρ ἐθνικὰ διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου κλίνονται, Λάκωνος Κίκωνος. τοῦτο δὲ κατεκράτησεν ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ ō μικροῦ. M[b].

148, 23 ad ι 81 ἀπέωσε M[1]] ἀπῶσεν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ (leg. τῷ) ἐξέωσεν συνέωσε καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς. M[b]. Cf. p. 169 not. ad fr. 12[a].

149, 7 γαυλὸς καὶ γαῦλος διαφέρει· γαυλὸς μὲν ὀξυτόνως ἀγγεῖον ποιμενικόν, γαῦλος δὲ τοῦ κατὰ πλοῖον ἑτεροίου σκάφους. M[e] ex Eustathio.

149, 15 corr. δι' ἀπειρίαν.

149, 17 habet M[a], sed περισπᾶται ὁ δεύτερος ῆ.

149, 25 exstat in M[a] idem quod in HQ.

— ad ι 445 λαχμῷ τῇ δασύτητι τῶν μαλῶν (sic, M[e] inseruit παρὰ Ἡρωδιανῷ) γράφεται καὶ λαχνῶ (sic, M[e] corr. λάχνῳ), παρωνυμικῶς ἀπὸ τοῦ λάχνη. M[a]. λαχμὸν λέγει — κατὰ Ἡρωδιανόν M[e] ex Eustathio p. 1638, 39.

149, 29 cf. M[a] apud Dindorf. p. 450, 25 not.

150, 5 ad κ 251 ἀνὰ δρῦμά sic M[1]] ἀνὰ δρυμά· δρυμὰ ὁ τόπος, δρύμα δὲ τὰ δένδρα. M[a]. Certe non Herodianeum; in talibus distinctionibus posteriores valde delectati sunt; cf. e. gr. Schol. Theocrit. IV 51 (Ziegler. p. 37): ἁρμοῖ· εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένον. Ib. XI 41 (Ziegler. p. 73): σκυμνοὺς ὀξυτόνως ἐπὶ ἄρκτων, βαρυτόνως δὲ ἐπὶ λεόντων.

150, 6 habet M[a].

150, 13 ad κ 444 ἔρυσθαι M[1]] ἐὰν μὲν προπαροξύτονον παρατατικός, εἰ δὲ παροξύνηται (sic) ἀόριστος (scr. παρακείμενος? ex ξ 260. 328). M[a]. Cf. ad ε 484.

— ad κ 515 πέτρη τε ξύνεσίς τε M[1]] καὶ ἡ πέτρα ποία πέτρα; ἡ σύνοδος τῶν ποταμῶν. δασυντέον τὸ σύνεσις· φησὶ γὰρ κτλ. M[a].

150, 16 habet M[b], sed περισπωμένως.

150, 18 scr. ἀθηρηλοιγόν.

151, 29 πληθυντικῆς?

152, 17 κατ' ἀσφοδελόν: ἀσφοδελώδη· ἀσφόδελος δέ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκύλλῃ. ἀσφόδελος ἡ βοτάνη, ἀσφοδελὸς ὁ κῆπος, ὡς ὧδε. οἱ δὲ Ἕλληνες ἐν ταυτῷ καὶ παράδεισον καὶ κόλασιν εἶναι ἔλεγον: — ἀσφόδελος δέ ἐστι βοτάνη ὁμοία σκύλλῃ ὀξυτόνως, προπαροξυτόνως δὲ ὅμοιον μολβῶ. Sic M[a]. ὅμοιον μολύβδῳ? ita ut ἀσφόδελον scholiasta interpretatus sit μολυβρόν. Cf. Add. ad I 164, 24. — Polak in observationibus ad scholia in Hom. Odyss. p. 79 pro ἡ ἀσφοδελόν. λέγει γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ᾱ legi iubet ἢ ἀσφοδελὸν λέγει. γράφεται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ᾱ.

153, 3 habet M[a], sed lin. 3 ὁ δὲ Ἀρ. καὶ Ἡρώδης, l. 4 ἀμφαδίς, l. 5 κραταιὰ ἴς τουτέστι κραταιὰ δύναμις. ᾧ ἐπείθη καὶ ἡ ἐνίθεια (sic).

153, 21 M[a] habet quae a Dindorfio litera V notata sunt, sed p. 538, 26 σκληροί add. post ἄγριοι, p. 539, 1 καρπῶν. ἢ τοὺς ἄγαν ὁρμῶντας. τινὲς οὐδὲ μιᾶς, l. 3 εἶπα σοι μάστιγοι.

p. 154, 14 dele signum interrogationis. *Lentzii ms.*
155, 2 ἀνδρακάς: κατὰ ἄνδρα ὡς ἑκάς καὶ ἐντυπάς. M[a].
— ad ν 15 idem fere quod in BHQ exstat in M[a], sed Herodiani nomine omisso: ἡ προικὸς γενικὴ ἀντὶ τοῦ προῖκα.
155, 5 habet M[a].
155, 11 habet M[a], sed ἡ ἥμιν.
155, 13 habet M[a], sed ἀλιτῆ pro ἀλιτεῖν.
155, 18 ὁ πρῶτος ὀξύνεται, ὁ δεύτερος περισπᾶται. M[a].
156, 15 ad ξ 39 (non 38) καὶ δέ μοι M[2]] ἀπόλυτος ἡ μοί. M[a].
156, 19 ad ξ 112 σκῦφος (sic): ποιμενικὸν καυκίδιον. M[a]. διχῶς καὶ τὸ σκύφος καὶ τὸ σκύφον οὐδετέρως. M[2]. Voluit καὶ ὁ σκύφος (ἀρσενικῶς) καὶ τὸ σκύφος οὐδετέρως.
157, 19 ἰωγή· σκέπη. σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα, ἀντισκέποντι καὶ ἀπείργοντι τὴν βορὰν τόπῳ. Sic M[a].
158, 9 πύρνον: πύρινον ἄρτον ἢ κλάσμα ἄρτου. ἄδηλον δὲ τὸ γένος παρὰ τῷ ποιητῇ. M[a].
158, 21 ξὺν τῇ Ἀρτέμιδι· ὁ τρόπος ἀναστροφή. M[a].
158, 26 ἅμα τροχόωντα M[2], sed litera ω a M[a] superscripta] γρ΄. καὶ ἁματρωχόωντα· σύνθετον δὲ τὸ ἁματρωχόωντα. M[a].
158, 29 ὠκεῖα ταχεῖα ταχύπλους. παραγώγως. M[a].
159, 12 ad π 73 διττῶς λέγει καὶ δίχα καὶ διχά. M[a]. Non Herodianeum videtur: cf. I 496, 7.
159, 29 καί τ' ἔτεον: τότε ἀόριστον. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ καί ὁ τόνος. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἑτοδμώων τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων. ἢ τῶν ἡμετέρων δούλων. Sic M[a].
160, 31 τινὲς ἀμφοτέρωθεν οἱονεὶ κεφαλὰς ἔχοντα. ἄμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, ἀμφὶ κάρη, περὶ τὴν κεφαλήν. M[a].
161, 12 οὖλον. ὅλον κατὰ ἔκθλιψιν (sic) τοῦ ῡ ἢ ἁπαλόν. M[a].
161, 25 notae valde depravatae in cod. Veneto hae servatae sunt: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος δασύνας ἔγνω καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἅλας. ὁ δὲ Καλλίστρατος ψιλοῖ οὐ δ' ἄλλα (sic) ἐκδεχόμενος τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῷ κεῖται. M[2]. οὐδὸς δὲ ὁ βατὴρ λέγεται. ἄλλως· οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον οὗ ἡ ἀρ (χ)· ὁ δὲ καλλισταρ (sic) (τ) οὔδαλα τὰ κόπρια παρὰ τὸ ἐν τῷ οὔδει κεῖσθαι. M[a].
161, 28 ἐψιαάσθων M[2]] ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ λέγω ἔψω ἐψιάω. Sic M[b].
162, 3 καμινοῖ: καμινευτρία, φρυγούσῃ κρίθας. ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα καμινώ. ἄλλως· γρηῒ καμινευτρίᾳ παραπλησίως κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐσθῆτα· ῥυπαρὰ γὰρ ἐφόρει. ἢ τῇ καμούσῃ τὴν ἶνα διὰ τὸ γῆρας. Sic M[a].
162, 6 ἤλδανε ηὔξανεν· ἄλματα γὰρ καλόκλαδα. M[a].
162, 13 habet M[a], sed lin. 14 post ἐλάμβανεν M[b] addidit: ἐποιεῖτο ἡ ἀπὸ τῶν μνηστήρων ἐποιεῖτο (hoc linea deletum) εἶλκε τὰ δῶρα. In sequentibus M[a] παρὰ ταύταις.
162, 25 ad τ 114 praeceptum (Miller. p. 117) fuisse puto de voce εὐηγεσίη, quod bona et antiqua origine esse videtur: ἐξ εὐηγεσίης: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ, ἦγον γὰρ ὑπὸ Ἰώνων λέγεσθαι τὸν εὐδαίμονα ὡς τετελευτηκότα (sic). Καλλίστρατος δὲ δασύνει καὶ ἀπέδωκεν „ἐξ εὐαρχίας“ παρὰ τὸ ἡγεῖσθαι. Nec in E. M. 390,

36 nec ap. Hesych. s. εὐηγεςίη grammaticorum illorum mentio relicta erat. *Pl.*

p. 163, 27 ὀγκίον et παροξυτόνως scribendum esse puto propter regulam I 391, 3.

— ad φ 186 δέ τ' ἐπεῖχε: ὁ δε σύνδεσμος ἐκ πλήρους (cod. -ρούς), ὁ δὲ τε παρέλκει, ὡς τὸ „ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσαύλοιο" (P 112). ὁ νοῦς οὕτως κτλ. M^a.

- ad φ 195 τὸ δὲ (quod del.) ἦτε ἐκ τοῦ εἴητε, ὡς τὸ διακρινθείητε διακρινθῆτε. M^a. Fortasse εἶτε et διακρινθεῖτε legendum; cf. ad Γ 102.

164, 14 cum Apollonio Soph. p. 158, 9 et cod. M^a scribendum: Ἀρίσταρχος μὲν ἄγαν ἐπάλλοντο. Ceterum lin. 15 verba μὴ δυναμένης δέ M^a inseruit, lin. 16 οἴδ'. ὑπεξετείνοντο. ἄμεινον γὰρ ἰκνοῦντο M^a, l. 17 καὶ γὰρ — παρεγίνοντο M^a add.

164, 24 habet M^a, sed lin. 24 ἄκμηνος, l. 25 ὠξυτόνυσεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν Ἰλιάδι δηλοῦντος τὸ νῆστις ἐβαρ. κτλ., l. 26 παροξυτόνησαν.

165, 4 habet M^a, sed lin. 5 ὑφὲν τὸ κατέχον.

167, 24 c. not.: cf. Miller. p. 20 s. v. ἀλαλή. *Pl.*

174, 1 vox ὀτρυγηφάγος (πλεονασμῷ τοῦ ο̄) apud Miller. p. 223 ut analogos voci ὄβριμος affertur; si illius etymologia in Pathologiam recepta est, eodem etiam hoc vocabulum (E. M. 613, 13) inserendum erit. *Pl.*

174, 13 post frg. 27 inserendum: 27^1. βρόδον ἐστὶ κατὰ διάλεκτον παρὰ τὸ ῥόδον πλεονασμῷ τοῦ β̄, ὥσπερ ῥάκος βράκος, ῥυτῆρες βρυτῆρες, σημαίνει δὲ τοὺς χαλινούς (sic Miller. p. 71 et 260; E. M. 214, 35 habet ῥυτίδες βρυτίδες), καὶ ῥίζα βρίσδα κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ̄ εἰς δ̄ καὶ σ̄. Οὕτως Ἡρωδιανός. Miller. p. 71, coll. p. 260, E. M. 214, 34. *Pl.*

175, 4 Miller. p. 180 additur περὶ παθῶν. *Pl.*

176, not. lin. 10 scr. Σιτῶνα.

180, 22 scr. *Κέρβερος*

185, 3 post frg. 47 fortasse inserendum: *47^1. ῥύτειρα· παρὰ τὸ ἐρύω ἐρυτήρ καὶ ῥύτειρα ἀποβολῇ τοῦ ε̄· „Ἄρταμι ῥύτειρα τόξων". (Vocis ῥύτειρα significatio „τοξότις" adhuc ignota fuit.) Miller. p. 263. *Pl.*

186, 12 cf. Miller. p. 211. E. M. *574, 16 cod. V. *Pl.*

187, 14 fere idem habet Schol. Theocrit. I 55 (Ziegler. p. 11). Versus Sapphus est fr. 38.

190, 7 Miller p. 204 (s. v. λεώς) additur: οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

192, 21 post frg. 73 inserendum adnotamentum, quod prorsus mutilatum esse valde doleo: 73^1. κέν· δύναται πλεονασμὸς εἶναι κέ κέν .... (magna lacuna) ... ἐπὶ τούτων ἔχομεν ἀναλογίαν ἐπιδεῖξαι· θεματικοὶ γὰρ οἱ σύνδεσμοι, ἀλλ' ἐπεὶ ὁρῶμεν πλεονάζον τὸ ν̄ τοῦ ε̄, οὐδέποτε δὲ ἀποβάλλον, οἷον ἔλεγε, ἔλεγεν, λέγομεν εἶναι κέ κέν. Περὶ παθῶν. Miller. p. 82. *Pl.*

195, 2 post frg. 76 fragmentum maxime corruptum inserendum est: *76^1. E. M. *574, 68 Μάνης· π^χ (ϑ) μάνους ὡς ἱκέτους. Miller. p. 211: Μάνης Μάνους· Μάνης μάνου, πῶς μάνους; τῇ ἠλογημένῃ (?) φησὶ πάθος, ὁμοίως καὶ τὸ ἱκέτους. *Pl.*

p. 198, 26 scr. λαγῶς λαγῶ
199, 16 cf. Schol. Theocrit. I 4 ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστὶ τὸ αἴκα. ἀλλὰ τὴν ει τρέπουσιν εἰς αι, τὸ δὲ ε τρέπουσιν εἰς α βραχύ, οἷον Ἄρτεμις Ἄρταμις. κακῶς οὖν κτλ. (Ziegler. p. 6.)
200, 17 cf. Schol. Theocrit. I 2 (Ziegler. p. 5).
200, 25 Miller p. 98 s. v. ἐγώνη additur: οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*
208, 5 post συγκοπὴν Miller. p. 174 habet: „ἰώ, τίς πλάθη (?). *Pl.*
212, 8 not.: Sophronis fragmentum Miller. p. 259 sic servatum est: πῶ τις [οὖν] οἶνον ὠνάσειται; cf. E. M. 698, 44. V. *Pl.*
212, 13 cf. ψίθυρ ψίθυρος ὡς μάρτυρ μάρτυρος, καὶ ψίθυρος ψιθύρου ὡς μάρτυρος μαρτύρου. Schol. Theocrit. I 1 (Ziegler. p. 5).
214, 9 Miller. p. 287 hac de re sic habet: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ τρόφιμον γεγονέναι τρόφι. ἢ παρὰ τὸ εὔτροφις τὸ οὐδέτερον εὔτροφι, ὡς λειπόπατρις λειπόπατρι καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τρόφι, ὡς εὐηνορέα ἠνορέα. Num altera quoque etymologia herodianea est? *Pl.*
214, 12 not.: de Μέση, etiam quae Miller. p. 214 invenimus addatur: Μεσήνη, πόλις Σικελίας καὶ Θρᾴκης καὶ Λακεδαίμονος, ἣν καὶ Μέσην κατὰ συγκοπὴν [αὐτήν] φασι. Ὅμηρος (B 582)· „πολυτρήρωνά τε Μέσσην“. *Pl.*
216, 19 simile est, quod Miller. p. 217, E. M. 588, 23 *V* traditur: Μίνω· Μίνωα ἡ αἰτιατική, καὶ κατ᾽ ἀποκοπὴν Μίνω. *Pl.*
217, 2 cf. etiam Miller. p. 121, ubi legitur: εἰς δὲ τὴν Καθόλου εὗρον οὕτως; sed ordo articuli ibi plane turbatus esse videtur. *Pl.*
218, 2 ex Miller. p. 275 Herodianum eodem loco, quo de γύναι egit, etiam formam Συρακώ memorasse videmus. Miller. sic habet: Συρακοῦς· „ἀλλὰ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς“ (versus Epicharmi — Strab. VIII p. 364 — iam dudum correctus τᾶς κλεινᾶς), Συρακούσας ἀποβολῇ τῆς ας συλλαβῆς. (Si lectio Συρακούσας et ας integra est, grammaticus *doricam* genitivi formam dixisse videtur). εἰ δέ τις εὐθεῖαν θέλει ποιεῖν ἡ Συρακώ, ἔστι γενικὴ τῆς Συρακοῦς, καὶ οὐκ ἀποκέκοπται (haec inserui), ὥσπερ καὶ τὸ γύναι· „ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ᾽ κτλ.“ *Pl.*
218, 12 restitutio Lobeckii codice Milleri p. 180 firmatur. *Pl.*
220, 29 post frg. *136 hoc adnotamentum, si Herodianeum et incolume sit, inserendum erit: *136'. εὐάβοτε· εὔβοτε, πλεονασμῷ. *Pl.*
221, 3 addendum Κροτωνιάτης ἀπὸ τοῦ Κροτωνίτης· „οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων.“ εἶτα Κροτωνιάτης πλεονασμῷ τοῦ α. (Secundum Thesaurum forma Μῖλων post Theocritum demum apud poëtas usitata fuit). Miller. p. 269. *Pl.*
223, 26 scr. υἱάσιν
226, 5 post frg. 151 inserendum: 151'. ἅρπυιαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἀρέπυιαι. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν. E. M. 138, 21. Miller. p. 41. Vocis ἀρέπυιαι spiritus lenis cum Herodiani praecepto I 538, 21 congruit. *Pl.*
227, 14 cf. schol. M[a] et V (Aristonicus) ad ο 29 Σάμοιό τε: τὴν Σάμην εἴρηκε Σάμον διὰ τὸ μέτρον. καὶ τὴν δείλην δείελον (scr. δειελόν) ἐν ἄλλοις.
227, 27 scr. Τελμισσός Τελμισσεύς, l. 28 Τελμισσεῖς Τελεμισσεῖς et l. 29 Τελεμισσεῖς coll. not. ad p. 589, 6.
232, 4 Herodianea huius adnotamenti origo nunc clare apparet, quum apud Miller. p. 73 loci E. M. 223, 12 verbis γαιήϊος πλεονασμῷ

τοῦ η ὡς Νύσιον Νυσήϊον addatur οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

p. 233 not. lin. extr. corr. Merkel.

236, 10 cum frg. 187 conferendum est, quod Miller. p. 16 invenitur (coll. E. M. 41, 24 cod. Va.): αἰωρῶ ἀπὸ τοῦ αἴρω πλεονασμῷ τοῦ ω̄. καὶ αἰώρα· ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω̄ αἰώρα. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

237, 17 scr. πῖδαξ

239, 13 locus poëtae (Callimachi, v. Bekker An. 850, 25) apud Miller. p. 134 plenius sic servatus est: „αἷμα τὸ μὲν γενεῆς Εὐξαντίδος“. *Pl.*

242, 17 post frg. 205 inserendum: 205¹. ἔδμεναι· ὡς ἄγειν ἀγέμεν καὶ εἰπεῖν εἰπέμεν, οὕτως ἔδειν ἐδέμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ αι ἔδμεναι. Ἡρωδιανός. Miller. p. 99. E. M. 316, 36. *Pl.*

243, 3 post frg. 206 (aut 206ᶜ) inserendum: 206ᶠ. πρίζω, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, περίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν πρίζω. οὐ γὰρ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ζ γίνεται ἀπὸ τοῦ πρίω, ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κτῶ κτίζω γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ στῶ στίζω, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ περῶ περίζω καὶ συγκοπῇ πρίζω καὶ πρίω. Miller. p. 252. cf. E. M. 688, 14 cod. V. *Pl.*

243, 11 scr. δύσριγος

243, 20 scr. Κόλλος coll. p. 918, 10.

243, 22 ἔθρισεν· Καλλίμαχος „κεῖθι γὰρ ὦτα γονῆος ἀπέθρισεν“ κτλ. Miller. p. 99. E. M. 319, 27. *Pl.*

243 not. lin. 1 corr. indignam

245, 9 addendus videtur versus (?) anonymi: Ἥρακλες χαλκεόζωνε. Miller. p. 151. *Pl.*

246, 3 post frg. 213 inserendum: 213¹. βασιλίς· λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι ἀπὸ τοῦ βασιλεύς βασιλῆος γίνεται βασιληΐς καὶ ἀποβολῇ τοῦ η βασιλίς. Miller. p. 61. E. M. 189, 8. (Pleonasmus τοῦ η, nostrae syncopae contrarius, frgg. pathol. 169—172 continetur.) *Pl.*

247, 1 1post frg. 217 inserendum videtur: 217¹. σπάρτα· ἐκ τοῦ σπείρω τὸ ἑλίσσω, ἐξ οὗ καὶ σπείρημα, τὸ τοῦ ὄφεως ἕλιγμα. σπάρτον οὖν ἐξ αὐτοῦ καὶ σπαρτίον ὑποκοριστικόν. καὶ ὥσπερ μηρία μῆρα, οὕτως καὶ σπαρτία σπάρτα κατὰ συγκοπήν. περὶ παθῶν. Sic fere Milleri locus valde corruptus p. 269 s. v. σπείρημα ex E. M. 722, 45 = Ep. Cr. I 387, 19 restituendus videtur. Cf. de re etiam Il. Pr. Α 464. Ο 320. *Pl.*

249, 18 scr. Τόμουρον

256, 11 post frg. 252 inserendum: 252¹. πλάζω· παρὰ τὸ πλάνη πλανάζω καὶ κατὰ συγκοπὴν πλάζω. οἱ δὲ παρὰ τὸ πελάζω πλάζω. περὶ παθῶν. Miller. p. 246. *Pl.*

256, 16 Milleri codex (p. 206) habet Λιμήρη πίδαυρος, quae lectio etiam clariora vocis Ἐπίδαυρος vestigia praebet. *Pl.*

257, 10 Miller. p. 145 additur: Ἡρωδιανός. *Pl.*

261, 17 etiam haec exempla inserenda erunt: ταχύς ταχύποτμος, ὠκύς ὠκύμορος, πρέσβυς πρεσβυγέρων (an πρεσβυγενής?). Miller. p. 149. *Pl.*

263, 14 cum hoc articulo et iis locis, quos Lentzius in notis ad frg. 273ᵃ de tertiis personis pluralis numeri syncopatis congessit, con-

ferendum est, quod apud Millerum p. 61 et E. M. 187, 43 in cod. V. legitur: βάν· Ὅμηρος „βὰν δ' ἴμεν". ἐκ τοῦ βῶ τοῦ βαίνω παραγωγὸν βῆμι. ὁ παρατατικὸς βῆν· οἱ γὰρ Ἴωνες συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἐνεστῶσι. βάσαν καὶ συγκοπῇ βάν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

p. 264, 11 scr. ἔστησαν ἔσταν

266, 4 scr. γηράναι

— apud Miller. p. 76 etiam duo poëtarum loci servati sunt; l. 4 post γηράναι adde: „κἀμὲ γηράναι ποτέ" (sic scribendum, est enim l. Soph. Oed. Col. 870); post πιμπλεῖς l. 8 adde: „τὰς Ῥαδάμανθυς πιμπλεῖς βίαν" (?). *Pl.*

266, 11 post frg. 278 (aut frg. 415) inserendum: 278'. τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. εἰ γὰρ συγκοπὴ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ συναλοιφῇ τετρᾶχμον, καὶ περισπᾶται. περὶ παθῶν. Miller. p. 280. E. M. 754, 40. Cf. etiam II 590, 9. *Pl.*

273, 16 scr. γόνος pro γένος

284, 20 post frg. 351 inserendum: 351'. ἐγδούπησεν (Λ 45)· ἐδούπησε καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. Οὕτως Ἡρωδιανός. Miller. p. 96. E. M. 308, 55. — 351². λάϊγγες· παρὰ τὴν λᾶος γενικὴν γίνεται λᾶϊξ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ λᾶϊγξ, ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ψῆφος γίνεται ψῆφιξ καὶ ψᾶφιξ καὶ ψᾶφιγξ. περὶ παθῶν. Miller. p. 202. E. M. 554, 49. — 351³. πλαγγών· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ὡς λέγει Ἡρωδιανός. ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς σπάσσω σπάδων. ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω πλαγών, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ πλαγγών· τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορῶν. Miller. p. 246. E. M. 674, 8. *Pl.*

286, 11 Miller. p. 269 additur: περὶ παθῶν. *Pl.*

286, 17 post frg. *360 inserendum videtur, si Milleri codici (p. 202) fides habenda est: 360'. λαδρέοντι· παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέω, μεγάλως ῥέοντι (leg. ῥέουσι) καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. περὶ παθῶν. Miller. p. 202. E. M. 554, 33. Etiam copiosius hac de re, sed Herodiano non nominato, agitur Epim. Cr. I 123, 15: δείδω παρὰ τὸ δείω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, καὶ ἐν τῷ ὕδωρ, ὕωρ γάρ (cf. π. π. 354), καὶ ἄχερδος, καὶ τὸ παρὰ τῷ Συρακοσίῳ· „λαδρέοντι δέ τοι μυκτῆρες". ἔγκειται γὰρ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ ῥέω ῥέοντι ἀντὶ τοῦ μεγάλως ῥέουσι. Syracusanum L. Dindorf. in Thesauro s. v. Sophronem dici putat. — Ceterum ex hoc articulo, etiam in voce ἄχερδος pleonasmum τοῦ δ Herodianum statuisse, collegeris; sed l. E. M. 181, 2 sqq. vix Herodianeus erit. *Pl.*

286, 22 fere idem habet Schol. Theocrit. I 57 (Ziegler. p. 12).

286, 34 μυζῶ inter perispomena legitur I 444, 21.

288, 2 post frg. 370 (aut post frg. 213) inserendum: 370'. κλεύθομαι, οἷον· „εἰς Ἄϊδος περιόντα κλεύθωμαι" [pertinet ad Ψ 244 ἐγὼν vel ἰὼν Ἄϊδι κεύθωμαι vel κλεύθωμαι. Sed quae hic verba ante κλεύθωμαι habemus εἰς Ἀιδός περ ἰόντα sunt N 415! *Lehrs.*]. ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸν ᾅδην κρύπτωμαι, ἔστι κεύθομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. ἐὰν δὲ τὸ πορεύομαι, κελεύθομαι κλεύθομαι. περὶ παθῶν. Miller. p. 188. E. M. 517, 45. *Pl.*

p. 290, 6 versus Alcaei (frg. 125 Bergk) sic apud Miller. p. 57 servatus est: „ἀχνάcδημι κακῶc, οὔτε γὰρ οἱ φίλοι“. *Pl.*

292, 6 scr. ἀρτεμέα

293, 30 post frg. 399 fortasse inserendum: *399'. πόκτοc· „πάντεc παυροτέροιcι πόκτοιcι φέρον“ (?). παρὰ τὸ πόκοc πόκτοc. Sed si Meinekius qui Hermes III p. 454 ποκετόc legi vult verum vidit, locus huc non pertinet. *Pl.*

296, 15 cf. Schol. Theocrit. I 1: γίνεται δὲ καὶ τὸ ψίω ἀπὸ τοῦ ψῶ ἢ ἀπὸ τοῦ ψαύω, ἀφ' οὗ ψιὰc ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατοc ἔκδοcιc, ὡc λάμπω λαμπάc, ἴλλω ἰλλάc. Ὅμηροc „ἰλλάcιν οὐκ ἐθέλοντα“. οἱ δὲ παρὰ τὸ ψίcω τὸ ποτίcω. (Ziegler. p. 5.)

298, 2 in E. M. 581, 46 cod. V. (= Miller. p. 216 s. v.) hoc adnotamentum sic servatum est: ὁ Ἡρωδιανὸc λέγει, ὅτι ὡc παρὰ τὸ ἀρῶ (l. ἄρω) τὸ ἁρμόζω ἄρθρον καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρθρον (sic scripsi pro φέρτρον, quia illud sententia requirere videtur. Quamquam scripturae φέρθρον nusquam vestigium exstat, tamen non prorsus absonam eam putem, quum apud Suidam φέρεθρα legantur et s. v. φέρτρον etiam φέρεθρον afferatur, addito loco anonymi, in quo φέρεθρα inest), οὕτω παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω καὶ ἀριθμῶ μέρθρον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄ καὶ τροπῇ τοῦ θ̄ εἰc τ̄ μέτρον. *Pl.*

299, 19 post frg. 427 inserendum: 427'. φύλλων κεκλαμένων (λ 193)· εἰ μὲν οὕτωc, ἀντὶ τοῦ κεκλαcμένων, ὥcτε πρὸc ἀντίθεcιν εἶναι πρόc τι, ἐνδείᾳ τοῦ c̄. εἰcὶ δέ τινεc εἰρηκότεc κεκλιμένων. περὶ παθῶν. Miller. p. 181. E. M. 500, 27. E. Gud. 312, 1. Propter τὸ „ἐνδείᾳ τοῦ c̄“, quod solum ad κεκλαμένων pertinere potest, verba ὥcτε — τοῦ c̄ transposui (in E. M. et Gud. post κεκλιμένων leguntur); sed quid ἀντίθεcιc hic sibi velit, nescio. Quae in E. M. praeterea in fine addita sunt: ἀλλ' εἴπομεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ποιητικά εἰcι, ad locum qui excidit de κεκλαυμένην (E. M. 499, 40. 500, 30 V. Miller. p. 181) pertinent. *Pl.*

300, 15 post frg. *431 inserendum: 431'. περικτίται· ὥc φηcιν Ἡρωδιανόc, cημαίνει τοὺc κτίcταc, ἔλλειψιc οὖν τοῦ c̄. ἡ δὲ χρῆcιc παρ' Ἀπολλωνίῳ (II 450)· „τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο“. Miller. p. 241. *Pl.*

301, 3 post frg. 435 inserendum: 435'. βουδα· ἀγέλη. „τετάχαθ' αἱ βουδαι“ ἀντὶ τοῦ βουcόαι (sic locus, fortasse Alcmanis, a Hemsterhusio et Valckenario scriptus est). ἔλλειψιc τοῦ c̄ καὶ πνεῦμα προcῆλθε τὸ δαcύ. οὕτωc Ἡρωδιανόc. Miller. p. 69. E. M. 208, 6. Quae si cum l. Herod. in Theogn. 155, 19 (π. π. 435[a]) comparamus, Herodianus „τὴν τροπὴν τοῦ c̄ εἰc τὸ πνεῦμα τὸ δαcύ“ ut ita dicam non *prorsus* et in omnibus eiusmodi verbis respuisse videbitur, sed in solo vocabulo εὐοῖ, quod ab Apollonio eadem tropa explicatum esse verisimile est. *Pl.*

302, 23 Miller. p. 214 habet θάρcοc Θαρcέαc. Eadem nominis forma etiam in codice monadicorum p. 34, 12 servata est, ubi vide Lehrsium. *Pl.*

303, 16 post fr. 450 fortasse addendum est hoc: E. M. 787, 38 φαρέτρα ἡ βελοθήκη· εἴρηται παρὰ τὸ φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώcκοντα. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν φαρετρῶν, Ἰωνικῇ δια-

λύσει φαρετρέων, ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται φαρετέρρων, quae ex Herodiani opere περὶ παθῶν excerpta esse probabiliter iudicat Bergkius P. Lyr. ed. III p. 968 not. *Lentzii ms.*

p. 306, 30 scr. μικκός et κομμός
308, 22 scr. ἑδριάασθαι
309, 12 post ἐάφθη insere (Ξ 419)
309, 32 lege Μήδεϊα coll. I 8, 12
320, 2 scr. κάνεα κανᾶ coll. I 424, 23
320, 33 scr. ζευγνῦσι ζευγνύασι
321, 8 scr. Στειριᾶ
324, 14 scr. τὼ τραχέε τὼ τραχεῖ
325, 26 scr. ἐχρύσους ἐχρύσου
327, 23 post γράφεται insere Ὠρείτης
327, 26 scr. τύραννον
328, 5 scr. Ζελείτης
328, 9 scr. Δημοσθένους
334, 17 cum huius articuli initio et Dichron. 282 (loco a Lentzio in notis ad π. π. 523 allato) etiam quae Miller. p. 216. E. M. 584, 51 ex cod. V servata sunt, conferas: μῆτι· „μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο" (Ψ 318). ὡς ἀπὸ τῆς Θέτις Θέτιδος Θέτιος Θέτιϊ καὶ κράσει Θέτι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ μῆτις . . μήτιϊ καὶ κράσει τῶν δύο ῑ εἰς ῑ μακρὸν μῆτι. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ νεᾶνις νεάνιδος γίνεται νήνιος νήνιϊ καὶ νῆνι. (νῆνι ex Anacreontis versu repetitum est: v. Athen. XIII p. 599 C.). *Pl.*
344, 3 cf. Schol. Theocrit. I 87 (Ziegler. p. 15) de ᾠπόλος.
345, 21 scr. ἱδρῶθ'
346, 2 cf. Schol. Theocrit. VII 36 (Ziegler. p. 53) τάχ' ὤτερος: Δωρικὴ ἡ συναλοιφή· ὁ ἄτερος ὤτερος. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος διὰ τοῦ ου οὔτερος, ὡς παρὰ Ἡροδότῳ.
352, 16 cf. etiam de αἶκα p. 199, 16.
352, 26 παληός ἀρχῆος Ἀχηός scribi debebant, cf. ad I 115, 20.
356, 21 scr. πέπλεχα pro πέπλεξα
360, 18 quod Lentzius in nota ex E. M. 772, 6 de τυρός affert, legitur etiam ap. Schol. Theocrit. I 58 (Ziegler. p. 12).
363, 17 corrige ὕπα et ἄπυ coll. I 479, 26.
364, 17 idem Miller. p. 91 s. v. Διώνυσος. Summa iniuria pro ἀεί Millerus ἀρχαία coniecit. *Pl.*
367, 22 scr. Βρίγας
370, 19 Miller. p. 234 etiam loco E. M. 657, 40 Herodiani nomen additur. *Pl.*
372, 20 post frg. 631 inserendum: 631'. ἀζηχές· ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ἄδην, ὃ σημαίνει τὸ ἀδιαλείπτως, ἀδηχές καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ δωρικῶς ἀζηχές. Miller. p. 13. E. M. 22, 46. *Pl.*
372 not. lin. 12 scr. ἔρδω coll. I 439, 8 not.; lin. 23 scr. ὄδωδα et πέδοι; l. 24 post Αἰσχύλῳ insere (Prom. 280); lin. 28 scr. μάδος coll. I 141, 25 c. not.
373 not. ad fr. *635 scr. ἔρδω
374, 2 et 3 et p. 819, 38 et 39 scr. φαθί coll. I 431, 11
375, 17 ex eodem fonte fluxisse puto Schol. Theocrit. I 77 (Ziegler.

p. 14): ἦνθ' Ἑρμῆς· ἦλθεν ... τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς, ὅτε τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρεται, οἷον βέλτιστος βέντιστος, φίλτατος φίντατος, ἦλθεν ἦνθεν.

p. 377, 7 fortasse etiam haec voc. ἄσσον etymologia Herodianea est, quam Miller. p. 48, E. M. 157, 43 habemus: ἄσσον, παρὰ τὸ ἅπτω — Αἰολικὸν ἄσσω· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ πτ εἰς σσ τρέπουσιν· νίπτω νίσσω, ὄπτω ὄσσω. *Pl.*

378, 18 scr. Κερκιδᾶς

379, 15 post frg. 666 fortasse inserendum: 666'. πείρατα· πέρατα καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι „πέρασα παθῶν". *Pl.* In quo inesse videtur περὶ παθῶν. *Lehrs.*

383, 7 vel αὖλις scribendum vel Αὐλίς, cf. I 90, 14.

383, 11 post frg. 684 adnotamentum inserendum erit, quod Lentz. ad orthogr. II 576, 14 (ubi in textu ἀρπῖδες pro ἀρπίδες scribendum est), in notis attulit, apud Miller. p. 260 autem ex libris περὶ παθῶν disertis verbis repetitur: 684'. ῥαπίδες· κρηπῖδες. ἄρον τὸ κ καὶ τρέψον τὸ η εἰς α. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρπίς ὀξυτόνου μετὰ τοῦ ι ἐκτεταμένου ὑπερθέσει καὶ συστολῇ χρονικῇ ῥαπίς. περὶ παθῶν. Utrum utraque etymologia an potius sola posterior Herodiani sit, id quod equidem magis probem, non diiudicem. *Pl.*

384, 14 Miller. p. 71 additur: Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. *Pl.*

385, 4 cum hoc frg. conferendum est, quod Miller. p. 194 legitur: Κράπαθος (sic scripsi pro Κάρπ.)· Κάρπαθος καὶ Κράπαθος καὶ Κραπάθιον (πέλαγος?) οὕτω λέγεται. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ Κράπαθος (Herodianus fortasse scripserit ἡ χρῆσις τοῦ Κράπαθος). *Pl.*

385, 5 post frg. 694 inserendum: 694'. κεκραμένας ἀντὶ τοῦ κεκαρμένας. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Miller. p. 182. — *694². μελικρατίων (obscurum quidem)· ὁ μελικαρτίων ἐν ὑπερθέσει. Miller. p. 213. *Pl.*

385, 11 Miller. p. 88 additur: οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*

385, 15 post frg. 697 inserendum: 697'. κερκολύρα· οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα. περὶ παθῶν. Miller. p. 184. E. M. 506, 18. Gaisf. Zonar. 1192. *Pl.*

386, 6 post frg. 701 inserendum: *701'. κοκρύδες· παρὰ τὸ κρόκη γίνεται κροκύς κροκύδες καὶ καθ' ὑπέρθεσιν κοκρύδες. Ἐπίχαρμος τὴν χρῆσιν. Miller. p. 191. — *701². Fortasse huc etiam fragmentum quoddam valde mutilatum pertinet, quod Miller. p. 193, E. M. 541, 23 V (in quo codice s. v. κόρταφος novus articulus incipit) legitur: κόρταφος· τὸ ἐντελέστερον παρελαβ ..... εἰ μὴ ἄρα ὡς πρὸς τὴν συνήθειαν· παρὰ τὴν κόρσην κόρσαφος καὶ κόρταφος καὶ ἐν ὑπερθέσει κρόταφος. Initio dictum fuisse videtur, formam κόρταφος quamquam recte ab etymo descenderet, ἐντελεστέρα esset, tamen minus usitatam esse quam τὸ πεπονθὸς „κρόταφος". κόρταφος apud poëtas inventum esse videtur; cf. Thes. s. v. κρόταφος fine. *Pl.*

386, 9 post frg. 702 inserendum: 702'. λιγύκρυτον (?)· πάλιν (?) παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχει (ἡ χρῆσις?) ἀντὶ τοῦ λιγύκυρτον (?) μεταθέσει τοῦ ρ. Miller. p. 206. λιγύκυρτον nihil esse videtur; num totius articuli sententia et ordo sic convertendus est: λιγύκυρτον· παρ' Ἀλκ. ἀντὶ τοῦ λιγύκρυτον μεταθέσει τοῦ ρ (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λιγύκροτον τροπῇ τοῦ ο εἰς υ)? Fortasse autem alterius syllabae υ

librarii lapsu pro ō scriptum est, totusque locus sic adornandus: λιγύκορτον π. Ἀ. ἀντὶ τοῦ λιγύκροτον μεταθέςει τοῦ ρ̄. Vox λιγύκροτον apud Suidam s. v. λιγυρώτατον invenitur; apud eundem fuerat glossa, a Kustero deleta: λιγόκρυτον· λιγύκροτον: num ea „λιγύκορτον· λιγύκροτον“ restituenda eique ut explicatio vocis λιγύκροτον minus usitatae addenda est λιγυρώτατον? (nam glossa quae nunc legitur λιγυρώτατον· λιγύκροτον non integra videtur, quum vox λιγυρός multo usitatior fuerit quam λιγύκροτος.) *Pl.*

p. 386, 22 ex Miller. p. 215 et E. M. 596, 32 V. fortasse hanc articuli formam eruas: l. 23 δύναται δὲ καὶ οὕτως· ἐπίςςας λέγουςιν οἱ Ἴωνες, καὶ „ἔπιςςαι αἱ ἐπιγινόμεναι τοῖς προγόνοις“ οὕτως Ἑκαταῖος λέγει (aut καὶ παρ' Ἑκαταίῳ ἐςτί· „ἔπιςςαι κτλ.“) εἰ οὖν κτλ. (Aliud vocis ἔπιςςα exemplum habent Epim. Cr. I 280, 28 sqq.). *Pl.*

387, 2 Miller. p. 28 pro ὑπέρθεςιν habet ὑπερβιβαςμόν; ibidem Simonidis locus sic servatus est: κύματ' ἄμιθρον. Millerus coni. ἀμιθρῶν. Meinekius Hermes III p. 452 κύματ' ἄμιθρον πέφευγεν aut simile quid legendum censet. *Pl.*

388, 3 post frg. 709 inserendum: 709'. ςυβριάζειν· ἀπὸ τοῦ ςυβαρίζειν ἐν ὑπερθέςει. Συβαρῖται ἐπὶ τρυφῇ διεβέβληντο. Ἡρωδιανός. Miller. p. 273. E. M. 732, 26. *Pl.*

389, 25 huius fragmenti initium sic plenius servatum videtur (Miller. p. 59): ἄωρτο οὐχ ὥς τινες ἠώρητο· ἀκατάςτατον γάρ· „ἠώρητο τὸ ξίφος ἄφνως (??)“. ἔδει ἥρμοζεν. ἔςτι γὰρ ἄρω κτλ. *Pl.*

391, 23 et in indice scr. γρηῦς et νηῦς, cf. II 645, 29

393, 6 ὄγκος] ὄκνος *Lehrs.*, quod etiam in indice corrigendum.

399, 6 et 790, 12 scr. ἔρνος

399, 10 scr. ὑποδηματορράφος

399, 33 scr. ἔρδω

402, 15 scr. φιλορώμαιος

411, 11 cum frg. 14, quale Lentzius ex variis frustulis composuit, locus quidam, Choerobosceus ut videtur, comparandus est, apud Miller. p. 256, satis corrupta quidem forma, servatus: πρώειρα — διὰ τοῦ ει̅, ὡς παρ' Ἀπολλωνίῳ (I 372): „οἱ δὲ κατὰ πρώειραν ἔςω ἁλός“. λέγεται γὰρ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ειρα̅ μονογενῆ προπαροξύτονα διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται, οἷον ςώτειρα, εὐπάτειρα, ὀλέτειρα, γεννήτειρα, οὕτως οὖν καὶ πρώειρα. ςεςημείωται τὸ εἰρά ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (C 531)· „εἰράων προπάροιθε“, καὶ τὸ Κάειρα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ ταῦτα διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφει, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, τὸ δὲ Κάειρα, ὅτι οὕτως ἔχει ἡ παράδοςις. ὡς ἀπὸ τοῦ μάκαρ μάκαρος μάκαιρα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Κάρ Καρός γίνεται Καῖρα καὶ κατὰ διάλυςιν Κάϊρα. ὅμως τὸ Κάειρα διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ειρα̅. τὸ δὲ εἰρά διφορεῖται· τὸ μὲν Ἰρά, ἡνίκα μὲν ἐπὶ πόλεώς ἐςτιν, ἀπὸ τοῦ ἱερὰν εἶναι οὕτω λεγομένη, διὰ τοῦ ι̅ γράφεται, τοῦ ι̅ καὶ ε̅ εἰς ι̅ κεκραμένων, ὡς πόλιες πόλις. εἰ δὲ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἐπὶ τῆς ἐκκληςίας, διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφεται, ὡς καὶ ὁ Φιλόξενος γράφει. Sic fere Milleri locum valde confusum restituendum censui, omnibus ceteris in rebus Lentzium secutus, nisi quod vocem εἰρά non si „ἐκκλη-

cίαν“ significat διφορεῖcθαι dixi (id quod apud Lentzium invenitur), sed inter Ἰρά· πόλιc et εἰρά· ἐκκληcία distinxi. Etymologia παρὰ τὸ ἱερὰν εἶναι ad ecclesiam minime, optime autem ad urbem quadrare videtur. Cf. etiam Cath. p. 263, 4 sq. *Pl.*

p. 413, 25 et in not. ἱμονιά scribendum coll. I 298, 15

415, 2 E. M. 370, 38 legitur γίνεται ἐρέθω ἐρεθεύω καὶ πλεοναcμῷ τοῦ ῑ ἐρειθεύω. οὕτωc Φιλόξενοc· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸc ἔριθοc ἐριθεύω φηcίν. Contra Miller. p. 125 sic habet: γίνεται usque ad ἐρειθεύω. οὕτωc Φιλόξενοc καὶ Ἡρωδιανόc. λέγει δὲ Ἡρόδοτοc (Ἡρωδιανόc?), ὅτι ἄλλοι παρὰ τὸ ἔριθοc ἐριθεύω φαcιν. Quomodo hanc discrepantiam solvam, non habeo. *Pl.*

415, 22 etiam Milleri (p. 189) codex Ὦροc habet; sed maxime loco Schol. ad Od. ω 208 Herodiani nomen prorsus firmatum videtur. Cf. etiam Lentz. ad Cathol. p. 356, 17. *Pl.*

420, 1 scr. γηλεχέεc

420, 23 cum hoc frg. conferas, quae Miller. p. 57 inveniuntur: Ἀχελῷοc cὺν τῷ ῑ, ἐπειδὴ εἴρηται καὶ κατὰ διάcταcιν Ἀχελώϊοc — ἢ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ῳοc ὑπὲρ δύο cυλλαβάc. πρόcκειται ὑπὲρ δύο cυλλαβάc (hoc addidi) διὰ τὸ cῶοc· τοῦτο (scr. pro ταῦτα) γὰρ οὐ γράφεται cὺν τῷ ῑ. *Pl.*

422, 23 scr. πάλαοc coll. I 112, 20

423, 12 scr. πρὸ τοῦ τ̄ τὸ c̄

423, 14 scr. παλαιcτήc coll. I 78, 10

424, 3 scr. Μοῦcα Μουcαῖοc

424, 33 Ζαΐα] quod etiam Ζέα, cf. I 271, 25

424, 19 scr. κώπαιον

428, 21 in notis Lentzius E. M. 198, 8 attulit, quo loco de v. βίοc et compositis eius agitur, sed de Herodianea eius origine dubitat. Sed si Millerum inspicimus, qui p. 65 sic habet: „βιοπλανέc 198, 11 add. οὕτωc Ἡρωδιανόc“, fortasse tale adnotamentum componere licet: τὰ παρὰ τὸ βίοc cυγκείμενα, εἴτε κατ᾽ ἀρχὰc λέγεται εἴτε κατὰ τὸ μέcον, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, οἷον βιωφελήc, βιοτελήc, βιοπλανήc καὶ βιοπλανέc. οὕτωc Ἡρωδιανόc. Eorum verborum, quibus mediis v. βίοc continetur, exempla excidisse videntur. *Pl.*

431, 2 scr. γλωχίc γλωχίν

431, 21 scr. χοῖνιξ

434, 18 scr. Φαίαξ

435, 15 Βούτηc Βούτου Βουτίδηc] contra p. 870, 21 Κυβίτηc ὡc τῆc Βούτου Βουτίτηc.

435, 28 scr. Δαναΐδηc ὁ υἱὸc τῆc Δανάηc

436, 7 scr. χρυcίτηc

436, 36 εὐρρείτηc βαθυρρείτηc ἀκαλαρρείτηc] haec εὐρείτηc ἀκαλαρείτηc I 77, 3 et II 471, 15, βαθυρείτηc II 471, 15 una liquida scripta leguntur.

437, 6 scr. χειρίc χειρίδοc

437 not. l. 9 scr. Ἶριc

440, 12 scr. ἑρκεῖοc propter I 136, 15

444, 24 scr. δαρεικόc

446, 1 scr. ὀργίλοc

446 not. l. 2 scr. *Eandem*

p. 448, 12 scr. Ἕρμιππος
449, 28 scr. ἀγακλειτός
450, 14 scr. ἰχθῦς propter I 236, 14. 238, 17
451, 34 scr. Φειά
452, 1 et in indice scr. θριά
456, 14 scr. σμιλή coll. I 319, 16
458, 28 scr. ἴχνιον
460, 2 scr. Ἀδραμύτειον propter I 373, 12
460, 5 scr. Δοκίμειον coll. I 374, 9 et Steph. B.
462, 14 scr. εἴρω
464, 2 scr. ἀντωνυμιῶν
464, 23 τὸ ψ̄ παμψηφεὶ non recte se habere possunt: αὐτοψεί scribendum esse puto.
466, 1 scr. Λιβύων
471, 23 legendum Ἀκιδαλίη? *Pl.*
474 not. l. 1 leg. ἁματίς
475, 5 scr. Ἄμοργος coll. I 141, 12 c. not.
479, 31 scr. σφοδελόν (coll. p. 152, 18), quod fortasse etiam I 108, 30 restituendum.
481, 19 scr. Βενεβεντός (I 222, 25)
481 not. l. 14 scr. B 532
482, 23 scr. βληχών coll. I 37, 17
482, 35 scr. Βόλισσος (I 212, 21)
484, 2 scr. Πρετανίδες
485, 11 scr. Γαίτουλοι, cf. I 165, 23, ubi Lentzius Γαιτουλίους ex Eustathio recepit, sed nostro loco Γαιτυλίους ex St. B.
486, 9 scr. βοΐδιον coll. I 357, 6. II 860, 8
487 not. l. 3 scr. γναθμοί et l. 6 ἄγναπτον
489, 21 et 22 et p. 860, 28 scr. δαρεικός
489, 26 post δαστός inseri potest: ἀφ' οὗ τὸ ἄδαστον· Σοφοκλῆς (Ai. 54)· „λείας ἄδαστα βουκόλων". Miller. p. 82. *Pl.*
491, 19 scr. ἀπό τινος ἥρωος
493, 12 scr. Διΐφιλος
494, 16 scr. δρυφακτός coll. I 223, 9
495, 2 scr. δωτῆρες
496, 19 quum loco E. M. 294, 45 pro ὁ τεχνικός (cf. Lentzii notam) secundum Miller. p. 99 Ἡρωδιανός legendum sit, adnotamento de εἶα fortasse hoc addere licet: ἡ δὲ χρῆσις οὕτως· εἶα δὴ ξύλον, ἔγειρέ μου σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ. (Euripid. frg. 694 Nauck.) *Pl.*
497, 5 scr. καὶ
497, 30 scr. διὰ τοῦ ῑ
498, 13 c. not.: cf. Miller. p. 166 s. v. ἴκελος. *Pl.*
499, 29 cf. Miller. p. 102: ζήτει τὸ εἰλυός, ὅ φησιν Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ῑ, πῶς (?) τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ. Sed locus prorsus confusus et corruptus est; cf. maxime II p. 21, 5. Unde „τὸ μέτρον", nescio. (Num ex Il. Pr. Φ 318 aliquo modo fluxerit?). *Pl.*
499 not. l. 3 scr. εἶλαρ et ἶλαρ
500, 22 scr. ἑλίσσω (an εἱλίσσω?)
500 not. l. 4 scr. εἰλυσπᾶσθαι pro εἰλισπ.
502 not. l. 4 scr. *Apud Hes.*
503, 14 scr. οἷον

p. 507, 17 scr. φιλαλειπτῶ (I 433, 24)

507, 20 Miller p. 114 Alcaei locus affertur, sed valde dubius. Cf. Bergk. *Pl.*

510, 15 not scr. ἐρέθων διακόπτων κατεπείγων

515, 12 scr. ζεῖρα coll. I 263, 1

519, 2 scr. ἦϲθα θεατρικόϲ

519, 4 post μετὰ τοῦ ῑ Miller. p. 153 hoc habet: Εὐριπίδηϲ Πηλεῖ· „πάρεϲμεν, ἀλλ' οὐκ ᾖϲθ' ἂν οὐ παρόντα με". *Pl.* Verum sine dubio ἀλλ' οὐκ ᾐϲθάνου παρόντα με, ut iam alii coniecerunt. *Lehrs.*

520, 8 scr. Θεμιϲκύρειοι pro Θεμ.

520, 28 ex Miller. p. 159 addendum videtur: εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, οἷον „μαλ' αἰϲχρὸν ἐν τῷ Θηϲέῳ καθήμενοϲ" (ex Pherecratis Dulodidascalo: Bekk. An. 99, 23). *Pl.*

522, 3 θρία? ut Choerob. habet: cf. I 355, 27

522, 4 scr. θρῖδαξ (I 42, 26)

523, 20 addendum videtur: — ἢ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ᾱϲοϲ τριϲύλλαβα ἓν φωνῆεν θέλουϲιν ἔχειν κατὰ τὴν ἄρχουϲαν, οἷον Κρίαϲοϲ, Πίαϲοϲ ὄνομα κύριον. Miller. p. 163; idem E. M. 464, 11 *V*, nisi quod is falso Κορίαϲοϲ habet. Hoc praeceptum recte se habere videtur: nam si eiusmodi vocabula, Cath. p. 209, 3 sqq. enumerata, inspicimus, nullum eorum a nostro canone abhorrere inveniemus, nisi βαύναϲοϲ et Καύκαϲοϲ: horum autem altera forma praeter solitam ibi profertur. Quare voc. Κρίαϲοϲ et Πίαϲοϲ in illum Cathol. locum inserendae erunt. *Pl.*

529, 19 Κάλυδνα scriptum I 256, 28. 327, 9 et Κάλυμνα I 256, 33, contra Καλύδναι I 327, 8. (Κάλυμναι I 256, 33.)

534, 19 scr. κῖριϲ et Κῖριϲ coll. I 99, 4 (ubi fortasse addendum: λέγεται δὲ καὶ παρὰ Κυπρίοιϲ Κῖριϲ ὁ Ἄδωνιϲ, παρὰ δὲ Λάκωϲιν ὁ λύχνοϲ) et II 437, 5

535 not. l. 7 scr. κλίτοϲ pro κλίτυϲ

539, 21 Sophoclis locus, de quo hic agitur, Trachin. 191 fuisse videtur. cf. Miller. p. 197. *Pl.*

540, 7 scr. κυλλοποδίων

540, 14 scr. κύπειρον et κύπαιρον

540, 22 et 860, 7 scr. κῴδιον

541, 16 scr. κωχεύει

545, 1 addendum videtur: Εὐριπίδηϲ Πλειϲθένει· „καὶ κάταιθε χὤτι λῇϲ ποίει". Miller. p. 205. Sic Dübnerus. Meinekius Hermes III 454 versum fortasse complendum censet: „πίμπρη με καὶ κάταιθε χὤτι λῇϲ πόει". *Pl.*

545, 8 scr. Λητῴι et Σαπφῴι

548, 3 scr. Μαλέα (I 273, 30. 284, 24)

548, 17 scr. Μαντύα pro Μάντυα (I 303, 9. 307, 8)

551, 13 scr. Νίνοϲ (I 176, 14)

553, 14 scr. ναυϲικλυτόϲ (I 229, 16)

558, 14 scr. ῐ pro ῑ

559, 5 scr. ἐνεϲτῶϲ

559, 7 simile habet Miller. p. 167, E. M. *470, 37: Ἰλεύϲ· ὁ Ἡρωδιανὸϲ διχῶϲ λέγει, ὥϲπερ Βριάρεωϲ καὶ Ὀβριάρεωϲ. *Pl.*

559, 23 scr. ὄκα pro ὅκα

560, 4 ὅμιλλοϲ (non ὄμιλλοϲ) scriptum p. 551, 6. 564, 29. 579, 27.

p. 561, 24 ὀρτή pro ὁρτή scribendum: cf. p. 185 ad fr. 47
565, 26 hoc Herodianeum esse, articulus quamvis corruptus apud Miller. p. 238 s. v. πεῖσα testatur, ubi οὕτως Ἡρωδιανός. *Pl.*
571, 1 scr. κορυδαλλός
576, 3 cf. Schol. Theocrit. V 113 (Ziegler. p. 44): ῥαγίζοντι· τὰς ῥᾶγας ἀναλέγουσιν. οὕτως δὲ ῥᾶγας Ἀττικῶς διὰ τοῦ ᾱ.
576, 11 conferendum est quod Miller. p. 260 habet: Ῥαικὸς Ἐπίχαρμος. Φιλόξενος εἶναι Γραικός καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ̄ Ῥαικός. *Pl.*
577, 10 Ibyci fragmentum Miller. p. 261 sic plenius servatum est: ποικίλα ῥέγματα καλύπτρας περόνας τ' ἀναλυσαμένα. *Pl.*
580, 30 Euripidis versus (frg. 824 Nauck) apud Miller. p. 266 sic affertur: Φρίξῳ δευτέρῳ· „χρῄζων ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίουν". *Pl.*
581, 16 scr. σκινδαλαμός et σχινδαλαμός. ἄλλοι coll. I 171, 7
581, 22 not.: Lentzii coni. in Choer. orth. 261, 17 αἴτιος pro ἄξιος codice Milleri (p. 267) firmatur; ibidem finis articuli Choerobosceii plenius, quamvis corrupte, sic servatus est: γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου ἀπὸ ἱστορίας (?). Καὶ γὰρ Καλλιμάχου γεγραφότος αὐτὸ διὰ τοῦ ῑ, Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς προσέθηκε τὸ ε̄ Κείρων (leg. Σκείρων) † και το κουσειρωνα· καὶ ὁ Φιλήμων ὁ τὴν Ἀττικὴν γράψας διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφει, καὶ κατ' ἀναλογίαν δὲ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφει, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ κείρω γέγονε κείρων καὶ Σκείρων. *Pl.*
588, 14 scr. ταὐτό ταὐτόν
589, 3 scr. ἑρκεῖος et ἠθεῖος coll. I 134, 11 et 136, 15
589, 14 scr. Τίλφωσσα (I 268, 11)
589, 29 scr. Τερῖνα (I 258, 20)
591, 27 scr. Τῖρυνς (I 246, 4)
591 not. l. 1 scr. κιννάβαρι
592, 16 scr. Τόμουρον (I 101, 9)
592, 26 scr. Τούρδουλοι (I 165, 24)
592, 30 Τραγεαί? (I 290, 9)
595, 1 τρυφακτός? (I 223, 9)
602, 34 post Aristophanis Pluti locum etiam duo versus allati erant: καὶ ἐν Κωκάλῳ· „φῷδας τοσαύτας εἴχετον" καὶ Κρατῖνος Σεριφίοις (corr. Miller. pro Ἐριφίοις)· „πολυτρήτοις (cod. -τρίτοις) φῳσί." Miller. p. 305. *Pl.*
605, 31 apud Miller. p. 310 sic legitur: ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ νείφω γίνεται νιφάς διὰ τοῦ ῑ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. ἢ κρεῖττον κτλ. *Pl.*
608, 21 Choer. ἀμφότεραι sc. συλλαβαί
608, 23 ψῖσαι? cf. p. 607, 20
610, 5 haec delenda esse credo ab Hesychio sine dubio ex Gregorii Nazianzeni epigrammate hausta, quod exstat Anthol. Pal. VIII 146 ὦ Ξώλων ζαθέων ἱερὸν πέδον κτλ.
612, 26 scr. Πράντος (I 410, 19)
616, 9 scr. κάρηαρ pro κάρηας
618, 25 δαφνήεις δάφνης, ἡ δάφνη γὰρ τῆς δάφνης et l. 27 λαχνήεις λάχνης, ἡ λάχνη τῆς λάχνης] haec stare non possunt, quum δαφνῆς et λαχνῆς fieri ex δαφνήεις et λαχνήεις constet (I 65, 24 sq.).
619, 5 scr. τιμῆες
620, 28 scr. μελαγχρής μελαγχροῦς

p. 623, 16 rectius προῦςτι I 339, 13
626, 5 et in indice cum Bekkero (Anecd. in indice) δαμαρίππεως corrigendum, ut I 245, 12
626, 28 fragmentum Aristophanis Miller. p. 167 sic legitur ἴκτινα παντόφθαλμον ὀφθαλμοῖς τίνων. Meinekius Hermes III 454 coni. „ἅρπαγ' ἐκτρέφων" aut „ἅρπαγα στρέφων". *Pl.*
632, 25 scr. εὔγηρων
633, 18 scr. Πράντος et l. 19 Ζάντος coll. I 410, 19. II 635, 26.
635, 7 νεφεληγερέτα] cf. Schol. Theocrit. VIII 30 (Ziegler. p. 63): ἰυ(γ)κτά δὲ ὡς τὸ „νεφεληγερέτα Ζεύς".
640, 10 scr. ναῦος (I 109, 12) et αὔως (II 271, 16. 401, 28)
641, 40 scr. ἀλλὰ
643, 25 scr. ἐπίτεξ (I 43, 8)
646, 5 post θεράποντα insere (Alcman. fr. 101)
648, 32 scr. Ζάντος
651, 12 scr. γενική)
654, 17 Καρρᾶς Καρρᾶ? cf. I 51, 6. 56, 22 not. et St. B. s. v. Κάρραι.
656, 12 Ἐλίξας Ἐλίξα? ut I 54, 15 ex Arcadio exhibitum; Choerob. 41, 21 Ἑλίξας habet.
657, 21 versus est Eupolidis
662 not. l. 2 scr. ἀντὶ τοῦ
665, 14 scr. Μητρᾶς τοῦ Μητρᾶ
666, 29 scr. κυανοχαῖτα
670, 12 post ἔντο adde (Α 469)
674, 11 post Ἀχαιῶν adde (Α 392)
674, 24 scr. Ζάντος
677, 11 post Ἀχαιοί adde (Δ 384)
681, 12 scr. Κόμης Κόμου
684, 1 scr. Κεφάλλης Κεφάλλητος
685, 7 ψαλτής Ἀττικῶς ὀξύνεσθαι diserte dictum I 62, 29, sed de κτιστής tacent Lentzii fragm. Herodianea.
685, 11 scr. φαιδρυντής φαιδρυντοῦ (I 78, 5)
686, 33 Ἀλιθέρσης ψιλοῦσθαι praecipitur Od. Pros. β 157.
688, 12 scr. ἀκερσεκόμης ἀκερσεκόμου (ἀκεροκόμης ἀκεροκόμου Choer.)
688, 20 adde (Π 428)
689, 9 et 14 scr. Παγκράτης Παγκράτους
693, 32 scr. αἰτίαν
698, 12 adde Ρ 109
698, 18 versus ille difficilis apud Miller. p. 207 λῖες μέν τε λίεσσι legitur. Ceterum totus locus de voc. λίς confusus et sic fere (cum Meinekio, ad Euphorion. p. 79) restituendus est: l. 10 ὤφειλε μακρὸν ἔχειν τὸ ῑ, ὥσπερ κίς κιός, λίς λιός ὡς ἐπὶ τοῦ „ὥστε λὶς ἠϋγένειος" (Ρ 109), (εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ῑ ποιητικῶς ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ κτλ. καὶ πάλιν κτλ., ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει ὡς ἐπὶ τοῦ λῖες μέν — λίεσσι"), ἡ δὲ Διός κτλ. *Pl.*
698, 32 ex Herodiani loco de λιτί et λῖτα agente fortasse etiam adnotamentum de plurali λῖτες apud Epicharmum invento fluxit, quale apud Miller. p. 207 s. v. λιτέσθαι habemus (sed articulus de λῖτες cum voc. λιτέσθαι non cohaeret): adeo autem id corruptum est, ut de eo prorsus desperaverim. *Pl.*

p. 701 not. l. 10 Choerob. Orth. 279, 14 ψιμύθιον habet, Dict. 195, 14 ψιμμύθιον (cf. II 608, 21).
707, 2 scr. Καμμῦς τοῦ Καμμῦ
707 not. l. 7 dele verba *Etiam — corrigendum est:* cf. quae ad I 237, 11 dixi.
709, 36 scr. δέλλιθος
714, 14 scr. Τυφῶν pro Τυφών
717, 35 et 38 scr. τριβολετήρ (I 48, 25 not.)
719, 10 hoc alterum τέρην τέρενος ὦ τέρεν (cf. lin. 9) recte se habere non potest.
721, 5 scr. Θῶν
725, 3 φυλάττει τὸ ω̄ κατὰ τὴν γενικὴν Lentzius ex Theogn. 29, 9, sed sine dubio rectum habet Choerob. Dict. 71, 33 διὰ τοῦ ο̄ κλίνονται.
726, 27 scr. Δράκωνος coll. p. 733, 16
727, 30 scr. θυρών θυρῶνος προθυρών προθυρῶνος coll. I 35, 17 sq. 40, 7. 25
727, 32 scr. φιλοξενοφῶν φιλοξενοφῶντος et l. 33 (et in indice) μισοποσειδῶν μισοποσειδῶνος coll. I 40, 21
731, 26 scr. Ἁλίζων Ἁλίζωνος
731, 27 scr. Ὀνάσων Ὀνάσωνος (I 36, 4)
732, 4 post ἔωσιν omitti non debebant haec Theognosti verba: ἀλαζών ἀλαζόνος τὸ ἐπίθετον.
733, 5 scr. δράπωνος
738, 25 scr. Κίνυψ (quod etiam lin. 29 et 38 restituendum; cf. I 247, 4)
739, 1 scr. τούτου χάριν
741, 8 scr. μολυβδοτήξ et l. 9 μολυβδοτῆκος (item in ind.) coll. I 46, 5
742, 32 scr. Γανύκτωρ
744, 36 adde (Β 434)
748, 2 scr. Ἰλλυριοί; cf. I 118, 11 et Lentzii Corrigenda ad I 47, 12.
749, 40 τὸ pro τὸν?
759, 21 post ποτῆτος adde (Λ 780)
761, 1 scr. Ἀταργατῖς Ἀταργατῖδος Ἀταργατῖν ex Strab. XVI p. 748 (τὴν Συρίαν θεὸν τὴν Ἀταργάτιν, corr. Ἀταργατῖν) et Cram. An. Paris. III 33 (ubi Ἀταργαστῖς); Arcadius habet ἀτεργατῖς.
761, 6 de ὄνωνις cf. I 96, 19 not.
762, 34 scr. ἐρινύς ἐρινύος
763, 27 scr. Alcaei fr. 21 Bergk.[3]
764, 31 scr. τὸ χαρίεν
771, 37 cf. Schol. Theocrit. I 58 (Ziegler. p. 12): τυρόεντα· τὸ τῡ μακρόν, ρόεντα μέ συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα τῷ ῡ παραληγόμενα ἐκτείνουσιν αὐτό, οἷον τυρός, πυρὸς ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δέ, τοῦ πυρὸς βραχύ, καὶ τὰ ὅμοια.
772, 26 cum doctrina Herodiani, genitivum καρήατος et κάρητος ex κάρηαρ ducentis (cf. etiam p. 769, 24. π. π. 205[a]) locus satis copiosus apud Miller. p. 177 consentit; quae autem ibi de pleonasmo τοῦ ᾱ in v. καρήατος et de flexione nominativi κάρη dici videntur, prorsus ab Herodiano abhorrent. *Pl.*
779, 16 scr. ἔνεγκον
783, 13 ex Miller. p. 130 paullo pleniorem huius articuli formam

cognoscimus: ἀπὸ τοῦ τελῶ τελείω ὡς κιχῶ κιχείω, καὶ νικῶ νικείω (?), cῶ cείω, θῶ θείω. καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀπὸ ἐνεcτῶτος τὰ παρηγμένα, ὡcαύτως δὲ καὶ τὰ ἀπὸ μελλόντων· οἷον δράcω δραcείω, ὄψω ὀψείω, γελάcω γελαcείω. ταῦτα δὲ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. Cf. etiam Cath. p. 454, 8 c. notis Lentzii et Miller. p. 233 ὀψείοντεc. *Pl.*

p. 789, 15 scr. αἰτῶ
789, 17 scr. ᾠχόμην
790, 3 scr. Ἀττικοὶ
790, 28 scr. ὠμωμόκειν
793 not. l. 10 πτήcαcκε] ποιήcαcκε? l. 20 scr. Ἅβρων, l. 26 ἦγεν pro ἦγον
796, 40 adde (δ 433)
797, 20 scr. Ἴριδι
798, 3 scr. πέποθε
799, 23 scr. γράφω pro γράψα
800, 41 scr. τεύχω
801, 6 scr. οὐκέτι
803, 26 scr. Κίνυφοc
804, 31 scr. γραφήcω
804, 34 scr. μέλω pro μελῶ et ὠφείληcα
805, 2 κύκλοc κυκλῶ] κυλλόc κυλλῶ? *Pl.*
805, 20 scr. Φοῖνιξ
819, 4 scr. ποιήcω ἀλλὰ ποίηcαι
819, 17 scr. χρυcούτω et ἐποιήcατε et ποιηcάτω
821, 19 et 32 scr. βοῷμι
822, 10 scr. πεποιῄμην et νυγείην
831, 14 scr. ἦχι
837, 1 scr. εἴρωεc
844, 22 scr. ἱcτάc
855, 5 scr. μόcυνοc
856, 21 scr. εὐέρεια
859, 19 ex Miller. p. 49 s. v. ἀcτρίc comperimus, locum E. M. 159, 28 sqq.: „ὡc Παρθένιοc Πάρθιc καὶ ὁ Χαλδαῖοc Χάλδιc καὶ ὁ λάcταυροc λάcτριc καὶ Ἀμφιάραοc Ἆμφιc, οὕτω καὶ ἀcτράγαλοc ἄcτριc“ deberi *Didymo* ἐν τῷ περὶ παθῶν. Cui traditioni si fides habenda est, Herodianus Didymum secutus esse videtur; nam E. M. 654, 12 legimus πάρθιc· ὁ παρθένιοc. οὐκ ἀποκοπὴ, ἀλλὰ μεταποίηcιc καὶ μεταcχηματιcμόc. περὶ παθῶν, et E. M. 93, 50 Ἆμφιc· οὐ cυγκοπή, ἀλλὰ μεταcχηματιcμόc... ὥcπερ ἀcτράγαλοc ἄcτριc καὶ Ἰφιάναccα Ἶφιc... Ἡρωδιανὸc περὶ παθῶν. Cf. π. π. frg. 104. 105; frg. *107 ergo proprie Didymo assignandum videtur. *Pl.*
861, 28 et in indice scr. Δενθάλιοι
862, 16 scr. ὁμωνυμίαν pro ὁμοφωνίαν
864, 28 versus Callimachi est.
869, 1 scr. Cελευκοβηλαῖοc
869, 17 cf. Schol. Theocrit. V 147 (Ziegler. p. 46): λευκίταc· πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆc λευκότητοc τοῦ τράγου. ὡc ἀπὸ τοῦ μέcοc μεcίτηc καὶ ὁδὸc ὁδίτηc, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸc λευκίτηc.

p. 869, 38 scr. Ἰοπίτης
869, 40 scr. cum St. B. ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες,
870, 1 scr. Σικυωνίοις
871, 9 scr. ὁ τύπος
871, 38 scr. Ἀκραιφιάς
877, 3 versus Aeschyli est
883, 7 scr. Ἱεραπύτνιοι
884, 13 scr. Γελῷος coll. I 128, 5
891, 36 πεδινός et Ἀρειοπεδινός? In altera syllaba vocabulorum Ἀρειοπεδῖνος et Ἀρειοπεδιανός Stephani codd. literam ῑ omittunt.
892, 13 scr. Βολογεσιφορεύς
893, 21 καὶ τρισυλλάβως] Quaenam illa? Ἑστιεύς an Ἑσταιεύς? credo Ἑστιεύς ab Ἑστία. cf. s. v. Ἱστίαια. *Meinek.* ad St. B. p. 283, 3.
894, 3 Ἱστίαια et Ἱστιαιεύς St. B.
895, 40 scr. Ἡγησιάναξ
905, 30 apud Miller. p. 243 fragmentum paullo plenius sic servatum est: πηλός ὁ οἶνος. οὕτω γὰρ παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων εἴρηται παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας ἐν τῷ πίνειν. ὅθεν καὶ κάπηλος (E. M. 670, 36 κραιπάλη). Lectio κάπηλος non mutanda videtur: E. M. 490, 5 κάπηλος i. e. οἰνοπώλης a voce πηλός ducitur; cf. etiam Thesaurum s. v. — Ceterum hic et Miller. p. 313 s. v. ψεδνός et p. 314 s. v. ψωμός hic qui ceteroquin Συμπόσιον dicitur liber sic citatur: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ συμποσίων. *Pl.*
908, 3 scr. αἱ δὲ
915, 9 Δεξικρῶν Ἑρμονίδης] cf. Bergk. P. Lyr.[3] p. 1200
918, 4 scr. Ἀγροίτας
920, 17 scr. Νάβωμος coll. I 172, 18 not.
924, 18 scr. ῥῳδιῷ
933, 13 similia habent Et. M. 321, 40 et Cramer. An. Par. IV 55, 35 (ubi 56, 3 συγκέκοπται pro σύγκειται corrigendum).
955 post αλ- 540, 4 adde II 29, 22
957 -σκε] adde II 792, 15*
959 -ψον] adde οὐδέτερα μονογενῆ II 610, 6*
967 ἃ δεῖλ'] scr. δεῖλ' pro δεῖλ
968 Ἀβύλη] adde II 603, 15*
— post ἀγεληδόν insere ἄγεν (ἦγεν) II 792, 15*
972 Ἄθμονον] adde II 889, 12*
973 Αἴγιον] adde II 600, 11*
974 Αἰήτη] adde II 691, 8*
975 Αἰνείας] scr. τοὺς pro τὰς
975 Αἰπύ] v. Ἐύκτιτον αἰπύ
979 ἀλείς] adde II 87, 28
992 quod post Ἀρκεσινεύς legitur Ἀκεσίνη corr. Ἀρκεσίνη
993 scr. ἀφραγές
1008 βραδύς] βραδέως cet. uncis includenda
1012 γε νέεσθαι] insere II 309, 22
1037 insere ἐμέγηρε II 89, 15
1045 insere ἐσέφθην II 782, 7
1056 scr. Ἡμικύων
1059 Θαύμακοι] scr. 149, 5*

p. 1059 θεῖναι] insere II 814, 10. 18. 29. 35
1064 Ἰάμβλιχοϲ] insere I 226, 12
1069 Ἱππῶναξ] insere II 8, 22
1087 Κράτηϲ] insere II 897, 24
1124 insere ὀλιϲθήϲω II 807, 22
1125 Ὅμηροι] insere II 322, 24. 323, 16. 24
—— Ὁμήρῳ τῷ] insere II 323, 9. 16. 24
1132 Πάλμυϲ] insere (I 237, 11)
1136 scr. Πελ*ιν*ναῖον
1182 scr. τρίφοροϲ
1183 scr. τύλοϲ 154, 6 et Τύλοϲ 192, 4 cet.
1217 Incertus auctor] dele II 187, 17
1228 scr. Πολέμων
1229 Ϲαπφώ] insere II 187, 17

